

WIDENER LIBRARY

HX JV9S 8

www.libtool.com.cn

Gh62.410 ©2010

www.libtool.com.cn

99 MT. VERNON STREET,
BOSTON.

www.libtool.com.cn

John C. Hooper.

Boston, April 1, 1853.

www.libtool.com.cn

Account? ? P. 392. Line 779,

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

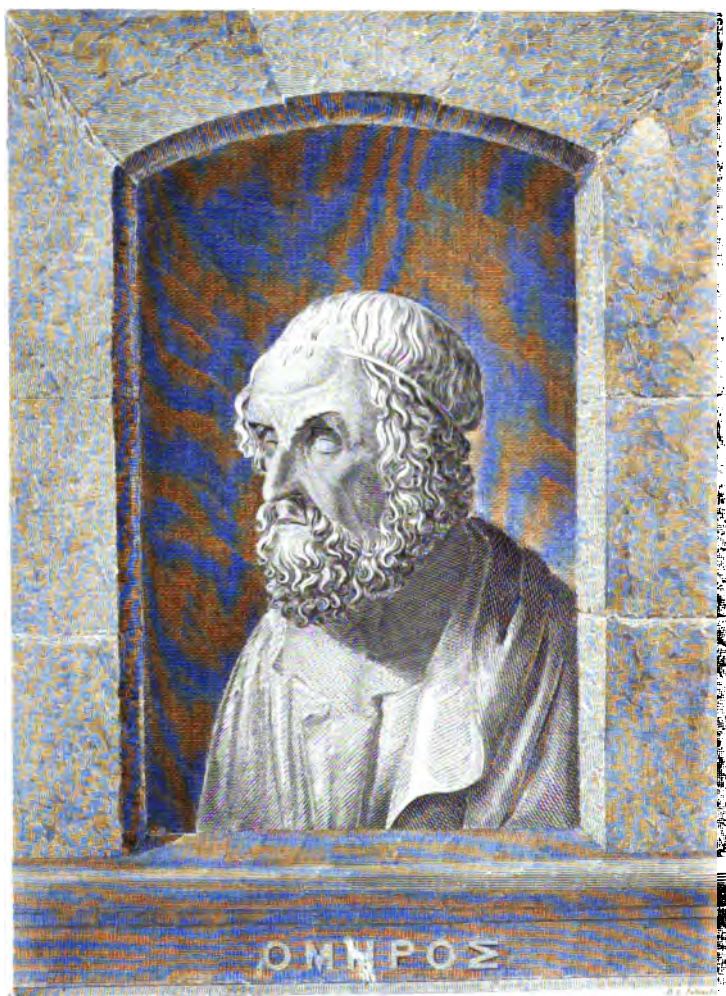
www.libtool.com.cn

THE
ILIAD OF HOMER.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

03111071.1.1.12

ILIAD OF HOMER,

FROM THE TEXT OF WOLF

WITH ENGLISH NOTES

LESLIE FELTON,

UNIVERSITY PROFESSOR OF GREEK IN HARVARD UNIVERSITY

NEW AND REVISED EDITION

BOSTON:
JAMES M. NOE AND COMPANY.
1847.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn
'ΟΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΣ.

THE
ILIAD OF HOMER,

FROM THE TEXT OF WOLF.

WITH ENGLISH NOTES.

By C. C. FELTON,
ELIOT PROFESSOR OF GREEK IN HARVARD UNIVERSITY.

NEW AND REVISED EDITION.

BOSTON:
JAMES MUNROE AND COMPANY.
1847.

G S B

www.libtool.com.cn

Classical Department

**HARVARD UNIVERSITY
CLASSICAL DEPARTMENT**

Jan. 1958

Entered according to Act of Congress, in the year 1846, by
JAMES MUNROE AND COMPANY,
in the Clerk's Office of the District Court of the District of Massachusetts.

CAMBRIDGE:
STEREOTYPED AND PRINTED BY
METCALF AND COMPANY,
PRINTERS TO THE UNIVERSITY.

P R E F A C E .

IN the present edition of the *Iliad*, the text has been carefully revised. A much larger body of annotations than was contained in the former editions has been subjoined to this, and a small portion only of the old notes has been incorporated with the new. It would have been a pleasing task to furnish a minute and critical commentary upon the whole *Iliad*; but such a commentary would have enlarged the work greatly beyond the plan which had been determined on. It was thought better to explain in detail a portion only of the *Iliad*,—a portion which would probably embrace nearly all the peculiarities of the Homeric language,—and to prepare notes of a more general character for the rest. The student will, therefore, find the remarks upon the first book much more numerous and particular than those upon the remainder of the poem. On the other hand, such passages as the shield of Achilles, in the eighteenth book, are illustrated with a fulness of discussion which their general interest, as pictures of antique life, seemed to warrant.

In the Preliminary Remarks to the notes, an attempt has been made to sketch the leading features of Hellenic life in the Heroic and Homeric ages, and to trace the growth of Epic poetry from its primeval sources to the full tide of song in the *Iliad* and *Odyssey*. Several views there set forth are to be regarded as probable approximations only to a true picture of ages and states of society, the poetical remains of which are the only documents of their history.

At the close of the Preliminary Remarks, an extract of some length is given from the chapter in Mr. Grote's *History of Greece* on the Homeric poetry. This work, of which two volumes only have been published, displays great learning, and rare powers of historical combination and critical analysis. I have cited the passage alluded to, not because I am prepared to adopt the conclusion it em-

bodies respecting the construction of the Iliad, but because that conclusion has been drawn by the independent studies of a well trained English mind ; and as it was published while the notes were passing through the press, and as several years will probably elapse before the completion of the history, it was thought desirable to lay at once a critical judgment of such high authority before the American student.

In the preparation of this edition, a great variety of works have been freely used. Illustrations or quotations taken from them are marked by the initials of their authors. The principal books consulted are Heyne's *Homeri Ilias*, Bothe's *Homeri Carmina*, *Homeri Ilias* von G. C. Crusius, *Grammatisch-Kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer* von C. F. Stadelmann, Köppen's *Anmerkungen zu Homers Ilias*, Montbel's *Observations sur l'Iliade d'Homère*, Spitzner's *Homeri Ilias*, Wolf's *Vorlesungen über Homers Ilias* (edited by Usteri), and Wolf's *Vorlesungen über die Alterthumswissenschaft*. Other subsidiary writers have also been consulted, and information drawn from them combined, as far as was practicable, within the limits of the editor's plan. Mr. Hope's valuable and elegant volumes on the *Costumes of the Ancients*, and Mr. St. John's learned work on the *Manners and Customs of Ancient Greece*, the rich fruit of a lifetime passed in study and travel, should be particularly mentioned. The excellent *Lexicon of the Poems of Homer and the Homeridae*, ably translated by Professor Smith, supplies, to a great extent, the place of a verbal commentary on Homer, and ought to be in the hands of every student of the poet.

The Illustrations of Mr. Flaxman are not so generally known in this country as they ought to be. No modern sculptor, according to the opinions of the best judges, has imbibed more thoroughly the spirit of grace and beauty which belongs preëminently to ancient art. His mind may be said to have been cast in a Grecian mould ; he had the same intuitive perception of the beautiful, the same love of simplicity, the same power which belonged to that intellectual people of embodying, in perfect forms, the ideal creations of genius. He spent seven years in studying the remains of antiquity at Rome ; and no man was ever more fitted by nature and education to revive and reproduce the elegant simplicity of the works of the ancients. His Illustrations of Homer, designed originally for basereliefs, were welcomed, on their appearance, by the applause of all

Europe. They have been repeatedly published in England, France, Germany, and Italy, and have taken, by universal consent, a place among the happiest modern representations of the spirit of the antique. They hold the same rank in art that Goethe's *Iphigenie* holds in literature. The republication of these Illustrations, it is believed, will be an acceptable service to the readers of Homer, executed as they are in the purest Grecian style. Mr. Flaxman illustrated the Poems of Hesiod and the Tragedies of Æschylus in the same classical and spirited manner. As a general remark, it may be observed, that the art and literature of the ancients explain each other to a degree unknown in modern times. There was a peculiar connection between them; they were different developments of the same ideas of the beautiful. The sculptor, the poet, the architect, each shedding light upon the others, wrought under the animating impulse of the most delightful country and climate, with a common sensibility to the beauty of proportion, and a similar abstinence from excess in means and effects, — a temperance which lies at the foundation of good taste. Homer's compositions were the source from which the artists of Greece drew their ideal forms of gods and goddesses and heroes. The whole compass of ancient poetry was, in fact, reshaped in the marble of the Grecian sculptors, and delineated anew on the canvass of the painters. The noble figures on the Parthenon, chiselled under the eye, if not by the hand, of Phidias, the broken remains of which are even now the best teachers of the highest style in the art, sprang into being from the same kind of inspiration as that which spoke in the rhapsodies of Homer, and the Tragedies of Æschylus and Sophocles. This is the bond which holds together Grecian art, song, and philosophy, in immortal unity and beauty. It appears necessary, therefore, to look beyond the words and forms of ancient literature, if we would understand it in a liberal way; and to see how the same spirit which breathes from the poet's page was embodied in the works of the artist. To represent the principle of this union to the young readers of Homer, the truly Grecian Illustrations of Flaxman have been inserted in their proper places. The engravings are executed by Mr. Andrews, a gentleman of well known taste and talent in that branch of art.

The questions of the existence of Homer, the original unity of the Iliad, the mode of its composition, and the occasions on which it was delivered, are touched upon in the Preliminary Remarks. I

www.libtool.com.cn
 will merely say here, that I can see no reason to doubt the personal existence of Homer, or his authorship of the Iliad. There are, with few exceptions, a harmony of parts, and a consistency among the different situations of the same character, which mark the whole as substantially the production of one mind; but of a mind as comprehensive as the forms of nature, the aspects of life, and the powers, propensities, and passions of man, — of a genius as varied, versatile, and dramatic as Shakspeare's. Then, too, it may be remarked, that some of the chief personages in the Iliad are not completely exhibited, unless the situations in which they are placed in different parts of the poem be taken into consideration. Achilles, for example, in the first book, displays the ungovernable impetuosity of his temper, and justifies the character given of him by Horace: —

“Impiger, iracundus, inexorabilis, acer.”

But in the interview with the ambassadors sent by Agamemnon to his tent, he shows himself courteous, hospitable, and eloquent. After the death of Patroclus, the higher qualities of his character, his strong affections, his heroic virtues, are magnificently developed, yet with a large and consistent admixture of his old ferocity.

This, however, does not preclude the supposition that the incidents and characters in the war of Troy had been often handled by singers before Homer. Indeed, his whole manner of dealing with them seems to show that he took up the legendary types of the several heroes, and infused fresh life into them, without essentially changing their outlines; as a modern poet would use the traditional character of the Cid, or Hagen, or Parcival, or Arthur, without venturing to displace the legendary figures by creations of his own. Shakspeare did so in several of his tragedies. The sculptors and painters of Greece practised upon the same principle. The traditional form, expression, and attributes of each mythological person were followed by the artists of later times, however much their genius and skill may have enabled them to excel their predecessors in the execution of the details.

Nor do I see much reason for supposing that Homer composed the Iliad as one regularly planned and developed work. The probabilities tend the other way. There is no great room for doubt, that the story or stories of the Iliad rest on a historical basis; many

of the details, however, are to be regarded as the fictions of the poet.

The facts or legends on which the poem may be said to be historically founded admit of being concisely stated. The immediate cause of the Trojan war was the abduction of the beautiful Helen from Sparta, by Alexander, or Paris, son of Priam, the king of Troy. The early people of Western Asia and of Greece appear to have sprung from the same origin, and probably spoke the same language. Their manners, customs, and mythology, according to Homer and Herodotus, were nearly alike. Before the Trojan war, piratical expeditions from Greece to Asia, and from Asia to Greece, were the common enterprises of the daring spirits of the age, who carried off men, women, children, and cattle. It became a favorite enterprise for adventurers to seize upon beautiful women of high rank, the abduction of whom was a matter of pride and triumph to the successful marauder. Herodotus, in his First Book, mentions several instances. In consequence of this state of things, Tyndareus, king of Sparta, required of the chieftains who sought his daughter in marriage to bind themselves beforehand that they would unite to restore her, should she be stolen in this manner from the husband she might choose. She was married to Menelaus. Shortly after this event, Paris, who appears to have been a kind of piratical dandy, visited Sparta, and was hospitably entertained by Menelaus, whom he had the insolence to rob of his beautiful wife, and a large amount of treasure. The chieftains of the different states were now called upon to fulfil their promise, and a large armament was assembled at Aulis, under the command of the two brothers, Agamemnon and Menelaus. The numbers furnished by the respective chiefs are given in the catalogue or muster-roll of the army.

The Grecian forces, brought together in this manner, and entertaining these expectations, sailed for the Troad. The war was prosecuted with various success, on the plain of Troy, for nine years; during which many neighbouring cities were plundered, and their inhabitants killed or sold. In the tenth year, the city was taken and laid in ruins. But the action of the Iliad embraces only a few days of the last year. Their number is variously estimated from forty to fifty-three. The epic narrative begins with the quarrel of Achilles and Agamemnon, and ends with the burial of Hector; consequently, before the capture of Troy. Such is a sketch of the

ground-plan on which the divine^o genius of Homer raised a super-structure so magnificent.

The state of society and character of the age must be kept in mind by the reader of Homer. Though raised considerably above barbarism, the marks of primitive simplicity were still discernible. Communities were governed by hereditary chieftains, whose powers were not defined with much precision, but depended in a great measure on the personal qualities of the individual. These chieftains were in general distinguished by strength and prowess, and were expected to lead their subjects in expeditions for plunder and in battle. Their genealogies traced their origin back into the mythical times, when the gods walked the earth and allied themselves with mortals. A divine ancestry, more or less remote, was the prerogative and the glory of the leading heroic families of the Hellenic race. They are variously styled in Homer, *kings, chiefs, leaders, and shepherds of the people*. Associated with them was a *Bouλή*, or council of state, whose advice was sought in political affairs, and sometimes even an assembly of the people was convoked to deliberate on questions of general concern. In the great enterprises against Troy the champions were doubtless animated not so much by the desire of avenging the insulted honor of Menelaus, as by the hope of returning laden with the rich spoils of Asia; for the kingdom of Priam, according to several intimations in the *Iliad*, was at this period in a highly prosperous condition, and the customs of war sanctioned the merciless sacking of cities and the selling of captives into slavery.

The Homeric poetry is essentially popular, and deeply grounded in the universal nature of man. It speaks to the common passions of the human heart, and, like the drama of Shakspeare, which in vitality of character it most resembles, profoundly engages the interest and sympathy of readers or hearers, apart from all that is local in coloring and temporary in form. Homer's rhapsodies were the most popular poetry, when they were rhythmically chanted by the minstrels in the festive halls or under the open sky at the *Panegyries*, or recited by public authority at the splendid Panathenaic assemblies in the violet-crowned city of Athena; and now, amidst the altered relations of the world, they share with the plays of the great Englishman in a popularity coextensive with civilization, and not approached by any other works of uninspired man. Every cul-

tivated language has translations of them, executed with various degrees of fidelity. Chapman, Hobbes, Ogilby, Pope, Cowper, Macpherson, Sotheby, and our countryman, Mr. Munford, have labored, in different modes and with different fortunes, to render them into English. From recent indications, it seems probable that a translation into English hexameters will soon be added to the English Homeric library. The Germans have long possessed, in the hexameter translation by Voess, an admirable representative of the Greek. A writer in Blackwood's Magazine has published two books of the Iliad, the first and the twenty-fourth, which, in their rhythmical movement, give a vivid idea of the measure, as well as the spirit, of the original. Mr. Shadwell has also made a successful attempt in the same Homeric style. A complete translation of the Iliad and Odyssey, in free and flowing English hexameters, would be the highest triumph of the translator's art.

But, popular as the Homeric poetry is even now, in order to appreciate it fully we must study ourselves into the Homeric age. The Grecian epic was a species of story-telling, abundant as the modern novel, for the entertainment of assemblies of men, on festive occasions, in princely halls, at Amphictyonic gatherings, or at religious solemnities. It was delivered in a species of musical recitative, with a slight accompaniment of the phorminx, like the minstrelsy of the Minnesingers and Troubadours who sang to the cithern in the baronial castles of the Middle Ages.

The peculiar genius of the Homeric language is worthy of special attention. There is a certain point in the progress of every people, when their speech is most fitted for poetical composition. It is when they have risen above the state of barbarism to a condition of some refinement, yet uncorrupted by luxury, and before the intellectual powers have been given much to political or philosophical speculation. Then the rudeness of language is softened down, but the words are still used in their primitive meanings. They are like coins, lately from the mint, with the impressions unworn by long and various use in the manifold business of life. The numerous secondary meanings which the ever-increasing intricacy of the social relations, and the new views and abstract ideas of science, impart to words, sometimes to the concealment of their original signification, have not yet confused or effaced the images they at first presented. Such was the character of our own noble language in the

time of Elizabeth. The words of Shakspeare and Massinger have a truth to nature, a clearness and graphic power, a directness, force, and freshness, which few subsequent writers have been able to rival. Such was the condition of the Greek language in the age of Homer. Formed under the genial influences of a serene and beautiful heaven, amidst the most varied and lovely scenery in nature, and by a people of a peculiarly delicate organization, of the keenest susceptibility to the beauty of sound as well as form, and of the most creative imagination, combined with a childlike impulsiveness and simplicity, the language had attained a descriptive force, a copiousness, and harmony, which made it a fit instrument to express the poet's immortal conceptions. Its resources were inexhaustible. For every mood of mind, every affection of the heart, every aspect of nature, it furnished clear, appropriate, and graphic expressions. Its words and sentences are pictures, in such living forms do they bring the thing described before the reader's eye. Frederick Jacobs says, fancifully, yet truly, that the language of Ionia "resembles the smooth mirror of a broad and silent lake, from whose depth a serene sky, with its soft and sunny vault, and the varied nature along its sunny shores, are reflected in transfigured beauty." It was vivid, melodious, and rich; strikingly objective or concrete in its general character; a charm to the ear, and an unspeakable delight to the imagination, of a simple, hearty, but refined and beauty-loving people. It was copious and infinitely flexible in phrase, free and graceful in movement, unconstrained in structure, and obedient to the airy impulses of feeling, rather than to the formal principles of grammar. It expressed the thoughts and passions of robust manhood with the artless and unconscious truth, and sometimes almost the prattle, of the child.* Its freedom from constraint, its voluble minuteness of delineation, its rapid changes of construction, its breaks, pauses, significant and sudden transitions, its flexible irregularities, exhibit the intellectual play of national youth, while the boldness and splendor of invention it displays, and the majestic sweep of imagination which adorns it, bear the impress of genius in the full strength of its maturity.

---

* The analogies between the language of Homer and that of children and uncultivated people are ingeniously traced by Nast, a German scholar, in a treatise entitled *Über Homers Sprache aus dem Gesichtspunct ihrer Analogie mit der Allgemeinen Kinder- und Volkssprache*.

Tones and gestures of the living singer also formed a part of the poet's expressive power, and these must be reproduced by the imagination of the modern reader. The dramatic scene, as conceived by Homer and enacted by the rhapsodist, must be made to pass before the eye of the mind, revived and restored, with its Ionian accompaniments, by the force of fancy, aided by the resources of learning. "Almost five centuries had passed," said the great scholar cited above, "before the poems of Homer were imprisoned in written characters; and even then, mindful of their original destination, they flowed more sweetly from the tongue to the ear."*

The movement of the Homeric hexameter is singularly adapted, by its dactylic and spondaic rhythms, and the variety of its cæsural pauses, to the free and excursive character of the epic. It seems to have been taught to the early Hellenic singer by the Muse herself, or to have flowed from some natural fountain, some vocal Castaly of song. It retains its native freedom under the restraints of the written character, and the discipline of conjectural criticism. I do not believe in the necessity of filling out its quantities to the reader's eye, by making the text bristle with uncouth digammas, as Payne Knight has done in his attempt to exhibit Homer, as it were, *in puris naturalibus*, and Mr. Brandreth, to a less objectionable extent, in his otherwise elegant edition. The musical recitation of the rhapsodist enabled him to satisfy the demands of the ear in a much more simple and natural way. Under the management of the Ionic minstrel, time, within certain limits, was a *variable quantity*. The ἀκίφαλοι, μέλουροι, δολιχόουροι, — the *headless, tailless, long-tailed*, and other anomalous verses with polysyllabic names, are the inventions of technical metricians.

Thus the author of the *Iliad* enjoyed very great advantages for the poetical handling of his subject; and his genius was on a level with his situation. We should not expect, in the work of an early poet, the various humors and characters which grow out of modern society; but we shall find in Homer a wonderful power in the delineation of such characters as belong to the Heroic age. The various personages of the *Iliad* come bodily before us; we see them act, we hear them speak; but we neither see nor hear the mighty conjuror who has summoned them around us. Every hero bears himself throughout consistently with the poet's leading idea of the char-

---

* *Classical Studies*, by Sears, Edwards, and Felton, p. 276.

acter. There is no confusion, no contradiction, no indistinctness in the scenic representations. The voyage, the council, the battle-field, the storm, are all described with equal power, truth, and knowledge. The hospitable entertainment, the eloquent debate, the ardor of friendship, the love of country, and the happiness of domestic life, are depicted with a warmth of coloring which shows the familiarity and fondness of one who has known them all. The pictures he has drawn with such unrivalled simplicity, life, and beauty, are the combinations and reproductions of scenes with which his own eye was familiar, to which his own heart was bound, from which his own imagination gathered its materials. The speeches of the ambassadors in the tent of Achilles, the lament of Agamemnon over his wounded brother, the interview between Hector and Andromache, the visit of Priam to the Grecian camp, the short but animating harangue of Achilles, urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the original and transcendent genius of the poet.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the *Iliad* was produced. I will remark, in addition, that books of travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable illustrations both for the *Iliad* and *Odyssey*, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. This kind of illustration, though too much neglected by commentators on the ancient classics, has given, so far as it has been employed, a fresh interest to the study of antiquity. Mr. Wood's *Essay on the Original Genius of Homer* is a fine example of what may be done in this way. Mure's *Journal*, Wordsworth's *Pictorial Greece*, and his *Athens and Attica*, are among the best of the recent English works of this kind. A man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with this single object of illustrating the ancient classics, might render the most important aid to the critical labors of the closet. Such a man was Karl Otfried Müller. The highest expectations of the scholars of the whole world were excited by his visit to the renowned soil of Hellas; but his death on the scene of his enthusiastic researches disappointed these hopes, and filled the lovers of learning with sorrow. To such a scholar, every hill in Greece is venerable with historic associations and imaginative superstitions. True, indeed, as

Jacobs says, "the ancient rivers, some yet called by their former names, steal mournfully through a desolated land; the gods that once dwelt on their banks and in their grottos have vanished; and the wondrous strains which told the history of every fountain, hill, and woodland to the listening ear of a free and susceptible people have died away." Yet the banks of every river still possess a magical attraction for the man of letters by the charms of legendary lore, by the triumphs of genius, by the teachings of philosophy, or by the deeds of historic renown. The clear stream of Grecian poetry has reflected, in images that never will fade, every feature of the lovely country through which it flowed during the classic ages. It has echoed the sounds, and painted the sights, of that home of artists, poets, orators, and philosophers, that fair land of heroes and gods.

CAMBRIDGE, *October*, 1846.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Begin on Tuesday, April 5, 1853.

with Mrs Goodwin.

www.libtool.com.cn

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Α.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum præcipiat de cladibus ad Ilium, Achillis iram consequutis (1-7). Venit in concionem Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiam suam redempturus, bello nuper captam, et honoris causâ datam Agamemnoni (8-21). Illo cum ignominia repulso, funestam luem Apollo per exercitum spargit (22-52). Habet concionem Achilles ob placandum deum, in qua Calchas vates calamitate eos levatum iri reducendam Chryseide censet, auctore imprimis Achille (53-129). Ita irritatus Agamemno atrocia jurgia nectit cum Achille; et Chryseæ quidem filiam reddere non recusat, sed illi, quod præmium virtutis retulerat, Briseidem eripit, quamvis obnitente Nestore (130-311 et 318-347). Hac incensus injuriâ statuit acer juvenis se cum Myrmidonibus a belli societate sejungere: quod propositum a matre ejus Thetide confirmatur, quæ et supplicanti ultionem promittit (348-427). Interea publice lustratur exercitus, et sacra fiunt Apollini (312-317): tum Chryseis domum reducit unâ cum hostiis piacularibus, quibus mactatis scelus expiatur (428-487). Thetidi jam Olympum adeunti Jupiter occulte annuit, victores in præliis fore Trojanos, donec Achilli ab Achivis satisfactum fuerit (488-533). Junonem, infestam Trojanis, pungunt hæc clandestina consilia; inde rixatur cum Jove super cœnam (534-567). Eâ re contristatur omnis consensus deorum, quos tandem ad hilaritatem reducit Vulcanus (568-611).

Δοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν ἄειδε, θεῆ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ δῶρα τεύχε κύνεσσιν
οἰωνοῖσι τε πάσι — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή —
Ἐξ οὗ δὴ ταρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
Ἄτρεϊδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ Διὸς Ἀχιλλεύς.
Τίς τ' ἄρ σφας θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Ἀποῦς καὶ Διὸς νόος. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεῖς,
10 Πούθον ἀγὰ στρατὸν ὤρασε κακῆν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
Οὐνεκα τὸν Χρῦσην ἠτίμησ' ἀμητιῆρα

- Ἀτρείδης. ὁ γὰρ ἦλθε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στίματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 15 Χρυσῶν ἀνὰ σπήπτρον, καὶ ἔλισσεται πάντας Ἀχαιοῦς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δῦω, κοσμήτορες λαῶν·
 Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἔμιν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Ἐκπίρσαι Πηριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἴκαδ' ἰκίεσθαι·
 20 Παιῖδα δ' ἔμοι λύσαι τε φίλην, τὰ τ' ἄποινα δεχέσθαι,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐν δ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δεχθαι ἄποινα·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ,
 25 Ἄλλα κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μῆ σε, γέρον, κολήσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κεικίω,
 Ἢ νῦν, δηθύνοντ', ἢ ὕστερον, αὐτίς ἰόντα!
 Μῆ νύ τοι οὐ χραΐσμη σπήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 Τῆν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 30 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 Ἴστον ἐποιοχόμενῃν, καὶ ἐμὸν λῆχος ἀντιώσασαν·
 Ἄλλ' ἴθι, μῆ μ' ἐρέθιζε, σωώτερος ὣς κε νῆαι!
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέιθετο μῦθῳ.
 Βῆ δ' ἀκίαν παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 35 Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιῶν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς
 Ἀπόλλωνι ἴνακτι, τὸν ἦνχομος τέκε Λητώ·
 Κλυθί μιν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ! εἰποτέ τοί χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρρεψα,
 40 Ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πλοῖνα μηρὶ ἔκηα
 Τυρώων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην εἰλδῶρ·
 Τίσιαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
 45 Τὸς ὄμοισιν ἔχων ἀμφηραφεία τε φαρέτρην·
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
 Αὐτοῦ κινήθ' ἔντος· ὁ δ' ἦιε νυκτὶ βροχίως.
 Ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν·
 Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἄργυροῖο βιοῖο.
 50 Οὐρήσας μὲν πρῶτον ἐπέχετο καὶ κίνας ἀργούς·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπεν κῆς ἐφιαλς,
 Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκῶν καινοτο θαμνίαι·
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο
 Τῆ δ' ἐκατῆ δ' ἀγορήνδε καλίσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

- 58 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ἔα θνησκοτίας ὄρατο.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγεσθην, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἄτρεϊδῆ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἶα
- 60 Ἄφ' ἀποροστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
Εἰ δὴ ὁμοῦ πολεμὸς τε θαμὰ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
Ἄλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρείομεν, ἣ ἱερῆα,
Ἥ καὶ ὄνειροπόλον — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστιν —
Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τῶσσαν ἐζώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
- 65 Εἰτ' ἄρ' ὄγ' ἐυχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης·
Αἶ κεν πῶς ἄρῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
Βούλεται ἀντιάσας, ἧμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἦτοι ὄγ' ὡς εἶπων κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Κάλχας Θεστοριδῆς, οἰωνοπόλον ὄξ' ἄριστος·
- 70 Ὅς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρὸ τ' ἐόντα,
Καὶ νῆσσο' ἤγησας Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσω,
Ἦν διὰ μαντισύνην, τῆν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ὡ Ἀχιλεῦ, κέλευέ με, Διὶ φίλε, μνθῆσασθαι
- 75 Μῆριν Ἀπόλλωνος ἑκατηβέλειο ἄνακτος.
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὁμοσοῦν,
Ἥ μὲν μοι πρόφρων ἔπεισιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
Ἥ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὅς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
- 80 Κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χῶσεται ἀνδρὶ χεῖρῃ·
Εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ ἀντήμαρ καταπέψῃ,
Ἄλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελείσῃ,
Ἐν στήθεσιν ἰοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σώσεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
- 85 Θαρσῆσας μάλα, εἰπέ θεοπρόπιον ἦ, τι οἶσθαι!
Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅτε σὺ, Κάλχαιε,
Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δευρομένοισι,
Σοὶ κοίλης παρὰ νησοῖ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
- 90 Συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς,
Ὅς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι.
Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἤυδα μάντις ἀμύμων·
Οὔτ' ἄρ' ὄγ' ἐυχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης,
Ἄλλ' ἔνεκ' ἀρητήρος, ὃν ἤτιμσο' Ἀγαμέμνων,
- 95 Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξαιτ' ἄποινα.
Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἧδ' ἔτι δώσει·
Οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,

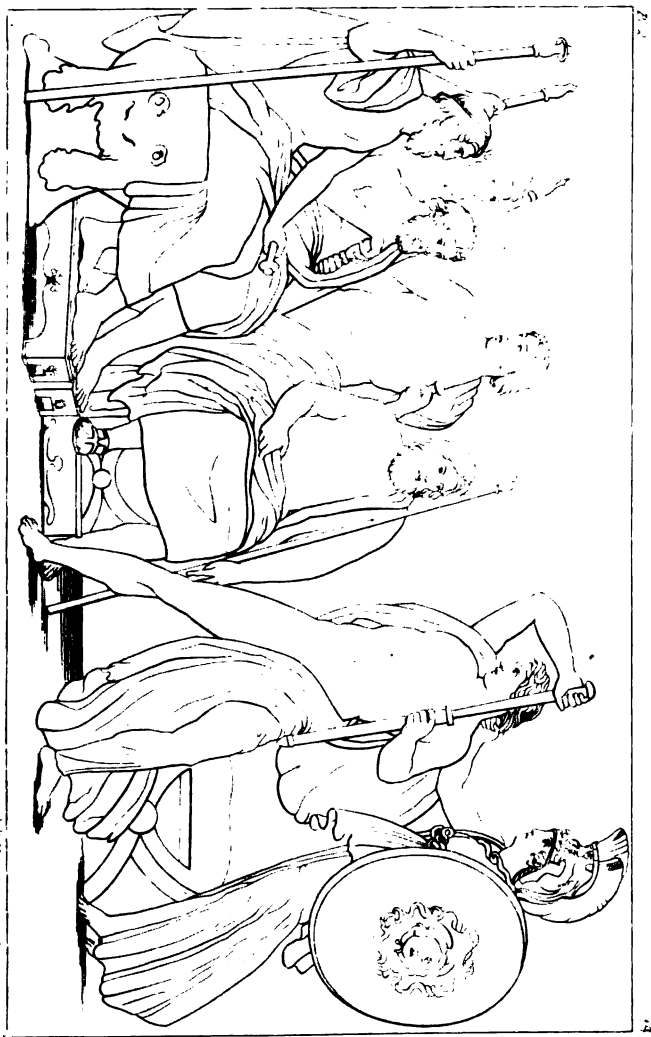
- Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὸς φίλων δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην
 Ἀπριάτην, ἀνάποιον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἱκατομύβην
 100 Ἐς Χρυσὴν· τότε κεν μιν ἱλασσάμενοι πεπίδοιμεν.
 ἦτοι οὖν ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 Ἦρως Ἀτρείδης εὐρυκράτων Ἀγαμέμνων,
 Ἀχνύμενος· μέγας δὲ μέγα φρένας ἀμφιμίλαινας
 Πιμπλαντ', ὅσας δὲ οἱ πυρὶ λαμπυροῦσσι ἔειπεν.
 105 Κάλχαντα πρῶτιστα κακ' οὐσόμενος προσεΐπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ κώποτέ μοι τὸ κρήνον εἶπες!
 Αἰεὶ τοι τὰ κακ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 Ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεισας·
 Καὶ νῦν ἐν Λαυαοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 110 Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγος τεύχει,
 Οὐνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσήϊδος ἄγλα' ἀποινα
 Οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 Οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 Κουριδίης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθ' ἐστὶ χειρῶν,
 115 Οὐ δέμας, οὐδὲ φνὴν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πόλιν, εἰ τὸν ἄμεινον·
 Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' εἰτοιμάσασ', ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἴοικεν.
 120 Λύσσετε γὰρ τότε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη. καὶ 2
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρείδη κύνδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 Πῶς γὰρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 Οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνηΐα κείμενα πολλά·
 125 Ἀλλὰ τὰ μὲν πολλῶν ἐξ ἐπράθομεν, τὰ δέδασται,
 Ἀσούς δ' οὐκ ἐπέοικε παλλίλλογα ταῦτ' ἐπαγίρειν,
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶν πρόες· ἀνιὰρ Ἀχαιοὶ
 Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ εἶπες, θεοίκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Κλέπτε νόψ'! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
 Ἡ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτῶς
 Ἦσθαι δευόμενον, κίελοι δὲ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 Ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 Ἀσσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντιάξιον ἔσται—
 Εἰ δέ κε μὴ δώσωσι, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 Ἡ τεὸν ἢ Αἰαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
 Ἄσω εἰλὼν· ὃ δὲ κεν κωχολώσεται, ὃν κεν ἔλωμαι.
 140 Ἄλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασσόμεσθα καὶ αὐτίς.

- Ἦν δ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν,
 Ἔς δ' ἐρίτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἔς δ' ἑκατόμβην
 θάλομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρχον
 Βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀτῆρ βουλευφόρος ἔστω, ●
- 146 Ἦ Ἄκας, ἧ Ἴδομενεύς, ἧ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἡὲ σύ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 Ὅφρ' ἡμῖν Ἐκάεργον ἰάσασαι ἱερά φέξας.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκυῖς Ἀχιλλεύς·
 ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμίε, κερδαλεόφρον!
 150 Πῶς τίς τοι πρόφρων ἐπιεινὸν πεύθεται Ἀχαιῶν,
 Ἦ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἧ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;
 Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἐνεκ' ἠλυθὸν αἰχμητάων
 Δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὐτι μοι αἰτιοὶ εἰσιν.
 Οὐ γὰρ κῶποτ' ἐμὰς βούς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
- 156 Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβόλαια, βωτιανείρη,
 Καρπὸν ἰδηλῆσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 Οὐρέα τε σκιοέετα, θάλασσα τε ἠχήμεθα·
 Ἄλλὰ σοί, ὦ μὲγ' ἀναιδὲς, ἄμ' ἐσπόμεθ' ὄφρα σὺ χαίρης,
 Τιμῆν ἀργύροισι Μενελάω, σοὶ τε, κυνώπια!
 160 Πρὸς Τρώων — τῶν οὐτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγγύεις·
 Καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεισθαι ἀπειλείς,
 ὦ ἐπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσων ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρωσ' εὐναιόμενον πτολιέθρον·
- 166 Ἄλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαἴκιος πολέμοιο
 Χεῖρες ἐμαὶ διέπνουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἱκηται,
 Σὺ δὲ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 Ἔρχομαι ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κέκάμω πολεμύζων.
 Ἦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
- 170 Οἴκαδ' ἔμειν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἴσω
 Ἐνθάδ', ἄτιμος ἰὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξιν. ●
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Φεῦγε μάλ', εἰ τοι θυμὸς ἐπέσονται! οὐδέ σ' ἔγωγε
 Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμῆο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
- 176 Οἱ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι Διοτρεφῆων βασιλῆων·
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαί τε.
 Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἑτάροισιν,
- 180 Μυρμιδόνεσσιν ἄκασε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγγύω,
 Οὐδ' ὄδομαι κοτίοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὄδε·
 Ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τῆν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν

- Πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισήϊδα καλλιπάρχον,
 180 Ἄντὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὐ εἰδῆς.
 Ὅσσον φίρτερός εἰμι σέθεν, στυγῆ δὲ καὶ ἄλλος
 Ἴσοσ' ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμηρίζεν,
 190 Ἦ ὄγε φάσανον ὀξὺν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
 Ἦέ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ἄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐλκετο δ' ἐκ κλοεῖο μέγα ἕψος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 200 Οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλιούσά τε, κηδομένη τε.
 Στῆ δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,
 Οἶω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὐτις ὕρατο.
 Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτάραπεν· αὐτίκα δ' ἔγνω
 200 Παλλάδ' Ἀθηναίην· δεινῷ δὲ οἱ ὄσσε φάνθην.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτι αὐτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰληλουθῶς;
 Ἦ ἔνα ὕβριν ἰδῆ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρω, τὸ δὲ καὶ τελεσθῆναι οἶω·
 205 Ἦς ὑπεροπλήσῃ τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσῃ.
 Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἦλθον ἐγὼ καύσασσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πύθηναι,
 Οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλιούσά τε, κηδομένη τε.
 210 Ἄλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ἕψος ἔλκεο χειρὶ·
 Ἄλλ' ἦτοι ἔπεισιν μὲν ὀνειδίσον, ὡς ἔσται περ.
 Ἦδε γὰρ ἔξερίω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Καὶ ποτέ τοι τρις τόσσα παρίσσεται ἀγλαὰ δῶρα
 Ἐβριος εἶνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχειο, πείθειο δ' ἦμιν.
 215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύν Ἀχιλλεύς·
 Χρῆ μὲν σφωϊτέρον γε, θεά, ἔπος εἰρυσσασθῆναι,
 Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.
 Ὅς κε θεοῖς ἐπιπέθεται, μάλα τ' ἔκλονον αὐτοῦ.
 Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρῆν κώπη σκέθε χεῖρα βαρεῖαν·
 220 Ἄψ δ' ἐς κούλειον ὡσεὶ μέγα ἕψος, οὐδ' ἀπίθηνεν
 Μύθησ' Ἀθηναίης· ἧ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
 Δάματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
 Πηλεΐδης δ' ἔσαντις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὐκῶ λῆγε χόλοιο·
 225 Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφωιο!
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἄμα λαῶ θωρηχθῆναι,

THE FIRST OF THE THREE PARTS OF THE HISTORY OF THE REIGN OF CHARLES THE FIRST.

THE FIRST OF THE THREE PARTS OF THE HISTORY OF THE REIGN OF CHARLES THE FIRST.

www.libtool.com.cn

- Οὔτι λοχὸν ἴεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Τηλέμαχος θυμῷ· τὸ δέ τοι κήρ εἶδεται εἶναι.
 Ἦ πολὺ λωῖόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 230 Δῶρ ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπῃ.
 Δημοβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 Ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μίγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐποτὶ φύλλα καὶ ὄζωρος
 235 Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομῆν ἐν ὄρεσσι λείλοιπεν,
 Οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτὴ μιν νίεσ Ἀχαιῶν
 Ἐν παλάμῃ φορέουσι δικασπόλοι, οἷτε θεῖμοςτας
 Πρὸς Διὸς εἰρύσεται· ὁ δέ τοι μίγας ἔσεται ὄρκος·
 240 Ἦ ποί' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἔξεται νίεσ Ἀχαιῶν
 Σύνπαντας· τοῖς δ' οὔτι θνητῆσαι ἀχρῦμένος περ
 Χραιομείν, ἐντὶ ἄν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδραφόνου
 Θηθήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,
 Κωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
 245 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαῖη,
 Χρυσοίους ἤλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνη. τοῖσι δὲ Νέστορ
 Ἦδυεπὴς ἀνόρους, λιγύς Πυλλῶν ἀγορητῆς,
 250 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μίλιτος γλυκίων φέεν ἀυθὴ—
 Τῆ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνδρῶπων
 Ἐφθιάθ', οἳ οἱ προσθεν ἄμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
 Ἐν Πύλῳ ἡγαθήη, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνάσσω—
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ πόποι! ἦ μίγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 255 Ἦ κεν γηθήσῃ Πριάμος, Πριάμοιο τε παῖδες,
 Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 Ἐὶ σφῶϊν τὰδε πάντα πυθοῖατο μαρναμένοισιν,
 Οἳ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι.
 Ἄλλὰ πίθεισθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμείο.
 260 Ἦδη γὰρ ποί' ἐγὼ καὶ ἀρεῖοισιν, ἤξετερ ὑμῖν,
 Ἀνδράσιν αἰμίλησα, καὶ οὐποτέ μ' οἶγ' ἀθίριζον.
 Οὐ γὰρ πῶι τολους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινία τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.
 265 [Θησία τ' Αἰγείδην, ἐπιμεικλον ἀθανάτοισιν.]
 Κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Φηρσὶν ὄρεσκαίωσι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
 Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομύλλων, ἐκ Πύλου ἔλθεῖν,

- 270 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ· κίνοιοι δ' ἄν οὔτις
 Τῶν, οἳ τῶν βροτοὶ εἰσὶν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 275 Καὶ μὲν μεν βουλήων ἕνεκα, πείθοντό τε μύθη.
 Ἀλλὰ πείθεσθε καὶ ἕμμε· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
 276 Μῆτε σὺ τόνδ' ἄγαθός περ ἔων, ἀποαιρέω κούρην,
 Ἄλλ' ἔα, ὡς οἱ πρῶτα δόσαν γίρας νῆες Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σύ, Πηλεΐδην, ἔθειλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβλήν· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σκηπτούχος βασιλεὺς, ὅτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 280 Εἶ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γέλυτο μήτηρ,
 Ἄλλ' ὄγε φέρετός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσι ἀνάσσει.
 Ἀτρεΐδην, σὺ δέ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Ἀσσομ', Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλειται πολέμοιο κακοῖο.
 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν εἶπες.
 Ἄλλ' ὄδ' ἀνήρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 Πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Πᾶσι δὲ σημαίνει, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω.
 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
 Τῶνκεῖα οἱ προθέουσιν ὄνειδα μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήθην ἠμείβετο Δίος Ἀχιλλεύς·
 Ἥ γὰρ κεν δεῖλός τε καὶ οὐτιδανός καλοῖμην,
 Εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπειξομαι, ὅ,τι κεν εἴπῃς·
 295 Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλω, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 Σῆμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἶω.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλω σῆσιν·
 Χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
 Οὔτε σοι, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθαι γε δόντες·
 300 Τῶν δ' ἄλλων, ἅ μοι ἐστὶ θοῆν παρὰ νηϊ μελαίνῃ,
 Τῶν σὺκ' ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκωτος ἐμείο.
 Εἰ δ', ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἶδε·
 Αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρῆ.
 Ὡς τῷγ' ἀντιβλοῖσι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,
 305 Ἀσπήτην· λύσαν δ' ἀγορῆν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἴσας
 Ἥϊε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοῆν ἄλαθε προέειρυσεν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν εἰκοσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην
 310 Βῆσε θεῶν· ἀνά δέ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
 Εἶπεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κίλευθα·

www.libtool.com:cn

THE DEPARTURE OF BRIGGEM FROM THE TEMPLE OF ASHTOREH.

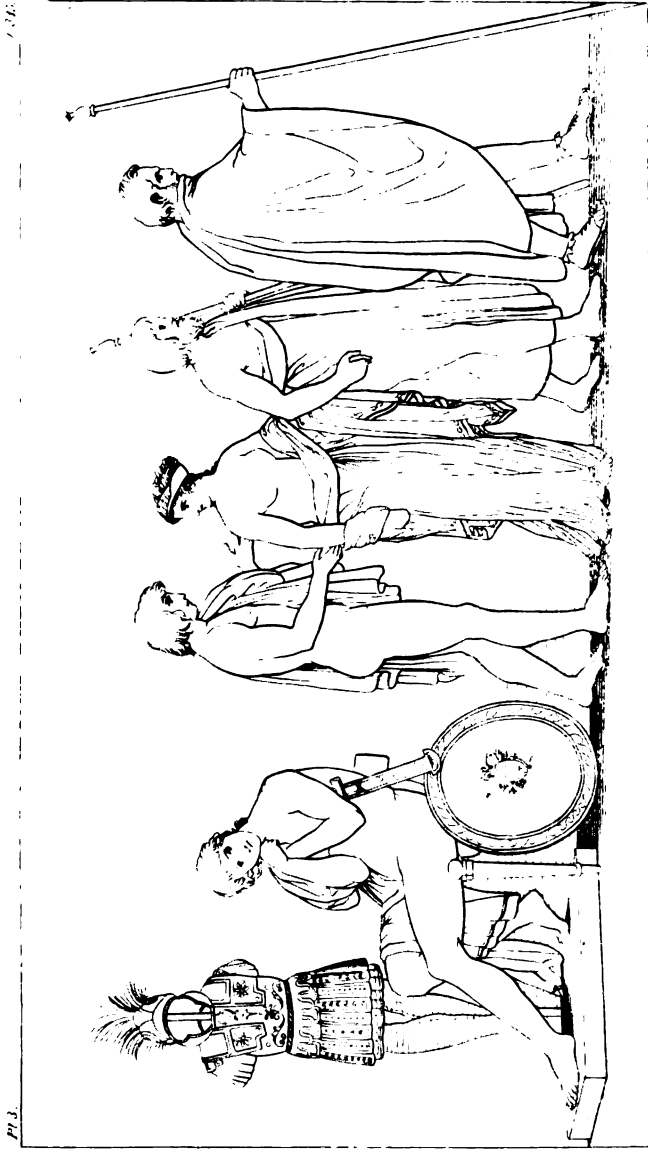

Illustration of the departure of Briggem from the Temple of Ashtoreh, showing a man with a large wheel and a group of men with a staff.

- Ἀσούς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμάνεσθαι ἔνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμάνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματα ἔβαλλον·
 818 Ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελέσασας ἐκατόμβας
 Τυφρῶν ἢ δ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτιο·
 Κρίση δ' οὐρανὸν ἔκεν, ἕλισσομένη περὶ καπνῷ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πέοντο κατὰ στρατὸν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 819 Ἄη' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπίλησ' Ἀχιλῆϊ.
 820 Ἄλλ' ὄγε Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὄρηρῳ θεραποντι·
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·
 Χειρὸς ἰόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
 Εἰ δέ γε μὴ δώσω, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 5 825 Ἐλθῶν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ὄλγιον ἔσται. *Thursday, April 11*
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἐτέλλεν.
 Τῷ δ' αἰκοντα βράτην παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκίσθη.
 Τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαίῃ
 830 ἤμενον· οὐδ' ἄρα τῷγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
 Τῷ μὲν ταρβήσαυτε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
 Στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, εὐδ' ἔριόντο.
 Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φωνησὶν τε·
 Χαιρέτα, κήρυκε, Διὸς ἀγγελοὶ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 835 Ἄσπον ἔϊ· οὐτι μοι ὕμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
 Ὁ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
 Ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Χαϊρόκλειε, ἔλαγε κούρην,
 Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγε. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
 Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 840 Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηγέος· αἴετο δ' αὐτῆ
 Χρῶν ἐμῆο γένηται αἰκία λαιγὸν ἀμύνηι
 Τοῖς ἄλλοις· ἦ γὰρ ὄγ' ὀλοῆσι φρεσὶ θύει·
 Οὐδέ τι οἶδα νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
 Ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοὶ μαχέοιντο Ἀχαιοί.
 845 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῃ ἐπεπέθειδ' ἑταίρῳ·
 Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 Δῶκε δ' ἄγε. τῷ δ' αὐτίς ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 Ἢ δ' αἰκουσ' ἅμα τοῖσι γυνῆ κλεν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔχετο νόσφι λιασθῆς,
 850 θῖν' ἔφ' ἄλός πολιῆς, ὄροων ἐπὶ οἶνοπα πόρτον·
 Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνίς·
 Μῆτιρ, ἐπαί μ' ἔτεκός γε μινυρθαδίον περ ἴοντα,
 Τιμὴν πέρ μοι ὄφειλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι,
 Ζεὺς ὑψιβεφέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔισται.
 855 Ἢ γὰρ μ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

Thursday, April 11
with Mr. G...

- ἤτιμ' ἔμελλεν ἔλθω γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
 Ἥμιν ἔν βένθεσσιν ἄλδος παρὰ πατρὶ γέροντι.
 Καρπαλίμως δ' ἀνέθυ πολιῆς ἄλδος, ἧτ' ὀμίχλη·
 360 Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
 Χυρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκρον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξάυδα, μὴ κεύθε νόψ· ἴνα εἶδομεν ἄμφοσ.
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσίφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 365 Ὀϊσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντ' ἀγορεύω;
 Ἰχθόμιθ' ἔς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἑπειώων,
 Τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
 Καὶ τὰ μὲν εὐ δάσσατο μετὰ σφισιν νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον.
 370 Χρῦσης δ' αὐθ', ἱερῆς ἱκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
 Ἦλθε θεῶας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀνσόμενός τε θυγάτρα, φέρον τ' ἀπερειαὶ ἔποινα,
 Στίμματα ἔχων ἐν χερσίν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 Χρυσίῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλισσέτο πάντας Ἀχαιοῦς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δῦω, κοσμήτορσ λαῶν.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδέεσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἔποινα·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἠνθονε θυμῷ,
 Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔταλλεν.
 380 Χωόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ἔρχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 Ἦκα δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βίλος· οἱ δὲ νη λαοὶ
 Θνησκον ἐπασύντεροι· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
 Πάντη ἀνὰ στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν· ἄμμι δὲ μάντις
 385 Εὐ εἰδῶς ἀγορεύει θεοπροπίας Ἐκάτοιο·
 Ἀντίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἰλάσκεισθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἴψα δ' ἀναστάς,
 Ἠπέλλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 Τὴν μὲν γὰρ σὺν νῆϊ θεῶν ἔλκεσσι Ἀχαιοὶ
 390 Ἐς Χρῦσιν πέμπουσιν, ἀγοναὶ δὲ δῶρα ἄνακτι·
 Τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 Κούρην Βρισηῆος, τὴν μοι δόσαν νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἄλλὰ σὺ, εἰ δύνασαι γε, περισχεο παιδὸς ἔηος·
 Ἐλθούσ' Οὐλυμπόνδε, Μαῖα μαι, εἴποτε δὴ τε
 395 Ἦ ἔπει ὠνήσας κραδίην Διός, ἧὲ καὶ ἔργῳ.
 Πολλάκι γὰρ σὺ πατρός ἐν μεγάροισιν ἄκουσα
 Βυχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 Οἴη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοίγον ἄμυναι,

www.libtool.com.cn

- Ὀπότε μιν ξυυδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθειον ἄλλοι,
 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. *6 Tuesday, April 26, 1850.*
with Mrs. Garrison.
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἔλθοῦσα, θεῖα, ὑπαύσαο δεσμῶν,
 Ἄχ' ἐκατόγχιρον κάλισσας ἔς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὅν Βριάρεων καλλίονσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ τε πάντες
 Διγαίων — ὃ γὰρ αὐτὸ βλή οὐ πατρὸς ἀμείνων —
 405 Ὅς ἔα παρὰ Κρονίῳνι καθίζετο, κύνει γαίων·
 Τῶν καὶ ὑπιδδαισαν μάκαρες θεοὶ, οὐδέ τ' ἔδησαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρῆετο, καὶ λαβὴ γούνων,
 Αἰ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρωέσσιν ἀρῆξαι,
 Τῶν δὲ κατὰ πρῦμνας τε καὶ ἄμφ' ἄλα ἔλασι Ἀχαιοῖς,
 410 Κτειρομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωται βασιλῆος,
 Γινῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκροῖων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἀριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεῖος κατὰ δάκρυ χίουσα·
 Ὡ μοι, τίκρον ἔμῳν, τί νῦ σ' ἔτρωπον, αἰνὰ τεκοῦσα!
 415 Αἰδ' ὄφιλες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
 Ἦσθαι· ἐπὶ νῦ τοι αἶσα μίνυθ' ἀπὸ παρ, οὔτε μάλα δὴν·
 Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων
 Ἐπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 Τούτο δὲ τοι ἐρέουσα ἔπος Αἰὶ τερακιεραίνω,
 420 Ἐἴμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάνυφον αἰ κε πύδῃται.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρημένος ὠκυπόροισιν,
 Μῆνι· Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἔς Ὀκταπὸν μετ' ἀμύμονας Διδιοπῆας
 Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποπτο·
 425 Δωδεκάτη δὲ τοι αὐτίς ἔλυσται Οὐλυμπόδα.
 Καὶ τότε ἔπειτ' αὖ μοι εἴμ' ἰδὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ,
 Καὶ μιν γουναίσομαι, καὶ μιν πείσομαι οἴω.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβησαστο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 Χωόμενον κατὰ θυμόν, εὐζώνοιο γυναικός,
 430 Τῆν ἔα βλή αἰκοντος ἀπηύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔς Χρῦσην ἵκανεν, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθῆος ἐντὸς ἴκοντο,
 Ἴστία μὲν στιλλαντο, θῆσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 Ἴστον δ' Ἰστοδόκη πύλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 435 Καρκαλλίμωσ' τὴν δ' εἰς ὄρμον προίρουσαν ἐρετομῶς.
 Ἐκ δ' εἰνὰς ἴβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῃ Ἀπόλλωνι·
 Ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ πορτοπόροιο.
 440 Τῆν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Πατρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

- Ὡς Χρῦση, πρό μ' ἐπιμυθεύει ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Παῖδά τε σοὶ ἀγόμεν, Φοῖβη θ' ἱερὴν ἱκατόμβην
 Ρῖξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἰλασόμεσθα ἄνακτα,
 445 Ὅς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κῆδε ἔρῃκεν.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει, ὃ δ' εἰδέξατο χαιρῶν
 Παῖδα φιλῆν· τοὶ δ' ὄκα θεῶν κλειτέρη ἱκατόμβην
 Ἐξείης ἴστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 Χερσίφαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχίτας ἀνίλοντο
 450 Τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχῶν
 Κλυθί μιν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσην ἀμφιβέβηκας,
 Ἄλλα τα ζαθήην, Τενίδοιό τε ἴφι ἀνάσεις!
 Ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοι,
 Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἔγχεο λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 Ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηον εἰλδωφ·
 Ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικία λοιγὸν ἄμνον.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ ὃ' εὐχάτο, καὶ οὐλοχίτας προβάλοτο,
 Ἀτίρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
 460 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κτίση ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καὶ δ' ἐπὶ στήλης ὃ γέρον, ἐπὶ δ' αἰθόρα οἶνον
 Δεῖψε· νῆοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπάβιολα χερσίν.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 465 Μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντι, οὐδέ τι θυμὸς ἐθεύετο δαιτὸς ἔτισης.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἔξ ἔρον ἔγχο,
 470 Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπιστείφαντο ποτοῖο·
 Νῶρῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάσσω.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο,
 Καλὸν ἀείδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Μέλποντες Ἐκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπει ἄκούσων.
 475 Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Δῆ τότε κοιμήσαντο παρὰ προμηθήσια νηός.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἴει Ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 480 Οἱ δ' ἰσθὸν στήσαντι, ἀνά θ' ἰσθία λευκὰ πέτασσαν·
 Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰσθίον, ἀμφὶ δὲ κύμα
 Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἔαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἦ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα, διαπρήσσουσα κίλευθον.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ ὃ' ἴκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

www.libtool.com.cn

THEIR ILLUSTRATING JOURNALS TO HONOR ACHILLES

Thus Thetis spoke but Jove in answer said
The sacred muscles of his knees remain'd secure

- 495 Νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
 Ἐφού ἐπι ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
 Ἄντοί δ' ἐσκήδωντο κατὰ κλισίας τε νείας τε. —
 Ἀντάρ ὁ μῆνι, νησοὶ παρήμενος ἀκυπόροισιν,
 Διογενῆς Πηλῆος νῖος, πόδας ἑκὼς Ἀχιλλεύς·
 499 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορῆν πωλείσκειτο κυδιάνυραν,
 Οὔτε ποτ' εἰς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεισκε φίλον κῆρ,
 Ἄνδι μένων, ποθέεισκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο θυωδεκάτη γίνεται ἡώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπου ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες
 505 Πάντες ἄμα, Ζεὺς δ' ἤρχε. Θέτις δ' οὐ λήθει' ἐφετμίῳν
 Παιδὸς ἰοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης,
 Ἐερίη δ' ἀνέβη μίγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε·
 Εὐρην δ' εὐρύποπα Κρονίδην ἄτερ ἤμενον ἄλλων,
 Ἀκροιάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
 509 Καὶ ῥα πάροιδ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
 Σκαιῆ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθεραϊῶνος ἰλουσα,
 Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·
 Ζεῦ πάτερ, εἴποιτα δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄρησα
 Ἥ ἔπει, ἦ ἔργα, τόδε μοι κρητήρον ἐέλωρ·
 513 Τίμησόν μοι νῖόν, ὃς ἀκυμοραΐατος ἄλλων
 ἔπιλετ'. ἀτὰρ μιν νῦν γε ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἠτίμησεν· ἔλων γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε, μητίετα Ζεῦ·
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρῳάεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 517 Ἴδὼν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφείλλωσιν τὲ ἰ τιμῆ. ἦ ἔπειτα
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτε προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς,
 Ἄλλ' ἀκίων δὴν ἦστο· Θέτις δ' ὡς ἤφατο γούνων,
 Ὡς ἔχει ἔμπεφυῖα, καὶ εἴρητο δευτέρου αὐτῆς·
 Νημερτῆς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
 521 Ἥ ἀπούειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἐπι δῖος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ὅσσοι ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεοῖς εἰμι.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθροδοπήσαι ἐφήσεις
 Ἥρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδοις ἐπίεσσι.
 525 Ἥ δὲ καὶ αὐτῶς μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Νεικῆϊ, καὶ τὲ μέ φησι μάχῃ Τρῳάεσσιν ἀρήγειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτῆς ἀποστήχει, μὴ σε νοση
 Ἥρη· ἐμοὶ δὲ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσω.
 Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίδῃς·
 529 Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμῶν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 Τέκνωρ' οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
 Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

- Ἡ, καὶ κτανέησιν ἐπ' ὀφρῦσι νεῦσι Κροτίων·
 Ἀμφρόσιοι δ' ἄρα χαίται ἐπιφύσαντο ἄνακτος
 280 Κροτός ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγας δ' ἔλεξεν Ὀλύμπου.
 Τῷ γ' ὡς βουλευσάντε διείμαγεν· ἦ μὲν ἔπειτα
 εἰς ἅλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἰὸν πρὸς δῶμα. Θιοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνίσταν
 Ἐξ ἰδίων, σφοῦ πατρὸς ἑναντίον· οὐδέ τις ἔιλη
 285 Μῆναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἴσταν ἅπαντα.
 Ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθίζετ' ἐπὶ Θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
 Ἥγησεν ἰδοῦσα, ὅτι οἱ συμφράσσαστο βουλῆς
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κροτομοῖσι Δία Κροτίαντα προσήδα·
 290 Τὺ δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσαστο βουλῆς·
 Αἰεὶ τοι φίλον ἴστί, ἐμεῦ ἀπορόσφιν ἰόντα,
 Κρυπαδία φρονίοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί κώ μοι
 Πρόφρων τέτιμας ἐπιῦν ἔπος ὅ,τι νοήσης.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 295 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλιπε μύθους
 Εἰδήσειν· χαλκοὶ τοι ἔσονται ἀλόχῃ περ ἰούσῃ.
 Ἄλλ' ὄν μὲν κ' ἐπιαικίης ἀκούμιεν, οὐτίς ἔπειτα
 Οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
 300 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρω, μηδὲ μετάλλα.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἴπεις!
 Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἄλλὰ μάλ' εὐκλῆος τὰ φράσαι, ἄσσο' ἐθέλησθα.
 305 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ σε παρῆπα
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Ἥερῃ γὰρ σόλυε παρῆξαι, καὶ λάβε γούνων·
 Τῇ σ' οἶο κατανεῦσαι ἐτήτιμον, ὡς Ἀχιλλῆα
 Τιμήσης, ολέσης δὲ πολίτας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 310 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἴσαι, οὐδέ σε λήθω·
 Πηρῆσαι δ' ἔμπης οὔτε θυρήσαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἐμοὶ ἴσαι· τὸ δέ τοι καὶ ὀλίγιον ἴσται.
 Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἴστί, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 315 Ἄλλ' ἀκίονσα κάθησο, ἐμῆ δ' ἐπιπέλιθε μύθῳ·
 Μὴ νύ τοι οὐ χραλαμωαίην, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 Ἄσσον ἰόνθ', ὅτι κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφέλω.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδισαν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Καὶ ᾗ ἀκίονσα κάθηστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 320 Ὡχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνας.

- Τοῖσιν δ' Ἡφαιστος κλυτοτέχνης ἤρχ' ἀγορεύειν,
 Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, λευκώλεν' Ἥρῃ·
 Ἥ δὴ λόγια ἔργα τὰδ' ἴσασται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτά,
 Ἐὶ δὴ σφῶι ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ἄθε,
 575 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἱλαίνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
 Ἐσθλῆς ἴσασται ἦθος, ἐπεὶ τὰ χειροῖα νικᾷ.
 Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοσοῦσῃ,
 Πατρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρειν Διὶ, ὄφρα μὴ αὐτὴ
 Νεικίῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
 600 Ἐἶπερ γὰρ κ' ἐθάρησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
 Ἐξ ἰδίων στρυφάλλει· ὁ γὰρ πολὺ φερίτατος ἐστίν.
 Ἀλλὰ σὺ τόνῃ, ἐπίεσαι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
 Αὐτίκ' ἔπειθ' Ἰλαος Ὀλύμπιος ἴσασται ἡμῖν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀνάβας, δέπας ἀμφικύπελλον
 605 Μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
 Τέτλαδι, μήτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχοιο, κηδομένη περ,
 Μῆ σε, φίλην περ ἰούσων, ἐν ὄφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι
 Θεωομένην· τότε δ' οὔτι θυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
 Χραιομένην· ἀργαλίος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέροσθαι.
 600 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξίμεναι μεμαῶτα
 Ἴρισι, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
 Πᾶν δ' ἡμᾶρ φερόμεν, ἅμα δ' ἡλλῶ καταδύντι
 Κέκπεσον ἐν Αἴμυνῃ· ὀλλγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνήεν·
 Ἐνθα με Σάντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεισόντα.
 605 Ὡς φάτο· μιδήσεν δὲ θεῶν λευκώλενος Ἥρῃ·
 Μιδήσασα δὲ παιδὸς εἰδέξαστο χεῖρὶ κύπελλον.
 Ἀυτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδείξια πᾶσιν
 Ἰνδοχόαι γλυκὺν νίκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
 Ἀσβιατος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωι μακάρεσσι θεοῖσιν,
 600 Ὡς ἶδον Ἡφαιστον διὰ δάμματα ποιπνύοντα.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Δαίνυντι, οὐδὲ τι θυμὸς εἰδένετο δαιτὸς εἴσης,
 Οὐ μὲν φόρμυγος περκαλλίος, ἦν ἔξ' Ἀπόλλων,
 Μουσῶν θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ.
 605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδου λαμπρὸν φῶος ἡλλοιο,
 Οἱ μὲν μακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 Ἦχι ἐκάστη δάμνα περικλυτὸς Ἀμφιγυγίαις,
 Ἡφαιστος, ποίησεν ἰδυῖσι κραπίδισσιν.
 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λίχος ἦι· Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
 610 Ἐνθα πάρος κομᾶσθ', ὅτε μιν γλυκὺς ἕπρος ἱκάνοι·
 Ἐνθα καθεῦδ' ἀναβάς· παρὰ δέ, χρυσόφρανος Ἥρῃ.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Β.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prolium spe victoris incitet (1-40). Sub lucem Agamemno rem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemno autem indicit prolium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-393). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequenti erant (485-785). Item Trojani, comperto quidminentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, quorum omnium brevior recensensus adjicitur (786-877).

Ὀνειρος. Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

Ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱπποκοροσταὶ
Εὐδον παννυχίοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νῆδυμος ὕπνος.
Ἄλλ' ὄγε μερμηρίζε κατά φρένα, ὡς Ἀχιλλῆα
Τιμῆση, ὀλέση δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
Πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον Ὀνειρον.
Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πεφροσεντα προσηύδα.
Βάσκα' ἴθι, οὐλὲ Ὀνειρε, θεοῦς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

www.libtool.com.cn

- Ἐλδὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
 10 Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευόμεν, ὡς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι ἔκλεισε κερηκομῶντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίη· τὴν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπίγναμμεν γὰρ ἅπαντας
 15 Ἥη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφήπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν
 Καρπαλίμως δ' ἔκανε θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχων
 Εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 20 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῆω νύϊ ἑοικώς,
 Νίστορι, τὸν βα μάλιστα γερόντων τι' Ἀγαμέμνων·
 Τῆ μιν ἱευσάμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
 Εὐδεις, Ἀτρίος υἱὲ δαΐφρονος, ἐκποδάμοιο;
 Οὐ χρεὶ παντῦχιον εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα,
 25 Ὡς λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμείθεν ξύπτες ἄνα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σευ, ἀνευθεν ἰῶν, μέγα κῆδεταί ἡδ' ἑλαίρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε κερηκομῶντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίη· τὴν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπίγναμμεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφήπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδὲ σε λήθη
 Διραίτω, εὐτ' ἂν σε μελφφρων ὕπνος ἀνήη.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτόσδ',
 Τὰ φρονέοντ' ἀνά θυμὸν, ἃ β' οὐ τέλεισθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνω,
 Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἦδη, ἃ βα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
 Θῆσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεα τε στοναχὰς τε
 40 Τρωσὶ τε καὶ Ἀναοῖσι διὰ κρατερὰς ὕμνιν·
 Ἐγχετο δ' ἔξ ὕπνου· θεῖη δὲ μιν ἀμφέχυντ' ὄμφη.
 Ἐξετο δ' ὀρθωθεὶς· μαλακὸν δ' ἔνδυνε ζωῖνα,
 Καλὸν νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φάρος·
 Ποσσὶ δ' ὑπὸ λικαροῖσιν ἐθήσατο καλὰ πέλιδα·
 45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰμοῖσιν βάλλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Εἶλετο δὲ σκήπτρον πατρώϊον, ἀφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἦός μὲν βα θεῶ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζητὶ φῶος ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Αὐτὰρ ὁ κηρύσσει λιγυφθόγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε κερηκομῶντας Ἀχαιοὺς.

- Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἤγειροντο μάλ' ὤκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔζε γερόντων,
 Νέστορῃ παρὰ νηϊ Πύλοισι βασιλῆος·
- 65 Τούς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἤρτυνετο βουλήν·
 Κλύτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθαν Ὀνειρος
 Ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι διὰ
 εἶδος τε, μέγας τὸς τε, φωνὴν τ' ἄγχιστα ἔειπε.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μύθον ἔειπεν·
- 60 Εὐδεις, Ἀτρείος νιὸς δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο;
 Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδεις βουληφόρον ἄνδρα,
 ὦ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξυνες ὤκα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σευ, ἀνευθεν εἶν, μέγα κήδετα ἦδ' ἔλειψαι.
- 65 Θωρήσῃ σε κίλευσε καρηκομώντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυδίῃ· νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ εἶ ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπιγναμψεν γὰρ ἀπαστας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
- 70 Ἐκ Διὸς ἄλλὰ σὺ σῆσιν ἔχεις φρεσίν· — Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
 ὦχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν.
 Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νίης Ἀχαιῶν.
 Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεισιν πειρήσομαι, ἢ θεῖμὸς ἐστίν,
 Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
- 75 Τμείς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.
 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 Νέστωρ, ὃς ἴα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαθόεντος·
 Ὅσφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἦδὲ μέδορες,
- 80 Εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπεν,
 Ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ' ἴδεν, ὃς μὲγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νίης Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
- 85 Οἱ δ' ἐπανεστήσαν, παίθοντό τε ποιμένι λαῶν,
 Σκηπτούχοι βασιλῆες· ἐπισσεύοντο δὲ λαοί.
 Ἦντα ἔθνεα εἰσι μελισσῶν ἀδινάων,
 Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νιόν ἐρχομενάων·
 Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν·
- 90 Διὸς μὲν τ' ἐνθα ἄλις πεποτήηται, αἰ δὲ τε ἐνθα·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 Ἥϊνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχώνοντο
 Πλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα διεδήει,
 Ὅτρυνουσ' εἶναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἤγειροντο.

- 96 Τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφρας
Κήρυκας βρώοντες ἐρήτυον, εἶποι· αὐτῆς
Σχοίαι, ἀκούσιαν δὲ Διοτρεφείων βασιλῆων.
Σπουδῆ δ' ἔξετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας,
- 100 Πανασαμενοὶ κλαγγῆς· ἀνά δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἠφαιστος κάμε τεύχων.
Ἠφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι·
αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόφῃ Ἀργεϊφόντῃ·
Ἐρμείας δὲ ἀναξ δάικεν Πύλοπι πληξίππῳ·
- 106 αὐτὰρ ὁ αὐτὴ Πέλοψ δῶκε Ἀτρεΐ, ποιμένι λαῶν·
Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαργι Θυϊστή·
αὐτὰρ ὁ αὐτὴ Θυϊστὶ Ἀγαμέμνονι λείπε φορήναι,
Πολλῆσιν νῆσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
Τῷ ὄγ' ἐρυσάμενος, ἔπεε Ἀργείοισι μετηύδα·
- 110 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἀτῆ ἐνέδησε βαρείῃ·
Σχέτιλος, ὅς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
Ἴλιον ἐκπέρασσε· εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
Νῦν δὲ κακὴν ὑπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει
- 116 Δυσκλῆα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὄλεσα λαόν.
οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
Ὅς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
Ἡδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μάλιστα.
Δισχρόν γὰρ τότε γ' ἐστὶ καὶ ἔσσομένοισι πυθίσθαι,
- 120 Μᾶψ οὕτω τοιοῦνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
Ἀπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἦδ' ἐμάχεσθαι
Ἄνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὐπω τι πέφανται.
Ἐπίερα γὰρ κ' ἐθέλομεν Ἀχαιοὶ τε Τρῳεῖς τε,
Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθῆμεναι ἄμφω,
- 126 Τρῳᾶς μὲν λίσσασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔσιν,
Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθῆμεν Ἀχαιοί,
Τρῳῶν δ' ἄνδρα ἕκαστον ἰλοῖμεθα οἰνοχοῦναι·
Πολλὰ κεν δεκάδες, δεινοῖατο οἰνοχόοιο.
τόσσον ἐγὼ φημι πλείας ἔμμεναι νίας Ἀχαιῶν
- 130 Τρῳῶν, οἳ ναλοῦσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπίκουρος
Πολλῶν ἐκ πολλῶν ἐγγχευαλοὶ ἄνδρες ἔσιν,
οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰώσ' ἐθέλοντα
Ἴλιον ἐκπέρασαι εὐναιόμενον πτολιεθρον.
Ἐννέα δὴ βεβίασι Διὸς μεγάλου ἔνιαυτοί,
- 136 Καὶ δὴ δοῦρα σίσσηπε νέων, καὶ σπάρτα λέλυνται·
Αἰ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νῆπια τέκνα
ἔκαστ' ἐνὶ μεγάροισι ποτιδύμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον

- Αὐτως ἀκράαντον, οὐ εἴνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 140 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυνάγυιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῖονεν,
 Πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 Κινήθη δ' ἄγορῃ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Ἐυρύς τε Νότος τε
 Ἦρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθύ λήϊον ἰλθῶν,
 Δάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἤμυει ἀσταχέουσιν·
 Ὡς τῶν πᾶσ' ἄγορῃ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 150 Νῆας ἐπ' ἔσσενοντο, ποδῶν δ' ὑπένευθε κοινή
 Ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
 Ἄπτεσθαι νηῶν, ἧδ' ἐκίμεν εἰς ἅλα διαν,
 Οὐρούς τ' ἐσεκάθειρον· αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 Οἴκαδε ἰμείων· ἐπὶ δ' ἦρεον ἔργατα νηῶν.
 155 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέμορα πόστος ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀργυταίην,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ἀργεῖοι φεύζονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 160 Καὶ δὲ κεν εὐχολῆν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λῆποιεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἴνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιταίνων·
 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 Μηδὲ θεῖ νῆας ἄλαδ' ἐκίμεν ἀμφιέλισσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασα·
 [Καρπαλλμῶς δ' ἴκανε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὲ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 Ἔσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσεῖμοιο μελαίνης
 Ἄπτει, ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανε.
 Ἀγχοῦ δ' Ἴσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 175 Φεύξεσθ', ἐν νῆεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες;
 Καὶ δὲ κεν εὐχολῆν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λῆποιε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἴνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει·
 180 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,

- Μήτι δ' ἴα νῆας ἄλαδ' ἐλέμεν ἀμφιπέλασας.
 Ὡς φάθ' ὃ δὲ ξυτέχε θεῶς ὅπα φωνησίσσης.
 Βῆ δὲ θείων, ἀπὸ δὲ χλαῖνας βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 Κηρὺς Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει.
 185 Αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδαις Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἔλθων,
 Δίκατό οἱ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ὅρκια μὲν βασιλῆα καὶ ἔσχον ἄνδρα κειραῖα,
 Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέσσειν ἐρητύσασκα παραστάς·
 190 Δαιμόνι, οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὧς, δευδίσσεσθαι·
 Ἄλλ' αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴδρου λαούς.
 Οὐ γάρ κω σάφα οἰσθ', οἷός τ' ὀός Ἀτρεΐδαι·
 Ἴδῃ μὲν πειράται, τάχα δ' ἔψεται νῆας Ἀχαιῶν.
 Ἐν βουλήῃ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἶον εἶπεν.
 195 Μῆτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.
 Θυμὸς δὲ μίγας ἐστὶ Διοτρεφείδος βασιλῆος·
 Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δὲ ἰ μητίετα Ζεύς.
 Ὅν δ' εὐ δῆμον τ' ἄνδρα ἴδοι, βοῶντά τ' ἐφεύροι,
 Τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασαί τε μύθη·
 200 Δαιμόνι, ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
 Οἱ σὺ φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀνελκίς,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμος, οὔτ' ἐνὶ βουλήῃ.
 Οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
 Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς κοίρανος ἔστω,
 205 Εἰς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 [Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θήμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]
 Ὡς ὄγε κοιρανέων δίπεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήνδε
 Αὐτὺς ἐπεσσεύοντο νῶν ἀπο καὶ κλισιάων,
 Ἐχθρῶν, ὡς ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 210 Διγυγιάῳ μεγάλῳ βρόμεται, σμαραγῶν δὲ τε πόντος.
 Ἄλλοι μὲν ὅ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας.
 Θεραϊτῆς δ' εἶτι μόνος ἀμετροροπῆς ἐκολώα,
 Ὅς ὅ' ἐπεα φρεσὶν ἦσιν ἀποσμά τε πολλὰ τε ἦδη,
 Μᾶψ, ἀτὰρ σὺ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύσων,
 215 Ἄλλ' ὅ,τι οἱ εἴσοιτο γελιδῖον Ἀργείοισιν
 Ἐμμεναι· αἰσχίματος δὲ ἀνῆρ ὑπὸ ἴμιον ἦλθεν·
 Φολκὸς ἔην, χυλὸς δ' ἕταρον πόδα· τῶ δὲ οἱ ὤμω
 Κυρτωῖ, ἐπὶ στήθεος συνοχνοκότε· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Φοξὸς ἔην κεφαλῆν, ψιδνῆ δ' ἐπενήνοθε λάγνη.
 220 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσσῆϊ·
 Τῶ γὰρ νεκρίεσκε· τότ' αὐτὶ Ἀγαμέμνονι δίψῃ
 Ὀξεία κεκληγῶς λέγ' ὄνειδα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἐκπάγλως ποτίοντο, νυμίσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.

- Αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα ρείκε μύθῳ·
 228 Ἀτρεΐδῃ, τίς δ' αὖτις ἐπιμέμφομαι, ἤδ' ἡπιότατος;
 Πλείαι τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλοὶ δὲ γυναῖκες
 Ἔσσι ἐν κλισίῃς ἐξείρεται, ὡς τοι Ἀχαιοὶ
 Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολιθφρον ἴωμεν.
 Ἦ ἔτι καὶ χερσὺ ἐκιδεύεται, ὅν κ' ἐτις αἰσεί
 230 Τρωῶν ἵπποδάμων ἐξ Ἰλίου, υἱὸς ἔπεινα,
 Ὅν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 Ἦ ἐ γυναῖκα νέην, ἵνα μίλαται ἐν φιλοτήτι,
 Ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατόχηται; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 Ἀρχὸν ἰόντα, κακῶν ἐπιβασκίμεν υἱὸς Ἀχαιῶν.
 232 Ὡ πέπονες, κἀκ' ἄλλ' ἔχει, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 Οἰκαδὲ περ σὺν νηυσὶ νοούμεθα· τόνδε δ' ἔωμεν
 Αὐτοῦ ἐνὶ Τρόϊῃ γέρα πρῶσιμην, ὄφρα ἴδῃται,
 Ἦ ῥά τί τίς ἔχει, ἡμεῖς προσαιμύνομεν, ἤδ' καὶ οὐκί·
 Ὅς καὶ νῦν Ἀχιλλῆα, ἔο μὲν ἀμείνονα φάσται,
 240 Ἠΐμηραν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀποφύρας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆϊ χολος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμεν·
 Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὄστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο ρείκεϊον Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θεοστέης· τῷ δ' ὄκα καρίοτατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 242 Καὶ μιν ἐπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Θεοστέ· ἀκροτόμουθε, λυγρὸν περ ἐὼν ἀγορητῆς,
 Ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλευσίν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σίε φημι χειρότερον βροτῶν ἄλλον
 Ἐμμεναι, ὅσοι ἄμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Πίῳν ἤλδον.
 244 Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνά στόμ' ἔχων ἀγορεύεις,
 Καὶ σφιν ὀνειδῆτά τε προφέροισ, νόστον τε φυλάσσω.
 Οὐδέ τί περ σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἦ τὺ ἢ κακῶς νοστήσομεν υἱὸς Ἀχαιῶν.
 [Τῷ, νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 246 Ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
 Ἡρώεις Δαναοί· σὺ δὲ καρτομέων ἀγορεύεις.]
 Ἀλλ' ἔε τοι ἔρω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἐγὼ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι, ὡς νῦν περ ἔειπε,
 Μηκίτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὁμοισιν ἐπέη,
 248 Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατῆρ' κευλημένος εἶην,
 Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
 Κλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδοῦ ἀμφικαλύπτει,
 Αὐτὸν δὲ κλαλοντα θοῶς ἐπὶ νῆος ἀφῆσα
 Πεπληγῶς ἀγορήθῳ ἀεικέσσι πληγῆσιν.
 250 Ὡς ἄρ' ἔρη· σκῆπτρον δὲ μεταφρένον ἤδ' ἐκείρω
 Πληῆεν· ὁ δ' ἰδνῶσθῃ, θαλαρῶν δὲ οἱ ἔκπεσα δάκρυ.

- Σπῆδιε δ' αἱματέσσα μεταφρίνον ἰδυπαρίστη
 Σπήπτρον ὑπο χροαίον· ὁ δ' ἄρ' ἔλθο, τάρησέν τε·
 Ἀλγῆσας δ' ἀρρείων ἰδών, ἀπομόρφατο δάκρυ.
 270 Οἱ δέ, καὶ ἀγγύμωνοι παρ, ἐπ' ἀντὶ γῆδ' ἴδυσσαν·
 Ἰδὲ δέ τις εἰσάκων, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ πάπυ! ἦ δὴ μυρὶ Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔαργον,
 Βουλὰς τ' ἐξάρχων αγαδάς, πόλεμόν τε κορέσσων·
 Ἦνν δὲ τόδε μίγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεβεν,
 275 Ὅς τὸν λωβητήρα ἐπαβάλεον ἐσθ' ἀγορεύων·
 Οὐ θῆν μιν πάλιν ἀντίς ἀνήοι θυμὸς ἀγήνηε
 Νεικίην βασιλῆας ὀνειδιέας ἐπίσσειν.
 Ὡς φάσαν ἢ πληθύν· ἀνὰ δὲ πικρὸς πορθεὺς Ὀδυσσεὺς
 Ἔστι, σπήπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλανυόπις Ἀθήνη,
 280 Ἐιδομένη κήρυκε, αἰσπῶν λαὸν ἀνωγει,
 Ἦς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱὸς Ἀχαιοῶν
 Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσάσασαο βουλήν —
 Ὅ σφιν εὐφροσίων ἀγορήσατο, καὶ μετῴπει·
 Διερῖδη, νῦν δὴ σε, ἀναεῖ, ἐθίλοισιν Ἀχαιοῖ
 285 Πᾶσιν ἐλίχχιστον θύμεται μερόπασσι βροτοῖσιν·
 Οὐδέ τοι ἐκτίλειουσιν ὑπόαχαιον, ἤπερ ἀπίεταν,
 Ἐσθ' ἄδ' ἐπὶ στεῖχοντες ἀπ' Ἀργῆος ἰακωβότοισι,
 Ἦλον ἐκίρσαντ' εὐτάχιστα ἀπονέεισθαι.
 Ἦστε γάρ ἢ παῖδες νεαρὸί, χῆραί τε γυναῖκες,
 290 Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεισθαι.
 Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀκηθίστα νέεισθαι.
 Καὶ γάρ τις θ' ἓνα μῆνα μίμνῃ ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
 Ἀσχαλάα σὺν νῆϊ πολυζύγῃ, ὄνπερ ἄλλαι
 Χειμῆμαι εἰλιώσιν, ὄρωμένη τε θάλασσα·
 295 Ἦμῖν δ' εἰνατός ἐστι περιτροπέων ἐνωπτός
 Ἐσθ' ἄδα μιμόντεσσι, τῆ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
 Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπηε
 Διαχρόν τοι θερόν τε μένειν, κενίον τε νέεισθαι.
 Τήητε, φίλοι, καὶ μέλαι' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 300 Ἦ εἰεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἦε καὶ οὐκί.
 Εὐ γάρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἐστὶ δὲ πάντες
 Μάρτυροί, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι,
 Χθιζὰ τε καὶ πρῶτ', ὅτ' ἐς Αἰύλδα νῆες Ἀχαιοῶν
 Ἠγρέθοντο, κακὰ Πριάμῃ καὶ Τρωαὶ φέρουσαι·
 305 Ἦμῖς δ' ἄμφι περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμοὺς
 Ἐσδομεν ἀθανάτοισι τεληέσασας ἱατορβας,
 Καλῆ ὑπὸ πλατανίστῃ, ὅθεν ἕϊεν ἀγλαῖον ὕδωρ·
 Ἐσθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφουρέας,
 Σμερδαλέος, τόν θ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦμι φώσθηε.

- 210 Βαιμόυ ὑπάρξας, πρὸς ἅα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 Ὅζω ἐπ' ἀκροτάτῃ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες,
 Ὅκτω, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἕλεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
- 215 Μήτηρ δ' ἀμφεπατάτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
 Τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαγῖαν.
 Ἀντάρ ἐπαι κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Τὸν μὲν ἀρβύλλον θῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 Δάαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
- 220 Ἡμεῖς δ' ἰσταότες θανυμάζομεν, ὅλον ἐτύχθη.
 Ὡς οὖν δαινὰ πέλωρα θεῶν εἰς ἡλδ' ἐκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπίων ἀγόρευεν·
 Τίπτ' ἄνευ ἐγένεσθε, κερηκομῶντες Ἄχαιοι;
 Ἡμῖν μὲν τὸδ' ἔφηνε τίρας μέγα μητιέτα Ζεὺς,
- 225 Ὀψιμον, ὀπιτέλεστον, ὄου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Ὅκτω, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 Ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμιζομεν ἀνδρῖ,
 Τῇ δεκάτῃ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐφράγυιαν.
- 230 Κεῖνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μῦνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἄχαιοι,
 Αὐτοῦ, εἰσομεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἑλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μὲν ἴαχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
- 235 Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσεὺς θελοῖο.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ὡ πόποι! ἣ δὴ παισὶν ἰοικότες ἀγοράσασθε
 Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμῆια ἔργα.
 Πῆ δὴ συνθεσῖαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν;
- 240 Ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενόλατο, μῆδεά τ' ἀνδρῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἀκρητοὶ καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 Αὐτῶς γάρ ῥ' ἐπέισσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔόντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὡς πρὶν, ἔχων ἄστεμφέα βουλήν,
- 245 Ἀρχεὺ Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερᾶς ὑσμίνης·
 Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοὶ κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφιν βουλεύωσ' — ἄνυσσι δ' οὐκ ἔσsetαι αὐτῶν —
 Πρὶν Ἀργεῖοσ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Ἰνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἧδ' καὶ οὐκί.
- 250 Φημί γάρ οἱ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ἡματι τῇ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ἀκνηπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρῳέεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,

- Ἀσπράπτων ἐπιδέξῃ, ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 Τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νίεσθαι,
 364 Πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῃ κατακοιμηθῆναι,
 Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρηγμάτων τε στοναχάς τε.
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθάλει οἰκόνδε νίεσθαι,
 Ἀπείσθω ἧς νηὸς εὐσσίμοιο μελαίνης,
 Ὅφρα πρόσθ' ἄλλων θανάτων καὶ πότιμον ἐπίσκη.
 365 Ἀλλὰ, ἀναξ, αὐτός τ' εὐ μῆθεο, κείθεό τ' ἄλλω.
 Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἴσται ὃ, τι κεν εἶπω.
 Κρῖν' ἀνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτεας, Ἀγαμέμνων,
 Ὡς φρήτη φρήτηρῃν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ὡς ἔρξης, καὶ τοὶ κείθωνται Ἀχαιοί,
 366 Γνώσῃ ἔπειθ' ὅς θ' ἠγεμόνων κακός, ἧς τί νυ λαῶν,
 Ἥδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔησι· κατὰ σφίρας γὰρ μαχίονται.
 Γνώσται δ', εἰ καὶ θεοσπειρή πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 Ἥ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 370 Ἥ μὲν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, νίας Ἀχαιῶν.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
 Τριούτοι δέκα μοι συμφοράδμονες εἶν' Ἀχαιῶν·
 Τῷ κε τάχ' ἠμύσσει πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἠμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, πέρθομένη τε.
 175 Ἀλλὰ μοι αἰγίόχοσ Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νεέεκα βάλλει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 Ἀντιβλοῖς ἐπίεσσι, ἐγὼ δ' ἤρχον χαλεπαίνων·
 Εἰ δέ ποί' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἴσται, οὐδ' ἠβαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δαῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.
 Εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 Εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶ ἰδῶν, πολέμοιο μεδέσθω·
 385 Ὡς κε παρημέριοι στυγερά κρινώμεθ' Ἄρηι.
 Οὐ γὰρ πανσωλή γε μετίσσαι, οὐδ' ἠβαιόν,
 Εἰ μὴ νῦν ἐλθούσα διαφρινέει μένος ἀνδρῶν.
 Ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσιν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμῖται·
 390 Ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, εὖξοον ἄρμα τιταίνων.
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορυνοῖσι, οὐ οἱ ἔπειτα
 Ἀρχιον ἴσσειται φυγίειν κύναις ἢ δ' οἰωνοῖς.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μὲν ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα
 395 Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθών,
 3

- Προβλήτη σκεπέων· τὸν δ' οὔποτε κύματα λίπε,
 Παντοίων ἀνέμων, οἳ' ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γίνονται.
 Ἀσπάρτες δ' ὄρειοντο, κενδοθέντες κατὰ νῆας,
 Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δαίπνον ἔλοστο.
- 400 Ἄλλος δ' ἄλλω ἔριξε θεῶν αἰεγενεταίων,
 Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγαῖν καὶ μῶλον Ἄρκτος.
 Αὐτὰρ ὁ βούν ἱέρευσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Πλοῖνα, πενταέτηρον, ὑπερμενίῃ Κρονίωνι·
 Κεκλήσκειν δὲ γέροντας ἀριστέας Παναχαιῶν,
- 406 Νίστορα μὲν πρώτιστα καὶ Ἰδομενεῖα ἀνακτα,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δῖον καὶ Τυδείος υἱόν,
 Ἔκτο δ' αὐτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον· ἰ
 Αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἦδες γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφῶν εἰς ἐπονείτο.
- 410 Βούν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύντας ἀνέλοντο·
 Τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετίφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ζεῦ πάριστα, μάγιστε, κελαινεφίς, αἰθέρι γαίαν,
 Μῆ πρὶν ἐπ' ἡέλιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθειν,
 Πρὶν με κατὰ πρηγῆς βαλεῖν Πριάμοιο μάλισταρον
- 416 Αἰθάλωσεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δῆτιοιο θύρατρα,
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξει·
 Χαλκῷ φωγέλιον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἰταΐροι
 Πρηγῆες ἐν νομῆσιν ὁδᾶξ λαζοῖατο γαίαν.
- 420 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκράαινα Κρονίων·
 Ἄλλ' ὄγε δάκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρον ὄφειλεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύντας προβάλλοντο,
 Αὔευσσαν μὲν πρώτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
 Διπτύχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθήτησαν.
- 426 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σπλῆξιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·
 Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες, ὑπέλεγον Ἡφαίστειο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μιστυλλόν τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπεραν,
 Ὠπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
- 430 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάσαντο πόνον, τετάρκοντό τε δαῖτα,
 Δαδνυτ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδύνετο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ἄρα μύθεον ἤχεε Γερῆνιος ἱππότα Νίστορ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
- 436 Μηκέτι νῦν δῆθ' αὐθι λεγόμεθα, μηδ' εἰ θεῶν
 Ἀμφαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλλέει.
 Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιταίων
 Λαὸν κηρύσσοντες ἀγμρότων κατὰ νῆας·

- Ἡμεῖς δ' ἄνδρόσι ἴδμε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 440 Ἵτομα, ὅφρα κε θάσσον ἑγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυρθόγοιοι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν πόλεμόνδε κερηκομώωντας Ἀχαιοὺς.
 Οἳ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροτο μάλ' ὤκα.
 445 Οἳ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα Διοτρεφῆες βασιλῆες
 Θῦνον κρένοντες· μετὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Διγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε·
 Τῆς ἑκατὸν θύσαοι παγχρυσεοὶ ἤρθεόνται,
 Πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβιοι δὲ ἕκαστος.
 450 Ἐν τῇ κραιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ὀτρύνουσ' ἰῆναι· ἐν δὲ σθένος ὤρσεν ἑκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γίνεται, ἧ ἐνέσθαι
 Ἐν νηοὶ γλαφυρῆσι φιλῆν ἐς πατρίδα γαίαν.
 455 Ἦντε πῦρ ἀΐθηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 Οὐραός ἐν κορυφῆς, ἑκαθεν δὲ τε φαίνεται ἀνγή·
 Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
 Αἴγλη παμφανόουσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴεν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀνίθων πετεινῶν ἔθνη πολλά,
 460 Χηρῶν ἢ γεράων ἢ κύκων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῃ ἐν λειμῶνι, Καῦστριον ἄμφι θέεθρα,
 Ἐνθα καὶ ἔνθα ποιῶνται ἀγαλλόμεναι πτερόγεσσι,
 Κλαγγηδὸν προκαθίζοντες, σμαραγεῖ δὲ τε λειμῶν·
 Ὡς τῶν ἔθνη πολλά νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
 465 Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
 Σμερδαλίον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 Μυρτοί, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθηα γίγνεται ὤρη.
 Ἦντε μυιάων ἀδινάων ἔθνη πολλά,
 470 Αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν,
 Ὡρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 Τῶσοι ἐπὶ Τρώεσσι κερηκομώωντες Ἀχαιοὶ
 Ἐν πεδίῳ Ἰσταντο, διαφθάσαι μεμαῶτες.
 Τοῖς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατὲ αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγείωσιν·
 Ὡς τοὺς ἠγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Τυμίνηνδ' ἰῆναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὀμματα καὶ κεφαλῆν ἱκελος Αἰὶ τερπικεραυτῶν,
 Ἀρεὶ δὲ ζῶνῃ, στέργον δὲ Πουσειδάωνι.
 480 Ἦντε βούς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
 Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομέτησιν·

- Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ,
Ἐκφρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔσοχον ἠφείσσειν.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλυμπία δαίματ' ἔχουσαι·
- 485 Ἔμεις γὰρ θεαὶ ἴσσι, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα,
Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
Οἵτινες ἠγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
Πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήσω·
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλώσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴην.
- 490 Φωνῇ δ' ἄφθρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐτείη·
Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Ἄρχους αὐ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.
Βοιωτῶν μὲν Πηγήλειος καὶ Λήϊτος ἦρχον,
- 495 Ἀρκεσσιλαός τε Προδοτήνωρ τε Κλονίος τε·
Οἱ θ' Ἴφιην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετηήσσαν,
Σχοῖνόν τε Σκῆλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτιωνόν,
Θείσιαν, Γραιῖάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησάν,
Οἱ τ' ἄμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλείσιον καὶ Ἐρύθρην.
- 500 Οἱ τ' Ἐλεῶν' εἶχον ἦδ' Ἐλὴν καὶ Πετειῶνα,
Ἰκαλέην, Μεδειῶνά τ', ἐκτιμέμον πτολίεθρον,
Καίπας, Εὐτρησίην τε, πολυτρήρονά τε Θίοβην,
Οἱ τε Κορώνειαν καὶ ποιίενθ' Ἄλλαρτον,
Οἱ τε Πλάταιαν ἔχον, ἦδ' οἱ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
- 505 Οἱ θ' Ἐποθήβας εἶχον, ἐκτιμέμον πτολίεθρον,
Ὀρχηστῶν θ' ἱερὸν, Ποσειδήϊον ἀγλαῶν ἄλσος,
Οἱ τε πολυστάφυλον Ἄρην ἔχον, οἱ τε Μίδειαν,
Νίσαν τε Ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατώσασαν·
Τῶν μὲν πενήκοντα νέες κίων· ἐν δὲ ἑκάστη
- 610 Κούροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἰκοσι βαῖνον.
Οἱ δ' Ἀσπληθόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον.
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάμενος, νέες Ἄρης,
Οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἄκτορος Ἀεΐδαο,
Παρθένης αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβάσας,
- 615 Ἀρῆι κρατερῶ· ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη·
Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχέοντο.
Αὐτὰρ Φωκίων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τέτες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
Οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετηήσσαν,
- 620 Κρίσαν τε Ζαθέην καὶ Δανλίδα καὶ Πανοπηά,
Οἱ τ' Ἀντιμώρειαν καὶ Τάμπολιν ἀμφενέμοντο,
Οἱ τ' ἄρα πᾶρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔβαιον,
Οἱ τε Αἰλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπι Κηφισοῖο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔπορτο.

- 525 Οἱ μὲν Φωκῶν στήλας ἴστασαν ἀμφίποτες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσονται.
 Δοκρῶν δ' ἠγεμόνευεν Ὀκλῆος ταχὺς Ἀίας,
 Μείων, οὗτι τόσος γὰρ ὅσος Τελαμῶνιος Ἀίας,
 Ἄλλα πολὺ μείων ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
 530 Ἐγχεῖρ δ' ἐκίκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 Οἱ Κύνον τ' ἐνέμοντι, Ὀπόρτιά τε Καλλιάρων τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Λύγειας ἑρατεινας,
 Τύρρην τε Θρόνιον τε, Βοαγροῦ ἀμφὶ χεῖρα·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινοι ῥῆες ἔποντο
 535 Δοκρῶν, οἱ ναύουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
 Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεια πειλοῦντες Ἄβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰφείρτιάν τε, πολυστάφυλον θ' Ἰστιαίαν,
 Κηρινθῶν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺν πτολιθόρον,
 Οἱ τε Κάρυστον ἔχον, ἧδ' οἱ Στύρα ναυτιάσκον·
 540 Τῶν αὐθ' ἠγεμόνευ' Ἐλεφῆνωρ, ὄζος Ἄρηνος,
 Χαλκωδοστιάδης, μεγαθύμων ἀμφοῖς Ἀβάντων.
 Τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιδεν κομῶντες,
 Λίχημται, περσῶτες ὀρεκτιῆσιν μάλ्लηρον
 Θωρηκῆας φήζων δῆτων ἀμφὶ στήθεσσαν·
 545 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινοι ῥῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτιμενον πτολιθόρον
 Δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 Θρήψε, Διὸς θυγάτηρ — τίς τε δὲ ζείδωρος Ἄρουργα —
 Καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἴσαν, ἐφ' ἐνὶ πλοῖσι ῥῆσιν·
 550 Ἐνθάδε μὲν ταύροισι καὶ ἀρνείοις ἰδύονται
 Κούροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐναντιῶν·
 Τῶν αὐθ' ἠγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
 Τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γίγναι ἀνήρ,
 Κοσμηῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
 555 Νίστωρ οἷος ἔριζεν ὃ γὰρ προγενέστερος ἦεν —
 Τῷ δ' ἅμα πενήκοντα μέλαινοι ῥῆες ἔποντο.
 Ἀίας δ' ἐκ Σιλαμῖτος ἄγεν θσοκαίδεκα ῥῆας.
 [Στήσας δ' ἄγων, ἐν Ἀθηναίων ἴσαντο φάλαγγες.]
 Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 560 Ἐρμιόνην, Ἀσίην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἔχουσας,
 Τροίζην, Ἥϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντι Ἐπίδαυρον,
 Οἱ τ' ἔχον Ἀργείων, Μῆσσητά τε, κούροι Ἀχαιῶν·
 Τῶν αὐθ' ἠγεμόνευε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Καὶ Σθένελος, Καπαρηῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 565 Τῷσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φάει,
 Μηκιστίος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
 Συμπάντων δ' ἠγεῖτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·

- Τῷσι δ' ἄμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Μυκήνας εἶχον, εὐκτιμενον πτολιέθρον,
 570 Ἄρκειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλεινάς,
 Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρήν τ' ἑρατεινήν,
 Καὶ Σικυῶν, ὃθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασιλευεν,
 Οἱ δ' Ἄγερσάϊν τε καὶ αἰπεινήν Γονόεσσαν,
 Παλλήνην τ' εἶχον, ἧδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
 575 Διγαλόν τ' ἀνά πάντα, καὶ ἄμφ' Ἑλλάην εὐρεΐαν·
 Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης· ἅμα τῶν πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νόρσπα χαλκόν,
 Κυδιῶν, ὅτι πάσι μετέπρεπεν ἡρώεσσι,
 580 Οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.
 Οἱ δ' εἶχον κολήν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν,
 Φᾶριν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
 Βρυσσιᾶς τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀνγιάς ἑρατεινάς,
 Οἱ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἔλος τ', ἔφαλον πτολιέθρον,
 585 Οἱ τε Λάαν εἶχον, ἧδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
 Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοήν ἀγαθὸς Μανίλαος,
 Ἐξήκοντα νηῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσαντο.
 Ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἦσι προθυμῆσι πεποιθώς,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἔτο θυμῷ
 590 Τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἑρατεινήν,
 Καὶ Θρῦνον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἴπυ,
 Καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔλαιον,
 Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Λῶριον — ἐνθα τε Μοῦσαι
 595 Ἀντόμενοι θάμυριν τὸν Θρηῖκα παῦσαν ᾠοιδῆς,
 Οἰχαλήθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλίης·
 Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησίμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι αἰδοῖεν, κούραι Λιδὸς αἰγιόχοιο·
 Αἰ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ᾠοιδῆν
 600 Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστὴν —
 Τῶν αὐθ' ἠγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Τῷ δ' ἐνεθήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώοντο.
 Οἱ δ' εἶχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀρχιμαχηταί,
 605 Οἱ Φενεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε Στρατιήν τε καὶ ἠμεόεσσαν Ἐνίσπην,
 Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἑρατεινήν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παφλασίην ἐνέμοντο·
 Τῶν ἦρχ' Ἀγκαῖοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπίωνος,
 610 Ἐξήκοντα νηῶν· πολέες δ' ἐν νηὶ ἕκαστῃ

- Ἄρκάδες ἄνδρες ἔβρινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζων.
 Αὐτὸς γὰρ σφιν δῶκεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νῆας εὐσεύλους, περᾶν ἐπὶ οἰνοπα πόντον,
 Ἀτρείδης· ἐπεὶ οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μμηλίει.
- 615 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἴλιδα διὰν ἔναιον,
 Ὅσσον ἐφ' Ἐρμίνην καὶ Μύρσιος ἐσχατώσσα,
 Πέτρη τ' Ὀλενήη καὶ Ἀλκίσιον ἐντὸς ἔργει·
 Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρῶν ἐκάστη
 Νῆες ἔποντο θοαί, πόλιές δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
- 620 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἠγησάσθη,
 Τίης, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 Τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διῶρης·
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θεοειδής,
 Τίος Ἀγασθένης Λύγγηιάδω ἀνακτος.
- 625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἰεράων
 Νῆσων, αἱ ναλοῦσι πέρην ἁλός, Ἥλιδος ἄντα·
 Τῶν αὖθ' ἠγεμόναυ Μέγης, ἀτάλατος Ἀρηί,
 Φυλείδης, ὃν τίχτε Λιτ' φιλὸς ἱππότη Φυλεύς,
 Ὅς ποτε Δουλιχίονδ' ἀπανάσαστο, πατρὶ χολωθεῖς·
- 630 Τῶ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,
 Οἱ ἑ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰροσιφυλλον,
 Καὶ Κροκύλι· ἐνέμοντο καὶ Λιγύλιπα τροχέϊαν,
 Οἱ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἧδ' οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο,
- 635 Οἱ τ' ἠπειρον ἔχον, ἧδ' ἀντιπέραι ἐνέμοντο·
 Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Λιτ' μῆτιν ἀτάλατος·
 Τῶ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυνάδεκα μιλοπάροχοι.
 Λιτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θόας, Ἀνδραϊμονος υἱός,
 Οἱ Πλευρῶν ἐνέμοντο καὶ Ἰλλεον ἧδ' Ἰπυλήην,
- 640 Χαλκίδα τ' ἀγγιῶλον, Καλυδῶνά τε πετροήεσσαν —
 Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰηθὸς μεγαλήτορος νιέες ἦσαν,
 Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνατι δὲ ξανθὸς Μελιάγρος —
 Τῶ δ' ἐπὶ πάντι ἐτίταλτο ἀνασσίμεν Λιτωλοῖσιν·
 Τῶ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
- 645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Οἱ Κνωσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχεῖσσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόετα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥίτιόν τε, πόλις εὐναισταώσας,
 Ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
- 650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόνευεν,
 Μηριόνης τ' ἀτάλατος Ἐνυαλίφ' ἀνδριφόντη·
 Τῷσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἧῦς τε μέγας τε,

- Ἐκ Ῥόδου θνήσκει νῆας ἄγετ' Ῥοδίων ἀγερώχων·
 655 Οἱ Ῥόδον ἀμφεμένοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
 Ἄνδρον, Ἴηλυσον τε καὶ ἀργιόνοντα Κάμειρον.
 Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 "Ὅν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλειαίη·
 Τὴν ἄγει' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος,
 660 Πέρσας ἄστυα πολλὰ Διοτρεφῶν αἰζηῶν.
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ σὺν τράφῃ ἐν μεγάρῃ εὐπήκτω,
 Αὐτίκα πατὴρ οἴοιο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 Ἦδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος.
 Αἴψα δὲ νῆας ἐπήξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
 665 Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλήσαν γάρ οἱ ἄλλοι
 Τίτιες νιῶνοί τε βίης Ἡρακλειαίης.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἴξεν ἀλάμενος, ἄλγεα πάσχων·
 Τριχθὰ δὲ ἔσκηθεν καταφυλαδόν, ἧδ' ἐφιλήθει
 Ἐκ Διός, ὄστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
 670 [Καὶ σφιν Θεοπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
 Νιρεὺς αὖ Σῆμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἕϊσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἀνακτος,
 Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνῆρ ὑπὸ Πίον ἦλθεν
 Τῶν ἄλλων Λακωνῶν μετ' αὐμύμονα Πηλεῖωνα·
 675 Ἄλλ' ἀλαπαθρὸς ἦν, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.
 Οἱ δ' ἔρα Νισυρὸν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσον τε,
 Καὶ Κῶν, Εὐρυπύλιον πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 Τῶν αὖ Φειδιππὸς τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
 Θεσσαλοῦ νῆε δὴν Ἡρακλείδαο ἀνακτος·
 680 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχώοντο.
 Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἦσαν,
 Οἱ τ' Ἄλων, οἱ τ' Ἀλόπην, οἱ τε Τρηζῖν ἐνέμοντο,
 Οἱ τ' εἶχον Φθίην ἧδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 685 Τῶν αὖ πενήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' οἶγ' οὐ πολέμοιο θυσιχέος ἐμῶοντο·
 Οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στήλας ἡγήσαιο.
 Κεῖτο γὰρ ἐν νῆεσσι ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,
 Κούρης χῶμερος Βρισηΐδος ἠυκόμοιο,
 690 Τὴν ἐκ Ἀυρηνησοῦ ἐξέλετο, πολλὰ μογήσας,
 Ἀυρηνησὸν διαπορθήσας καὶ τεῖχεα Θήβης·
 Καὶ δὲ Μῦνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἔγχεσιμῶρος,
 Ψέας Εὐθηνοῖο Σιληπιάδαο ἀνακτος·
 Τῆς ὄγε κείτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀναστήσεσθαι ἔμελλεν.
 695 Οἱ δ' εἶχον Φυλιάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόντη,
 Δῆμητρος τέμενος, Ἴκωνά τε, μητέρα μήλων,

- Ἀγγιῶν τ' Ἀντιῶν ἠδὲ Πτελεὸν λαχέσθην·
 Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Ζωὸς ἔην· τότε δ' ἤδη ἔχεν κἄτα γαῖα μέλαινα.
 700 Τῷ δὲ καὶ ἀμφιδροφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλίλειπτο,
 Καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δαρδανὸς ἀνήρ,
 Νηὸς ἀποθρῶσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ σφας κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἄρης,
 705 Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
 Αὐτοκασιγνήτος μεγαθύμου Πρωτεσίλαου,
 Ὀπλοτέρως γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρχαῖος,
 Ἥρωος Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδὲ τι λαοὶ
 Διούσθ' ἡγεμόνος, πόθειον δέ μιν ἐσθλὸν ἔοντα·
 710 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηίδα Ἰωλκόν,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ ἔνκτιμένην Ἰωλκόν·
 Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμήλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δια γυναικῶν,
 715 Ἀλκηστις, Πέλλαι θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἱ δ' ἄρα Μηθῶνην καὶ Θουμακίην ἐνέμοντο,
 Καὶ Μελίβοια ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τροχέϊον·
 Τῶν δὲ Φιλοκτίτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Ἐπὶ νηῶν ἔρεται δ' ἐν κιάστῃ πενήκοντα
 720 Ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆσσι κείτο κρατερῶ ἄλγεα πάσχων,
 Δήμῳ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν ἔπειον υἱεὶς Ἀχαιῶν,
 Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 Ἐσθ' ὄγε κείτ' ἀχίων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμειλλον
 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτίταιο ἀνακτος.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθειόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ Μίδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
 Τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθε.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκην καὶ Ἰθάμην κλωμακόεσσαν,
 730 Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλῆος·
 Τῶν αὐθ' ἠγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδες,
 Ἰητῆς ἀγαθῶ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἑστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἳ τε κρήνην Ἐπίρειαν,
 735 Οἱ τ' ἔχον Ἀστίριον, Τिताνοῖο τε λευκὰ κάρηνα·
 Τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτῶνην ἐνέμοντο,
 Ὀρθην, Ἠλιῶν τε, πόλιν τ' Ὀλοσσάνα λευκῆν·

- 740 Τῶν αὐθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Τῖος Πειριθόοιο, τὸν εἰθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 Τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 Ἥματι τῶ, ὅτε Φῆρας εἵσατο λαγχρήντας,
 Τύς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε, καὶ Λιθίκεσσι πύλασεν —
- 745 Οὐκ οἶος, ἅμα τῶγε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρηος,
 Τῖος ὑπερδύμοιο Κορώνου Κουινίδαο·
 Τύς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μάλιναι νῆες ἔποντο.
 Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆες·
 Τῷ δ' Ἐπιήνης ἔποντο, μενεπτόλεμοι τε Περαιβοί,
- 750 Οἱ περὶ Λαδώνην δυσχειμαρον οἶα' ἔθεντο,
 Οἱ τ' ἅμφ' ἱμερτὸν Ττιαρήσιον ἔργ' ἐτίμοτο·
 Ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προῖτε καλλίβροτο ὕδαρ·
 Οὐδ' ὄγε Πηνειῶ συμμισγεται ἀργυροδῆνη,
 Ἀλλὰ τί μιν καθύπερθεν ἐπιβρέει, ἦντι' ἔλαιον·
- 755 Ὅρκου γὰρ δευνοῦ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρέει·
 Μαγνήτων δ' ἤρχε Πρῶθοος, Τενθρηδῶνος υἱός,
 Οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πηλίου εἰροσιφυλλον
 Ναισικον· τῶν μὲν Πρῶθοος θεὸς ἡγεμόνευεν·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μάλιναι νῆες ἔποντο.
- 760 Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Λαυαῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σὺ μοι ἔνεπε, Μοῦσα,
 Αὐτῶν, ἦδ' ἴκπων, οἱ ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἔποντο.
 Ἴπποι μὲν μίγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 Τύς Εὐμήλος ἔλαινε, ποδώκειας, ὄρνιθας ὤς,
- 765 Ὅτιρχας, οἰάτεις, σταφύλη ἐπὶ νῶτον εἵσας·
 Τύς ἐν Πηρείῃ θρόνῳ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορέουσας.
 Ἄνδρῶν αὐ μίγ' ἄριστος ἔην Τηλαμῶνιος Ἄδας,
 Ὅφρ' Ἀχιλεὺς μήνιον· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
- 770 Ἴπποι δ' οἱ φορέεσκον ἄμύμονα Πηλεῖωνα.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνῆσι ποτοποφοροῖσιν
 Κεῖτ', ἀπομηρῆσας Ἀγαμέμνονι, ποιμῆνι λαῶν,
 Ἀτρείδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ φηγμῆνι θαλάσσης
 Δίσκοισιν τέροντο καὶ αἰγανήσιν ἰέντες,
- 775 Τόξοισιν δ' ἴκποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἔκαστος,
 Ἄωτὸν ἔρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλιπον,
 Ἔστασαν ἄρματα δ' εὐ κεκυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 Ἐν κλισίῃ· οἱ δ' ἄρχον Ἀρηίφιλον ποδέντες
 Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατῶν, οὐδ' ἐμάχοντο.
- 780 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν, ὥσει τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο·
 Γαῖα δ' ὑπεστενάριξε, Διὶ ὡς τερπικεραυνῶν
 Χωομένη, ὅτε τ' ἄμφ' Τυφωῖ γαῖαν ἰμάσῃ

- Ἐν Ἀργείοις, ὅθι φασὶ Τυφώϊος ἔμμεναι εὐνῆς·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μάχα στεναχέετο γαῖα
 705 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησον παδίσιοι.
 Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήκτιμος ὠκία Ἴρις
 Πᾶρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγέλλῃ ἀλαγνῇ.
 Οἱ δ' ἀγορᾶς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυφῆσιν,
 Πᾶντες ὀμηγερέες, ἡμῖν νείει ἠδὲ γέροντας.
 700 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκία Ἴρις·
 Εἴσατο δὲ φθογγὴν νῆϊ Πριάμοιο Παλλίτῃ,
 Ὅς Τρωῶν σκοπὸς ἴε, ποδωκίησιν πεποιθείς,
 Τύμβῃ ἐκ' ἀκροτάτῃ Διουκίτῃο γέροντος,
 Δέγματος ὀπποῖα κινῶν ἀφορμηθεῖαν Ἀχαιοί·
 705 Τῷ μιν εἰσαμένη μετῴφῃ πόδας ὠκία Ἴρις·
 Ὡ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἔκρητοί εἰσιν,
 Ὡς ποί' ἐπ' εὐρήνης· πόλεμος δ' ἄλλαστος ὄφραφιν.
 Ἥ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας ἐσέλυνθον ἄνδρῶν,
 Ἄλλ' οὐπω τοιῶνδε τοσένδε τε λαὸν ὀππῆμα·
 800 Δίην γὰρ φύλλοισιν εὐκίετες ἢ ψευδοῖσιν,
 Ἐρχεται παδίσιοι, μαχησάμενοι περὶ ἄστυ.
 Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλασι ἐπιπέλλομαι ὠδὲ γε φέβῃ·
 Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἱπικουροί,
 Ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσαι κωλυσατέρων ἀνδρῶπων·
 805 Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἷσι περ' ἄρχῃ,
 Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος κολήτας.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι θεῶς ἔπος ἠγνόησεν,
 Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορῆν· ἐπὶ ταύχῃ δ' ἴσσειοντα,
 Πᾶσαι δ' ὠύγνυτο πύλαι, ἐκ δ' ἔστυτο λαός,
 810 Πελοὶ θ' ἱαπῆές τε· κολῆς δ' ὄρουμαγδὸς ὄφραφιν.
 Ἔστι δὲ τις προπαύρουδα πόλιος αἰπειὰ κολώνη,
 Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Τὴν ἦτοι ἄνδρας βασιλεῖαν κικλήσκουσιν,
 Ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα κολωνοκάρθμοιο Μυρίνης·
 815 Ἐνθα τότε Τρωῖές τε διέκριθεν ἠδ' ἐπικούροι.
 Τρωσὶ μὲν ἠγμόνεσσιν ἄρχῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ
 Πριαμίδης· ἅμα τῶγε πολὺν κλειώτατο καὶ ἄριστο
 Λαοὶ θωρήσαντο, μεμῶτες ἐρχαίεσσιν.
 820 Λαρδανίων ἀντ' ἤρχον εὖς καίς Ἀγχίσιον,
 Διεύτας, τὸν ὑπ' Ἀγχίση τέτα δι' Ἀφροδίτῃ,
 Ἴδης ἐν κρημαῖσι θεῶ βροτῶν ἐνηθίσια·
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῶγε δύνῃ Ἀκτίφορος νείει,
 Ἀρχιλόχος τ' Ἀνάμας τε, μάχης εὐ εἰδοῖτε πάσης.
 Οἱ δὲ Ζέλιων ἕναϊον ὠκίαι πόδα νείκων Ἴδης,
 825 Ἀφροῖοι, πίνοντες ὑδωρ μέλιων Διήσιοιο,

- Τρῶες· τῶν αὐτ' ἤρχε Δυκάωνος ἀγλαὸς υἱός,
 Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
 Οἱ δ' Ἀδρηστεϊάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
 Καὶ Πιτυεῖαν ἔχον καὶ Τηρεῖης ὄφρος αἰπύ·
 880 Τῶν ἤρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἄμφιος λινοδάφρη,
 Γίε δὺν Μίροπος Περικωσίου, ὃς περὶ πάντων
 ἦδρε μαντοσύνας, οὐδ' αὖ οὓς παῖδας ἔασκεν
 Στείλειν εἰς πόλεμον φθισήγορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
 Παιδέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτιο.
 885 Οἱ δ' ἄρα Παρωῖτην καὶ Πρακτίον ἀμφενέμοντο,
 Καὶ Σητόν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ διὰν Ἀρίσβην·
 Τῶν αὐθ' Ἰτρακίδης ἤρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἄσιος Ἰτρακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σάλληεντος.
 890 Ἰππόθοος δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων,
 Τῶν οἱ Ἀάρισσαν ἐριβέλακα ναιτιάσασον·
 Τῶν ἤρχ' Ἰππόθοός τε Πύλαιός τ', ὄχος Ἄρῃος,
 Γίε δὺν Ἀθήοιο Πελασγοῦ Τυταμίδαο.
 Αὐτὰρ Θρηήκας ἤγ' Ἀκάμας καὶ Παιροος ἦφες,
 895 Ὀσσους Ἑλλήσποντος ἀγάφθοος ἐντός ἰέργει.
 Εὐφῆμος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν,
 Γίος Τροϊζήνοιο Διοτρεφίος Κεάδαο.
 Αὐτὰρ Πυραλῆμης ἄγε Παλονας ἀγκυλοτόξους,
 Τηλόθεν ἔξ Ἀμυδῶνος, ἄπ' Ἄξειου εὐρυρείοντος,
 900 Ἄξειου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.
 Παφλαγόνων δ' ἠγείτο Πυλαιμῆνεος λάσιον κῆρ,
 Ἐξ Ἐρετῶν, ὃθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
 Οἱ ἄα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
 Ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δαίματ' ἔναιον,
 905 Κρωμῶν τ' Αἰγυλιόν τε καὶ ὑψηλοῦς Ἐρυθίνους.
 Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπιστροφος ἦρχον,
 Τηλόθεν ἔξ Ἀλύβης, ὃθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
 Μυσῶν δέ Χρόμις ἤρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστής·
 Ἄλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
 910 Ἄλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδάμειος Λιακίδαο
 Ἐν ποταμῷ, ὃθι περ Τρῶας περᾶζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής,
 Τῆλ' ἔξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕμνῳ μάχεσθαι.
 Μήσοισιν αὖ Μῆσθλης τε καὶ Ἄντιφος ἠγησάσθην,
 915 Γίε Ταλαιμῆνεος, τῷ Γυνγαίῃ τέκε Ἀμνη,
 Οἱ καὶ Μήσωνος ἦγον ὑπὸ Τρωάῃ γεγαῶτας.
 Νάστης αὖ Καρῶν ἠγήσατο βαρβαροφώνων,
 Οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,

Μαιάνδρου τε βοάς, Μυκάλης τ' αἰκινὰ κάρηνα·
επὶ τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστις ἤγησασσθην,
Νάστις Ἀμφίμαχος τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
Ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔεν, ἦντε κούρη·
Νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήματα λυγρὸν ὄλεθρον·
Ἄλλ' ἰδάμῃ ὑπὸ χερσὶ ποδῶντος Διαικίδαο
επὶ ἔν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐπόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδῶν δ' ἤρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμόμων,
Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, ἔκτανθον ἀπο διήκετος.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Γ.

Primo concursu praelii Paris seu Alexander fortissimum quemque Achivorum ad pugnam provocat; sed, ut Menelaum conspexit de curru desilientem, abjecto animo refugit (1-37). Paulo post idem, Hectoris voce correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summâ belli ineundo; quâ conditione acceptâ, poscit Menelaus, ut sponsio interponatur, præsentem Priamo sancienda (38-110). Igitur arma deponunt exercitus; sacrificia ab utrâque parte parantur: interim Helena ex turri Priamo et senioribus Trojanis demonstrat duces Achivorum in campo subjacente (111-244). Vocatus supervenit Priamus, comite Antenore; fœdusque ictum antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicisset, Helenam ejusque opes haberet, Trojani autem inferiores Achivis gravem multam penderent (245-301). Post Priami discessum arma capiunt Menelaus et Paris, et in spatium certamini dimensum procedunt: at superatum Paridem clam surripit Venus, et incolumem in ipsius cubiculum asportat (302-352). In eundem locum adducit illa Helenam, quæ primum reluctans novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen eum in gratiam recipit (353-445). Ita præmiis deæ fruentem adversarium frustra querit Menelaus, dum Agamemno publice repetit pactum pretium victoriæ (449-461).

Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου νομαχία.

Ἀντὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
 Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄφριδες ὡς·
 ἦντι περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
 Αἶε' ἐπαὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀδίσφατον ὄμβρον,
 * Κλαγγῇ ταλγὲ πίτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο φάσσαν,
 Ἄνδρασι Πυγμαλοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρονται·
 Ἥριαι δ' ἄρα ταλγὲ κακῆν ἔριδα προφίρονται·
 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεια πειλοντες Ἀχαιοί,
 Ἐν θυνῶ μεμαῶτες ἀλεξίμεν ἀλλήλοισιν.

- 10 Ἐντ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχτηεν ὀμίχλην,
 Ποιμίσιν σῦτι φίλην, κλέπτη δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
 Τόσσον ἕς τ' ἐπιλεύσασαι, ὅσσον τ' ἐπὶ λῆαν ἦησιν·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ἄφρονι αἰλλῆς
 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὅσα διεπρήσασον πεδλοιο.
- 15 Οἳ δ' ὅτι δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τρῶσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Παρδαλίην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
 Καὶ ἔϊφος· αὐτὰρ ὁ δούρε δύω κεκορηθμένα χαλκῷ
 Πύλλων, Ἀργείων προκαλλέτο πάντας ἀρίστους,
- 20 Ἀντίβιον μαγέσασθαι ἐν αἰνῷ δηϊοτήτι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Ἐρχόμενον προπαρόειθεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 Ὡστε λῆαν ἔχρη, μεγάλη ἐπὶ σῶματι κύρσας,
 Εὐφῶν ἢ ἔλαπον κερῶν ἢ ἄγριον αἶγα,
- 25 Πεινάων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
 Σύνωνται ταχίης τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζήοι·
 Ὡς ἔχρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον Θεοειδῆ
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίεσθαι ἀλείτην·
 Ἀντίκα δ' ἔξ ὀχέων σὺν ταχέσιν ἄλο χαμῶε.
- 30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 Ἄφ' δ' ἐτάρων εἰς ἔδνος ἔχάζετο Κῆρ' ἀλείων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνροσος ἀπέστη
 Οὐφρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
- 35 Ἄφ' τ' ἀνεχώρησεν, ἄχρὸς τέ μιν εἴλε παρειάς·
 Ὡς αὐτίς καθ' ὅμιλον ἴδω Τρῶων ἀγερωχῶν,
 Δείσας Ἀτρείος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδής.
 Τὸν δ' ἔκτορ νεικίσσων ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπίεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροποσσά!
- 40 Ἄδ' ὄφειλες ἄγονός τ' ἔμμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολίσσθαι.
 Καί κα τὸ βουλοίμην, καὶ κεν παλὺ κέρδιον ἦεν,
 Ἢ οὕτω λῶβην τ' ἔμμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 Ἢ που καυχᾶλόωσι κερηκομῶντες Ἀχαιοί,
 Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, σὺνεκα καλῶν
- 45 Εἶδος ἐπ'· ἄλλ' οὐκ ἔστι βλή φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή.
 Ἢ τοιοῦδε ἔων, ἐν ποτοπόροισι νείεσιν
 Πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρήρας ἀγέλας,
 Μιχθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναιῶν εὐειδέ' ἀνήγεις
 Ἐξ ἀπίης γαίης, νυθὸν ἀνδρῶν αἰχημάτων —
- 50 Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, κόλητ' τε πατρί τε δήμῳ,
 Δυσμενεῖσιν μὲν χάσμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ;
 Οὐκ ἂν δὴ μείνεις Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;

- Γνώης χ', οἶον φατός ἔχεις Φαλαγγὴν παρακοίτην.
 Οὐκ ἂν τοι χροιάμη κίθαρις, τὰ τε δῶρ' Ἀφροδίτης.
- 58 Ἥ τε κόμη, το, τε εἶδος, οἷ ἐν κοίῃσι μυγείης.
 Ἀλλὰ μάλα Τρῳάεις δευδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη
 Λαίϊνον ἴσσο χροῖα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἴσργας.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θουοιδῆς·
 Ἐκτορ· ἐπαί με κατ' αἴσαν ἐνέλεσας, εὐδ' ὑπὲρ αἴσαν·
- 60 Αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὣς ἐστὶν ἀτιμῆς,
 Ὅστ' αἴαν δια δουρός ὑπ' ἀνίρος, ὃς φά τε τέγγη
 Νῆϊον ἐκτάμνησαι, ὀφείλει δ' ἀνδρὸς ἐρατὴν·
 Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσι ἀντίρροτος νόος ἐστίν.
 Μῆ μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφαρος χρυσίης Ἀφροδίτης·
- 62 Οὔτοι ἀπέβλητ' ἐστὶ θεῶν ἱριμυδία δῶρα,
 Ὅσσα κεν αὐτοὶ δώσιν, ἰκῶν δ' οὐκ ἂν τις ἴσσοι.
 Νῦν αὐτ' εἰ μ' ἐθέλεις πολεμίζων ἠδὲ μάχεσθαι,
 Ἄλλους μὲν κἀθισσον Τρῳάας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσοι καὶ Ἀρητήριον Μενέλαον
- 70 Συμβάλετ' ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὀπκότερος δὲ κα νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἰλῶν εὐ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλόνητα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμοιτες,
 Ναιότε Τρῳίην ἱριβόλακα· τοὶ δὲ νεῖσθων
- 72 Ἄρτος ἐς ἰκκῶδοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγυνοῖα.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἔχαρ' ἡμέγα, μῦθον ἀκούσας,
 Καὶ ῥ' ἐς μέσσοι ἰών, Τρῳάων ἀνίερ' ἐφάλαγγας,
 Μέσσοι δουρός ἰλῶν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπατες.
 Τῷ δ' ἐπιτοξάζοντο κερηκομῶοντες Ἀχαιοί,
- 60 Ἰοῖσιν τε τιτυασόμενοι λαοσσί τ' ἔβαλλον.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσων ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιοῖν.
 Στεῦται γὰρ τι ἔπος ἐρίεις κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχεοντο μάχης, ἀνεῖ τ' ἐγένοντο
- 66 Ἐσσυμένως· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κεκλυτὲ μου, Τρῳάες καὶ ἐνκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ἄραρες.
 Ἄλλους μὲν κίλεται Τρῳάας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 Τέχρα καλ' ἀποδέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
- 60 Αὐτὸν δ' ἐν μέσσοι καὶ Ἀρητήριον Μενέλαον
 Οἶους ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὀπκότερος δὲ κα νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἰλῶν εὐ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι φιλόνητα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμοιμεν.
- 66 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Τοῖσι δὲ καὶ μετῴκτα βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κίκλυτε νῦν καὶ ἐμῖο· μάλιστα γὰρ ἔλιγος ἰκάνει
 θυμὸν ἐμὸν· φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἤδη
 Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποιθε
 100 Εἶνεα ἔμῃς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρον ἔνεα ἄρχῃς.
 Ἐμῶν δ' ὀπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τίτνυται,
 Τιθναίη· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε ταχιστα.
 Οἴσαστε δ' ἄρ' ἄν, ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
 Ἴη τε καὶ Ἥελλερ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
 105 Ἄξαστε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὄρκια τάμνη
 αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφιάλοιο καὶ ἄπιστοι·
 Μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσεται.
 Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρονέεις ἡερέθονται·
 Οἷς δ' ὁ γέρον μετήσεν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 ἀνύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέρουσι γένηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐζάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 Ἐλπίομενοι παύσασθαι οὐζυροῦ πολέμοιο.
 Καὶ ῥ' ἱπποὺς μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στήσας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 Τύχαιά τ' ἐξεδυοντο, τὰ μὲν κατέθετον ἐπὶ γαίῃ
 115 Πλησίον ἀλλήλων, ὄλλγῃ δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐπιπρὸ δὲ προδὶ ἄστυ δύο κήρυκας ἐπεμπεν,
 Καρπαλλίμους ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλίσσαι.
 Αὐτὰρ ὁ Τυλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 Νῆας ἐπι γλαφυράς ἰέναι, ἧδ' ἄρ' ἐκέλευεν
 120 Οἰσίμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δια·—
 Ἴρις δ' αὐθ' ἑλέτη λευκωλένη ἄγγελος ἦλθεν,
 Εἰδομένη γαλόφω, Ἀντηνορίδαο δάμαστι,
 Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικαίων,
 Δαοδίην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 Τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἧ δὲ μέγαν ἱστὸν ὄφραιεν,
 Διπλακὰ πορφυρέην· πολέας δ' ἐνίπασσεν αἰέθλους
 Τρῶων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Οὓς ἔθαν εἶνεα ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμῶων.
 Ἄγχου δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκτά Ἴρις·
 130 Δεῦρ' ἴθι, νύμφε φίλη, ἵνα δίσκελα ἔργα ἴθῃαι
 Τρῶων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολὺδακρυον Ἄρηα
 Ἐν πεδίῳ, ὄλοστο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
 Οἱ δὲ νῦν ἔσται σιγῇ— πόλεμος δὲ πέπασται—
 135 Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πίπηντων.
 Αὐτὰρ Ἀλεξάνδρος καὶ Ἀρηίφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἔγγεισι μαχήσονται περὶ σείο·
 Τῷ δὲ κῆ νικήσαντι φίλην κεκλήσῃ ἀκοίτις.

- Ὡς εἰπούσα θεὰ γλυκὺν ἕμερον ἔμβαλε θυμῷ
 140 Ἄνδρός τε προτίροιο καὶ ἄστειος ἠδὲ τοκῆων.
 Αὐτίκα δ' ἀργενήσι καλυψαμένη ὀδόνῃσιν,
 Ὀρμαῖ ἐκ θαλάμοιο, τέρας κατὰ δάκρυ χίουςα·
 Οὐκ οἶη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο,
 Αἶθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
 145 Δίψα δ' ἐπιθ' ἱκανον, ὄθει Σχαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμοιο καὶ Πάνθοιο ἠδὲ θυμοίτην,
 Δάμπον τε Κλυτίον δ' Ἰκετάονά τ' ὄζον Ἄφρος,
 Οὐκαλίγων τε καὶ Ἀστίνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 Ἔϊατο δημογέροντες ἐπὶ Σχαιῆσι πύλῃσιν·
 150 Γῆραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
 Ἔσθλοι, τετιγέσσιον εἰοκότες, οὔτε καθ' ὕλην
 Δενδρέω ἐφεζόμενοι ὅπα λιμώσεσαν ἰῶσιν·
 Τῶιοι ἅρα Τρώων ἠγχιτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰούσαν,
 155 Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπειτα πτερόεντ' ἀγορέον·
 Οὐ νέμισις, Τρώας καὶ ἐνκνήμηδας Ἀχαιοὺς
 Τοῖηδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 Δίνωσ' ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὅπα ἴοικεν.
 Ἀλλὰ καὶ ὧς, τοίη περ ἑοῦσ', ἐν νηυσὶ νέεσθω,
 160 Μηδ' ἡμῖν τεκέσειο τ' ὑπίσσω πῆμα λιπίτο.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· Πριάμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσατο φωνῇ
 Δεῦρο παροῖθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἔμειο,
 Ὅφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε —
 Οὔτι μοι αἰτιή ἔσοι, θεοὶ νῦ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 165 Οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολυδάκρυον Ἀχαιῶν —
 Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήτης,
 Ὅστις ὄθ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧὺς τε μέγας τε.
 Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
 Καλὸν δ' οὔτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 Οὐδ' οὔτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἴοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν
 Αἰδοῖός τέ μοι ἔσοι, φίλε ἔκυρῆ, δεῖνός τε·
 Ὡς ὄφειλεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὀππότῃ δεῦρο
 Ξεῖ σῶ ἐπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιπούσα,
 175 Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικὴν ἐρατεινήν.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέθηκα. —
 Τοῦτο δὲ τοι ἐφίω, ὃ μ' ἀνείρμαι ἠδὲ μεταλλῆς·
 Οὐτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 Δαήρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἰποῖ ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσσατο, φωνησέν τε·

- Ὡ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενεῖς, ἀλβιόδαιμον,
 Ἥ ῥά νῦ τοι πολλοὶ δεδμητο κούροι Ἀχαιῶν.
 Ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελοέσσαν,
 185 Ἐνθα ἴδον πλείστοις Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπαύλους,
 Λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύθδονος ἀντιθέοιο,
 Οἳ ῥα τότε ἰστυατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαφίω·
 Καὶ γὰρ ἔγων ἐπικούρος ἔων μετὰ τοῖσιν ἑλίχθηρ
 Ἥματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
 190 Ἄλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλικώπεις Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἔριεν ὁ γεραῖός·
 Εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὄδ' ἐστίν·
 Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Εὐρύτερος δ' ὠμοῖσιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
 195 Τρυχεῖα μὲν οἱ κείται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὸς δέ, κίλλος ὧς, ἐπιπωλεῖται σίχας ἀνδρῶν·
 Ἀργεῖῳ μιν ἔγωγε εἴσωκῃ πηγεσιμάλῳ,
 Ὅς τ' οἶων μέγα πῶνυ διέρχεται ἀργεννάων.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 200 Οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κρηναῆς περ' ἐούσης,
 Εἰδὼς παντολοὺς τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.
 Τὴν δ' αὐτ' Ἀττήνων πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 Ὡ γύναι, ἧ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς εἶπες.
 205 Ἦδη γὰρ καὶ δευρό ποτ' ἦλυθε Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Σὺ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηΐφίλῳ Μενελάῳ·
 Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
 Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσι ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 210 Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὠμούς,
 Ἄμφω δ' ἔχομένω, γεραώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 Ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγύως· ἐπεὶ οὐ πολύμηθος,
 215 Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, ἧ καὶ γένει ὑστερος ἦεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐζειεν Ὀδυσσεύς,
 Στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἰδσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆδας,
 Σῆπτερον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτα προσηρῆς ἐνόημα,
 Ἄλλ' ἀστεμφές ἔχεσκεν, αἰδρῆϊ φωτὶ ἰοικώς·
 220 Φαίης καὶ ζακοτόν τε τιν' ἔμμεναι, ἀφρονά τ' αὐτῶς·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλῃν ἐκ στήθεος ἔει,
 Καὶ ἔπια νηφάδεσσιν ἰοικότα χειμερήσιον,
 Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
 Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

- 225 Τριτόνιον αὐτὶ Ἀλαττα ἰδὼν, ἱερίων ὄ γεραίς·
 Τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
 Ἐξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρείας ὤμους ;
 Τὸν δ' Ἐλένη ταρῦπελος ἀμείβετο, δια γυναικῶν·
 Οὗτος δ' Ἄλας ἐστὶ πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν·
 230 Ἴδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐπὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὤς,
 Ἔστηκ' ἄμφι δὲ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται.
 Πολλάκι μιν ξένισεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθ' ἐκοίτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὄρω ἑλικώπας Ἀχαιοὺς,
 235 Οὓς κεν εὔ γυοίην, καὶ τούτομα μυθησαίμην·
 Δοῖω δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμητορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἱππύδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,
 Ἄυτοκασιγῆτω, τῷ μοι μὲν γένεατο μήτηρ.
 Ἥ οὐχ ἰσπίσθη Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς ;
 240 Ἥ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσι ἐν πορτοπόροισιν,
 Νῦν αὖτις οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Ἀσχεα δευιδιώτες καὶ ὄνειδα πόλλ', ἃ μοι ἐστίν ;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἦδη κατέχευ φωνίζοος αἶα
 Ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. —
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστν θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄργε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 Ἄσκη ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαιινὸν
 Κήρυξ Ἰθαῖος ἦδ' ἐ χρύσεια κύπελλα·
 Ὡτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπίεσσι·
 250 Ὅρσοο, Λαομεδοντιάδῃ ! καλέουσι ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἐς πεδίον καταβῆναι, ἐν ὄρκια πιστὰ τάμῃτε·
 Ἀντάρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται ἄμφι γυναικί·
 255 Τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔκοιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Νταλοῖμεν Τροίην ἐριβόλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα·
 Ὡς φάτο· φέλησεν δ' ὄ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους,
 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὄτραλίως ἐπίθοντο.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἦνία τῖιν ἐπίσσω·
 Πάρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο διαφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίωνδ' ἔχον ὠκίας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ φ' ἔκοιτο μετὰ Τρώϊς καὶ Ἀχαιοὺς,
 265 Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πολυβότειραν,
 Ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἑστιχώοντο.
 Ὡτρυντο δ' αὐτίκα ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- 270 "Αν δ' Ὀδυσσεὺς κολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοί.
 Ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ αἶνον
 Μίσγον, ἀτὰρ βασιλεύειν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχεναν·
 Ἀτρεΐδης δὲ ἰρυσσάμενος χεῖρσιν μάχαιρας,
 Ἡ οἱ παρ' ἕφατος μέγα κούρην αἰὲν ἄσπετο,
 Ἀργῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρήχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 Κήρυκες Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν νύμην ἀρίστοις.
 275 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθον μεδέων, κύνιστε, μέγιστε,
 Ἥλιός θ', ὅς πᾶσι φροφῆς, καὶ παντ' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπὲρθε καμμέντας
 Ἀνθρώπους τίνυσθον, δις κ' ἐπίλαρον ὁμόση,
 280 Ἐμῆς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστὰ·
 Εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφρη,
 Αὐτὸς ἐπαθ' Ἑλένην ἔχενω καὶ κτήματα πάντα,
 Ἡμεῖς δ' ἐν τῆεσσι νεώμεθα ποταποπόροισιν·
 Εἰ δὲ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ἑαυθὺς Μενέλαος,
 285 Τρωῆας ἐπαθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
 Τιμῆν δ' Ἀργεῖαις ἀποτινήμεν, ἥτιν' ἕοικεν,
 Ἦτε καὶ ἰσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πύληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιο τε παῖδες
 Τίμων οὐκ ἐθίλωσιν, Ἀλέξανδροιο πεσόντος,
 290 Ἀτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχίσομαι εἵνεκα ποιῆς,
 Ἀνθι μένων, εἰως κε τέλος πολέμοιο κικλήω.
 Ἡ, καὶ ἀπὸ στομαχούς ἄργῶν τάμνε γηλέϊ χαλκῷ·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 Θυμοῦ θεουμένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 295 Ὀἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάζεσσαν
 Ἐκχων, ἦδ' εὐχοντο θεοῖς αἰγιγενέτησιν·
 Ἴδδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρωῶν τε·
 Ζεῦ κύνιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 Ὀπποτέρου πρότερου ὑπὲρ ὄρκια πημίνευσαν,
 300 Ἴδδε σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ἦέοι, ὡς ὄδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκείων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι θαμείν.
 Ἦς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πᾶσι σφιν ἐπεκράαινε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Λαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί·
 305 Ἦτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
 Ἀψ, ἐπεὶ σὺ πάσι τλήσομαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρασθαι
 Μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλλω Μενελάω·
 Ζεὺς μὲν που τόγος οἶδε καὶ ἀθάνατθι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὀπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἔστί.
 310 Ἡ ἦα, καὶ ἐς δίφρον ἄφρας θέτο ἰσόθεος φῆς·

- Ἄν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἤλια τέινεν ὀπίσσω·
 Πάρ δέ οἱ Ἀττήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄσφοβόι προτὶ Ἴλιον ἀποτίοντο.
 Ἐκτὼρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ διος Ὀδυσσεύς
 218 Χῶρον μὲν πρῶτον διμήτρεον, αὐτὰρ ἔπιτα
 Κλήρουσ ἐν κνήνῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἰόντες,
 Ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκιον ἔγχος.
 Ἄσολ δ' ἤρησαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνίσχον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρωῶν τε·
 220 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθεν μεδίων, κῦδιστι, μέγιστα!
 Ὀππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔδθηεν,
 Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἰλίδος εἶσαι,
 Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γυνέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλιν δὲ μέγας κορυθαίολος ἔκτωρ,
 226 Ἄν ὀρόων· Πάριος δὲ θούσς ἐκ κλήρουσ ὀρουσεν.
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἴζοντο κατὰ στιχας, ἤχι ἐκάστω
 Ἴπποι ἀεραῖποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ἔγ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
 Διὸς Ἀλέξανδρος, Ἑλλήης πόσις ἠῦκόμοιο.
 230 Κρημίδας μὲν πρῶτα περὶ κτήρησιν ἔδθηεν
 Καλάς, ἀργυροῖσιν ἐπισφυροῖς ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θείρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
 Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ἕλκος ἀργυροῦλλον,
 236 Χάλκιον· αὐτὰρ ἔπιτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κνήνῃ εὐτυκτον ἔδθηεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος κατ' ἄπερθεν ἔκυνεν.
 ἔβλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλαμῶφιν ἀρήρει.
 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε ἔδυνεν.
 240 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλλου θωρήχθησαν,
 Ἐς μέσσον Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόοντο,
 Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσφορόωντας
 Τρωῆάς θ' ἱπποδάμοις καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 Καὶ ῥ' ἔγγυς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χεῖρσιν,
 246 Σείοντι ἔγχειας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλει Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην,
 Οὐδ' ἔφθῆξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ἄρνυτο χαλκῷ
 250 Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 Ζεῦ ἄνα, δὸς τῆσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 Διὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χειρὶ δάμασσον·
 Ὅφρα τις ἐφθέγγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνδράων,

www.libtool.com.cn

VOUS DISPOSEZ INVITING SELEN TO THE CHAMBER OF PARIS

1890

THE GARDENS AND THE FOUNTAIN AT ST. PETERSBURG

- Ξινοδόκον κενὰ βίβαι, ὃ κεν φιλότῃτα παράσῃ.
 205 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχοσ,
 Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισσῃ.
 Διὰ μὲν ἀσπίδοσ ἤλθε φαινήσ, ὄβριμον ἔγχοσ,
 Καὶ διὰ θωρήκοσ πολυδαυδαίλοσ ἠήρηιστο.
 Ἄντικρόθι δὲ παρὰ λαπαρήν διάμῃσε χιτῶνα
 210 Ἔγχοσ· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρσ μάλαινωσ.
 Ἀτρείδοσ δὲ ἐρυσσάμενοσ εἶφοσ ἀργυροῤῃλοσ,
 Πλήξεν ἀνωσχύμενοσ κόρυθοσ φάλοσ· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τριχθαί τε καὶ τετραχθαί διατρυφῖν ἔκπαισε χαιρόσ.
 Ἀτρείδοσ δ' ἤμωξεν, ἰδῶν εἰσ οὐρανὸν εὐρύν·
 215 Ζεῦ πάτερ, οὕτωσ σῆο θεῶν ὀλοώτεροσ ἄλλοσ!
 Ἦ τ' ἐφάμην τίσεισθαι Ἀλέξανδροσ κακότητοσ·
 Ἦνν δὲ μοι ἐν χεῖροσ' ἐάγῃ εἶφοσ· ἐκ δὲ μοι ἔγχοσ
 Ἦτόθῃ παλάμῃφιν ἐτίωισοσ, οὐδ' ἔβαλόμ μιν.
 Ἦ, καὶ ἰπαίξασ κόρυθοσ λάβον ἱπποδασείησ,
 220 Ἔλασ δ' ἐπιστρίψασ μετ' εὐκνήμιδασ Ἀχαιοὺσ·
 Ἄγγε δὲ μιν πολυκείστοσ ἱμάσ ἀπαλήν ὑπὸ δουρήν,
 Ὅσ οἱ ὑπ' ἀνθιρεῶνοσ ὀχεὺσ τίτατο τροφυαλείησ.
 Καὶ τῷ κεν εἰρυσσῖν τε, καὶ ἄσπετοσ ἤρατο κῦδοσ,
 Ἐὶ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησι Διοσ θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 225 Ἦ οἱ φῆξεν ἱμάντα βοόσ ἱφι κταμένοιο·
 Κεῖνη δὲ τροφάλια ἄμ' ἔσπετο χεῖρι παχέη.
 Τῆν μὲν ἔπειθ' ἤρωσ μετ' εὐκνήμιδασ Ἀχαιοὺσ
 Ἔρω ἐπιδινῆσασ, νόμισασ δ' ἐρήηροσ ἑταῖροσ.
 Αὐτὰρ ὃ ἄψ ἐπόρουσε, κατακταμένοσ μενεαῖων
 230 Ἔγγει χαλκείω· τὸν δ' ἐξήραξ Ἀφροδίτη
 Ἦρα μάλ', ὥσπε θεόσ· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Καδ δ' εἰσ' ἐν θαλάμῃ εὐώιδεῖ, κηῶεντι.
 Αὐτῇ δ' αὐθ' Ἐλένην καλίουσ' ἔσ· τῆν δ' ἐκίχανεν
 Πύργῃ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλιε ἦσαν.
 235 Χεῖρὶ δὲ νεκταρέου ἱανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
 Ἦρῆ δὲ μιν εἰπνῖα παλαιγενεῖ προσειπεν,
 Εἰροκόμῃ, ἧ οἱ Λακεδαιμονὶ ναιπιταῶσῃ
 Ἦσκων εἰρὶα καλὰ, μάλιστα δὲ μιν φιλεῖσκεν·
 Τῆ μιν εἰσαμῖνη προσειφῖνεσ δὲ Ἀφροδίτη·
 240 Ἄνθρ' ἔθ'· Ἀλέξανδροσ σε καλεῖ οἰκόνθε νέεσθαι.
 Κῆνοσ δ' ἔν θαλάμῃ καὶ δινωτοῖσι λήγεσιν,
 Κάλλῃ τε στήθεσ καὶ εἰμασιν· οὐδέ κε φαίησ
 Ἄνθροὶ μαχησάμενοσ τόγγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 Ἔρχεσθ' ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίξαι.
 245 Ἦσ φάτο· ἔγ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεισιν ὄρινετ·
 Καὶ ῥ' ὡσ οὐν ἐνόησε θεῶσ περικαλλία δουρήν,

- Στήθεά θ' ἰμερόντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 Θάμβησάν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐν τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαιεὶ ἠπεροποιεῖς ;
 400 Ἥ κῆ με προτέρω πολλῶν εὐναιομενῶν
 Ἄσις ἢ Φρυγίης, ἢ Μησιῆς ἑρατεινῆς,
 Ἐτὶ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων ;
 Οὐνεκα δὴ νῦν διὸν Ἀλέξανδρον Μενέλαος
 Νικήσας ἐθέλει στυγερῆν ἐπὶ οἴκαδ' ἄγεισθαι,
 405 Τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρῆσθης ;
 Ἦσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόμυπε κελύθεος·
 Μῆδ' εἴτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέφειας Ὀλυμπον,
 Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κείνον ὄξυς, καὶ ἐφιλίσσε,
 Εἰκόσε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δοῦλην.
 410 Κεῖσε δ' ἔργον οὐκ εἰμι — νυμεσσητόν δέ κεν εἴη —
 Κείνου ποροντίουσα λίχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσω
 Πᾶσαι μωμήσονται· ἔγω δ' ἔχει ἄκριτα θυμῷ.
 Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 Μῆ μ' ἔρεθε, σχετὶλή ! μὴ χωσαμένη σε μεδέω,
 415 Τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἑκαπαλ' ἐφίλησα,
 Μίσσῃ δ' ἀμφοτέρων μητίσμαι ἔχθεα λυγρά,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶον ὄληαι.
 Ὡς ἔφατ'· ἴδδυσεν δ' Ἑλένη, Λιδὸς ἐπεγασσῆ·
 Βῆ δὲ κατασχομένη ἰανῶ ἀργῆτι φαεινῷ,
 420 Συγῆ· πάσας δὲ Τρωῆας λάθην· ἤρχε δὲ δαίμων.
 Αἰ δ' οἴ'· Ἀλεξάνδρουο δόμον περικαλλί' ἴκοντο,
 Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θεῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 Ἢ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κειε δια γυναικῶν.
 Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἰλοῦσα φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,
 425 Ἀντί' Ἀλεξάνδρουο θεῶ κατέθηκε φέρονσα·
 Ἔνθα κείθι' Ἑλένη, κόρη Λιδὸς αἰγιόχοιο,
 Ὅσαε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἤρπυιπε μύθη·
 Ἥλυθεε ἐκ πολέμου — ὡς ὄφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 Ἄνδρὶ δαμείς κρατερῷ, ὅς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
 430 Ἢ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχεῖ Ἀρηίφιλου Μενελάου
 Σῆ τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχει φέστερος εἶναι·
 Ἄλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσα Ἀρηίφιλου Μενέλαου,
 Ἐξάστis μαχίσασθαι ἐναντίον ! ἀλλὰ σ' ἔγωγε
 Πάυσασθαι κέλομαι, μηδὲ ἐανθῶ Μενελάω
 435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζεν ἠδὲ μάχεσθαι
 Ἀφραδίω, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.
 Τὴν δὲ Πάρρις μύθοισιν ἀπειβόμενος προσεμίπη·
 Μῆ με, γύναι, χυλεποῖσιν ἀνείδεα θυμὸν ἔνικτε !
 Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·

www.libtool.com.cn

- 439 Κῆνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ ἴσσι καὶ ἡμῖν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπέιομεν εὐνηθέριε.
 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὥδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἑρατινῆς
 Ἐπλεον ἀρκάδας ἐν ποταποπόροισι νίεσσι,
 440 Νῆσφ δ' ἐν Κρανίῃ ἐμίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
 Ὡς σεο ῥῖν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἕμαρος αἰρεῖ.
 Ἦ βα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κισὼν· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατείνασθεν λεχίσσιν.
 Αἰραίδης δ' ἄν' ὄμιλον ἔφοιτα, θηρὶ τοικίως,
 441 Εἴ που ἐραδρήσειον Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 Ἄλλ' ὅστις δύρατο Τρώων κλειτῶν ἰ' ἐπικούρων
 Λεῖξαι Ἀλέξανδρον τοῖ' Ἀρηίφιλῳ Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκεύδωναν, εἴ τις ἴδουσο·
 Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 442 Τοῖσι δὲ καὶ μετίειπεν ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέλντι μιν, Τρῶες καὶ Λαρδανοὶ ἦδ' ἐπικουροί·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηίφίλον Μενελάου·
 Ἔμεις δ' Ἀργείων Ἑλόνῃ καὶ κτήμασ' ἅμ' ἀπὲρ
 Ἐαδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινίμεν, ἧρτιν τοικίαν,
 443 Ἦτι καὶ ἔσομένοισι μετ' ἀνδράποισι πύληται.
 Ὡς ἔφατ' Αἰραίδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Ilii excidium (1-49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50-104): at non letali vulnere percussus Menelaum arcessitus medicus curat Machao (105-219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Ajacum, Nestoris, qui jam in procinetu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220-421). Quo facto, prælium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutue (422-544).

Ὅρχιων σύγχυσις. Ἄγαμέμνωνος ἐπιπέλωσις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰηλὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
Χρυσίῃ ἐν δαπίδῳ, μετὰ δὲ σφισι ποτνια Ἥβη
Νίκταρ ἰεροχόου· τοὶ δὲ χρυσοῖς διαπέσσειν
Διδοῦσιν ἄλλήλους, Τρωῶν πόλιν εἰσορόωντας.
8 Ἀντίκ' ἐπειᾶτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥην
Κερατομίοις ἐπέσσει, παραβλήθην ἀγορεύων·
Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεῶν,
Ἥην τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλακκομενήϊς Ἀθήνη.
Ἄλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
10 Τηρπεῖσθον· τῷ δ' αὐτὴ φιλομυιδῆς Ἀφροδίτη
Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κήρας ἀμύνει·
Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι.
Ἄλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηίφλου Μενελάου·
Ἡμεῖς δὲ φραζόμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

THE FEAST OF THE GODS

www.libtool.com.cn

- 15 Ἦ φ' αὐτίς πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰρήν
 ὄρσομεν, ἢ φιλοῖητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πως τόδε πάσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 Ἦτοι μὲν οἰκίοιτο πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 Αὐτίς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
- 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπίμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πηλεΐαι αἰγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳάεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκίων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔχαθε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσήυδα·
- 25 Διόνότατι Κρονίδῃ, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θῆναι πόνον ἢδ' ἀτέλεστον,
 Ἔρω θ' ὄν ἰδρῶσα μόγη! καμῆτην δὲ μοι ἴπποι
 Δαὸν ἀγχιφύσῃ, Πριάμῳ κακὰ τοῖο τε παισίν.
 Ἐφθ'· ἀταρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέιομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, τί νῦν σε Πριάμος Πριάμοιο τε παῖδες
 Τρῶσασιν κακὰ φέρονσιν, οἳ ἀσπερχες μιναινεῖς
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον;
 Εἰ δὲ σέγ' εἰσελθούσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ,
- 35 Ὡμὸν βεβρωῖθις Πριάμον Πριάμοιο τε παῖδας,
 Ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακίεσαιο.
 Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρξω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 Ὅπποτε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνίρες ἐγγεγάσασιν,
 Μῆτι διατρέβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' εἴσασαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοιτι γὰρ θυμῶ.
 Αἰ γὰρ ὑπ' ἡέλιω τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 Ναιετάουσι πόλῃες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τῶν μοι πέρι κῆρι τίεσκετο ἴλιος ἰρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτοης,
 Δοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμέλβει· ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φιλιταταὶ εἰσι πόλῃες,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγνια Μυκῆνη·
 Τας διατρέσαι, εἴ τ' ἄν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 Τῶν οὐτοὶ ἐγὼ πρόσθ' ἴσταμαι, οὐδὲ μεγαλῶ.
- 55 Εἶπερ γὰρ φθονῶν τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπίρσαι,
 Οὐκ ἀνίκα φθονέουσα· ἐπειὴ πολὺ φέριερός ἐσσι.
 Ἀλλὰ χρῆ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.

- Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἔμοι ἔνθεν, ὄθεν σοί·
 Καὶ με πρῆβντάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.
- 66 Ἀμφοτέρων, γενεὴν τε, καὶ οὐνεκα σὴ παρῶκοιτις
 Κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισιν,
 Σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἔμοι· ἐπὶ δ' ἔρονται θεοὶ ἄλλοι
 Ἀθανάτοι, σὺ δὲ θάσσον Ἀθηναίη ἐπιτείλει.
- 67 Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοισιν αἰθήν,
 Πειρᾶν δ', ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσι πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Αὐτίς Ἀθηναίην ἔπειτα πτερόεντα προσεήδα·
- 70 Αἶμα μάλ' ἐς στρατῶν ἔλθῃ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Πειρᾶν δ', ὡς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἔτρυνε πάρος μεμασίαν Ἀθήνη·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο κρητῶν αἴξασα.
- 71 Οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτης,
 Ἡ ναύτησι τέρας, ἥε στρατῶν ἐυρέϊ λαῶν,
 Λαμπρόν· τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρης ἴενται.
 Τῷ εἰκυῖ ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καδ' δ' ἔθ' ὄρ' ἔε μίσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
- 80 Τρῶας θ' ἱπποδάμοις καὶ ἐνκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς δὲ τις εἶπασκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἡ ῥ' αὐτίς πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῆ
 Ἔσεται, ἥ φιλόκτητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθῃσιν
 Ζεὺς, ὅστι ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
- 85 Ὡς ἄρα τις εἶπασκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 Ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων καταδύσειθ' ὄμιλον,
 Λαοδόκῳ Ἀττηρορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενῃ, εἰ που ἐφύροιο.
 Εὖρε Λυκάοτος υἱὸν ἀμύμονα τε κρατερόν τε
- 90 Ἔστασι· ἀμφὶ δὲ μιν κρατερὰ στήθεσ ἀσπιστάων
 Λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσηπιοῦ ῥοαῶν.
 Ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη ἔπειτα πτερόεντα προσεήδα·
 Ἡ ῥά νύ μοι τι πίδαοι, Λυκάοτος υἱὲ δαΐφρον,
 Τλαίης κεν Μενέλαον ἐπιπρόοιμεν ταχὺν ἰόν·
- 95 Πᾶσι δὲ κε Τρῶεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
 Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλεῖ.
 Τοῦ κεν δὴ παμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 Αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρτίον, Ἀτρίος υἱόν
 Σὺ βέλῃ δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγυιῆς.
- 100 Ἄλλ' ἄγ'· οἴστευσον Μενέλαον κυδαλλμοιο·

- Εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 Ἄρῶν πρωτογόνων φέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστρ' Ζελεΐης.
 Ὡς φάτι' Ἀθηναίῃ· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πείθειν.
- 106 Ἀυτὰ ἐσὺλα τόξον εὐξοον, ἰξίλον αἰγός
 Ἄργιου, ὃν φά' ποι' αὐτός ὑπὸ στέροιο τυχήσας,
 Πίτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῆσιν,
 Βεβλήκει πρὸς στήθος· ὁ δ' ὕπτιος ἔμπροσθε πέτρῃ·
 Τῷ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαυθεῖαδωρα πεφύκει·
- 110 Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραιοδός ἤραρε τίπτων,
 Πᾶν δ' εὐ λειψύς, χρυσῆν ἐπέδηκε κορώνην.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 Ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκκα σχεδὸν ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Μῆ κριν ἀναΐξαιαν Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν,
- 115 Πρὶν βλησθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρείος υἱόν.
 Αὐτὰρ ὁ σὺλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλατ' ἰόν
 Ἀβλήτα, πτερόεντα, μολαινίων ἔρμ' ὀδυνάων·
 Αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατακόμει πικρὸν οἰστόν,
 Εὐχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
- 120 Ἄρῶν πρωτογόνων φέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστρ' Ζελεΐης.
 Ἔλαε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβῶν καὶ νεῦρα βόεια·
 Νευρῆν μὲν μαζῶν κάλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερές μείγα τόξον ἔτεινε,
- 126 Ἄγχε βιός, νευρῇ δὲ μίγ' ἔαχεν, αἶτο δ' οἰστός
 Ὀξυβελής, καδ' ὅμιλον ἐπιπίεσθαι μινεαίνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάσκεας λελάθοντο
 Ἀθάνατοι, πρῶτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγέλειη,
 Ἥ τοι πρόσθε στάσσα, βέλος ἔχεπενκὲς ἄμυνεν.
- 130 Ἥ δὲ τόσον μὲν ἔργον ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ
 Παιδὸς ἔργει μνίαν, ὃδ' ἠδέϊ λίζεται ἄπνῳ.
 Αὐτῇ δ' αὐτ' ἴθυνεν, ὃθι ζωστήρος ὄχηες
 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦν τετο θώρηξ·
 Ἐν δ' ἔπεισε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἰστός·
- 136 Διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐήλατο θαυδαλεῖοιο,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυθαυδαλὸν ἠρήριστο,
 Μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρσμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 Ἥ οἱ πλείστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς.
 Ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστός ἐπέγραψε χροά φωτός·
- 140 Αὐτίκα δ' ἔββαεν αἶμα κελαινεφές ἐξ αἰτελῆς.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μύθη
 Μηνὸς ἠδὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεται ἵππων·
 Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τὲ μιν ἠρήσαντο

- Ἰππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κῆται ἄγαλμα,
 146 Ἀμφοτέρων, κόσμος θ' ἵππων, ἐλατηρί τε κύδος·
 Τοιοί τοι, Μενέλαε, μιάσθην αἵματι μηροῖ
 Εὐφυνίεις, κρημάλ τ' ἠδὲ σφυρὰ καλ' ὑπένερθεν.
 Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ὡς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρῆσον ἐξ ὠτειλῆς·
 150 Ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηίφιλος Μενέλαος.
 Ὡς δὲ ἴδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἰόντας,
 Ἄποφρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέσθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετῆφ κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἔπεστενάχοιτο δ' ἑταῖροι·
 154 Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρηι ἔταμονος,
 Οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρηα πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρηκιον, αἶμά τε ἀρῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 160 Εἴπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκα Ὀλύμπιος οὐκ ἐτίλισσαν,
 Ἐκ τε καὶ ὄψε τελεῖ· σὺν τε μεγάλην ἀπίτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι, γυναιξὶ τε καὶ τεκίεσσιν.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, οἳ ἄν ποτ' ὀλώλη Ἴλιος ἱρή,
 164 Καὶ Πριάμοιο καὶ λαὸς ἐνμυέλιω Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψέλυγος, αἰθίρι ναίων,
 Αὐτὸς ἐπισσείησιν ἱερμνήν αἰγίδα πάσιν,
 Τῆσδ' ἀπάτης κοτίων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτίλισται.
 170 Ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 Ἄλ κ' ἐθάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότοιο·
 Καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίπμιον Ἄργος ἰκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 Καὶ δὲ κεν εὐχολῆν Πριάμοιο καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σίε δ' ὀστία πύσει ἄρουρα,
 174 Κειμένον ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτω ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κί τις ὄσδ' ἱεῖε Τρωῶν ὑπερηγορόντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρῆσκων Μενέλαου κυδαλλμοιο·
 Αἰδ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 Ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 Σὺν κεινήσιν νηυσὶ, λιπῶν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 Ὡς ποτὶ τις ἱεῖε· τότε μοι χάνοι εὐρέια χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Θάρσει, μηδὲ τί πω δεῖδισσο λαὸν Ἀχαιῶν.
 184 Οὐκ ἐν καιρῷ οὐδ' ἐν πάγῃ βέλος, ἀλλὰ πάροιδεν
 Εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερθεν

- Ζωμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Αἰ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε·
 190 Ἴλκος δ' ἰήτηρ ἐπιμάσσεται, ἧδ' ἐπιδησαί
 Φάρμακ', ἃ κεν πάνησι μελαινώων ὀδυνάων.
 Ἡ, καὶ Τυλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσήνδα·
 Τυλθύβι', ὅτι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσαν,
 Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ νιόν, ἀμύμονος ἰητήρος,
 195 Ὅφρα ἰδῆ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οἴστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ' εἰδώς,
 Τρῶων ἢ Ἀχαιῶν· τῷ μὲν κλῆος, ἅμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίδησεν ἀκούσας·
 Βῆ δ' ἵεσθαι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 200 Πακταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἔστιασί· ἅμφι δὲ μιν κρατερὰι στήθεσσι ἀσπιστάων
 Δαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρῆικης ἔξ ἱπποβοτοιο.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστώμενος ἔκπια πτερόεντα προσήνδα·
 Ὅφρα, Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 205 Ὅφρα ἰδῆ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οἴστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὐ' εἰδώς,
 Τρῶων ἢ Ἀχαιῶν· τῷ μὲν κλῆος, ἅμμι δὲ πένθος.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δῶρων·
 Βῆν δ' ἵεσθαι καθ' ὄμιλον ἀνα στρατῶν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 210 Ἄλλ' ὅτε δὴ φ' Ἴναον, ὄθι ξανθὸς Μενέλαος
 Βλήμενος ἦν — παρὶ δ' αὐτὸν ἀγγελάσθ', ὅσοι ἄριστοι,
 Κυκλός', ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φάεξ —
 Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἰστών·
 Τῷ δ' ἀφαλομένοιο, πάλιν ἄγεσθε ὄξεσθε ὄγκοι.
 215 Αὔσε δὲ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἧδ' ὑπένειφθε
 Ζωμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν Ἴλκος, ὃδ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,
 Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐκ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδώς
 Πάσσε, τὰ οἳ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
 220 Ὅφρα τοὶ ἀμφοτέρωντο βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρῶων στήθεσσι ἤλυθον ἀσπιστάων·
 Οἳ δ' αὐτίκα κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσασθαι δὲ χάριτος.
 Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἰδοὺς Ἀγαμέμνονα δῖον,
 Οὐδὲ καταπτώσσοντι, οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 225 Ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
 Ἴππους μὲν γὰρ ἔισσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φουσίωστας
 Εὐρυμίδων, νιὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·
 Τῷ μάλ᾽ ἀλλ' ἐπέτελλε παρῳχόμεν, ὅπποτε κεν μιν

- 280 Ἰνῖα λάβη κέρματος, πολίης διὰ κοιρανέοντα
 Ἀντάρ ὁ πέζος ἰὼν ἐπιπαλιέτο στίχας ἀνδρῶν
 Καὶ ῥ' οὐς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Λαναῶν ταχυπέλων,
 Τούς μάλ' αἰσθάνεσθε παριστάμενος ἐπίεσσω
 Ἀργείος, μήπω τι μεθίστη θούριδος ἀλαΐης !
- 285 Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσει ἄρμυγός·
 Ἄλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρνια δηλήσαντο,
 Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέφρα χροά γύπας ἰδόντας·
 Ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄζομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὶν πτολιθρον ἔλαμεν.
- 290 Οὕστινας αὐτὸ μεθίσταντας ἴδοι στρυγεροῦ πολέμοιο,
 Τούς μάλ' αἰσθάνεσθε χολωτοῖσιν ἐπίεσσω·
 Ἀργεῖοι ἰόμοφοι, ἔλεγχίης, οὐ νο σάβασθε ;
 Τίφθ' οὕτως ἔσθητε τεθνηπότες, ἦντα νεβροί ;
 Αἰτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολίης παλαιοῖο Διονύσαι,
- 295 Ἔστασ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλαΐη·
 Ἦς ὑμεῖς ἔσθητε τεθνηπότες, οὐδὲ μάχασθε.
 Ἡ μάλιστα Τρῶας σχεδὸν ἔλθόμεν, ἔνθα τε νῆες
 εἰρύαται εὐπρυμνοὶ, πολίης ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 Ὄφρα ἴθιτ', αἰ κ' ἔμμεν ὑπάρσχη χεῖρα Κρονίων ;
- 300 Ἦς ὄγε κοιρανέων ἐπιπαλιέτο στίχας ἀνδρῶν·
 Ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενεῖα δαΐφρονα θωρησσοῦτο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, οὐτ' εἰκαλὸς ἀλαΐης,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πεμάτας ἑστρυνα φαίλαγγας.
- 305 Τούς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα δ' Ἰδομενεῖα προσήδα μυλιχίοισιν·
 Ἰδομενεῦ, πῆρι μὲν σε τίω Λαναῶν ταχυπέλων,
 Ἡμῖν ἐνὶ πτολίμῳ, ἦδ' ἄλλοιφ ἐπὶ ἔργῳ,
 Ἢθ' ἐν δαίθ' ὅτε πέφ' τε γερούσιον αἰθήσασι δέναν
- 310 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητήρσι κίρωνται.
 Ἐπερ γάρ τ' ἄλλοι γε κερηνομόωντας Ἀχαιοὶ
 Δακτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλείων δέπας κίει
 Ἔσθηχ', ὥσπερ ἔμοι, κίειν, ὅτε θυμὸς ἀνείροι.
 Ἄλλ' ὄρσεν πολέμονδ', οἷος κάρος εὐχραι εἶναι !
- 315 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦδα·
 Ἀτρεΐδη, μάλ' αἰ μὲν τοι ἔγων ἐρήρος ἐταίρος
 Ἔσσομαι, εἰς τοπρῶτων ὑπέστην καὶ κατάνεσσα·
 Ἄλλ' ἄλλους ὄτρυνε κερηνομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Ὄφρα τάχιστα μαχόμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρνοι ἔχουσιν
- 320 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὐτὸ θάνατος καὶ κῆδε ὀπίσσω
 ἔσσει, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρνια δηλήσαντο.
 Ἦς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆφ.

- ἦλθε δ' ἐκ Διάντῃσσι, κίων ἀπ' οὐλαμὸν ἀνδρῶν
 Τῷ δὲ περυσσίσσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
 276 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπῆς εἶδεν νέφος αἰπάλου ἀνήρ,
 Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 Τῆ δέ τ' ἄνευθεν ἰόντι, μελάντερον, ἤντε πίσσα,
 Φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγχι δὲ τε λαλλῶσα πολλήν·
 Ἐλγασάν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπείας ἤλασε μῆλα·
 280 Τῷται ἄμ' Διάντῃσσι Διοτρεφῶν αἰζηῶν
 Δήϊον ἐς πόλεμον περικναί κύνοντο φάλαγγες
 Κυνάγαι, σόκασιν τε καὶ ἔχρῃσι περικυβία.
 Καὶ τοὺς μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφειας φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηΐδα·
 284 Δίαιτι, Ἀργείων ἡγήτορες χαλκοχιτώνων,
 Σπῶϊ μὲν — οὐ γὰρ ἔοικ' ὄφρα νίμω — οὐτι κελύεω·
 Ἀντὼ γὰρ μάλα λαόν ἀνώγειτον ἴφι μάχεσθαι.
 Δι γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλών,
 Τῷτος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
 288 Τῆ κε τάχ' ἡμῖσινε πόλις Πριάμοιο ἄνκτος,
 Χερσὸν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε περδομένη τε.
 Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λήπῃ αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
 Ἐνθ' ὄγε Νίστορ' ἔειπε, λιγὺν Πυλλῶν ἀγορητῆν,
 Οὗς ἐτάρους στιλλόντα, καὶ οἰζύροντα μάχεσθαι,
 292 Ἀμφὶ μίγαν Πελαγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Διμονά τε κρείοντα, Βιαντιά τε, ποιμένα λαῶν.
 Ἐπῆσας μὲν πρώτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 Πέζους δ' ἔξοπιδε στήσεν πολίης τε καὶ ἐσθλοῦς,
 Ἐρκος ἔμην πολέμοιο· κακοῦς δ' ἐς μέσσοις ἔλασσω,
 296 Ὅφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.
 Ἐκπεύσιν μὲν πρώτ' ἐπέτιλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
 Σπῶς ἵππους ἔξιμην, μηδὲ κλονέσθαι ὁμῶν·
 Μηδὲ τις, ἵπποσύνη τε καὶ ἠρορέηφι πεποιθῆς,
 Οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρῶεσσι μάχεσθαι,
 300 Μηθ' ἀναγαρεῖται· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσονται.
 Ὅς δὲ κ' ἀνήρ ἀπὸ ὧν ὄχεων ἔτερ' ἄρμαθ' ἴκηται,
 Ἐγχεὶ ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρετερον οὕτως.
 Ὡδὲ καὶ οἱ πρότεροι πόλιος καὶ τείχε' ἐπόρθονον,
 Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἔχοντες.
 304 Ὡς ὁ γέρον ὤτρυνε, πάλαι πολέμων εὐ εἰδώς.
 Καὶ τὸν μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηΐδα·
 Ὡ γέρον, εἴθ' ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοιων,
 Ὡς τοι γούναθ' ἔποικο, βῆη δὲ τοι ἔμπειδος εἴη·
 308 Ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελίεν τις

- Ἄνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτόφροισι μετῆναι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότητα Νέστωρ·
 Ἄτρεϊδῃ, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλωμι καὶ αὐτὸς
 Ὡς ἔμεν, ὡς δτε δῖον Ἐρευθαλλῶνα κατέκτανε.
 330 Ἄλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·
 Ἐὶ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτὴ με γῆρας ἱκάνει.
 Ἄλλὰ καὶ ὡς ἱππεύσι μετίσσομαι, ἠδὲ κελύσου
 Βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσοσαι νεώτεροι, οἵπερ ἔμειο
 335 Ὀπλότεροι γεγᾶσαι, πεποῖθασιν τε βίηφιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἄτρεϊδης δὲ παρῆχτο γηθόσυντος κῆρ.
 Εὐρ' υἱὸν Πετῶο, Μενεσθῆα κλήξεππον,
 Ἔσταιός· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μῆστῳρες αὐτῆς·
 Αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστῆκε πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 340 Πάρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στήχεσσι οὐκ ἀλαπαδναὶ
 Ἔσασσαν· οὐ γὰρ ποῖ σφιν ἀκούστο λαὸς αὐτῆς,
 Ἄλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 Ἔσασσαν, ὅππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπιβῶν
 345 Τρώων ὀρμησείε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν νεικέσσαν ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφραξ φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσήνυδα·
 ὦ νῆε Πετῶο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 Καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένη, κερδαλέοφρον!
 350 Τίπτε καταπλώσσοιτες ἀφρίστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
 Σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρώτοισιν ἔοντας
 Ἔσάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
 Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἔμειο,
 Ὅππότε δαῖτα γέρονσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
 355 Ἐνθα φιλ', ὀπιαλία κρεῖα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα
 Οἴνου πινόμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον·
 Νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 Ἐμείων προπαροῖθε μαχοῖατο ρηλεῖ χαλκῷ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 360 Ἄτρεϊδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν; — ὅππότε Ἀχαιοὶ
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγέρομεν ὄξυν Ἄρηα,
 Ὅψεαι, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἰ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέμενα
 365 Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις.
 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὡς γυνῷ χρωμένιο· πάλιν δ' ὄγε λάξετο μῦθον·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολὺμηχαν' Ὀδυσσεύ.

- Οὔτε σε νεκρῶν περιώσιον, οὔτε κελύω.
 260 Οἶδα γάρ, ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Ἦπια θήρα οἶδε· τὰ γὰρ φρονεῖς ἄτ' ἐγὼ παρ.
 Ἄλλ' ἴθι, τὰντα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι μακρὸν νῦν
 Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖον.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν ἔβην αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
 265 Ἐὐρὸς δὲ Τυδείος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
 Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Πάρ δέ οἱ ἰσθήκει Σθένελος, Καπαρηῖος υἱός.
 Καὶ τὸν μὲν νεκρῶσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 ὦ μοι, Τυδείος υἱὸς δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτενεὺς πολέμοιο γεφύρας;
 Οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ὄδῃ φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 Ἀλλὰ πολὺ πρό φίλων ἰτάρων δηΐοισι μάχεσθαι·
 Ὡς φάσακ, οἳ μιν ἴδοντο ποικύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
 275 Ἦτησ', οὐδέ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φρασί γενέσθαι.
 Ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
 Ξείνος ἄμ' ἀντιθέω Πολυνεικεῖ, λαὸν ἀγέλων,
 Οἳ ἴα τότ' ἰστρατοῶνθ' ἱερά πρὸς ταίχρα Θήβης·
 Καὶ ἴα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
 280 Οἳ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνην, ὡς ἐκέλευον·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.
 Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἔρχοντ', ἠδὲ πρό οδοῦ ἄγίνοντο,
 Ἄσωπόν δ' ἴκοντο βαθύσχοινον, λεχαιοῖν·
 Ἐνθ' αὐτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί.
 285 Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κηχῆσατο Καδμείωνας
 Δαιτυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκλήϊος.
 Ἐνθ' οὐδέ, ξείνος περ ἴων, ἐκπηλάτα Τυδεὺς
 Τύρβει, μόνος εἶν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
 Ἄλλ' ὄγ' ἀεθλεύειν προκαλλέετο, πάντα δ' ἐπίκει
 290 Ἐηϊδίας· τοιῆ οἱ ἐπιβόθος ἦεν Ἀθήνη.
 Οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμείοι, κέντροες ἔππων,
 Ἄφ' ἀνερχομένην πυκινὸν λόχον εἰσαν ἄγοντες,
 Κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἠγήτορες ἦσαν,
 Μαίων Ἀμιονίδης, ἐπιεικελὸς ἀθανάτοισιν,
 295 Πῶς τ' αὐτοφονοῖο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν αἰκία πότμον ἐφήκεν·
 Πάντας ἔπεφν', ἔνα δ' ὄλον ἱεὶ οἰκόνδε νέεσθαι·
 Μαίων ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Τῷος ἦν Τυδεὺς Αἰτωλῖος· ἀλλὰ τὸν υἱόν
 300 Γίνετο εἰς χεῖρα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,

Δίδεσθεις βασιλῆος ἐπιπὴν αἰδοίω.

Τὸν δ' υἱὸς Κασσάνδης ἀμείψατο κυδάλμω·

Ἄτρεϊδῃ, μὴ ψεύδῃ, ἐπιστάμενος σέφα εἶπεν·

406 Ἡμεῖς τοι πατέρων μίγ', ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·

Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἰλομεν ἑπταπύλοιο,

Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ἐπὶ τείχος Ἄρειον,

Πειδόμενοι ταράσσει θεῶν καὶ Ζητὸς ἀρωγῇ·

Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἄτασθαλίῃσιν ἔδοντο.

410 Τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔσθαι τιμῇ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσεῖπε κρατερὸς Διομήδης·

Τίττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῶ δ' ἐπιπέδω μύθη.

Οὐ γὰρ ἐγὼ νημεσιῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμῆτι λαῶν,

Ὅτιρύνοντι μάχεσθαι ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

416 Τούτῃ μὲν γὰρ κύδος ἀμ' ἔφεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ

Τρῶας δηλώσωσιν, ἔλωσι τε Πίον ἰσὴν·

Τούτῃ δ' αὖ μίγα κίνθος, Ἀχαιῶν δημοθιτίων.

Ἄλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδωμένα θούριδος ἀλκῆς.

Ἡ ἦα, καὶ ἐξ ὀχίων σὺν τείχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·

420 Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἀνεκτός

Ὅρνυμνον· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δῖος εἶλεν.

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυχηεῖ κύμα θαλάσσης

Ὅρνυ' ἐπασσύτερον, Ξερύρον ὑποκηρῆσαντος·

Πόντῃ μὲν ταπρῶτα κορυφύσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

426 Χέρσῃ δηγγυμένων μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δὲ τ' ἔκρος

Κυρτόν ἐόν κορυφύεται, ἀποπτέει δ' ἄλός ἄχρη·

Ὡς τότε ἑπασσύτεραι Λαταῶν κίνυτο φάλαγγες

Νηλεμείως πόλεμόνδε· κίλευε δὲ οἷσιν ἑκαστος

Ἠγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀπὴν ἴσαν — οὐδέ κε φαίης

430 Τούσσον λαὸν ἔπεισθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῆν —

Σιγῇ δευδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν

Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.

Τρῶες δ', ὥστ' ὄϊες πολυπάμορος ἀνδρῶς ἐν αὐλῇ

Μυρίαὶ ἰσθήκασιν ἀμειγρόμεναι γάλα λευκόν,

436 Ἀχηγῆς μεμακύναι, ἀνοουσαι ὄπα ἀρνῶν·

Ὡς Τρῶων ἀλαλῆτος ἀπὸ στρατὸν εὐρὸν ὀρώρει.

Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόνος, οὐδ' ἴα γῆρας,

Ἄλλ' ἀ γλῶσσο' ἐμίμικτο· πολὺκλήτοιο δ' ἴσαν ἄνδρες.

Ἦρας δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

440 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμασῖα,

Ἄρης ἀνδροφρόνιο κασιγνήτῃ ἐτάρη τε·

Ἦτ' ὄλλῃ μὲν πρῶτα κορυφύσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

Ὀύρανῃ ἐστίριξε κίρην, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἐμβαλε μίσση,

- 448 Ἐρχομένη καθ' ὄμιλον, ὀφείλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτι δὴ ῥ' ἐς χοῖρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβαλον βινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μὲν' ἀνδρῶν
 Χαλκιοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὄρουμαγδος ὄρωρει.
- 450 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 Ὀλλύτων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτι χεῖμαρφοὶ ποταμοὶ, κατ' ὄρεσσι ῥέοντες,
 Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 Κρουῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
- 455 Τῶν δέ τε τηλόσε δούπων ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 Ὡς τῶν μισρομένων γίνετο ἰαχὴ τε φόβος τε.
 Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρωῶν ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπαιλον·
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
- 460 Ἐν δὲ μεταίπω πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστίον εἰσω
 Αἰχμὴ χαλκίη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
 Ἥριπε δ' ὡς ὅτι πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
 Χαλκιοθοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
- 465 Ἐλκε δ' ὑπ' ἐκ βελίων, λελημένος, ὄφρα τάχιστα
 Τεύχεα συλήσει· μὲννυθα δὲ οἱ γίνεθ' ὄρη.
 Νεκρὸν γάρ ῥ' ἔρποντα ἰδὼν μεγαθύμος Ἀγήνωρ,
 Πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἔξεφαιάνθη,
 Οὔτῃσε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λύσε δὲ γυῖα.
- 470 Ὡς τὸν μὲν ἄλπε θυμὸς· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτόχθη
 Ἀργαλίον Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ, λύκοι ὡς,
 Ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνήρ δ' ἄνδρ' ἔδνοπαλίξεν.
 Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίανος νιὸν Τελαμώνιος Ἄσας,
 Ἥϊθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
- 475 Ἴθηθεν κατιούσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 Γίνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπιτο μῆλα ἰδέσθαι
 Τούνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυθᾶδιος δὲ οἱ αἰῶν
 Ἐπλεθ' ὑπ' Ἄλαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
- 480 Πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στήθεος, παρὰ μαζὸν
 Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκειον ἔγχος
 ἤλθεν. ὃ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἰγείρος ὡς,
 Ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλιο πεφύκει,
 Λείη, ἀτὰρ τί οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
- 485 Τῆν μὲν θ' ἄρματοπηγὸς ἀνήρ αἰθῶνι σιδήρεφ
 Ἐξέταμ', ὄφρα ἔτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρωφ·
 Ἥ μὲν τ' ἀζομένη κείται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·

- Τῶτον δ' ἄρ' Ἀθημίδην Σμοσίσιον ἐξανάριεν
 Ἄλας Διογενῆς· τοῦ ρ' Ἀστίφος αἰολοδώρη,
 480 Πριάμιδης, καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὄξει δουρὶ.
 Τὸν μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Ἀΰνον, Ὀδυσσεύς ἰσθλῶν ἑταῖρον
 Βεβλήκει βουβαῖνα, νίκων ἑτέρως ἑρέστα·
 Ἦρπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, κενρὸς δὲ οἱ ἔκπασε χερσός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκαταμένοιο χολώσθ'·
 485 Βῆ δὲ διὰ προμάγων, κκοροσθ' μένος αἰδοπι χαλκῷ,
 Στῆ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαινήν,
 Ἄμφι ἔκπετῆρας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κικαίδοντο,
 Ἄνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βάλος ἦεν,
 Ἄλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 490 Ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἱππῶν ἐκείων.
 Τὸν ρ' Ὀδυσσεὺς, ἐπάραιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 Κόρησιν· ἣ δ' ἐτέραιοι διὰ προτάφαιο κίρησιν
 Διχμὴ χαλκῆ· τὸν δὲ σκοτὸς ὄσσε κάλυψεν.
 Δουπήσεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐκ' αὐτῶν.
 495 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαιδίμος Ἔκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μίγ' ἔαχον, ἑρέσαντο δὲ κενρούς·
 Ἴδυσαν δὲ πολλὴ προτίρα· — Νεμύθησε δ' Ἀπόλλων,
 Παράμωυ ἐν κατιδίω, Τρῆεσσι δὲ κίκετ' αὔσας·
 Ὅρνυσθ' ἱπποδάμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χέρμας
 500 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφι λλθὸς χροῶς, οὐδὲ σιδηρός,
 Χαλκὸν ἀνασχίσθαι ταμσιχρῶα βαλλομένοισιν·
 Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠΰκόμοιο,
 Μάρνασθαι, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμολγία πέσσει·
 Ὡς φάει ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 505 Ὡρασι Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὄθι μεδίωτας ἴδοιτο.
 Ἐνθ' Ἀμαρυγκίδην Διῶρα Μοῖρ' ἐπέδησεν.
 Χερμαθλίω γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν οὐριώοντι,
 Κρημνὴν δεξιτερῆν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 510 Πείρους Ἰμβρασιδῆς, ὃς ἄρ' Ἀινόθεν εἰληλούθει.
 Ἀμφοτέρω δὲ τίοντε καὶ ὄσσεια λάας ἀναιδῆς
 Ἄχρῖς ἀπηλόησεν· ὁ δ' ἕπιος ἐν κονίρσιν
 Καππεσεν, ἄμφω χεῖρε φλόις ἐτάραιοι πετάσσει,
 Θυμὸν ἀποπνείων· ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ρ' ἔβαλιν περ,
 515 Πείρους· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἤρα πῦσαι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκοτὸς ὄσσε κάλυψεν·
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπισσύμενος βάλε δουρὶ
 Στέρνον ὑπὲρ μαῖοιο, πάγη δ' ἐν πνεύμοιο χαλκῶς.
 Ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔχρος
 520 Ἐπάσατο στέρνοιο· ἑρέσσατο δὲ ἔϊφος ὄξυ,

Τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέση, ἐπὶ δ' αἴνυτο θυμόν,
 Τύχῃ δ' οὐκ ἀπέδουσι· περίσθησαν γὰρ ἱταῖροι,
 Θρηῆτες ἀπόκομοι, πολλὰ ἔγχυα χερσὶν ἔχοντες,
 Οἱ ἱ, μίγαν περ ἴοντα καὶ ἰφθίμον καὶ ἀγκυόν,
 585 Ἦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πηλιμύθη.
 Ὡς τῷγ' ἐν κοίτησι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη,
 Ἦτοι ὁ μὲν Θρηκῶν, ὁ δ' Ἐπειῶν χαλκοχαιτώνων,
 Ἠγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ πτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθα κεν σπέετι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαστο μεταθώσ,
 590 Ὅστις ἔτι ἄβλητος καὶ ἀνούσιτος ὀδέει χαλκῷ
 Δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δὲ ἱ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Χαιρὸς ἰλοῦσ', αὐτὰρ βελίων ἀπαρῆνοσι ἰρωήν.
 Πολλοὶ γὰρ Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῃ
 Πηρηῖες ἐν κοίτησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ. Ε.

Stragem Trojanorum continuant Achivi; ante omnes insignis Diomedes, Minervæ, Martem ab acie seducentis, præsidio ferocissimus (1-94). Sed ipse a Pandaro vulneratus, etiam vehementius sævit in hostes (95-166): Pandarum, antea peditem, nunc ex Æneæ curru pugnantem, interficit (167-296); Æneam, amici corpus tagentem, saxo sauciat (297-310): Veneri, filium ex pugná efferenti, plagam in manu infligit (311-351). Venus, ab Iride educta, curru Martis revehitur ad Olympum, ubi eam mater Dione sinu fovet, alii dii leniter irrident (352-431). Æneam, a Venere destitutum, Diomedis furori eripit Apollo, et in arce Trojanâ recreandum curat, simul Martem in aciem revocat (432-460). Mars ad rem fortiter gerendam hortatur Trojanos, quibus statim Æneas integer subvenit (461-518). Nec segnius pugnant Achivi, cædunturque ex utrisque multi, in his Tlepolemus ab Sarpedone; tandem pelluntur paullatim Achivi (519-710). His ita laborantibus ex Olympo opitulatum veniunt Juno et Minerva (711-777), ac voce Junonis denuo incenditur turba, Minervæ autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat (778-863), qui ex campo repente ad Olympum redit, ibique sanatur, sequentibus etiam deabus (864-909).

Διομήδους ἀριστεία.

- Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη
 Δάκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἐκθλὸς μετὰ πᾶσιν
 Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιο.
 Δαῖε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
 5 Ἀστὴρ ὀπωρινῶ ἑταλλυκίον, ὅσπερ μάλιστα
 Λαμπρὸν παμφαλῆσι, λελουμένος Ὠκεανοῖο.
 Τυϊὸν οἱ πῦρ δάισιν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.
 Ἦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλείστοι κλονέοντο.
 Ἦν δέ τις ἐν Τρῳέεσσι Λάρης, ἀφρευός, ἀμύμων,
 10 Ἰρεὺς Ἠφαίστιο· δύνε δὲ οἱ νίεες ἦσθην,
 Φηγεὺς Ἰθαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πίσης.
 Τῷ οἱ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὀρμηθήτην.
 Τῷ μὲν ἀφ' ἵπποϊν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ἄφρυντο πεζός.

- Οἱ δ' ὅτι δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεὺς φα πρότερος πρότεϊ δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδείδην δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῆ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὃ δ' ὕστερος ἄρηντο χαλκῷ
 Τυδείδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χεῖρός,
 Ἄλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάσιον, ὥς δ' ἀφ' ἵππων.
 20 Ἰδαίος δ' ἀπόρουσε, λιπῶν περικαλλέα δίφρον,
 Οὐδ' ἐπέη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο·
 Οὐδὰ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μίλαιναν,
 Ἄλλ' Ἐφραϊστος ἔρηντο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 Ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρον ἀκαχήμενος εἶη.
 25 Ἴππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδείος υἱός,
 Δῶκεν ἑταίροισιν καταγαῖν κολλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἱὲ Δάρητος,
 Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχρισσιν,
 Πᾶσιν ὄφινθ' ἄνυμος· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 Χειρὸς ἑλοῦσ', ἐπέεσσι προσηΐδα θοῦρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογίαί, μαιφρόνε τειχεσιπλήητα!
 Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἑάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 Μάργασθ', ὁποιοῖτοισι πατὴρ Ζεὺς κύδος ὄρεξῃ,
 Νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεσθα μῆνιν;
 35 Ὡς εἰπούσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα·
 Τὸν μὲν ἐπέετα καθέειπεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 Ἠγεμόνων· πρῶτος δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἄρχον Ἀλιζώνων, Ὀδίων μίγαν, ἔκβαλε δίφρου.
 40 Πρῶτω γὰρ στρεφθέντι μεταφρέων ἐν δόρῳ πῆξεν,
 Ὡμων μεσογυς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαίστον ἐτήρατο, Μήνοσ υἱόν,
 Βαίρου, ὃς ἐκ Τύρρης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχει μακρῷ
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμων·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὄχισσιν, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
 Ἴδὼν δὲ Στροφίλοιο Σκαμάνδριαν, αἶμονα θήρης,
 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχει δξυόεντι,
 Ἐσθλὸν θρηνητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτῇ
 Βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρίφασι σῦρσιον ὄλη.
 Ἄλλ' οὐ οἱ τότε γε χραίσμ' Ἄρτεμις ἰοχταίρα,
 Οὐδὲ ἐκβολλαί, ἦσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
 55 Ἄλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλυτὸς Μενέλαος,
 Πρόσθην ἔθεν φέροντα, μετίφρεον οὕτως δουρὶ

- Ἦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Ἦριπε δὲ πρηγής, ἀράβηος δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,
 60 Ἀρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαιδαλα πάντα
 Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλλατο Παλλὰς Ἀθήνη
 Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἴσας
 Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρωέσσι γέγοντο,
 Οἱ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θείσφατα ἦδη.
 65 Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διωκῶν,
 Βεβλήκει γλουτὸν κάτω δεξιάν· ἥ δὲ διαπρὸ
 Ἀντικρῦ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκακῆ.
 Γυνὺς δ' ἔριπ' οἰμώσας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεικάλυψεν.
 Πηδαῖον δ' ἄρ' ἐπεφνε Μίγης, Ἀντήνορος υἱόν,
 70 Ὅς ἦα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτριψε δια Θεανῶι,
 Ἴσα φιλοισι τέκεσαι, χαριζομένη πόσει ᾧ.
 Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἔλθων,
 Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἴνλον ὄξει δουρί·
 Ἀνικρῦ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλώσσῃσιν τάμα χαλκός.
 75 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.
 Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμωνίδης Ἰψήνορα διόν,
 Ἰῶν ὑπερθύμου Δολοπίνορος, ὃς ἦα Σκαμάνδρον
 Ἀρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δῆμῳ·
 Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 80 Πρὸσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὤμων,
 Φασγάνῳ ἄϊσας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.
 Αἱματόεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πίσει· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερῆν ὕσμηνην.
 85 Τυδεῖδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτίροισι μετείη,
 Ἢε μετὰ Τρωέσσιιν ὀμίλειοι, ἦ μετ' Ἀχαιοῖς.
 Θῦνε γὰρ ἄμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἰοικῶς
 Χειμαρῆφω, ὅστ' ὄκα φέων ἐκίδασσα γεφύρας·
 Τὸν δ' οὔτ' ἄρ' τε γέφυραι ἐεργμῆναι ἰσχανόωσιν,
 90 Οὔτ' ἄρα ἔρκαε ἴσχει ἀλωάων ἐριδηλῶων,
 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·
 Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καὶ αἰζηῶν·
 Ὡς ὑπὸ Τυδεῖδῃ πυκινὰ κλονέοντο φάλαγγες
 Τρωέων, οὐδ' ἄρα μιν μῆμον, πολέες περ ἰόντες.
 95 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
 Θύνοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,
 Αἰψ' ἐπὶ Τυδεῖδῃ ἐταίριετο καμπύλα τόξα,
 Καὶ βάλ' ἐπαῖσσοντα, τυγῶν κατὰ δεξιὸν ὤμων,
 Θωίρηκος γυάλων· διὰ δ' ἔπιτατο πικρὸς οἰστός,

- 109 Ἄντικρὺ δὲ δίασχε, παλάσματο δ' αἵματι θείρῃε.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄνως Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ὄρνυσθε, Τρῳῆες μεγάθυμοι, κίντορες ἔππων!
 Βίβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἔφημι
 Διὶ ἀναχθεσθαι κρατερὸν βίλος, εἰ ἐτιόν με
- 110 Ὄρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμνασσε,
 Ἄλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἔπποιϊν καὶ ὄχυσσιν
 Ἔσθη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπαπήϊόν υἱόν·
 Ὄρσο, πέπον Καπανηϊάδῃ! καταβήσσο δίαρρον,
- 111 Ὄφρα μοι ἐξ ἔωμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἶστόν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἔππων ἄλλο χαμᾶζε,
 Πὰρ δὲ στάς βίλος ὠκὺ διαμπερές ἔξερυσ' ὦμου·
 Αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ σιρρεπιτοῖο χιτῶνος.
 Διὴ τότε ἔπαιε ἤρατο βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·
- 112 Κλυθί μοι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἄρτυωνῆ,
 Εἵποτί μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονίουσα παρέστις
 Διήφ' ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτι' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
 Δός δέ τί μ' ἀνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρην ἔγχεος ἐλθεῖν,
 Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μὲ φησιν
- 113 Διήφ' ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡέλοιο.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Γυνῖα δ' ἔδθηκεν ἑλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν·
 Ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπια πτερόεντα προσήυδα·
 Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρῳείσσι μάχεσθαι·
- 114 Ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἦκα
 Ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακίσπαλος ἵπποτα Τυδεύς·
 Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἧ πρὶν ἐπήεν,
 Ὄφρ' εὐ γιγνώσκης ἡμῖν θεῶν ἠδὲ καὶ ἀνδρα.
 Τῷ νῦν, αἴ κε θεὸς πειρωμένος ἐνθάδ' ἵκηται,
- 115 Μῆτι σὺγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 Τῷς ἄλλοις· ἀτὰρ εἰ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῆσ' ἐς πόλεμον, τήγγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὡς εἶπουσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδείδης δ' ἐξαυτίς ἰὼν προμαχοῖσιν ἐμίχθη·
- 116 Καὶ, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρῳείσσι μάχεσθαι,
 Διὴ τότε μιν τρεῖς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,
 Ὄν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῶ ἐπ' εἰροπόκοις οἴσσιον
 Χραύση μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ θαμάσση·
 Τῷ μὲν τε σθένος ὄρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
- 117 Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται·
 Αἰ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
 Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθύης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·

- Ὡς μεμαῖς Τρῶεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
 Ἐνθ' ἔλεν Ἀστύνουον καὶ Ἐπειροτα, ποιμένα λαῶν·
- 146 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρὶ,
 Τὸν δ' ἕτερον εἰραῖ μεγάλη κληῖδα παρ' ὤμων
 Πληξ'· ἀπο δ' αὐγένοσ ὤμων ἐργαθεν ἠδ' ἀπὸ νείωσ.
 Τούσ μὲν ἕασ', ὁ δ' Ἄβαντα μετώχετο καὶ Πολύιδον,
 Ξείασ Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος·
- 150 Τούσ οὐκ ἐρχομένουσ ὁ γέρον ἐκρίνατ' ὀνειρούσ,
 Ἄλλὰ σφείασ κρατερὸσ Διομήδης ἐξανήρικεν.
 Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θωῶνά τε, Φαίνοπος υἱέ,
 Ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γῆραϊ λυγροῖ,
 Τῖόν δ' οὐ τέπειτ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
- 156 Ἐνθ' ὄγε τοὺσ ἐνάριξε, φίλον δ' ἐξάνησε θυμὸν
 Ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γούον καὶ κῆδεα λυγρὰ
 Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 Δίετατο· χηρωσται δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.
 Ἐνθ' υἱασ Πριάμοιο δύν λάβε Λαφρανίδασ,
- 160 Εἰν ἐνὶ δάφρω ἰόντασ, Ἐχέμονά τε Χρομίον τε.
 Ὡσ δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ ἀύχενα ἄξη
 Πόρτιοσ ἠὲ βοόσ, ξύλοχον κἀτα βοσκομενάων·
 Ὡσ τοὺσ ἀμφοτέρουσ ἐξ ἵππων Τυδείοσ υἱόσ
 Βῆσε κακῶσ ἀέκοντασ, ἐπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
- 166 Ἴππουσ δ' οἷσ ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆασ ἐλαύνειν.
 Τὸν δ' ἴδω Αἰνείασ ἀλαπάζοντα στήθασ ἀνδρῶν·
 Βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενοσ, εἴ που ἐφεύροι.
 Εὖρε Λυκάνοσ υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
- 170 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔποσ τέ μιν ἀντίον ἠῦδα·
 Πάνδαρε, πού τοι τόδον ἰδέ πτερόεντεσ οἴστοί,
 Καὶ κλέοσ ; ᾗ οὔτισ τοι ἐρῖζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ,
 Οὐδέ τισ ἐν Λυκίῃ σέογ' εὐχεται εἶναι ἀμείων.
 Ἄλλ' ἄγε, τῶδ' ἔφεσ ἀνδρὶ βέλοσ, Δίτ' χεῖρασ ἀνωσχῶσ,
- 176 Ὅστισ ὅδε κρατῖει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρῶασ· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 Εἰ μὴ τισ θεόσ ἐσσι, κοτασσάμενοσ Τρῶεσσιν,
 Ἴρων μηνίσασ· χαλεπή δὲ θεοῦ ἐπι μῆρισ.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Λυκάνοσ ἀγλαόσ υἱόσ·
- 180 Αἰνεία, Τρῶων βουληφόρεσ χαλκοχιταίνων,
 Τυδεῖδη μιν ἔγωγε δαῖφρονι κἀντα ἔσσω,
 Ἄσπιδι γυγνώσκων, αὐλωπιδί τε τροφαλεῖῃ,
 Ἴππουσ τε εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεόσ ἐσσι.
 Εἰ δ' ὄγ' ἀνήρ, ὃν φημι, δαῖφρον Τυδέοσ υἱόσ,
- 186 Οὐχ ὄγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τισ ἀγχ

- Ἔσθη ἄθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμος,
 Ὃς τούτου βίλος ἀπὸ κίχημονον ἔτραπεν ἄλλῃ.
 Ἦδη γάρ οἱ ἐφήκα βίλος, καὶ μιν βάλον ὤμον
 Λεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
 190 Καὶ μιν ἔγωγ' ἐράμην Ἀιδωνῆϊ προΐκψαιν,
 Ἐμπης δ' οὐκ ἰδάμασσα· θεός νύ τις ἐστὶ κοτήεις.
 Ἴπποι δ' οὐ παρῆσι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
 Ἀλλὰ πον ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 Καλοί, πρωτοπαγείς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 200 Πίπτωνται· παρὰ δέ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι
 Ἔσταισι, κρὶ λευκὸν ἔρπετόμενοι καὶ ὄλυρας.
 Ἡ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρον αἰχητὰ Λυκάων
 Ἐρχομένῃ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν·
 Ἴπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 200 Ἀρχεύειν Τρῶεσσι κατὰ κρατεράς ὑσμίνας·
 Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 Ἴππων φαιδόμενος, μή μοι δευνοῖατο φορβής,
 Ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 Ὡς ἴππον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 205 Τύξοισιν πόνυρος· τὰ δὲ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
 Ἦδη γάρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφήκα,
 Τυδείδῃ τε καὶ Ἀτρείδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 Ἀρεκίς αἶμ' ἔσσευα βαλῶν· ἤγειρα δὲ μάλλον.
 Τῷ ῥα κακῇ αἰσῇ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 210 Ἦματι τῷ ἰλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἑρατεινὴν
 Ἠγεόμην Τρῶεσσι, φέρων χάριν Ἐκτορι δίφρ.
 Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐξόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 Πατρὶδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερφές μέγα δῶμα,
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη ταμοὶ ἀλλότριος φῶς,
 215 Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαινεῖν ἐν πυρὶ θείην,
 Χερσὶ διακλάσας· ἀνεμῶλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὐτ' Αἰνείας, Τρῶων ἀγός, ἀντίον ἤνδα·
 Μῆ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 Πρὶν γ' ἐπὶ νῶϊ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 220 Ἀντιβίην ἰλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
 Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχείων ἐπιβήσεται, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἴοι Τρῶϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίω
 Κραυπτὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἠδὲ φρίβεισθαι·
 Τῷ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσεται, εἴπερ ἂν αὐτὴ
 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδῃ κῦδος ὀρέξῃ.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν μαστιγὰ καὶ ἦντα σιγαλοεγτα
 Δίξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 Ἢέ σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 230 Δίνεια, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἤνια καὶ τῶ ἵππῳ·
 Μῦλλον ὑφ' ἠνιόχῳ εἰσθότι καρπύλον ἄρμα
 Οἴσεται, εἶπερ ἂν αὐτὲ φεβόμεθα Τυδείος υἱόν.
 Μὴ τῷ μὲν δεισαντε ματήσεται, σὺ δ' ἐθίλειτον
 Ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθήσεται·
 235 Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμον Τυδείος υἱός,
 Αὐτῷ τε πτελεῖη, καὶ ἐλάσῃ μαινυχᾶς ἵππους.
 Ἀλλὰ σὺγ' αὐτὸς ἔλαυνε τί' ἄρματα καὶ τῶ ἵππῳ,
 Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέκομαι ὄξει δουρί.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ἀκίας ἵππους.
 Τούς δι' ἴδε Σθένειλος, Καπανηῖος ἀγλαὸς υἱός,
 Δίψα δὲ Τυδείδῃν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδείδῃ Διόμηδες, ἐμῶ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Ἄνδρ' ὀρώω κρατερῷ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 Ἴν' ἀπέλειθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Δίνειας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαιο
 Εὐχεται ἐπεγέγμεν, μήτηρ δὲ οἴ' ἐστ' Ἀφροδίτη.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὐτῶ
 250 ὅτινε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλίσσης.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Μῆτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισόμεν οἴω.
 Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζονται μάχεσθαι,
 Οὐδέ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 255 Ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινόμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶς
 Ἄντιλον εἰμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἐξ Παιλλᾶς Ἀθήνη.
 Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀπολείσεται ἀκίας ἵπποι
 Ἄμφω ἄφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 Ἄϊ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὄρεξῃ,
 Ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τούσδε μὲν ἀκίας ἵππους
 Αὐτοῦ ἐρυκακίειν, ἔξ ἄντυγος ἤνια τεύχας·
 Δίνειαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
 Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' ἐυκνήμιδας Ἀχαιοῦς.
 265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωῖ περ εὐρύοπα Ζεὺς
 Δῶχ', υἱὸς ποινήν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστος
 Ἴππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἡῶ τ' ἡελιόν τε.
 Τῆς γενεῆς ἔλασεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 Λάσθη Λαομέδοντος ὑποσχῶν Θήλειας ἵππους·
 270 Τῶν οἱ ἔξ ἐγένοντο ἐπὶ μεγάροισι γενέθλη·
 Τούς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃη,

- Τῷ δὲ δὴ Δινείῳ δῶκεν, μήστωρα φόβου·
 Ἐὶ τούτω κε λάβοιμεν, ἀρούμεθα κε κλέος ἐσθλόν.
 Ὡς οἱ μὲν τειχῆτα πρὸς ἀλλήλους ἐγόρευον·
 275 Τῷ δὲ τὰχ' ἐγγόθεν ἤλθον, βλαύοντι· κείας ἵππους.
 Τὸν πρότερος προσείπε Δινείονος ἀγλαὸς υἱός·
 Καρτερόθυμα, δειφρον, ἀγαυοῦ Τυδείος υἱέ,
 Ἥ μάλα σ' οὐ βίλος ὠκὺ δαμάσαστο, πικρὸς εἰστός·
 280 Νῦν αὖτ' ἐγγαίη κευθήσομαι, αἶ κε τύχημι.
 Ἥ ἦα, καὶ ἀμπεπαλῶν κροταὶ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διακρὸ
 Διχμῆ χαλκίῃ πιαμένη θύρησι πελάσθη.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσα Δινείονος ἀγλαὸς υἱός·
 Βάβληται κενῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' οἶω
 285 Διηρὸν εἶ' ἀνοχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' ἔγχος ἴδεσθαι.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἥμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· αἶψα σὺ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
 Πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεισόντα
 Λίματος ἄσαι· Ἄρηα, ταλαύφρον πολυμιστήν.
 290 Ὡς φάμενος προήηκε· βίλος δ' ἔδυνεν Ἀθήνη
 Ἔφα κεν' ὀφθαλμόν, λευκοῦς, δ' ἐπίρησιν ὀδόντας.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλώσσαν πρυμνήν ταμέ χαλκὸς ἀταίφης,
 Διχμῆ δ' ἐξισύθη παρὰ νεύστων ἀνθιφροῖνα.
 Ἥρητι δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 295 Διόλα, παμφανόοντα· παφέτρισσαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ὡσέπεδες· τοῦ δ' ἀνθι· λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Δινείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
 Δείσας μήπως οἱ ἱρυσάτα νεκρὸν Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνα, λείων ὡς ἀλκὴ πεποιθῆς·
 300 Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἶσην,
 Τὸν κτάμεναι μεμακῆς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι,
 Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χειρᾶδιον λάβε χειρὶ
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύσ γ' ἀνδρὶ φέροισιν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰω· ὁ δὲ μιν φεία πάλλε καὶ οἶος.
 305 Τῷ βάλεν Δινείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
 Ἰσχίω ἐστρέφεται· κοτύλην δὲ τὴ μιν καλέουσιν·
 Θλάσσει δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥήξει τένοντα·
 Ὡς δ' ἀπὸ φινὸν τρηχὺς λίθος, αὐτὰρ ὄγ' ἤρως
 Ἔστη γνῶξ' ἐμπαῖν, καὶ ἱρυσάτο χειρὶ παχείῃ
 310 Γαίης· ἄμφι δὲ ὅσσοι κελαινὴ νῦξ ἐκάλυπεν.
 Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Δινείας,
 Ἐὶ μὴ ἄρ' ὄξυ νόσησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀχιλῆα τέκε βουκολέοντι·
 Ἀμφὶ δὲ ὄν φίλον υἱὸν ἔχευστο πῆγχε λευκῆ·

- 315 Πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
Ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
Ἡ μὲν ἰὼν φίλον υἱὸν ὑπεξέφευγεν πολέμοιο·
Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων
- 320 Τάων, ὡς ἐπίτελλε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἄλλ' ὄγε τοὺς μὲν ἰοὺς ἤρῳκαε μώνυχας ἵππους
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἦλια ταίνας·
Διναῖο δ' ἐπαΐζας καλλίτριχας ἵππους
Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἑκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
- 325 Δάωκε δὲ Δῆπύλω, ἰτάρω φίλω, ὃν περὶ πάσης
Τίεν ὀμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη,
Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαννέμεν. αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
Ἦν ἵππων ἐπιβίας, ἔλαβ' ἦλια σιγαλόεντα,
Αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
- 330 Ἐμμεμαῖός· ὃ δὲ Κύπριν ἐπαχέτο νηλεῖ χαλκῷ,
Γινώσκων ὅτ' ἀναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεῶων
Τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὐτε πτολίπορθος Ἐνυΐα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ψ' ἐλίχανε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάζων,
- 335 Ἐνθ' ἐπορεύεσθαι μεγαθύμου Τυδείος υἱός,
Ἄκρην οὐτάσε χεῖρα μετάμμενος ὀξεῖ δουρὶ
Ἀβληχερῆν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροδὸς ἀντετέθησεν,
Ἀμβροῦλου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
Πηρυμνὸν ὑπερ θάνατος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο,
- 340 Ἰχῶρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν·
Οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίονος' αἰθόρα οἶνον.
[Τοῦνεκ' ἀναίμωνές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
Ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν υἱόν·
Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
- 345 Κυανῆ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
Τῆ δ' ἐπὶ μακρὸν ἔβυσε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εἶπε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτήτος·
Ἡ οὐχ ἄλις, ὅτι γυναικας ἀνάλκιδας ἠπεροπέυεις·
- 350 Εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἧ τέ σ' οἶω
Ῥιγῆσιν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἐτέρωθι πύθεται.
Ὡς ἔφαθ'· ἧ δ' ἄλυσσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
Τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἔλοῦσα ποδήνεμος ἔβαγ' ὄμιλλον,
Ἀρθρομένην ὀδύνησι· μελαινετο δὲ χροά καλόν.
- 355 Εὐφρην ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θούρον Ἀρηα
Ἥμενον· ἧέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχὲ ἵππῳ.
Ἡ δὲ γνῆξ ἐρικυύσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,

IRIS WOUNDED IN THE HAND, CONDUCTED BY IRIS TO MARS.

Illustration of the scene of Iris being wounded in the hand and being carried by Mars.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Ullus and Pylip-stra-hell. 1. 1. 1. 1.

- Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·
 Φίλε κασίγνητε, κόμισαι τέ με, δός τέ μοι ἵππους,
 360 Ὄφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκομαι, ἐν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Αἶψα ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐτάσεν ἀνῆρ,
 Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.
 Ὡς φάτο· τῆ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
 Ἡ δ' ἐς Δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
 365 Πᾶρ δὲ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἠγία λάζετο χερσίν·
 Μᾶστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντι πετέσθην.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Ἐνθ' ἵππους ἴσθησε ποδήνημος ὠκεία Ἴρις,
 Λύσσα' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιοι βάλαν εἶδαρ.
 370 Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτει Διώνης δι' Ἀφροδίτη,
 Μητρὸς ἑῆς· ἣ δ' ἀγκὰς ἐλάετο θυγατέρα ἦν,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανώων
 Μαυριδίως, ὥσαι τι κακὸν ἔβζουσαν ἐνωπῆ;
 375 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμιειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐτά με Τυδεὸς υἱός, ὑπέφθυμος Διομήδης,
 Οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
 Αἰνίαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
 Οὐ γὰρ εἶτι Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
 380 Ἄλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δια θεῶων·
 Τίτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
 Πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἐξ ἀνδρῶν, χαλεπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
 385 Τῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ἰλιος κρατερὸς τ' Ἐφιάλτης,
 Παῖδες Ἀλκίης, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·
 Χαλκίῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τριςκαίδεκα μῆνας.
 Καὶ νῦν κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
 Εἰ μὴ μητριῆ, περικαλλῆς Ἡερίβοια,
 390 Ἐρμεία ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα,
 Ἦδη τεύρομενον· χαλεπὸς δέ ἰ δεσμὸς ἐδάμνα.
 Τῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρώωντος
 Δεξιτερόν κατὰ μαζὸν οἴστω τρίγλῳχι·
 Βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκιστον λάβεν ἄλγος.
 395 Τῆ δ' Αἰδῆς ἐν τοίσι πελώριος ὠκὺν οἴστων,
 Ἐπὶ τέ μιν ὠνὸς ἀνῆρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλαῖν, ὀδύνησιν ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ὃ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Κῆρ ἀχέων, ὀδύνησι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἴστος
 400 Ὡμοι ἐνὶ στιβαρῶ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν·

- Τῷ δ' ἐπὶ Παιῶν ὀδυνήφρατα φάρμακα πάσων,
 Ἡκίσατ' οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτίτυκτο.
 Σχίτιλος, ὄβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθει' αἴσυλα ῥέζων,
 Ὅς τόξοισιν ἐκηθε θεούς, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 406 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδείδης υἱός,
 Ὅτι μάλ' οὐ δηναῖός, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 Οὐδὲ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
 Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 410 Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 Φραζίσθω, μήτις οἱ ἀμείνων σείο μάχεται·
 Μῆ δὴν Λιγιάλεια, περίφρων Ἀθηστίτη,
 Ἐξ ἕπνου γούωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρη,
 Κουρῖδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἀριστον Ἀχαιῶν,
 415 Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδους ἵπποδάμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργγυ·
 Ἄλθετο χεῖρ, ὀδύνην δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
 Αἰ δ' αὐτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Κερτομοῖς ἐπέεσαι Δία Κρονίδην ἐρέθειον.
 420 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἴπω;
 Ἥ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιῶδων ἀνείισα
 Τρωσὶν ἄμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔπαυλ' ἐφίλησεν,
 Τῶν τινα καθέζουσα Ἀχαιῶδων εὐπέπλων,
 425 Πρὸς χρυσῆν περόνη καταμύζατο χεῖρα ἀραιήν.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῆν Ἀφροδίτην·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμῆια ἔργα·
 Ἄλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 430 Ταῦτα δ' Ἀρηῖ θεῶν καὶ Ἀθήνη πάντα μελήσει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεῖα δ' ἐπόρουσε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Γνωσκῶν ὃ οἱ αὐτὸς ὑπέριχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἵετο δ' αἰεὶ
 435 Αἰνεῖαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσαι.
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φαιρινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπίσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Διὶνὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 Ἴσ' ἔθειε φρονεῖν· ἐπεὶ οὐποτε φῦλον ὁμοῖον
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἔρχομένων τ' ἀνθρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσω,

- Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 465 Δίνειαν δ' ἀπάτερθεν ὀμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ ρηός γ' ἐτέυκτο·
 ἦτοι τὸν Ἀητῶ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
 Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκίσσόντ' οὐ κύναιόν τε.
 Ἀτὰρ ὁ εἰδῶλον τευξ' ἄργυρότοξος Ἀπόλλων,
 480 ἄντ' τ' Δινείῃ ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
 Ἄμφι δ' ἄρ' εἰδῶλῳ Τρῳῆς καὶ Διοὶ Ἀχαιοὶ
 Δήον ἁλλήλων ἄμφι στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας εὐκύνκλους λαισήϊά τε πιερόεντα.
 Δὴ τότε θούρον Ἄρηα προσήνυδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 485 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογίε, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα!
 Οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθῶν,
 Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 Ἀτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 490 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρη.
 Τρῳῆς δὲ στήχας οὐλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθῶν,
 Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῶν ἡγήτορι Θρηκῶν·
 Πάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν·
 Ὡ νείεις Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 495 Ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
 Ἥ εἰσέκεν ἄμφι πύλης εὐποιήησι μάχωνται;
 Κεῖται ἀνὴρ, ὄντ' ἴσον ἔτιομεν Ἐκτορι Δίῳ,
 Δίνεας, νῖός μεγαλήτορος Ἀγχιλαο.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σάωσομεν ἱσθλὸν ἑταῖρον.
 470 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηθῶν μάλα νείκεσεν Ἐκτορα Διον·
 Ἐκτορ, πῆ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες,
 Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἠδ' ἐπικούρων
 Οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισι τε σοῖσιν.
 475 Τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
 Ἀλλὰ καταπτώσσοσσι, κύνες ὡς ἄμφι λέοντα·
 Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπίκουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἤκω·
 Τηλοῦ γὰρ Ἀυκίη, ἔανθ' ἐπι δινηέντι·
 480 Ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νῆπιον υἷόν,
 Καὶ δὲ κτήματα πολλὰ, τὰτ' ἔλδεται, ὃς κ' ἐπιεινής.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς Ἀυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 Ἄνδρ' ἐμαχῆσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 Οἷόν κ' ἦε φέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν·
 485 Τύνη δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
 Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνόμεναι ὤρεσσι.

- Μήπως, ὡς ἀψίσι λίνου ἄλόντε παράγρου,
 Ἄνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένηθε·
 Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρουσα ἑναιωμένῃν πόλιν ὑμῆν.
 490 Σοὶ δὲ χρῆ' τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμῶρ,
 Ἄρχους λισσομένω τηλεκλήτων ἐπικούρων,
 Νωλεμέως ἐχίμεν, κρατερῆν δ' ἀποδίσθαι ἐπιπῆν.
 Ὡς φάτο Σαρπηθῶν· δάκα δὲ φρένας Ἔκτορι μῦθος.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλλο χαμᾶζε·
 495 Πάλλων δ' ὄξεια δούρα, κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἐλάλθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνυα φορέει ἱεράς κατ' ἀλωάς,
 500 Ἀνδρῶν λιμνώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 Κρήνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνυα·
 Αἰ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαῖα· ὥς τὸτ' Ἀχαιοὶ
 Λευκοὶ ὑπερθε γέροντο κοινοσάλας, ὃν ἔα δι' αὐτῶν
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἱππῶν,
 505 Ἄψ ἐπιμμογομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἠνιοχῆς·
 Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰδύς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 Θούρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχη, Τρῳάσσιιν ἀρήγων,
 Πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκράλαιεν ἐφετμὰς
 Φόβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὃς μιν ἀνώγει
 510 Τρῳαῖν θυμὸν ἐγείρει, ἐπεὶ ἴδε Παλλάδ' Ἀθήνην
 Οἰχομένην· ἧ γὰρ ἔα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν.
 Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πῖνος ἐξ ἀδντοιο
 Ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βύλα ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 515 Ὡς εἶδαν ζῶον τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔγοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτε.
 Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
 Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοτος μεμαυῖα.
 Τούς δ' Αἶαντες δύο καὶ Ὀδυσσεύς καὶ Διομήδης.
 520 Ἰτρωνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Οὔτε βλας Τρῳῶν ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς·
 Ἄλλ' ἔμενον, νεφέλησιν ἰοικότες, ἅς τε Κρονίων
 Νηγεμῆς ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν
 Ἀτρέμας, ὄφρ' εὐθῆσι μένος Βορέαιο καὶ ἄλλων
 525 Ζαχρηῶν ἀνέμων, οὔτε νέφεα σκιόεντα
 Πνοιῆσιν λεγυρῆσι διασκιδνάσιν ἀέντες·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῳάας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 Ἀτρείδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοῖτα, πολλὰ κελύων·
 Ὡ φίλοι, ἀνέρις ἔσσε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,

- 630 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὕμιναις.
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σοοί, ἢ ἐπέφανται
 Φευγόντων δ' οὐτ' ἄρ' κλέος ὄφρυται, οὔτε τις ἀλκή.
 Ἡ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἀνδρα,
 Αἰεῖα ἔταρον μεγάρθμου, Αἰηκίωόντα
- 635 Περγασίδην, ὃν Τρῳῆες ὁμῶς Ηἰριάμοιο τέκεσιν
 Τῖον, ἐπεὶ θοός ἔσκε μετὰ προῖτοισι μάχεσθαι.
 Τὸν ἴα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 Νειάφῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
- 640 Δουπήσεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τευχέ' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰεῖας Λαναῶν ἔλεν ἀνδρας ἀρίστους
 Τῆε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
 Τῶν ἴα πατὴρ μὲν ἔβαιεν ἐνυκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
 Ἀφνειὸς βίῳτοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
- 645 Αἰφειοῦ, ὅστ' ἐνρὺ φέει Πυλίων διὰ γαίης.
 Ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσ' ἀνδρεσσιν ἀνακτα·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάρθμον·
 Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παιδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχος τε, μάχης ἐν εἰδότε πάσης.
- 650 Τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινώων ἐπὶ νηῶν
 Ὀλιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 Τιμὴν Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω,
 Ἀρτυμένω· τῷ δ' αὐθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 Οἶω τῶγε λέοντε δύο ὄρεος κορυφῆσιν
- 655 Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βυθείης τάρφεισιν ὕλης·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,
 Σταθμούς ἀνθρώπων κεραίζετον, ὄφρα καὶ αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὄξει χαλκῷ·
 Τολῶ τῷ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰεῖας δαμέντε
- 660 Καππεσέτην, ἐλάτησιν εἰοικότες ὑψηλῆσιν.
 Τῷ δὲ πεσόντι ἔλεθσεν Ἀρηίφιλος Μενέλαος·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθιοπι χαλκῷ,
 Σίλων ἐγγχείην· τοῦ δ' ὄψινεν μένος Ἄρης,
 Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰεῖας δαμείη.
- 665 Τὸν δ' ἴδεν Ἀτίλοχος, μεγάρθμου Νίστορος υἱός·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,
 Μῆτι πάθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφίλειε πόνοιο.
 Τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξύοντα
 Ἀτίλον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
- 670 Ἀτίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Αἰεῖας δ' οὐ μένει, θοός περ ἔων πολεμιστής,
 Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 Τῷ μὲν ἄρα δειλὴν βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων·
 575 Αὐτῷ δὲ στραφθέντε, μετὰ πρῶτοισι μαχέσθην.
 Ἐνθα Πυλαίμενος ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρήν,
 Ἄρχον Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστῶν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 Ἔστασ' ἔγχρ' ἰδέε, κατὰ κληῖδα τυχήσας.
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βαίλ', ἠνίοχον θεράποντα,
 Ἔσθλ' Ἄτυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστρεψε μώνυχας ἵππους,
 Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἦνία λευκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐσας εἴφει ἤλασε κόρησιν·
 585 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργεῖος ἔκπεσε δίφρου
 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμῶν τε καὶ ὤμων·
 Σηθα μάλ' ἐστίκει — τυχε γάρ φ' ἀμάθιοιο βαθείης —
 Ὅφρ' ἵππῳ πληξάντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσιν.
 Τοὺς δ' ἵμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
 590 Τοὺς δ' Ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στήλας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρῶων εἶποντο φάλαγγες
 Καρτεραί· ἤρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ πένι' Ἐννύ·
 Ἢ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναΐδία δηϊότητος·
 Ἀρης δ' ἐν παλάμησι πελώριον ἔχουσ' ἔνωμα·
 595 Φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἔκτορος, ἄλλοτ' ὀπισθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἔβλησε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ὡς δ' ὄτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολίος πεδίοιο,
 Στήη ἐπ' ὠκυρόφω ποταμῷ ἄλαδὲ προρέοντι,
 Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 Ὡς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῶ·
 Ὡ φίλοι, οἷον δὴ θανμάζομεν Ἔκτορα διὸν
 Αἰχμητὴν τ' ἔμναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 Τῷ δ' αἰεὶ παρὰ εἰς γε θεῶν, ὅς λογὸν ἀμύνει·
 Καὶ νῦν οἱ παρὰ κείνος Ἀρης, βροτῶν ἀνδρὶ ἐοικώς.
 605 Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 Ἐἴκετε, μηδὲ θεοῖς μανεινέμεν ἴφι μάχεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 Ἐνθ' Ἔκτωρ δύο φῶτες κατέκτανεν, εἰδότες χάρμης,
 Εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντε, Μενέσθην Ἀγχιλιῶν τε.
 610 Τῷ δὲ πεισόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Στῆ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δοῦρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σιλάγου υἱόν, ὃς φ' ἐνὶ Παισῷ
 Ναιε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἔ Μοῖρα
 Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πηλεΐδῃ τε καὶ νίας.
 615 Τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,

- Νυαίῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος·
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπίδραμε φαιδιμος Αἴας,
 Τύχαια συλήσων· Τρώες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχεναν
 Ὀξεία, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 620 Ἀντάρ ὁ λαὸς προσβῆς, ἐκ νεκροῦ χάλκειον ἔγχος
 Ἐσπᾶσαι· οὐδ' ἄρ' ἔτι ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 Ὡμοῖν ἀφελίσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι.
 Λεῖσε δ' οὐκ ἀμφίβασιν κρατερῆν Τρώων ἀγερωίων,
 Οἱ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφίστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 625 Ὅς ἰ, μέγαν περ ἰόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγανόν,
 Ἦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χαρσάμενος πελεμύχθη.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερῆν ὕμνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἦν τε μέγαν τε,
 Ἦρσεν ἐπ' ἀντιθίῳ Σαρπηθῶνι Μοῖρα κραταιή.
 630 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Πίος θ' υἱάνος τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπηθῶν, Ἀνκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 Πτώσσειν ἐνθάδ' ἰόντι, μάχης ἀδαήμονι φωτὶ ;
 635 Ψευδομένοιοι δὲ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύσαι ἀνδρῶν,
 Οἱ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' ὁλόν τινά φασι βίην Ἡρακληΐην
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμονοι, θυμολέοντα !
 640 Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθῶν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 Ἐξ οἴης σὺν νησοῖ καὶ ἀνδράσι καυροτέροισιν,
 Ἦλιον ἐξαλάπαξε πύλιν, χήρωσε δ' ἀγνίας.
 Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδέ τί σε Τρώεσσι δίομαι ἄλκαρ ἔσεισθαι,
 645 Ἐλθόντ' ἐκ Ἀνκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἔσσι,
 Ἄλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἄϊδαο περήσειν.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηθῶν, Ἀνκίων ἀγός, ἀντίον ἤϊδα·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἦλιον ἱρήν,
 Ἀνίρος ἀφραδίῃσιν ἀγανοῦ Λαομέδοντος,
 650 Ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἠνέπαπε μύθῳ,
 Οὐδ' ἀπέδακ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθες.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἐξ ἐμῆθεν τεύξεσθαι, ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 Εὐχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῃ.
 655 Ὡς φάτο Σαρπηθῶν· ὁ δ' ἀνέσχετο μέλιλον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῆ δούρατα μακρὰ
 Ἐκ χειρῶν ἤϊξαν· ὁ μὲν βάλεν ἀνχένα μέσσον
 Σαρπηθῶν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγυινή·

- Τὸν δὲ κατ' ὄφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μῆρόν ἀριστερόν ἔγχεϊ μακροῦ
 Βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμῶισα,
 Ὅστω ἔγχρομφθεῖσα, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυσεν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διοὶ ἑταῖροι
 Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρόν
 665 Ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
 Μηροῦ ἐξερούσαι δόρυ μελλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη,
 Σπενδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιόποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτίρωθεν ἔυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 670 Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
 Ἢ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μόρισμον ἦεν,
 675 Ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὄξει χαλκῷ·
 Τῷ ἴα κατὰ πληθύν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ὄγε Κολφονοῦ εἶλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
 Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανιν τε·
 Καὶ νῦ κ' ἔτι πλείονας Λυκίων κτάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 680 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθροπὶ χαλκῷ,
 Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
 Σαρπηθῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυνδὸν εἶπεν·
 Πριαμῖδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἑάσης
 685 Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμνον! ἔπειτά με καὶ ἄλλοι αἰὼν
 Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον ἔγωγε
 Νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ γήπιον υἱόν·
 Ἦς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 690 Ἀλλὰ παρήϊξεν, λελιμένος, ὄφρα τάχιστα
 Ἦσαιτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διοὶ ἑταῖροι
 Εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῷ·
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μελλινον ὡσεὶ θύραζε
 695 Ἴφθιμος Πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
 Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, κατὰ δ' ὄφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 Ἄντις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοῆι Βορέϊαο
 Ζώγρει ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφηῖτα θυμόν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηῖ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 700 Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχη, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω

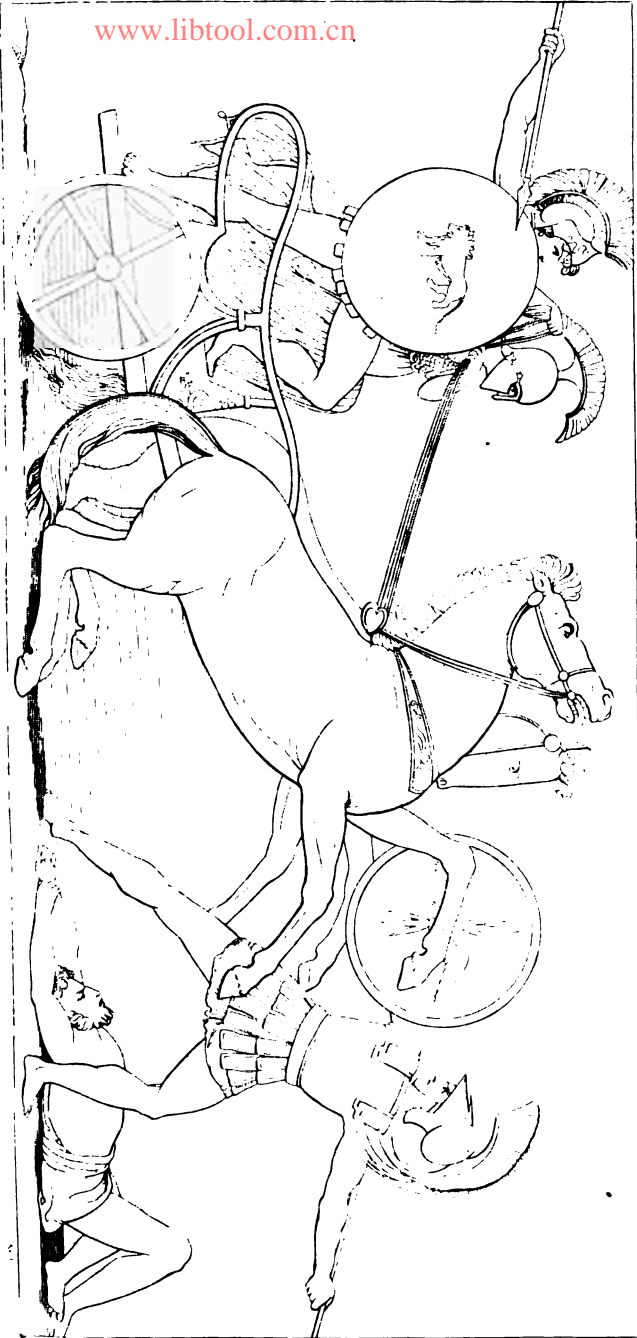

- Κάζονθ' ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 Ἐκτωρ τε, Πριάμοιο παῖς, καὶ χάλκεος Ἄρης;
 705 Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην,
 Τρηχόν τ' αἰχμητὴν Διτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
 Οἰνοπίδην θ' ἔλενον, καὶ Ὀρέσιον αἰολομίτρον,
 Ὃς ῥ' ἐν Τλῆ νάεσκε, μέγα πλοῦτοιο μεμηλῶς,
 Δίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δέ οἱ ἄλλοι
 710 Νάϊον Βοιωτοί, μάλα πίονα δήμον ἔχοντες.
 Τούς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀργείους δλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ,
 Ἀντίχ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀφροδίτῃν,
 715 Ἡ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω,
 Ἴλιον ἐκπέρασσι' εὐτείχεον ἀπονεύσθαι,
 Εἰ οὕτω μαινέσθαι ἔασομεν οὐλον Ἄρηα.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θουρίδος ἀλκῆς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 720 Ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρῆσθα θεά, θυγατέρα μεγάλιο Κρόνοιω·
 Ἡβῆ δ' ἄμφ' ὀχέεσαι θοῶς βάλει καμπύλα κύκλα,
 Χάλκεα, οκτάκνημα, σιδηρέω ἄξονι ἀμφί.
 Τῶν ἦτοι χρυσεὴ ἔντυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 725 Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρρητότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 Πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν·
 Δίφρος δὲ χρυσεῖοι καὶ ἀργυρεῖοισιν ἱμάσιν
 Ἐγχετάται· δοιαὶ δὲ περιδρομοὶ ἄντυγές εἰσιν.
 Τού δ' ἔξ ἀργύρεος φυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρω
 730 Δῆσε χρυσεῖον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα
 Κάλ' ἔβαλε, χρυσεῖ· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 Ἐππους ὠκύποδας, μεμαυῖ ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 Πήπιλον μὲν κατέχευεν ἱανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδοι,
 735 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτῇ ποιήσατο καὶ κάμει χερσίν·
 Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο διακρόεντα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Διμήν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἔσπεφάνωται·
 740 Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρούεσσα Ἰωκῆ·
 Ἐν δὲ τε Γοργεῖη κέφαλή, δεινοῖο πελώρου,
 Διμήν τε σμερδνῆ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφύληρον,
 Χρυσείην, ἑκατὸν πολλῶν πρυλέεσσ' ἀραρυΐαν.

- 745 Ἐς δ' ὄχρα φλόγεα ποσὶ βήσεται· λάζετο δ' ἔγχος
Βριθῦν, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι σιέχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσιντε κοτίσεται ὄβριμοπάτρη.
Ἥρη δὲ μάστιγι θώως ἐπεμαίει ἄρ' ἵππους·
Ἀυτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὦραι,
- 750 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανόσ Οὐλύμπός τε,
Ἥμιν ἀνακλίνας πυκινὸν νέφος, ἧδ' ἐπιθεΐναι.
Τῇ φά δι' αὐτάων κεντρηνεκίας ἔχον ἵππους·
Εὐρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἤμενον ἄλλων,
Ἀκροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
- 755 Ἐνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερά ἔργα,
Ὅσοστίον τε καὶ οἶον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον; ἔμοι δ' ἄχος· οἱ δὲ ἔκηλοι
- 760 Τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ φά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρηα
Δυγῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίωμαι;
Τῆν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 765 Ἄρει μάν οἱ ἐπορσον Ἀθηναίην ἀγελεῖν,
Ἥ ἐ μάλιστα εἴωθε κακῆς ὀδύνηςσι πελάζειν.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Μάστιξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετίσθην
Μεσσηγῆς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
- 770 Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνῆρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν,
Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσω ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
Τύσσω ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηγῆες ἵπποι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἴξον, ποταμῷ τε ρέοντε,
Ἥχι ροῆς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
- 775 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Λύσασ' ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἠέρα πουλύν ἔχενεν·
Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
Αἰ δὲ βῆτην, τρήρωσι πελειάσιν ἔθμαθ' ὁμοῖαι,
Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμανῦται.
- 780 Ἄλλ' ὅτε δὴ φ' ἴκανον, ὄθι πλείστοι καὶ ἄριστοι
Ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἵπποδάμοιο
Εἰλόμενοι, λείουσι ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Ἥ οὐσι κάρποισιν, τῶντε σθένης οὐκ ἀλαπαδνόν·
Ἐνθα σῖσ' ἤυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
- 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
Ὅς τόσον αὐθῆσασχ', ὅσον ἄλλοι πενήκοντα·
Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!

- Ὅφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλείσκετο Διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
 790 Ὀχρεσκον· κείνου γὰρ εἰδείσαν ὄβριμον ἔγχος·
 Νῦν δὲ ἐκάς πόλιος κοίλης ἐπὶ γηυσὶ μάχονται.
 Ὡς εἰποῦσ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὖρε δὲ τόγγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 795 Ἐλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰφ.
 Ἰδρὸς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 Ἀσπίδος εὐκύνκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 Ἄν δ' ἴσων τελαμῶνα, κελαινέφες αἵμ' ἀπομόργγυ.
 Ἰππέιου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἦψατο, φώνησέν τε·
 800 Ἥ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γένατο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μοχητῆς.
 Καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἶασκον,
 Οὐδ' ἐκπαίφασσεν, ὅτε τ' ἦλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 Ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 Δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὄν καρτερόν, ὡς τοπάρους περ,
 Κούρους Καδμείων προκαλλέετο, πάντα δ' ἔτικα.
 [Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάφροθος ἦα.]
 Σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἵσταμαι, ἦδὲ φυλάσσω,
 810 Καί σε προφρονέως κέλομαι Τρῳέσσι μάχεσθαι.
 Ἀλλὰ σευ ἦ κάματος πολυαῖξ γυῖα δέδυνκεν,
 Ἥ νῦν σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σὺν' ἔπειτα
 Τυδεὸς ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 815 Γιγνώσκει σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τῷ τοι προφρονέως ἐρίω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄγκος·
 Ἄλλ' ἔτι σὼν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.
 Οὐ μ' εἶας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 820 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῆσ' ἐς πόλεμον, τήγγ' οὐτάμεν ὀεῖε χαλκῷ.
 Τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἦδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργεῖους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 Γιγνώσκα γάρ Ἀρηα μάχην ἀνά κοιρανέοντα.
 825 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδείδῃ Διομήδης, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Μῆτε σὺν' Ἀρηα τόγος δείδιθι, μῆτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάφροθος εἰμι.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐπ' Ἀρηῇ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
 830 Τύψον δὲ σχεδὴν, μηδ' ἄζοο θούρον Ἀρηα

- Τούτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον
 Ὅς πρώην μὲν ἐμοὶ τε καὶ Ἥρῃ στεῦν' ἀγορεύων
 Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
 Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λήλασται.
- 835 Ὡς φασμένη, Σθένειλον μὲν ἀφ' ἵππων ὡσεὶ χαμαῖζε,
 Χεῖρὶ πάλιν ἐρύσασ'· ὁ δ' ἄρ' ἐμπαπίως ἀπόρουσεν.
 Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα διόν
 Ἐμμεμαυῖα θεῶ· μέγα δ' ἔβραχε φήγιμος ἄξων
 Βριθοσύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, ἄνδρα τ' ἄριστον.
- 840 Αἰέτεο δὲ μάλιστα καὶ ἦνία Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτὴν ἔκ' Ἀρηί πρώτῃ ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἦτοι ὁ μὲν Περιφραντα πελώριον ἐξανάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν·
 Τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριξε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
- 845 Δῦν' Αἶδος κνέην, μὴ μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς δὲ ἴδε βροτολογὸς Ἀρης Διομήδεα διόν,
 Ἦτοι ὁ μὲν Περιφραντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
 Κεῖσθαι, ὅθι πρώτῃ κτείνων ξζαίνυτο θυμόν·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἐθύς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
- 850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Πρόσθεν Ἀρης ἀρίζαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἦνία θ' ἵππων
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ, μεμῶσ' ἀπὸ θυμόν ἰέσθαι·
 Καὶ τότε χεῖρὶ λαβοῦσα θεῶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτάσιον αἰχθῆναι.
- 855 Δεύτερος αὐθ' ὤματό βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ· ἐπίρεις δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μέτρην·
 Τῇ χά μιν οὔτα τυχαῖν, διὰ δὲ χροῶα καλὸν ἔδαψεν·
 Ἐκ δὲ δόρῳ σπάσεν αὐτίς· ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἀρης.
- 860 Ὅσσον τ' ἐννεάχιλο ἐπίαχον ἢ δεκάχιλο
 Ἀνέρος ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἀρης.
 Τούς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρωῆάς τε,
 Δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἀρης ἄτος πολέμοιο.
 Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννῇ φαίνεται αἴηρ.
- 865 Καύματος ἔξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
 Τυῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἀρης
 Φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Καρφαλλμῶς δ' ἴκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 Παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμόν ἀγέων,
- 870 Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταφθέον ἔξ ὠτειλῆς,
 Καὶ ῥ' ὀλοφνύρομενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσῶ ὄρων τάδε καρτερὰ ἔργα·
 Αἰεὶ τοι φέγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν

Two Roman chariots, each pulled by a pair of horses. The driver is holding the reins and a whip.

Two Roman chariots, each pulled by a pair of horses. The driver is holding the reins and a whip.

www.libtool.com.cn

- Ἄλλῃλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεςσι φέροντες.
 876 Σοὶ πάντες μαχομένοθα· σὺ γὰρ τέκες ἀφρονα κούρην,
 Οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 Σοὶ τ' ἐπιπέθονται, καὶ δεδμημένοθα ἕκαστος·
 Ταύτην δ' οὐτ' ἐπεὶ προτιβάλλει, οὔτε τι ἔργῳ,
 880 Ἄλλ' ἀνείεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείνω παῖδ' αἰδηλον·
 Ἦν' ἄν Τυδείος υἱόν, ὑπέφθυμον Διομήδεα,
 Μαργαρινῶν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 885 Ἄλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦ τέ κε δηρὸν
 Αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν,
 Ἦ κε ζῶς ἀμενηρὸς εἶα χαλκοῖο τυτῆσιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Μῆτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
 890 Ἐχθιστὸς δέ μοι ἔσαι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Αἰεὶ γὰρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·
 Μητρός τοι μένος ἔστιν ἀσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν,
 Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 Τῷ σ' οἶω κείνης τάδε πάσχειν ἐνεσίγησιν.
 895 Ἄλλ' οὐ μὰν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσαι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένετο ᾧδ' αἰδηλος,
 Καί κεν δῆ πάλαι ἦσθα ἐνέριτερος Οὐρανώων.
 Ὡς φάτο, καὶ Παιῶν' ἀνώγει ἰήσασθαι.
 900 Τῷ δ' ἐπὶ Παιῶν ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων
 Ἠκέσαστ'· οὐ μὲν γὰρ τι καταθνητός γ' εἶτενυκτο.
 Ὡς δ' οἷ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπιυγόμενος συνέπηξεν
 Ἐγγρὸν ἰόν· μάλα δ' ὄκα περιστρέφεται κυκώωντι·
 Ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θούρον Ἄρηα.
 905 Τὸν δ' ἠβῆ λούσεν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσπεν·
 Πᾶρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, κύδει γαίων.
 Διὶ δ' αὐτὶς πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
 Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομένης Ἀθήνη,
 Παύσασαι βροτολογόν Ἄρην ἀνδροκτασιᾶων.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Trojanorum acie in fugam inclinante, Helenus vates Hectorum hortatur, ut publicam obsecrationem Minervæ in arce habendam indicat (1 - 101). Ergo is, celeriter restituto prælio, pergit in urbem: in eo prælio Diomedes et Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus consererent, paterna inter se hospitia recordati, factâ armorum permutatione, dextras jungunt (102 - 236). Hecuba et cæteræ matronæ, de Hectoris et procerum Trojanorum consilio, peplum in ædem Minervæ inferunt, vota que pro salute patriæ nuncupant (237 - 311). Interim Hector domi desidentem Paridem objurgando in aciem reducit (312 - 368): uxorem Andromachen, in ædibus suis frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam unâ cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur (369 - 502). Mox fratrem in viâ armatus consequitur Paris (503 - 529).

Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης
ὁμιλία.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο,
 Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 Μεσσηγύς Σιμόεντος ἰδὲ Ξανθοιο βροάων.
 5 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμῶνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φῶς δ' ἑταροῖσιν ἔθηκεν,
 Ἄνδρα βάλων, ὃς ἀριστος ἐνὶ Θρηκεῖσι τέτυκτο,
 Ξῖον Ἐϋσσώρου, Ἀκάμαντ' ἦν τε μέγαν τε.
 Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 10 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πύργῳ δ' ἄρ' ὄστειον εἶσω
 Λιχμῇ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
 Ἄξυλον δ' ἄρ' ἐπεφνε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρισβῇ,
 Ἀφνειὸς βίοτιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·
 15 Πάντας γὰρ φιλέσκειν, ὄδῳ ἔπι οἰκία ναίων.

- Ἄλλὰ οἱ οὐτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Πρὸσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπήνυρα,
 Ἀντίον, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τόθ' ἔππευ
 Ἔσκεν ὑφηνόχος· τῶ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
- 20 Δρῆσον δ' Εὐρύταλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριξεν·
 Βῆ δὲ μετ' Αἰσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη
 Νηὶς Ἀβαρβαρή τέκ' ἀμύμονι Βουκολῶνι.
 Βουκολῶν δ' ἦν υἱὸς ἀγανοῦ Λαομέδοντος,
 Πρεσβύτατος γενεῆ, σκοτιον δὲ ἐγένετο μήτηρ·
- 25 Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Ἢ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάουε γενεατο παῖδε·
 Καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαιδιμα γυῖα
 Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυπόλιτῃς·
- 30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκαῖσιον ἐξενάριξεν
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα διον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβληφρον ἐτήρατο δουρὶ φαισινῷ
 Νεστορίδης· Ἐλατον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ναῖε δὲ, Σπυριόεντος εὐφρόεταο παρ' ὄχθας,
- 35 Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλα Λήϊτος ἦρωε
 Φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοήην ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ζῶν ἔλ'· ἔππω γάρ οἱ ἀτυζόμενον πεδίοιο,
 Ὄζω ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα
- 40 Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ θυμῷ, αὐτῶ μὲν ἐβήτην
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκύλισθη
 Πρηνῆς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· παρ δὲ οἱ ἔστη
 Ἀτρείδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
- 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβῶν ἔλλαστο γούνων·
 Ζώγρει, Ἀτρείος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κῆται,
 Χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολὺκμητιὸς τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπτερείσι ἄποινα,
- 50 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν.
 Καὶ δὴ μιν τάχ' ἐμίελλε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Δώσειν ᾗ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 Ἀντίος ἦλθε θεῶν, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ἤυδα·
- 55 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτῶε
 Ἄνδρῶν; ἢ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον
 Πρὸς Τρῶων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 Χειράε θ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ

- Κούρον ἔοντα φέροι, μηδ' ὄς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 60 Ἴλιον ἔξαπολοῖαι ἀκηδῆστοι καὶ ἄφαντοι.
 Ὡς εἰπὼν ἔτριψεν ἀδελφείου φρένας ἤρωε,
 Ἄσσημα παρειπῶν· ὁ δ' ἀπὸ ἔθρου ὤσατο χεῖρ
 Ἡρῶ Ἀδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'· Ἀτρείδης δὲ
 65 Ἀῶξ ἐν στήθεσι βᾶς, ἐξέσπασε μέλιον ἔγχος.
 Νίστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
 ὦ φίλοι, ἤρωε Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
 Μῆτις νῦν ἐναρῶν ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 Μιμνέτω, ὡς κεν πλείστα φέρων ἐπὶ νῆας ἱκται·
 70 Ἄλλ' ἀνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 Νεκρούς ἄμ πεδίον συλήσετε ταθνηῶτας.
 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Ἐνθα κεν αὐτὲ Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀνακλήσει δαμέντες,
 75 Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεία τε καὶ Ἴκτορι εἶπε παραστάς
 Πριαμίδης Ἐλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 Αἰνεία τε καὶ Ἴκτορ· ἐπεὶ πόνος ἤμμι μάλιστα
 Τρώων καὶ Δυκίων ἐγκέκλιται, οὐνεκ' ἄριστοι
 Πᾶσαν ἐπ' ἰδὺν ἔστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε·
 80 Στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρνυκάκετε πρὸ πυλάων,
 Πάντη ἐποικόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 Φευγοντας πᾶσειν, δῆϊοισι δὲ χάσμα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐθι μένοντες,
 85 Καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
 Ἴκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 Μητιέρι σῆ καὶ ἐμῆ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιᾶς
 Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρη,
 Οἴξασα κληῖδι θυρας ἱεροῖο δομοιο,
 90 Πέπλον, ὅς οἱ δοκεῖ χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φιλτατος αὐτῆ,
 Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠυκόμοιο·
 Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ,
 Ἦνις, ἡκίστας, ἱερουσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσει
 95 Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νῆπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλιου ἰρῆς,
 Ἄγριον αἰχμητήν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 Ὅν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημι γενέσθαι.
 Οὐδ' Ἀχιλλεὺς ποθ' ὠδὲ γ' ἐδειδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 Ὅν περ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
 Μαινεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρῆζειν.

- Ἦς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίδησεν.
 Ἀντίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 Πάλλων δ' ὄξεια δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντη,
 105 Ὅτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἐλέλιχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λήξαν δὲ φρόνιο·
 Φῶν δὲ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὡς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἐκτωρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέλευτο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῳες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
 Εἶπω βουλευτήσι καὶ ἡμετέρης ἀλόχοισιν,
 115 Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
 Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτει καὶ ἀνχένα δέρμα κελαινόν,
 Ἄντις, ἣ πυμάτη θίειν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδείος υἱός
 120 Ἔς μίσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων ;
 Οὐ μὲν γὰρ ποτ' ὅπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 Τοπρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 Σφ' ἄρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
 Δυστήνων δὲ τε παῖδες ἐμῶ μίνοι ἀντιόωσιν.
 Εἰ δὲ τίς ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
 130 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκόοργος,
 Δὴν ἦν, ὅς σε θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριξεν·
 Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 Στεῦε κατ' ἡγάθεον Νυσήϊον· αἰ δ' ἅμα πᾶσαι
 Θύσθλα χαμαὶ κατέχεναν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 135 Θεινόμηναι βουπλήγι· Διῶνυσος δὲ φοβηθεὶς
 Δύσεθ' ἄλος κατὰ κύμα· θέτις δ' ὑπεδίξατο κόλπῳ
 Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὀμοκλή.
 Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ρέϊα ζῶοντες,
 Καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 140 Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 Εἰ δὲ τίς ἔσσι βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
 Ἄσπον ἔθ', ὡς κεν θᾶσπον ὀλέθρου πείραθ' ἴηται.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·

- 146 Τυδείδῃ μεγάθυμῃ, τίη γενεὴν ἐρεΐνεϊς ;
 Οἴη περ φύλλων γενεή, τοιγάρ καὶ ἀνδρῶν.
 Φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνεμος χαμάδις χεῖρ, ἄλλα δὲ θ' ὕλη
 Τηλεθόωσα φύει· ἕαρος δ' ἐπιγίγνεται ὠρη·
 Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἤμην φύει, ἣδ' ἀπολήγει.
- 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἡμετέραν γενεήν, πολλοὶ δὲ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος ἵπποβότοιο,
 Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένει ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
- 155 Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠγορέην ἐρατεινήν
 ὤπασαν· αὐτὰρ οἱ Προῖτος κακ' ἐμήσατο θυμῷ·
 Ὅς φ' ἐκ δήμου ἔλασεν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασεν.
- 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Ἄντια,
 Κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἄλλα τὸν οὔτι
 Πειθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἡ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσήδα·
 Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἣ κάκταε Βελλεροφόντην,
- 165 Ὡς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθελούση.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἀνακτα χόλος λάβεν, ὅλον ἄκουσεν·
 Κτείνει μὲν φ' ἀλείνει, σεβάσαστο γὰρ τόγῃ θυμῷ
 Πέμπει δὲ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρὰ,
 Γράψας ἐν πέλαικι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
- 170 Δεῖξαι δ' ἠνώγειν ἅ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἔξε, Ζάνθον τε θέοντα,
 Προφρονέως μιν τίεν ἀναξ Λυκίης εὐρείης·
 Ἐννήμαρ ξέλιωσε, καὶ ἔννεα βούς ἰέρευσε·
- 175 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἦτε σῆμα ἰδέσθαι,
 Ὅτι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προΐτοιο φέροιτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 Πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιομακέτην ἐκέλευσε
- 180 Πειφόμεν — ἣ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
 Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 Λαϊνὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μίνος αἰθομένοιο —
 Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 Δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλλμοισιν·
- 185 Καρτίστην δὴ τήγχε μάχην φάτο θυμεναι ἀνδρῶν·
 Τοτρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 Τῷ δ' ἔρ' ἀνιχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαιεν·

- Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φάτας ἀρίστους,
Εἶσι λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
- 190 Πάντας γὰρ κατέπεφεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἰόντα,
Ἀυτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιλῆϊδος ἡμῶν πάσης·
Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔσχορον ἄλλων,
- 194 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
Ἢ δ' ἔειπε τρία τέκνα δαΐφροσι Βελλεροφόντη,
Ἴσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν —
Λαοδάμειη μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς·
Ἢ δ' ἔειπε ἀντίθεον Σαρπηθόνα χαλκοκορυστήν —
- 200 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθητο πᾶσι θεοῖσιν,
Ἦτοι ὁ κὰπ πεδίον τὸ Ἀλφειὸν οἶος ἀλάτο,
Ὅν θυμὸν κατέδωκε, πάτον ἀνθρώπων ἀλείων.
Ἴσανδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
Μαργάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλλμοῖσιν·
- 204 Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
Ἴππόλοχος δὲ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι·
Πέμπε δὲ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέταλλεν,
Διὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυρέμεν, οἱ μὲγ' ἀριστοί·
- 210 Ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρειῇ.
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
Ὡς φάτο· γηθήσεν δὲ βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἐγχοσ μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Αὐτὰρ ὁ μελιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
- 214 Ἢ φά νύ μοι ξείνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός·
Οἰνεὺς γάρ ποτε διὸς ἀμύμονα Βελλεροφόντην
Ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἰκόσιν ἤματ' ἐρύσας·
Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόφον ξεινήϊα καλά.
Οἰνεὺς μὲν ζωστήρα διδου φοίνικι φαινόν,
- 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
Καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἑμοῖσιν.
Τυθῆα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἰόντα
Κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν
Τῆ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξείνος φίλος Ἀργεῖ μίσσῳ·
- 224 Εἶμὲ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
Ἐγχεα δ' ἀλλήλων ὑλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου.
Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπικουροί,
Κτείνειν, ὃν κε θεός γε πόρῃ, καὶ ποσοὶ κίχελω·
Πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνηαι·
- 230 Τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμειψομεν· ὄφρα καὶ οἶδε

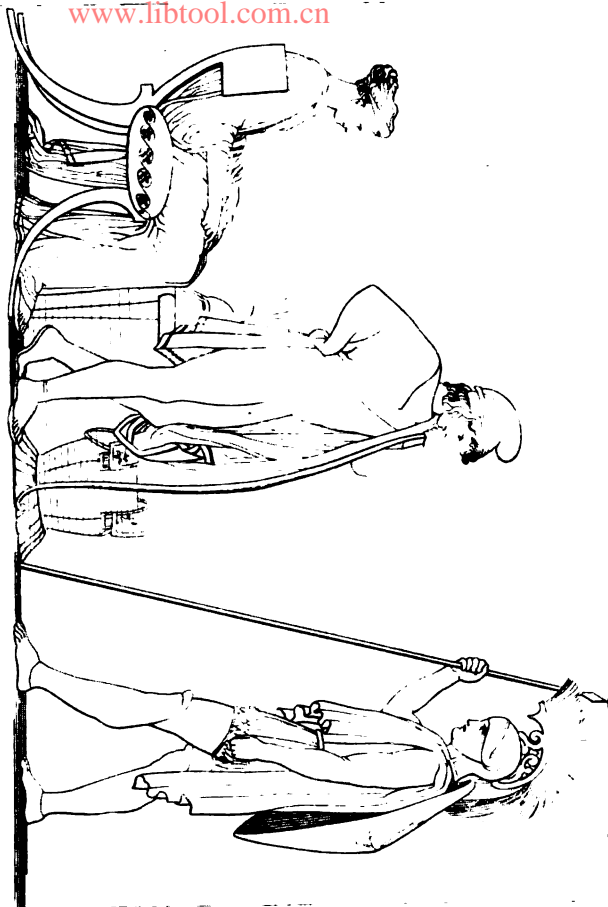
- Γνώσω, ὅτι ξείνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἴξαντε,
 Χείρας τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
 Ἐνθ' αὐτὲ Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 285 Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμβιβεν,
 Χρύσεια χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἔννεαβοίων. —
 Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκασεν,
 Ἄμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεῖον ἠδὲ θύγατρος,
 Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε εἶας τε,
 290 Καὶ πόσιος· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχασθαι ἀνωγα
 Πάσας ἐξείης πολλῆσι δὲ κῆδε' ἐφῆπτο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλί' ἴκασεν,
 Ξεστῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ἑστοῖο λίθοιο,
 295 Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες
 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
 Κουράων δ' ἐτίρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 Δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ἑστοῖο λίθοιο,
 Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ
 300 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοῖης ἀλόχοισιν —
 Ἐνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἦλυθε μήτηρ,
 Λαοδίαν ἐξάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίκνον, τίπτε μιν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
 305 Ἡ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ. σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνήκεν
 Ἐλθόντι, ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχέιν.
 Ἄλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιθία οἶνον ἐνείκω,
 Ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 310 Πρῶτον· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεται, αἶ κε πήσθαι.
 Ἄνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος αἴξει·
 Ὡς τῦνη κέμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.
 Τῆν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Μῆ μοι οἶνον ἄειρε μέλλφρονα, πότνια μήτηρ,
 315 Μῆ μ' ἀπογυνώσῃς, μένος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
 Ἄξομαι· οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
 320 Ἔρχεο σὺν Θυέεσσιν, ἀόλλισσασα γεραϊάς·
 Πέπλον δ' ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῆ,
 Τὸν θεὸς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠΰκομοιο,

- Καὶ οἱ ὑποσχίσθαι δυοκαίδεκα βουῆς ἐνὶ νηΐ,
 278 Ἦνις, ἡκίστας, ἱερευσίμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ
 Ἄστῃ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἴ κεν Τυδίδος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἴλιον ἱρῆς,
 Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερόν μῆστορα φόβοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγέλει·ης
 280 Ἔρχε·ν ἔγῳ δὲ Πάριον μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσω,
 Αἴ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουόμεν' ὡς κέ οἱ αὐθι
 Γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτραψε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοιό τε παισίν.
 Εἰ κείνῳ γε ἴδοιμι καταθρόνῃ Ἄιδος εἶσω,
 285 Φαίην κε φρέν' ἀτίρπου δῶζυος ἐκκλαδέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ' ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μίγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 Κέκλετο· ται δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώετα,
 Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 290 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλεξάνδρος θεοειδῆς
 Ἦγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐφία πόντον,
 Τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 Τῶν ἐν' αἰεραμένη Ἐκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 Ὅς κάλλιστος ἔην ποικίλλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 295 Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεύματος ἄλλων.
 Βῆ δ' ἰάναι, πολλαὶ δὲ μετεσεσέοντο γεραιαί.
 Αἰ δ' ὅτε νηὸν ἴκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Τῆσι θύρας ὤϊξε Θεανῶ καλλιπαρῆος,
 Κισσηΐς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο·
 300 Τὴν γὰρ Τρώες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
 Αἰ δ' ὀλολυγῆ πάσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
 Ἡ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανῶ καλλιπαρῆος,
 Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠῦκόμοιο·
 Εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κόρη μέγαλοιο·
 305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δια θεάων,
 Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
 Πηρηναῖος πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 Ὅφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βουῆς ἐνὶ νηΐ,
 Ἦνις, ἡκίστας, ἱερεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ
 310 Ἄστῃ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ' εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνῃ.
 Ὡς αἰ μὲν ῥ' εὐχοντο Διὸς κόρη μέγαλοιο·
 Ἐκτὼρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 Καλά, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι
 315 Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες·
 Οἳ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,

- Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἔκτορος, ἐν πόλει ἄκη.
 Ἐνθ' Ἔκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυν· πάροιδε δὲ λάμπετο δουρὸς
- 320 Λίχμη χαλκείη, περὶ δὲ χρυσεὸς θῆε πόρκης.
 Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλία τεύχε' ἔποντα,
 Ἀσπίδα καὶ θώρακα καὶ ἀγκύλα τὸς' ἀφύοντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῶησι γυναιξίν
 Ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κίλευεν.
- 325 Τὸν δ' Ἔκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Λαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ.
 Λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος
 Μαργάμενοι· σέο δ' εἶνεκ' αὐτῆ τε πτόλεμός τε
 Ἄστυ τὸδ' ἀμφιδέιδθε· σὺ δ' ἂν μαχίσαιο καὶ ἄλλω,
- 330 Ἐἴ τινά που μεθιέντα ἰδοὺς στυγεροῦ πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δῆϊοιο θέρηται.
 Τὸν δ' αὐτὴ προσέειπεν Ἀλεξάνδρος θεοειδής·
 Ἔκτορ' ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 Τοῦνεκά τοι ἔριω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον·
- 335 Οὔτοι ἐγὼ Τρώων τάσσοι χόλω, οὐδὲ νεισσει,
 Ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθειλον δ' ἄχει προτραπίεσθαι.
 Νῦν δέ με παρειπούς' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 Ὀρμησ' ἐς πόλεμον· δοκίει δέ μοι ὧδε καὶ ἀντὶ
 Δούϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμβιβεται ἄνδρας.
- 340 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω·
 Ἢ ἔθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κηχίσεσθαι δέ σ' ὄϊω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχλοῖσιν·
 Δᾶερ ἔμειο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρουέσσης,
- 345 Ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Οἴχεσθαι προφίρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα
 Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 Ἐνθα με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
- 350 Ἄνδρὸς ἔπειτ' ὄφελλον ἀμεινονὸς εἶναι ἄκοιτις,
 Ὃς ἦδη νέμειν τε καὶ αἰσχετὰ πόλλ' ἀνθρώπων.
 Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένας ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 Ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι ὄϊω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, καὶ ἔξω τῶδ' ἐπὶ δίφρῳ,
- 355 Δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
 Εἶνεκ' ἔμειο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης·
 Οἴσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, οἷς καὶ ὀπίσσω
 Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοιδίμοι ἔσομενοισιν.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·

How this mixture with an adroit look
They see behind and high to earn, spoke

OF CHINA'S PART

www.libtool.com.cn

- 380 Μή με κάδις, Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις,
 Ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρ' ἐπαμύνω
 Τρῶεσσ', οἱ μὲγ' ἐμείο ποθ' ἦν ἀπειροτος ἔχουσιν·
 Ἀλλὰ σὺν ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 Ὡς κεν ἐμ' ἐντοσθεν πόλιος καταμάρῃσι ἴοντα.
- 385 Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐξελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι
 Οἰκῆας ἄλογόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
 Οὐ γὰρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴξομαι αὐτίς,
 Ἦ ἦδ' ἡ μ' ὑπὸ χερσὶ θεοῖ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
- 370 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετιάοντας,
 Οὐδ' εὐρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
 Ἄλλ' ἦγε ξὺν παιδί καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 Πύργῳ ἐφειστήκει γοώσά τε μυρομένη τε.
 Ἐκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέμεν ἀκοῖτιν,
- 375 Ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῳῆσιν ἔειπεν·
 Εἰ δ' ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτέα μνηθήσασθε·
 Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
 Ἦέ πη ἐς γαλῶν, ἧ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Ἦ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 380 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται;
 Τὸν δ' αὐτ' ὄτρυνε ταμὴρ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἀνωγας ἀληθέα μνηθήσασθαι·
 Οὔτε πη ἐς γαλῶν, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
- 385 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται·
 Ἄλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὐνεκ' ἀκουσῆν
 Τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 Ἦ μὲν δὴ πρὸς τείχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 Μαινομένη εἰκνύα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
- 390 Ἦ ἔα γυνὴ ταμῆρ· ὁ δ' ἀπέσσυτο δάματος Ἐκτωρ,
 Τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, ἐνκτιμένας κατ' ἀγυίας.
 Ἔστε πύλας ἴκανε, διερχόμενος μέγα ἄστν,
 Ἐκείας — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμεναι πεδίονδε —
 Ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντιῇ ἦλθε θείουσα.
- 395 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὃς ἔβαιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
 Θήβῃ Τροπλακίῃ, Κίλικεσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσων·
 Τούπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 Ἦ οἱ ἔπειτ' ἦντησ' ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
- 400 Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσα ἄταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἐκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλγκιον ἀστέρι καλῶ·
 Τὸν ῥ' Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι

- Ἄστυνάκι · οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἔκτωρ.
 Ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ ·
 406 Ἄνδρομάχη δὲ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν ·
 Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος · οὐδ' ἑλεάρις
 Παιῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη
 Σεῦ ἔσομαι · τάχα γὰρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 410 Πάντες ἐφορμηθέντες · ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἶη,
 Σεῦ ἀφαρμαρτούση, χθόνα δύνεμαι · οὐ γὰρ εἶ' ἄλλη
 Ἔσται θαλπωρή, ἐπεί ἂν σύγε πότμον ἐπίσπης,
 Ἄλλ' ἄχε' — οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε Διὸς Ἀχιλλεύς,
 415 Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὐναιετάωσαν,
 Θίβην ὑψίπυλον · κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα,
 Οὐδὲ μιν ἐξενάρηξε · σεβάσαστο γὰρ τόγε θυμῷ ·
 Ἄλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλοῖσιν,
 Ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν · περὶ δὲ πτελέας ἐφύτυσσεν
 420 Νύμφαι ὄρεσιτιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγυόχοιο.
 Οἱ δὲ μοι ἐπὶ κασίγνητοί ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 Οἱ μὲν πάντες ἰὼ κλον ἤματι Αἴδος εἴσω ·
 Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης Διὸς Ἀχιλλεύς,
 Βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργενῆς ὄϊεσιν.
 425 Μητέρα δ' ἣ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' ἀνὴρ ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἄψ ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβῶν ἀπερείσι' ἄποινα ·
 Πατρός δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἔκτωρ, ἀτὰρ σὺ μοι ἔσοι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 430 Ἦδὲ κασίγνητος, σὺ δὲ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἑλάιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 Μὴ πῦρ ὄρφανικὸν θήης, χήρην τε γυναῖκα ·
 Λαὸν δὲ στήσον παρ' ἔρινεόν, ἐνθα μάλιστα
 Ἄμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.
 435 Τρίς γὰρ τῆγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἄμφ' Αἴαντε δύνω καὶ ἀγακλυτὸν Ἴδομενῆα,
 Ἦδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδης καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν ·
 Ἦ παύ τις σφιν ἐνίσπε θεοπροπίων εὐ εἰδώς,
 Ἦ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 440 Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ ·
 Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι · ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
 Αἶ κε, κακὸς ὧς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο ·
 Οὐδέ με θυμὸς ἀνώγει, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 445 Αἰεὶ, καὶ πρόϊοισι μετὰ Τρῶεσσι μάχεσθαι,

THE LIFE OF THE GREAT MAN OF CHINA

Thong coon in food

www.libtool.com.cn

- Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τὰδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 Ἔσσιται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλεῖται Ἴλιος ἰσθή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑνμυέλιος Πριάμοιο.
- 450 Ἄλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσοι μέλει ἄλλος ὀπίσσω,
 Οὐτ' αὐτῆς Ἐκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
 Οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Ἐν κοίτῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι θυρμηνείσσω,
 Ὅσσοι σιῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτόνων
- 455 Λακρυνέωσιν ἀγῆται, ἐλευθέρων ἡμαρ ἀποιέας·
 Καὶ κεν ἐν Ἀργαί ἐυῖσα, πρὸς ἄλλης ἰστόν ὑφαίσις,
 Καὶ κεν ὑδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ἰπερείης,
 Πόλλ' ἀπαιζομένη, κρατερῆ δ' ἐπικίσει ἀνάγκη·
 Καὶ ποτὶ τις εἴπησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χίουσιν·
- 460 Ἔκτορος ἦδε γυνή, ὅς ἀριστέεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 Ὡς ποτὶ τις εἴπει· σοὶ δ' αὖ νῖον ἔσσιται ἄλλος
 Χητέϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς, ἀμύνειν δευλίον ἡμαρ.
 Ἀλλὰ με τεθνήγχα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
- 465 Πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σου θ' ἔλκηθμοῖο πυθίσθαι.
 Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὄρεξάτο φαιδιμος Ἔκτωρ.
 Ἄψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθήνης
 Ἐκλήσθη ἰάχων, πατρός φιλון ὄψιν ἀτυχθεῖς,
 Τυφθῆσας· χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἱπποχαίτην,
- 470 Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 Αὐτίκα ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαιδιμος Ἔκτωρ,
 Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανώουσαν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ὃν φίλον νῖον ἔκει κῆρα, πῆλὲ τε χερσίν,
- 475 Εἶπεν ἐπενεξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
 Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ, δότα δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 Παιδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρῳέεσσιν,
 Ὡδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ ἴλιον ἴφι ἀνάσσειν·
 Καὶ ποτὶ τις εἴπησι, πατρός δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων!
- 480 Ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόντα,
 Κτείνας δῆϊον ἀνδρα, χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ.
 Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Παιδ' ἰόν· ἣ δ' ἄρα μιν κηραδί δέξατο κόλπῳ,
 Λακρυνέον γελάσασα. πόσις δ' ἔλεγε νοήσας,
- 485 Χυρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὄνομαζεν·
 Δαιμονίη, μὴ μοί τι λην ἀκαχίζεο θυμῷ!
 Οὐ γάρ τις μ' ὑπέρ αἶσαν ἀνῆρ Ἴδι προΐαπει·
 Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,

- Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὶν ταπρῶτα γίνηται.
 490 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει,
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἴλλω ἔγγεγάσιν·
 Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ
 495 Ἴππουριν· ἄλοχος δὲ φίλῃ οἰκόνδε βεβήκει
 Ἐντροπαλιζομένη, θυλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετάοντας
 Ἔκτορος ἀνδροφρόνιο· κηρήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
 Ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόνον πάσῃσιν ἐνώσεν.
 500 Αἰ μὲν ἔτι ζῶν γόνον Ἔκτορα φ' ἐνὶ οἴκῳ·
 Οὐ γάρ μιν ἔτι ἔφαντο ὑποτροπον ἐκ πολέμοιο
 Ἴεσθαι, προφυγόντα μέγας καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ Πάρις δῆθ' ἔνθεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 Ἄλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέθν κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
 505 Σύναι' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστν, ποῦ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Λεσμὸν ἀποφῆξας θεῖη πεδίλιο κροαίνων,
 Εἰωθώς λουσθαι εὐφρόειος ποταμοῖο,
 Κυδιῶν· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαιται
 510 Ὡμοις αἴσσοται· ὁ δ' ἀγλαῆφι πεποιθώς,
 Ἴμφοι ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθηα καὶ νομόν ἵππων·
 Ὡς νῖος Πηριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
 Τεύχεσι παμφάνων, ὡςτ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 Καρχαλώων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα
 515 Ἔκτορα διὸν ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἔμειλλεν
 Στρέψασθ' ἐκ χωρῆς, ὅθι ἦ ὄαριζε γυναικί.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἥθ' εἴ, ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 Δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναισιμον, ὡς ἐκέλευες.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Δαιμόνι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναισιμος εἴη,
 Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 Ἄλλὰ ἐκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 Ἀχνηται ἐν θυμῷ. ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 Πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἴνεκα σέο.
 Ἄλλ' ἵομεν· τὰ δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶρ, ἔπουρανλοισι θεοῖς αἰμυγενέτησιν
 Κρητήρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 Ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐνκνήμυδας Ἀχαιοῦς.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Η.

Achivos, equis adhuc seu prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in praelium reversi (1-16): quod ut tandem dirimatur, de Minervæ et Apollinis consilio, Helenique suasu, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur (17-91). Menelaum, qui se alacrem ostendit, cæteris cunctantibus, deterret Agamemno (92-122); mox, a Nestore instigati, surgunt ad dimicandum novem heroës, ex quibus sortis eventus designat Ajacem Telamonium (123-205). Congreduntur Hector et Ajax, acriterque depugnant, donec sub noctem, viribus pares, datis invicem muneribus, discedunt (206-312). In epulis publicis Nestor censet corpora cæsorum sepelienda et castra munienda: in Trojanorum concione Antenori, pacis et Helenæ cum opibus restituendæ auctori, respondet Paris, nihil se præter opes, sed eas propriis adjectis, redditurum (313-364). Illud responsum altero die Priamus ad Achivos perferri, atque, ut Trojanorum quoque corpora crementur, inducias iniri jubet (365-420). Post hæc sepulturam curant utrique suorum, simul Achivi navalia sua muro fossâque cingunt; quæ opera Neptunus inter deos non sine indignatione miratur (421-464). Cœnam nox sequitur minax tonitribus (465-482).

Ἔκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις.

Ἦς εἰπὼν πυλίων ἐξίσσντο φαιδιμος Ἔκτωρ·
 Τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἦς δὲ θεὸς πάντησιν ἐλλοδομένοισιν ἔδωκεν
 5 Οὐρον, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέσσης ἐλάτησιν
 Πόντον ἐλάννοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λάλυνται·
 Ἦς ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐλλοδομένοισιν φανήτην.
 Ἐνθ' ἠλέτην, ὃ μὲν νῖδον Ἀρηϊθόοιο ἀνακτος,
 Ἀρη ναιτιάοντα Μενίσθειον, ὃν κορυνήτης
 10 Γέννατ' Ἀρηϊθους καὶ Φιλομήδουσα βρώπις·
 Ἔκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχρῃ ὀξύνοντι

- Ἀχίλῃ ὑπὸ στεφάνῃς εὐχάλκου, λῦσι δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἰππολόχοιο πάϊς, Ἀνκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἰφίνοον βάλαι δουρὶ κατὰ κρατερῆν ὑσμίνην,
 15 Δειδιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον αἰκειάων,
 Ἰλιον· ὃ δ' εἰς ἵππων χυμάδις πίεσε, λύντο δὲ γυῖα.
 Τούς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 Βῆ φα κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴψασα
 20 Ἴλιον εἰς ἱερῆν. τῇ δ' ἀντίος ἄρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περυγᾶμου ἐκ κατωδῶν, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Ἀλλήλοισι δὲ τῶγε συναγείσθην παρὰ φηγά.
 Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Τίπτει σὺ δ' ἀν' ἡμαυῖα, Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο,
 25 Ἰλῆες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
 Ἥ ἴνα δὴ Λατῶισι μάχῃς ἑτεροκλῆα νίκην
 Δῶς; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἔλαιρις.
 Ἄλλ' εἴ μοι τι πίδοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη.
 Νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα
 30 Σήμερον· ὕστερον αὐτὲ μαχήσονται, εἰς οὐκ ἐτέμνωρ
 Ἴλιον εὐρωσιν· ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 Ἐμὲν ἀθανάτησι, διαπραθεῖν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἦδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτῇ
 35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Ἄλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπανασίμεν ἀνδρῶν;
 Τὴν δ' αὐτὲ προσέειπε ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μίνος ἵπποδάμοιο,
 Ἦν τινά που Λατῶων προκαλίσσεται, οἴοθην οἶος
 40 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
 Οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι θῆω.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Τῶν δ' Ἐλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σὺνθετο θυμῷ
 45 Βουλῆν, ἧ φα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι·
 Στῆ δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὸν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νιδ Πριάμοιο, Διὸς μῆτιν ἀτάλαπτε,
 Ἥ ῥά νύ μοι τι πίδοιο; κωσιγγητος δὲ τοὶ εἰμι·
 Ἄλλους μὲν κἀθίσον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 50 Ἀυτὸς δὲ προκαλίσσαι Ἀχαιῶν ὄστις ἄριστος,
 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
 Οὐ γὰρ πῶ τοι μοῖρα θεαῖν καὶ πότισον ἐπισπῆν.
 Ὡς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰαιγνετάων.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτώρ δ' αὐτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,

- 85 Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέργε φάλαγγας,
Μίσσον δουρὸς ἰλῶν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
Κὰδ δ' Ἀγαμέμνων εἰσεν ἑκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
Κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἐξίσθην, ὄρνισιν ἰοικότες αἰγυπιοῖσιν,
- 86 Φηγῶ ἔφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Ἄνδράσι τερόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
Ἄσπιδι καὶ κορυθῆσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
Οἴη δὲ Ζεφύροιο ἐχέυατο πόντον ἐπι φρεῖ,
Ὅρνυμένιο γέον, μελάνει δέ τε πόντο, ὑπ' αὐτῆς·
- 87 Τῶϊα ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
Ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ ἑκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ἵφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίλυγος οὐκ ἐτέλεσσαν,
- 70 Ἄλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
Ἦ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ θαμείετε ποτιποτόροισιν.
Τμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
Τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχίσσασθαι ἀνώγει,
- 75 Δεῦρ' ἔτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἐκτορι δίφῳ·
Ἵδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμι ἐπιμάρτυρος ἔστω·
Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλη ταναήκει χαλκῶ,
Τεύχεα συλήσας, φερέτω κολλας ἐπὶ νῆας,
Σῶμα δὲ οἰκαδ' ἐμόν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με
- 80 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλογοι λελάχωσι θανάοντα.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶή δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
Τεύχεα συλήσας, οἶσω προτὶ Ἴλιον ἰρήν,
Καὶ κρημόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
Τὸν δὲ νέαν ἐπὶ νῆας εὐσσεῖλους ἀποδώσω,
- 85 Ὅφρα ἰ ταρχύσωσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
Σῆμά τί οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατείῃ Ἑλλήσπόντῳ·
Καὶ ποτὲ τις εἶπησι καὶ ὀφιγόνων ἀνθρώπων,
Νηῆ πολυκλήιδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
Ἄνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
- 90 Ὅν ποι ἀριστεύοντα κατέκτανε φαιδίμος Ἐκτωρ.
Ὡς ποτὲ τις ἔρει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔποτε ὀλέϊται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Ἄδωσθαι μὲν ἀνήρασθαι, δέωσαν δ' ὑποδέχθαι.
Ὅπῃ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνάστατο, καὶ μετέειπεν,
- 95 Νείκει ὄνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῶ·
Ὡ μοι, ἀπειληγρῆς, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
Ἦ μὲν δὴ λάβῃ τάδε γ' ἔσσειται αἰνόθεν αἰνῶς,

- Ἐὰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἔκτορος ἀντίος εἶσιν.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 Ἥμενοι ἀνθ' ἑκάστος ἀκήριοι, ἀκλεῖς αὐτεὶς·
 Τῷδε δ' ἔγων αὐτὸς θωρήξομαι· ἀντάρ ὑπερθεῖν
 Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας καταδύσατο τῆχας καλά.
 Ἔνθα κί τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευταῖη·
 105 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
 Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλικῆς Ἀχαιῶν·
 Αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐφυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Δεξιτερῆς ἔλα χειρὸς, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραίνεις, Μενέλαε Διοτρεφῆς· οὐδέ τί σε χρῆ
 110 Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηθόμενός περ·
 Μῆδ' ἔθειλ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνωνι φωντὴ μάχεσθαι,
 Ἔκτορι Πριαμίδῃ, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γέ μάχη ἐνὶ κωδιαίεσσι
 Ἐφθίγ' ἀντιβολῆσαι, σπερ σείο πολλὸν ἀμείνων.
 115 Ἄλλα σὺ μὲν νῦν ἴξεν, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἰταίων·
 Τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἴπερ ἀδειῆς γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψαι, αἶ κα φύγησιν
 Δῆϊου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δῆϊότητος.
 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφεοῦ φρένας ἦρωος,
 Αἵσιμα παρεπιπῶν· ὃ δ' ἐπέιδετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 Γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τῆχε ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 Ἥ κε μέγ' οἰμῶζει γέρον, ἱππηλάτα Πηλεΐδης,
 Ἔσθλός Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητής,
 Ὅς ποτὶ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγηθειν ἦ ἐνὶ οἴκῳ,
 Πάντων Ἀργείων ἐρίων γενετὴν τε τόκον τε.
 Τούς νῦν εἰ πτώσσοιαις ὕψ' Ἔκτορι πάντας ἀκούσαι,
 130 Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἰεῖται,
 Θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἄϊδος εἶσω.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπόλλων,
 Ἥβημ', ὡς οἱ ἐπ' ἔκρυφον Κελεύδοντι μάχοιτο
 Ἀγρόμενοι Πύλιοι τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
 135 Φειάς παρ' τείχεσσι, Ἰαρθάτων ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Τῷσι δ' Ἐρεθθαλλῶν πρόμος ἴστατο, ἰσίδεος φρέας,
 Τῆχες ἔχων ὄμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἀνακτος,
 Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπέκλησιν κορυνήτην
 Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοι τε γυναῖκες,
 140 Οὔνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μάχεσκετο, δουρὶ τε μακρῷ.

- Ἄλλ' αἰδηρεῖη κορῆν ῥήγγουσε φάλαγγας.
 Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλω, οὔτι κρατεῖ γα,
 Στενωπῶ ἐν ὄφῳ, ὃδ' ἄρ' οὐ κορῆν οἱ ὄλεθρον
 Χραΐαυε σιδηρεῖη· πρὶν γάρ Λυκόοργος ὑποφθᾶς
 145 Δουρὶ μέσον περόνησεν· ὃ δ' ὑπτιος οὔδει ἰρεῖσθη·
 Τεύχεα τ' ἐξανάριξε, τὰ οἱ πόρε χαλκεος Ἄρης·
 Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 Δῶκε δ' Ἐρευνθάλλωνι, φίλῳ θεράποντι, φορῆνας·
 150 Τοῦ ὄγε τεύχε' ἔχων, προκαλλέτο πάντας ἀρίστους.
 Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἰθείδιον, οὔδε τις ἐτλη·
 Ἄλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζων·
 Θάρσει ῥ' γενεῆ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 Καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 155 Τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα.
 Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήφορος ἐνθα καὶ ἐνθα.
 Ἐἶθ' ὡς ἠβῶοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἶη,
 Τῷ κε τάχ' ἀντήσσει μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 ἤμιον δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιοῖν,
 160 Οὐδ' οἱ προφρονίως μέμαθ' ἔκτοφος ἀντίον ἐλθεῖν.
 Ὡς νεϊκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννία πάντες ἀνίσταν.
 Ἦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὄρτο κρατερός Διομήδης·
 165 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες, Θουῦριν ἐπιαιμένοι ἀλκῆν·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφότην·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἄν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ Δίος Ὀδυσσεύς·
 Πάντες ἄρ' ὄγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἐκτορι δῖῳ.
 170 Τῷ δ' αὐτίκ' ἐπέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Κλήρω γυνὴν πεπάλασθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 Οὔτος γὰρ δὴ ὄνησει εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' αὐτὸς ὄν θυμὸν ὄνησεται, αἶ κε φύγησιν
 Δῆϊου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλήρον ἐσημῆναντο ἕκαστος,
 Ἐν δ' ἔβαλον κυνέη Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Αἰοὶ δ' ἠρῆσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνίσχον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδῶν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἰάντα λαχεῖν, ἦ Τυδείδου υἱόν,
 180 Ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μνηστήρης!
 Ὡς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἠέθελον αὐτοί,
 Αἰάντος· κήρυξ δὲ φέρον ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,

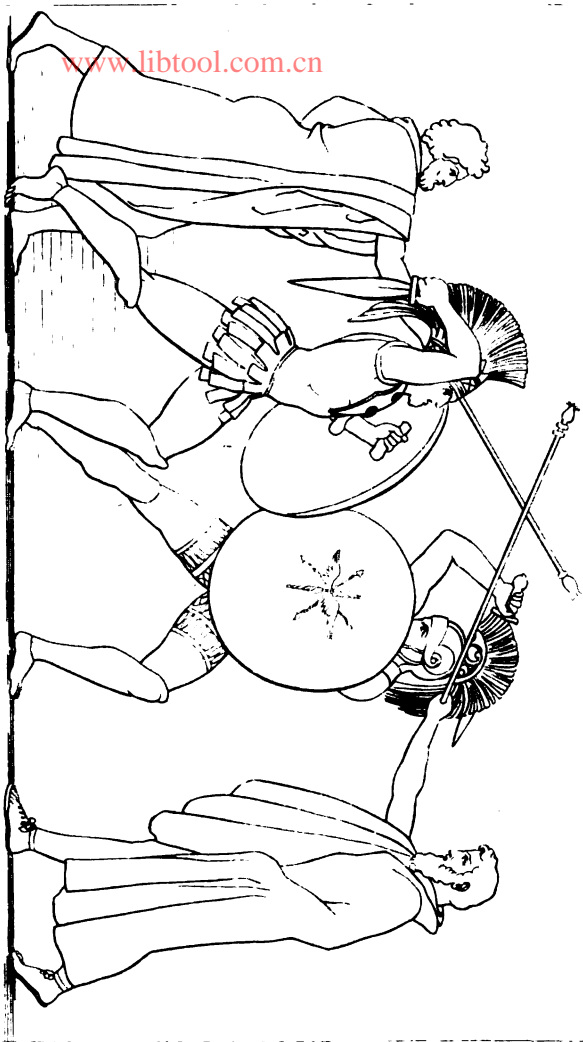
- Δεῖξ' ἐνδείξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.*
 185 Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες, ἀπηγήναντο ἕκαστος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε, φέρον ἄν' ὄμιλον ἀπάντη,
 Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνὴ βάλε, φαίδιμος Αἴας,
 Ἥτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὃ δ' ἄρ' ἐμβαλεν, ἄγχι παραστάς·
 Γνώ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γῆθησε δὲ θυμῷ.
 190 Τὸν μὲν παρ' πόδ' ἰὸν χαμαῖς βάλε, φωνησάν τε·
 Ὡ φίλοι, ἦτοι κλήρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἐκτορα Διον.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμῆια τεύχεα δύνω,
 Τύφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι,
 195 Σιγῇ ἐφ' ὑμῶν, ἵνα μὴ Τρῳαῖς γε πύθωνται·
 Ἡὲ καὶ ἀμφοδῆλην, ἐπεὶ οὐτίνα δεῖδιμεν ἔμπης.
 Οὐ γὰρ τίς με βλῆ γε ἐκὼν ἀέκοντα διήται,
 Οὐδέ μιν ἰδρῆλ' ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 Ἐλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθεν μεδέων, κούδιστε, μέγιστε,
 Δός νίκην Αἴαντι καὶ ἄγλαδὸν εὐχος ἀρεῖσθαι·
 Εἰ δὲ καὶ Ἐκτορά περ φιλέεις, καὶ κῆδεαι αὐτοῦ,
 205 Ἴσην ἀμφοτέροισι βλῆν καὶ κῦδος ὄπασσον.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν' Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ ἕστατο τεύχη,
 Σύναι' ἐπειθ' ὀϊός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
 Ὅστ' εἰσιν πολέμονδα μετ' ἀνέρας, οὐστε Κρονίων
 210 Θυμοβόρου ἐριδος μὲνῆϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.
 Τούτος ἄρ' Αἴας ὠρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 Μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
 Ἥτε μακρὰ βιβίας, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μὲγ' ἐγήθηον εἰσορόωντες·
 215 Τρῳᾶς δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυνῆ ἕκαστον,
 Ἐκτορὶ τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 Ἄλλ' οὐπῶς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι
 Ἄψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλίσσατο χάρμη.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρον σάκος, ἦντε πύργον,
 220 Χάλκεον, ἐπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμη τεύχων,
 Σκυτοτόμων ὄχ' ἀριστος, ἄγλη ἐνὶ οἴκῳ πατρῶν·
 Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἐπταβόειον,
 Τιτύρων Ἰατρεφίων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἦλασε χαλκόν.
 Τὸ πρόσθε στήρνοιο φέρον Τελαμώνιος Αἴας,
 225 Στῆ ἕα μάλ' Ἐκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·
 Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσθαι οἰόθην οἷος,

- Οἱοὶ καὶ Λαωοῖσιν ἀριστῆες μετίωσιν,
 Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα φηξήνορα, θυμολίοντα.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορυβαῖσι πορτοπόροισιν
 220 Κεῖτ' ἀπομνήσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοιοῖ, οἳ ἂν σίδαν ἀντιάσαιμεν,
 Καὶ πολέας· ἄλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολίμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Δίαν Διογενίς, Τελαμῶνις, κοίρανε λαῶν,
 225 Μῆτι μιν, ἦντε παῖδες ἀφαιρουῶ, πειρητίε,
 Ἡὲ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδαν πολεμῆμα ἔργα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν εὐ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
 Οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νωμῆσαι βῶν
 Ἀχαιῶν, τό μοι ἐστὶ ταλαύρονον πολεμῆειν·
 230 Οἶδα δ' ἐπαῖξαι μόθον ἵππων ἑκκαίων·
 Οἶδα δ' ἐπὶ σταδίῃ δῆϊφ μίλιπτοσθαι Ἀρηῖ.
 Ἄλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἴοντα,
 Δύσθη οὐπιτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἵ κε τύχουσι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπυκαλῶν πρότεο δολιχόσκιον ἔγχος,
 235 Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 Ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὕψους ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐξ δὲ διὰ πτόχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς αἰτιοῦρῃς·
 Ἐν τῇ δ' ἐβδόματῃ βῆφ στίχο. δεύτερος αὖτε
 Αἴας Διογενῆς πρότεο δολιχόσκιον ἔγχος,
 240 Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισθη.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινής ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θύρηκος πολυθαυδαῖλον ἠρήρειστο·
 Ἀντικῶ δὲ παρὰ λαπαρῆν διάμησε χιτῶνα
 Ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλευατο Κῆρα μέλαιναν.
 245 Τὸ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεια χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 Σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσι βιοκίστες ἀμοφάγοισιν,
 Ἢ σοὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδρῶν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σῶκος οὕτως δουρῖ,
 Οὐδ' ἔρῃξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ.
 250 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπαίμενος· ἣ δὲ διακροῖ
 Ἠλυθεν ἔγχει, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα·
 Τμηθῆν δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήμιεν αἷμα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπίληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἶλετο χερσὶ παχείῃ,
 255 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 Μίσσων ἐπομφάλειον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺν μέγιστον λαῶν αἰέρας,
 Ἢκ' ἐπιδηήσας, ἐπέρισε δὲ ἐν' ἀπέλεθρον·

- 270 Ἔσω δ' ἄσπιδ' ἔαζε, βαλὼν μυλωιδεῖ πέτρῳ·
 Βλάψε δὲ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἔξετανίσθη,
 Ἄσπιδ' ἐνχιρομφθεῖς· τὸν δ' αἰψ' ἄρθωσεν Ἀπόλλων.
 Καὶ νῦ κε δὴ ξιφείσασ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 275 Ἥλθον, ὁ μὲν Τρῶων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Τυλθύσιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 Μίσσῳ δ' ἀμοφιτέρων σκῆπτρα σθένον· εἰπέ τε μῦθον
 Κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μηδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδα φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 280 Ἀμοφιτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἄμφω δ' αἰχμητᾶ· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 Νῦν δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτι πιθίσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμῶνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ', Ἐκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
 285 Αὐτὸς γὰρ χαρμῇ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἤπερ ἂν οὗτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγέθός τε βίην τε,
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 290 Νῦν μὲν πανσώμεσθα μάχης καὶ δηϊότητος
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δαήν δ' ἐτέρωσι γε νίκην·
 Νῦν δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτι πιθίσθαι·
 Ὡς σὺ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
 295 Σοὺς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἔασιν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρῶας εὐφρανέω καὶ Τροαίδας ἐλκεσιπέπλους,
 Αἶτε μοι εὐχόμεναι θῦϊον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ' ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δίομεν ἄμφω,
 300 Ὅφρα τις ἂν εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε·
 Ἥ μὲν ἔμαρτάσθην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο,
 Ἥδ' αὖτ' ἐν φιλοτῆτι διέτμαγεν ἄρθμῆσαντε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυροῆλον,
 Σὺν κολῶν τε φέρων καὶ εὐτιμήτῳ τελαμῶνι·
 305 Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοίνικι φαινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαῶν Ἀχαιῶν
 Ἥτ', ὁ δ' ἐς Τρῶων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 Ὡς εἶδον ζωὸν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Ἄνακτος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
 310 Καὶ ῥ' ἤγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίστοντες σόον εἶναι.
 Ἄναντ' αὐθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκη.

THE TWO AXES SEPARATED BY THE HERALD.

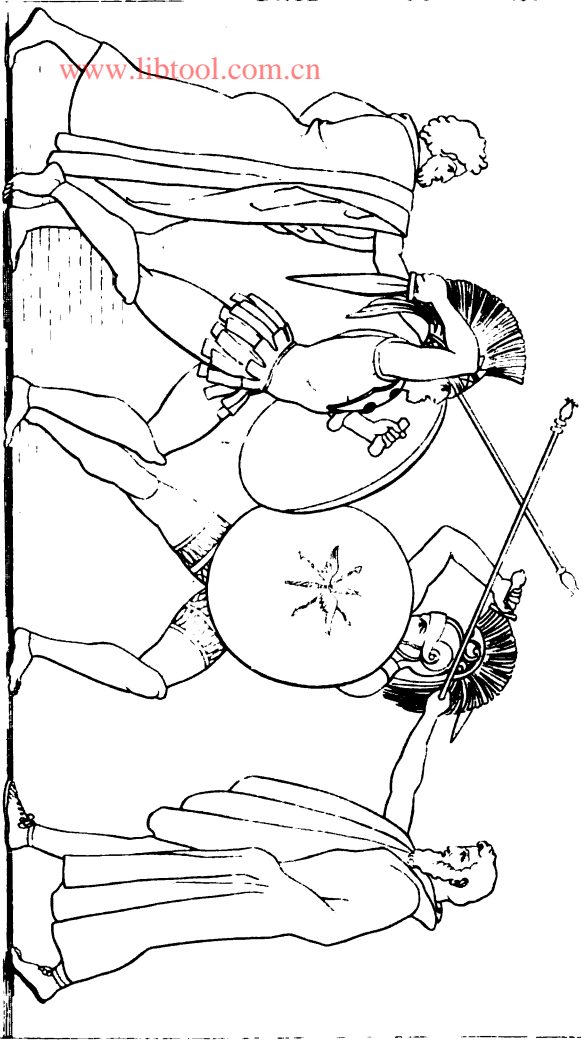

www.libtool.com.cn

Digitized by Google

- 270 Ἔσω δ' ἄσπιδ' ἔαξ, βαλὼν μυλοειδῆ πέτρῳ·
 Βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἔξτανύσθη,
 Ἄσπιδ' ἐνιχυμφθείς· τὸν δ' αἰψ' ἄρθωσεν Ἀπόλλων.
 Καὶ νῦ κε δὴ ἐφθέσσ' αὐτοσχέδον οὐτάζοντο,
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 275 ἦλθον, ὁ μὲν Τρῳάων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Τυλθύσιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκήπτρα σχέθον· εἰπέ τε μῦθον
 Κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μηδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 280 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἄμφω δ' αἰχμητῶν· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰθαῖ', ἔκτορι ταῦτα κελύετα μνῆσασθαι·
 285 Αὐτὸς γὰρ χαρμῆ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὗτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγέθός τε βίην τε,
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 290 Νῦν μὲν πανσώμεσθα μάχης καὶ δηϊότητος
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰςὄκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἑτίροισι γε νίκην·
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 Ὡς σὺ τ' ἐυφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
 295 Σούς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους, οἳ τοι ἔασιν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρῳάας εὐφρανέω καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
 Δίτε μοι εὐχόμεναι θεῶν δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ' ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δίομεν ἄμφω,
 300 Ὅφρα τις ᾧδ' εἴησιν Ἀχαιῶν τε Τρῳάων τε·
 Ἥ μὲν ἐμαρτάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 Ἥδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἄρθμήσαντα.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 Σὺν κολεῶν τε φέρον καὶ εὐτυμήτῳ τελαμῶνι·
 305 Αἴας δὲ ζῶστήρα διδου φοινικί φαιινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 Ἥτ', ὁ δ' ἐς Τρῳάων ὄμαδον κτε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 Ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἄρτεμῆα προσιόντα,
 Δίαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
 310 Καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίτοντες ὅσον εἶναι.
 Δίαντ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐννήμηδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δίον ἄγον, κεκαρηγότα νίκη.

THE GREEKS AND THE PERSIANS SEPARATED BY THE HERALD.

www.libtool.com.cn

From the story of the Greeks and the Persians.

www.libtool.com.cn

- Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαιο γέγοντο,
 τοῖσι δὲ βούην ἰάρευσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
- 315 Ἄρσενα, πενταεῖτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
 τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχουσαν ἅπαντα,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελίοισιν,
 Ὀπτησάν τε περιφραδείως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνον, τετύκοντό τε δαίτα,
- 320 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδειύετο δαιτὸς εἴσης·
 Νώτοισιν δ' ἄπαντα διηγεκίεσσι γέγραυον
 Ἥρωσ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνων ἤρχετο μῆτιν,
- 325 Νίστιωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 Ὅ σφιν ἐνφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 Πολλοὶ γὰρ τεθνήασι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐφρόον ἀμφὶ Σκάμανδρον
- 330 Ἐσκήδασ' ὄξυς Ἀρης, ψυχαὶ δ' Αἰδώςδε κατῆλθον.
 Τῷ σε χρῆ πόλεμον μὲν ἄμ' ἦοι παύσαι Ἀχαιῶν,
 Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρῶν
 Βουσί καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήμεν αὐτούς
 Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὡς κ' ὄστια παισὶν ἑκάστος
- 335 Οἰκάδ' ἄγῃ, οἳ ἂν αὐτὴ νεώμεθα πατρίδα γαίαν·
 Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρῆν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 Ἀερίτην ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δαίμομεν ὄκα
 Πυργῶνος ὑψηλοῦς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἀραρυίας,
- 340 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἐπηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 Ἐκιοσθέν δι' βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 Ἡ χ' ἔππους καὶ λαὸν ἱρυνάκοι ἀμφὶς εἴουσα,
 Μήποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
- 345 Τρώων αὐτ' ἀγορῆ γίνεται Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Δεινῆ, τετραχηῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
 τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Λάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
- 350 Δεῦτ' ἄγετ', Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἄμ' αὐτῇ
 Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 Ψευδάμενοι μαχομένοθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἤμιν.
 [Ἐλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]
 Ἥτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀρίστη
- 355 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο·

- Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπειτα πτερόεντα κροσηΐδα·
 Ἀναΐφωρ, σὺ μὲν οὐκ εἶ, ἔμοι φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἴσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἔπειθ' ἐπεὶ δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 380 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ἄλεσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρῳάεσσι μὲθ' ἐπιποδάμοις ἀγορεύσω·
 Ἀττικὸν δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 Κτήματα δ' ὅσα ἀγομῆν ἐξ Ἄργεος ἡμίτερον δῶ,
 Πάντ' ἐθέλω δάμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθῆναι.
 385 Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔρξετο τοῖσι δ' ἀνίστη
 Δαρδανίδης Πριάμος, θεοῖσιν μῆστορ' ἀτάλαντος·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετίειπεν·
 Κέκλυτέ μιν, Τρῳῆες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπίκουροι,
 Ὅσφ' εἶπω, τὰ με θυμῷ ἐνὶ στήθεσσι καλέω.
 370 Νῦν μὲν δόρυπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάρος περ,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐργήγορθε ἕκαστος·
 Ἠώθεν δ' Ἰθαῖος ἔγω κολῶς ἐπὶ νῆας,
 Εἰπέμην Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρον·
 375 Καὶ δὲ τὸδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσιν
 Πάσασθαι πολέμοιο δυσχητός, εἰς ὅκε νεκρούς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτὲ μαχησόμεθ', εἰς ὅκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισι γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἧδ' ἐπίθοντο.
 380 [Δόρυπον ἐπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατὸν ἐν ταλίσσῳ·]
 Ἠώθεν δ' Ἰθαῖος ἔβη κολῶς ἐπὶ νῆας.
 Τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναούς, θεράποντας Ἄργεος,
 Νῆε πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνειεν ἠπίτα κήρυξ·
 385 Ἀτρείδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Ἠνώγει Πριάμος τε καὶ ἄλλοι Τρῳῆες ἀγανοί,
 Εἰπέω, αἶ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἧδὺ γένοιτο.
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρον·
 Κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλεξάνδρος κολῶς ἐνὶ νηυσὶν
 390 Ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὡς πρὶν ὤφειλλ' ἀπολείσθαι! —
 Πάντ' ἐθέλει δάμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθῆναι·
 Κουριδίην δ' ὄλοχον Μενελάω κνυδαλλμοιο
 Οὐ φησὶν δάσειν· ἢ μὴν Τρῳῆες γε κίλοισι.
 Καὶ δὲ τὸδ' ἠνώγειον εἰπέω ἔπος, αἶ κ' ἐθέλητε
 395 Πάσασθαι πολέμοιο δυσχητός, εἰς ὅκε νεκρούς
 Κήομεν· ὕστερον αὐτὲ μαχησόμεθ', εἰς ὅκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισι γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Ὄψι δὲ δὴ μετέπειτα βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 Μῆθ' Ἑλίην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστιν,
 Ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πειρατ' ἐφῆπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεις ἱπποδάμοιο.
 405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαί, ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμεν οὔτι μεγαίρω·
 Οὐ γάρ τις φειδῶ νεκρῶν κατατεθνήτων
 410 Πύγεται, ἐπεὶ κε θάνασι, πυρὸς μελισσόμεν ὄκα.
 Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐργυδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ἀποφθὸν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἥλιον ἰρήν.
 Οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Λαρδανῖωνες,
 415 Πάντες ὀμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότ' ἂν ἴδοι
 Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἤλθει καὶ ἀγγελλὴν ἀπέειπεν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὀπλήζοντο μάλ' ὄκα,
 Ἀμφότερον, νεκρῶς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὐσσελμων ἀπὸ νηῶν
 420 ὤτρυνον, νεκρῶς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 Ἐξ ἀκαλαφῆλταο βαθυφύθου Ὀκεανοῖο
 Οὐρανὸν εἰσαίνων· οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.
 Ἐνθα διαγωνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 425 Ἄλλ' ὕδατι νιζότες ἀπο βρότον αἱματόεστα,
 Λαίκρα θερμὰ χέοντες, αμαζάων ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἶα κλαίειν Πριάμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἥλιον ἰρήν.
 430 Ὡς δ' αὐτῶς ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κολλας ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ' πω ἦώς, ἔτι δ' ἀμφιλυκῆ νύξ,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 435 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτῆν ἕνα ποιεον ἔξαγαγόντες,
 Ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 Πυργούς θ' ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίηον εὐ ἀραρυίας,
 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθείαν ἐπ' αὐτῶ τάφρον ὄρυξαν,
 Εὐρεΐαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

- Ὡς οἱ μὲν πορεύοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί. —
 Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰφιδίμου ἀστεροπητῆ,
 Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοκίτων·
 445 Τῷσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἰσοκίθευ·
 Ζεὺ πάτερ, ἢ ἦά τίς ἐστι βροτῶν ἐκ' ἀπίρονα γαῖαν,
 Ὅστις ἐκ' ἀθανάτοισι γούνην καὶ μητιν ἰνίψει;
 Οὐχ ὄραός, οὔτι δ' ἀντί κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Τείχος ἐπιχίσαοντο γυνῶν ἔπι, ἀμφὶ δὲ τάρφρον
 450 ἔβλασαν, οὐδέ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας;
 Τοῦ δ' ἦτοι κλῖος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἤως·
 Τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅ,τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἔρψ' Ἀιομίδοντι πολίσσαμεν ἀδελφάμεντι.
 Τὸν δὲ μίγ' ὄχθησας προσέφη νικηληγερέτα Ζεὺς·
 455 Ὡ πόποι, ἔννοσθαί μιν εὐρυσθενεῖς, οἷον εἰπικεῖς!
 Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δέισαι νόημα,
 Ὅς σίω πολλὸν ἀφανρόταρος χεῖρας τε μένος τε·
 Σὺν δ' ἦτοι κλῖος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδνεται ἤως.
 Ἄγε μὲν, ὅτ' ἂν αὐτὰ κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 Οἰχῶνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Τείχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῖναι,
 Αὐτίς δ' ἦϊονα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 Ὡς κέν τοι μέγα τείχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 Ἄνυστο δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
 Βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοστο.
 Νῆες δ' ἐκ Ἀθήμοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 Πολλὰς, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνήτος,
 Τὸν ὅ' ἔτεχ' Ἰφιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 470 Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μίθην, χιλία μέτρα.
 Ἐνθεν ἄρ' οἰκίζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Ἄλλοι μὲν χαλκῆ, ἄλλοι δ' αἰθέωνι σιδήρῳ,
 Ἄλλοι δὲ ἕμιονοι, ἄλλοι δ' αὐτήσι βόεσσιν,
 475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθειντο δὲ δαῖτα θάλασσαν.
 Παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαίνυντο, Τρωεὺς δὲ κατὰ πτόλιν ἦδ' ἐπικούροι.
 Παννύχιος δὲ σπιν κακὰ μῆδετο μητιέτα Ζεὺς,
 Σμερδαλία κτυπέων· τούς δὲ χλωρὸν δόος ἤρει·
 480 Οἶνον δ' ἐκ δεπῶν χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
 Πρὶν πιεῖν, πρὶν λείπειν ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
 Κοιμήσαντι ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὑπνου δαῖρον ἔλοστο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Θ.

Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter neutri populo in acie adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde prospicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensatis, dejectisque fulmiibus, exitia Achivis portendit (53-77). His, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquamdiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Teucer, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendi causâ Trojam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irim rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incescit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso prælii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendant (485-565).

Κόλος μάχη.

- ¹ *Ἦώς μιν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἰών·*
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορῆν ποιήσατο τετρακίεραννος
Ἀροτάτη κορυφῇ πολυθειράδος Οὐλύμποιο.
Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
- ² *Κέκλυτέ μιν, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θεάιναι,*
Ὅφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Μή τις τιν ὄν θήλεια θεὸς τύγῃ, μή τις ἄρσην
Πειράτω διακίρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
Διναίτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
- ³ *Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω*
Ἐλθόντ' ἢ Τρωέσσιν ἀρηγήμεν ἢ Λαυαίοισιν,
Πηληγίς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε.

- Ἦ μιν ἰλὼν ἴδρω ἐς Τάρταρον ἠερόντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάδιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βίεθρον·
- 15 Ἐνθα σιδήρεια τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 Τύσσον ἔνερθ' Ἄϊδω, ὅσον οὐρανός ἐστι ἀπὸ γαίης·
 Γνώσειτ' ἔπειθ', ὅσον εἰμι θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, παρησασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·
 Σιρῆν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
- 20 Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θείαιαι
 Ἄλλ' οὐκ ἂν ἔρυσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίοις
 Ζῆν', ὑπατον μῆστωρ, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἔρυσσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἔρυσσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·
- 25 Σιρῆν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
 Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτὴ μετήορα πάντα γένοιτο.
 Τύσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμι θεῶν, περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἔγίνοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
- 30 Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων,
 Ἐν νῦ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Λαταῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμηταῶν,
 Οἱ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
- 35 Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφειζόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἧτις ὄνησει,
 Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένοιο τοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τητογένεια, φίλον τέκος· οὐ νῦ τι θυμῷ
- 40 Πρόφρονι μυθέομοι· ἐθέλω δέ τοι ἦπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵπκω,
 Ὡκυπέτα, χρυσεῖραν ἐθείρησιν κομώωντα·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γένητο δ' ἰμιάσθη
 Χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἰοῦ δ' ἐπεβήσθεο δίφρον.
- 45 Μάστιξεν δ' ἔλααν· τῷ δ' οὐκ ἄκοιτε πετίσθη
 Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἴκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γύργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 Ἐνθ' ἵππους ἔστῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τέ,
- 50 Λύσας ἐξ ὄχεων, κατὰ δ' ἠέρα πούλιν ἔγευεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κίθδ'ε γαίων,
 Εἰς ὀρώων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δειπνον ἔλοντο καρηκομῶντες Ἀχαιοί
 Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
- 55 Τρώεις δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὀπλίζοντο,

- Πανρότεροι· μίμασαν δὲ καὶ ὡς ὑμῖνι μάχεσθαι,
 Χραιοὶ ἀναγκαίη, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
 Πᾶσαι δ' ὠγγύντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 Πέσοι δ' ἰππήεις τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὄραίρει.
 69 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 Σὺν ῥ' ἔβαλον βινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένι' ἀνδρῶν
 Χαλκοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλοεσσαί
 Ἐπληντ' ἀλλήλοισι, πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὄραίρει.
 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμαγή τε καὶ εὐχολὴ πῖλεν ἀνδρῶν,
 70 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· βέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὄφρα μὲν ἦώς ἦν, καὶ ἀέετο ἱερὸν ἤμαρ,
 Τύφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέε' ἠπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥλιος μίσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατήρ ἐτίθειναι τάλαντα·
 71 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρας ταηλεγείους θανάτιοι,
 Τρωῶν δ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιταίων·
 Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπει δ' αἵσιμον ἤμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἶ μιν Ἀχαιῶν κῆρας ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ἐξέσθη, Τρωῶν δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
 72 Αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
 Ἦκε σίλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδότες
 Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δῖος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μῖμνεν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
 Οὔτε δὴ Δαναεὶς μενέτην, θεράποντις Ἄρηος·
 73 Νίστωρ δ' ὀλος ἔμιμνε Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 Οὔτι ἱκῶν, ἀλλ' ἵππος εἰλείρετο· τὸν βάλεν ἰφ
 Διὸς Ἀλέξανδρος, Ἐλένης κόσις ἠΰκόμοιο,
 Ἀκρην κὰκ κορυφῆν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καιρίῳ ἔστιν.
 74 Ἀλήστως δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
 Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὄφρ' ὁ γέρον ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμεν
 Φασγάνῳ ἀσσων, τόφρ' Ἐκτορος ὠκίης ἵπποιο
 Ἥλθον ἄν' ἰαχμῶν, θρασὺν ἠρίοχον φορέοντες,
 75 Ἐκτορα· καὶ νῦ κεν ἔνθ' ὁ γέρον ἀπὸ θυμὸν ὄλασεν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόσησε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Σμερδαλίον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῆ φευγεις, μετὰ νῶτα βαλῶν, κακὸς ὡς ἐν ὀμίλῳ;
 76 Μῆτις τοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόφῳ πῆξῃ·
 Ἀλλὰ μὲν' ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἀγχιον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτιλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ παρήξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Τυδείδης δ' , αὐτός περ ἰῶν, προμάχοισιν ἐμίχθη·
 100 Στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἡ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
 Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γήρας οπάξει·
 Ἡπιδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδίης δέ τοι ἵπποι.
 105 Ἄλλ' ἄγ', ἐμῶν ὄχιων ἐπιβήσιο, ὄφρα ἴθαι,
 Οἴοι Τρῳῆιοι ἵπποι, ἐπισταμενοὶ πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἦδὲ φέβεσθαι,
 Οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστρωε φόβοιο.
 Τούτω μὲν θεράποντα κομείτων· τῷδε δὲ ταῖι
 110 Τρῳαῖσιν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
 Εἴσεται, ἣ καὶ ἐμὸν δόρυ μαινεται ἐν παλάμῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθης Γερῆνιος ἱππότη Νέστωρ.
 Νεοτορέας μὲν ἐπειθ' ἵππους θεράποντα κομείτην
 Ἴφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
 115 Τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἠνία σιγαλόεντα,
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἐκτορος ἄγχι γέροντο.
 Τοῦ δ' ἰθύς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδείος υἱός·
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀπάμαρτεν· ὁ δ' ἠνίοχον θεράποντα,
 120 Ἴψον ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἠνιοπήα,
 Ἴππων ἠνί' ἔχοντα, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
 Ἥριπε δ' ἐξ ὄχιων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνίοχοιο·
 125 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἐταίρου,
 Κῆσθαι· ὁ δ' ἠνίοχον μέδθηκε θρασύν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἴππῳ δευέσθην σημάτορος· αἴψα γὰρ εὗρεν
 Ἴφιτίδην Ἀρχεπτολεμον θρασύν, ὃν φα τόθ' ἵππων
 Ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δὲ οἱ ἠνία χερσίν.
 130 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο·
 Καὶ νύ κε σήκασθην κατὰ Ἴλιον, ἦντε ἄρνες,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅς μιν νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βροτήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφήκ' ἀργῆτα κεραινόων,
 Καδὲ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·
 135 Δεινὴ δὲ φλόξ ὤρωτο θεῖον καιομένοιο·
 Τῷ δ' ἵππῳ δεισαντε καταπήτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλόεντα·
 Δῖσας δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδη, ἄγε δ' αὐτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους!
 140 Ἢ σὺ γινώσκεις, ὃ τοι ἐκ Διὸς οὐχ' ἔπειτ' ἀλήκη;
 Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει,

- Σήμερον ὕστερον αὐτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλωσιν,
 Λάσει· ἀνὴρ δὲ κεν οὔτε Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 Οὐδὲ μάλ' ἰφθίμος· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 145 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, γέρον, κτὰ μοῖραν εἶπες·
 Ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Ἐκτῶρ γὰρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρῳάσσ' ἀγορεύων·
 Τυδείδης ὑπ' ἐμῷ φοβεύμενος ἔκτεο νῆας.
 150 Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν!
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γεργήμιος ἱππότητα Νέστορ·
 ὦ μοι, Τυδείος νιὲ δαΐφρονος, οἷον εἶπες!
 Εἶπερ γάρ σ' Ἐκτῶρ γε κακὸν καὶ ἀνάγκηα φήσει,
 Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
 155 Καὶ Τρῶων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀπιστιῶν,
 Τῶων ἐν κοινήσι βάλεις θαλεροῦς παρακοίτας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 Αὐτὸς ἂν ἰωχμὸν ἐπὶ δὲ Τρῳαῖς τε καὶ Ἐκτῶρ
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ βίβλα σιονόοντα χέοντο.
 160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μίγας κορυθαίολος Ἐκτῶρ·
 Τυδείδη, πέρι μὲν σε τίον Λαοαὶ ταχύπλοιοι
 Ἔδρη τε κρείσσιν τ' ἠδὲ πλείους δεπείσασιν·
 Νῦν δὲ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
 Ἐφῆς, κακὴ γλῆνῃ! ἐπεὶ οὐκ, εἰξαντος ἐμῷο,
 165 Πυργῶν ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναικας
 Ἄξεις ἐν νῆεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
 Ἴππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Τῆς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν·
 170 Τῆς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰθαίων ὄρεων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
 Σῆμα τιθεὶς Τρῳάεσσι, μάχης ἑτεροακεία νίκη.
 Ἐκτῶρ δὲ Τρῳάεσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῳαῖς καὶ Ἄνκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μῆσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
 175 Γινώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 Νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Λαοαῖσί γε πῆμα·
 Νῆπιοι, οἳ ἄρα δὴ τῆδε τέλχε μηχανώοντο,
 Ἀβλήχρ', οὐδενόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμὸν ἐρύξει·
 Ἴπποι δὲ ρέα τάφρον ὑπερθερόνεται ἔρμηκην.
 180 Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι γένωμαι,
 Μῆνημοσύνη τι; ἔπειτα πυρὸς δηϊοιο γενέσθω,
 Ὡς πυρὶ νῆας ἐπιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
 [Ἀργελοῦς παρὰ νηυσὶν, ἀτυχομένους ὑπὸ κακροῦ.]
 Ὡς εἰπὼν ἱπποῖσιν ἐκέκλετο, φωνήσας τε·

- 185 Ἰάνθε τε καὶ σὺ, Πόδαργε, καὶ Ἄδων, Δάμπε τε θε,
 Νῦν μοι τὴν κορυθὴν ἀποτίθειτο, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡττίωνος,
 Ἴμιν παρ' ἀπείροισι μάλ' ἄφρονα πύρον ἔδθηεν,
 [Οἶνόν τ' ἐγκραΐσασα πικρὴν, ὅτι θυμὸς ἀνώγει.]
- 190 Ἡ ἐμοὶ ὄσπερ οἱ θαλαρὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.
 Ἄλλ' ἐφομαρκύειτο καὶ σπειδετο, αἶ κα λίσσασθαι
 Ἀσπίδα Νεστορίην, τῆς γυν' κλέος οὐρανὸν ἴκει,
 Πᾶσαν χρυσαίην ἔμεται, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
 Αὐτὰρ ἂν ἴμοιων Διομήδιος ἵπποδάμοιο
- 195 Δαυδάλεον θώρηκα, τὸν Ἡφαιστος κάμπε τεύχων.
 Εἰ τοῦτο κα λίσσασθαι, ἐέλπομαι κατ' Ἀχαιοὺς
 Αὐτονοχί νηῶν ἐπιβησέμεν ἀκκιάων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχομένος. — Νεμέσθηε δὲ πότνια Ἥρη,
 Σείσαστο δ' ἐνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
- 200 Καὶ ἴα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ἦΐθα·
 Ὡ πόποι, Ἔννοσίγαι' εὐρυθενέες, οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύραται ἐν φρεσὶ θυμὸς;
 Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλλάδα τε καὶ Αἰγῶς δώρ' ἀνάγεσσι
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλει κίχην.
- 205 Ἐἴπερ γὰρ κ' ἐθέλομεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄραγοι,
 Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἔρπυιέμεν εὐρύποτα Ζῆν'
 Αὐτοῦ κ' ἔνδ' ἀπαρχοῖτο καθήμενος εὖλος ἐν ἴδῃ.
 Τὴν δὲ μὲν ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἐρεστὶδων
 Ἥρη ἀπτοπέεις, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
- 210 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλομαι δι' Κρονίωνι μάχεσθαι
 Ἥμεις τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν,
 Πλήθην ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
- 215 Ἐιλομένων· εἰλα δὲ θεῶν ἀτάλατος Ἀθή
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 Καὶ νῦ κ' ἐπέφησεν περὶ κηλῶν νῆας εἰσας,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 Αὐτὰρ ποικνύσαντι, θεῶς οἰσῆναι Ἀχαιοὺς.
- 220 Βῆ δ' ἵναί παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Πορφύρεον μέγα φάρος ἔχων ἐν χερσὶ παχείῃ·
 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὸς μεγακίχτι νῆϊ μελαίνῃ,
 Ἥ ῥ' ἐν μεσότηῳ ἔκει, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσσι·
 [Ἥμιν ἐπ' Ἄλκωνος κλισίης Τηλεμαωνιάδαο,
- 225 Ἥδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας εἰσας
 Ἐἴσαν, ἠρορῆν πύκνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
 Ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·

- Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κακ' ἔλγχεα, εἶδος ἀγχοί!*
 Πῆ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 220 Ἄς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, κενεαυχίεις ἠγοράσασθε,
 Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βῶν ὀρθοκραιράων,
 Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφίας οἴνοιο,
 Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
 Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιό εἰμιν.
 225 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐπιπρήσει πυρὶ κηλίφ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενείων βασιλῆων
 Τῆδ' ἀτὴ ἄσασας, καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
 Οὐ μὲν δὴ ποτὲ φημι τέον περικαλλία βωμόν
 Νῆϊ πολυκλήϊδι παρεθόμεν, ἐνθάδε ἔφθων·
 230 Ἄλλ' ἐπὶ πάσι βῶν δημόν καὶ μηρὶ ἔκηα,
 Ἴεμενος Τροίην εὐτείχεον ἔξαλαπάσαι.
 Ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνηρον εἶδωρ·
 Αὐτούς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγείην καὶ ἀλύξαι,
 Μηδ' οὕτω Τρώεσσι ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 235 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 Νεῦος δὲ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολίεσθαι.
 Αὐτίκα δ' αἰετόν ἦκε, τελειότατον πεπενηνῶν,
 Νεβρόν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφιο ταχέης·
 Πάρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλα νεβρόν,
 240 Ἐνθα πανομφαίῳ Ζηρὶ δίζεσκον Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάριμης.
 Ἐνθ' οὕτις πρότερος Λαταῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 Εὐξάτο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ἀκέας ἵππους,
 245 Τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μάχεσασθαι·
 Ἀλλὰ πολὺ πρότος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὡμων μεσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 250 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰαντες, θούρον ἐπιειμίνοι ἀλκῆν·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 255 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Τυγκρος δ' εἰνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων·
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἰαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 Παπτήνας, ἐπὶ ἄρ' τιν' οἰστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 260 Βεβλήκειν, ὁ μὲν αὐτῷ πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν,

- Ἀυτὰρ ὁ ἄντις ἰών, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
 Εἰς Αἴανθ'· ὁ δὲ μιν σάκει κρυπτασκε φαεινῷ.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων;
 Ὀρσilloχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἤδ' Ὀφελέστην,
 275 Δαίτορα τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
 Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
 [Πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]
 Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Τῶν ἀπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
 280 Στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τεῦκρε, φίλη κεφαλῇ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φῶως Δαναοῖσι γένηαι,
 Πατρὶ τε σὺ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἔοντα,
 Καὶ σε, νόθον περ ἔοντα, κομισσατο ὦ ἐνὶ οἴκῳ·
 285 Τὸν, καὶ τηλόθ' ἔοντα, εὐκλείης ἐπίβησον.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἔξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Αἶ κέν μοι δῶή Ζεὺς τ' αἰγίλοχος καὶ Ἀθήνη,
 Ἴλιον ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Πρῶτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρῆσβῆϊον ἐν χειρὶ θῆσω,
 290 Ἡ τρίποδ', ἧς δὴν ἴππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 Ἡὲ γυναῖχ', ἧ κέν τοι ὄμιον λέχος εἰснаβαίνοι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 Ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, δση δύναμις γε πάρεστιν,
 295 Πάνομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προῖτ' Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς,
 Ἐκ τοῦ δή τόξοισι διδεδυμένους ἀνδρας ἐνάρα.
 Ὅκτ' αὖ δὴ προέηκα τανυγλώχινας οἴστούς,
 Πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν Ἀρηΐθῶων αἰζήων·
 Τούτων δ' οὐ δύναμαι βαλεῖν κύνα λυσσητήρα.
 300 Ἡ ῥα, καὶ ἄλλον οἴστον ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
 Ἐκτορος ἀνικρῦ, βαλεῖν δὲ ἔϊετο θυμός.
 Καὶ τοῦ μὲν ὄ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,
 Τῶν ἐν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰσφ·
 Τὸν ὄ' ἐξ Αἰσάμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
 305 Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκνῖα θεῆσιν.
 Μήκων δ' ὡς ἔτερωσε κάρη βάλεν, ἧτ' ἐνὶ κήπῳ,
 Καρφῷ βριθομένη νοτίησιν τε εἰαρινῆσιν·
 Ὡς ἔτερωσ' ἡμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθῆν.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἴστον ἀπὸ νευρῆφιν ἔαλλεν
 310 Ἐκτορος ἀνικρῦ, βαλεῖν δὲ ἔϊετο θυμός.
 Ἄλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτε· παρῆσφλεν γὰρ Ἀπόλλων·
 Ἄλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἠνιοχῆα,
 Ἴεμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·

- Ἦριπε δ' ἐξ ὄχλων, ὑπερέβησαν δὲ οἱ ἵπποι
 315 Ἄκυποδες· τοῦ δ' αὖθι λυθῆ ψυχῆ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασι φρένας ἠνιόχοιο·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶπας, καὶ ἀγνύμενός περ ἑταίρου·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγυς ἶντα,
 Ἴππων ἦν' ἑλῆν· ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθῃσεν ἀκούσας.
 320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφρου χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 Σμαρθαλία ἰάων· ὃ δὲ χαρμάδιον λάβε χειρὶ·
 Βῆ δ' ἰθύς Τεύκρου, βαλῆεν δὲ ἰ θυμὸς ἀνάγει.
 Ἦτοι ὃ μὲν φαρέτρης ἐξέλιπε πικρὸν οἶστον,
 Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῆ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
 325 Δυερόντα, παρ' ὤμων, θοτὶ κληῖς ἀποείργει
 Ἀντίνα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 Τῆ δ' ἐπὶ οἱ μμαῶτα βάλεν λίθου ὀκρίοντι·
 Ῥῆξε δὲ οἱ νευρῆν· νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ·
 Στῆ δὲ γυῖς ἐριπῶν, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χαιρός.
 330 Δίας δ' οὐκ ἀμίλητος κασιγνήτιο πεισόντος,
 Ἀλλὰ θίειν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύνας δύο ἐρήρησε ἑταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ διος Δαίστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρῆα στενάχοντα.
 335 Ἄψ δ' ἀντίς Τρῳαῖσιν Ὀλυμπιος ἐν μίνος ἄφρην·
 Οἱ δ' ἰθύς τάφρου βαιδείης ὤσαν Ἀχαιοὺς·
 Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμμαίων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε κίων συὸς ἀγρίου ἢ δὲ λέοντος
 Ἀπτήται κατόπισθε, ποσὶν ταχίσσι διώκων,
 340 Ἴσχια τε γλοντούς τε, ἕλισσόμενόν τε δοκνεῖ·
 Ὡς Ἔκτωρ ὠπαξε κρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· ὃ δ' ἐφάβοντο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπος καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Τρῳῶν ὑπὸ χερσίν·
 345 Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἰσθτύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισι τε κελόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χείρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἔκτωρ δ' ἀμφιπεριστροφῶρα καλλίτριχας ἵππους,
 Γοργυὸς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολογίου Ἄρηος.
 350 Τούς δὲ ἰδοῦσ' ἔλεησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Λίπα δ' Ἀθηναίην ἔπια πτερόντα προσήυδα·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
 Ὀλλυμένων Λαγαῶν κεκαθησόμεθ', ὑστάτιόν περ·
 Ὅ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωται
 355 Ἄνδρός ἐνὸς φιλῆ· ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς
 Ἔκτωρ Πριάμιδος, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλίσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
 260 Ἀλλὰ πατὴρ οὐμός φρεσὶ μαινεται οὐκ ἀγαθῆσιν,
 Στέλιος, αἶψα ἀλιτρός, ἔμῳν μείνων ἀπικριτός·
 Οὐδέ τι τῶν μείνηται, ὃ οἱ μάλα πολλὰ κίς νῖον
 Τυφόμενον σώσκειον ὑπ' Εὐρυσθέως αἰδέσκειον.
 Ἴστοι ὃ μὲν κλάισσα πρὸς οὐρανόν· ἀντάρ ἐμὶ Ζεὺς
 265 Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλον.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδα· ἐνὶ φρεσὶ πνευκαλίμησιν,
 Εὐτί μιν εἰς Ἀἶδαο πυλάτσιο προὔπεμψω,
 Ἐξ Ἐρέβους ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀἶδαο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ βέεθρα.
 270 Νῦν δ' ἐμὶ μὲν στυγίει, Θέτιδος δ' ἐξήρυσσε βουλᾶς,
 Ἢ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χερσὶ γενεῖου,
 Δισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ἔσται μὲν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἴκη.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μῶνυχας ἔκπους,
 275 Ὅφρ' ἂν ἐγὰ καταδύσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
 Τευχέσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 Εἰ νῶϊ Πριάμοιο παῖς, κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 Ἰθῆθσει προφανείσα ἀπὰ πτολίμοιο γερφύρας.
 Ἢ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς
 280 Δημῶ καὶ σαρκίεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 Ἢ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἔκπους
 Ἥρη, πρέσβα θεᾶ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνιοιο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κόρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 285 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἱανὸν πατρός ἐπ' οὐδαί,
 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτῇ ποιήσατο καὶ κάμη χερσίν·
 Ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέτiao,
 Τευχέσιν ἐς πόλεμον θωρήσεται διακρυόεντα.
 Ἔς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσεται· λάξετο δ' ἔγχος
 290 Βριθῦ, μέγα, σιβαρόν, τῷ δάμνησι σίλχας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτίσσειται ὄβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μᾶστιγι θεῶς ἐπιμαλεῖ ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλύμπός τε,
 295 Ἥμῃν ἀνακλίνει πνεκρὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθίνειαι.
 Τῇ φα δι' αὐτῶν κεντρονηκείας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰθῆθεν ἐπεὶ ἴδε, χῶσαι ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριον δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγεῖλουσσαν·
 Βάσκι' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέφε, μηδ' ἔα ἄτην

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

THE HORSES TAKING THE HORSEÉ FROM JUNOS CAT

- 400 Ἐρχοῦθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλιμόνδε.
 Ὡδε γὰρ ἔξερω, τὸ δὲ καὶ τεταλεσμένον ἔσται·
 Γνωίω μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους·
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλίω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκατὸς περιταλλομένους ἐνιαυτοὺς
- 405 Ἐλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπηθαι κεραινόσ·
 Ὅφρ' εἶδη Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν φ' πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νειμοίχομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Δίαι γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελίουςα·
- 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίον ὄρεϊον ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
 Πρωΐθαισι δὲ πύλῃσι πολυπύργου Οὐλύμπιοιο
 Ἀτομίην κατέρυκε· Διὸς δὲ σφ' ἔρνεπε μῦθον·
 Πῆ μέματον; τί σφωῖν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 Οὐκ ἔαα Κρονίδης ἐπαμνύμεν Ἀργείοισιν.
- 415 Ὡδε γὰρ ἠπαίλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελείη περ·
 Γνωίω μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 Οὐδὲ κεν ἐς δεκατὸς περιταλλομένους ἐνιαυτοὺς
- 420 Ἐλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἃ κεν μάρπηθαι κεραινόσ·
 Ὅφρ' εἶδῃς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σφ' πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νειμοίχεται, οὐδὲ χολοῦται·
 Δίαι γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σὺν γ', αἰνοτάτη, κύν ἀσθεῖς, εἰ ἐτιόν γε
 Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀείραι.
- 425 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰπούσ' ἀπίβη πόδας ὠκία Ἴρις·
 Ἀντάρ' Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔργωγε
 Νῶϊ ἔω Διὸς ἄντα βροτῶν ἔνεκα πτολιμζέειν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
- 430 Ὅς κε τύχῃ· καίνος δὲ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικέας.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῆσιν δ' Ὄραι μὲν λύσαν καλλιτριχας ἵππους·
 Καὶ τοὺς μὲν κατίδησαν ἐπ' ἀμβροσίησι κάπησιν·
- 435 Ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσοῖσιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον
 Μῆγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φλλον τετιμημένοι ἦτορ.
 Ζεὺς δὲ πατήρ Ἰδῆθεν εὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλύμπόνδε διέσκε, θεῶν δ' ἔβλετο θώκους.
- 440 Τῆ δὲ καὶ ἵππους μὲν ἄσσα κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄρματα δ' ἄμ βρωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσει.
 Αὐτὸς δὲ χρυσοῖον ἐπὶ θρόνον εὐρύσπα Ζεὺς

- Ἔζετο τῆ δ' ὑπὸ ποσσὶ μίγας παλαμίζῃ· Ὀλυμπος.
 Δι δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
 445 Ἥσθη, οὐδέ τι μιν προσφάρισον, οὐδ' ἐρίοντο·
 Αὐτὰρ ὃ ἔγνω ἦσαν ἐπὶ φρεσὶ, φάρισάν τε·
 Τίφθ' οὕτω τεύχεσθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Οὐ μὲν θνη κάμητόν γε μάχῃ ἐνι κρυδιανείῃ
 Ὀλλύσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰὼν ἔδρασε.
 450 Πάντας, αἷον ἑμὸν γε μίτος καὶ χεῖρες ἄσπτοι,
 Οὐκ ἂν με τρέψωσαν, ὅσοι θεοὶ εἰσ ἐν Ὀλύμπῃ.
 Σφῶϊν δὲ πρὶν παρ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 Πρὶν πόλεμον τ' ἰδέω, πολέμοιο τε μέγαρα ἔργα.
 Ὡς γὰρ ἔξαρος, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 Οὐκ ἂν ἐφ' ἑμετέρων ὄχεω, πληγάντε κεραιῶν,
 Ἄψ ἐς Ὀλύμπου ἵκασθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπίμυζον Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πησιταὶ ἀγ' ἦσθη, κἀκα δὲ Τρῳέεσσι μεδίσθη.
 Ἦτοι Ἀθηναίη αἰεὼν ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 460 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἔχρισ ἦραι·
 Ἥρη δ' οὐκ ἔρασε στήθεος χόλον, ἀλλὰ προσήυδα·
 Αἰνύτατα Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλακταδόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
 465 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἴον ἀναπλήσαντες ὀλωται.
 [Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφασόμεθ', εἰ σὺ κελύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποδησόμεθ', ἧτις ὀνήσαι,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλωται, ὄδυσσαμένωιο τοιοί.]
 Τὴν δ' ὀπαμειβόμενος προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 470 Ἦοὺς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενία Κρονίωνα
 Ὀψεαι, αἱ κ' ἐθέλησθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ὀλλύντι Ἀργείων πουλὸν στρατὸν αἰχμητῶων.
 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποκρίσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
 Πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδάρεα Πηλείωνα.
 475 [Ἦματι τῆ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ κρήνησι μάχωνται,
 Στείνει ἐν αἰνοτάτῃ, παρὶ Πατρόκλοιο θεονότος.]
 Ὡς γὰρ θεσφατόν ἐστι· σίθην δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω·
 Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νεῖστα πείραθ' ἴκηαι
 Γυῖης καὶ πόνοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 480 Ἦμενοι, οὔτ' αὐγῆς Ἰπερίονος Ἠέλιοιο
 Τέσποντ', οὔτ' ἀνίμοισι, βαδύς δὲ τε Τύρταρος ἀμφὶς·
 Οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίκηαι ἀλαμίνῃ, οὔ σεν ἔγωγε
 Σκυζομένης ἀλγος, ἐπεὶ οὐ σέο κύνταρον ἄλλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 485 Ἐν δ' ἔπεισ' Ὠκεανῆ λαμπρὸν φάος ἡέλιου,

- Ἔλκον νύκτα μάλαιων ἐπὶ ζείδωρον ἔρουσαν.
 Τρωσὶν μὲν ἔ' αἰκονοῖεν ἔδω φάος· ἀντάρ Ἀχαιοῖς
 Ἀσπασίη, τριλλιστος, ἐπήλυθε νύξ ἱρεβεννή.
 Τρωῶν αὐτ' ἀγορὴν ποιήσατο παίδιμος Ἔκτωρ,
- 420 Νόσφι πῶν ἀγαθῶν ποταμῶ' ἐπι διηγετι,
 Ἐν καθαρῶ, ὅθι δὴ νεκύων διαφανέτο χῶρος.
 Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντας ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 Τὸν φ' Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἔγχος ἔχ' ἐπιδεκάκηχυν· πάροιδε δὲ λάμπετο δουρὸς
- 430 Διχμῆ χαλκίη, περὶ δὲ χρῦστος θίε πόρρης·
 Τῷ οὖν ἑμισάμενος ἔπειτα Τρώεσσι μετήδα·
 Κέλνυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἦδ' ἐπίκουροι,
 Νῦν ἐράμηρ, νῆας τ' ὀλίσας καὶ παντας Ἀχαιοῦς,
 Ἄφ' ἀποροσθήσειν προῦτι Ἴλιον ἠνεμόευσαν·
- 440 Ἀλλὰ πρῶν κτήρας ἤλθε, τὸ τῶν ἐσάουσε μάλιστα
 Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ φηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κειθόμεθα νυκτὶ μαλαίῃ,
 Δάρπηα τ' ἐφοπισσομεσθα· ἀτάρ καλλιτέρας ἵππους
 Ἀύσαδ' ὅπιξ ὄχρων, παρὰ δὲ σφισι βάλλει' ἰδωθῆν·
- 450 Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴρια μῆλα
 Καρφαλίμω, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίξασθε,
 Σιτόν τ' ἐν μεγάροις, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λίγασθε·
 Ὡς κεν παννύχιοι μίσφ' ἠοῦς ἤργυρῆις
 Καίωμεν πυρὰ πολλή, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἴκη·
- 460 Μήπως καὶ διὰ νύκτα κρηκορόωντες Ἀχαιοὶ
 Φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα γῆνα θαλάσσης
 Βῆ μὲν ἄσπουδι γε πῶν ἐπιβαίειν ἑκλει·
 Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἰκοθεὶ πάσῃ,
 Βλήμενος ἦ ἰφ', ἣ ἔγχεϊ ὀδυόσεται,
- 470 Νῆος ἐπιθρῶσκον· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρον πολύδακρον Ἄρηα.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἔστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 Παῖδας πρωθήβας, πολιορκιόφους τε γέροντας
 Λέξασθαι περὶ ἔστυ θεομητῶν ἐπὶ κύρῳ·
- 480 Θηλότεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
 Πῦρ μέγα καύντων· φυλακῆ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
 Βῆ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεδόντων.
 Ὡδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
 Μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὕγις, εἰρημῆτος ἔστω·
- 490 Τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσα.
 Εὐχομαι ἐλπίμενος Διὶ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν,
 Ἐξέλῃαν ἐνθὶνδε κῆρας Κηρσιφορήτους.
 [Οὐς Κῆρες φορέουσι μολαινῶν ἐπὶ νηῶν]

- Ἄλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάζομεν ἡμέας αὐτούς·
 580 Πρωὶ δ' ὑπηύοιο σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῶσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 Εἶσομαι, εἰ κί μ' ὁ Τυδείδης κρατερός Διομήδης
 Πὰρ νηῶν πρὸς τείχος ἀπώσται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 Καλῆφ' ἀρώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 585 Ἀύριον ἦν ἀρετὴν διαίσσεται, εἰ κ' ἑμὸν ἔγχος
 Μάϊη ἐπαρχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἷω,
 Κεῖσται οὐτηθείς, πόλις δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,
 Ἥλιου ἀνιόντος ἐς αὐριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὣς
 ἔστη ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα,
 590 Τιοίμην δ', ὡς τίειτ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς γυν' ἡμέρη ἦδε κακὸν φέροι Ἀργείοισιν.
 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κηλῶσσαν.
 Οἱ δ' ἔππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώσοντας,
 Ἄσσαν δ' ἱμάντισσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἑκαστος·
 595 Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βοᾶς καὶ ἱφια μῆλα
 Καρκαλλίως· οἶνον δὲ μελλεχρονα οἰνίζοντο,
 Σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [Ἐρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας.
 Κνέσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἶσα
 600 Ἠθεῖαν· Τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατίοντο,
 Οὐδ' ἔθαιλον· μάλα γὰρ σφιν ἀπήχθητο Ἴλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑυμμελλῶ Πριάμοιο.]
 Οἱ δὲ, μέγα φρονιόντες, ἐπὶ πτολίμοιο γαφύρη
 Ἐἶατο παννύχιος· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλὰ.
 605 Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
 Φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο γήνεμος αἰθήρ·
 [Ἐκ τ' ἔφρανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,
 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερβόαη ἄσπετος αἰθήρ·
 Πάντα δὲ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δὲ τε φρένα ποιμήν·
 610 Τόσσα μισηγὺν νεῶν ἦδὲ ξάνθοιο φάσων,
 Τρῶων καιόντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρό.
 Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ δὲ ἑκάστω
 Ἐἶατο πεντήκοντα, σείλα πυρὸς αἰδομένοιο.
 Ἴπποι δὲ κρή λευκὸν ἔρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 615 Ἐσταότες παρ' ὄχεσφιν, εὐθρόνον ἦδ' ἄμνον.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ι.

Apud Achivos, et præterito discrimine percussos, et instante conterritos, clam ab Agamemnone proceres convocantur, quibus rex consilium fugæ et properandæ per noctem navigationis indicit (1 - 23). A turpi incepto dehortantur eum Diomedes ac Nestor (29 - 78). Excubiæ locantur pro munimentis castrorum, in Agamemnonis tentorio cœna paratur proceribus, post cœnam sollicite agitur de Achille placando et ad exercitum reducendo (79 - 113). Ipse Agamemno illi, si iracundiam suam publicæ necessitati remiserit, et intactam Briseïdem et eximia dona promittit (114 - 161). His cum conditionibus mittuntur viri a Nestore delecti, Phœnix, quem Achilli pater rectorem juvenem addiderat, Ajax major, Ulysses, duo caduceatores (162 - 184). Legatos amice excipit Achilles, sed eorum, quamvis accuratas, graves, blandas orationes et omnia Agamemnonis promissa adspernatur; præterea Phœnicem apud se retinet, cum eoque in patriam propediem se rediturum minatur (185 - 668). Ita postquam irritam legationem renunciârunt Ajax et Ulysses, graviter afflictos principes confirmat Diomedes, et ad pertinaciam pugnandi hortatur (669 - 718).

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλεΐα.

Διταί.

- ^α Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· ἀντάρ Ἀχαιοὺς
θεοσεσίη ἔχε φύξα, φόβου κρόσσος ἱταίρη·
Πίνθη δ' ἀτλήτω βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόοντα,
^β βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε θρηκηθεν ἄητον,
ἔλθοντ' ἑκαπίνης· ἄμυδις δέ τε κύμα κελαινὸν
κορθύεται· πολλὸν δὲ παρὶς ἅλα φύκος ἔχευαν·
Ὡς ἰθαίετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρεΐδης δ', ἄχῃ μεγάλη βεβολημένος ἦτορ,
¹⁰ φοβία κηρυκῆσι λιγυφθόγγουσι κελύων,
κλήθην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
Μηδὲ βοᾶν· ἀνὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο.

- Ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 Ἦτε καὶ αἰγίλιπος πέτρης θνοφερὸν χεῖε ὕδωρ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης αἴτη ἐνίδησε βαρεῖη·
 Σχέτιμος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσε,
 20 Ἦλον ἐκπέρασι· εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελύει
 Δυσκλῆα ἄργος ἐκίσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ ἴλλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλῶν πολλῶν κατέλυσε κάρηνα,
 25 Ἦδ' ἔτι καὶ λῦσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρύσγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 Ἄην δ' ἀνω ἦσαν τετιηότες νῆες Ἀχαιῶν·
 Ὅπῃ δὲ δὴ μετίεπε βόην ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρεϊδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδίοντι,
 Ἥ θίμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μῆτι χολωθῆῃς.
 Ἄλκην μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 Φῶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάκκιδας· ταῦτα δὲ πάντα
 Ἴσασ' Ἀργείων ἡμῶν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διανδίχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 Σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμηῆσθαι περὶ πάντων·
 Ἄλκην δ' οὕτω δῶκεν, ὅ,τι κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 Δαιμόνι, οὕτω που μάλα ἔλπει νῆες Ἀχαιῶν
 Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάκκιδας, ὡς ἀγορεύεις·
 Εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπίσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 Ἔσταις, αἷ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλὰ.
 45 Ἄλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Εἰσόκε περ Τροίην διαπίρρομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ'· εἰσόκε τέκμων
 Ἦλον εὐροίμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰληλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίλαχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Τῷσι δ' ἀνιστάμενος μεταφώνειεν ἱππότηα Νέστωρ·
 Τυδείδη, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 Καὶ βουλή μετὰ πάντας ὀμηλικῆς ἔπλευ ἀριστος·
 55 Οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσεται, ὅσοι Ἀχαιοί,

- Οὐδὲ κάλω ἔριει· ἀτὰρ οὐ τίλος ἴσο μύθων.
 Ἡ μὴν καὶ νῆος ἑσσι, ἑμὸς δὲ καὶ καὶ καὶ εἰς
 Ὀπλότατος γενεῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βόλεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 60 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὅς σεῖο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 Ἐξείπω, καὶ πάντα δίδωμαι· οὐδὲ κί τις μοι
 Μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἀφρήτωρ, ἀθίμωτος, ἀνέστιός ἐστιν ἑαῖνος,
 Ὅς πολέμου ἔραται ἐπιδημίον, ὀφραίνετος.
 65 Ἄλλ' ἦτοι γῆν μὲν πειθεύμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρυα τ' ἐφοπλισόμεθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 Λεξιάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτῆν τείχεος ἐπτός.
 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτάλλομαι· αὐτὰρ ἔπιτα,
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλευτάτος ἑσσι.
 70 Δαίην δαῖτα γέρονσιν· ἰοικέ τοι, οὗτοι ἀεικίς.
 Παισὶα τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆος Ἀχαιῶν
 Ἡμάτια θρήκηθεν ἐπ' εὐρία πότον ἄγουσιν·
 Πασά τοι ἐσθ' ὑποδεξῆ· πολέεσι δ' ἀνάσεις.
 Πολλῶν δ' ἀγορεύων, τῷ πείσαι, ὅς κεν ἀρίστην
 75 Βουλὴν βουλευῶσιν· μάλα δὲ χρεώ πάντας Ἀχαιοὺς
 Ἐσθλῆς καὶ πυκνῆς, ὅτι δήιοι ἐγγυθὶ νῆων
 Καίουσιν πυρὰ καλλὰ· τίς ἂν ταδε γηθήσειν;
 Νῦξ δ' ἦδ' ἦε διασφάσαι στρατὸν ἠὲ σάσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοτο.
 80 Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἕσπεύοντο,
 Ἀμφὶ τε Νεστορίδῃν Θρασυμήδεα, κομμένα λαῶν,
 Ἢδ' ἀμφ' Ἀσκάλεφον καὶ Ἰάλμενον, νῆας Ἀργεος,
 Ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀραργῆά τε Δηϊπυρόν τε,
 Ἢδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.
 85 Ἐπὶ ἕσαν ἠγμῶνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστην
 Κούροι ἅμα στείχον, δολιχ' ἔγχυα χερσὶν ἔχοντες·
 Καὶ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες·
 Ἐνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθετο δὲ δόρυον ἑκαστος.
 Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἤγειν Ἀχαιῶν
 90 Ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικία δαῖτα.
 Οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Ἀντὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδηγτος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τῷς ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρκετο μῆτιν,
 Νίστιωρ, σὺ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
 95 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
 Ἀπὸν ἑσσι ἀναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλειν

- Σκηπτρόν τ' ἠδὲ θύριμτος, ἵνα σφίσι βουλευέσθωαι.
 Τῷ σε χρῆ πῖρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακούσθαι,
 190 Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλαι, οἳ ἂν ἴωα θυμὸς ἀνώγει
 Εἰπῶν εἰς ἀγαθόν· σὸς δ' ἔξεται, ὅ,τι κεν ἀρχῆ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δονεὶ εἶναι ἔρισται.
 Οὐ γὰρ τις νόον ἄλλος ἀμείνωται τοῦδε νοήσαι,
 195 Οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμῶν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
 Ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς, Βρισηίδα κούρη
 Χωρόμενον Ἀχιλλῆος ἔβης κλισιήθην ἀπούρας·
 Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γὰρ τοι ἔγωγε
 Πόλλ' ἀπειμυθούμην· σὺ δὲ σὺ μεγαλήτορι θυμῷ
 200 Εἶξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν εἰδανάτοιο κερ εἴπων,
 Ἠτιμῆσας· ἔλόν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Φραζώμεσθ'· ὡς κεν μιν ἀρεσσαύμενοι πεπείθωμεν
 Δωριόισιν τ' ἀγαυοῖσιν, ἔπεσσι τε μυλιχίοισιν.
 Τὸν δ' αὐτὸς προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 205 Ὡ γέρον, οὔτι ψεύδος ἐμὰς ὅσας κατέλεδες.
 Ἀσάμην, οὐδ' ἀντὸς ἀναίτρομαι! ἀπὲρ νυ πολλῶν
 Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντα Ζεὺς κηρι φιλήσῃ.
 Ὡς νῦν τούτον εἴπαι, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιοῶν.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἀσάμην, φρεσὶ ληνγαλέησι πιθήσας,
 210 Ἄψ ἐθέλω ἀρῆσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι ἄποινα.
 Ἐμῖν δ' ἐν πάντεσσι περιαιλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 Ἐπὶ ἀκύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 Αἶθνας δὲ λίβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἔριστο.
 215 Οὐ κεν ἀλγῆος εἴη ἀνὴρ, ἢ τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμεν ἐρετίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσα μοι ἠνείκαυτο ἀέθλια μῖνονυχες ἵπποι.
 Δώσω δ' ἐπεὶ γυναῖκας, ἀμόνονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λαοβίδας, ὡς, ὅτε Λαοβὸν εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 220 Ἐξελόμεν, αἰ κάλλι ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 Τῆς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσεται, ἦν τότε ἀπηύρων,
 Κούρην Βρισηῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὀμοῦμαι,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θίμεις ἀνδρόπων πέλας, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 225 Τῶντα μὲν ἀντίκα πάντα παρῆσσομαι· εἰ δὲ κεν σῶται
 Ἄστν μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω· ἀλακπέσαι,
 Ἰνῆα αἰεὶ χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηρησάσθω,
 Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δαταίμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωαῖάδας δὲ γυναῖκας εἴκοσιν αὐτὸς ἕλεσθω,
 230 Αἰ κε μετ' Ἀργείην Ἐλένην κάλλισται ἴωσιν.
 Εἰ δὲ κεν Ἄργος ἰοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, σὸς δ' αὖ ἀρόφης.

- Γαμβρός κέν μοι ἴοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρίστη,
 Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρως ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτης,
 148 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Τῶν ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάειδρον ἀγίσθω
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μέλαια δάσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις εἴη ἐπίδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπτα δέ οἱ δάσω εὐναιόμενα πτολιθρα,
 150 Καρθαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρήν ποιήσασαν,
 Φηράς τε Λαθείας ἠδ' Ἀνθειαν βαθύλιμον,
 Καλὴν τ' Αἰπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός· νάταί τε Πύλον ἡμαθόντες·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναλοῦσι πολυῤῆφνες, πολυβούται,
 158 Οἳ κί εἰ θαπύρησι, θεῶν ὧς, τιμήσουσιν,
 Καὶ οἳ ἐπὶ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελίους θέμιστας.
 Ταῦτά κέ οἱ τελίσαιμι, μεταλλήσαντι γόλοιο.
 Διμηθήτω! Λίδης τοι ἀμειλιχος ἠδ' ἀδάμαστος·
 Τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 160 Καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός ἐμι,
 Ἢδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.
 Τὸν δ' ἡμάρβη ἱππυτα Γεργήνιος ἱππότη Νίστωρ.
 Ἀτρεΐδη κύνιστα, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Δῶρα μὲν οὐκίτ' ὄνοστά διδοῖς Ἀχίλῃ ἀνακτι·
 168 Ἄλλ' ἄγετε, κλητὸν οὐρύνομεν, οἳ κ' ἀτάχιστα
 ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 Εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἄν' ἐγὼν ἐπιόγομαι· οἳ δὲ πιδίσθω.
 Φοῖνίξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἠγησάσθω·
 Ἀντάρ' ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ διος Ὀδυσσεύς·
 170 Κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπίσθω.
 Φέριτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημήσαί τε κίλισθε,
 Ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἳ κ' ἐλέησῃ.
 Ὡς φάτο· ταῖσι δὲ πᾶσιν λαδῶτα μῦθον ἔειπεν.
 Ἀντίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχοντες,
 178 Κούφοι δὲ κρητῆρας ἐπιστέψαντο ποτοῖο·
 Νόημασαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Ἀντάρ' ἐπὶ σπυῖσάν τ', ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 Ὡρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέταλλε Γεργήνιος ἱππότη Νίστωρ,
 180 Λενδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 Πυρῶν, ὧς πεπιδύειν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τῷ δὲ βᾶτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιήοχῳ Ἐρροσιγαίῳ,
 Ῥηϊδίῳ πεπιδύειν μεγάλας φρένας Διαιίδαο.

- 189 Μυρμιδάων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰεῖσθην
 Τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμυγι λυγρῇ,
 Καλῇ, θαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 Τὴν ἄρει' ἐξ ἑνάρων, κόλιν Ἰφιδίανος ὀλίσσας·
 Τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερεπεν, ἄειδα δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
- 190 Πάτροκλος δὲ οἱ οἶος ἑναντίος ἤτοτο σιωπῇ,
 Δίγμωνος Διαικίδην, ὅποτε λήθειαν αἰείδων.
 Τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἤγειτο δὲ Διὸς Ὀδυσσεύς·
 Στῆν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Αὐτῇ σὺν φόρμυγι, λιπὼν ἴδος, ἔνθα θάσασσεν.
- 195 Ὡς δ' αὐτῷ Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτος, ἀνέστη.
 Τῷ καὶ διεκνύμενος προσέφη πόδας ἄκνυς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἱππότεον! ἢ τι μάλα χρεῖ;
 Οἱ μοι σκυζομένη περ Ἀχαιῶν φίλιτατοὶ ἴσταν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε Διὸς Ἀχιλλεύς,
- 200 Εἶσαν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησι τε πορφυρεῖσιν·
 Αἴψα δὲ Πάτροκλον προσεφάνειεν, ἔγγυς ἴοντα·
 Μείζονα δὲ κρητῆρα, Μενoitίου υἱέ, καθίστα·
 Ζωρόταρον δὲ κίραι, δέπας δ' ἔττενον ἐκαστῷ.
 Οἱ γὰρ φίλιτατοὶ ἄνδρες ἐμῆ ἑπίτασι μελάθρα.
- 205 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπειθεῖθ' ἑταίρα.
 Αὐτὰρ ὄγε κρητὸν μέγα κάθβαλεν ἐν πυρὸς ἀγῆν,
 Ἐν δ' ἄρα πῶτον ἔδην· οἶος καὶ πόντος αἰγός,
 Ἐν δὲ σὺς σιάλοιο φάχιν τεθάλειαν ἄλοισφῃ.
 Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμην δ' ἄρα Διὸς Ἀχιλλεύς·
- 210 Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἄμφ' ὀβελόισιν ἔπειραν·
 Πῦρ δὲ Μενoitιάδης θαῖεν μέγα, ἰσοῦτος φῶς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκῆν, καὶ φλόξ ἔμαράνθη,
 Ἀνθρακίην στορέσας, ὀβελούς ἐρύπερθε τάνυσσεν·
 Πάσσε δ' ἄλός θείλοιο, κρατενταῖων ἑταιρίας.
- 215 Αὐτὰρ ἐπεὶ φ' ὤπησε, καὶ εἰν ἑλοῖσιν ἔχενεν,
 Πάτροκλος μὲν σίτον ἑλῶν ἐπένειμε τραπέζῃ,
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα· γέμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύς θείλοιο,
 Τοίχου τοῦ ἑτέρου· θεοῖσι δὲ θεοῖσι ἀνάγει.
- 220 Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βέλλε θνητός.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἰτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐθνητός ἐξ ἔρον ἔντο,
 Νεῦσ' Ἄλας Φοίνικι· νόησε δὲ Διὸς Ὀδυσσεύς·
 Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεικ' Ἀχιλλῆα·
- 225 Χαῖρ', Ἀχιλλεῦ! δαιτὸς μὲν ἔτσης σὺν ἐπιδυνείδῃ,
 Ἡμῖν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδασ,
 Ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοικίαι πολλὰ

THE BARRONS OF THE COURT

From the "Illustrations of the Court of the Kings of England"

By G. S. Colverson, Esq., F.R.S.

www.libtool.com.cn

- Δείνοσθ' ἄλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μίμνησκ'·
 Ἄλλὰ μὴν μίγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσοφρόντας,
 230 Δείδιμεν ἔν θοιῇ δὲ σαωσίμῃ ἢ ἀπολίσθαι
 Νῆας εὐσαίλους, εἰ μὴ σύγ' εὐσταί' ἀλάτῃ.
 Ἐγγύς γάρ νηῶν καὶ τεύχεος αὐλὴν ἔδεικτο
 Τρωῆς ὑπέφθυμοι, τηλεκλήτοί τ' ἐπίκουροι,
 Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 Σχῆσοσθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μαλαίησιν πεσίσσθαι.
 Ζεὺς δὲ σφι Κρατίδης ἐνδείξα σήματα φαίνων
 Ἀστράπτει· Ἐκτωρ δὲ μίγα σθίναί' βλεμναίνων
 Μαίνεται ἐκπύλωσ, πίνωνος Διῖ, οὐδέ τι τίει
 Ἀνάγας, οὐδὲ θεοὺς· κρατερῇ δὲ ἑ λύσσα δίδυκται.
 240 Ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῶ διῶν·
 Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψων ἄρα κόρυμβα,
 Αὐτὰς τ' ἐμπρήσων μαλαροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Ἀηώσων παρὰ τῆσιν, ἄρινομένους ὑπὸ κακροῦ.
 Ταῦτ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλαῖς
 245 Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη
 Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἄργεος ἱπποδάμοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, εἰ μίμονάς γε, καὶ ὄψι περ, νίης Ἀχαιῶν
 Τειρομένους ἐρύσσειν ὑπὸ Τρωῶν ὀρμαγθοῦ.
 Αὐτῶ τοι μετόπισθ' ἄχος ἴσται· οὐδέ τι μῆχος
 250 Ρυχθάντος κακοῦ ἔστ' ἄχος εὐφῶν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φράξεν, ὅπως Λακωνοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμῶν.
 Ὡ πάπον, ἢ μὲν σοῦγ' πατήρ' ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 Ἡματι τῶ, ὅτε σ' ἐκ Φθίδος Ἀγαμέμνωνι πέμπεν·
 Τέκνον ἰμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡῇ
 255 Δείσουσ', αἶ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 Ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνῃ γὰρ ἀμείνων·
 Ἀγγίμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
 Τίωσ' Ἀργείων ἡμῖν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 Ἦς ἐπίτελλ' ὁ γέρον· σὺ δὲ λήθεται· ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 Πάνι, ἔα δὲ χόλον θυμάλγεια! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἀκουσῶν, ἐγὼ δὲ κί τοι καταλέξω,
 Ὅσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 Ἐπι' ἀπύρουσ' τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 Δίδωνας δὲ λιβητας εἰκόσι, δώδεκα δ' ἱππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, αἰ ἀέθλια πρῶσιν ἄφροντα.
 Οὐ κεν ἀλῆϊος εἴη ἀνήφ, φ' τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσ' Ἀγαμέμνωνος ἱπποὶ ἀέθλια πρῶσιν ἄφροντα.
 270 Δείσει δ' ἑπτά γυναῖκας, ἀμόνονα ἔργ' εἰδυίας,

- Λαοβίδας, ὡς, ὅτε Λαοβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 Ἐξέλεθ' , αἰ τότε κάλλι ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 Τῆς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσονται, ἦν τότ' ἀπηύρα
 Κούρην Βρισηῶς· καὶ ἐπὶ μίγαν ὄρκον ὀμῆται,
 275 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 Ἥ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 Ταῦτα μὲν ἀντίκα πάντα παρίσσειται· εἰ δέ κεν αὐτὶ
 Ἄστν μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω ἄλαπάξαι,
 Νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 280 Εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα λιθὸν Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικας εἰκόσιν αὐτὸς εἰσθαι,
 Δι κέ μετ' Ἀργεῖην Ἑλλάην κάλλιστα ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδ' αὖρ ἀρούρης.
 Γαμβρός κεν οἱ εἶσι· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 285 Ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλλῆ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δὲ οἱ εἰσι θυγάτρεις ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 Ταῶν ἦν κ' ἐδάησθα, φίλην ἀνάειδρον ἄγασθαι
 Πρὸς οἶκον Ἡλῆος· ὃ δ' αὐτὶ ἐπὶ μάλια δώσει
 290 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐπ' ἐπίδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπὶ δέ τοι δώσει εὐναϊόμενα πτολιθρα,
 Καρθαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήσασαν,
 Φηράς τε ζαθίας ἠδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἰπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 295 Πᾶσαι δ' ἔγγυς ἄλος, νείαται Πύλον ἠμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύφρητες, πολυβοῦται,
 Οἳ κέ σε δωτήησι, θεὸν ὡς, τιμήσουσιν,
 Καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελίουσι θέμιστας.
 Ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 300 Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόφι μᾶλλον,
 Αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοῦς
 Τειφομένους εἰλείριε κατὰ στρατὸν, οἳ σε, θεὸν ὡς,
 Τίσουσι· ἦ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 Νῦν γάρ χ' Ἐκτορ ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 305 Ἀύσσαν ἔχων ὅλην· ἐπεὶ οὐτινά φησιν ὁμοῖον
 Οἱ ἔμεναι Λαυαῶν, οὗς ἐνθάδε ρῆες ἔνεικαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Λαορτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Χρῆ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγείως ἀποιπεῖν,
 310 Ἥπειρ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται·
 Ὡς μὴ μοι τρύζητε παρημενοὶ ἄλλοθεν ἄλλος.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἄϊδαο πύλῃσιν,
 Ὅς χ' ἔταρον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη.

- Ἀντὶρ ἑγὼν ἔρην, ὡς μοι δαμῆ ἔταυ ἕφρατα ·
 315 Οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα κραιάμεν οἶον,
 Οὐτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἔρω τις χάρις ἔσεν,
 Μάργασθαι δῆριον ἐπ' ἀνδράσι κολομας αἰεί.
 Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλιστα πολεμίζου·
 Ἐν δὲ εἴη τιμὴ ἡμῶν κεινός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 Κάτθαν' ὁμῶς δ' ἴσῳ γὰρ ἀνὴρ, ὅ,νε πολλὰ ἐοργάει.
 Οὐδέ τί μοι περιέεται, ἐπεὶ πάθον ἄλγος θυμῷ,
 Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζου.
 Ἦς δ' ὄρνις ἀπὸ τοῦ μεσοοἴου προφίρῃσιν
 Μάστει, ἐπεὶ γε λάθρη, κεινός δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῆ·
 325 Ἦς καὶ ἐγὼ παλλὰς μὲν αὐπκαυς νύκτας ἴανον,
 Ἥματα δ' αἰματόεντα διέκρησσαν πολεμίζον,
 Ἀνδράσι μακρόμηνος ὄφρα γινεαι σφετεροῖσι,
 Δωδεκα δὲ ἄν' ἠνθα πάλαι ἀλάκας' ἐνθροῖσκον,
 Πεζός δ' ἔνδοκα φημι κατὰ Τροίην ἐρέβουλον·
 330 Τῶν ἐκ πασῶν κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἐξέλομαι, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονα δάσταν
 Ἀτρεΐδην· ὃ δ' ὄπισθε μένων κατὰ νηυσὶ Θῶϊον,
 Δεξιόμενος διὰ πᾶντα διαδάσσοτο, πελλὰ δ' ἔχισκεν.
 Ἄλλα δ' ἀριστήεσι δίδου γέρας καὶ βασιλευσάν·
 335 Τοῖσι μὲν ἔμπειρα κείται, ἡμῶν δ' ἀπὸ μόνου Ἀχαιοῦ
 Εἴλετ, ἔχει δ' ἄλοχον θυμωφῆα· τῇ περιούσιον
 Τροπείσθω· τί δὲ δεῖ πολεμίζεσθαι Τρωέεσσι
 Ἀργείοις; τί δὲ λαὸν ἀτήγαγον ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἐλάτης ἔταυ ἠνώμοτο;
 340 Ἡ μούνοι φιλοῦσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθός καὶ ἐχίφρων,
 Τὴν αὐτοῦ φίλει καὶ κηδεταί· Ἦς καὶ ἐγὼ τὴν
 Ἐκ θυμοῦ φίλει, δουρικτητῆν περ εἶδον.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 345 Μὴ μὲν πειράτω, εὐ εἰδότης· οὐδέ με πείσει.
 Ἄλλ', Ὀδυσσεύ, σὺν σοὶ γε καὶ ἄλλοισιν βασιλευσῶν
 Φραζίσθω, γήεσσι ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 Ἡ μὲν δὲ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἡμεῖο,
 Καὶ δὴ τείχος ἔδειμα, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 350 Ἐυρείαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπις κατέπηδεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς δύναται σθίνος Ἐκτορος ἀνδροφόνου
 Ἴσγειν· ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολεμίζω,
 Οὐκ ἐθέλεισκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ,
 Ἄλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκασεν·
 355 Ἐνθά ποί' οἶον ἔμμενα, μόγις δὲ μὲν ἔφραγεν ἄμεινον·
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλει πολεμίζεσθαι Ἐκτορὶ δίφρ,

- Ἄϊον ἰσάει δὲ ῥέως καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 Νῆσας εὐ νῆας, ἐκὴν ἄλαδι προερούσας,
 Ὅψαι, ἣν ἐθάλασσα, καὶ αἶψάν τοι τὰ μνητήρ,
 200 Ἢρι μάλ' Ἑλλήσποτον ἐπ' ἰχθυόεντα κλειούσας
 Νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐροσσόμεναι μαμαῶτας·
 Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἡματι κε τριτάτῃ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔφθον·
 205 Ἄλλον δ' ἐνθάδε χρυσοῦν καὶ χαλκὸν ἰουδρόν,
 Ἢδὲ γυναῖκας εὐζώνους, κολίον τε σιδήρον
 Ἄξομαι, ἄσσο' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἴδωκεν,
 Ἄυτις ἐφυβρῶζεν ἔλιτο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης. — τῷ πάντ' ἀγορεύομεν, ὡς ἐπιτίλλαι,
 270 Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
 Εἰ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσιν,
 Αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμέτος! — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 Τυτλαίη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
 Οὐδέ τι οἱ βουλὰς συμφρέσσομαι, οὐδέ μιν ἔργον.
 275 Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιπε· οὐδ' ἂν ἔτι αὐτίς
 Ἐξαπάφοιτ' ἐπίεσιν· ἄλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἔπιλος
 Ἐφθέτω· ἐκ γὰρ εὐφρένας ἔλιτο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρῆς ἀισῇ·
 Οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
 280 Ὅσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κέεται·
 Αἰδ' ἐκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 Ἀνίρες ἔχοιχευῖαι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 285 Οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνης τε,
 Οὐδέ κεν ὡς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσαι Ἀγαμέμνων,
 Πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμολγέα λῆβην.
 Κούρη δ' οὐ γαίμω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο·
 Οὐδ' εἰ χρυσίῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίχοι,
 290 Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφροζῶι,
 Οὐδέ μιν ὡς γαίμω· ὃ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἔλεσθε,
 Ὅστις οἶ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
 Ἦν γὰρ δὴ μὲ σώσει θεοὶ καὶ οἰκαδ' ἔκωμαι,
 Πηλεὺς θῆν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμήσσομαι αὐτός.
 295 Πολλὰ Ἀχαιῶδες εἰδὼν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Κούραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα θύονται·
 Τύων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτον.
 Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπίεσσο θυμὸς ἀγήτωρ,
 Γήμαντι μνηστῆρ' ἄλοχον, αἰκύλιαν ἄκοιτον,

- 400 Κτήμασι τέρπεισθαι, τὰ γέρον ἐκτίησαστο Πηλεΐς.
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτίησθαι, εὐναιέμενον πτολιθόφρον,
 Τυπρὸν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἰλθεῖν υἱὸς Ἀχαιῶν·
 Οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔργου,
- 405 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνὶ πετρήεσση.
 Αἰήστοι μὲν γὰρ τε βόες καὶ ἱρῶα μῆλα,
 Κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
 Ἄνδρος δὲ ψυχὴ πάλιν ἰλθεῖν οὔτε λείσθη,
 Οὐδ' ἔλετη, ἐπεὶ ἄρ' κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
- 410 Μῆτηρ γὰρ τί μί φησι θεῶ, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 Διχθαδίας Κήρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 Εἰ μὲν κ' αὐθι μίνων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 Ἦλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλῆος ἀφθιτοιο ἔσται·
 Εἰ δὲ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
- 415 Ἦλετό μοι κλῆος ἑσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δὲ μοι αἰὼν
 ἔσσεται, εὐθὺ κί μ' ὤκα τέλος θανάτοιο κιχέη.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησάμην,
 Οἴκαδ' ἀποπέλειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήτε τέκμωφ
 Ἦλιον αἰκωνῆς· μάλα γὰρ ἔδεν εὐνόοκα Ζεὺς
- 420 Χίρα ἦν ἐπερίεχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γειρόντων·
 Ὀφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 Ἢ κί σφιν νῆας τε σῆε καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
- 425 Νῆυσὲν ἐπὶ γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἵκοίμη,
 Ἢν τῶν ἐφράσσατο, ἐμεῦ ἀπομνήσαστος.
 Φοῖνιξ δ' αὐθι παρ' ἄμμυ μίνων κατακοιμηθήτω,
 Ὀφρα μοι ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Ἄφριον, ἦν ἐδύλλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτε μιν ἄξω.
- 430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκῆν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μύθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπίευσεν.
 Ὀφρὶ δὲ δὴ μετίεπε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Λακρὸν ἀνακρήσας· περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
- 435 Βάλλειαι, οὐδέ τι πέμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῆσιν
 Πύρ ἐθίλις αἰθελον, ἐπεὶ χόλος ἔμπειε θυμῷ
 Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σῖο, φίλον τέκος, αὐθι λιποίμην
 Οἶος· — σοὶ δὲ μ' ἔκμπετα γέρον ἱππηλάτα Πηλεΐς
 Ἦματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπων
- 440 Νῆπιον, οὐπω εἰδὸθ' ὁμοῖον πολέμοιο,
 Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριστερεῖες τελέθουσιν.
 Τούνηκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,

- Μύθων τε φητῆρ' ἔμναι, κρητητῆρά τε ἔργων.
 Ὡς ἂν ἔπειε' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθίλοιμι
 445 Διλιπεῖθ', οὐδ' εἰ κίν μοι ὄπουταιή θείος ἀσπίς,
 Γῆρας ἀπεξέσας, θήσωμ νίον ἠδῶοντα,
 Οἷον ὅτι πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγόναια,
 Φεύγων νείκεα πατρός' Ἀμύντορος Ὀρμειδάου.
 Ὅς μοι παλλακίδος περιχρῶσατο καλλικάμοιο.
 450 Τὴν αὐτὸς φιλείσκω, ἀτιμάζωσα δ' ἄποισιν,
 Μητιρ' ἐμὴν· ἣ δ' αἰὼν ἐμὶ λισσόνετο γούων,
 Παλλακίδι προμηγῆνα, ἐν ἐρθῆραι γέροντα.
 Τῇ πιθόρηι καὶ ἔρεθ'· πατήρ δ' ἔμοσ' ἀντία' ὀλοθάει,
 Πολλὰ κατηρῶτο, στυγαράς δ' ἐπακέλειτ' Ἐρυντός,
 455 Μῆποτε γούνασιν οἷσιν ἐρίσσοσθαι φίλον νῆαν,
 Ἐξ ἐμῶν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτίλιον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἠπαιτῆ Περσεφόνητα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάσασθαι ἐδίχαια.
 Ἄλλα τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 460 Δῆμον θῆκε φάτιν καὶ ὄνειδος πολλά' ἀνθρώπων.
 Ὡς μὴ πατρώφρονος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλοῖσιν.
 Ἐνθ' ἔμοι οὐκίτι πάμπαν ἐρητύει' ἐν φρεσὶ θυμῷ.
 Πατρός' χωριμένω, κοτὰ μέγαρον στεφανώσασθαι.
 Ἡ μὲν πολλὰ ἴται καὶ ἀνεροὶ ἀμφὸς ἐόντες
 465 Αὐτοῦ λισσόμενοι καταρήτουν ἐν μεγάροισιν.
 Πολλὰ δέ ἴβρι μῆλα καὶ αἰλίποδες ἑλικας βόθς
 Ἐσφαζον, πολλοὶ δέ σῦες θαλίθοντες ἄλοιφῃ
 Ἐδόμενοι ταύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστου.
 Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέδον πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' ἑνὶ παρα νύκτας ἔσαν.
 Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔαθῃ
 Πύρ, ἔτερον μὲν ἐκ' αἰθούσῃ πύερνιός ἀλλῆς,
 Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἄλλ' ὅτι δὴ δεκάτη μοι ἐπέλυθε νύξ ἑρβερινῆ,
 475 Καὶ τότε' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκνὰς ἀραρυίας
 Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρικλεὸν ἀσπίδα
 Ρεῖα, λαθῶν φυλακὰς τ' ἔνδρας δμῶας τε γυναικας.
 Φεύγον ἔπειτ' ἀκύνευθε θε' Ἑλλάδος ὑπερχόρου,
 Φθίρην δ' ἐξικόμην ἐριβαλλάκα, μετήρα μῆλων,
 480 Ἐς Πηλεῖα ἄναχθ'· ὃ δέ με πρόσφρον ἐπέδεστο,
 Καὶ με φίλησ', ὥς τε πατήρ ὃν καῖθα φιλήσῃ
 Μοῦνον, τήλυγοντον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν.
 Καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ἔπεισε λάδον.
 Ναιῶν δ' ἐσχάτην Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσειν.
 485 Καὶ σε τοσούτον ἔθηκε, θεοῖς ἐκίεικελ' Ἀχιλλεύ,

- Ἐκ θυμοῦ φίλων· ἐπεὶ οὐκ ἐθίλοσκες ἄρ' ἄλλω
 Οὐτ' ἐς δεῦρ' ἵνασι, οὐτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτι δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 Ὄρου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ ὄνον ἐπισχόν·
 490 Πολλάκι μοι κατέδυσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 Οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιῇ ἄλγεινῃ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 Τὺ φρονίων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετάλειον
 Ἐξ ἐμαυ'· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιεικέα· Ἀχιλλεῦ,
 500 Ποιεύμεν, ἵνα μοὶ ποτ' αἰεκέα λοισγὸν ἀμύνης.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Νηλεὺς ἤτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ,
 Τῶν κερ καὶ μελῶν ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 Καὶ μὲν τοὺς θύεσσασι καὶ εὐχολῆς ἀγαθήσιν,
 510 Λοιβῇ τε κνίσσῃ τε, παρατρῶπῳ ἄνθρωποι
 Λισσομένοι, ὅτι κίν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἁμάρτη.
 Καὶ γὰρ τε Λαίαι εἴσι Διὸς· κούραι μεγάλοιο,
 Χωλαί τε θύσαι τε, παραβλώπεις τ' ὀφθαλμῷ·
 Αἰεὶ γὰρ τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
 520 Ἡ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας
 Πολλὸν ὑπεκπροθίει, φθάσει δέ τε πάσαν ἐπ' αἴαν,
 Βλάπτουσι ἄνθρώπους· αἰ δ' ἔξαιόνται ὀπίσσω.
 Ὅς μὲν τ' αἰδέσσεται κούρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 Τὸν δὲ μίγ' ὤρησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐζαμένιοιο·
 530 Ὅς δὲ κ' ἀνήνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποσίπῃ,
 Λισσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίανα κιοῦσαι,
 Τῷ Ἄτην ἅμ' ἔπεισθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεισθαι
 Τυμῆν, ἣ τ' ἄλλων περ ἐπιγνᾶμπτι νόον ἐσθλῶν.
 540 Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,
 Οὐκ ἂν ἐγώ γε σε μῆνιν ἀποφύλιπντα κελόμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατίουσί περ ἔμπης·
 Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοί, τὰ δ' ὀπισθεν ὑπίστη,
 550 Ἄνδρας δὲ λισσιόσθαι ἐπιπροΐηκεν ἀρίστους,
 Κρονάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
 Φίλιτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σῦγε μῦθον ἐλέγξης,
 Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμισσητὸν κελῶσθαι.
 Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 560 Ἡρώων, ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 Δωρητοὶ τε πύλοιο, παράφρητοὶ τ' ἐπέσσω.
 Μίμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ κάλαι, οὔτι νίον γε,
 Ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.

- Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Λιτωλοὶ μετακάρμια
 530 Ἄμφι πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνέριζαν·
 Λιτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἑρανήης·
 Κουρήτες δέ, διαπραθείην μεμαϊότες Ἀρηϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρταμις ὤρσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γονῶν αἰσῆς
 535 Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἱκατόμβαι·
 Οἷη δ' οὐκ ἐφθέξε Λῶς κόρη μαγάλοιο,
 Ἥ λάθει, ἣ οὐκ ἐνόησεν· αἴσατο δὲ μίγα θυμῷ.
 Ἥ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχίαιρα,
 Ὀρσεν ἐπι χλοῦνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοτα,
 540 Ὅς κακὰ πόλλ' ἐρθεσκεν ἔδωκ Οἰνήος ἀλαίην·
 Πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ,
 Αὐτῆσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλων.
 Τὸν δ' υἱὸς Οἰνήος ἀπείκτισεν Μελίαγρος,
 Πολλῶν ἐκ πολλῶν θηρήτορας ἄνδρας ἀγέρας
 545 Καὶ κύνας· εὐ μὲν γὰρ κ' ἰθάμη καυροῖσι βροτοῖσιν·
 Τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγυιῆς.
 Ἥ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὴν κέλαδον καὶ αὐτῆν,
 Ἄμφι σπῶς κεφαλῇ καὶ δέσματι λαγνήτητι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Λιτωλῶν μεγαθύμων
 550 Ὅφρα μὲν οὖν Μελίαγρος Ἀρηϊφίλος κολέμιζεν,
 Τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἰδύνατο
 Τείχεος ἔκτοσθεν μίμναι, πολέας περ ἔοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελίαγρον ἔδω χέλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονιόντων·
 555 Ἦτοι ὁ μητρὶ φάη Ἀλθαΐη χροόμενος κῆρ,
 Κεῖτο περὰ μνηστῆ ἄλοχῃ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρη Μαρπησίσης καλλισφύρου Εὐηρώης,
 Ἰδὼν δ' ὅς κἀριστος ἐπιχθονίων γίγεται ἀνδρῶν
 Τῶν τότε — καὶ ῥα ἀνακτος ἐναντίον εἶλετο τόδον
 560 Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀκλυόνην καλέεσκον ἰπώινμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀκλύτος πολυκενθέος οἶον ἔχουσα,
 Κλαί', ὅτε μιν ἐκάργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 565 Τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμάλγιστα πέσασθ,
 Ἐξ ἀρίων μητρὸς κεχολωμένος, ἣ ῥα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἀχίους ἤρατο πασιγνήτοιο φόναιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφύφθην χερσὶν ἄλοια,
 Κυκλήσκου· Αἶθην καὶ ἑκαινήν Περσεφόνειαν,
 570 Πρῶγην καθ' ἐρμένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι πόλοισι,
 Παιδί δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐρινύς

- Ἔκλυον δὲ Ἐρίστουσαν, ἀμάλαιχον ἦτορ ἔχουσα·
 Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δούπος δρωφίη,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοτο γέροντες
 516 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
 Ἐξελθεῖν καὶ ἀμύναι, ὑποσχόμενοι μίγα δάωρον.
 Ὅπποθι πιότιτον πεδίον Καλυδῶνος ἄρανης,
 Ἐνθα μιν ἦρωγον τίμενος περικαλλὲς ἰλίσθαι,
 Περηκοτόγουν· τὸ μὲν ἦμισυ, οἰνοπίδοιο,
 520 Ἢμισυ δέ, φιλήν ἄροισιν πεδίλιο ταμίσθαι.
 Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρον ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 Οὐδοῦ ἐπεμβεβαῖος ὑψηρεφῆος θαλάμοιο,
 Σίων κολλητίας σανίδας, γουνοσύμενος νιόν·
 Πολλὰ δὲ τόγχε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 526 Ἑλλίσσονθ'· ὃ δὲ μάλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἐταίροι,
 Οἱ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔκειθον,
 Πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 Βαῖνοι Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μίγα ἄστυ.
 530 Καὶ τότε δὴ Μελίαχρον εὐζῶνος παράκοιτις
 Λίσσεν ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατίλεξεν ἅπαντα
 Κήθε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἄλαίη·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πύρ ἀμαθύνει,
 Τίκα δὲ τ' ἄλλοι ἄροισι, βαθυζείνοισι τε γυναικάσ.
 536 Τῦ δ' ὄρνυτο θυμὸς ἀκούστος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἰέναι, χροῖ δ' ἔντε' ἔδυσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμνηεν κακὸν ἦμαρ,
 Εἶξας ἔθ' θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δάωρ' ἐτίλεσσεν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμνηεν καὶ οὕτως.
 540 Ἄλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
 Ἐσταῦθα τρίψει, φίλος· κάκιον δὲ κεν εἶη,
 Νηυσὶν καιομένωνσιν ἀμνημέν· εἰλ' ἐπὶ δάωροις
 Ἐρχο· ἴσον γὰρ σε θάωρ' ἴσσοισιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δὲ κ' ἄτερ δάωρων πόλεμον φθισήνορα δύης,
 546 Οὐκίθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσται, πόλεπόν περ ἀλακίων.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκίς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραί, Ἀιοτρεφές, οὔτι με ταύτης
 Χρεῖα τιμῆς· φρονίω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς εἶση,
 Ἢ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιοι, εἰς δ' ἄντην
 550 Ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γένεται δρωφίη.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεται, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων,
 Ἀτρεΐδη ἠρωῖ φέρων χάρην· οὐδέ τί σε χεῖρ
 Τὸν φιλείην, ἵνα μὴ μοι ἀπέχθῃται φίλιοντι·

- 615 Καλὸν τοι σὺν ἔμοι τὸν κήδευ, ὃς κ' ἔμει κήδευ.
 Ἴσον ἔμοι βασιλευε, καὶ ἤμισυ μείζω τιμῆς.
 Οὔτοι δ' ἀγγελλόσαι, σὺ δ' αὐτόθι λέξω μίμρων
 Ἐνῆ ἐνι μαλακῇ· ἄμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 Φρασσομένοδ', ἧ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἧ κε μένομεν.
- 620 Ἢ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὄφρυσι νεύσει σιωπῆ,
 Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λήχος, ὄφρα τάχιστα
 Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίαιτο. τοῖσι δ' ἄρ' Ἄϊας
 Ἐπίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον εἶπεν·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
- 625 Ἴομεν· οὐ γὰρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτῆ
 Τῆδέ γ' ὀδῶ κρανίσσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
 Χρῆ μῦθον Λαταίοισι, καὶ οὐκ αγαθὸν περ ἴοντα,
 Οἵ που νῦν ἔσται ποτιδέγμενοι. ἀντάρ Ἀχιλλεύς
 Ἄγχιον ἐν στήθεσσι· θίτο μεγαλήτορα θυμόν·
- 630 Σχίτιλος, οὐδέ μετατρέπεται φιλόητος ἑταίρων,
 Τῆς, ἧ μιν παρὰ νηυσὶν ἔτιομεν ἔξοχον ἄλλων·
 Νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φορηὸς
 Ποιήν ἧ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
 Καὶ δ' ὃ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
- 635 Τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
 Ποιήν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 Θυμόν ἐνι στήθεσσι· θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 Οἴης. νῦν δέ τοι ἐπὶ παρῆσομεν ἔξοχ' ἀρίστια,
 Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῆσι· σὺ δ' ἴαον ἐνθεο θυμόν,
- 640 Αἰδέσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπερόφιοι δὲ τοὶ εἶμεν
 Πληθύος ἐκ Λαταίων, μέμαμεν δὲ τοὶ ἔξοχον ἄλλων
 Κρήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσοι Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Ἄϊαν Διογενὲς, Τελαμωνίαι, κοίρανε λαῶν,
- 645 Πάντα τί μοι κατὰ θυμόν εἰσω μυθήσασθαι·
 Ἄλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλη, ὅππότε' ἐκείνων
 Μνήσομαι, ὡς μ' ἀναφθλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 Ἀτρεΐδης, ὥσπερ τιν' ἀτιμητὸν μετανάστην.
 Ἄλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγεῖλήν ἀπόφασθε·
- 650 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεθήσομαι αἱματόεντος,
 Πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα Διόν,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τι κλισίας καὶ νῆας ἰκίσθαι,
 Κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμιῖξαι πυρὶ νῆας.
 Ἄμφι δὲ τοι τῆ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νῆῃ μελαίῃ
- 655 Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης στήσασθαι οἶω.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

- Πάτροκλος δ' ἐνέφροσιν ἰδὲ θρωγῆσι πύλοισιν,
 Φοδῆσι στορέσσει περικτὸν ἰχθὺς ὅτι τόξωτα.
- 660 Αἰ δ' ἐπιπειθόμενα στόρεσσαν ἰχθὺς, ὡς ἐκίλευσεν,
 Κωϊά τε φῆγός τε, λήνοιο τε λεπτόν ἄστων.
 Ἐνθ' ὁ γέρον κατέλεκτο, καὶ ἦν δὴν ἔμμενα.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδὲ μυχῷ κλισίης εὐπύκτου·
 Τῷ δ' ἄρα παρακατέλεκτο γυνή, τὴν Λαοδόω ἦγον,
- 665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπαῖραρον.
 Πάτροκλος δ' ἐτίρωθεν ἀέζατο· πᾶρ δ' ἄρα καὶ νῆς
 Ἴφες ἔζωτος, τὴν οἱ πόρος διος Ἀχιλλεύς,
 Σκύρον ἑλὼν αἰπέτην, Ἐνσηος πτολίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδω γίνοντο,
- 670 Τούς μιν ἄρα χρυσόοισι κτυπέλλοις νίξας Ἀχαιῶν
 Δειδέχεται ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἐκ τ' ἐρίοντο·
 Πρῶτος δ' ἐξείριεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἐπ' ἄγα μ', ὡ πολυαῖν' Ὀδυσσεύ, μέγα κύδος Ἀχαιῶν·
 Ἥρ' ἐθέλει νῆεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ,
- 675 Ἥ ἀπίεπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
 Τὸν δ' αὖτε προσείπε πολυτίλας διος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 Κύνος γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἐτι μάλλον
 Πιμπλανεταί μένος· οἱ δ' ἀνάινεται ἠδὲ σά δῶρα.
- 680 Αὐτὸν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἀναγες,
 Ὅπως κεν νῆάς τε σῆξας καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Αὐτός δ' ἠπείλησεν, ἅμ' ἧοῖ φαινομένηφιν
 Νῆας εὐσσεΐλους ἄλαδ' ἑλέμεν ἀμφιέλισσας.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,
- 685 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκ εἶ δῆτε τίμωρον
 Ἴλιον αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἔδεν εὐρύσποα Ζεὺς
 Χεῖρα ἔην ὑπερίσχει, τεθρασηκάσι δὲ λαοί.
 Ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἱ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
- 690 Φοῖνιξ δ' αὐθ' ὁ γέρον κατέλεξάτο· ὡς γὰρ ἀνάγει,
 Ὅφρα οἱ ἐν νῆεσσι φλήν ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Αὐριον, ἦν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἔξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 [Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερώς ἀγόρευον.]
- 695 Ἄθῃ δ' ἀνεψ ἦσαν τετιηότες νίξας Ἀχαιῶν·
 Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 Μῆ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆτωρ ἔστι καὶ ἄλλως·
- 700 Νῦν αὖ μιν πολὺ μάλλον ἀγενορήσιν ἐνῆκας.

- Ἄλλ' ἦτοι κἄνον μὲν εἴσομεν, ἢ κεν ἴθωι,
 Ἢ κε μίγῃ· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, σκῆπτρα κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρωσθι.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὣς ἂν ἐγὼν εἶπω, παιδείμεθα πάντες·
 706 Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρκόμενοι φίλον ἦτορ
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μίνος ἐστὶ καὶ αἰκλή.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φωνῇ καλῇ βοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καρπαλλίως πρὸ νιῶν ἐχίμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 Ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ προίτοισι μάχεσθαι.
 710 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήρησαν βασιλῆες,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηρδε ἕκαστος·
 Ἔβδα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλατο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Κ.

Agamemno insomnis cum fratre Menelao lectis evocant Nestorem et alios principum, cum iisque excubias ad fossam obeunt (1-193). Consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Trojana, Diomedem atque Ulyssem (194-271). His aliquantum progressis praepes avis prosperum augurium affert (272-296). Eodem tempore Achivorum consilia exploratum prodierat Trojanus quidam, Dolo, Hectoris promissis incitatus, quem, ad navalia quum maxime tendentem, illi comprehendunt (299-381). Hic quum vitam sibi deprecatus, omnem situm castrorum, et, ubi Rhesus, rex Thracum, tenderet, indicavit, proditor a Diomede occiditur (382-464). Jam pergunt ad cubilia Rhesi, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obruncat Diomedes, equos avertit Ulysses (465-503). Heroës, a Minerva moniti, ne spe plura praedandi diutius morentur, dum Apollo Thraecos et Trojanos excitat, salvi ad suos revertuntur (504-579).

Δ ο λ ώ ν ε ι α .

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
Ἐῖδον παννύχιοι, μαλακῶ δειμημένοι ὕπνῳ·
Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
Ἐπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρασὴν ὀρμαίνοντα.
Ὡς δ' οἱ ἂν ἀστράπη πῶσις Ἑρῆς ἠνκόμοιο,
Τύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀδίσφατον, ἢ ἡ γαλαῶν,
Ἢ νιφάτον, ὅτε πῆγ τε χιῶν ἐπάλλυνεν ἀρούρας,
Ἢέ ποθι πτολίμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
Ὡς πνύν' ἐν στήθεσιν ἀνεστενάχῃ Ἀγαμέμνον
10 Νειώθεν ἐκ καρδίης· τρομέστοιο δέ οἱ φρένες ἐπέτες.
Ἦτοι οἱ ἔς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀδρήσειεν,
Θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καλεῖτο Ἰλιόθι πρό,
Ἀυλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὀμαδὸν τ' ἀνδρῶπων.
Ἀντάρ οἱ ἔς ῥῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

- 15 Πολλὰς ἐπὶ κεφαλῆς προβαλόμενος ἔλετο χεῖρας
 Ἐφ' ὅθ' ἴοντι Διὶ· μέγα δ' ἔστινε κυδάλιμον κῆρ.
 Ἦθε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
 Νίστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηληϊῶν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 Ἐξ ἧνά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
- 20 Ἦτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Λακωνίοισι γένοιτο,
 Ὀρθοθαῖς δ' ἔνδυνε παρὶ στήθεσσι χιτῶνα,
 Ποδοὶ δ' ὑπὸ λικαροῖσιν ἐθήσατο καλὰ πέδιλα·
 Ἄμφι δ' ἔπειτα δαφνοῖν ἔισατο δέγμα λέοντος,
 Αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηρακίς· εἴλετο δ' ἔγχος.
- 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τράμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 ἴππος ἐπὶ βλεφαροῖσιν ἐφίεσαν, μῆτι πάθειεν
 Ἀργείοις καὶ δῆ ἔδεν εἴκετα ποικίλ' ἐφ' ἄρρη
 Ἠλυθεν ἐς Τροίην, πάλεμον θρασὺν ὀρμαινοντες.
 Παρθαλή μὲν πρῶτα μεταφρονεῖν εὐρὺ κάλυψαι
- 30 Παικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῆφιν ἀίερος
 Θήματα χαλκείων· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ πακίλῃ.
 Βῆ δ' ἔμην ἀνοστήσειν ἐν ἀδελφεῶν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦρασε, θεός δ' ὥς τίετο δήμῳ.
 Τὸν δ' εὐρ' ἄμφ' αἰμοῖσι τιθήμενος ἔκτανε καλά,
- 35 Νῆϊ πάρα κρυμνῇ· τῷ δ' ἄσπαστος γένετ' ἐλθῶν.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βροτὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἡδέϊα, κορύσσειαι; ἢ τίς· τίταρται
 Ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπισκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δείδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
- 40 Ἄνδρας δυσμενεῖας σκοπιαζόμενος οἶος ἐπελθῶν
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Χρὲν βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφεῖς ὦ Μενέλαε,
 Κερδαλῆς, ἦτις κεν ἐρύσασται ἡδὲ σωθήσῃ
- 45 Ἀργείους καὶ τῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπητο φρήν.
 Ἐκτορείους θρα μάλλον ἐπὶ φρένα δῆχ' ἱερεῖσιν.
 Οὐ γάρ κεν ἰδόμεν, οὐδ' ἔκλυον ἀυθίσαντος,
 Ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέμερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 Ὅσσ' ἔκτανε ἔφθεξε, Διὶ φίλος, νίκας Ἀχαιῶν,
- 50 Αὐτως, οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημι μελησόμενος Ἀργείοισιν
 Ληθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιῶς
 Ἄλλ' ἔθε νῦν, Ἀπαντα καὶ Ἴδομενῆα κάλεισον,
 Πύμφα θείων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νίστορα διον
- 55 Ἐἴμι, καὶ ὀτρύνεω ἀνοστήματα· αἶψ' ἐθέλησον
 Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἡδ' ἐπιτείλαι.
 Κείνη γὰρ κε μάλιστα πιθόλατο· τοιο γὰρ υἱὸς

- Ζημίην φυλάκισσι, καὶ Ἰδομένης ὀπίαν,
 Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπιτραπομέν γε μάλιστα.
 66 Τὸν δ' ἠμείβει· ἔπειτα βοῆν ἀγαθὸς Μανίλαος·
 Πῶς γὰρ μοι μύθη ἐπιτάλλει ἠδὲ καλέυεις;
 Αὐδὲ μίμω μετὰ τοῖσι, δαδωγμένος εἰςὼκεν Ἰλθης,
 Ἡὲ δέω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτάλλω;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 68 Αὐδὲ μίμω, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν
 Ἐρχομένη· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κίλευθε.
 Φθίγγω δ', ἥ κεν ἔησθα, καὶ ἐργήγορθαι ἀναχθε,
 Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἀνδρα ἑκαστον,
 Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μαγαλλέω θυμῷ.
 70 Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ παρ ποταμῶεθ'· εἰδὲ πυν ἄμμω
 Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἴε κακότητα βαρβίαν.
 Ὡς εἶπεν ἀπίεμεν ἀδελφοῦν, εὐ ἐπιτάλλας.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ φ' ἵεναι μετὰ Νίστορα, ποιμένα λαῶν·
 Τὸν δ' εὖρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ τῆς μαλαίῃ,
 72 Εὐνῆ ἐνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἵσταται ποικίλ' ἔκαστο,
 Ἀσπίς καὶ δύο δούρε, φαινή τε τρυφάλεια.
 Πᾶρ δὲ ζωστήρ καίτοι παλαιόλος, φ' ὅ' ὁ γεραιὸς
 Ζώννυθ', οἷ' ἐς πόλεμον φθισήγορα θωρησσοίτο,
 Λαὸν ἔγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπίερατο γῆραὶ λυγρῷ.
 80 Ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπὶ ἀγκυρῶς, κεφαλῆν' ἐπαίρας,
 Ἀτραίδην προσέειπε, καὶ ἐξερέιντο μύθη·
 Τίς δ' οὔτος κατὰ τῆρας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἴος
 Νύκτα δι' ὄφραϊν, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 [Ἡὲ τις οὐρῶν διζήμενος, ἢ τις ἑταίρων;]
 82 Φθίγγω, μηδ' ἀκίων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτει δὲ σε χροῖ;
 Τὸν δ' ἠμείβει· ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ὡ Νίστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Γνώσθαι Ἀτραίδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
 Ζεὺς ἐτίθει πάνοισι διαμπαρές, εἰςὼκ' αὐτῆ.
 84 Ἐν στήθεσσι μίμω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Πλάζομαι εὐδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι τῆδυμος ἔππος
 Ἰκάνει, ἀλλὰ μέλι πόλεμος καὶ κῆδ' Ἀχαιῶν.
 Δίνω γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
 Ἐμπειθον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι· κραδίη δὲ μοι ἔω
 86 Πηθιδίαν ἐκθροῖσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
 Ἀλλ' εἴ τι θραίνεις, ἐπεὶ οὐδέ στίγ' ἔππος ἰκάνει·
 Δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβαλομεν, ὄφρα ἴδωμεν,
 Μὴ τοὶ μὲν καμᾶτω ἀδδηκότας ἠδὲ καὶ ὑπνῷ
 Κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
 100 Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἴσεται· οὐδέ τι ἴδωμ,

- Μήπως καὶ διὰ νόκτα περνηήσῃσι μέγροθαι.
 Τὸν δ' ἤμαίβει ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστα, ὡπὲ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Οὐ θῆν' ἔκτασι πάντα νοήματα μηδ' ἑτα Ζεὺς
 105 ἔκτελει, ὅσα κού νυν ἑάπεται· ἀλλὰ μιν οἷο
 Κῆδεσι μαχθήσων καὶ κλέουσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 Ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 Σοὶ δὲ μάλ' ἔφορ' ἐγώ· κούτ' δ' ἐν καὶ ἐγυίφορον ἔλλους,
 Ἡμῖν Ἰνδοίδῃν δουρικλυτὸν ἦδ' Ὀδυσῆα,
 110 Ἡδ' ἄλωτα ταχύν καὶ Φυλῆος ἄλιμον νιόν.
 Ἄλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοικόμῃσιν καλέσειεν,
 Ἀντίθεόν τ' Ἀλάντα καὶ Ἰθαμνήα ἀνάκτα·
 Τῶν γὰρ νῆες ἔασι βιασάεσσι, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
 Ἀλλὰ φίλον περ ἔσται καὶ αἰδοῖον Μενέλαος
 115 Ναικίῳ — εἴπαρ μοι νημεσήσῃσι — οὐδ' ἐπιπέσῃσι,
 Ὡς εὐδαι, σοὶ δ' οὐκ ἐπίταρψεν ποτίεσθαι.
 Νῦν ὄφρατιν κατὰ πάντας ἀριστήσας ποτίεσθαι
 βιασόμῃσιν· χρεῖά γάρ κινεῖται φόνετ' ἀνακτός.
 Τὸν δ' αὐτὰ προσηύκεν ἄνωξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 Ὡ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιώσασθαι ὄνωγα·
 Πολλὰσι γὰρ μεδίει τε, καὶ οὐκ ἐθέλει ποτίεσθαι,
 Οὐτ' ὄκνη εἶκων, οὐτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 Ἄλλ' ἐπέ τ' εἰσορόων, καὶ ἔμην ποτιδίγμῃσιν ὄραθην.
 Νῦν δ' ἐμίο πρόταρος μάλ' ἐπίγρητο, καὶ μοι ἐπέσθη·
 125 Τὸν μὲν ἐγὼ πρόθηκα καλήμῃσιν, οὐδ' σὺ μεταλλῆς.
 Ἄλλ' ἔομεν· κείνους δὲ κηχρόμεθα πρὸ πυλῆων
 Ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γὰρ σφιν ἐπίταρψον ἠγχιέσθαι.
 Τὸν δ' ἤμαίβει ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Οὐτως οὐτως οἱ νημεσήσῃσιν οὐδ' ἀπιθήσῃσι
 130 Ἀργείων, ὅτε κεν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνάγῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἔδυνε παρὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 Πόσσι δ' ὑπὸ λικαροῖσιν ἐθήσαντο καλὰ πίδακα·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας περνηήσαντο φεινικόεσσιν,
 Διπλήν, ἐκτωδίην, σῶλη δ' ἐπετήνοθε λάχρη.
 135 Ἐίλετο δ' ἄλιμον ἔγχος, ἀμακμίονον ὄξει χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἵνατι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχευάσων.
 Πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἐτάλατον,
 Ἐξ ἔπνον ἀνέγαγε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Φθονεγῆσθαι τὸν δ' αἶψα παρὶ φρένας ἦλυθ' ἰσθί,
 140 Ἐκ δ' ἦλθε κλισίης, καὶ σφραξὸς πρὸς κῦθον ἔειπεν·
 Τίφθ' ὅστω κατὰ νῆας ἀπὸ στρατὸν οἴοι ἀλάσθε
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ,τι δὴ χρεῖά τόσον ἔκει·
 Τὸν δ' ἤμαίβει ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

- Λιογανίς Δαματιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 146 Μὴ νηπίαι· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῖς.
 Ἄλλ' ἔπει, ἄρρα καὶ ἄλλον ἐχείρομεν, ὄτι ἐπίοικαν
 Βουλῆς βουλευσάν, ἢ φεγγίμαν, ἢ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ κλισίῃσδε κίων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ἡεμίλον ἄμφ' ἄμομαι αἰκίος θέτο, βῆ δὲ μετ' αἰπούς.
 150 Βῆν δ' ἐπὶ Τυδαΐδῃ Δωμήδεα· τὸν δ' εἰχέωνον
 Ἐκτός ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσσι· ἄμφι δ' ἑταῖροι
 Εὐδον· ὑπὸ κραδίῳ δ' ἔχον σπιδάσ· ἔρχα δέ σφιν
 Ὀφθ' ἐπὶ σαρραϊτῆρος ἄλλοιο· τῆλε δὲ χαλκός
 Δάμφ', ὥστε στερραπὴ πατρός Διός· αὐτὰρ ὄγ' ἦρας
 155 Εὐδ', ὑπὸ δ' ἑσπερωτο μίνον βοός ἀφραύλοιο·
 Αὐτὰρ ὑπὸ κρητασφί τῆσθεσ τετάνυστο φαικός.
 Τὸν παρστιάς ἀνίγεισι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 Αἰεὶ ποδὶ κρησας, αἰθρῆς τε, νεκροῖ τ' ἀντην·
 Ἐχρεο, Τυδίδος υἱά! τί πάννηρον ὕπνον αἰκίεις;
 160 Οὐκ αἴτις, ὡς Τρῶες ἐπὶ θρασυμῶ πιδόιοι
 ἔβαντο ἔχχι νεκρῶ, ὄλλυος δ' ἐπὶ γῆρος ἔρακται;
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κρησπῆσ ἀνάρουσιν,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπει πτερόντα προσεγύδα·
 Σχέτιλός ἐσαι, γεραί· σὺ μὲν κόνον οὐποτε λήχεις.
 165 Οὐ νῦν καὶ ἄλλοι ἔσαι νεώτεροι υἱές Ἀχαιῶν,
 Οἱ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείροισιν βασιλῆσ,
 Πᾶντη ἐπαιχόμενοι; αὐδ' ἀμήχανός ἐσαι, γεραί.
 Τὸν δ' αὐτὴ προσέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ναὶ δὴ τὰντὰ γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 170 Εἶσάν μιν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 Καὶ πόλεις, τῶν κεν τις ἐπαιχόμενος καλέσειεν·
 Ἄλλὰ μάλα μεγάλη χρεὶν βεβίηκεν Ἀχαιούσ.
 Νῦν γὰρ δὴ πάσταςιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμήσ,
 Ἡ μάλα λυγρός ὄλεθρος Ἀχαιοῖσ, ἢ βιώσθαι.
 175 Ἄλλ' ἔδει νῦν, Αἰώνια τοχῶν καὶ Φυλῆος υἱόν
 Ἄσπησον — σὺ γάρ ἐσαι νεώτερος — εἴ μ' ἑλαιράεις.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ἄμφ' ἄμοισιν ἕστατο δέρμα λέοντος,
 Αἰθωνός, μεγάλοιο, ποδηγεῖς· ἔλλετο δ' ἔγχος.
 Βῆ δ' ἔναι, τοῖς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἦρας.
 180 Οἱ δ' αἶε δὴ φυλάκασσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμχθων,
 Οὐδὲ μὲν εὐδοκίας φυλάκων ἤχητορας εὐρον·
 Ἄλλ' ἔργηγοραὶ σὺν τεύχεσσι εἴατο πάντες,
 Ὡς δὲ κῆρες περὶ μῆλα δικωρῆσσαι ἐν ἀλλῇ,
 185 Θηρῆς ἀκούσαστες κρητασφῆρονος, ὅστε καθ' ἄλην
 Ἐρχηται δι' ἄρσφιν· πολλὺς δ' ὀρμαγῆδός ἐπ' αὐτῶ
 Ἄνδρῶν ἦθέ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλλων·

- Ὡς τῶν νήδυμος ἕρκος ἀπὸ βλεφάρων ὀλαίαι,
 Νύκτα φυλασσομένοισι κακῆν· πεδίοις γὰρ αἰεὶ
 Τετράραθ', ὁππότε ἐπὶ Τρώων αἴωαν ἴσταν.
 190 Τούς δ' ὁ γέρον γήθησεν ἰδεῖν, θάρσυνε τε μύθη·
 [Καὶ σφραγὸς φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·]
 Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τι ἕρκος
 Λιρῖτα, μὴ χάσμα γενώμεθα θυμμενέεσσιν.
 Ὡς εἰπὼν τάρφροιο δῖόαστο· τοὶ δ' αἶμ' ἔποιτο
 196 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.
 Τοῖς δ' αἶμα Μηριόνης καὶ Νίστορος ἀγλαὸς υἱός
 Ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλειον συμμητιάσασθαι.
 Τάρφρον δ' ἐκδιαβάντες ὄρυκτῆν, ἰδρύσαντο
 Ἐν καθάρῳ, ὅθι δὴ νεκρῶν διαφαίντο χείρος
 200 Πιπτόκτων· ὄθεν αὐτὴ ἀπετραπέετ' ἔδρυμον Ἐκτωρ,
 Ὀλλύς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νῦξ ἐκάλυψεν.
 Ἐνθα καθιζόμενοι, ἔπει ἀλλήλοισι κίραυσον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήμιος ἱππότητα Νίστωρ·
 Ὡ φίλοι, σὺν ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπιδουθ' ἔσθ' αὐτοῦ
 206 Θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμους
 Ἐλθεῖν; εἰ τίνα που θήσων ἔλοι ἰσχατέωντα,
 Ἢ τίνα που καὶ φῆμι ἐν Τρώεσσι πύθοιτο,
 Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσι· ἢ μεμιάσων
 Αὐδὶ μένιν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ πόλιονδε
 210 Ἀφ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπὶ δαμάσσαντό γ' Ἀχαιοῦς.
 Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
 Ἀσκηθῆς· μίγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλῖος εἴη
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσεται ἐσθλή.
 Ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 216 Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος δὲν δώσουσι μίλαιναν,
 Θῆλιν, ὑπόφθηρον· τῇ μὲν κτήρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 Αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλακίησι παρόνται.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέπειτα βῆσεν ἀγαθὸς Διομήδης·
 220 Νίστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 Ἀνδρῶν θυμμενέων δύναι στρατὸν ἐγγὺς ἰόντων,
 Τρώων· Ἄλλ' εἰ τίς μοι ἄνηρ αἶμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 Μῦλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
 Σύν τε δὴ ἐρχομίην, καὶ τε πρό ὃ τοῦ ἐνόησεν,
 226 Ὅπως κέρδος ἔη· μούθος δ' εἶπερ τε νόησεν,
 Ἀλλὰ τί οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δὲ τε μητις.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἔθειλον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπειθαι·
 Ἠθελῆν Αἰάντε δύνω, θεράποντες Ἀργός,
 Ἠθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἦθελε Νίστορος υἱός·

- 230 Ἡθελε δ' Ἀφειδέης, δουρικρατεὺς Μενέλαος·
 Ἡθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναι ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γὰρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετίεπεν ὄψεσ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδείδῃ Διδυμήδῃ, ἔμφ' ἀκαρισμένῃ θυμῷ,
- 235 Τὸν μὲν δὴ ἑταρὸν γ' αἰφάσαιαι, ὅν κ' ἐθέλησθα,
 Φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάσκει γε πολλοὶ.
 Μηδὲ σὺ γ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἄριστον
 Καλλεῖπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὀκνεῖσαι, αἰδοῖ εἶπεν,
 Ἐς γενεὴν ἄρῶν, μηδ' εἰ βασιλεύτερος ἐστίν.
- 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεικτο δὲ περὶ ξανθῶ Μενελάῳ.
 Τοῖς δ' αὖτις μετίεπε βοήην ἀγαθὴν Διομήδης·
 Εἰ μὲν δὴ ἑταρὸν γε κείλευτέ μ' αὐτὸν ἕλωσθα,
 Πῶς ἂν ἔπυτ' Ὀδυσσεὺς ἰγὺ θείῃσι λαθολίμῃ,
 Οὐ πέρι μὲν πρόσφρον κραιδίῃ καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
- 245 Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλαὶ δὲ ἱ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Τούτων γ' ἑσπερίνοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθρομένοιο
 Ἄμφω ροστήσαιμεν, ἐπεὶ κερίοις νοήσοι.
 Τὸν δ' αὖτις προσέειπε πολέτιος Διὸς Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, μήτ' ἄρ' με μάλ' ἀνεα, μήτε τι κείκει·
- 250 Εἰδόσι γὰρ ται ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
 Ἄλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νῦν ἄνται, ἔργυθι δ' ἦρας·
 Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρὰ φάλαγγον δὲ πλέω νῦν,
 Τῶν δύο μοιφάων, τρίτῃ δ' ἔτι μοῖρα λείλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ' ὄπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἰδύτην.
- 255 Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεκτόλομος Θρασυμήδης
 Φάσγανον ἄμφηκες — τὸ δ' ἔον παρὰ νηὶ λείλειπτο —
 Καὶ σάκος· ἄμφι δὲ οἱ κινέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 Ταυροῖην, ἀφάλον τε καὶ ἄλλοφρον, ἥτε καταϊτυξ
 Κέκληται, φύεται δὲ κάρη θολερῶν αἰζηῶν.
- 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτην,
 Καὶ ἔλφος· ἄμφι δὲ οἱ κινέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 Ῥινοῦ ποιητήν· πόλῃσιν δ' ἔντεσθον ἱμάσιν
 Ἐπίτατο στεφάνῃ· ἔποσθε δὲ λευκαὶ οδόντες
 Ἀργιόδοτος υἱὸς Θάμεις ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
- 265 Ἐν καὶ ἐπισταμένως· μίση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
 Τῆν δ' ἄ ποι' ἐξ Ἐλευθῆτος Ἀμύνταρος Ὀρμενίδης
 Ἐξέλετ' Αὐτάλκεος, πυκινὸν δόμον ἀντιτοφήςσας·
 Σκάνθειον δ' ἄρα δῶκε κυθῆραϊν Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμος δὲ Μόλυ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
- 270 Ἄνταρ δ' Μηριόνη δῶκεν ὦ παιδί φορηταί·
 Δῆ τοι' Ὀδυσσεὺς πύκασσεν κάρη ἀμφοτεθεῖσα.
 Τὰ δ' ἐπαὶ οὖν ὄπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἰδύτην,

- Βάν φ' ἴσται, λιπίτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους
 Τῷσι δὲ δεξιὸν ἦεν ἐρωδιὸν ἔγγυς ὁδοῖο
 275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 Νύκτα δι' ὄφρυιην, ἀλλὰ κλαγγάντος ἀκουσάν.
 Καῖρα δὲ τῷ ἔρριθ' Ὀδυσσεύς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνη·
 Κλύθθι μιν, αἰγιοχοῖο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰὼλ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδὲ σε λήθω
 280 Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
 Διὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 Ρίξαντας μίγα ἔργον, ὃ κα Τρῶεσσι μελήσει.
 Δευτέρος αὖτ' ἠρᾶτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Κίκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Αἰφρωτιάη·
 285 Σπείω μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδείδι δίῃ
 Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦεν.
 Τῶς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ ἔπι χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 Αὐτὰρ ὁ μιλύχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 Κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπιὼν μάλα μίσημερα μῆσατο ἔργα,
 290 Σὺν σοί, δια θεά, ὅτε οἱ πρόσφρασσα παρίστης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ φέξω βούην ἦριν, εὐρυμείαπον,
 Ἀδμήτην, ἣν οὐκὰν ὑπὸ ζυγὸν ἠγάγεον ἄνθρω·
 Τῆν τοι ἐγὼ φέξω, χρυσοῖν κέρασιν περιχέουσα.
 295 Ὡς ἔφραν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπὶ ἠρῆσαντο Διὸς κόρη μεγάληο,
 Βάν φ' ἔμεν, ὥστε λίοντι δύναι, διὰ νύκτα μάλαινας,
 Ἄμ φόνον, ἂν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήτορας εἶασ' Ἐκτωρ
 300 Εὐδαιν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 Ὅσσοι ἔσαν Τρῳάων ἠγήτορες ἠδὲ μιδοντες·
 Τῶς ὄγε συγκαλέσας, πικριῆν ἠρτίνετο βουλήν·
 Τίς κιν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελείσειεν
 Δείρω ἔπι μεγάλην; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.
 305 Δείσω γὰρ δίφρον τε, δύναι τ' ἐριώχετας ἵππους,
 Οἱ κεν ἄριστοι ἔωσι θεῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 Ὅστις κε τλάη, οἱ τ' αὐτῷ κῆδος ἄροιστο,
 Νηῶν ἀκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πνυθίσθαι,
 Ἢ φυλάσσονται νῆας θεῶν, ὡς τοπάφος περ,
 310 Ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμίντες,
 Φύξιν βουλιόουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Νύκτα φυλάσσειμεναι, καμᾶτῃ ἀδθηκότες αἰνῷ.
 Ὡς ἔφραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 Ἦν δὲ τις ἐν Τρῶεσσι Δάων, Εὐμήθεος υἱός,
 315 Κήρυκος θυεῖο, παλὺχρυσος, πολὺχάλκος·

- Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδάρκης·
 Αὐτὰρ ὁ μούνος ἔην μετὰ πάντα κασιγνήτησιν.
 Ὅς ῥα τότε Τρῳάσιν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·
 Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 230 Νηῶν ἄκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐκ τε πυθέσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
 Ἥ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῆ
 Δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Σοὶ δ' ἔγωγ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
 235 Τύφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἰμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἰκωμαι
 Νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
 Βουλᾶς βουλευσιν, ἢ φυγάμεν, ἢ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἱ ὁμοσσεν·
 ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐργύθουπος πόσις Ἥρης,
 240 Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀγήρ ἐποχῆσται ἄλλος
 Τρῳάων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐευσθαι.
 Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίλοκρον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐβράλλετο καμπύλα τόξα·
 Ἔσαστο δ' ἔκτοσθεν φόνον πολιοῖο λυκοιο,
 245 Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδίην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα·
 Βῆ δ' ἵνασι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμαλλεν
 Ἐλθῶν ἐκ νηῶν ἄψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποίσειν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιψ' ὄμιλον,
 Βῆ ῥ' ἂν ὄδον μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
 250 Διογενῆς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσεΐπεν·
 Οὐτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀγήρ,
 Οὐκ οἶδ', ἢ νῆυσιν ἐπίσκοπος ἤμετέρησιν,
 Ἥ τινα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 Ἄλλ' ἐώμην μιν πρῶτα παρελθούτων πεδίοιο
 255 Τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν
 Καρφαλίμωσ· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,
 Αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ προτιελεῖν,
 Ἐγχεὶ ἐπαΐσσων, μήπως προτὶ ἅστυ ἀλύξῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσαστε, παρέξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
 260 Κλυθθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὄκα παρῆδραμεν ἀφραδίησιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπίην, ὅσσοι τ' ἐπίονρα πύλοισι
 Ἥμιόνων — αἱ γὰρ τε βοῶν προφερίστεραι εἰσιν,
 Ἐκίμεναι νυοῖο βαθιάης πηκτὸν ἄροτρον —
 Τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δούπον ἀκούσας.
 265 Ἐλλετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέφοντας ἑταίρους
 Ἐκ Τρῳάων ἵνασι, πάλιν Ἑκτορος οἰτρυνάστος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέσαν δουρηγεῖς, ἢ καὶ ἔλασσον.
 Ἰγῶ ῥ' ἀνδρας δηΐους, λαυψηρά δὲ γούνατ' ἐνώμα

- Φευγόμενοι· τοὶ δ' αἶψα δεικνύον ἀρηϊόθησαν.
- 380 Ὡς δ' ὅτε κρημαρόδοιτο δύν κίονα, αἰδοῖτο θήρης,
Ἡ κερὰδ' ἤδ' ἰακωῶν ἐπειγέστον ἔμμενός αἰεί
Χῶρον ἀν' ὑλάνθ', ὃ δὲ τε κροθίφροι μαμηκίαι·
Ὡς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
Ἄου ἀποκμήκωτε, διαίκετον ἔμμενός αἰεί.
- 385 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὰχ' ἔμῃλε μνησέσθαι φυλάεσσων,
Φεύγων ἐς κῆος, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
Τυδείδῃ· ἴνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Φθάσῃ ἐπειξάμενος βαλάν, ὃ δὲ δευτέρως ἔλθοι.
Δουρὶ δ' ἐπαύσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
- 370 Ἢέ μιν', ἠέ σε δουρὶ κινήσομαι· οὐδέ σέ φημι
Δηρὸν ἔμης ἀπο χειρὸς ἀλύειν αἰκὴν ὄλεθρου.
Ἡ ῥά, καὶ ἔγχος ἀφήκειν, ἔκων δ' ἠμάρτανε φρεσός.
Δεξιτέρων δ' ἑπάρ' οἶμον εὖστον δουρὸς ἀκωπῆ
Ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὃ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε,
- 375 Βαμβάινων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων
Χλωρὸς ὑπαὶ δαίους· τὰ δ' ἀσθμαίνοντε κινήτης,
Χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὃ δὲ δαυρόσους ἔπης ἠΐθα·
Ζωγραεῖ, αὐτὰρ ἔγων ἐμὲ λίσσομαι· ἔστι γὰρ ἔνδον
Χαλκός τε χρυσός τε, πολύμητός τε σίδερος·
- 380 Τὼν κ' ὕμνιν χαρίζαιτο παθῆρ ἀπερείσι ἀπώμα,
Εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν κοπιύθουσι ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τὼν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Θάρασι, μηδέ τί τοι θείνοτος καταθύμιος ἔσται·
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
- 385 Πῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται εἰς
Νύκτα δὲ ὄρφναιήν, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι·
Ἡ τίνα συλήμων νεκρῶν κατατεθνήτων·
Ἡ σ' ἔκτωρ προΐηκε διασποπιῶσθαι ἔκαστα
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἦ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνήκειν·
- 390 Τὼν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δάλλων· ἔπο δ' ἔφαμε γυναι·
Πολλῆσιν μ' ἄτησι παρέκ τόον ἤγαγεν ἔκτωρ,
Ὅς μοι Πηλείωνος ἀγαυοῦ μαινυχῶς ἔκπους
Ἰνώγει δά μ' ἰόντα θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
395 Ἄνδρῶν θυςμενίων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐκ τε πυθίσθαι,
Ἢέ φυλάσσοιται νῆες θοαί, ὡς τοπάρος παρ,
Ἡ ἤδη χεῖρασαν ὑφ' ἠμετέρῃσι δαμνίτες,
Φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσι, οὐδ' ἐθάλοιστε
Νύκτα φυλασσίμεναι, καμάτη ἀδθηπότες αἰνῶ.
- 400 Τὼν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἡ ῥά νύ τοι μεγάλων δαίρων ἐπεμαίετο θυμὸς,

- Ἴκων Διανίδω δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλεγυοὶ
 Ἄνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὀχίσσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 406 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὶ καὶ ἀτρεκέως καταλίξω·
 Πού νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν ;
 Πού δέ οἱ ἔντα κῆται Ἀρήϊα, πού δέ οἱ ἵπποι ;
 Πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὔναι ;
 [Ἄσσα τε μητιώσσι μετὰ σφίσιον· ἢ μεμιάσιν
 410 Ἄνθι μίνευν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθον, ἦδ' πόλινδε
 Ἄφ ἀναχωρήσουσιν, ἐπι δαμύσαντό γ' Ἀχαιοὺς ;]
 Τὸν δ' αὐτὰ προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τυγάρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλίξω.
 Ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουλευφόροι εἰσίν,
 416 Βουλᾶς βουλεύει θεῖλον παρὰ σήματι Πλου,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακᾶς δ' ἄς εἴρῃαι, ἤρωε,
 Οὔτις κερκίμενη φύται στρατόν, οὔδ' ἐφυλάσσει.
 Ὅσσοι μὲν Τρώων πυρός ἰσάχαραι, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἱ δ' ἐργηγόρθεσι, φυλασσόμεναί τε κίλονται
 420 Ἀλλήλοισ· ἀτὰρ αὐτὲ πολυκλήτοι ἐπίκουροι
 Εὐδοῦσι· Τρώσιν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 Οὐ γὰρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἶσται, οὔδ' ἡ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμητις Ὀδυσσεύς·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμυγμένοι ἱπποδάμοισιν
 426 Εὐδοῦσα, ἢ ἀπάνευθε ; δῖαιπέ μοι, ὄφρα δαίω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τυγάρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλίξω.
 Πρὸς μὲν ἄλδς Κῆρες καὶ Παίονες ἀργυλότοξοι,
 Καὶ Λέλεγες καὶ Κανύκωνες, δῖοι τε Πηλασγοί·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
 Καὶ Φρυγες ἱπποδάμοι καὶ Μήονες ἱπποκαρνοταί.
 Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέσθαι ἕκαστα ;
 Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,
 Θρηῆικες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἴσχατοι ἄλλων·
 436 Ἐν δέ σφιν Ῥήσος βασιλεὺς, παῖς Ἥιονῆος.
 Τῷ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἦδ' ἐμγίστους·
 Δευκίταροι χιόνος, θεῖον δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσῶν τε καὶ ἀργύρεω ἤ σκηται·
 Τῦχα δὲ χρύσεια, πηλώρια, θαῦμα ἰδίσθαι,
 440 Ἢλνθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἴοικεν
 Ἄνδρῶσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πηλάσσειτον ὠκυποροῖσιν,
 Ἢ ἐμὲ δῆσαντες λίπει· αὐτόθι νηλεῖ δεσμοῖ,
 Ὅφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πιερηθῆιεν ἐμείο,

- 445 Ἦ φη κατ' εἶπαι ἔειπον ἐν ἄρῃ, ἧς καὶ οὐκ.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπόθεα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Λαοκῆτης·
 Μῆ δὴ μοι φύβη γε, Δόλων, ἐμβαλλεο θυμῷ,
 Ἐσθλά περ ἀγγελίας, ἐπαὶ ἴκτο χεῖρας ἐς αἶμα.
 Εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἧς μεθύμεν,
 450 Ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθε θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἦε διοπτρεύων, ἧ ἐναντίβιον πολεμίδων·
 Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χειρὶ θυμῆς ἀπὸ θυμῶν ἀλέσασθαι.
 Οὐκίτ' ἐπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσομαι Ἀργείοισιν.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔβαλλε γενεῶν χεῖρὶ παλαιῇ
 455 Ἀφάμενος λίσσασθαι· ὁ δ' ἀνέχεται μέσσοι ἐλπίσσομαι,
 Φασγάνῳ ἄλλας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρως τίνοισι·
 Φθεγγομένου δ' ἄρα τούγῃ κάρη κορήσασιν ἐμῆσθαι.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδίην κυνήτην κοραλήφωσιν ἔλωστο,
 Καὶ λυκίην καὶ τόσσα παλίντοσα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 Καὶ τάγ' Ἀθηναίη ληϊτιδι δίος Ὀδυσσεύς
 Ἐφῶσ' ἀνέσχεθε χεῖρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤθη·
 Χαῖρε, θεῖα, τοῖςδεσσοί! σέ γὰρ κρείττην ἐν Ὀλύμπῳ
 Πάντων ἀθανάτων ἐπιβουλόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτίς
 Πάμμον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν Ἰπποῦς τε καὶ εὐνάς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔδου ἕφασ' αἰάρας
 Θῆκεν ἀπὰ μυρικήν· δόλιον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 Συμμάρφας δονακας, μυρικής τ' ἀροθλιάς ὄλους·
 Μῆ λάθοι αὐτίς ἰόντε θεῶν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 Τῷ δὲ βήτην προτέρω, διὰ τ' ἔπειτα καὶ μέλαιν αἶμα·
 470 Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔβη ἰόντες.
 Οἱ δ' εὐδον καμώσθαι ἀδθηνότες, ἔπειτα δέ σφιν
 Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χροῖνὴ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
 Τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστη δέξυγες ἔκποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ ἔειπε, παρ' αὐτῷ δ' αἰκίης Ἰπποῦς
 475 Ἐξ ἐπιδηφριάδος πυμάτης ἱμάσι δίδετο.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προσάροισεν ἰδὼν Λαοκῆδι δαΐων·
 Οὐτός τοι, Λαοκῆδες, ἀνήρ, οὗτος δὲ τοι Ἰπποῦς,
 Οὓς νῶϊν πέραυσσε Δόλων, ὃν ἐπέφρομον ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ, πρόσφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χεῖρ
 480 Ἐστάμεναι μέλιον σὺν τούχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἔκποις·
 Ἦε σὺν' ἀνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἔμαι Ἰπποῦ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἐμπνευσε μένος γλυκεῖαίς Ἀθήνη·
 Κτιάνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ἄρσενι' αἰκίης,
 Ἄορι θυνομείνων· ἐρυθαίνετο δ' αἶματι γαῖα.
 485 Ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπικθάνων,
 Ἀγέσιν ἧ ὄρεσι, κακὰ φρονίῳν ἐνοροσῆ·
 Ὡς μὲν Θρηκίης ἀνδρας ἐπέχετο Τυδίδος υἱός,

- Ὄφρα θναίδες ἔπαυον· ἄτερ πολέμητις Ὀδυσσεύῃ,
 Ὅτινα Τυδείδης ἄορι κλέψαι παρεστάς,
 490 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξείσασκειν,
 Τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως κἀλλερχεας ἔπαιε
 Ρῦα διείδοισιν, μηδὲ τρομαλοιο θυμῷ,
 Νεκροῖς ἀμβλαίνοντες· εἰθέσσον γὰρ εἶ· αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὅτι δὴ βασιλῆα κηρύσσατο Τυδίδος υἱός,
 500 Τὸν τριςκαδέκατον μελιθήδεα θυμὸν ἀπαύρα,
 Ἄσθμαινοντα· κωκὸν γὰρ ὄναρ παραλήφειν ἐπέονη.
 [Τὴν σὺν τ', Οἰνείδαο παῖς, δια μήτιν Ἀθήνησ.]
 Τόφρα δ' ἄρ' ὁ κλέμων Ὀδυσσεὺς ἴε μείνεας ἔπαυον,
 Σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσσι, καὶ ἐξήλαυεν ὄμιλον,
 510 Τῶν ἐπιπλήσσαν· ἐπεί οὐ μάλιστα φασαίην
 Πεικίλου ἐκ δίφροιο νόστοιο χερσὶν ἔλισσθαι·
 Ρολῆσεν δ' ἄρα, παραύσαντο δαμνῆδεα δίφρ.
 Αὐτὰρ ὁ παρμήριζε μίανω, ὅ,τι πύκτερον ἔρδοι·
 Ἥ οὔτε δίφρον ἔλαιν, ὅθι πεκίλλη κτερεῖ ἔπειτα,
 520 Ρυμοῦ ἔξευνοι, ἢ ἐκείφοι ὕψος ἄερας·
 Ἥ εἰσι τῶν κλέωνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμῶν ἔλοιο.
 Ἔως ὁ ταυθ' ἔφραϊνε κατὰ φρένας, τόφρα δ' Ἀθήνη
 Ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Λιομήδεα δῖον·
 Νόστον δὴ μῆσαι, μεγαθύμου Τυδίδος υἱέ,
 530 Νῆας ἐπι γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·
 Μὴ πού τις καὶ Τρωῶς ἐγείρησεν θεὸς ἄλλορ.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ἐντόχη θεῶς ὅπια φωνηδῶσας·
 Καρκαλίμω δ' ἔπαυον ἐπεβήσατο· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
 Τῶν· τοὶ δ' ἐπέοντο θεῶς ἐπι νῆας Ἀχαιῶν.
 540 Οὐδ' ἄλκωσσοπιῆν εἰς ἀργυροτόξος Ἀπόλλων,
 Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδίδος υἱὸν ἔπαυον·
 Τῇ κούτων, Τρωῶν καταδύσσατο πούλιν ὄμιλον,
 Ἦρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον ἔπαυονόωντα,
 Ἐρσου ἀνεπιον ἑσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
 550 Ὡς ἴδε χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἔστασαν ὀκείες ἔπποι,
 Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέοι φρονήσιν,
 Ἰμωξέν τ' ἄρ' ἔπαυον, φίλον τ' ὀνόμησεν ἑσθλόν.
 Τρωῶν δὲ κλωγγή τε καὶ ἀσπετος ἄετο κνυθεμῆες,
 Θυντότων ἄμυδες· θηπέσσο δὲ μέρμαρα ἔργα,
 560 Ὅσοι ἄνδρες ἐβάζαντες ἔβαν κούλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτι δὴ φ' ἴκωνον, ὅθι σιοπέον ἔκτορος ἔπειτα,
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρριβε, δὴ φίλος, ὀκείας ἔππους·
 Τυδείδης δὲ χαμῆδε θεράων ἔναρα βροτόεσσα
 Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσσῆϊ τίθει· ἐπιβήσατο δ' ἔπαυον.
 570 Μάστιξεν δ' ἔππους, τοὶ δ' οὐκ ἄνεοτε πετίσθην.

- [Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔλετο θυμῷ.]
 Νέστορ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φωνήσιν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μίδοντες,
 Φεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἔρως; κίλται δὲ με θυμῷ·
 595 Ἴππων μ' ἀκνυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.
 Δι γὰρ θῆ' Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κραταῖρος Διομήδης
 Ὡδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἰλασαίαιτο μίνυχας ἵππους.
 Ἄλλ' αἰνῶς δαίδοικα κατὰ φρένα, μήτι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐπὶ Τρώων ὄρμαγδού.
 600 Οἴκω πᾶν εἰρητο ἔπος, δὲ ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καὶ ῥ' οἳ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρῆντας
 Δειῖη ἠσπάζοντο, ἔπασσι τε μαιλιχίοισιν.
 Πρῶτος δ' ἐξερέσεν Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἔϊπ' ἄγε μ', ὦ πολύναι· Ὀδυσσεῦ, μίγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 605 Ὅπως τοῦσδ' ἵππους λάβητον· καταδύντες ὄμιλον
 Τρώων; ἢ τίς σφας πόρον θεὸς ἀντιβολήσας;
 Διῶς ἀκτίνοισιν ἰοικότες ἡέλιου.
 Αἰαὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ, γίγων περ εἰὼν πολεμιστής·
 610 Ἄλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐτόσσα.
 Ἄλλὰ τιν' ὕμῃ ὄϊα δόμεναι θεῶν ἀντίσσαντα·
 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 615 ὦ Νέστωρ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ῥῦα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνορας ἤπερ οἶδέ,
 Ἴππους δαρήσασαι, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραίε, νεήλυδες, οὐς ἑρμίνευς,
 Θρηϊκιοί· τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 620 ἔκτανε, παρ' δ' ἱτάφους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 Τὸν τριεκαίδεκατον σκοπὸν εἰλομεν ἑγγύθι νηῶν·
 Τὸν βα διωκτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 Ἐκτὼρ τε προΐηκε καὶ ἄλλοι Τρώες ἀγανοί.
 Ὡς εἰπὼν τάφοιο διήλασε μίνυχας ἵππους,
 625 Καυχάλοων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
 Οἳ δ' ὅτε Τυδείδω κλισίην εὐτυκτον ἴοντο,
 Ἴππους μὲν κατέδησαν ἐντιμήτοισιν ἱμάσιν
 Φάτῃ ἐφ' ἱπκίῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 Ἐτασαν ἀκνυπόδες, μαιλιχία πυρὸν ἴδοντες.
 630 Νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔταρα βροτόεντα Δόλωνος
 Θῆκε Ὀδυσσεύς, ὄφρ' ἰρὸν ἱτομασσεύατ' Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,
 Ἐσβάντας, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

DELLI... WITH THE... OPRESS...

... ..

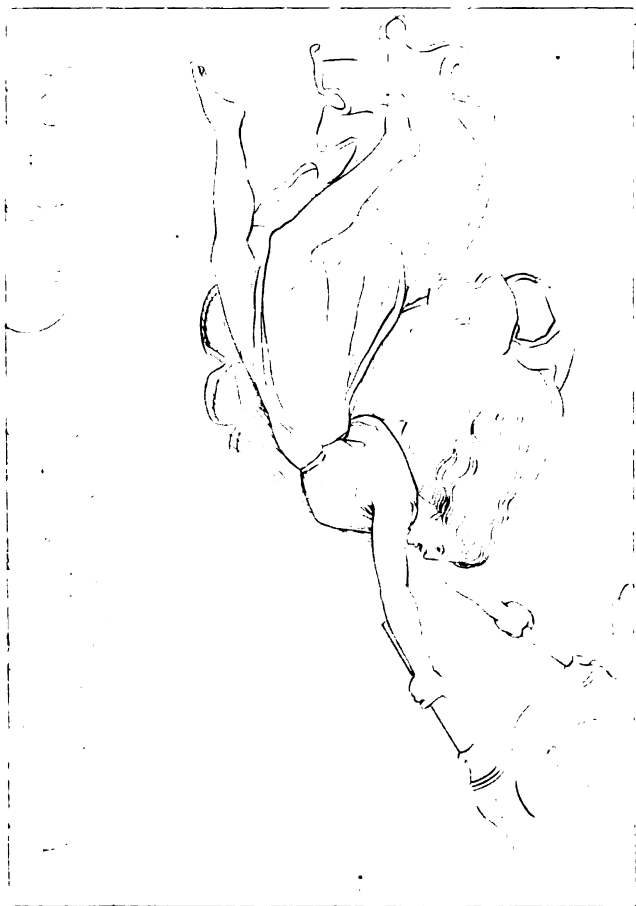
Ι Α Ι Δ Δ Ο Σ Δ.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1 - 66). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognitam turbam inflamat, Trojani commoventur, magnâ clade acceptâ (67 - 162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius proelio egreditur (163 - 283). Quo facto, Hector ad pugnam redit, et novum ardorem injicit suis (284 - 309). Aciem inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax: sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revohitur (310 - 400); item Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis circumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (401 - 488); mox Paridis sagittis vulnerantur Machao et Eurypylus (489 - 596). Machaonem, Nestoris curru prætervehentem, conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cogniturum (597 - 617). Is ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserriam fortunam prolii edocetur rogaturque. ut vel Achillem ad auxilium Achivis ferendum imploret, vel ipse, Achillis arma indutus, hostes terreat (618 - 803). In reditu Patroclus Eurypylum ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium delato medetur (804 - 848).

Ἄγαμέμνωνος ἀριστεία.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυῷ Τριθωνοῖο
 Ἦρην θ', ἐν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
 Ζεὺς δ' Ἐριδα προκάλει θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀργαλίην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
 6 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσοῦς μεγακῆτεϊ νῆϊ μελαινῇ,
 Ἥ ῥ' ἐν μισάτῳ ἔσκει, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσσι,
 Ἥμῃν ἐπ' Ἄλαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
 Ἢθ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας ἕισας
 ἔβρουσαν, ἠγορήῃ πύσνονοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
 10 Ἐνθα στάσ' ἦνσσι θεὰ μέγα τε δεινόν τε
 Ὀρδι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαι' ἐκάστω
 Καρδίη, ἄλληκτον πολέμιζεν ἠδὲ μάχεσθαι.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

- [Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γίνεται, ἧε γίνεσθαι
 Ἐν κησὶ γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.]
- 15 Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδί ζώνυσθαι ἄνωγεν
 Ἀργείοις· ἐν δ' αὐτὸς ἐθύσατο νέωρα χαλκόν.
 Κρημίδας μὲν πρώτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλῆς, ἀργυροῖσιν ἐπισφύροισι ἀραρυίας·
 Διύτερον αὖ θάρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
- 20 Τὸν ποτὶ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήιον ἔλαι.
 Πεύθετο γάρ Κύνροσθε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ
 Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλευρούσθαι ἔμελλον·
 Τούνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 Τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἴμοι ἕσαν μέλαρος κνώσσιοι,
- 25 Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέραιο·
 Κνώσσιοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχματο προτὶ δαιρήν
 Τρεῖς ἐκάεσθ' ἴρισι βλοσυροῖσι, ἄστε Κρονίων
 Ἐν νύφῃ στήριξε, τέρας μωρότων ἀνθρώπων.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὄμοισιν βάλετο ἔϊφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
- 30 Χρυσίοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κούλεόν ἦεν
 Ἀργύρεον, χρυσοῖσιν ἀορητρεσσιν ἄρηρός.
 Ἄν δ' ἔλει ἄμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θούριν,
 Καλῆν, ἣν πέρι μὲν κύνιοι δέκα χάλκιοι ἦσαν·
 Ἐν δὲ οἱ ὄμφαλοι ἦσαν εἴκοσι κασσιτέραιο
- 35 Δυνκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλαρος κνώσσιοι.
 Τῆ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἑστειφάνωτο,
 Δεινὸν θεαρομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' εἰ ἀργύρεος τελαμών ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆ
 Κνώσσιος ἑλίλικτο δράκων, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν
- 40 Τρεῖς ἀμφιστεφείες, ἐνὸς ἀσπίδος ἐκπεφυδίαι.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάλῃσιν,
 Ἴκπουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔειπεν.
 Ἐύετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῆ,
 Ὅξια· τῆλε δὲ χαλκὸς ἄπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
- 45 Δάμπ' ἐπὶ δ' ἐγδοῦπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκῆνης.
 Ἠτιόχευ μὲν ἔπειτα ἐπ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 Ἴκπους εὖ κατὰ κόσμον ἐρκεῖμεν αὐθ' ἐπὶ τάφῳ·
 Αὐτοὶ δὲ περὶ τῆς σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
- 50 Ῥῶσι· ἄσβεστος δὲ βοή γίνεται ἡᾶδι πρό.
 Φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφῳ κοσμηθίντες·
 Ἴκπῆες δ' ὄλλγον μετακείσθον· ἐν δὲ κυδομόν
 Ἦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑπόθευ ἦκεν ἔρσας
 Διματι μυδαλίας εἰς αἰθέρος, οὔνεκ' ἔμελλον
- 55 Πολλὰς ἐφθίμους κεφαλὰς ἄϊδι προΐαφαι.

- Τρῶες δ' ἀθά' ἐπέφθηκ' ἐπὶ θρασυῆι κεδνῶι,
 Ἔκτορα τ' ἀμφὶ μάχην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Δινείων φ', ὅς Τρῶας, θεὸς αἶς, τίετα δῆμῳ,
 Τρεῖς τ' Ἀκταγόρῃδας, Πάλλυβον καὶ Ἀγύνορα δῖον,
 60 Ἡΐδεόν τ' Ἀκίμαντι, ἐπιεικεῖλον ἀθανάτοισιν.
 Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φῆγ' ἀκίβδη πάντας ἔπειθε.
 Ὀλος δ' ἐκ νεφελῶν ἀναφαίνεται οὐλῆς ἀστήρ,
 Παμφαίνων, τοτὰ δ' αὖτις ἔδου νέφεα σμιόοντα·
 Ὡς Ἔκτωρ ὅτε μὴν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκον,
 65 Ἄλλοτε δ' ἐν πυράτοισι, κελύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Δάμῳ, ὥς τε στεφάνῃ πατρὸς Διὸς αἰγυῖοιο.
 Οἱ δ' ἄρα ἀμνηστῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 Ὅγμον εἰλύνουσιν, ἐκδρὸς μάκαρος κατ' ἄφουσαν,
 Πυρρῶν ἢ κριδῶν· τὰ δὲ δραχμῶτα ταφρῆα πέπται·
 70 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐκ' ἀλλήλοισι θεορόντες
 Ἀήουν, οὐδ' ἔπειρα μνώσκ' ὀλοῖο φόβοιο·
 Ἴσας δ' ἡμίτη κεφαλῶς ἔχον· οἱ δὲ, λυπαὶ αἶα,
 Θύνον. Ἔφρα δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόσων·
 Οἴη γὰρ ἴα θεῶν παρετόγγωνε μαρμαμένοισιν·
 75 Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφρα πάρασαν θεοί, ἀλλὰ ἐκηλοῖ.
 Σροῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθέδικοι, ἤχι ἐκάστη
 Δωματα καλά τέκνυτο κατὰ πύργος Οὐλύμπιοιο.
 Πάντες δ' ἠτιώοντο κελαικεφῆα Κροσίωνα,
 Οὔνεκ' ἄρα Τρῶεσσαν ἔβαύλετο κύδος θεῖται.
 80 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λεοσθεῖα,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύνει γαίῳν,
 Εἰσορόων Τρῶων τε πάλιν καὶ πᾶς Ἀχαιῶν,
 Χαλκοῦ τε στεφάνῃ, ὀλλίντας τ' ὀλλυμένους τε.
 Ὅφρα μὲν ἦος ἦν καὶ αἰετοῖο ἱερῶν ἡμαρ,
 85 Τόφρα μάλ' ἄμφοτέρων βέλε' ἤπειρε, πίπτε δὲ λαῖς·
 Ἥμος δὲ δρατόμος περ ἀνήρ' ἐπλάσσατο δεικνον
 Οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσασατο χεῖρας
 Τύμνων θένθηρα μαυρά, ἄδος τὲ μιν ἔπειτο θυμόν,
 Σχτοῦ τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἱμαρος αἰεῖ·
 90 Τῆμος σφῆ ἀρετῇ Λακασὶ φήζαντο φάλαγγας,
 Κεκλόμενοι ἱτάροισι κατὰ στήσας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρώτος ὄρουα· ἔλα δ' ἀνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Ἀτόν, ἔπειτα δ' ἐκείφον Ὀϊλήα πληθύνων.
 Ἦτοι οὐ' ἐξ ἵππων κατεπέλαμνος, ὀντίος ἔστη·
 95 Τὸν δ' ἰθύς μεμαῶτα μετώπιον ὄδῳ δουρὶ
 Νυξ', οὐδὲ στεφάνῃ δουρὶ οἱ ἀπέθε χαλκοβαίρειμα,
 Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὄσσευ, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἔνδον ἅπας πεπάλαντο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.

- Καὶ τοὺς μὲν ἴσταν αὐθι' ἑπὰς ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 Στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περιδύσει χιτῶνας·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ἔ' ἴσον τε καὶ Ἀντιφον ἐξαναρίξων,
 Τis δύο Πριάμοιο νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 ἔιν ἐνὶ διαφρῶ ἰόντας· ὁ μὲν νόθος ἠνιόχευεν,
 Ἀντιφον αὐτὸν παρὶβασκε περιαιλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεύς
 105 ἴδης ἐν κρημοῖσι διδῆ μοσχοῖσι λύγοισιν,
 Ποιμαίνοντ' ἐκ' ὄσσει λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίων.
 Δῆ τότε γ' Ἀτρείδης εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων
 Τὸν μὲν ἑπὶ μαζοῖο κατὰ στήθεος βάλει δουρί·
 Ἀντιφον αὐτὸν παρὰ οὐς ἔλασε ἔλπει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἔππων.
 110 Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖων ἐτύλα τεύχεα καλά,
 Πυγῶσκιον· καὶ γὰρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θεῶσιν
 εἶδεν, ὅτ' ἐξ ἴδης ἄγαγον πόδας ἄνυς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχέως νήπια τέκνα
 ῥηίδιος συνιάξει, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 115 ἔλθῶν εἰς σὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπήγυρα·
 Ἥ δ' εἶπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 Χραιομῆιν· αὐτὴν γὰρ μιν ὑπὸ τρομος αἰὼς ἰκάνει·
 Καρπαλίμως δ' ἦξε διὰ θυμὰ πεκνὰ καὶ ὕλην,
 Σπείδουσα, ἰδρωῦσσα, κραταῖου θηρός ὕψ' ὀρηγῆς·
 120 Ὡς ἄρα τοῖς οὕτως δύνατο χραιομῆσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὅπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον μενεχάρμην,
 Τίλας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
 Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δευτεγμῆνος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 Οὐκ εἶασχ' Ἐλέην δόμεναι ξανθῶ Μενελάῳ·
 Τούπερ δὴ δύο παῖδες λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 ἔιν ἐνὶ διαφρῶ ἰόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκείας ἔππους·
 Ἐκ γὰρ σφειας χειρῶν φύγον ἠνία σιγαλόεντα,
 Τῷ δὲ κωνηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὤρωτο, λέων ὣς,
 130 Ἀτρείδης· τῷ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουναξέσθην·
 Ζώγρει, Ἀτρείος νιέ, σὺ δ' ἄξια δεξιά ἄποινα·
 Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια πέσται,
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολέμηγτός τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσασαιτο πατὴρ ἄπερθεῖσ' ἄποινα,
 135 ἔι νῶϊ ζωὸς πεπύθῃσι ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τογέ κλαίοντι προσανθήτην βασιλῆα
 Μυλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν
 ἔι μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος νίδες ἐστὼν,
 Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενελάον ἄνωγεν,
 140 Ἀγγελλῆν ἐλθόντα σὲν ἀντιθέῳ Ὀδυσσῆϊ,
 αὐθι' κατακτείναι, μηδ' ἔξεται ἄρ' ἐς Ἀχαιοῦς·

Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀκακία τίστετε λάβην.

Ἢ, καὶ Πύσανδρον μὲν ἄρ' ἵππων ὡσεὶ χαρμᾶζε,
 Δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος· ὁ δ' ὕπτιος οὐδεὶ ἐρείσθη.

148 Ἰππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμᾶι ἐξανάριξεν,
 Χεῖρας ἀπὸ ἑφθαί τμησας, ἀπὸ τ' αὐχένα κοφας·

Ὀλμον δ' ὡς ἴσσοι κύνδεσθαι δι' ὄμιλον·
 Τούς μὲν ἕασ'· ὁ δ', ὅθι κλισίαι κλονιόντο φάλαγγες,
 Τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.

160 Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεον φεύγοντας ἀνάγκη,
 Ἰππεῖς δ' ἱππησας — ὑπὸ θεῖ σφισιν ὤρω κονή

Ἐκ πεδίου, τὴν ὤρσαν ἐφύδουποι πόδες ἵππων —
 Χαλκῷ δηϊώοντες, ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων

Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπειτ', Ἀργείοισι κελύων.

168 Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλὸν ἐν ἀξύλῳ ἐμπύση ὕλη·
 Πάντη τ' εἰλυφῶν ἀνεμος φέρε, οἱ δέ τε θάμνοι

Πρόφθοιο πίπτουσι, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὄρη·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτει κάρηνα

Τρωῶν φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριάνυχες ἵπποι·
 180 Κεῖν' ὄχρα κροτάλιζον ἀνὰ πτολίμοιο γυφύρας,
 Ἠνώχους ποδίστορες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ

Κεῖατο, γύπεσσι πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
 Ἐκτορα δ' ἐκ βελίων ὑπάγα Ζεὺς, ἔκ τε κοπίης,

Ἐκ τ' ἀνδροκτασίας, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·
 188 Ἀτρείδης δ' ἔπειτο, σφειδανὸν Δαναοῖσι κελύων.

Οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
 Μίσσον καὶ πεδίων, παρ' ἐρινεὸν ἴσσεύοντο,

Ἰέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγῶς ἔπειτ' αἰεὶ
 Ἀτρείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

170 Ἄλλ' ὅτε δὴ Σχαιᾶς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴσοντο,
 Ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμον.

Οἱ δ' ἔτι καὶ μίσσον πεδίων φοβέοντο, βοεὸς ὡς,
 Ἄστε λίων ἐφόβησε, μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ,

Πάσας· τῇ δὲ τ' εἴη ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
 178 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσει·

Ὡς τοῖς Ἀτρείδης ἔφρασε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον· οἱ δ' ἐφέβοντο.

Πολλοὶ δὲ πρηγεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
 180 Ἀτρείδew ὑπὸ χερσίν· περὶ γὰρ ἔγχεθ' ἔθεν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺν τε τείχος
 Ἴεσθαι, τότε δὴ φη πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδιέσεως,
 Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

- 185 Ἴριον δ' ὤτρυνε χρυσοπτερον ἀγγέλλουσαν·
Βάσκι' ἴθι, Ἴρι ταχέια, τὸν ἔκτορι μύθῳ ἰωσπα.
 "Ὀφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοτι' ἐν προμάχοισιν, ἐναιφροντα στήχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθε
- 190 Μάργασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὕσμινην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπείς ἢ βλήμενος ἴφ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλλῆω,
 Κτείνειν, εἰσόκα νῆας εὐσσίλους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κρέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 195 "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδρας ποδήνεμος ὤκεια Ἴρις.
 Εἷη δὲ κατ' Ἰθαίων ὄρεάν εἰς Ἴμιον ἰρήν·
 Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, ἔκτορα δῖον,
 Ἔστασι' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Ἀγχού δ' ἴσταμένη προσέφη πόδας ὤκεια Ἴρις·
- 200 ἔκτοφ, υἱέ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαστε,
 Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τέην τάδε μυθήσασθαι.
 "Ὀφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοτι' ἐν προμάχοισιν, ἐναιφροντα στήχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθε
- 205 Μάργασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὕσμινην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπείς ἢ βλήμενος ἴφ,
 εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλλῆει,
 Κτείνειν, εἰσόκα νῆας εὐσσίλους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κρέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
- 210 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσα ἀπίβη πόδας ὤκεια Ἴρις.
 ἔκτωφ δ' ἐξ ὄρεων σὺν τεύχεσιν ἄλλο χαμᾶζε,
 Πάλλων δ' ὀδία δούρα κατὰ στρατὸν ἤχετο πάντη,
 Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἐλαλήθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
- 215 Ἀργεῖοι δ' ἐτίρωσαν ἐπαρτύναντο φύλαγγας·
 Ἀρτύνθη δὲ μάχῃ, στάν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔθανεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δόματ' ἔχουσαι,
 "Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
 220 Ἡ αὐτῶν Τρῶων, ἢ ἐκλειτῶν ἐπικούρων.
 Ἰφιδάμας Ἀπηνοφίδης, ἧς τε μίγας τε,
 "Ὅς τρώφῃ ἐν Θρηκῇ ἐριβόλαια, μητίρι μῆλων·
 Κισσῆς τόγγ' ἔθρψε δόμοις ἐνι τυτθὸν ἔσταν,
 Μητροπάτωρ, ὃς τίκετ' ἑταιρῶ καλλιπάρηρον.
- 225 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐρικυδέος ἴκετο μέτρον,
 Αὐτοῦ μιν κατέρηκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Γήμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἴκετ' Ἀχαιῶν.

- Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἱ οἱ ἔποντο·
 Τῆς μὲν ἔπειτ' ἐν Περσικῇ λίπε ρῆς ἕισας,
 230 Αὐτὰρ ὁ κῆρὸς ἔων εἰς Ἴλιον εἰληλούθη·
 Ὅς ῥα τότε Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οὐ ἐτρόπατ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θείρηκος ἔκροθεν,
 235 Νύξ' ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρρισε, βαρεῖη χειρὶ πιδήσας·
 Οὐδ' ἔτορε ζωστήρα καταλοιοι, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἀργύρῳ ἀντομῆν, μόλιθος ὡς, ἐτραπέτ' αἰχμῇ.
 Καὶ τότε χειρὶ λαβὴν εὐρυκράειον Ἀγαμέμνων,
 Ἐλκ' ἐπὶ οἱ μεμαῖος, ὡς τε λίξ' ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 240 Σπάσασατο· τὸν δ' ἄορι κλῆξ' ἀνέχνα, λύσας δὲ γυῖα.
 Ὡς ὁ μὲν ἀνθι πεσὼν νοσησάτο χάλκεον ἵππον,
 Οἰκίτρος, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ὡστοῖσιν ἀρήγων,
 Κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 Πρωθ' ἱκατὸν βούς δάικεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπόστη
 245 Αἴγας ὄμοῦ καὶ οἷς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐκωάριεν,
 Βῆ δὲ φέρον ἄν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὡς σὺν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκτος ἀνδρῶν,
 Πρῶστυγενῆς Ἀθηνοΐδης, κραταρὸν ῥά ἐ κένθος
 250 Ὀφθαλμοῦς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 Στῆ δ' εὐράξ' σὺν δουρὶ, λαθῶν Ἀγαμέμνονα δῖον·
 Νύξας δὲ μιν κατὰ χεῖρα μίσσην, ἀγκῶνος ἐκροθεν,
 Ἀντιπρὸ δὲ διέσχε φασινοῦ δουρὸς ἀκαιή.
 Ῥίγησιν τ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 255 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
 Ἄλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοστρεφῆς ἔγχος.
 Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασιγνήτην καὶ ὄπατρον
 Ἐλκας ποδὸς μεμαῖος, καὶ αὐτεὶ πάντας ἀρίστους·
 Τὸν δ' ἔλκοντι ἄν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 260 Οὔτισε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λύσας δὲ γυῖα·
 Τοιοῦ δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 Ἐνθ' Ἀντήροφος υἱὲς, ὑπ' Ἀτρεΐδην βασιλῆϊ
 Πότιμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἰδῆος εἴσω.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπαλιεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 265 Ἐγγεῖ τ' ἄορι τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν,
 Ὅφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήροθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτίσσετο, παύσατο δ' αἶμα,
 Ὄξειαι δ' ὀδύνας δύνον μῆνος Ἀτρεΐδαιο.
 Ὡς δ' ὅτε ἄν' ὀδίνουσαν ἔχη βίλος ὄξυ γυναικα,
 270 Δριμύ, τό τε προΐεισι μογοστόμοι Ἑλλιάδυνας,

- Ἦρος θυγατέρες, κινῶσις ὀδύνας ἔχουσαι·
 Ὡς ὄξει ὀδύνην δύνασι μέγας Ἀτρεΐδαια.
 Ἐς δίφρον δ' ἀνάρουσαι, καὶ ἠνίοχῳ ἐπίτελλον,
 Νηυσὶν ἐπιγλαυροῦσαι λακνύμεν· ἤχθηκα γὰρ κῆρ.
 270 Ἦυσεν δὲ διακρούσιον, Λακνωσὶν γεγονῶσι·
 Ὡ φίλοι, Ἀχαιοὶ ἠγχέταρες ἠδὲ μέδοντες,
 Τριῖς μὲν τῶν νηυσὶν αἰνυμένα καταπαροῦσαι
 Φύλοισιν ἀργαλίην, ἐπεὶ σὺν ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 Εἶπας Τρωῶσσι παρημέριον πολέμῳ·
 280 Ὡς ἔφαθ'· ἠνίοχος δ' ἴμασιν καλλίτρεχας ἔκπευε
 Νῆας ἐπιγλαυροῦσας· τοὶ δ' οἴαυοντι πατέσθην·
 Ἄφρον δὲ σταδίῃσιν, φαινώτα δὲ κέρθε κοκίῃ,
 Τυφρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνενθε φέροντες,
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐλάησιν Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα,
 290 Τρωῶσι τε καὶ Δυκίοισιν ἐκιάλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Δυκιοὶ καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἄνιρες ἴσσι, φίλοι, μνησσοσθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
 Οἴχετ' ἀνήρ ἄριστος, ἐμοὶ δὲ μεγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κροῖσίδης· ἄλλ' ἰθὺς ἐλεύνητε μαινυχας ἑκάστας
 300 Ἰφθίμων Δαναῶν, ἰν' ὑπέρτερον εὖχος ἄφραθε.
 Ὡς εἰπὼν ἄτρανα μίνας καὶ θυμὸν ἑκάστου
 Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητήρῃ κύνας ἀργιόδονας
 Συῆν ἐπ' ἀγροτέρῳ σὺν κτηρῶν ἤδ' ἰόντι·
 Ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν οὕτω Τρῶας μεγαθύμους
 310 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολογίῳ ἴσος Ἀρηῆ.
 Αὐτὸς δ' ἐν προκίοισι μέγα φρονίων ἔβηθη.
 Ἐν δ' ἔπασ' ὑσμίνῃ, ὑπερῶσι ἴσος αἰέλη.
 Ἦτε καθαλλομένη ἰαειδέα πόντον ὄρνευι.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἔξανάριζεν
 320 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
 Δαῖσιον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
 Καὶ Δόλοπα Κλυτιδῆν καὶ Ὀφείλιον ἠδ' Ἀγέλαον,
 Διουμνόν τ' Ὡρέα τε καὶ Ἰππόνοον μενεχαρμη.
 Τοὺς ἄρ' ὄγ' ἠμερόνας Δαναῶν ἔλειπ, αὐτὰρ ἔπειτα
 330 Πηλεΐδην· ὡς ὅποτε νέφεα Ζεφύρος στρυφέλλῃ
 Ἀργίσταο Νότιοι, βαθεῖη λαίλαπι τύπτων·
 Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλινδεται, ὑψόσε δ' ἄχρη
 Σκιδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰσῆς·
 Ὡς ἄρα πυκνὰ κρηῖθ' ὑφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
 340 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀρήχανα ἔργα γίνοντο,
 Καὶ νῦν κεν ἐν νηυσὶ πείσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 Ἐὶ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέλευε Ὀδυσσεύς·
 Τυδεΐδῃ, τί παθόντε λαλάσμεθα Θούριδος ἀλκῆς;

- Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πίπον, παρ' ἔμ' ἴτασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 315 Ἔσεται, εἴ κεν νῆας ἤη κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἦτοι ἐγὼ μανέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυθα
 Ἡμῶν ἴσεται ἦδος, ἐπεί νηφεληγεῖτα Ζεὺς
 Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥπερ ἡμῖν.
 320 Ἢ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὡσεὶ χεμάζε,
 Δουρὶ βαλὼν κατα μαζὸν ἀριστέρον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀντίθεον θηράποτα, Μόλλωνα, τοῖο ἄνακτος.
 Τούς μὲν ἔπειτ' εἶασεν, ἐπεί πολέμου ἀπέπασσεν·
 Τῷ δ' ἄν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
 325 Ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονιόντε πείσθητον·
 Ὡς ὄλεκον Τρῳᾶς παλινορμήναι· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνίπνεον Ἔκτορα διον.
 Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρα, δήμου ἀρίστου,
 Ἴη δὺς Μίροπος Περικωσίου, ὃς περὶ πάντων
 330 Ἦδεε μαντοσύνας, οὐδέ οὖς παῖδας ἴσασκεν
 Σπείχην ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτε
 Παιθίσθη· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτου.
 Τούς μιν Τυδείδης δουρικλιεὶτος Διομήδης,
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδῶν, κλυτὰ τεύχε' ἀπήφα·
 335 Ἰκπόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Τυεῖροχον ἐξανάριζεν.
 Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάσσουσ Κρονίω,
 Ἐξ ἴδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Ἦτοι Τυδείος υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἦρωα κατ' ἰσχιον· οὐ γὰρ οἱ ἵπποι
 340 Ἐγγὺς ἔσαν προφυγῶν· ἀάστω δὲ μέγα θυμῷ.
 Τούς μὲν γὰρ θηράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 Θῦνε δια προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Ἐκτωρ δ' οὐδ' ὄνησε κατὰ στήχας, ὠρτο δ' ἐπ' αὐτοῖς
 Κεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρῳῶν εἶποντο φάλαγγες.
 345 Τὸν δὲ ἰδὼν ὄλγησε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεον, ἔγγυς ἔοντα·
 Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἐκτωρ·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στείωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μίνοντες.
 Ἢ ἦα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχοσκίον ἔγχος,
 350 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάρμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν,
 Ἄσπην κὰκ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκῶφι χαλκός,
 Οὐδ' ἔκετο χροῶ καλόν· ἐρύκακε γὰρ τροπάλεια,
 Τριπτυχὸς, αὐλώπις, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἐκτωρ δ' ὡκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὄμιλον·
 355 Στῆ δὲ γυνὴ ἑριπῶν, καὶ ἑράισατο χειρὶ παχείῃ
 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαιτῆ νύξ ἐκάλυπεν

- Ὀφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ἔχετ' ἰρωήν,
 Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταίσαστο γαίης,
 Τύφρ' Ἐκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἔς διφρον ὀρούσας
 230 Ἐξίλασ' ἔς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μίλαιναν.
 Δουρὶ δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Ἐξ αὐτῶν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτίσ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἥ μίλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἔς δούπον ἀκόντων.
 235 Ἡ θῆν' σ' ἐξανῶ γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Ἐξ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάφροδός ἐστιν.
 Νῦν αὐ τοὺς ἄλλους ἐπίεσομαι, ὄν κε κειθῶ.
 Ἡ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ξεναρίζεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠΰκόμοιο,
 270 Τυδείδῃ ἐπι τόξα τιταίνετο, ποιμῆνι λαῶν,
 Στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Πλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦτοι ὁ μὲν θάψατο Ἀγαστροφόου ἰφθίμιο
 Αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 285 Καὶ κόρυθα βριαρῆν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέκλειν,
 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ταρσὸν δεξιτεροῦ ποδός· διὰ δ' ἄμπερες ἰός
 Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἤδ' ἠγέλασας,
 Ἐκ λόγου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 290 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι,
 Νεάτατον ἔς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλίσθαι.
 Οὕτως κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 Οἷτε σε παρφίκασι, λείονθ' ὡς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερός Διομήδης·
 295 Τοξότα, λωβητήρ, κέρρα ἄγλαί, παρθενοπίπα,
 Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 Οὐκ ἂν τοι χραίσμησι βιός καὶ ταρφεὲς ἰοί·
 Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχέαι αὐτως.
 Οὐκ ἀλέγω, οἷσέ με γυνῆ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·
 300 Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάγκητος οὐτιδανοῖο.
 Ἡ τ' ἄλλως ἔπ' ἐμείο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 Ὄξυ βέλος πέλειται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν·
 Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδροφοὶ εἰσι παρμαί,
 Παῖδες δ' ὄφρα νικῶσι· ὁ δὲ θ' αἵματι γαίαν ἐρεῦθων
 305 Πύθεται· οἴωνοι δὲ περὶ πλῆεξ ἠὲ γυναικίε.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἔλθων
 Ἔσθη προσθ'· ὁ δ' ὀπισθε καθιζόμενος, βέλος ὤκν'
 Ἐκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροός ἦλθ' ἀλεγυρή.
 Ἐς διφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἠνιόχῳ ἐπέτελλεν,

- 400 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἑλκονόμεν· ἤχθητο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουριαιυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμειπεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα ἔπει πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί κάθω; μίγα μὲν κακόν, αἶ κε φάθωμαι,
- 405 Πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, εἴ κεν ἄλλω
 Μόσχος· τοὺς δ' ἄλλους Λαοναυτὸς ἐφόβησε Κρονίων.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος, διαλέξαιτο θυμὸς;
 Οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀποχρονταὶ πολέμοιο·
 Ὅς δὲ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἐνὶ, τὸν δὲ μάλα χρεῶ
- 410 Ἔσταίμεναι κρατερῶς, ἦτ' ἔβλητ', ἦτ' ἔβαλ' ἄλλον.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ἄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων σίλγες ἤλυθον ἀπιστάων·
 Ἔσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλαροὶ τ' αἰζηοὶ
- 415 Σπύονται, ὁ δὲ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ἐυλόχοιο,
 Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπήσῃ γένυσσιν·
 Ἀμφὶ δὲ τ' αἴσσονται· ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 Πγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν κερ εόντα·
 Ὡς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἑσσεύοντο
- 420 Τρώες· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπέτην
 Οὔτασεν ἄμον ὑπερθεὶν ἐπάλμενος ὄξει δουρὶ·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐννομον ἔξενάριξεν·
 Χερσιδάμαντα δ' ἔκπειτα, καθ' ἵππων ἄξαντα.
 Δουρὶ κατὰ πρότησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοείσεως
- 425 Νύξεν· ὁ δ' ἐν κορήσῃ πεσών, ἔλε γαίαν ἀγοσῶ.
 Τούς μὲν ἴασ', ὁ δ' ἄρ' Ἰκπασίδην Χάρον· οὔτασι δουρὶ,
 Αὐτοκασίγνητον εὐγενέος Σῶκιο.
 Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κλεῖν, ἰσόθεος φῶς·
 Στῆ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
- 430 Ὡ Ὀδυσσεῦ πολυάκων, δόλων αἰ' ἠδέ κόνιοιο,
 Σήμερον ἦ δοιοῖσιν ἐπεδξαι Ἰκπασίδην,
 Τρωῶδ' ἄνδρες κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπουήρας·
 Ἢ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης.
 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔκισην·
- 435 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαεινῆς ἄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θόρηκος πολυθαυδαύλου ἠρήφειστο·
 Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροά ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μυχθῆμεναι ἔγκασι φωτός.
 Ἰνῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὁ οἱ οὔτι βέλος κατὰ κελριον ἤλθεν·
- 440 Ἄφ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Ἄ θεῶν, ἦ μάλα δὴ σε κινάεται αἰπὺς ὀλεθρος.
 Ἦτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἵπασσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·

Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἤματι τῷδ' ἴσασθαι· ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 Ἔγχος ἔμοι δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
 Ἡ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτίς ὑποστρέψας ἐβεβήκει
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρέων ἐν δορυ πῆξεν
 Ἄμμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπιτύχματο Δίος Ὀδυσσεύς·
 450 Ἦ Σῶχ', Ἰππᾶσον νίε δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 Φθῆ σε τέλος θανάτοιο κυχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 Ἄ δαίλ', οὐ μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ὅσοι καθαιρήσουσι θανάοντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
 Ἄμμησται ἐφρουοῖσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσί με Διοὶ Ἀχαιοί.
 Ἦς εἰπὼν, Σῶκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ἔξω τε χροὸς ἔλαε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοείσεσσι·
 Αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέισσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἶδον αἶμ' Ὀδυσῆος,
 460 Κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάετο, αὐτὸς δ' ἑταίρους·
 Τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάθε φαιτός,
 Τρεῖς δ' αἶεν ἰαχόντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Αἶψα δ' ἄρ' Ἄλαντα προσεφώνεεν, ἔγγυς ἰόντα·
 465 Ἄλαν Διογενίς, Τηλαμώνιε, κόλρανε λαθῶν,
 Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσεύς ταλαυλφρονος ἔκτε φωνή,
 Τῷ ἱκίλη, ὥσει ἰ βίψατο μόνον ἰόντα
 Τρῶες ἀποτιμῆξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὕμνην.
 Ἄλλ' ἴομεν καθ' ὄμιλον· ἀλεξίμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 Λαίδη, μήτι πάθῃσιν ἐνὶ Τρῳάσσι μονωθῆις,
 Ἔσθλός ἐών, μεγάλη δὲ ποθὴ Λαναοῖσι γένηται.
 Ἦς εἰπὼν ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσοθέος φῶς·
 Ἐύρον ἔπειτ' Ὀδυσεῖα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτόν
 Τρῶες ἔπονθ', ὥσει τε διαφοίνοι θῶες ὄρεσφιν
 475 Ἀμφ' ἔλαφον κεραῖον βεβλημένον, ὄντι ἔβαλ' ἀνήρ
 Ἰφ' ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδισσιν
 Φενύων, ὄφρ' αἶμα λιαρόν, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε δαμάσσεται ὠκὺς διστός,
 Ἄμμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὐρῶσι δαρδάπτουσιν
 480 Ἐν νείμῃ σκιερῶν· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων
 Στήτην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 Ἦς ἔφα τότ' ἄμφ' Ὀδυσεῖα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὄγ' ἦρος
 Ἄσσαν ὧ ἔγχε ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
 485 Αἶας δ' ἔγγυθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἧῦτε πύργον,

- Στῆ δὲ παρῆ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλοις ἄλλοις.
 Ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὄμιλλου,
 Χαιρὸς ἔχων, εἰς Θεράπων ἀχιδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρῶεσσιν ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον
 480 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὐτα·
 Οὐτα δ' Ἀνσάνδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάρτην.
 Ὡς δ' ὀπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτισιν
 Χαιμάφρονι κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβροφ.
 Πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλείας, πολλὰς δὲ τε πύκας
 485 Ἐσφάρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει·
 Ὡς ἔφρατε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
 Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας, οὐδέ πω Ἐκτωρ
 Παύθει', ἐπεὶ ἔφα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης
 Ὀχθας παρ ποταμοῦ Σκαμάνδρου· τῆ ἔφα μάλιστα
 490 Ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῆ δ' ἄσβεστος ὄρωρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἴδομενῆα.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὀμίλει, μέμερα φέζων
 Ἐγχεῖ θ' ἵκποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαζε φύλαγγας.
 Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δίοι Ἀχαιοί,
 495 Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἐλένης ποσις ἠνκόμοιο,
 Πανῶσιν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λυῶν,
 Ἰφ' τριγλῶχινι βαλῶν κατὰ δεξιὸν ἄμμον.
 Τῷ ἔφα περιδίδισαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
 Μῆπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 500 Αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα διον·
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ἄργει, σὼν ὄχειον ἐπιβήσαιο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαινέτω· εἰς νῆας δὲ τάχιστα ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἰητρὸς γὰρ ἀνῆρ πολλῶν ἀντάτειος ἄλλων.
 505 [Ἴους τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἠπια φάρμακα πάσσειν.]
 Ὡς ἔφατε· οὐδ' ἀπίθῃσι Γερῆνιος ἱκπότα Νέστωρ.
 Αὐτίκα δ' ἂν ὄχειον ἐπιβήσαιο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητρὸς·
 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πεπείσθη
 510 Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῆ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἐκτορι παρβεβασίς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νοῦν μὲν ἐνθάδ' ὀμιλίμεν Δαναοῖσιν,
 Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσνηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 515 Τρῶες ὀρίονται ἐπιμῆξ, ἵπποι τε καὶ αἰτοί.
 Αἴας δὲ κλονεῖ Τελαμώνιος· εὐ δὲ μιν ἔγνωσεν·
 Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμῆς
 Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

- Ἰππῆες πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 620 Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῆ δ' ἄσβεστος ὄρωσεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἴμασεν καλλιτριχας ἵππους
 Μάστιγι λυγρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἰόντες,
 Ῥιμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς,
 Στείβοντες· νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄζων
 625 Νιφθῶν ἅπας πεπάλαντο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ διφρον,
 Ἄς ἄρ' ἄφ' ἱππέων ὀπλίων ραδαμιγγες ἔβαλλον,
 Αἰ τ' ἄπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἴστο δύναι ὄμιλον
 Ἄνδρόμεον, ῥῆξαι τε, μεταλμεινος· ἐν δὲ κυδοιμῶν
 Ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μὲννυθα δὲ χάζετο δουρός.
 630 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεκωλεῖτο στήχας Ἀνδρῶν
 Ἐγγεῖ τ' ἄορι τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν·
 Ἄκαιος δ' αἰέεινε μάχην Τελαμωνιάδα.
 [Ζεὺς γὰρ οἱ νεμυσᾷθ', ὅτι ἄμεινονι φωνῇ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατήρ Αἰανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 635 Σῆ δὲ ταφάν, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον·
 Τρῶσες δὲ πακτῆγας ἐφ' ὄμιλου, θηρὶ ἰοικώς,
 Ἐντροκαλιζόμενος, ὄλγον γόνυ γουτὸς ἀμείβων.
 Ὡς δ' αἰθῶνα λίσσεται βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 Ἐσσύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιδῆται,
 640 Ὅτι μιν οὐκ εἰώσι βοῶν ἐκ πῖαυ κλίσθαι,
 Πάννυχτοι ἐγρήσουσιν· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοιτες
 Ἄντιοι αἰσσοῦσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 Καιόμεναι τε δεταί, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 645 Ἦῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηοῦ θυμῷ.
 Ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρῶων τετιημένος ἤτορ
 Ἔει, πόλλ' αἰέων· περὶ γὰρ διε ρηνοῖν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἕνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 Νηϊθῆς, ἧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
 650 Κίρμα τ' εἰσελθῶν βαθὺ λήιον· οἱ δὲ τε παῖδες
 Τύπτονσιν ῥοπάλοισι· βίη δὲ τε ρηπὴ αὐτῶν·
 Σπουδῆ τ' ἐβήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 Ὡς τότε ἔπειτ' Αἰαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ἐπέφθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 655 Νύσσοντες ἐνατοῖσι μέσον σάκος, αἰδῶ ἔποτο.
 Αἴας δ' ἔλλοτε μὲν μνησάσκειτο θούριδος ἀλκῆς,
 Αὐτί· ἔποστρηφθεις, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρῶων ἱπποδάμων· ὅτι δὲ τραπάσκειτο φρυγῶν.
 Πάντας δὲ προέειρε θοᾶς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν·
 670 Αὐτὸς δὲ Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν θύνη μεσηγὺ
 Ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,

- Στη δὲ παρῆε· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλανδεις ἄλλος.
 Ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀθήϊος ἔξαγ' ὄμιλλου,
 Χειρὸς ἔχων, εἰως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἶας δὲ Τρῶεσσι ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον
 490 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὐτα·
 Οὐτα δ' Ἀνυσάνδρον καὶ Πύρασον ἠδὲ Πυλάργην.
 Ὡς δ' ὀπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτισιν
 Χειμάρφους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβροφ.
 Πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλίης, πολλὰς δὲ τε πένυκας
 495 Ἐσφῆρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγεῖτον εἰς αἶα βάλλει·
 Ὡς ἔφραπε κλονέων πεδίον τότε φαιδιμος Αἶας,
 Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. οὐδέ πω Ἐκτωρ
 Πεύθει, ἐπεὶ ἔα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρατο πάσης
 Ὀχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῆ ἔα μάλιστα
 500 Ἄνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῆ δ' ἀσβεστος ὄρωρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μίγαν καὶ Ἀθήϊον Ἴδομενῆα.
 Ἐκτωρ μὲν μετα τοῖσιν ὄμιλλει, μέγμετρα δὲζων
 Ἐγγεῖ θ' ἵκποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
 Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου Διοι Ἀχαιοί,
 505 Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠνκόμοιο,
 Παῦσιν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,
 Ἴφ' τριγλοῖχι βάλων κατὰ δεξιῶν ὄμιον.
 Τῷ ἔα περιδρασαν μένεα πνελοντες Ἀχαιοί,
 Μῆπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 510 Αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προεφώινει Νέστορα Διον·
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ἀργεῖ, σῶν ὀχέων ἐπιβήσαιο· πὰρ δὲ Μαχάων
 Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἰητήρος γὰρ ἀνήρ πολλῶν ἀντάξιος ἔλλων.
 515 [Ἴους τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἠπια φάρμακα πάσσειν.]
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε Γερηνιος ἱππότη Νέστορω.
 Αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσαιο· πὰρ δὲ Μαχάων
 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητήρος·
 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοιτε πετίσθην
 520 Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῆ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἐκτορι παρβεβῶας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Λαοαῶσιν,
 Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσχερέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμῆξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἶας δὲ κλονεῖε Τελαμώνιος· ἐδ δὲ μιν ἔγγων·
 Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 Κῆσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

- Ἰππῆες πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 820 Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῆ δ' ἄσβεστος ὄρωσεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἱμασὲν καλλίτριχας ἵππους
 Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δέ, πληγῆς αἶοντες,
 Ῥιμῷ ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς,
 Στείβοντες· νίκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄρων
 830 Νιρθεὺν ἄπας πεπάλαντο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἄρ' ἵππεύων ὀπλίων θαθαμίγγες ἔβαλλον,
 Αἰ τ' ἄπ' ἐπισσώτρων. ὃ δὲ ἔτο δύναι ὄμιλον
 Ἄνδρόμεον, φῆξαι τε, μεταλμενος· ἐν δὲ κυδοιμῶν
 Ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μὲνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
 840 Ἀυτὰρ ὃ τῶν ἄλλων ἐπεκωλιῖτο στίχας Ἀνδρῶν
 Ἐγγεῖ τ' ἄορι τε, μεγάλοιαι τε χερμαδίοισιν·
 Αἶαντος δ' ἀλείψει μάχην Τελαμωνιάδα.
 [Ζεὺς γάρ οἱ γεμισσᾶθ', ὅτι ἀμείνονι φωνῇ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίλυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 850 Ἐπὶ δὲ ταφῆν, ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπιταβόειον·
 Τρέσειε δὲ πακτῆρας ἐφ' ὄμιλον, θηρὶ ἰοικεῖς,
 Ἐντροκαλιζόμενος, ὄλλγον γόνυ γονυὸς ἀμείβων.
 Ὡς δ' αἰθωνα λίσσεται βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 Ἐσσύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιδῶται,
 860 Οἷτα μιν οὐκ εἰώσι βοῶν ἐκ πῖλαρ ἰλίσθαι,
 Πάννυχτοι ἐγρήσουσιν· ὃ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 Ἰθύει, ἀλλ' οὐτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοιτες
 Ἀπτοὶ ἀίσσουσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 Καϊόμεναι τε δεταί, τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 870 Ἠῶθεν δ' ἀπονούσφιν ἔβη τετιησὶ θυμῷ.
 Ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρῶων τετιημένος ἦτορ
 Ἔει, πόλλ' αἰέων· περὶ γὰρ διε ρησὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἕνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 Νωθῆς, ἧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἔαγει,
 880 Κείρει τ' εἰς ἐλθῶν βαθρὸν λήϊον· οἱ δὲ τε παῖδες
 Τύπτονσιν ῥοπαλοῖσι· βίη δὲ τε ρηπὴ αὐτῶν·
 Σπουδῇ τ' ἐβήλασαν, ἐπὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 Ὡς τότε ἔπειτ' Αἶαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ἐπέφθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 890 Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσσην σάκος, αἶδ' ἔπορτο.
 Αἴας δ' ἔλλοιτε μὲν μνησάσκειο θούριδος ἀλκῆς,
 Αὐτί· ἔποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρῶων ἵπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκειο φεύγειν.
 Πάντας δὲ προέεργε θεῶς ἐπὶ νῆας ὀδεύειν·
 900 Αὐτὸς δὲ Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν θύνη μεσηγνὴν
 Ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,

- Ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλα πάγων, ὄρημα πρόσσω·
 Πολλά δὲ καὶ μωσσηγῶ, πάρος χρόα λευκὸν ἔπαυρῶν,
 Ἐν γαίῃ Ἰσταρτο, λιλαϊόμενα χροὸς ἄσαι.
- 678 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Ἐυαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 Εὐρύπυλος, πνικνοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 Στῆ βα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισι δουρὶ φαινή,
 Καὶ βάλε Φανουιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ἐπὶ γούνατ' ἔλυσεν·
- 680 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἰνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Τὸν δ' ὡς αὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοιδής,
 Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τάσων
 Ἔλκετ' ἐπ' Εὐρύπυλον, καὶ μιν βάλε μηρὸν οἴστω
 Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρὸν.
- 686 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειύων·
 Ἦύσαν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνούς·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Στῆτ' ἐλεγχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεῖς ἦμαρ
 Ἄναθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἴφθιμι
- 690 Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσχερῆς· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Ἰστασθ' ἄμφ' Ἄλанта μέγαρ, Τελαμώνιον υἱόν.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτῶν
 Πηληϊοὶ ἔστησαν, σάκει ὤμοισι κλίναντες,
 Δουρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Ἄλας,
- 696 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπιῦξετο ἔθνος ἑταίρων.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δίμας πυρὸς αἰδομένοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊαὶ ἵπποι
 Ἰδῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης Διὸς Ἀχιλλεύς·
- 698 Ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νῆϊ,
 Εἰσορόων πόνον αἰπὺν, ἰωκὰ τε θαυροδέουσαν.
 Αἶψα δ' ἑταῖρον ἔον Πατροκλῆα προσέειπεν,
 Φθρευξάμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας,
 Ἐκμολεν ἴσος Ἀρηί· κακοῦ δ' ἄρα αἰ πέλεν ἀρχή.
- 706 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δὲ σε χρεῶ ἔμειο;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκυς Ἀχιλλεύς·
 Δίε Μενουτιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ,
 Νῦν οἶα περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
- 710 Διασσομένους· χρεῖά γὰρ ἰκάνεται οὐκ εἰ ἀνεκτός.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Δίτ' φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 Ὅττινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 Ἦτοι μὲν τάγ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,
 Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·

- 618 Ἴσποι γάρ με παρήϊζον, πρόσσω μεμαυῖαι.
 Ὡς φάτο Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέθετο ἑταίρω·
 Βῆ δὲ θείῃσ παρὰ τὰ κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσ Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
 Αὐτοὶ μὲν ἔ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειρας·
 620 Ἴππους δ' Ἐνυμίδων θεραπεῶν λύε τοιο γέροντος
 Ἐξ ὄρειον· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψέχοντο χιτῶνων,
 Στάτε ποτὶ προίῃσ παρὰ θῖν' ἑλός· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐς κλισίῃσ ἑλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
 Τοῖσι δὲ τεύχε κενεῶ ἐπιπλόκαρος Ἐκαμήδη,
 625 Τὴν ἄρει' ἐκ Τενέδοιο γέρον, ὅτε πέρασεν Ἀχιλλεύς,
 Θυγατὴρ Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἦρ οἱ Ἀχαιοὶ
 Ἐξέλον, οὐνεκα βουλή αἰστανέεσκεν ἀπάντων.
 Ἡ σφῶιν πρῶτον μὲν ἐπιπροῖηλε τράπεζαν
 Καλήν, κυανόπεζαν, εὖθειον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
 630 Χάλκειον κάνασον· ἐπὶ δὲ κρόμμον, ποτῶ δῖρον,
 Ἡδὲ μίλι χλωρόν, παρὰ δ' ἄλφειτου ἱεροῦ ἀκτῆν·
 Πᾶρ δὲ δάπτεισ περικαυλῆς, ὁ οἰκοῦσεν ἠγ' ὁ γεραῖός,
 Χρυσείους ἤλοισι πεπερασμένον· σῦτα δ' αὐτοῦ
 Τίσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελαγῶδες ἀμφὶς ἕκαστον
 635 Χρυσῆαι νεμίδοντο· θύω δ' ὑπὸ πυθμένεσ ἦσαν.
 Ἄλλοσ μὲν μογίτων ἀποκηθήσασκε τραπέζης,
 Πλεῖστον ἴον· Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν.
 Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκὼτα θεῆσσω,
 Οἴνω Πραμνέειω, ἐπὶ δ' ἀλγειον κνή τυρόν
 640 Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφειτα λευκὰ κάλονεν·
 Πινάμενται δ' ἐπέλευσεν, ἐπεὶ ἔ' ὤπλισσε κενεῖδ.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντι ἀφάτην πολυκαρχία δῖψαν,
 Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐπέποντες.
 Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐφίστατο, ἰσάθεοσ φείδ.
 645 Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραῖός ἀπὸ θρόνου ἄριστο φαεινοῦ,
 Ἐς δ' ἄγε χυρὸσ ἐλαίν, κατὰ δ' ἰδριάσθαι ἔνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτίρωσθω ἀναίνετο, εἰπέ τε μῦθον·
 Οὐχ ἴδος ἰστί, γεραῖέ Διοτρεφεῖς, οὐδέ με κελισίε.
 Αἰδοίος, νεμωπητός, ὁ με προῖηκε πυθίσθαι,
 650 Ὅστινα τεύτον ἄγεσ βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτόδ
 Γιγνώσκω· ἔρόω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Νῦν δὲ ἔπος ἔρειων πάλω ἄγγελιοσ εἶμ' Ἀχιλλῆϊ.
 Εὐ δὲ σὺ οἶσθα, γεραῖέ Διοτρεφεῖς, οἷοσ ἐκείνοσ
 Δεινὸσ ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
 655 Τὸν δ' ἠμέλβετ' ἔπειτα Γερήνιοσ ἱππῶτα Νέστωρ·
 Πίπτε τ' ἄρ' ὠδ' Ἀχιλλεύσ δλοφύρεται νίεσ Ἀχαιῶν,
 Ὅσοιοι δὴ βίβλεσιν βεβλήσται; οὐδέ τι οἶδω
 15*

www.libtool.com.cn

- Πένθεος ὅσον ὕψος στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 Ἐν νησὶν κίεται βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε.
- 660 Βίβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 [Βίβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μῆρὸν οἷσται·]
 Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 Ἴψ' ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 Ἔσθλὸς ἰὼν, Λαωνῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἰσάσσει.
 Ἡ μίνοι, εἰκόσι δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων αἰέκητι, πυρὸς δῆτοιο θέρωνται,
 Αὐτοὶ τε κτεινωμένοι ἐπιχειροῖ; — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 Ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μίλοισιν.
- 670 Ἐἶθ' ὡς ἠβόοιμι, βίη δὲ μοι ἐμπειθεὶς εἴη,
 Ὡς ὅπότε Ἥλίοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴκτυμονῆα,
 Ἔσθλων Ἰππιροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάσσκεν,
 Ἦρσι ἑλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
 675 Ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀκοῖτι,
 Καὶ δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρσαν ἀγροῖωται.
 Ληίδα δ' ἐκ πεδίου συναλασσαμέν ἤλιδα κολλήν,
 Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα κώια οἰῶν,
 Τόσσα συῶν συβόσια, τὸς' αἰκόλια πλατὶ αἰγῶν.
- 680 Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα,
 Πάσας θηλείας, κολλῆσι δὲ πῶλοι ὑπήσαν.
 Καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηληϊῶν εἶσω
 Ἐννύχιον προτὶ ἄστυ· γεγῆθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
 Οὐνεκὰ μοι τύχε πολλὰ νέφ' πόλεμόνδε κίοντι.
- 685 Κήρυκες δ' ἔλγαινον ἅμ' ἦοι φαινομένηφιν,
 Τούς ἔμεν, οἷσι χρεῖος ὄφειλετ' ἐν Ἥλιδι δίη·
 Οἱ δὲ συναγοόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 Δαιτρενον· πόλεισιν γὰρ Ἐπιοὶ χρεῖος ὄφειλον,
 Ὡς ἡμεῖς παῦροι, κικακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἤμεν. —
- 690 Ἐλθὼν γὰρ ὁ ἑκάκωσι βίη Ἡρακλεΐῃ
 Τῶν προτέρων ἑτίων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσοιο ἄριστοι.
 Δοῖδεκα γὰρ Νηληϊὸς ἀμύμονος νιῆες ἤμεν·
 Τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο, —
 Ταῦθ' ὑπερηφανιότερες Ἐπιοὶ χαλκοχέτωνες,
 695 Ἡμῖας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. —
 Ἐκ δ' ὁ γέγων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶν μέγ' οἰῶν
 ἔβλετο, κρινάμενος τριηκόσι· ἠδὰ νομῆσας.
 Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὄφειλετ' ἐν Ἥλιδι δίη,
 Τόσσαρες ἀθλοφόροι Ἴπποιο αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 700 Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἐμελλον

- Θεύσεσθαι· τούς δ' ἀνθ' ἄναξ ἀνδρῶν Λύγλιας
 Κάσχεθε· τὸν δ' Ἀλατήρ ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 Τῶν ὁ γέρον ἐπίων κεχλωμένος ἦδ' ἐ καὶ ἔργων,
 Ἐξίλει ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
- 706 [Σαιφράειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσῃς.]
 Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διώπομεν, ἀμφὶ τε ἄστυ
 Ἐρχομεν ἰσά θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῃ ἡματι πάντες
 Ἦλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μῆνυχες ἵπποι,
 Πανσυδίῃ· μετὰ δὲ σφι Μόλλαια θωρήσαντο,
- 710 Παῖδ' ἔτ' ἰόντ', οὐκω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
 Ἔστι δὲ τις Θουρόσσα πόλις, αἰπιὰ κολώνη,
 Τηλοῦ ἐκ' Ἀφριῶ, νῆατῃ Πύλον ἡμαθόουτος·
 Τὴν ἀμφεστρατόωντο, διαφθαῖσαι μεμαῶτες.
 Ἄλλ' ὅτι πᾶν πεδίον μετεκίασαν, ἄμμι δ' Ἀθήνη
- 715 Ἄγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσεσθαι,
 Ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κᾶτα λαὸν ἄγειρεν,
 Ἄλλὰ μάλ' ἰσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ μιν Ἰηλεῦς
 Ἐτα θωρήσεσθαι, ἀπίκρυψεν δὲ μοι ἵππους·
 Οὐ γάρ ποῦ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμῆϊα ἔργα.
- 720 Ἄλλὰ καὶ ὡς ἵππεύσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 Καὶ πεζός περ ἰών· ἐπεὶ ὡς ἕγα νεῖκος Ἀθήνη·
 Ἔστι δὲ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς αἴα βαίλων,
 Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μέλαιμεν Ἠῶ διαν
 Ἐπῆης Πυλλῶν, τὰ δ' ἐπίφθον ἔδνεα παζῶν.
- 725 Ἐνθεν πανσυδίῃ σὺν ταύχεσι θωρηχθέντες,
 Ἐνδιοὶ ἐκόμισθ' ἱερὸν φθον Ἀφριεῖο.
 Ἐνθα Δί' ἔβησαντες ὑπερμενεῖ ἰσά καλά,
 Τυῦρον δ' Ἀφριῶ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκαίπιδι βούν ἀγαλαίην,
- 730 Δόρπον ἔπειθ' ἰλόμωσθα κατὰ στρατὸν ἐν ταλίσσων·
 Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν ὅσιν ἕκαστος,
 Ἀμφὶ φθαῖς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθθεῖν μεμαῶτες·
 Ἄλλὰ σφι προπάρουθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρης.
- 735 Ἐὔτε γὰρ ἥλιος φαίδων ὑπερέσχεθε γαίης,
 Συμφερόμεθα μάχῃ, Δί' τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνη.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πυλλῶν καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 Πρωῖτος ἔγων ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μῆνυχες ἵππους
 Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγαμέδην,
- 740 Πρῆσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε Ξανθήν Ἀγαμήδην,
 Ἥ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐφεία χθών.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλλον χαλκήρεϊ δουρὶ·
 Ἦριπα δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,

- Στὴν ἴα μετὰ προμάχοισιν· ἀτὰρ μεγάθυμοι ἔπειτα
 745 Ἔτρεσαν ἀλλήθις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα παύοντα,
 Ἴγερμόν ἱππήων, ὃς ἀριστέστευσι μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαιῆ λαλλῶσαι ἴσος·
 Πεντηκοντα δ' ἔσαν δίφρουσι, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
 Φαίτες ὀδῶν ἔσαν οὐδας, ἐμφ' ὑπὲρ δουρὶ δαμάντες.
 750 Καὶ νῦν κεν Ἀστυόριανι Μόλλονε παιδ' ἀλαπαφα,
 Εἰ μὴ σφασε πατὴρ εὐρυφρέων Ἐνοσίχθων
 Ἐκ πολέμου ἐσάσσει, καλυψας ἤϊφι πολλῇ.
 Ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μίγα κράτος ἔγγυαλιζεν.
 Τύφρα γὰρ ὅν ἐπόμυσθα διὰ σπυῖτος πεδίονα,
 755 Κτείνοντίς τ' ἀστούς, ἀνὰ τ' ἔντα καλὰ λέγοντας,
 Ὅφρ' ἐπὶ Βουπρασίου κολυπύρου θήσασιν ἱπποῦσι.
 Πίτρης τ' Ἰλνείης, καὶ Ἀλκίσιον ἔνθα κολώνη
 Κέκληται· ὄθον αὐτίς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἔνθ' ἄνδρα κτείναις πύματον ἔλεπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἄψ' ἀπὸ Βουπρασίου Πύλονδ' ἔχον ἀνίας ἱπποῦσι,
 Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νηϊστορὶ τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἶποι· ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Οἶος εἴης ἀρετῆς ἀπονησσεσθαι· ἢ τί μιν οἴω
 Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
 765 Ὡ πέπον, ἢ μὲν σείγα Μενότιος ὦδ' ἐπέταλλον
 Ἥμαι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 Ναῖ δέ τ' ἔνδον ἔόντες, ἐγὼ καὶ Δίος Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροισι ἠκούομεν, ὡς ἐπέταλλον.
 Πηλεῖος δ' ἰκόμεσθα θεοῖσι τὸναισιτάοντας,
 770 Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῶν κολυβόταυρον.
 Ἔνθα δ' ἐπειθ' ἤρασι Μενότιον εὐρομεν ἔνδον,
 Ἥδὲ σέ, πάρ' δ' Ἀχιλλῆα· γέρον δ' ἱππηλάτα Πηλεῖος
 Πλονα μῆρ' ἔκασσι βοῶς Διὶ τερπικρατῆριν
 Αὐλῆς ἐν χόρῳ· ἔχει δὲ χρύσειον ἄλλισον,
 775 Σπένδων αἰθροπα οἶνον ἐπ' αἰδομένοισι ἱερούσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοῶς ἕκαστον κρῖα, πῶϊ δ' ἔπειτα
 Στήμεν ἐπὶ προθύροισι· εὐφραν δ' ἀνέρουσαν Ἀχιλλεύς,
 Ἐς δ' ἄγε χεῖρὸς ἑλάν, κατὰ δ' ἰδριάζεσθαι ἄνωγαν,
 Ζεῖνία τ' εὖ παρέθηνεν, ἄ, τι Ζεῖνοισι θέμις ἐστίν.
 780 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημαν ἐδήγτος ἦδὲ ποτήγτος,
 Ἥραον ἐγὼ μύθοιο, κελύων ἕμμ' ἄμ' ἔπεσθαι·
 Σφῶ δὲ μάλ' ἠθάλαστον, τῶ δ' ἀμφὶ πόλλ' ἐπέταλλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾗ παιδὶ γέρον ἐπέταλλ' Ἀχιλλῆϊ,
 Διὲν ἀριστέστευσι, καὶ ὑπεύροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Σοὶ δ' αὖθ' ὦδ' ἐπέταλλε Μενότιος, Ἀστυόριος υἱός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῆ μὲν ὑπέρτατός ἐστιν Ἀχιλλεύς,

- Πρωβύτατος δὲ σύ ἴσαι· βῆ δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 Ἄλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἕκος, ἧδ' ὑποδίσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνων· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ.
 790 Ὡς ἐπίταλλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθθαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Τῷτ' εἶποις Ἀχιλῆϊ δαΐφροσι, αἳ κε πείθεται.
 Τίς δ' οἶδ', εἰ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 Παρικυῶν; ἀγαθὴ δὲ παραφρασίς ἐστιν ἑταίρου.
 Ἐὶ δὲ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροσίην αἰεῖναι,
 795 Καὶ τινὰ οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἄλλὰ σὶ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπίσθω
 Μυρμιδόνων, αἳ κέν τι φόβος Δαναοῖσι γένηαι·
 Καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 Αἳ κέ σε τῶ ἴσικοντες ἀπόσχονται πολέμοιο
 800 Τρώες, ἀναπνεύσασσι δ' Ἀργῆιοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀναπνευσίς πολέμοιο.
 ῥεῖα δὲ κ' ἀκμήτες κεκμητίας ἀνδρας αὐτῆ
 Ὡσαυθε προτὶ ἄστρ νειῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐπὶ στήθεσσι δῖονεν·
 805 Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐκ Διαικίδην Ἀχιλῆα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεύς θείοιο
 Ἦε θεῶν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 Ἦεν, τῆ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐπιτεύχαστο βεβόη·
 Ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντιβόλησεν,
 810 Διογενῆς Εὐαιμονίδης, κατὰ μηρῶν οἴστωφ.
 Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρῶς
 Ὡμων καὶ κεφαλῆς ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλίοιο
 Αἷμα μέλαν καλάρυξ· νόσος γὰρ μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτιρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 Καὶ ῥ' ὀλοφύρομενος ἔπασσεν πτερόντια προσηῦδα·
 Ἄ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μείδορες!
 Ὡς ἄρ' ἐμίλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴθε,
 Ἄσαι ἐν Τροίῃ ταχίας κύνες ἀργεῖι δημῶ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφῆς Εὐρύπυλ' ἦρας·
 820 Ἦ ῥ' ἔτι που στήσσοσι πελώριον ἔκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμνίτας;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἤδα·
 Οὐκίτι, Διογενῆς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεισίσονται.
 825 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἀριστοί,
 Ἐν νηυσὶν κίεταί βεβλημένοι, οὐτάμενοι τε,
 Χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄσεται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σώσσορ, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 Μηροῦ δ' ἔκταμ' οἴστωρ, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινῶν

- 820 Νῆξ' ὕδατι λακφῶ· ἐπι δ' ἤπι φάρμακα κίονα,
 Ἐσθλά, τὰ σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 Ὅν Χείρων ἐδίδαξε, δικαύτατος Κωνταύρων.
 Ἴητροί μὲν γάρ, Ποδοαίριος ἠδὲ Μαικίαν,
 Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔομαι ἔλκος ἔχοντα,
 825 Χρηζόντων καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητήρος,
 Κίισθαι· ὃ δ' ἐν ποδίε Τρώων μένει ὄζον Ἄρηα.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
 Πῶς τ' ἄφ' ἔοι τάδε ἔργα; τί φίλοισιν, Εὐρύπυλ' ἤφης;
 Ἐρχομαι, σφρ' Ἀχιλῆϊ θαύφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 830 Ὅν Νίστωρ ἐπέταλλε Γερήνιος, οὐρός Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' οὐδ' εἰς περ σέλο μεδήσω τειρομένιοι.
 Ἢ, καὶ ὑπὸ στήφροιο λαβῶν ἄγα ποιμένα λαῶν
 Ἐς κλισίην· Θαρσύνων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 Ἐνθά μιν ἔκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάρνε μαχαίρῃ
 945 Ὄζον βίλος περιπινύς, ἐπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαιὸν
 Νῆξ' ὕδατι λακφῶ· ἐπι δὲ φίξαν βάλε πικρῆν,
 Χερσὶ διατρίψας, ὄδνηφατον, ἧ οἱ ἀπείσας
 Ἐσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτίροστο, πάνσαιε δ' αἶμα.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Μ.

Achivi, intra muram compulsi (invisum diis opus, ab iisque statim post ipsam urbem deletum), Trojanos jam navibus imminentes vident, jam fossam transgressuros (1-50). Rei difficultate primum attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus descendunt, et in quinque castris divisi incurrunt (60-107). Asius, unam portarum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapithis cum magna clade suorum rejicitur (108-194). Infaufti augurii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non detaret a persequendis hostibus (195-260). Hi, etsi procelloso vento impediti, munimenta sua acriter defendunt, imprimis duo Ajaces (251-289). Aliâ parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus, ab eoque accessiti, Ajax major et Teucer (290-377). Sarpedonis socius, Epicles, ab Ajace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone piana muri revellitur (378-399). Lycios, mstram perturburos, etiam nunc fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suisque viam ad naves aperit (400-471).

Τειχομαχία.

- ⁹ Ως ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
Ἰάτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· αἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
Τάφρος ἔτι σχῆσαι Λαταῖν καὶ τείχος ὑπερθεῖν
⁶ Εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἄμφι δὲ τάφρον
ἔλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας,
Ἄσπρα σφιν νῆας τε θοὰς καὶ λήϊδα πολλήν
ἔστις ἔχον ἔνοιτο· θεῶν δ' ἄεκητι τέτυκτο
Ἀθανάτων· τὸ καὶ οὐτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
¹⁰ Ἄσπρα μὲν ἔκτωρ ζωὸς ἦεν, καὶ μῆνι Ἀχιλλεύς,
καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
τόφρα δὲ καὶ μίγα τείχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
Ἄσπρα ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρῶων θάνατον ὄσοι ἄριστοι,

- Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμνη, οἱ δ' ἄλιποντο,
 15 Πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτη ἑνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φέλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
 Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 Τείχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος ἔξαγαγόντες,
 Ὅσοι ἀπ' Ἰθαλῶν ὄριων ἄλαδι προοίονσαι,
 20 Ἐήσός θ' Ἐκτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Γηγηνικός τε καὶ Αἰσηπος, Διός τε Σκάμανδρος,
 Καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βούργρια καὶ τρυφάλεια
 Κάκπεσον ἐν κονίησι, καὶ ἡμιδίων γένος ἀνδρῶν·
 Τῶν πάντων ὁμοσε στόματι ἔτραψε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 25 Ἐννήμαρ δ' ἐς τείχος ἴει ῥόον· ὕψ' ἄρα Ζεὺς
 Συνεχίς, ὄφρα κε θᾶσσον ἀλλήλοια τεύχεα θείη.
 Αὐτός δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεσσι τριαιναρ,
 Ἠγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελίια κύμασι πέμπω
 Φιτρῶν καὶ λίων, τὰ θείων μογιόντες Ἀχαιοί·
 30 Αἶψα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάφθον Ἑλλήσκοτον,
 Αὐτίς δ' ἠΐονα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε,
 Τείχος ἀμαλδύναι· ποταμοῖς δ' ἔτραψε νέεσθαι
 Καρ ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἱεν καλλίφθον ὕδαρ.
 Ως ἄρ' ἐμελλον ὀπίσθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 Θησιμέναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει
 Τείχος εὐδμητον, καναχίε δὲ δούρατα πύργων
 Βαλλόμεν'· Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μαστιγι θαμίντες,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλεμένοιο ἰσχανόωντο,
 Ἐστορα δευδιότες, κρατερῶν μῆστωρα φόβοιο·
 40 Αὐτὰρ ὄγ', ὥς τοπρόσθεν, ἐμάργατο ἴσος αἴλλη·
 Ως δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσιν ἀθρευτήσων
 Κάπριος ἠὲ λίων στρέφεται, σθένει βλεμαίνων·
 Οἱ δὲ τε πυργηδὸν σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 Ἄρτιοι ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμνιάς
 45 Διχμαῖς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάμιμον κῆρ
 Ταρβεί, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηρορή δὲ μιν ἔκτα·
 Ταρφέα τε στρέφεται, στήλας ἀνδρῶν πευρητίζων·
 Ὅππῃ τ' ἰθύση, τῆτ' εἴκουσι στήλας ἀνδρῶν·
 Ως ἔκτωρ ἂν ὄμιλον ἰὼν εἰλλισσεθ', ἐταίρους
 50 Τύφρον ἐποτρύνων διαβαινόμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 Τύλμων ἀκύνποδες· μάλα δὲ χρεμύτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
 Χεῖλει ἐφροσταότες· ἀπὸ γὰρ δευδιόστω τάφρος
 Ἐυρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 Ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
 55 Ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
 Ὀξείων ἠρήρηι, τοὺς ἔστασαν υἱεὶς Ἀχαιῶν,

www.libtool.com.cn

- Ἰππικὸς καὶ μεγάλους, δῆξαν ἀνδρῶν ἀλειωρήν.
 Ἔνθ' οὐ κεν βία ἵππος εὐτροχὸν ἄρμα τιταίνων
 Ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.
- 60 Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἔκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἔκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἄγοι ἦδ' ἐπικούρων,
 Ἀφραδίῳ διατάφρον εἰλάνομεν ὠκείας ἵππους·
 Ἢ δὲ μάλ' ἀργαλίη περάσῃ· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
 Ὀξείες ἐσταῖσιν, ποτι δ' αὐτοὺς τείχος Ἀχαιῶν·
- 65 Ἔνθ' οὐπῶς ἔστιν καταθήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἐπεῦσι· στείνοις γάρ, ὄδι τρώεσθαι ὄλω.
 Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
 Ἢ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τούτο γενέσθαι,
- 70 Νηπιύμοιους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεῖος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς·
 Εἰ δὲ χ' ὑποστρέψωσι, παλλῶεις δὲ γίνηται
 Ἐκ τῆσιν, καὶ τάφρῳ ἐνπιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 Οὐκίτ' ἔπειτ' ὄλω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 Ἀφοφρόν προτὶ ἄστυ, ἐλιχθίντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
- 75 Ἄλλ' ἄγεθ' ἵς, ἄν ἔγων εἶπω, παιδῶμεθα πάντες.
 Ἴππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 Αὐτοὶ δὲ προλήεις σὺν τεύχεσι θεωρηχθίντες
 Ἔκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλείες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Οὐ μνείουσα, εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.
- 80 Ἦς φάτο Πουλυδάμας· ἄθε δ' Ἔκτορι μῦθος ἀπήμων·
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρώες ἐφ' ἵππων ἠγερέδοντο·
 Ἄλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἔκτορα δῖον.
 Ἐνιόχῳ μὲν ἔπατα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
- 85 Ἴππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Οἱ δὲ διαστάντες, σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἠγεμόνεσιν ἔποντο.
 Οἱ μὲν ἅμ' Ἔκτορ ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἴσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
- 90 Τείχος φηξάμενοι κολληῖς ἐπὶ τῆσιν μάχεσθαι·
 Καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· πάρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
 Ἄλλον, Κεβριόνα χειρίονα, κάλλιπεν Ἔκτωρ.
 Τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε, καὶ Ἀλιάδου καὶ Ἀγήνωρ·
 Τῶν δὲ τρίτων Ἐλεος καὶ Δημόφοβος Θεοκιδῆς,
- 95 Ἦε δῶα Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρως,
 Ἄσιος Τριακίδης, ὃν Ἀρισβῆθεν φέρον ἵπποι
 Ἀθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος.
 Τῶν δὲ τετάρτων ἤρχεν εὖς παῖς Ἀχχίσιος,
 Αἰνίλας· ἅμα τῷγε δῶα Ἀτήνορος υἱε,

- 100 Ἀχιλλεύος τ' Ἀκάης τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Σαρπηθέων δ' ἠγήσασ' ἀγακλειῶν ἐπιούρων,
Πρὸς δ' ἔλετο Γλαύκων καὶ Ἀθήϊον Ἀσπερσπαΐων·
Οἱ γὰρ οἱ εἴσαντο διακριθῶν εἶναι ἀρίστοι
τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτῶν· ὁ δ' ἔπρασπε καὶ διὰ πάντων.
- 105 Οἱ δ' ἐπεί ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόσασιν,
Βάν φ' ἰθὺς Δαναῶν λεληθμένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πασέσθαι.
Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
Βουλῆ Πουλυδάμαντος ἀμμημίτοιο κίθοντο·
- 110 Ἄλλ' οὐχ Ἑρτακίδης ἔειπ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἀνθι λιπαῖν ἵππους τε καὶ ἡλόχον θεράποντα·
Ἄλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πύλασεν νῆεσσι θοῇσιν,
Νῆπιος· οὐδ' ἄφ' ἔμμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν·
- 115 Ἄψ ἀποροστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡμεύεσσαν·
Πρόσθεν γὰρ μιν Μοῖρα δυσάντημος ἀμφεκάλυψε
Ἐγχεῖ Ἰδομενεὺς ἀγανού Δευκαλίδαι.
Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῆπερ Ἀχαιοὶ
Ἐκ πεδίου νίσσαντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
- 120 Τῆ φ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διέπλεσεν, οὐδὲ πύλασεν
Ἐνθ' ἐπικεκλιμένος σανίδας καὶ μακρὸν ὄχημα·
Ἄλλ' ἀναπεπταμένως ἔχον ἀνέρας, εἴ τιν' ἐταίρων
Ἐκ πολέμου φεύγοντα σωσέσθαι μετὰ νῆας.
Τῆ φ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο,
- 125 Ὅτ' ἐπὶ κεκλήγοντες ἔφαντο γὰρ οὐκέτι Ἀχαιοὺς
Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πασέσθαι,
Νῆπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
Γίλας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶων·
Τὸν μὲν, Παιριθόου υἱά, κρατερόν Πολυπόττην,
- 130 Τὸν δέ, Διοντῆα, βροτολογῶ ἴσον Ἀρηῆ·
Τῶ μὲν ἄρα προκάροιθε πύλασεν ὑψηλῶων
Ἔστασαν, ὡς ὅτε τι δρόνυς οὖρεσιν ὑψικάρηνοι,
Αἶτ' ἀνεμον μμμουσί καὶ ὑπεὶν ἤματα πάντα,
Ἐξῆσεν μεγάλῃσι διηγεκίεσσ' ἀραρυῖαι·
- 135 Ὡς ἄρα τῶ χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βλεφῶν,
Μῆμον ἐπερχόμενον μέγαρ Ἄσιον, οὐδ' ἐφίβοντο
Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αἴας
Ἐψὸς ἀναρχαμένοι, ἔκταν μεγάλας ἀλαλητῆς,
Ἄσιον ἀμφὶ ἀνακτα καὶ Ἴαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
- 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θούανά τε Οἰνόμαόν τε.
Οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν ἐνκνήμαδας Ἀχαιοὺς
Ἦρνον, ἔνδον ἑόντες, ἀμνησθῆναι περὶ νηῶν·

- ἄνωγ' ἐπειδὴ τείχος ἐπεσυνμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 145 Ἐκ δὲ τῷ αἰετῶντι, πυλάων πρόσθε μαχίσθην,
 Ἀγροτέρωσι σέσσειν εἰσικέτε, τῶν ἐν ὄρεσσι
 Ἄνδρῶν ἠδὲ κωνῶν δέχεται κολοσσωτὸν ἴοντα,
 Δοχμαὶ τ' αἰσσοῦντε περὶ σφίλων ἄγγυτον ὕλην,
 Πρωμῆην ἐκτάμοντες, ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ἐδόντων
 150 Πιγυταί, εἰσέκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν Ἐληται·
 Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαινός,
 Ἄσπην βαλλομένῃν· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 Δασίην καθ' ὑπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι.
 Οἱ δ' ἔφα χαρμαδίοισιν ἐυδμήτων ἀπὸ πύργων
 155 Βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
 Νηῶν τ' ὠκυπόρων. νεφέδες δ' ὡς πίπτον ἔφαζε,
 Ἄστ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκυόνετα δονήσας,
 Ταρφειᾶς κατέχευεν ἐπὶ χροσὶ πουλυβοτάτῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βίβρα φέου, ἤμην Ἀχαιοῖν,
 160 Ἐδὲ καὶ ἐκ Τρῶων· κόρυθες δ' ἄμφ' ἄσπον αὐτέων,
 Βαλλόμεναι μυλᾶκασσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 Δῆ φα τότ' ἔμωξέν τε καὶ ἠ' πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιος Τρτανίδης, καὶ αἰλοστήσας ἔπος ἠΐδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ φά νυ καὶ σὺ φιλοφρονῆς ἐπέτελλο
 165 Πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωας Ἀχαιοῖς
 Σήσεις ἡμέτερον γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οἱ δ' ἔειπε σφήκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μίλισσαι
 Οἰκία ποιήσονται ὄδῳ ἐπι παιπαλοέσση,
 Οὐδ' ἀπολέπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 Ἄνδρας θρηνητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 Ὡς οἷγ' οὐκ ἐθίλουσι πυλάων, καὶ θυ' ἔοντε,
 Χάσσεσθαι, πρὶν γ' ἠὲ κατατάμεν, ἠὲ αἰῶναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδέ τις πείθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἔατορὶ γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλησιν·
 Ἀργαλίον δὲ με ταῦτα, θεῶν ὧς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 Πάντη γὰρ περὶ τείχος ὀρέγει Διαιπιδᾶς πῦρ
 Λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχρῆμένοι περ, ἀνάγκη
 Νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχλατο θυμὸν
 180 Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάξομεν ἦσαν.
 Σὺν δ' ἔβαλον Ἀκρίθαι πόλεμον καὶ δῆσιότητα.]
 Ἔειθε' αὐτὸν Πειριθδὸν νείος, κρατερὸς Πυλοπόδης,
 Δουρὶ βάλαν Δάμασον, κνήτης διὰ χαλκοπαρήσου·
 Οὐδ' ἔφα χαλκείη κέρως ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 Διμήν χαλκείη φῆε' ὀστέον· ἐγνώφαλος δὲ

- Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμνασαι δὲ μιν μεμαϊώτα·
 Ἀντάρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμονον ἐξαγαρίεν.
 Τῖόν δ' Ἀντιμάχοιο Διοτύν, ὅς ῥ' ἄγ' Ἀρης,
 Ἐπτόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Ἄντις δ' ἐκ κολοῖο ἔρυσσάμενος ἕϊφος ὄϊσ',
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαίξας δι' ὄμιλον,
 Πλήξ' ἀντιοσχέδιον· ὃ δ' ἄρ' ὑπτιος οὐδὲ ἐφείσθη·
 Ἀντάρ ἔπειτα Μίνωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρείστην,
 Πάντας ἔπασσυντέρους κίλασαι χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 196 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντα μαρμαίροντα,
 Τόφρ' οἱ Πουλυδάματι καὶ Ἐκτοφί κούροι ἔποντο,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μίμνασαν δὲ μάλιστα
 Τείχος τε θήξην, καὶ ἐνικησίην πυρὶ νῆας.
 Οἱ δ' ἔτι μερμηρίζον, ἐφροσιταότες παρὰ ταφροφ.
 200 Ὅρνις γάρ σφιν ἐπήλθε, κρησιόμεναι μεμαϊώσιν,
 Διτὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ονύχεσσι κίλαρον,
 Ζωὸν, ἔτ' ἀσπείροντα· καὶ εὖκω λήθεται χάριμης.
 Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ θυρήν,
 206 Ἰδῶσθεῖς ὄπισθε· ὃ δ' ἀπὸ ἔθην ἦε χαμῆϊς,
 Ἀλγῆσας ὀδύνησι, μίσση δ' ἐνὶ κάββαλ' ὄμιλλῃ·
 Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐβήλγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 210 Δῆ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
 Ἐκτορ· αἰ μὲν πρὸς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορήσων,
 Ἐσθλὰ φραζομένη· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικον,
 Δῆμον ἔοντα παρὰ ἐργορευίμην, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὺν δὲ πρῶτος αἰὲν ἀέξην·
 216 Νῦν δ' ἀντ' ἐξερῶ, εἰς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Μῆ ἔομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι παρὲ νηῶν.
 Ἦδε γὰρ ἔκταλέσθαι οἴομαι, εἰ ἔτεον γε
 Τρῶσιν ὄδ' ὄρνις ἐπήλθε, κρησιόμεναι μεμαϊώσιν,
 Διτὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων,
 220 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ονύχεσσι κίλαρον,
 Ζωὸν ἄφαρ δ' ἀφίηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκίσθαι,
 Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δομῆναι τεκείσασιν ἰοῖσιν.
 Ἦς ἡμεῖς, εἴπωρ τε πύλις καὶ τείχος Ἀχαιῶν
 Ῥηξόμεθα σθάνει μεγάλα, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
 226 Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἔλευσόμαθ' αὐτὰ κίλενθα·
 Πολλοὺς γὰρ Τρῶων καταλειψόμεν, οὐς κεν Ἀχαιοὶ
 Χαλκῶ θηάσουσιν, ἀμνυόμενοι περὶ νηῶν.
 Ἦδὲ χ' ὑποκρίναίτο θιοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ

Εἰδείη τεράων, καὶ οἱ περὶ θούλοιο ἴσοι.

- 280 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προρέφη κορυθαίολος Ἴκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἔπειθ' ἐπέθ' ἄπο σκουδῆς ἀγορεύεις,
 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ἄλυσαν αὐτοί,
 285 Ὃς κίλευα Σπρὸς μὲν ἐργυρούποιο λαθίσσθαι
 Βουλίαν, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσαν·
 Τὴν γ' οἰωνοῖσι ταυρυκερύνουσι κελύεις
 Πείθεσθαι· τῶν οὐτι μετατρέπομαι, οὐδ' ἀλεγίζω,
 Ἐπὶ ἐπὶ δεξιῖ ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἥλιόν τε,
 290 Ἐπὶ ἐπ' ἀριστερὰ τοίγ' ποτὶ ζῶφον ἠερόεντα.
 Ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς περὶ θώμεθα βουλήν,
 Ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Εἰς οἰωνὸς ἀριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάσης.
 Τίπιτε σὺ δαίδοικας πόλεμον καὶ θηϊότητά;
 295 Ἐἴπαρ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινώμεθα πάντας
 Πηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ θεός ἐστ' ἀπολέσθαι·
 Οὐ γάρ τοι κραδίη μετρηθῆος, οὐδέ μαχήμων.
 Εἰ δὲ σὺ θηϊότητος ἀφείσται, ἤε τιν' ἄλλον
 Παρφάμενος ἐπέσσω ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 300 Αὐτίκ' ἐμὰ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμῶν ὀλέσσεις.
 Ἦς ἄρα φωνήσας ἤγησεν· τοὶ δ' ἄμ' ἔπειπον
 Ἢχῆ θεοπειρή· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τεργικέραυτος
 Ἦρσεν ἄπ' Ἰθάκων ὄρεων ἀνήμειο θυέλλαν,
 Ἢ φ' ἰδὼς νηῶν κορήν φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 305 Θέλυε νόον, Τρῶσιν δὲ καὶ Ἴκτωρι κύδος ὄπαζεν.
 Τοῦτο γὰρ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι,
 Ῥήγνυσθαι μέγα τείχος Ἀχαιῶν πειρητιζόν,
 Κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 Στήλας τε προβλήτας ἐμόχλων, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 310 Πρώτας ἐν γαίῃ θίσσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 Τὰς οἴγ' αὐτίκων, ἔλποντο δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 Ῥήξιν. οὐδέ νῦν παρ' Ἰκτωρὶ χάζοντο κελεύθου·
 Ἄλλ' οἴγ' ῥινοῖσι βῶων φράξαντες ἐπάλξεις,
 Βάλλον ἄπ' αὐτῶν δῆριους ὑπὸ τείχος ἰόντας.
 315 Ἀμφοτέρω δ' Ἀκάντι κελευτιῶντ' ἐπὶ πύργων
 Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλον μιλίχλους, ἄλλον στερφοῖς ἐπέσσω
 Νείκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεθίεντα ἴδωεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ὃς τ' ἔθοχος, ὃς τε μωήσας,
 320 Ὃς τε χειριώτερος· ἐπεὶ οὐκᾶ πάντες ὁμοιοὶ
 Ἄνθρωποι ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἄπασιν·

- Ἐνδον ἅπας κεκάλακτο· δάμνασε δὲ μιν μημαίητα·
 Ἀντάρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμητον ἐξαναρίξεν.
 Τῶν δ' Ἀντιμάχοιο Διοτρεῦς, ὄζος Ἄρης,
 Ἰκπόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Ἀυτίς δ' ἐκ κολλοῖο ἐρυσσάμενος ἔφρος δέῦ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὄμιλλου,
 Πλήξ' αὐτοσχεδίην· ὃ δ' ἄρ' ὑπτιος οὐδὲν ἐρείσθη·
 Ἀντάρ ἔπειτα Μίνωνα καὶ Ἰαμενόν καὶ Ὀρέστην,
 Πάντας ἐπασσυτέρους πύλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὄφρ' οἱ τοὺς ἀναρίξον ἀπ' ἔντα μαρμαίροντα,
 Τύφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορι κούροι ἔποντο,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 Τεῖχος τε ρήξαι, καὶ ἐνιπρήσαι πυρὶ νῆας.
 Οἱ ῥ' ἔτι μερμηρίζον, ἐφρεσταότες παρὰ τάφρῃ.
 200 Ὅρῃς γάρ σφιν ἐπήλθε, περῃσέμεναι μημαίωσιν,
 Διετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀρισταρὰ λαὸν ἔργων,
 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ονύχεσσι πέλῃων,
 Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ εὐπω λήθητο χάρμης.
 Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δεξιῇ,
 205 Ἴδωθεις ὄπισσω· ὃ δ' ἀπὸ ἔθαν ἦκε χαμαῖα,
 Ἀλγῆσας ὀδύνησι, μίση δ' ἐνὶ κάββαλ' ὄμιλλῃ·
 Αὐτὸς δὲ κλέγξας πέτετο πνοῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρήγισαν, ὅπως Ἴδων αἰόλον ὄφιν,
 Καίμενον ἐν μίσησσι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 210 Δῆ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστές·
 Ἐκτορ· αἶ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῆσιν,
 Ἐσθλὰ φραζομένω· ἐπεὶ οὐδέ μὲν οὐδὲ ἴοικεν,
 Δῆμον ἰόντα παρῆξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὺν δὲ πρῶτος αἰὲν αἰέξω·
 215 Νῦν δ' ἀντ' ἐξέρω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Μὴ ἴομεν Λαταοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδε γὰρ ἐτελέσθαι ὄδομαι, εἰ ἐτιόν γε
 Τρῶσιν ὄδ' ὄρῃς ἐπήλθε, περῃσέμεναι μημαίωσιν,
 Διετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀρισταρὰ λαὸν ἔργων,
 220 Φοινῆεντα δράκοντα φέρων ονύχεσσι πέλῃων,
 Ζωὸν· ἄφαρ δ' ἀρήμης, πάρος φίλα οἰκ' ἰκίσθαι,
 Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δομεναὶ τεκίεσσαν ἰούσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἶπω τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἰξῶσι δ' Ἀχαιοί,
 225 Οὐ κόσμῳ παρὰ γαυφῶν ἑλευσόμεθ' αὐτὰ κίλενθα·
 Πολλοὺς γὰρ Τρῶων καταλείβομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 Χαλκῶν δηώσουσιν, ἀκυνόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδέ χ' ὑποκρίναιτο θιοκρόπος, ὅς σαφα θυμῷ

- Εἰδείη τεράων, καὶ οἱ πεῖθοίετο λαοί.
- 280 Τὸν δ' ἄρ' ὑπέδρα ἰδὼν προσιὼν κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐροί φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἴσθε καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 Ἐξ ἄρα δὴ τοὶ ἔπειτα θεοὶ φρένας ἄλυσαν αὐτοί,
- 285 Ὅς κίλασι Σηρὸς μὲν ἐργυβουποιοὶ κειδέσθαι
 Βουλείων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέαρχετο καὶ κατένευσεν·
 Τὴν γ' οἰωνοῖσι ταυρυπτερόγασσι καλέεις
 Παιδέσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 Ἐπ' ἐπὶ δεξιῖ ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἥελίον τε,
- 290 Ἐπ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγῃ ποτὶ ζῶφον ἠερόεντα.
 Ἡμεῖς δὲ μεγάλιο Διὸς παιδῶμεθα βουλήν,
 Ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Εἰς οἰωνὸς ἀριστος, ἀμύνεσθαι παρὶ πάσης.
 Πίπτε σὺ δειδοίμας πόλεμον καὶ θηϊότητα;
- 295 Ἐἶπερ γάρ τ' ἄλλοι γε παρὶ κτεινῶμεθα πάντας
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' εὐθέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
 Οὐ γάρ τοι κραδίη μετεθήσῃ, σὸδ' ἀμαχημεν.
 Εἰ δὲ σὺ θηϊετήσῃς ἀφίξῃαι, ἠὲ τιν' ἄλλον
 Παρφάμενος ἐπέσσω ἀποτρέψεις πολέμοιο,
- 300 Ἀντίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμῶν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησαστο· τοὶ δ' ἄμ' ἔπειτο
 Ἐξῆ θεοσπίση· ἐπὶ δὲ Ζεὺς ταρπιμέραντος
 Ἦρσεν ἀπ' Ἰθαίων ὄρειαν ἀνήμεο θυάλλειν,
 Ἥ ὅ' ἰδυῖς νηῶν κορήν φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
- 305 Θάλλει νόον, Τρῶσιν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Τούτῃ δὴ τεράεσσι πεποιθότας ἠδὲ βίηφιν,
 Ῥήγυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρητήζον.
 Κρόσσας μὲν πύργων ἔρπον, καὶ ἔρειπον ἐπάλλεις,
 Στήλας τε προβλήτας ἐμάχλων, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
- 310 Πρώτας ἐν γαίῃ θύσαν ἔμμενοι ἔχματα πύργων.
 Τας οἴγ' ἀνίσχον, ἔκποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥήξειν. σὸδ' ἄν περ Ἀσπυροὶ χείροντο κλειύθου·
 Ἄλλ' οἴγα φηνοῖσι βῶων φράξαντις ἐπάλλεις,
 Βάλλον ἀπ' αὐτῶν θεῖους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
- 315 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντι κλειυτιῶντι ἐπὶ πύργων
 Πάντοσε φοσητήν, μέγες δερνόνοντες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλον μελιχθεῖς, ἄλλον στεφοῖς ἐπέσσω
 Νείκεον, ὅτινα πάγχυ μάχης μεδίεττα ἴθειαν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ὃς τ' ἔσχος, ὃς τε μασήσας,
- 320 Ὅς τε χειριώτερος· ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
 Ἀνίρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἄπασιν·

Καὶ δ' αὐτοὶ τότε που γινώσκετε, μή τις ὀπίσω
 Τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλήτηρος ακουσάσῃ·
 Ἄλλὰ πρόσωψο ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
 275 **Δί** κε Ζεὺς δώρῃσιν Ὀλύμπιός ἀστεροπητῆς,
 Νεῖκος ἀπώσαμένους, δῆϊους προτὶ ἄστυ δέισθαι.
 Ὡς τῶγε προβοῶντε μάχην ὠτρυνον Ἀχαιῶν.
 Τῶν δ', ὥστε νηϊάδες χιόνας πίπτουσι θαμναῖ
 Ἥματι χειμερῖω, ὅτε τ' ὄρετο μητίετα Ζεὺς
 280 **Νιφάμεν**, ἀνθρώποισι πιφανσκομένους τὰ ἄ κῆλα·
 Κοιμήσας δ' ἀνέμους χεεὶ ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
 Ἐψηλῶν ὄρειαν κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους,
 Καὶ πεδία λωτεύντα καὶ ἀνδρῶν πλοῖνα ἔργα,
 Καὶ τ' ἐφ' ἄλός πολιῆς κέχυται λιμένισιν τε καὶ ἄκταις,
 285 **Κύμα** δέ μιν προσπλήζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
 Εἰλύσεται καθ' ὑπερφ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
 Ὡς τῶν ἄμφοτέρωσιν ἴδοι πωτῶντο θαμναῖ,
 Διὶ μὲν ἄρ' ἐς Τρωᾶς, αἰ δ' ἐκ Τρωῶν ἐς Ἀχαιοὺς,
 Βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δούπος ὄρωρει.
 290 **Οὐδ'** ἔν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ
 Τεῖχος ἐφθήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχημα,
 Εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἰὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
 Ἦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λείονθ' ὥς βουσὶν ἔλιξιν.
 Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἔισση,
 295 **Καλῆν**, χαλκίην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκείης
 Ἥλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψας θαμναίς,
 Χρυσείης φάβδοισι διηγεκίειν περὶ κύκλον·
 Τῆν ἄρ' ὄγε πρόσθε σχόμενος, δύο δούρας τινάσσων,
 Βῆ ῥ' ἔμην, ὥστε λίαν ὀρεσλιτροφος, ὅστι' ἐπιδευῆς
 300 **Δηρὸν** ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἰ θυμὸς ἀγήνωρ,
 Μῆλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
 Εἴπερ γὰρ χ' εὐρησὶ παρ' αὐτόφι βωτορας ἀνδρας
 Σὺν κυσὶ καὶ δουρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 Οὐ γὰρ τ' ἀπέλητος μέμονε σταθμοῖο δέισθαι,
 305 **Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἠ** ἠρπαξε μετάμμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐβλητ' ἐν πρῶτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
 Ὡς ῥα τότε ἀντίθειον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀγήνωρ,
 Τεῖχος ἐκῆυξαι, διὰ τε φήξασθαι ἐπάλλξει.
 Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἰκπολόχοιο·
 310 **Γλαῦκε**, τίη δὴ νῶϊ τετιμῆμεσθα μάλιστα
 Ἐδρη τε κρέασίν τ' ἠδὲ πλείους δεκάεσσιν,
 Ἐν Ἀνκῆ, πάντες δέ, θεοῦς ὡς, εἰσορώωσιν;
 Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ζᾶνθοιο παρ' ὄχθας,
 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφοροῖο;

- 315 Τῷ τῶν χρῆ Ἀνκίοισι μίτα πρώτοισιν ἰόντας
 Ἔσταμεν, ἡδὲ μάχης καυστηρῆς ἀντιβολῆσαι·
 Ὅφρα τις ᾧδ' εἶπη Ἀνκίων πύκα θωρηκτάων·
 Οὐ μὰν ἀκλήεις Ἀνκίην κἀτα κοιρανίσουσιν
 Ἡμίτεροι βασιλῆες, ἔδουσι τε πύονα μῆλα,
 320 Οἶνον τ' ἔξαιτον, μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἔς
 Ἔσθλή, ἐπεὶ Ἀνκίοισι μίτα πρώτοισι μάχονται.
 Ὡ πύον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 Αἰεὶ δὴ μύλλομεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε
 Ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
 325 Οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 Νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφροσῶσιν θανάτοιο
 Μυρταί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτῶν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 Ἴομεν, ἡὲ τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἡὲ τις ἡμῖν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπειράπει, οὐδ' ἀπίθησεν
 330 Τῷ δ' ἰδὼν βῆτην, Ἀνκίων μέγα ἔθνος ἄγοντα.
 Τούς δ' αἰδὼν βίγησ' υἱὸς Πειτῶο Μανιεθεύς·
 Τού γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἔσαν, κακότητα φέροντες.
 Πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἰ τίς ἴδοιτο
 Ἠγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρῆν ἰάροισιν ἀμύναι·
 335 Ἐς δ' ἐνόησ' Αἰάντα δῦω, πολέμου ἀκορητῶ,
 Ἔσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισιῆθεν ἰόντα,
 Ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐπὼς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνῶν·
 Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτῆ δ' οὐρανὸν ἔκεν,
 Βαλλομένων σasakiν τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλείων
 340 Καὶ πυλίων· πάσαι γὰρ ἐπώχαστο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
 Ἴσταμένοι πειρῶντο βίη φήξαντες ἐσελθεῖν.
 Αἴψα δ' ἐπ' Αἰάντα προφει κήρυκα θοώτην·
 Ἔρχεο, δῖε θοώτα, θείων Αἰάντα κάλισσον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
 345 Εἶη, ἐπεὶ τάχα τῆδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Ἀνκίων ἄγροι, οἳ τοπάφος περ
 Ζαχρηεὺς τελέθουσι κατὰ κρατερῆς ὑμῖνας.
 Εἰ δὲ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ ὅλος ἔτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 Καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπίσθω, τόξων εὐ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀσούσας·
 Βῆ δὲ θείων παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κίων, εἰδαρ δὲ προσηύδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
 355 Ἦνώγει Πειτῶο Διοτρεφῆος φίλος υἱὸς
 Κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόνοιο μὲννθά περ ἀντίσσητον·
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων

- Ἐἶη, ἐπεί τάχα κείθι τοιούτῃσι οἰπὸς ἄλεθρος.
 Ἴδὲ γὰρ ἔβρισαν Ἀχιλῆος ἄγει, οἱ τοπαῖρος παρ
 280 Ζαχρηεῖς ταλῆθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε παρ πόλιμος καὶ νεῖκος ὄραφεν,
 Ἄλλὰ παρ οἷος ἔτω Τυλαμῶνιος ἄλιμος ἄσας,
 Καὶ οἱ Τυῦρος ἄμ' ἰσπέσθω, τόξων εὐ ἰδίως.
 Ἴς ἔρατ' οὐδ' ἀπίθῃσι μίγας Τυλαμῶνιος ἄσας.
 285 Ἄντικ' Οὐλοῖδην ἔπει πτερόντων προσήνδα.
 Ἄσας, σφῶϊ μὲν ἄσθι, σὺ καὶ κρατερός Ἀσκαμήτης,
 Ἐσταότες ἄσασσὸς ἐτρέφοντο ἴρι μάχεσθαι.
 Ἄντῶρ ἐγὼ κῆσ' εἰμι, καὶ ἀντίωσ πολέμοιο.
 Ἄσας δ' ἀέσασμαι αὐτίς, ἐπήρ' εὐ τοῖς ἐσκαμύτω.
 290 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπίθῃ Τυλαμῶνιος ἄσας,
 Καὶ οἱ Τυῦρος ἄμ' ἦε κασιγνήτος καὶ ὄπατρος.
 Τῷς δ' ἄρα Πανδίων Τυῦρον φέρε καμπύλα τόξα.
 Εὐτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργων ἴκοντο,
 Τύχτος ἐνὸς ἰόντος, ἐπιγομῆνοισι δ' ἴκοντο.
 295 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βάλον, ἐρεμνῇ λαλλὰτα ἴσοι,
 Ἴφθιμοι Ἀχιλῆος ἠγῆτορες ἠδὲ μιδοντες.
 Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίας, ἄσας δ' αὐτή.
 Ἄσας δὲ πρώτος Τυλαμῶνιος ἄνδρα κατέπει,
 Ζαρηήδοιτος ἐταῖρος, Ἐπιλήῃα μὲγᾶθυμον,
 300 Μαρχαῖρος ἀκριόεντα βολαίην, ὃ φα τύχτος ἐνὸς
 Κεῖτο μίγας παρ' ἐπαλξῶν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν ῥεῖα
 Χεῖριςσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἄνῃρ, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαιλ' αἰέρος.
 Θλάσσι δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅσσι ἄραξῶ
 305 Πάντι ἄμυθις κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι τοικᾶς
 Κάππεσ' ἄρ' ἔψηλῷ πύργου, λπᾶ δ' ὅσσι θυμὸς.
 Τυῦρος δὲ Γλαῦκος, κρατερόν παῖδ' Ἐκπολόχοιο,
 Ἴφ' ἐπισσύμμενον βεῖλα τύχτος ἔψηλοῖο,
 Ἢ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· πεῦσαι δὲ χάρμης.
 310 Ἄσας δ' ἀπὸ τύχτος ἄλτο λαθῶν, ἴνα μήτις Ἀχαιῶν
 Βλήμμενον ἀδρήσει, καὶ σῶχτοφῆτ' ἐπίεσον.
 Ζαρηήδοιτι δ' ἄχος γένετο, Γλαῦκου ἀπίοντος,
 Ἄντικ' ἐπεί τ' ἐτόησεν· ὄρμης δ' οὐ λήθετο χάρμης.
 Ἄλλ' ὄρε Θεστορίδην Ἄλμᾶνα δουρὶ τυχῆος
 315 Νύξ', ἐκ δ' ἴσασεν ἔγχος· ὃ δ' ἰσπομένος κέας δουρὶ
 Πρηγῆς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τύχτα ποικίλα χαλκᾶ.
 Ζαρηήδην δ' ἄρ' ἐπαλξῶν ἰλὸν χερσὶ στιβαρήσων,
 Ἐλξ', ἠ δ' ἴσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτῶρ ὑπερθε
 Τύχτος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κλέυθον.
 320 Τὸν δ' Ἄσας καὶ Τυῦρος ὀμαρτήσανθ'· ὃ μὲν ἴφ

- Βεβλήκει ταλαμῶνα περὶ στήθεσσι φαιῶν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κήρας ἄμυνεν
 Παιδὸς ἰοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνῃσι δαμείη·
 Ἄϊας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἧ δὲ διακροῖ
 405 Ἠλυθεν ἐγγεῖη, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Χωρήσαν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξις· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 Χάζει, ἐπεὶ οἱ θυμὸς εἵλιπετο κύδος ἀρίσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἰλιζάμενος Ἀνκίοισιν·
 Ἦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὠδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
 410 Ἀργαλίον δὲ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῃ περ ἔόντι,
 Μοῦνη φηξάμενθ θείσθαι παρὰ νηυσὶ κέλυσθον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὀμολήην,
 Μᾶλλον ἐπιβροσαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτίρωθεν ἰκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔπρασθεν, μέγα δὲ σφισὶ φαίνετο ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθίμοι Λύκιοι Δαναῶν ἰδύναντο
 Τείχεος φηξάμενοι θείσθαι παρὰ νηυσὶ κέλυσθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Ἀνκίους ἰδύναντο
 420 Τείχεος ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πῆλασθεν.
 Ἄλλ' ὥστ' ἄμφ' οὐροῖσι δὴ ἄνιρα θηρίασσαν,
 Μέτω' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιζύνῃ ἐν ἀρούρη,
 Ὡς ἄλλῃ ἐν χώρῃ ἐβόλῃητον περὶ ῥῆγος·
 Ὡς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξις· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτίων
 425 Ἀήθων ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας ἐκένκλους, λαισηΐα τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροῖα νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἡμῖν ὅτις στρεφθέντι μεταφρανα γυμνωθεῖη
 Μαργαμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερεῖς ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξις αἵματι φρωτῶν
 Ἐφθάδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἰδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χειρητὶς ἀληθῆς,
 Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰριον, ἀμφὶς ἀνέλει
 435 Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικία μισθὸν ἄρηται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ Ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλιμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κύδος ἐπίετρον Ἐκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
 Ἦσαν δὲ διαπρύσιον, Τρῳέεσι γεγωνῶς·
 440 Ὅρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες! φήγνυσθε δὲ τείχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνέετε θεοσιδαῖς πῦρ!
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὐσασὶ πάντες ἄκουσας,
 Ἔθυσαν δ' ἐπὶ τείχεος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα

- Κροσσίων ἐπίβαιον, ἀποχμίνα δούρατ' ἔχοντες.
 446 Ἐκτωρ δ' ἀρπάζας λάων φέρον, ὃς ἦν πύλαιον
 Ἐοτήκει πρόσθε, πρυμνός παρῶς, αὐτὰρ ὑπαρθῶν
 Ὄξυς ἔην· τὸν δ' οὐκ εὖ ἀνίρε δῆμου ἀρίστου
 Ῥηϊδίας ἐπ' ἄμαζαν ἀπ' αἰθέρος ὄχλυσσιναι,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἴσ'· ὃ δέ μιν βία κάλλιε καὶ οἶος.
 450 [Τὸν οἱ ἄλαφρόν ἔδθηκε Κρονον παῖς ἀγνωλομήτηα.]
 Ὡς δ' ὅτι ποιμῆν φῖα φέροι πόνον ἄρσενος οἴου,
 Χαιρὶ λαβῶν ἑτάρη, ὄλλγον δέ μιν ἄχος ἐπαίγει·
 Ὡς Ἐκτωρ ἰδὺς σκιδῶν φέρε λάων αἰέρας,
 Ἄ ῥα πύλας ἔκροντο πύκα σπιβαρῶς ἀραρυίας,
 456 Δικλίδας, ὑψηλίας· δοιοὶ δ' ἔκροσθον ὀχῆας
 Ἐχρον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρα.
 Στῆ δέ μάλ' ἔγγυς ἰών, καὶ τραισάμενος βῆλε μέσσοις,
 Εὐ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανερέταρον βῆλος εἴη.
 Ῥῆξ δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαυρούς· πίσει δὲ λῆθος εἶσιν
 460 Βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλας μένον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆς
 Ἐσχεθέτην, σκιδῶς δὲ διέτμαγον ἄλλυδις ἄλλη
 Αἰῶς ὑπὸ βροτῆς· ὃ δ' ἄρ' ἔκθερε φαιδμῶς Ἐκτωρ,
 Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπῆλκτα· λάμπε δὲ χαλιῶ
 Σμαρδαλέα, τὸν ἔκροτο παρὰ χροῖ· δαῖά δὲ χροῖν
 466 Δούρ' ἔχεν· σὺν ᾧ τίς μιν ἰκονάκειο ἀντιβολήσας,
 Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐξῆλε πύλας· πυρὶ δ' ἔσσει δαδήει.
 Κίκλιτο δὲ θράσσειν ἠλιθάμενος κατ' ὄμιλον,
 Τῆχος ὑπερβαίνων· τοὶ δ' ὀτρύνοντα πύθοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τῆχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' ἀντάς
 470 Ποιητὰς ἐξέκροντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθον
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἄλλαστος ἐτύχθη.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ν.

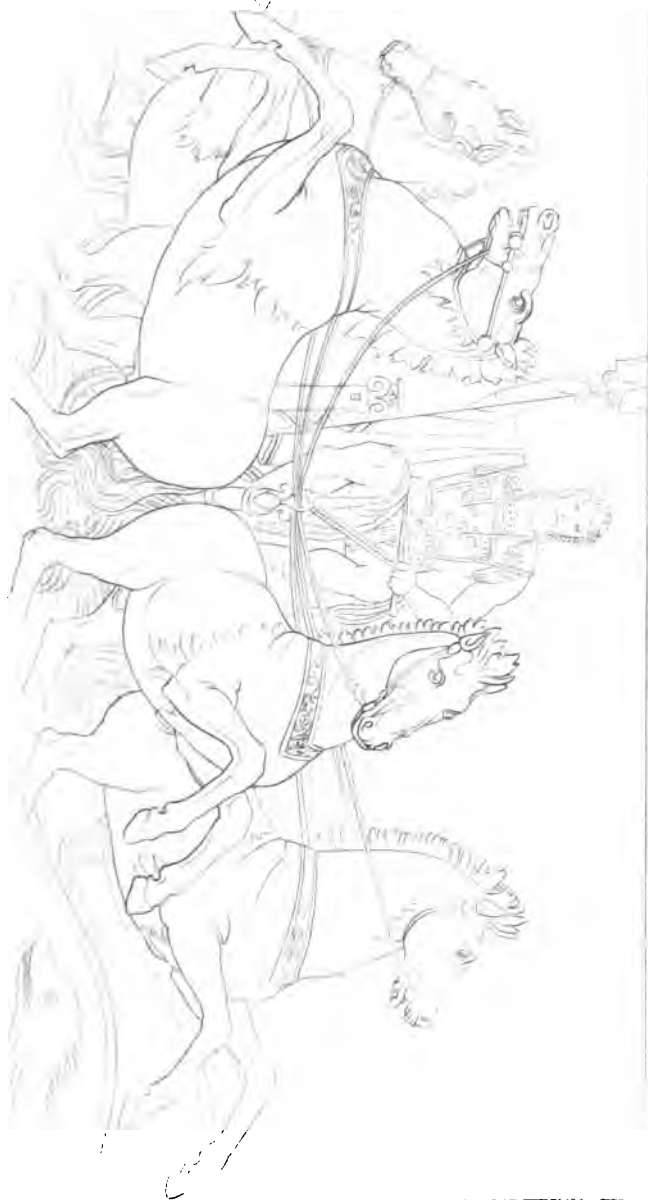
Trojani passim superato muro cedunt Aehivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator soccedit (1-42): qui primum duos Ajaces, tum ceteros principes, humanâ specie indutus, ad obstandi pertinaciam cohortatur (43-124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arceant (125-206); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206-329). Exinde atrox praelium conseritur, in quo Trojanis Jupiter, Achivis Neptunus favet, inter Aehivos Idomenei imprimis virtus spectatur (330-362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idamque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deiphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363-672). Etiam Hectorem, medie, quem dudum tenuit, levo sic urgent Ajaces et alie caterve, ut gradum jam referant Trojanis: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673-806.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809-837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἐκτορα νηυσὶ πύλασσω,
 Τούς μὲν ἔα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οὐκ ὄν
 Νελεμῆος· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαινώ,
 Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορούμενος αἶω,
 5 Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἰππημολγῶν,
 Γλαυτοφάγων, Ἄβλων τε, δικαισιτάων ἀνθρώπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαινώ·
 Οὐ γὰρ οὐκ ἀθανάτων τι' εἴλεπτο ὄν κατὰ θυμῶν
 10 Ἐλδόντ' ἢ Τρῳέσσι ἀρηξέμεν ἢ Λαυαοῖσιν.
 Οὐδ' αἰλασκοπιῆν εἰχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 Καὶ γὰρ ὁ θαναμάζων ἦτο πτόλεμόν τε μάχην τε
 Ἐφ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
 Θρηκίης· Ἐνθεν γὰρ ἐφαινετο πάσα μὲν Ἴδη,
 Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

- 21 Ἐνθ' ὄφ' ἔγ' ἔπει, ἔπει, ἔπει, ἄλλοι δ' Ἀχαιοί,
 Ἰρῆος θυγατέρα, αἰεὶ δὲ κρηναίης ἐκρίνον.
 Ἄλκιον δ' ἔσχευε κικλήσκοντο κικλήσκοντες,
 Κρηναίη καὶ κρηναίης κρηναίη δ' ὄφρα μνηστῆρ' αἰεὶ
 Πηλεΐδ' ἐκ ἀδελφικῆς Πηλοποιόωντος ἰόντος.
- 22 Ἰρῆ, μὴ ἔραϊναι μὴ, τοὶ δὲ τειχέων ἵκοντο τείχεσσι,
 Ἄλκιος ἔσχευε δὲ αἰεὶ κρηναίη θηοῦσι Μνηστῆρ,
 Κρηναίη, κρηναίης κικλήσκοντο, κρηναίη αἰεὶ.
 Ἐνθ' ἄλκιον ἐκ ἔσχευε κικλήσκοντο κικλήσκοντες ἴκοντο,
 Πηλοποιόωντος θυγατέρα κρηναίη.
- 23 Χρῆστον ἔσχευε ἔσχευε κρηναίη κρηναίη δ' ἰρῆσθην
 Κρηναίη, κρηναίη, αἰεὶ δ' ἐκρίνοντο κρηναίη
 Ἐνθ' ἄλκιον ἐκ κρηναίης κρηναίη δὲ κρηναίη ἔσχευε
 Πηλοποιόωντος ἐκ κρηναίης, αἰεὶ ἰρῆσθην κρηναίη
 Ἰρῆσθην δὲ θυγατέρα κρηναίη καὶ δ' ἔκρινοντο
- 24 Ἰρῆ καὶ μὴ, αἰεὶ ἔσχευε δὲ κρηναίη κρηναίη αἰεὶ.
 Ἰρῆ δ' ἔσχευε κρηναίη κρηναίη κρηναίη ἴκοντο.
 Ἐπει δὲ κρηναίη κρηναίη θηοῦσι Μνηστῆρ,
 Μνηστῆρ, Ἰρῆσθην καὶ Ἰρῆσθην κικλήσκοντες.
 Ἐνθ' ἴκοντο ἴκοντο Πηλοποιόωντος θυγατέρα,
- 25 Ἄλκιος ἔσχευε κρηναίη κρηναίη δ' ἐκρίνοντο ἴκοντο
 Ἐπὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη
 Νηοστῆρ κρηναίη κρηναίη ὁ δ' ἔσχευε κρηναίη Ἀχαιοί.
 Τρῶες δὲ φλογὶ ἴκοντο, αἰεὶ κρηναίη, ἔσχευε.
- 26 Ἐπὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη Ἀχαιοί
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἰρῆσθην κρηναίη κρηναίη, ἰρῆσθην κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη.
- 27 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη.
- 28 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη.
- 29 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη.
- 30 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη,
 Ἄλκιος κρηναίη, αἰεὶ κρηναίη κρηναίη κρηναίη.

www.libtool.com.cn

- Ἐκπύροισιν, εἰ καὶ μὴ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἔσται.
 Ἢ, καὶ ἀσκηπιῶν γαιήχου Ἐννοσίγαιος
- 80 Ἀμφοτέρω κεκαπῶς πλήσων μένος κρατερῶδο·
 Ἰνία δ' ἔδρακεν ἑλαφρῶ, πόδες, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Αὐτὸς δ', ὡς ἔρηξ ὀπίσταντος ὤφρα κτεσσάται,
 Ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλλου πέτρης περιμήγεος ἀρθῆαι,
 Ὅρμησιν πεδίω διώκειν ὄρεσιν ἄλλα·
- 85 Ὡς ἀπο τῶν ἦϊε Πασσιδάων ἔνοσίχθων.
 Τοῦν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς ἄλλος,
 Αἴψα δ' ἄρ' ἄπαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
 Αἴαν· ἐπέ τις καὶ θεῶν, εἰ Ὀλύμπου ἔγωση,
 Μάντεϊ εἰδόμενος κέλευται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι —
- 90 Οὐδ' ὄγε Κάλχας ἴσσι, θεοπρόπος οἰωνιστής·
 Ἴχθια γὰρ μεταπίσθε ποδῶν ἠδὲ κρημαῖαν
 ῥεῖ ἔγνω ἀκίοντος· ἀρίωντοι δὲ θεοὶ παρ —
 Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Μῦλλον ἐφορμάται πολυμίξειν ἠδὲ μάχεσθαι.
- 95 Μαιμῶσιν δ' ἔνευθε πόδες καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος ἄλλος·
 Οὐτὼ γὰρ καὶ ἐμοὶ κατὰ δούρατι χεῖρες ἄπτοι
 Μαιμῶσιν καὶ μοι μένος ἔωρθε· νέρθε δὲ ποσσὶν
 Ἔσσωμαι ἀμφοτέρωσι· μνησινῶν δὲ καὶ οἶος
- 100 Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἔματον μαιμῶτι μάχεσθαι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Χάρμη γηθόσαντο, τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
 Τετρα δὲ τοῖς ὄπισθε Γυήχου ἔρσεν Ἀχαιοῦ,
 Οἱ παρὰ νηυσὶ θοῶν ἀνέφυγον φίλον ἦτορ·
- 105 Τῶν δ' ἅμα τ' ἀργαλίῃ καμάτῃ φίλα γυῖα λήλυτο,
 Καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγλυγετο, δερκομένοισιν
 Τρῶας, τοὶ μέγα τῆχος ὑπερηταίβησαν ὀμίλη.
 Τοὺς οἷγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρῶσι δάκρυα λείβων·
 Οὐ γὰρ ἔφην φεύεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ἔνοσίχθων
- 110 ῥεῖα μετισταμένως κρατερῶς ὄφρα φάλαγγας.
 Τεῦκρον ἐπὶ πρώτων καὶ Ἀήϊτον ἦλθε κελύων,
 Πηλέων θ' ἦρσα, Θόαντιά τε Δηῖπυρόν τε,
 Μηρόσσην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστορας αὐτῆς·
 Τοὺς δ' ἐποτρύνων, ἔπια περφέοντα προσήδα·
- 115 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κοῦροι υἱοὶ! ἔμμην ἔγωγε
 Μακρομένοισι πέποιδα σασσέμεναι νέας ἅμας·
 Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσθε λευγαλίοιο,
 Ἔσθ δὴ εἶδεται ἡμῶν, ὑπὸ Τρῶεσσι δαμῆναι.
 Ὡ πόποι, ἢ μέγα θαῦμα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι,
 120 Δεινόν, ὃ οὔ ποτ' ἔγωγε τελετήσεσθαι ἔφασκον,

- Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἵεναι νείας! οἱ τοπάφος περ
 Φυλακινῆς ἐλάφοισιν εὐκείσασιν, αἶτε καθ' ὕλην
 Θῶων, πορδαλλῶν τε λύκων τ' ἦια πῖλονται,
 Αὐτῶς ἡλάσκουσαι, ἀνάλοιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρηι·
 105 Ὡς Τρῶες τοπρὸν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 Μῆμναιν οὐκ ἐθέλοσπον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιοῖν.
 Νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κολῆς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
 Ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνησι τε λαῶν,
 Οἱ καὶ νῶν ἐρίσαντες ἀμυνόμενοι οὐκ ἐθέλοσπον
 110 Νηῶν ἀνυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
 Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτίος ἐστίν·
 Ἥρωες Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 Ἡμέας γ' οὐπῶς ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
 115 Ἄλλ' ἀκείμεθα θάσσον· ἀνεσται τοι φρένες ἐσθλῶν.
 Τρεῖς δ' οὐκἔτι καλὰ μεθίετε θουρίδος ἀλκῆς,
 Πάντες ἄριστοι ἰόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 Ἄνδρῖ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθίει,
 Δυσφρὸς ἔών· ὕμῖν δὲ νειμισσῶμαι πέρι κῆρι.
 120 Ὡς πῖπονες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μείζον
 Τῆδε μεθημοσύνη· ἄλλ' ἐν φρεσὶ θείσθε ἕκαστος
 Αἰδῶ καὶ νήμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νείκος ὄρωρον.
 Ἐκτῶς δὴ παρὰ νηυσὶ βοήην αγαθὸς πολεμίζει
 Καρτερός, ἐβόησεν δὲ πύλαις καὶ μακρὸν ὄχηα.
 125 Ὡς βα κελυτιῶν Γυιήχοος ὄρσεν Ἀχαιοῖς.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀσπιδος δοιοῦς ἴστατο φάλαγγες
 Καρτεραὶ, ἄς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσασαι μετελθῶν,
 Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσός. οἱ γὰρ ἄριστοι
 Κρινθέντες Τρῶας τε καὶ Ἐκτορα δῖον ἔμιμον,
 130 Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προθυλόμενοι·
 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
 Ψαῦον δ' ἰππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν·
 Ἔγχεα δ' ἐπύσσοντο θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν
 135 Στιόμενοι· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
 Τρῶες δὲ προὔτνυσαν ἀολλείς, ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτῶς
 Ἀντιφῶ μεμαῶς, ὀλοοιτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
 Ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χεῖμαρφόρος ὦση,
 Ρῆξας ἀσπέτω ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 140 Ἔγχι δ' ἀναθροῦσκων πέτεται, κτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτοῦ
 Ἔγχι· ὃ δ' ἀσφαλῆος θέει ἔμπεδον, ἕως ἔχηται
 Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλινδεται, ἐσσύμενός περ·
 Ὡς Ἐκτῶς εἰς μὲν ἀπέλλαι, μέχρι θαλάσσης

- 145 ῥία διαλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγγιν,
 Στῆ ἤα μάλ' ἔγχριμφθεῖς· οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νῦστοντες ἕφεσιν τε καὶ ἔγχρισιν ἀμφιγύοισιν,
 Ἦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χάσσάμενος πελεμίζθη.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρῳέεσι γεγωνώς·
 150 Τρῳέες καὶ Ἀνκιοὶ καὶ Λαρδανοὶ ἀγχιμαχῆται,
 Παρμένει! οὔτοι θερὸν ἐμὲ σχῆσουσιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφίος αὐτοὺς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἶω, χάσσονται ὑπ' ἔγχρους, εἰ ἐτεόν με
 Ἦρος θεῶν ἄριστος, ἐργυδουπος πόσις Ἥρης.
 155 Ἦς εἰπὼν ἄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Διήφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἔβραβήκει,
 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἶσιν,
 Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
 160 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσιν,
 Ταυρείην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἑάγη δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρείην σχέδ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 Ἔγχος Μηριόναο δαίφρονος· αὐτὰρ οὔ' ἦρος
 165 Ἄψ ἑτέρων εἰς ἔθνος ἔχάζετο, χύσατο δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχρους, ὃ ξυνέαξεν.
 Βῆ δ' ἰάναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λείπειτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοῆ δ' ἀσβεστος οὐραίου·
 170 Τεύκρος δὲ πρῶτος Τελαμωνίος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυέππου Μέντορος υἱόν.
 Ναιῆ δὲ Πηδαιον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικαστήν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφίκλισσαι,
 175 Ἄψ εἰς Πλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῳέεσσιν·
 Ναιῆ δὲ παρ Πριάμω· ὃ δὲ μιν ἴεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τόν δ' υἱὸς Τελαμωνίος ὑπ' οὔατος ἔγχρῃ μακρῷ
 Ἰνός, ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχρος· ὃ δ' αὐτὶ ἔπεισεν, μελή ὣς,
 Ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἑκάθεν περιφαινομένοιο
 180 Καλῆ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 Ἦς πῆσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεύκρος δ' ὠρμήθη, μεμῶως ἀπὸ τεύχεα δύσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχρος
 185 Τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱὸν Ἀκτορίωνος,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βάλε δουρὶ.

Δούπησεν δὲ πωσὴν, ἀράβητος δὲ τοῖχε' ἐπ' αὐτῆ.
 Ἐκτὼρ δ' ἄρμηθῆτη κόρηθαι προτάφορ ἀρμυρίαν
 Κρατὸρ ἀφαρπάξει μεγάλητορ Ἀμφιμάχοιο·
 190 Δίας δ' ἄρμηθῆτορ ἔρξαιτο δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτορὸρ· ἀλλ' οὐπὲ χρὸρ εἶσατο, πῶρ δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδαλίῃ κεκάλυφθ'· ὅ δ' ἄρ' ἀσπίδορ ὀμφαλὸν οὐα,
 Ἴλαρ δὲ μιν σθῆνῆι μεγάλῃ· ὁ δὲ χασσάτ' ὀπίσσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρωρ· τοὺρ δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 196 Ἀμφιμάχορ μὲν ἄρα Σιχίρ, Δίὸρ τε Μανασθῆρ,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισσων μετὰ ἰάον Ἀχαιῶν·
 Ἴμβριον αὐτ' Αἰάντη, μεμασσῆτορ Θούρδορ ἀλκῆρ.
 Ἴλαρ δὲ μιν αἶψα λίσσεται κρυπῶν ὑπὸ κερκεροδόσσων
 Ἀρπάσσαντι, φέρησεν ἀνὰ φεκηῖα πυκνῶ,
 200 Ἐφού ὑπὲρ γαίηρ μετὰ γαμφηλήσων ἔχουτῶ·
 Ἴλαρ ἔα τὸν ὑφού ἔχουτῶ δουρ Ἀϊάντη κορυσσίῃ,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλῆν δ' ἀπαλῆρ ἀπὸ δειφῆρ
 Κόψων Ὀλλιάδηρ, κεχολωμένωρ Ἀμφιμάχοιο·
 Ἴλαρ δὲ μιν σφαιρηδὸν ἐλεξάμενορ Διὸρ ὀμίλου,
 206 Ἐκτορὶ δὲ προπαροῖθε ποδῶν πῖσων ἐν κοπίσσων.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρῃ Μοσειδῶν ἐχολωθῆ,
 Ἴσωνοῖο πωσῆτορ ἐν αἰῆ δηῖοσῆτη·
 Βῆ δ' ἰάνω παρὰ τε κλισίωρ καὶ νῆωρ Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνίων Δαναούρ, Τρῳάσσοι δὲ κῆδοι ἔτευχων.
 210 Ἴδομενεύρ δ' ἄρα οἱ δουρικλυτόρ ἀντιβάλλησων,
 Ἐρχόμενορ παρ' ἑταίρων, ὅ οἱ νίον ἐκ πολέμοιο
 Ἢλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένορ ὀξεί χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἑταίρωι ἔνικωρ, ὁ δ' ἰητροῖρ ἐπιτελλῶρ
 Ἴηεν ἐρ κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοῖνα
 216 Ἀπτιάων· τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνδοίχθων,
 Εἰσάμενορ φθογγῆν Ἀνδραϊμόνορ νῆι Θόαντι,
 Ὅρ πάσῃ Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἀνασσει, θεορ δ' ὡρ ἔιστο δῆμῷ·
 Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλάι
 220 Οἴχουται, τὰρ Τρῳάσσοι ἀπειλῶν νίωρ Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὐτ' Ἴδομενεύρ, Κρητῶν ἀγὸρ, ἀντίον ἔειπε·
 Ἴλω Θόαν, οὔτε ἀνῆρ νῦν αἴτιορ, ὅσοον ἔγωγορ
 Γνωῖστω· πάντερ γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμῆων·
 Οὔτε κινὰ θεορ ἴσχει ἀκῆριον, οὔτε τισ' ἔκνηρ
 226 ἔβκων, ἀνδύεται πόλεμορ κακὸν· ἀλλὰ πον οὔτω
 Μίλλω δὴ φίλων εἶνα ὑπερμενεῖ Κρονοῖων,
 Νωνύμωρ ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεορ ἐνθάδ' Ἀχαιοῖ.
 Ἄλλῶ, Θόαν· καὶ γὰρ τοπάρωρ μενεδηῖορ ἦσθα,
 Ὀτρύνειρ δὲ καὶ ἄλλωρ, ὅθωι μεδιέντα ἴσθαι·

- 220 Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κίλευέ τε φωτὶ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἠμείβει ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴδομενεῦ, μὴ κίενος ἀνήρ ἔτι νοστήσειεν
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὐθι κινῶν μέληθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἡματι τῶδα ἐκὼν μεθήσει μάχεσθαι.
 225 Ἄλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἄμα χρῆ
 Σπεύδων, αἶ κ' ὄφραλός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντε.
 Συμφεσθῆ δ' ἀρετῇ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταλμασθα μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν·
 230 Ἴδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυκτον ἴκασεν,
 Δύσαστο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέγντο δὲ δοῦρε·
 Βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῆ ἐναλλήκιος, ἦντε Κρονίων
 Χεῖρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δικνύς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρῆξῆλοι δὲ οἱ ἀγυαί·
 235 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θείοντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ θεράπων εὖς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγύς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρου χαλκίον ἦι
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένης Ἴδομενεὺς·
 Μηριόνη, Μόλον υἱέ, πόδας ταχύ, φίλαθ' ἔταλρων,
 240 Τίπτ' ἤλθες, πόλεμόν τε λιπῶν καὶ δηιοτήτα ;
 Ἥ τί τι βίβληται, βίλεος δὲ σε τείρει ἀκωκῆ ;
 Ἥ τευ ἀγγελίης μετ' ἐμ' ἤλυθες ; οὐδὰ τοι αὐτὸς
 Ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαιόμαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 245 [Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἐρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείλιπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερνηροῖοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤδα.
 250 Δούρατα δ', αἶ κ' ἐθέλησθαι, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δήμεις,
 Ἔστασσι· ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόοντα,
 Τρωΐα, τὰ κταμένων ἀποπίνυμαι. οὐ γὰρ ὅτω
 Ἄνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολεμῆζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 255 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανώοντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρα τὴ κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαινῇ
 Πόλλ' ἔναρα Τρῶων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἔστιν ἐλίσθαι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμὲ φημι ληλασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 270 Ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνά κυδιάνειραν
 Ἰσταμαι, ὅπποτε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Ἀθήναι μαρτυρούμενος, σὸ δὲ ἴδμενα αὐτὸν ἔδει.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀτίων ἦν δα·
 276 Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
 Εἰ γὰρ τῶν παρὰ νηυσὶ λεγομένα πάντες ἄριστοι
 Ἐς λόγον, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διακρίνεται ἀνδρῶν,
 Ἐνθ' ὄτε δειλὸς ἀνὴρ, ὃς τ' ἄλκιμος, ἐξαφανώθῃ —
 Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χροῖς ἄλλυδις ἄλλη·
 280 Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐφησὶ ἐν φρεσὶ θυμός,
 Ἀλλὰ μετοκλιᾷ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἴκει·
 Ἐν δέ τί οἱ κραδίη μεγάλη στέφουσι κατὰσσει,
 Κῆρας οἰομένο, παταγοῦ δέ τε γίγνεται ὀδόντων·
 Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' αἶψά τρέπεται χροῖς, οὔτε τι λήθῃ
 286 Ταρβέι, ἐπειδὴν πρῶτον ἐκζητᾷ λόγον ἀνδρῶν,
 Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μνημόνων ἐν δαῖτι λυγρῇ —
 Οὐδέ κεν ἔνθα τῶν γε μίνος καὶ χεῖρας ὄνοστο.
 Εἵπερ γὰρ καὶ βλεῖο ποτεύμενος, ἢ τυκπιῆς,
 Οὐκ ἂν ἐν ἀνχέν' ὄκισθαι πέσοι βίλος, εὐδ' ἐνὶ νύκτι,
 290 Ἀλλὰ κεν ἢ στέφρων ἢ νηδύος ἀντιπαιεῖν,
 Πρῶσσω ἰσμένιοι, μετὰ προμάχων ὀαριστῶν.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγομένα, νηπιτίοι εἴς,
 Ἔσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νημεσῆσθι·
 Ἀλλὰ σύγε κλισίηρδε κίων ἔλετο ὄβριμον ἔγχος.
 296 Ὡς φάτο Μηριόνης δὲ, θοῶν ἀτάλαντος Ἄρη,
 Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνέειλετο χάλκεον ἔγχος,
 Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενεῆα, μέγα πολέμοιο μεμηλεῖς.
 Οἷος δὲ βροτολογὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
 Τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,
 300 Ἔσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολέμιστήν·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήνης Ἐφυρὸς μετὰ θωρήσασσασθον,
 Ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῶγα
 Ἐκλυον ἀμφοτέρων, ἐτέρουσι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
 Τῷοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
 306 Ἦσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἰθροπὶ χαλκῷ.
 Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Δυναλλίδη, πῆ τ' ἄρ' ἐμμόνας καταδύνῃ ὄμιλον;
 Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσοις,
 Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποδὶ ἔλπομαι οὐτω
 310 Δυνεσθῆναι πολέμοιο κερηκομόωντας Ἀχαιοῦς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀτίων ἦν δα·
 Νηυσὶ μὲν ἐν μίσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Λιαντῆς τε δύνω, Τεύκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
 Τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
 316 Οἱ μὲν ἄθην ἐλώσσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,

- Ἴκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς ἔστω.
 Διπύ οἱ ἔσσειται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 Κεῖνον νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας αἰπίτους,
 Νῆας ἐνιπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτὸς γε Κρόνου
- 320 Ἐμβάλοι αἰθόμενον θαλὸν νῆεσσι θοῆσιν.
 Ἄνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξεις μέγας Τελαμωνίος Ἄϊας,
 Ὅς θνητὸς τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτῆν,
 Χαλκῶ τε βῆκτος μεγάλοισι τε χερμαδίλοισιν·
 Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ βῆτήνορι χωρήσειεν,
- 325 Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἔστω ἐφίλειν.
 Νῶϊν δ' ὦδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὅφρα τάχιστα
 Εἶδομεν, ἧε τῷ εὐχος ὀρέδομεν, ἧε τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δα, θοφ' ἀταλαντος Ἄρηϊ,
 Ἦρχ' ἔμεν, ὅφρ' ἀφίκοιτο κατὰ στρατόν, ἧ μὲν ἀνάγχε.
- 330 Οἱ δ' ὡς Ἴδομενῆα ἶδον, φλογὶ εἰκέλον ἄλκην,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλίοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὄμιον ἴστατο νείκος ἐπὶ πρῦμνῃσι νείσσον.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ λγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλα·
- 335 Ἦματι τῷ, ὅτε τε πλείστη πόσις ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἄμυδις κοιλῆς μεγάλην ἰστάσιν ὀμίχλην·
 Ὡς ἄρα τῶν ὀμοσ' ἤλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους καθ' ὄμιλον ἐναφρέμεν ὀδεῖ χαλκῷ.
 Ἐφριξεν δὲ μάχη φθισιμβροτος ἐγχείησιν
- 340 Μακρῆς, αἳ εἶχον ταμεισχροῦς· ὅσοι δ' ἄμμερθεν
 Ἀγῆ χαλκείη κορυθῶν ἄπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακίων τε φαιεῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκαρδίας εἴη,
 Ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόρον, οὐδ' ἀνάχοιτο.
- 345 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντα δῶκε Κρόνου νιὲ κραταιῷ
 Ἀνδράσιν ἠφώεσσι τατεύχτων ἄλγεα λυγρὰ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρῶεσσι καὶ Ἴκτορι βούλετο πίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 Ἦθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιοῖδων Ἰλιόθι πρό,
- 350 Ἀλλὰ θεῖον κῦδαινε καὶ νίεα καρτερόθυμον.
 Ἀγγελους δὲ Ποσειδάων ὀρόθωνε μεταθῶν,
 Δάθρη ὑπεξανέδης πόλις ἄλος· ἤχθητο γὰρ ῥα
 Τρῶων δαμναμένους, Δίῃ δὲ κρατερῶς ἐναμείονα.
 Ἦ μὲν ἀμφοτέροισιν ὄμιον γένος ἦδ' ἐκ πάτρῃ,
- 355 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνε καὶ πλείονα ἦθη.
 Τῷ ῥα καὶ ἀμφοτέῃν μὲν ἀλεξιμένας ἀλείψων,
 Δάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ εὐκίω.
 Τῷ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὀμοίου πολέμοιο

- Πῦραρ ἐκαλλάξαντες, ἐκ' ἀμφοτέροισι τάνυσσεν,
 296 Ἀθήηκτόν τ' ἄλιτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθα, μεσαιπόλιός περ ἔων, Λαγαοῖσι κελύεσσι
 Ἰδομενεύς, Τρῳάσσι μετάλμενος ἐν φόβον ἔωσεν.
 Πίφνε γὰρ Ὀθρουονῆα, Καθησούθεν ἔνδον ἰόντα,
 Ὅς ἦα νέον πολίμοιο μετὰ κλῆος εἰληλούθει·
 298 Ἦτιε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσείμαν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρον Πριάμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 Λωσείμεναι· ὁ δὲ μάραθ', ὑποσχεσείησι πιθήσας.
 270 Ἰδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκειτο δουρὶ φαιεῶφ,
 Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θωρήξ
 Χάλκιος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Δούπησεν δὲ πεσῶν· ὁ δ' ἐπεύξαιτο, φώνησέν τε·
 Ὀθρουονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων,
 276 Εἰ ἐτέον δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπίστης
 Λαοδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμῆς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελείσομεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἀργεος ἑξαγαγόντες, ὀπνείμεν· εἰ κε σὺν ἄμμιν
 280 Ἰλίου ἐκπέρασης εὐναιόμονον πτολίεθρον.
 Ἄλλ' ἔπει, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποτοπόροισιν
 Ἀμφὶ γάμοφ· ἐπεὶ οὔτοι ἐδνθηταὶ κακοὶ εἴμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κραταρῆν ὑσμίνην
 Ἦρος Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 286 Πειζὸς πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
 Διὲν ἔχ' ἠνιλοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔϊτο θυμῷ
 Ἰδομενεῖα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 Λαιμόν ὑπ' ἀνθρεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις δρὺς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς,
 290 Ἦὲ πίτυς βλωθρή, τήντ' οὐρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον παλῆκεσσι νεήκεσι, νῆϊον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κείτο τανυσθαῖε,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσεσσι.
 Ἐκ δὲ οἱ ἠνιλοχος πληγῇ φένας, ἄς πάρος εἶχεν·
 296 Οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δηῖων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 Ἀψ ἵππους στρίψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μετεχάρμησεν
 Δουρὶ μέσον περὶ ἦσσι τυχῶν· οὐδ' ἤρκεσε θωρήξ
 Χάλκιος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 400 Ἴππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νίστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρῳῶν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

- Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθ' Ἰδομενεύς,
 ἄσιον ἀγνύμενος, καὶ ἀπόντισε δουρὶ φαινή.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἤλευστο χάλκιον ἔγχος,
 408 Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντος ἕϊσθι,
 τὴν ἄρ' ὄγε φειοῖσι βοῶν καὶ νεῖροσι χαλκῷ
 Διωτῆν φορέεσκε, θύω κατόνεισ' ἀραρυῖαν·
 τῇ ὑπο πᾶς εἰλή, τὸ δ' ἐπέφπταιο χάλκιον ἔγχος·
 Καρφαλέων δὲ οἱ ἄσπις ἐπιθροῖσαντος αὔστη
 410 Ἔγχος· οὐδ' ἄλιόν οἱ βαρεῖης χειρὸς ἀφήκεν,
 Ἄλλ' ἔβαλ' ἑπτασίδην Ἐπήροφα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔβασεν·
 Δηΐφοβος δ' ἐκπαγλὸν ἐπέυετο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὲν αὖτ' ἔπιτος κείτ' ἄσιος· ἀλλὰ ἔφημι
 415 εἰς Ἄιδός περ ἰόντα κυλάσταιο κρατερῶτο,
 Γηθήσειω κατὰ θυρόν· ἐπεὶ γὰρ οἱ ὄπασσα πομπόν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐδαμένεω,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλαστα δαΐφρονι θυρόν ὄρωεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ἀγνύμενός περ, δοῦ ἀμίλησεν ἑταῖρος,
 420 Ἀλλὰ θύων περιβῆ, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκύλυσεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύνας δύνω ἐρίφης ἑταῖροι,
 Μημιστεύς, Ἐχλοῖο παῖς, καὶ Δίος Ἀλέιστωρ,
 Νῆας ἐπι γλαφυρῶς φρεσίνην βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἰδομενεύς δ' οὐ λήγε μένος μέγα· ἔτεο δ' αἰῶλ
 425 Ἦέ τινα Τρώων ἱρεβερῆ νυκτι καλύψαι,
 Ἦ αὐτὸς δουπηῆσαι, ἀμύνων λογιῶν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' αἰουήταο Διοτρεφείος φίλον υἱόν,
 Ἦρω· Ἀλιάδωον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγγίστω·
 Πρᾶστυάτην δ' ὄπασσε θυγατρῶν, ἑποδάμιμα,
 430 τὴν πέρι κῆρι φήλησε κατῆρ καὶ πότινα μήτηρ
 Ἐν μεγάρω· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικὴν ἐκίκαστο
 Κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδέ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μὲν
 Γῆμεν ἀτῆρ ὠριστος ἐνὶ Τροίῃ τυφείη —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμωσεν,
 435 Θάλλας ὄσσε φαινα, κέθησε δὲ φαιδίμα γνῖα.
 Οὔτε γὰρ ἐξοπίασιν φηγείων δύναται, οὔτ' ἀλίωσθαι·
 Ἄλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρον ὑφιπέτηλον,
 Ἀτρεμᾶς ἰσταῖα, στήθεος μέσον οὔτασε δουρὶ
 Ἦρας Ἰδομενεύς, φῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χεῖρα
 440 Χάλκιον, ὅς οἱ προσθεν ἀπὸ χροῶς ἤρειε βλεθρῶν·
 Ἀτῆ τότε γ' αὔων αὔστην, ἱρικομένοσ περὶ δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεσών, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπέπηγει,
 Ἦ γὰρ οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαζον πειμιζεν
 Ἔγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·

- 445 Ἴδομενεὺς δ' ἔκπαυλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὖσας·
 Δηΐφοβ', ἣ ἄρα δὴ τι εἰσκομὲν ἄξιον εἶναι,
 Τρεῖς ἐνὸς ἀντι πεφάσθαι; ἐπαὶ σὺ περ εὐχῆσαι αὐτῶς·
 Δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστας ἔμειο,
 Ὅφρα ἰδῆ, οἷος Ζητὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
- 450 Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτην ἐπίουρον·
 Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλλῶνα·
 Δευκαλλίων δ' ἐμὶ τέκτε, πολὺσσ' ἀνδρῶσιν ἀνακτα
 Κρήτην ἐν εὐρείῃ· γῆν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
 Σοὶ τε πατρὶ καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρῳέεσσιν.
- 455 Ὡς φάτο· Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
 Ἢ τινά που Τρῳῶν ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,
 Ἄψ ἀναχωρήσας, ἣ πειρησάιτο καὶ οἷος.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Βῆνας ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὖραν ὀμίλλου
- 460 Ἔσταός'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιζε διαί,
 Οὐνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν εἶόντα μετ' ἀνδράσιν οὐτι τίεσκεν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμνος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, Τρῳῶν βουληφόρε, γῆν σι μάλα χρῆ
 Γαμβρῶ ἀμνέμεναι, εἴπερ τί σι κῆδος ἰκάνει.
- 465 Ἀλλ' ἔπει, Ἀκαθόφῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
 Γαμβρὸς εἰὼν ἔδραψε δόμοις ἐγώ, τυτθὸν εἶόντα·
 Τὸν δὲ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάρηξεν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρωνεν·
 Βῆν δὲ μετ' Ἴδομενεῖα, μέγα πτολίεμοιο μεμηλῆς.
- 470 Ἀλλ' οὐκ Ἴδομενεῖα φόβος λάβε, τηλύγετον ὧς,
 Ἄλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σὺς οὖρεσιν ἀλκί παποιθῶς,
 Ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 Χάρω ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δὲ τε ναῖτον ὑπερθεῖν·
 Ὀφθαλμῶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπεται· αὐτὰρ ὀδόντας
- 475 θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας·
 Ὡς μένει Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχάρει,
 Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθῶν· αὐτὸ δ' ἐταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἑσθρῶν, Ἀφαρηά τε Δηΐπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
- 480 Τούς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶω ἀμύνετε! δεῖδια δ' αἰνῶς
 Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 Ὅς μάλα καρτερός ἐσσι μάχῃ ἐνὶ φώτας ἐναιρῆιν·
 Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ,τε κράτος ἐστί μέγιστον.
- 485 Εἰ γὰρ ὀμηλικῆ γε γενοίμεθα τῶδ' ἐπὶ θυμῷ,
 Αἰψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φερούμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,

Πηλείοι ἔστησαν, σάκε' ἄμοισι κλίναντες.
 Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Διήφοβόν τε Πάριον τ' ἔσοφῶν καὶ Ἀγήνορα Διον,
 Οἳ οἳ ἄμ' ἠγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λαοὶ ἔπονθ', ὥσει τε μετὰ κίλλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 Ὡς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 500 Ὡς ἴδε λαῶν ἔδρος ἐπισπόμενον ἰοὶ αὐτῶ.
 Οἳ δ' ἄμφ' Ἀλκαδόφ' αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκός
 Σμηδαλίον κονάβιζε, τιτυσκομένῶν καθ' ὅμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρηῖοι ἔβοχον ἄλλων,
 510 Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηῖ,
 Ἴασι ἄλλήλων ταμίειν χροῖα νηλεῖ χαλκῶ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκειον ἔγχος·
 Διχμῆ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 520 ἴσχει, ἐπει δ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεύς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 Ἔφηε δὲ Θείρηκος γυῖalon, διὰ δ' ἐντέρα χαλκός
 Ἦφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστέφ.
 Ἰδομενεύς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχοσκίον ἔγχος
 530 ἔσπασαι, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 Ἰμοῖν ἀφάλεσθαι· ἐπιείγτο γὰρ βελέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπαδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρηθῆντι,
 Οὐτ' ἄρ' ἐπαῖξαι μεθ' ἰὸν βίλος, οὐτ' ἀλάσθαι.
 Τῷ φα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νειλὸς ἦμαρ,
 540 Τρέσσαι δ' οὐκέτι ὄμιφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τοῦ δὲ βράδην ἀπίστος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ
 Διήφοβος· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἔμμενές αἰεῖ.
 Ἄλλ' ὄγε καὶ τοῦδ' ἄμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
 Ἰὸν Ἐνναλλίω· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 550 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστέφ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βροχήπυος ὄβριμος Ἀρης
 Ἔιος ἰοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὕσμίνῃ·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσοῖσι νέφεσσιν
 Ἦστο, Διὸς βουλήνιν ἐλεμένος, ἐνθα περ ἄλλοι
 560 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐεργόμενοι πολέμοιο.
 Οἳ δ' ἄμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν·
 Διήφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πῆληκα φαιινήν
 Ἦπασσε· Μηριόνης δὲ, θεῶν ἀτάλαντος Ἀρηῖ,
 Δουρὶ βραχίονα τύπεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 570 Ἀυλώπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.

- Μηριόνης δ' ἐσπίεις ἐπάλματες, αἰγυπιὸς εἰς,
 Ἐξέρουε πρυμνοῖα βραχίονος ὄβριμον ἕγχος·
 Ἄψ δ' ἐπάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, τὸν δὲ Μολκῆς,
 Ἀυτοκασιγνήτες, παρὶ μέσσοι χεῖρε τιτήνας,
 635 Ἐξήγειν παλιμιοῖο δουρῆδες, ὄφρ' ἕκεθ' ἔκποιε
 Ἰλιάς, οἳ οἳ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πολίμοιο
 Ἔστασαν, ἠνλοχὸν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἳ τότε προτὶ ἄστρ φέρον βαρέα στενάχοντα,
 Τιμρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεουτάτου ἔρρε χεῖρες.
 640 Οἳ δ' ἄλλοι μάφωτο, βοῆ δ' ἄσβεστος ὄρρηται.
 Ἐνθ' Αἰνείας Ἀφροδίτῃ Καλεποριδίῃ ἐπορούσας
 Λαιμόν τύψ', ἐπὶ οἳ τετραμμένον, δεῖν δουρὶ·
 Ἐκλίνθη δ' ἐπίσσω κάρη, ἐπὶ δ' ἄσπις ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ εἰ θάνατος χύτο θυμοφαίεσθης.
 645 Ἀντίλοχος δὲ θόονα μεταστρεφθέντα δουρούσας,
 Οὔτας ἐπαῖδας· ἀπὸ δὲ φλίβα πῶσαν ἔκρουε,
 Ἦε· ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, αἰχρὴν ἱένει·
 Τὴν ἀπὸ πάσαν ἔκρουε· ἃ δ' ὕπτιος ἐν κοίῃσιν
 Κάμπειαν, ἄμφω χεῖρα φίλεις ἐπάρουσι πειάσασα.
 650 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ ἀένυε τεῖχη· ἀπ' ὤμων,
 Παπταίνων· Τρωῆς δὲ περιστάδων ἄλλοθεν ἄλλος
 Οὔταζον σάκος εὐρὴν πανακόλον· οὐδ' ἰδύναντο
 Εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χροῶ νηλεὶ χαλκῷ
 Ἀντιλόχου· κέρη γὰρ ἦε Πρωσιδάων ἐνοσίχθων
 655 Νίστορος υἱὸν ἔκρυτο, καὶ ἐν πολλοῖσι βίλοσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτ' ἄνευ θήϊεν ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοῦς
 Στραφῶν· εὐθέ οἳ ἕγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Στιόμενον ἄλιχτο· τιτύσσετε δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 Ἦε τευ ἀκοτίσσαι, ἦε σχεδὸν ὀφρηθήνηαι.
 660 Ἄλλ' οὐ λήθ' Ἀδάμαντα τιτυσόμενος καδ' ὄμιλον,
 Ἀσιάθην, ὅς ἐδ' οὔτε μέσον σάκος ἔδει χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὀρημαθεις· ἀμενήγεσσε δὲ οἳ αἰκμήν
 Κυανοχαῖτα Πρωσιδάων, βιότιο μεγήρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μῆιν, ὡς τε σπῆλος πυρρικαυτός,
 665 Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἦμισυ κατ' ἐπὶ γαῖης·
 Ἄψ δ' ἐπάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείων·
 Μηριόνης δ' ἀπίοντα μετασπόμενος βάλει δουρὶ
 Λιδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 Πύργος· Ἄρης ἀλγευγὸς οὐχουοῖσι βροτοῖσιν·
 670 Ἐνθα οἳ ἕγχος ἐπήξεν· ὁ δ' ἰσπόμενος, περὶ δουρὶ
 Ἠσπαιρ, ὡς ὅτε βοῦς, τότε οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
 Πλάσιν οὐκ ἐθιλότα βίη θήσαντες ἀγουσιν·
 Ὡς ὁ τυπεὶς ἦσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτε μάλ' αἰεὶ,

- Ὄφρα οἱ ἐκ χειρὸς ἔγχος ἀνεσπᾶσαι ἔγγυθεν ἔλθων
 576 Ἦρας Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 Δηϊπυρον δ' Ἐλενος ἔπειε σχεδὸν ἤλασε κόρη
 Θρηϊκίη, μεγάλη, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 Ἦ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χρομαὶ πάσα· καὶ τις Ἀχαιῶν
 Μαγναμίνων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσεν·
 580 Τὸν δὲ κατ' οφθαλμῶν ἐρεθοντὴ νυξ ἐκάλυπεν.
 Ἀτρεΐδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Βῆ δ' ἐπακυλήσας Ἐλένω ἦραι ἀνακτι,
 Ὄζυ δόρυ κρεδόνων· ὁ δὲ τόξου πήχυν ἀνέλεεν.
 Τῷ δ' ἄφ' ὀφρατήσῃ, ὅ μιν ἔγχυι ὀξυόσντι
 585 Ἴει ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ τευρήφιν οἴστω·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰφ'
 Θώρηκος γυάλον, ἀπὸ δ' ἔπειτο πεκρὸς οἰστός.
 Ὡς δ' ὅτε ἀπὸ πλατίος κτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλασθῆν
 Θρώσικων κύαμοι μελωόχροες, ἧ ἐρίβινθοι,
 590 Ἰνοιῆ ὑπο λιγυρῆ καὶ λιμμητήρος ἐρση·
 Ὡς ἀπὸ Θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς, ἐπὰς ἔπειτο πεκρὸς οἰστός.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βάλεν, ἧ δ' ἔχε τόξον εὐθεῖον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 595 Ἀτρεΐδου διὰ χειρὸς ἐπέλετο χάλκεον ἔγχος.
 Ἄφ' ἑτάρων εἰς ἴθρος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείψων,
 Χεῖρα παραφερμασίας· τὸ δ' ἐπέλετο μελλινὸν ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγήμερος,
 Αὐτὴν δὲ ξυνεΐδησεν εὐστρόφῳ οἴος ἄνωγ,
 600 Σφενδότῃ, ἣν ἄρα οἱ Θραπέων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 Ἦε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακῆ θανάτοιο τέλοςδε,
 Σοί, Μενέλαε, θαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτίραπει ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὐτάσεν, οὐδὲ διαπερὸ θυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ κανυῶ
 Ἐγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ εἶλετο νίκη.
 610 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Ἄλτ' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἶλετο καλῆν
 Ἄβλην εὐχάλκον, ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκῃ,
 Μακρῶ, εὐξέστω· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 Ἦτοι ὁ μὲν κούρθος φάλλον ἤλασεν ἵπποδασείης
 615 Ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
 Ῥινὸς ὑπερ πυματῆς· λάνα δ' ὄστέα, τῷ δὲ οἱ ὄσσε

Πᾶρ ποσὶν αἱματόεντα χαμᾶλ πίσσον ἐν κονίῃσιν·
 Ἰδνώθη δὲ πεσών· ὁ δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βαινῶν,
 Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 620 Δεῖψετέ θην οὕτω γε νείας Δαναῶν ταχυκώλων,
 Τρῶες ὑπερφιάλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!
 Ἄλλης μὲν λῶβης τε καὶ αἵλαος οὐκ ἐπίδευεις,
 Ἦν ἐμὲ λῶβήσασθε, κακαὶ κύνας· οὐδέ τι θυμῷ
 Ζητὸς ἐριβρεμίτω χαλεπὴν ἐδδοῖσθε μῆνιν
 625 Ξυλοῦ· ὅστε ποτ' ὑμῖν διαφθέρσει πόλιν αἰπήν.
 Οἱ μὲν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 Μᾶψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῆ·
 Νῦν αὐτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε πορτοπόροισιν
 Πῦρ ὀλοὸν βαλείιν, κτεῖναι δ' ἤρωας Ἀχαιοῦς·
 630 Ἄλλὰ ποθὶ σήσησθε, καὶ ἐσσύμενοι περ, Ἄρηος.
 Ζεὺ πάτερ, ἣ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Ἄνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σίω δ' ἐκ τάδε πάντα κίλονται.
 Οἶον δὴ ἄνδρεςσι χαρίζεαι ὕβριστῆσιν,
 Τρωσίν, τῶν μόνος αἰὼν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
 635 Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοῖτον πολέμοιο!
 Πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότῃτος,
 Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοιο,
 Τῶν περ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
 Ἦ πολέμοιο· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
 640 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε ἀπὸ χροῶς αἱματόεντα
 Συλήσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμέντος βασιλῆος,
 Ἀρπάλων, ὃ φα πατρὶ φίλῳ ἔπειτο πολεμῆσεν
 645 Ἐς Τροίην· οὐδ' αὐτίς ἀφίκετο πατρίδα γαίαν·
 Ὅς φα τότε Ἀτρεΐδω μέσον σάκος οὐτάσε δουρὶ
 Ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ θυρήσαστο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειίνων,
 Πάντοσε παπταίων, μήτις χροῶα χαλεπῷ ἐπαύρη·
 650 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκήρε' οἰστόν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κἀτα δεξιὸν· αὐτὰρ οἰστός
 Ἄντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
 Ἐξόμενος δὲ κατ' αὐθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων,
 Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν φέε, δεῦς δὲ γαίαν.
 Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπέπνοντο·
 Ἐς δὲ φρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἰρήν,
 Ἀχρῦμενοι· μετὰ δὲ σφι πατὴρ κτε, δάκρυα λείβων·
 Πιοῆ δ' οὔτις παιδὸς ἐγύγνωτο τεθνηῶτος.

- 600 Τού δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀπεκταμένοιο χολώθη
 Ξείνος γάρ οἱ ἔην πόλιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 Τού ὄγε χυόμενος προΐει χαλκήρε' οἷστόν.
 Ἐν δέ τις Εὐχήμερ, Πολυίδου μάντιος υἱός,
 Ἄφρσιός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
 605 Ὅς ῥ' εὖ εἰδώς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαιναν.
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθός Πολυίδος,
 Νούσῃ ὑπ' ἀργαλήν φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρῳάσσι δαμῆναι·
 Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλήν θῶν ἄλειγεν Ἀχαιῶν,
 610 Νούσῳ τε στυγερῶν, ἵνα μὴ πάθει ἄλγεα θυμῷ.
 Τὸν βαλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐάτος· ὠκα δὲ θυμὸς
 ῥίχθη' ἀπὸ μελίων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
 Ἐκτῶρ δ' οὐκ ἐπέκυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ᾗδη,
 615 Ὅτι ῥά οἱ νῆών ἐπ' ἀριστέρα δηϊώωντο
 Ἀσσοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 Ἐπλετο· τοίος γάρ γαιήραχος Ἐννοσίγαιος
 Ἦτρην Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 Ἄλλ' ἔχεν, ἢ ταπράτα πύλας καὶ τείχος ἑῷτο,
 620 Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στήχας ἀσπιστάων·
 Ἐνθ' ἔσαν Διαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 Θιν' ἔφ' ἄλός πολιῆς εἰρημέναι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τείχος ἰδίδητο χθραμάλωτατον, ἔνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 625 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἴασες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόνετες Ἐπειοί,
 Σπουδῇ ἐπαίσσοντα ναῶν ἔχον· οὐδ' ἰδύναντο
 Ἦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἐκτορα δῖον·
 Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 630 Ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθένος· οἱ δ' ἄμ' ἔπορτο
 Φειδᾶς τε Στιχὸς τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
 Φυλείδης τε Μίγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ, Μίδων τε μανεπτόλιμός τε Ποδάρκης·
 Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλήος θείλοιο
 635 Ἔσκε, Μίδων, Διαντός ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔβαιεν
 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητρικῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλεύς·
 Αὐτὰρ ὁ, Ἴφικλοιο παῖς τοῦ Φυλακίδαο·
 Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 700 Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Δίας δ' οὐκέτι πάμπαν, Οἰλήος ταχὺς υἱός,
 Ἰστατ' ἀπ' Διαντός Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιῶν·

- Ἄλλ' ἄσπερ ἐν νεφέβῃσι σέθεναι κρητὸν ἄρκερον,
 Ἴσον θυμὸν ἔχουσι, κραινέτερον ἄρπερ δ' ἄρα σφιν
 705 Πηρηνοίοισιν κραινέσαι πολὺς ἀνακταίη ἰδρῆς·
 Τὸ μὲν τε ἕγγον εἶον εὐζῶον ἄρπερ ἔλεγε,
 Ἰερμένο κατά σάλα· ταμῆ δὲ τε τείλων ἀρετῆρος·
 Ὡς τὸ παρβελῶνται μάλ' ἔστισαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τυλαρμονιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἰσθλοὶ
 710 Ἄσπερ ἔπειθ' ἔταροι, οἱ οἱ σάκος ἐκδέχοντο,
 Ὀκπότι μιν κείματός τε καὶ ἰδρῆς γούνασ' ἔποιτα.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος Δαοφῶ ἔπειθε·
 Οὐ γὰρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φέλον κῆρ·
 Οὐ γὰρ ἔχον κέρυθας χαλκήρεας ἰκποδασίας,
 715 Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας ἐκκύκλους καὶ μάλιστ' ἀδούρα·
 Ἄλλ' ἄρα τοξόισιν καὶ ἐυστροφῶν εἰς αὐτῶν
 Ἦλον εἰς ἄμ' ἔπειθε παλαιότατος· ὄλεον ἔπειτα
 Τυρφέϊα βάλλοντας, Τρῶϊων φήγνοντο φάλαγγας.
 Δὴ ἴα τὸδ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντασι δαιδαλίεσσιν,
 720 Μείγροντο Τρῶϊάσιν τε καὶ ἔταροι χαλκακοφροσῆ·
 Οἱ δ' ἔπιδεν βάλλοντας, ἰάσθωνον· οὐδέ τι χάριος
 Τρῶες μμηθήσκοντο· στυκλῆσαν γὰρ εἶστοι.
 Ἐνθά κε λευγαλίης νῆών ἔπει καὶ κλισιάων
 Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἦλον ἠγμῶσσαν,
 725 Ἐκ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν ἔταρον εἶπε παρσπῶς·
 ἔταρον, ἀμύχανός ἐσαι παραφέητοισι κιδίοσθαι.
 Οὐνεκά τοι πέρι δάκε θεὸς πολεμῆμα ἔργα,
 Τούνεκα καὶ βοιλή ἐθάλεις περιδῆμοναι ἄλλον·
 Ἄλλ' οὐπως ἅμα πάντα θυγήσαι αὐτὸς ἰέσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆμα ἔργα·
 [Ἄλλω δ' ὄρχηστὴν, ἑτίρω κίθαρην καὶ αὐδὴν·]
 Ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύνομα Ζεὺς·
 Ἐσθλόν, τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοσι ἄνδρασποι·
 Καὶ τε πολίης ἐσάσας, μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀτίγναι.
 735 Αὐτὰρ ἔγων ἔρην, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Πάντη γὰρ σε περὶ στίφανος πολέμοιο δίδηεν·
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἔπει κατὰ τείχος ἔβησαν,
 Οἱ μὲν ἀφροσῆσιν σὺν τείχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
 Πανυρότεροι πλέονεσαι, κιδασθίντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλι ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 Ἐνθεν δ' ἄν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσοίμεθα βουλήν,
 Ἦ κεν ἐνὶ νῆεσσι κολυκλήσῃ πῶσμεν,
 Ἄ κ' ἐθάλησι θεὸς δόμεναι κράτος, ἦ κεν ἔπειτα
 Παρ νῆων ἔλθωμεν ἀπήμονες· ἦ γὰρ ἔγωγε
 745 Δείδω, μὴ τὸ χθιζὼν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ

- Χρείος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνήρ ἄτος πολέμοιο
Μίμναι, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σήησσοθαι οἶω.
Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδῃ δ' Ἔκτορι μῦθος ἀπήμων,
[Ἀντίκα δ' ἐξ ὀχίων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,]
- 760 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόντα προσηύδα·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
Ἀντάρ ἐγὼ κῆρ εἰμι, καὶ ἀντιῶ πολέμοιο·
Ἄψα δ' εἰλεύσομαι αὐτίς, ἐπήρ εὐ τοῖς ἐπιτελλῶ.
Ἦ φα, καὶ ἀρμήθη, ὄραϊ νυφόντι ἰοικώς,
- 765 Κακίηγοις, διὰ δὲ Τρωῶν πέτετ ἧδ' ἐπικούρων.
Οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
Πάντες ἐπισσεύοντ', ἐπεὶ Ἔκτορος ἔκλωσ' αὐτήν.
Ἀντάρ ὁ Δηΐφοβον τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Τρτάκου υἱόν,
- 770 Φοῖκα ἀνά προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
Τύς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
Ἄλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κίατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοι τε.
- 775 Τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσεως,
Ἴδιον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠΰκόμοιο,
Θαυρύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἄγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστα, γυναιμανές, ἠπεροπευτά!
- 780 Ποῦ τοι Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἧδ' Ἄσιος, Τρτάκου υἱός;
Ποῦ δὲ τοι Ὀθρουνεύς; νῦν ὤλετο πάσα κατ' ἄφης
Ἰλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὐτὴ προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·
- 785 Ἔκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσσοθαι·
Ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
Μίλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάγκιδα γεινατο μήτηρ.
Ἐξ οὐ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἐταίρων,
Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἰόντες ὀμιλέομεν Λαθαοῖσιν
- 790 Νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκτασθην, οὓς σὺ μεταλλάξ.
Οἶω Δηΐφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
Ὀΐχεσθον, μακρῆδι τετυμμένω ἐγχείησιν
Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
Νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
- 795 Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἄμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι
Ἀκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.
Πᾶρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἑσσύμενον, πολεμίζειν.
Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἦρας.

- ἔαν δ' ἴσων, ἔσθαι μέγιστον ἀρχὴν καὶ φύλακας ἦεν,
 210 Ἄρκι τι Κιλίκων καὶ ἑσπερίων Ἑσπερίωνων,
 Φαίλακ' Ὀρδύων τι καὶ ἀσπίδων Μολοσσῶν,
 Παιών τι Ἀσπυγίων τι, Μίθρον δ' ἢ Ἐκκορίων·
 Ὅς ἔ' ἔξ Ἀσπυγίων ἰσθμίου τῆσδε ἀραιβοί
 ἦεν τῆ προτέρῃ· τίνα δὲ ἴσως ἀρετὴ μέγιστον.
 220 Ὅς δ' ἴσων, ἀρχαίαν ἀνείκεν ἀνάλωνται αἰὲλ,
 Ἢ ῥα δ' ἔτι βροτῶν; παρῆς Διὸς τίνα κινεῖται,
 Θεσπικίαν δ' ἐπιδεῖν αἰὲν μέγιστον, ἐν δὲ τι πολλὰ
 Κίρται παρὰ ἄντι παρὰ τῶνδε θάλασσας,
 Κίρται φαίδριοντα, πρό μιν τ' αἰὲν, ἀντίον ἐκ' αἰῶν.
 230 Ὡς Τρῶες πρό μιν αἰῶν ἀρχαίαν, ἀντίον ἐκ' αἰῶν,
 Χαλκῆ παρὰ τῶνδε ἀρ' ἑσπερίων ἔκαστον.
 Ἐκαστὸν δ' ἔχεται, βροτῶν ἴσως Ἄρκι,
 Περσίδων; πρό ἴσων δ' ἔχον ἀσπίδα παρῶν ἄσων,
 Ῥωσίων πικρῶν; πολλῶν δ' ἐπιπέλατο χυλῶν.
 240 Ἄρκι δὲ οἱ κροτάφοισι φαινή σείτου πρῆξ.
 Πιστῆ δ' ἄρκι φαίλαγγας ἐκαστὸν παρὰ τῶνδε,
 Ἐἴ πως οἱ ἔκαστον ἔκαστον παρὰ τῶνδε,
 Ἄλλ' οἱ στυγὴ θέρων ἐπὶ στήθεσσι Ἀρκῶν.
 250 Δίος δὲ κροτῶν κροτάφοισι, παρὰ βροτῶν.
 Δαιμόνι, στυγὴν ἔσθαι τῆ δεξιόσφι αἰῶν
 Ἀργείοι; οὔτοι τι μέγιστον ἀρχαίαν αἰῶν,
 Αἰὲν Διὸς μέγιστον κατὰ ἰσθμίου Ἀρκῶν.
 Ἢ θῆν' οἱ τοὶ θέρων ἔκαστον βροτῶν
 Ἦτος; ἀρκῶν δὲ τι χεῖρας ἀνείκεν αἰὲν καὶ ἡμῶν.
 260 Ἢ τι καὶ φθασὴν ἐσπερίων καὶ τῶνδε
 Χερσῶν τῶν ἡμετέρων αἰῶν τι, παρὰ τῶνδε τι.
 Σοὶ δ' ἀντί φημι στυγὴν ἔκαστον, ἐκαστὸν φεῖται
 Ἀρκῶν Διὸς κατὰ καὶ αἰῶν ἀρχαίαν αἰῶν,
 Θεσπικίαν ἰσθμίου ἔκαστον καλλίτερους ἔκαστον.
 270 Ὅς οἱ καὶ τῶνδε αἰῶν, καὶ τῶνδε καὶ τῶνδε.
 Ὡς ἄρα οἱ ἔκαστον ἐκαστὸν δεξιὸν ἄρως,
 Διὸς ἑσπερίων; ἐπὶ δ' ἔσθαι καὶ Ἀρκῶν,
 Θάλασσος αἰῶν; ὅ δ' ἀρχαίαν φαίδριος ἔκαστον.
 Αἰὲν ἀρχαίαν, βροτῶν, καὶ τῶνδε ἔκαστον!
 280 Ἐἴ γὰρ ἔσθαι οὔτοι γὰρ Διὸς καὶ αἰῶν αἰῶν
 Ἐἴη ἡμῶν πάντα, τίνοι δὲ με ποτὶα Ἦτος,
 Τρωῶν δ' ὡς τίτι' Ἀθηναίων καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς τῶν ἡμετέρων ἔσθαι κατὰ φημι Ἀργείοισι
 Πᾶσι μάλ' ἐν δὲ σὺ τοῖσι παρῶν, αἴ τι καὶ τῶνδε
 290 Μείναι ἔσθαι δόξω μακρῶν, ὅ τοι χροὶ λειοτέρων
 Δίφει; ἀτὰρ Τρῶων καὶ τῶνδε καὶ τῶνδε αἰῶν

Δημῶ καὶ σάρκεσσι, περὶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο

Ἐχθῆ θυσιασίη, ἐπὶ δ' ἔαχε λυδὸς ὄπισθον.

Ἄργεῖοι δ' ἐτίρωθεν ἐπὶ λαχόν, οὐδ' ἐλάθοντο

Ἀλιῆς, ἀλλ' ἔμωον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.

Ἐχθῆ δ' ἀμφοτέρων ἔκτε' αἰθίρα καὶ Διὸς ἀνάγας.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Clamoribus pugnae exterritus Nestor egreditur tabernaculo suo, in quo adhuc Machaonem recreabat, ut, quo res loco sit, exploret (1-26). Obviam ei veniunt ex vulneribus aegri, Agamemno, Ulysses, et Diomedes, eadem de causa progressi; quorum primus, de belli exitu pridem anxius, nunc, vallum prorutum videns, rursus fugam meditatur (27-81). Hoc consilium improbat Ulysses, Diomedes autem persuadet omnibus, ut in praelium redeant suosque presentia certe atque hortatu adjuvent; simul euntem Agamemnonem solatur, et exercitum confirmat Neptunus (82-152). Interea Juno, ut Achivorum laborem sublevet, ornat paratque se ad Jovem in Idā uxoris illecebris deleniendum; quam ob rem a Venere cestum mutatur, et ex Lemno arcessit Somnum, qui deum in soporem committat (153-351). Huic tempori insidiatus, Somno auctore, Neptunus, fortunam Achivorum promptius auxiliando restituit (352-401). Hector, ab Ajace ictu lapidis percussus, deficit animo, atque a sociis suis asportatur curaturque (402-439). Jam renovatis animis pugnantes Achivi Trojanos a navibus avertunt, Ajace imprimis minore fugatos persequente (440-522).

Διὸς ἀπάτη.

*Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, κίνοντά περ ἔμπης,
Ἄλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Φράξιο, δὴ Μαχάων, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Μελίην δὲ παρὰ νηυσὶ βοῆ Σαλαρῶν αἰζήσῃν.
Ἄλλα σὺ μὲν νῦν κίνε καθήμενος αἰδοσά οἶνον,
Ἐἴσομαι θεοῦ λοστρά ἐν κλόκαμος Ἐκαμήδη
Θαρμῆην, καὶ λούση ἄπο βρότον αἰματοειέα·
Ἀντάρ ἔγῃν ἠδ' ἄν τάχα εἶσομαι ἐς περιωπήν.
Ὡς εἰπὼν σάκος ἔϊλε τετυγμένον νῖος ἰοῖο,
Κεῖμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήθεος ἰπποδάμοιο,
Σαλιῆ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἰοῖο.*

- ἔβλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον δ' αἶ χαλκῷ·
 Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, ταχὰ δ' εἶσιν ἔργον αἰεκέας,
 Τούς μὲν ὀφρομένους, τοὺς δὲ κλονίοντας ὄπισθεν,
 15 Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρείπτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' οἷε πορφύρη πύλαος μέγα κύματι κωφῷ,
 Ὀσσομένον λεγέων ἀνέμων λαιμηρὰ κίλευθα
 Αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
 Πρὶν τίνα κερκίμενον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὐρον·
 20 Ὡς ὁ γέρον ἄρμαινε, θαῦρομνος κατὰ θυμὸν
 Διὸς ἀδῆ, ἧ μὲθ' ὄμιλον Ἴοι Δαναῶν ταχυπόλων,
 Ἡὲ μὲν Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοασσάτο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην, οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 Μαγνάμεινοι· λάπα δὲ σφι περὶ χροῦ χαλκός ἀτειρής,
 Νηυσσομένων ἕρπαιόν τε καὶ ἔγχασιν ἀμφιγυνοῖσιν.
 Νέστορι δὲ ζυμβλήητο Διοτρεφῆες βασιλῆες,
 Πᾶρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήητο χαλκῷ,
 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 30 Πολλὸν γὰρ φ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 Ἔϊνσαν, ἐπ' ἄλος πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδλοῦνθε
 Ἔϊνσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ προμήησιν ἰδύμεν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἴων, ἰδυνήσατο πάσας
 Αἰγιαλὸς νῆας χαθείην· στείνοντο δὲ λαοί·
 35 Τῷ ἴα προκρούσας ἔϊνσαν, καὶ πλήσαν ἀπάσης
 Ἡϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνείργαθον ἄκραι.
 Τῷ φ' οἴγ' ὀφείλοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 Ἔγχεϊ ἱερυδόμενοι, κλον ἄθροοι· ἔχρητο δὲ σφιν
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι· ὁ δὲ ζυμβλήητο γεραίός,
 40 Νέστωρ, πτῆξ δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν
 Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 Τίπτι λιπὴν πόλεμον φθισήρορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 Δίδω, μὴ δὴ μοι τελέη ἔπος ὄβριμος Ἔκτωρ,
 45 Ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρῳέσσ' ἀγορεύων,
 Μὴ πρὶν πάρ νηῶν προτὶ ἴλιον ἀπονέεσθαι,
 Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτῆναι δὲ καὶ ἀντιούς.
 Κῆνος τὸς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελέεται.
 Ὡ πόποι, ἧ ἴα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί
 50 Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἰθὺλοῦσι μάχεσθαι ἐπὶ προμήησι νείεσιν.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἡ δὴ ταῦτά γ' ἔτοίμα τετεύχεται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑπιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.

- 55 Τείχος μὲν γὰρ δὴ καταρήριπεν, φ' ἐπέκιδμεν,
 Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν ἔλλαρ ἔισσθαι·
 Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῆσι μάχην ἀλλαστον ἔχουσιν
 Νηλεΐδες· οὐδ' ἂν ἐτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 Ὅπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρνεύμενοι κλονίσονται·
 60 Ὡς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτῆ δ' οὐρανὸν ἴκει.
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεσθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἐἴ τι νόος βέβη· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμα καλέωμεν
 Δύμεναι· οὐ γάρ πως βαβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 65 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνεσι μάχονται,
 Τείχος δ' οὐκ ἔχραυσμα τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 Ἥ ἐπι πάλλ' ἐπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν ἔλλαρ ἔισσθαι·
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 70 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοῖς.
 Ἥδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 Κυδάνει, ἡμίτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδῃσεν.
 Ἄλλ' ἄγεσθ', ὡς ἂν ἔργων εἴπω, παιδωμένα πάντας.
 75 Νῆες ὅσαι πρώται εἰρύονται ἄγχι θαλάσσης,
 Ἐλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν·
 Ἔπι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμισσομεν, αἰετοῖεν ἔλδῃ
 Νῦν ἄβροτῆ, ἦν καὶ τῆ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες· ἐπειτα δὲ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
 80 Οὐ γάρ τις νήμεσις φυγείην κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
 Βέλτερον, ὅς φεύγων προφυγῆ κακόν, ἦε ἄλλῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἐτραίδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Οὐλόμεν, αἰεὶ ὄφειλλες ἀεικαλίον στρατοῦ ἄλλου
 85 Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσίμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυκεύειν
 Ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 Οὕτω δὴ μίμονας Τρῶων πάλιν εὐρυγάστρων
 Καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' οὐζύνομεν κακὰ πολλά;
 90 Σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
 Ὅστις ἐπίσταιτο ἦσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 Σκηπτούχος τ' εἴη, καὶ οἱ πειθολατο λαοὶ
 Τρῶσσιδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [Νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·]
 Ὅς κίλσαι, πολέμοιο συνεστατότος καὶ αὐτῆς,
 Νῆας ἐϋσσίλους ἅλαδ' ἔλκμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον

- Τρῶσὶ μὲν εὐκτὰ γίνηται, ἐπικρατίουσί περ ἔμπης,
 Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιφθέπη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 Σχῆσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλαδ' ἔλκομενάων,
 Ἄλλ' ἀποπαττανίουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρις.
 Ἐνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμα λαῶν.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἐπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ἄλκιον Ὀδυσσεύ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῆ
 105 Ἀργαλή· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἀνωγα
 Νῆας εὐσσίλους ἄλαδ' ἔλκωμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἴη, ὅς τῆσδ' ἔγ' ἀμείλιχα μήτην ἐνίσποι,
 Ἦ γένος, ἧε παλαιός· ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἴη.
 Τῷσι δὲ καὶ μετέπειτα βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 Ἐγγὺς ἀτήρ — σὺ θεῖα ματεύσομαι — αἶ κ' ἐθέλητε
 Πείθεισθαι· καὶ μήτι κῶτα ἀγῶσθεθε ἕκαστος,
 Οὐτεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 Πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι.
 [Τυδεΐος, ὃν Θῆβροι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Ποφθεὶ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὦλκον δ' ἐν Πλευρώνι καὶ αἰπιυγῆ Κάλυδῶνι,
 Ἄγχιος ἠδὲ Μίλλας, τριτάτος δ' ἦν ἱππῶτα Οἰνεύς,
 Πατὴρ δ' ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῆ δ' ἦν ἕχοχος αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μείνει· πατήρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νῆσθη,
 120 Παγχχεῖς· ὡς γὰρ που Ζεὺς ἠθέλει καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγχευ θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 Ἀργεῶν βιότοιο, ἄλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφί,
 Πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοῦς
 125 Ἐγγεῆ· τὰ δὲ μέλλει ἀκούμενον, ὡς ἔτεόν περ.
 Τῷ οὐκ ἂν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλιδα φάντες,
 Μύθον ἀτιμῆσαιτε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 Δεῦτ' ἵομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη
 Ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτήτος,
 130 Ἐκ βελῶν, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκει ἔλκος ἄρηται·
 Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἱ τοπάρος περ
 Θυμῷ ἤρα φέροντες ἀφαστάσ', οὐδὲ μαχοῦνται.
 ὦς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
 Βᾶν δ' ἔμην, ἤρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 135 Οὐδ' ἀλασκοπιῆν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄλλα μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωνί ἑοικώς·
 Δειξετῆρ ἔλε χεῖρ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοσὴν κῆρ
 140 Γῆθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν

- Δερκομένη· ἐπεὶ σὲ οἱ ἔτι φρίσας, σὲ δ' ἤβραια.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐ σιφλωσίεν!
 Σοὶ δ' οὔπω μάλ' ἀπ' ἄλλου θεοὶ μάκαρες ποτίουσιν·
 Ἄλλ' ἔτι που Τρῳάων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοτες
 145 Ἐὐρὺ κονίσσουσιν πεδῖαν· σὺ δ' ἐπόψαι αὐτὸς
 Φεύγοντας προῦθ' ἄστ' ἔστυ γυῖν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς εἰπὼν μὲν ἄΰσεν, ἐκασσόμενος πεδίωιο.
 Ὅσσην δ' ἐννοσχιλοὶ ἐπίαχον ἢ δεσπχιλοὶ
 Ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρσος·
 150 Τύσσην ἐκ στήθεσσι κ' ὄπα κελῶν Ἐροσίχθων
 ἔκην· Ἀγαιῶισιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκίστατο
 Καρδίη, ἄλληκτιον πολεμίζων ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἥρῃ δ' εἰσείδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 Στάσ' ἐξ Οὐλύμπιο ἀπὸ θρόνου· αὐτίκ' αὖ δ' ἔγνω
 155 Τὸν μὲν ποικνύοντα μάχῃν ἀνὰ κωδιάντειραν,
 Ἄντοκασίγγητον καὶ θαίρα, χαίρει δὲ θυμῷ·
 Ζῆνα δ' ἐπὶ ἀκροτάτης κορυφῆς παλυπίδακος Ἴδης
 Ἥμερον εἰσείδε· στυγαρός δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 Μετμήριξε δ' ἔπειτα βροῦπας πότνια Ἥρῃ,
 160 Ὅπως ἐξαπάροιο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
 Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὐ ἠτύνασαν ἔστυγν,
 Εἴ πως ἱμερόναιτο παραθραδίειν φιλότιτι
 Ἥχοιῆ, τῷ δ' ἔπνον ἀπῆμονά τε λιανόν τε
 165 Χεῦθ' ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν.
 Βῆ δ' ἔμην ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος νῖος ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν
 Κληῖδι κρυπτῇ, τῆν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνώγειν.
 Ἐνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαινας.
 170 Ἀμβροσίη μὲν πρῶτον ἀπὸ χρῶδος ἱμερόεντος
 Ἄμματα πάντα κείθηεν, ἀλείφατο δὲ λπ' ἔλαιφ,
 Ἀμβροσίω, ἰδανφ, τό θά οἱ τεθνημέτων ἦεν·
 Τοῦ καὶ κινυμένιο Διὸς κατὰ χαλκοβατῆς δῶ,
 Ἐμπης ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἵκει αὐτμή.
 175 Τῷ φ' ἦγε χρῶα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαιτας
 Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαινοῦς,
 Καλοῦς, ἀμβροσίους, ἐκ κρᾶστος ἀθανάτοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἄφ' ἀμβρόσιον κενὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
 180 Χρυσείης δ' ἠετῆσι κατὰ στήθος περονᾶτο.
 Ζώσατο δὲ ζῶνῃ, κιατὸν θυσάνους ἀραρῦϊαν·
 Ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦεν ἔνερήτοισι λοβοῖσιν,
 Τρίγλινα, μοφόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

- Κρηδέμενθ δ' ἐφύπαρθε καλύφατο δια θεῶων,
 185 Καλῶ, γηγάτιφ· λευκὸν δ' ἦν, ἥλιος ὡς·
 Ποσὸ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πίδαλα.
 Αὐτὰρ ἐπιυῆ πάντα περὶ χροῦ θήκατο κόσμον,
 Βῆ δ' ἔμιν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἢ εἴ νύ μοι τι κίθιοιο, φίλον τέκος, ὅ,τι κεν εἶπω;
 Ἢ κεν ἀρνήσαιο, κοτασσαμένη τόγε θυμῶ,
 Οὐνεκ' ἐγὼ Λατριοῖσι, σὺ δὲ Τρῳαῖσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἠμίβει' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρέσβα θεῶ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνιοιο,
 195 Αὐδα ὅ,τι φρονεῖς· τελίσαι δὲ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελίσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἴσθι.
 Τὴν δὲ δολοφρονήσασα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Διὸς νῦν μοι φιλότῃτα καὶ ἕμερον, ᾗτε σὺ πάντας
 Λαμνῆ ἀθανάτους ἦδὲ θνητούς ἀνδρῶεπος.
 200 Εἴμι γὰρ ὀφιομένη κολυφόρρονον πεῖρατα γαίης,
 Ὡκεανὸν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἳ μ' ἐν σφοῖσι δομοῖσιν εὖ τρέφον ἦδ' ἀτίταλλον,
 Διζάμενοι Ρείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
 Γαίης γέγθε καθέσσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 205 Τοὺς εἴμι ὀφιομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 Ἥδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῶ.
 Εἰ κενω γ' ἐπέσσει παραικεπιθουσῶ φίλον κῆρ,
 Εἰς εὐνήν ἀνίσσαιοι ὁμωθήηται φιλότῃτι,
 210 Αἰεὶ κί σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλοῖμην.
 Τὴν δ' αὐτὰ προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τιὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζηρὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοῖνησιν ἰαύεις.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κροτὸν ἱμάτια,
 215 Ποικίλλον· ἔνθα δὲ οἱ θελκτήρια πάντα τίτυκτο·
 Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἕμερος, ἐν δ' ὀαριστῆς
 Πάφρασις, ἣτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 Τὴν εἴα οἱ ἐμβάλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάτια τρωῶ ἐγκάτθεο κόλπῃ,
 220 Ποικίλλον, ᾗ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδὲ σέ φημι
 Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ,τι φρεσὶ σῆσι μενοινῆς.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βροῶπις πότνια Ἥρη,
 Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἐπ' ἐγκάτθετο κόλπῃ.
 Ἢ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 225 Ἥρη δ' αἶψα αἴπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
 Πιερίην δ' ἐπιβάσα καὶ Ἠμαθίην ἰρατινήν,

- Στάει ἔφ' ἰκποπάλων Θρησκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 Ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μαρμαί ποδοῦν·
 Ἐξ Ἀθῶα δ' ἐπὶ πότον ἐβήσαντο κυμαίνοντα,
 230 Δῆμον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο θόνατος.
 Ἔσθ' ἄταρ ξυμβλήτε, κεισιγῆτερ θαλάσιοιο,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φύ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔε τ' ὀνόμαζεν·
 Ἔπνε, ἄραξ πάντων τε θειῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων·
 Ἦ μὲν δὴ ποι' ἐμόν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
 235 Πείθευ· ἐγὼ δὲ κέ τοι ἰδίω χάριν ἤματα πάντα.
 Κοίμησόν μοι Ζηγὸς ὑπ' ἀφρόσιν ὅσπε φαινεῖ,
 Αὐτίκ' ἐπαί κεν ἐγὼ παραλίξομαι ἐν φιλότιγῃ.
 Δάρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἀφρότιον αἰεὶ,
 Χρῦσον· Ἐκραιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφογυήεις
 240 Τεύξει ἀσκήσας, ἐπὸ δὲ θρήνῳ ποσὶν ἤσει,
 Τῷ κεν ἐπιπολοῖς λεπασούς πόδας αἰλακωαίνας.
 Τῆν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἰταῖος·
 Ἦρη, πρέσβα θεῶ, θύγατερ μεγάλαο Κρόνιοιο,
 Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰμυγεντείων
 245 Ἦρα κατενήσασαι, καὶ ἂν ποταμοῖο φείθεα
 Ἰκαίου, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τίενται·
 Ζηγὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρόνιοτος ἄσπον ἰκοίμην,
 Οὐδὲ κατενήσασαι, ὅτε μὴ αὐτίς γε κελύουι.
 Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τετὶ ἐπίνυσσεν ἐρατιμή,
 250 Ἦματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱός
 Ἐπλεεν Ἰαῖθην, Τρωῶν πόλιν ἐξαλαπαίξας.
 Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόσον αἰγιόχοιο,
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δὲ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
 Ὅρασα' ἀργαλίων ἀνέμων ἐπὶ πότον ἀήτας·
 255 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' ἐντισομένην ἀπέστειπας,
 Νόσφι φέλων πάντων· ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλίπαιεν,
 Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦ, ἐμὲ δ' ἔβρα πάντων
 Ζήτει· καὶ κέ μ' ἄιστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντε,
 Εἰ μὴ Νῦξ δμητειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
 260 Τὴν ἰκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ·
 Ἄετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
 Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελίσσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοσπίης πότινα Ἦρη·
 Ἔπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μενοιφεῖ;
 265 Ἦ φῆς, ὅς Τρωέσσω ἀρηξίμεν εὐφρόσπα Ζῆ-
 Ν', ὡς Ἠρακλῆος περιχάσατο, παιδὸς ἰοῖο;
 Ἄλλ' ἴθ', ἐγὼ δὲ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτερέων
 Δώσω ὀπυίμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν.
 [Παισιθέην, ἧς αἰὲν ἔλλδαι ἤματα πάντα.]

SLEEP ESCAPING FROM THE WRATH OF JUPITER

But gentle Sleep, to whom I first do call
The blind of each and heavy eye, escape despair.

www.libtool.com.cn

- 270 Ἦς φάτο· χήρατο δ' Ἴππος, ἀμειβόμενος δὲ προσεΐδα·
 Ἄγρι νῦν μοι ὁμοσον ἄσπετον Στυγὸς ὕδαρ·
 Χεὶρ δὲ τῆ ἑτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πολυβότειραν,
 Τῆ δ' ἑτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα γαῖν ἅπαντας
 Μάρτυροι ὡς· οἱ ἔναρθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἔοντες·
- 275 Ἢ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτραίαν,
 Πασιδίην, ἣς αὐτὸς ἐλλδομαι ἤματα πάντα.
 Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεῖα λευκαίλενος Ἥρη,
 Ὀμνηε δ' ὡς ἐκίλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 Τούς Ἰπποταταρούς, οἱ Τιτήνης καλέονται.
- 280 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσίην τε, τελευτήσῃν τε τὸν ὄρκον,
 Τῷ βήτην, Ἀήμον τε καὶ Ἴμβρου ἄστῃ λιπόντα,
 Ἥρα ἰσοκρίνω, βίμφοι κρησσοῦντε κίλευθον.
 Ἴδην δ' ἐκίεσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρών,
 Λεκτόν, ὅθι πρῶτον κίπέτην ἄλα· τῷ δ' ἐπὶ χέρσῳ
- 285 Βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη.
 Ἔνθ' Ἴππος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσα ἰδίσθαι,
 Εἰς ἑλάτην ἀναβὰς περιμήνυτον, ἣ τότε ἐν Ἴδῃ
 Μακροτάτῃ πεφυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἔκασεν·
 Ἔνθ' ἦσσι ὄξωσιν πεπυκασμένος εἰλατινῶσιν,
- 290 Ὄρησι λιγυρῇ ἐναλλογίος, ἦντι ἐν ὄρεσσιν
 Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμνῳδι.
 Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσαστο Γάργαρον ἄκρον
 Ἴδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ἦς δ' ἴδεν, ὡς μὲν ἔραος πυκινῆς φρένας ἀμφεμάλυσεν,
- 295 Ὅσον ὅτε πρῶτον περ ἐμισγέσθην φιλότῃτι,
 Εἰς εὐνὴν φοικῶντε, φίλους λήθοντε τοκήας.
 Στῆ δ' αὐτῆς προκάροιδεν, ἔπος τ' ἔφατ'· ἕκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥρη, πῆ μεμανία κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνεις;
 Ἴκποι δ' οὐ παρῆσαι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
- 300 Τὸν δὲ δολοφρονίουςα προσεΐδα πάντια Ἥρη·
 Ἐρχομαι ὀφρομένη πολυφόρβου παίρατα γαίης,
 Ὀκτανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Ὀκ μ' ἐν σφοδαῖς δομοῖσιν εὐτρέφον ἠδ' ἀτιταλλον·
 Τούς εἰμ' ὀφρομένη, καὶ σφ' ἀκρίτα κείμα λύσω.
- 305 Ἢδη γὰρ θερὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονταί
 Εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ἴκποι δ' ἐν προμυωρεῖῃ πολυπίδακος Ἴδης
 Ἔστασ', οἱ μ' ὄκωσιν ἐπὶ τραφερῆν τε καὶ ὕγραν.
 Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνω,
- 310 Μήπως μοι μετίπειτα χολώσεται, αἶ κα σιωπῇ
 Ὀκωμαι πρὸς δῶμα βαθυθύροον Ὀκτανόσιο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- Ἥρη, κείσα μὲν ἔστι καὶ ὕστατον ὀρηθῆναι·
 Νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότῃ τραπιλομεν εὐνηθίοντα.
 316 Οὐ γὰρ πάποτι μ' ὦδε θεῶς ἔρος, οὐδὲ γυναικός,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυνθεὶς ἐδάμασσω·
 οὐδ' ὅποτε ἤρασάμην Ἰεονίης ἀλόχοιο,
 ἥ τίκα Πειρίδου, θεόφιν μῆστωρ' ἀτάλαντον·
 οὐδ' ὅτε περ Λαοῆς καλλισφύρου Ἀκραιοῖός τις,
 320 ἥ τίκα Περσῆα, πάντων ἀριδικέτωρ ἀνδρῶν·
 οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἥ τίκα μοι Μίνοιο καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
 οὐδ' ὅτε περ Σμεῖλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἥ δ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 325 ἥ δὲ Διώνυσον Σμεῖλη τίκα, χερμα βροτοῖσιν·
 οὐδ' ὅτε Δῆμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης,
 οὐδ' ὅποτε Λητοῦς ἑριμανθός, θυδὲ στυ αὐτῆς·
 Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἕμερος αἰεεῖ.
 Τὴν δὲ δολοφρονόουσα προσήυδα πότνια Ἥρη·
 330 Αἰνότατα Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαιεὶ εὐνηθῆναι
 ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφραται ἅπαντα·
 Πῶς κ' εἴοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰεγιγετείων
 εὐδοῖσι ἄφρησαι, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθῶν
 335 Περσάδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νοσημν,
 ἔξ εὐνῆς ἀνατάσσω· νημασητῶν δὲ κεν εἴη.
 Ἄλλ' εἰ δὴ φ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἡφαιστος, πυκνῶς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπέφραεν·
 340 Ἐνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν εὐνή.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρη, μήτε θεῶν τόγῃ δεῖδιθι, μήτε τιω ἀνδρῶν,
 Ὀφρασθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικάλυψα,
 Χρῆσιον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἥλιός περ,
 345 Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλται φάος εἰσοφάσθαι.
 Ἡ βᾶ, καὶ ἀγκᾶς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκειω·
 τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν δια φύνει θεοθῆλια ποιῆν,
 Ἀπτόν θ' ἐρσηέντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον,
 Πυκτόν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑπόσ' ἔεργεν.
 350 Τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσσωμεν
 Καλῆν, χρυσαῖην· στικπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερασι.
 Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὐδὲ πατήρ ἀνὰ Γαργάφῃ ἄμφρ,
 Ἔπρω καὶ φιλότῃ δαμεί, ἔχε δ' ἀγκᾶς ἔκειον.
 Βῆ δὲ θεῖον ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νηῖδυμος Ἴππος,
 355 Ἀγγελλῆν ἑρώων γαιήοχῳ Ἐννοσιγείῳ.

- Ἄγχου δ' ἰστάμενος ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμνε,
 Καὶ σφιν κῦδος ἔπαξε μίνυνθά περ, ὄφρα ἔτι εἶδες
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἔγωγε μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·
 366 Ἥρη δ' ἐν φιλοίῃτῃ παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἔρχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλα ἀνδρῶπων·
 Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνήκεν ἀμυνόμεναι Δαναοῖσιν.
 Αὐτίκα δ' ἐν προτόισι μέγα προθορῶν ἐκέλευσεν·
 Ἀργεῖοι, καὶ δ' οὔτε μεθέλεμεν ἔκτορι νίκῃν,
 365 Πριάμῃδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται·
 Ἄλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὐχεται, οὐνεκ Ἀχιλλεὺς
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 Κείνου δ' οὔτι μῆν ποθ' ἤ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνόμεν ἁλλήλοισιν.
 370 Ἄλλ' ἄγασθ' ὥς ἂν ἔγωγε εἴπω, παιδωμέθεα πάντες.
 Ἀσπίδες ὄσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,
 Ἐσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίδησιν κορυθῆσσι
 Κρύψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔρχετ' ἐλότιες,
 Ἴομεν· αὐτὰρ ἔγωγε ἠγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημι
 375 Ἐκτορα Πριάμῃδῃν μενέω, μάλα περ μεμαῶτα.
 [Ὅς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμων,
 Χείροσι φασὶ δοταί, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μέλονται δῦται.]
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
 Τούς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοι περ,
 380 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 Οἰχώμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρηΐα τεύχε' ἀμείβον.
 Ἐσθλά μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χίρῃα δὲ χείροσι δοσκεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φ' ἔσσαντο περὶ χροῖ ῥωροπα χαλκῶν,
 Βάν φ' ἔμην· ἦρχε δ' ἄρα σφῖ Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 385 Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 Ἐκκελον ἀστεροπῆ· τῷ δ' οὐ θέμις ἔστι μυχῆναι
 Ἐν δαΐ λευγαλή, ἀλλὰ δῖος ἰσχάνει ἀνδρας.
 Τρῶας δ' αὐτ' ἐτίρωθεν ἐκόσμη φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Δὴ φη τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσεν
 390 Κυανοχαίτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἥτοι ὁ μὲν Τρῆαςσιν, ὁ δ' Ἀργεῖοισιν ἀρήγων.
 Ἐκλῶσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νῆας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλην ἄλασθῶ.
 Οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βόαα ποτὶ χέρσον,
 395 Ποιτόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ·
 Οὔτε πυρὸς τόσσος γε πᾶλει βρόμος αἰθομένοιο,
 Οὐρεὸς ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ἕλην·
 Οὔτ' ἀνεμος τόσσος γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν

- Ἦπτι, ὅς τε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 Δεινὸν αὐσάντων, οἳ ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἰαντος δὲ πρότος ἀκόντισε φαίδιμος Ἔκτωρ
 Ἐγγι, ἐπεὶ τετραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀπάμαρτεν,
 Τῆ φα δὴν τελαμῶνα περὶ στήθεσσι τετάσθην,
 405 Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάτου ἀργυροήλου·
 Τῷ οἱ θυσάσθην τέρενα χροῶ. χῶσατο δ' Ἔκτωρ,
 Ὅτι φα οἱ βίλος ἐκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 Ἄψ δ' ἐτάραν εἰς ἔθνος ἐλάετο, Κῆρ' ἀλκείων.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 410 Χερμαδίω, τὰ φα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
 Πᾶρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδατο· τῶν ἔν ἀείρας,
 Στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι διωφῆς·
 Στρομόβον δ' ὡς ἔσσευε βαλῶν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ξερόπῃ δρυς
 415 Πρόφθιζος, δεινὴ δὲ θεείου γλυνεται ὄδη
 Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχε θράσος, ὅς κεν ἴθῃται,
 Ἐγγὺς ἰών· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλιο κεραντὸς·
 Ὡς ἔπεσ' Ἔκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.
 Χαίρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῆ δ' ἀσπίς ἐαφθῆ,
 420 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῆ.
 Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλπίμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειᾶς
 Αἰχμᾶς· ἀλλ' οὐτις ἔδνησατο ποιμένα λαῶν
 Οὐτάσσει, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περιβῆσαν ἄριστοι,
 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ Διὸς Ἀγήτωρ,
 Σαρπηθῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαύκος ἀμύμων·
 Τῶν δ' ἄλλων οὐτις εὐ ἀκήδευσεν, ἀλλὰ παροῖθεν
 Ἀσπίδας εὐκύνκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταίροι
 Χερσὶν αἰεραντες φέρον ἐκ πόρου, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 430 Ὡκίαις, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠγλιόχον τε καὶ ἄρματα ποικιλ' ἔχοντες·
 Οἱ τόνγε προτὶ ἄστν φέρον βαρῆα στενάχοντα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον εὐφρέειος ποταμοῖο,
 435 Ἐνθα μιν ἔξ ἵππων πέλασαν χθονί, καὶ δὲ οἱ ὕδωρ
 Χεῦσαν· ὁ δ' ἀμπνύνη, καὶ ἀνέδρακεν ὄφθαλμοῖσιν·
 Ἐχόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινεφέ; αἰμ' ἀπέμεσεν
 Αὐτίς δ' ἐξοπῖω πλήτο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Νῦξ ἐκάλυψε μέλαινα· βίλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμα.
 440 Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἔκτορα νόσφι κίοντα,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάριτες.

- Ἐνθα πολὺ πρότερος Ὀϊλῆος ταμὴς Ἄϊας
 Σάτιον οὐτασε δουρὶ μετάλλενος ὀξύνοντι,
 Ἐροπίδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νῆϊς ἀμύμων
 445 Ἴβροπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατυριόεντος·
 Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἔλθων,
 Οὐτα κατὰ λαπάφην· ὃ δ' ἀντράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Λαῶοι σύναγον κρατερὴν ὕσμινην.
 Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχεσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανθοΐδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὤμον,
 Τῶν Ἀρχιλόκιο· δι' ὤμον δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' οἶω μεγαθύμου Πανθοΐδαο
 455 Χειρὸς ἀπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 Ἄλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ· καί μιν οἶω
 Αὐτῷ σκηπτομενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἶσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένητ' εὐδαμένοιο·
 Ἄϊατι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
 460 Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσον ἄγχι μάλιστα.
 Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μίλαινας,
 Δικριφίς αἴξας· κόμισεν δ' Ἀτήνορος υἱός,
 Ἀρχιλόχος· τῷ γὰρ φη θεοὶ βούλευσαν ὀλεθρον.
 465 Τὸν δ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αἰχίνος ἐν συνεοχμῷ,
 Νελατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντι·
 Τού δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῇ, στόμα τε, φίνις τε
 Οὐδαὶ πλήντ', ἤπερ κνήμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Ἄϊας δ' αὐτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάματι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καί μοι νημερτές ἐνισπε·
 Ἢ δ' οὐχ οὐτός ἀνῆρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 Ἄϊος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 Ἄλλὰ κασιγνήτος Ἀτήνορος ἵπποδάμοιο,
 Ἢ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἔθηκε.
 475 Ἢ δ', εὐ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιωτίον οὐτασε δουρὶ,
 Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῶς· ὃ δ' ὕψιλε ποδοῦν.
 Τῷ δ' Ἀκάμας ἐκπαγλον ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Ἀργαῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι!
 480 Οὐ θῆν οἰοῖσιν γε πόνος τ' ἔσται καὶ οἴζυς
 Ἡμῶν, ἀλλὰ ποδ' ὄδα κατακτανέσοθε καὶ ἕμμες.
 Φράζεσθ', ὡς ἡμῖν Πρόμαχος δεδημημένος εὐδαεῖ
 Ἐγχεῖ ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτοῦ γέ ποιηῇ
 Διφρὸν αἰτιος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνῆρ

- 485 Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκίτῃρα λιπίεθαι.
 Ὡς ἔφατ' Ἀργείοισι δ' ἄχος γένοιτ' εὐξαμένοισι.
 Πηνέλεω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ἔφινεν·
 Ἰσμήθη δ' Ἀκάμαντος ὃ δ' οὐχ ὑπίμεινε ἱεράων
 Πηνελίοιο ἀνακτος ὃ δ' οὐτασεν Ἰλιονῆα,
 490 Ἴϊον Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ἴα μάλιστα
 Ἐρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μόνον τέκεν Ἰλιονῆα·
 Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὐτα κατ' ὀφθαλμοῖο θίμεθλα.
 Ἐκ δ' ὡσα γλήηνη· δάφν δ' ὀφθαλμοῖο διακρό
 495 Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν ὃ δ' ἔζετο, χεῖρα πετάσσας
 Ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ἰφυσάμενος εἶπος ὄεῖ,
 Ἀντίενα μίσσων ἔλασεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
 Ἀντὴ σὺν πῆλημι, κάρα· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὃ δὲ φη, κώδιων ἀνασχών,
 500 Πέφραδέ τε Τρῳάεσσι, καὶ ἐνχόμενος ἔπος ἤϊδα·
 Εἰπέμεναί μοι, Τρῳάες, ἀγανοῦ Ἰλιονῆος
 Πατρὶ φίλω καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδὲ γὰρ ἦ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεηνορίδαο
 Ἄνδρὶ φίλω ἔλθοντι γανύσσειται, ὅποτε κεν δῆ
 505 Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κούφοι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρώμος ἔλλαβε γυνία
 Πάπτηνεν δὲ ἔκωστας, ὄπη φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεσσι ἀνδράγχι Ἀχαιῶν
 510 Ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλυε μάχην κλυτὸς Ἔννοσίγαιος.
 Αἶας ἴα πρῶτος Τελαμῶνιος Ἴτριον αὐτα,
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἠγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μάρμαρον ἐξενέριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρον τε καὶ Ἰπποτίωνα κατέετα·
 515 Τυγκρος δὲ Προθῶνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφύτην·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἐπειθ' Ἰπερήνορα, ποιμένα λεῶν,
 Οὐτα κατὰ λαπάφην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσεν
 Δηΐσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλήν
 Ἔσσαντ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 520 Πηλεΐτους δ' Αἶας ἔλλεν, Ὀλλῆος ταχὺς υἱός·
 Οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
 Ἄνδρῶν τρεσσάντων, ὅτα τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρη.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Θ.

Jupiter expectatus pelli videt Trojanos, Achivis opem ferente Neptuno (1-11). Itaque asperè increpitæ Junoni imperat, ut ex Olympo advocet Irim et Apollinem; his se ministris usurum ad Trojanas vires restituendas; simul omnium factorum seriem usque ad excidium urbis prædicit (12-77). Ex Junone, in deorum sedem reversâ, Mars audit de cæde filii sui, Ascalaphi, et statim ad ultionem exardescit; furorem ejus reprimit Minerva (78-142). Apollo et Iris deveniunt ad Jovem, cujus missu hæc Neptunum minaciter conterritum, quamvis reluctantem, cogit, ut bello desistat (143-219); Apollo sanatum Hectorem erigit, eoque in pugnam reducto, fortunam Trojanorum instaurat (220-230). Hector fortissimos Achivorum adortus, imbellibus ad naves degressis, partim trucidat, partim in fugam vertit, præeunte deo, qui commotâ ægide Achivis pavorem incutit, Trojanis autem, deleto muro, viam munit ad classem excindendam (261-369). Eâ re animadversâ, Patroclus ab Eurypylo redit ad Achillem, ut eum extremo discrimini auxiliatorem exoret (390-404). Interim acerrime pro navibus propugnant Achivi, pluribus ab utrâque parte cadentibus (405-590): tandem illi, nec dispersi, recedunt intra ordines navium, a quibus Ajax Telamonius conto armatus ignem defendit, quo jam Hector navem Proteilai se exusturum minatur (591-746).

Π α λ ί ω ξ ι ς π α ρ à τ ῶ ν ν ε ῶ ν .

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δύμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
Κλισροὶ ὑπαὶ δέλοισ, πεφοβημένοι· ἔγχετο δὲ Ζεὺς
Ἰδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνον Ἥρης.
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπίσθεν,
Ἀργείους· μετὰ δὲ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.

- Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἄμφι δ' ἑταῖροι
 10 Ἔϊαθ'· ὁ δ' ἀργαλίῳ ἔχει ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
 Αἰμ' ἐμίειν· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἔλεησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Διῶα δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμύχανε, σὸς δόλος, Ἥρῃ,
 15 Ἔκτορα διὸν ἔπαυσε μίχῃ, ἐφόβησε δὲ λαούς.
 Οὐ μὲν οἶδ', εἰ αὐτὴ κακοφραφίης ἀλεγεινῆς
 Πρώτῃ ἐπαύρηαι, καὶ σε πληγῆσιν ἱμάσσει.
 Ἦ οὐ μίμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑπόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
 Ἀκμονας ἦκα δύω, περὶ χειρὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα
 20 Χρῦστον, ἄρῆθηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
 Ἐκρέμω· ἤλαστον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Λύσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
 Πλῆτασκον τεταγὰν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἴκηται
 Γῆν ὀλυγηπελείων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἀνίει
 25 Ἀζυγῆς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τὸν σὺ ξὺν Βορῇ ἀνάμω πεπιθούσα θυελλῶσα,
 Πέμπας ἐπ' ἀτρέγγετον πόντον, κακὰ μνητώσα,
 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας·
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν φεσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς
 30 Ἄργος ἐς ἱκπόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσασατα.
 Τῶν σ' αὐτὶς μῆσσω, ἴν' ἀπολλήησιν ἀπατάων·
 Ὅφρα ἴδῃ, ἦν τοι χροάσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
 Ἦν ἐμύλης ἐλθούσα θεῶν ἄπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρῃ,
 35 Καὶ μιν φωνήσασ' ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἰστω νῦν τότε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
 Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδαρ, ὅστις μέγιστος
 Ὀρκος δεινότατός τε πᾶσι μακάρεσσι θεοῖσιν·
 Σὴ θ' ἰερὴ κεφαλὴ καὶ νεώτερον λῆκος αὐτῶν
 40 Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μάψ' ὀμόσαιμι·
 Μὴ δὲ ἐμὴν ἰδέηται Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 Πημάλει Τρωάς τε καὶ Ἔκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
 Ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἔλεησεν Ἀχαιοῦς·
 45 Αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Τῇ ἔμεν, ἦ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφίς, ἤγεμονεύης.
 Ὡς φάτο· μεῖδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ μιν ἀμειβομένος ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἰ μὲν δὴ σὺγ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρῃ,
 50 Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζεις,
 Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,

- Ἄλλα μεταστρίψει νόον, μετὰ σὸν καὶ ἔμῃ κήρ.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ἐ' ἔτιόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 ἔρχοο νῦν μετὰ φύλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 65 Ἴδεν τ' ἐλθόμενοι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·
 Ὀφρ' ἢ μὴν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχευάνων
 ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Πησιδάωσι ἄνεκτι,
 Πανσάμενον πολίμοιο, τὰ ἅ' πρὸς δῶμαθ' ἰκθόθαι·
 Ἐπιτορὰ δ' ἄρ' ἄρ' ἔσθαι μῆχρ' ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 60 Ἄντις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ἔδθυάων,
 Δι' νῦν μιν ταίρουσι κατὰ φρένας, οὐτάρ Ἀχαιοὺς
 Ἄντις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάκλιδα φύζαν ἐνόρσας·
 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν
 Πηλεΐδω Ἀχιλῆος. ὃ δ' ἀνστήσει ἐν ἱταίρον,
 65 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγγεϊ φαεινός Ἐπιταρ
 Ἴλιου προπαροῦθα, πολέας ὀλέσσει· αἰζηὸς
 τοὺς ἄλλους, μετὰ δ' ὕϊόν ἔμῃν Σαρπηθόδα διον.
 τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἐπιτορὰ διος Ἀχιλλεύς.
 Ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπιτα καλέσῃσιν παρὰ νηῶν
 70 Ἄϊν ἐγὼ τεύχομαι διακπαρές, εἰδὼν Ἀχαιοὶ
 Ἴλιον αἰπὸν Ἴσιον, Ἀθηναίης διὰ βουλῆς,
 Τυφῆν δ' οὐτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὐτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυθίμεν ἐνθῶδ' ἔκασω,
 Πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐλδωρ·
 75 Ὡς οἱ ὑπίστην πρότον, ἐμῷ δ' ἐπένεσσα κόρησι,
 Ἥματι τῆ, ὅτ' ἐμῶο θεὰ θάτις ἤματο γυνῶσιν,
 Δυσσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλόγησε θεῶν λευκώλενος Ἥρη·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰθάκων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 80 Ὡς δ' ὅτ' ἄν αἰετὴ νόος ἀνέρος, ὅστι' ἐπὶ πολλῇν
 Γαῖαν ἐηλουθῆις, φρεσὶ πενκαλίμησι νοήσῃ·
 Ἐνθ' αἶψα, ἢ ἔνθα· μενοινήσῃσι τε πολλὰ·
 Ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διεπίπαιτο πότνια Ἥρη,
 Ἰκετο δ' αἰπὸν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπέλθω
 85 Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς ὄρωρ· οἱ δὲ ἰδόντες
 Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ θεαπτόωντο δέπασσιν.
 Ἢ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, θέμιστι δὲ καλλιπαρήνῳ
 Δίκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντιῆ ἦλθε θεόσσα·
 Καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 90 Ἥρη, τίπτε βίβηκας, ἀντρομένη δὲ θεϊκῆς;
 Ἢ μάλα δὴ σ' ἐρόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀνοτήσῃ
 Τῆς δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλετος Ἥρη·
 Μῆ με, θεὰ θέμι, ταῦτα διεῖρσο· οἴσθα καὶ κούτῃ,
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ἐπαφροίωλος καὶ ἀπαρής.

- 96 Ἄλλὰ σὺ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἴσης·
 Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
 Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκειται· οὐδὲ τί φημι
 Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κηραροῖμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
 Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἐτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
- 100 Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰπούσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
 Ἦλθθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ· ἧ δ' ἐγίλασσαν
 Χεῖλαισιν, οὐδὲ μίτωπον ἐπ' ὄφρυσί κενεήρην
 Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νυμμοσηθεῖσα μετήδα·
 Νῆπιοι, οἱ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέστες!
- 106 Ἡ ἐτι μιν μέμαμεν καταπανοῖμεν, ἄσπον ἴοντες,
 Ἡ ἐπι νῆ βη· ὁ δ' ἀφημένος οὐκ ἀλεγχεῖ,
 Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
 Τῷ ἔχεθ' ὅ,τι κεν ἔμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω.
- 110 Ἦδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηϊ γε πῆμα τεύχεσθαι·
 Τίος γὰρ οἱ ἔλωλε μάχη ἐνὶ φλίτατος ἀνδρῶν,
 Ἀσκάλαφος, τὸν φησὶν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῷ
 Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφουρόμενος δ' ἔπος ἠΐδα·
- 116 Μῆ νῦν μοι νυμμοσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 Πισασθαὶ φόρον νίος, ἴοντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κερανῶ
 Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κοινήσιν.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κίλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 Ζευγγύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε ἰδύσεται παμφανόωντα.
 Ἔνθα κ' ἐτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
 Πᾶρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
 Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
 Ἦτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάσασεν.
- 126 Τού δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' ἔειλετο καὶ σάκος ἄμυν,
 Ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἑλοῦσα
 Χάλκων· ἧ δ' ἐπέσσει καθάπτειτο θυῖρον Ἄρηα·
 Μαιρόμενε, φρένας ἧλέ, διέφθορας; ἧ νύ τοι αὐτως
 Οὔτα' ἀκουέμεν ἔστι, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδέως.
- 130 Οὐκ αἶψαι, ἄ,τε φησὶ θεὰ λευκαίλενος Ἥρη,
 Ἡ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
 Ἡ ἐθλίεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
 Ἄψ ἔμεν Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀγνύμενός περ, ἀνάγκη,
 Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φρετῦσαι;
- 136 Αὐτίκα γὰρ Τρώας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
 Λαίλαι, ὁ δ' ἡμέας εἰσι κυδοιμήσαν ἐς Ὀλυμπον·
 Μάργηι δ' ἐξείης, ὅς τ' αἰτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

- Τῆ σ' αὐτῶν κέλευμαι μεθέμεν χόλον νίος ἔηος.
 Ἦδη γάρ τις, τούγα βλήτ και χείρας ἀμάρτων,
 140 Ἦ πείσας, ἧ και ἔπειτα περήσεται· ἀργαλίον δέ,
 Πάντων ἀνθρώπων φύσθαι γενεήν τε τόκον τε.
 Ὡς εἰποῦσ' ἴδρνος θρόνῳ ἐν θεούρον Ἄρηα.
 Ἦρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσασατο δάματος ἐκτός,
 Ἴριν δ' ἧτε θεοῖσι μετ' ἄγγαλος ἀθανάτοισιν·
 145 Καί σφραας φωνήσω ἔπεια περόνετα προσηύδα·
 Ζῶες σφῶ εἰς Ἴδην κέλει ἑλθόμεν ὅτι τάχιστα·
 Αὐτῶρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διός τ' εἰς ὧπα ἴδῃσθε,
 Ἔρδαιν ὅ,τι κε κείνος ἐποτρύνη και ἀνώγη.
 Ἦ μὲν ἄρ ὡς εἰποῦσα, πάλιν κτε πότνια Ἦρη·
 150 Ἔξετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῶ δ' αἴξαντε πεεῖσθην,
 Ἴδην δ' ἕκασον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρω ἄκρω
 Ἦμιαν· ἀμφὶ δέ μιν θυοῖν νέφος ἐστεφάνωτο.
 Τῶ δέ πάροιθ' ἑλθόντες Διός νεφεληγερέαο
 155 Στήτην· οὐδέ σφῶιν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
 Ὅτι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πεδέσθην.
 Ἴριν δέ προτέρην ἔπεια περόνετα προσηύδα·
 Βάσκι ἴδι, Ἴρι ταχῆα, Ποσειδάωνι ἀνακτι
 Πάντα τάδ' ἄγγεῖλαι, μηδέ ψευδάγγελος εἶναι.
 160 Πανούαμένον μιν ἀνωχθε μάχης ἧδὲ πτολέμοιο
 Ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἧ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπέισται, ἀλλ' ἀλογήσει,
 Φραξέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα και κατὰ θυμόν,
 Μή μ' οὐδέ, κρατερός περ ἰών, ἐπιόντα ταλάσση
 165 Μείναι· ἐπει εὐ φημι βλή πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Και γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἧτοφ,
 Ἴσον ἐμοὶ φασθαι, τόντε στυγέουσι και ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις·
 Βῆ δέ κατ' Ἰθαίων ὄρειων εἰς Ἴλιον ἰρήν.
 170 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ἐκ νεφείων πτήται νεφᾶς ἧδὲ χάλαζα
 Ψυχρῇ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενείος Βορέαο·
 Ὡς κραιπνώς μεμανῖα διέπτματο ὠκία Ἴρις,
 Ἄγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἔννοσλγαιον·
 Ἀγγελίην τινὰ τοι, Γαιήσχη κυανοχαίτα,
 175 Ἦλθον δέυρο φέρουσα παραὶ Διός αἰγιόχοιο.
 Πανούαμένον σ' ἐκέλευσε μάχης ἧδὲ πτολέμοιο
 Ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἧ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπέισσαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 Ἦπειλαι και κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 Ἔνθαδ' ἐλεύσεσθαι· σέ δ' ὑπεξάλιασθαι ἀνώγει

- 98 Ἄλλ' ἀγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἴσης·
Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πάσιν ἀκούσαιοι ἀθανάτοισιν,
Ὅλα Ζεὺς κακὰ ἔργα κίφασκεται· οὐδέ τί φημι
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεραιρησόμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἐτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
- 100 Ἦ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
Ἦχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἦ δ' ἐγύλασσαν
Χεῖλαισιν, οὐδὲ μίτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυκνήϊσιν
Ἰάνθη· πάσιν δὲ νυμμοσηθῆσα μετηύδα·
Ἦήκιοι, οἱ Ζηνὶ μνηστειρόμεν ἀφρονιότατες!
- 106 Ἦ ἐτι μὲν μίμωμεν κατακονοσίμεν, ἄσπον ἰόντες,
Ἦ ἐπι ἠέ βῆη· ὃ δ' ἀφήμιμος οὐκ ἄλκιυται,
Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
Τῷ ἔχθε', ὅ,τι κεν ὕμμι κακὸν πέμπησιν ἐκαστῶ·
- 110 Ἦδη γάρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηϊ γε πῆμα τεύχθαι·
Γιὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχη ἐνὶ φλιτατος ἀνδρῶν,
Ἀσκάλαφος, τὸν φησὶν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
Ἦς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερῶ πεπλήγητο μηρῷ
Χερσὶ καταπρηγίσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα·
- 116 Μῆ νῦν μοι νυμμοσήσει, Ὀλύμπια δώματ' ἔχροντες,
Τισασθαι φόνον υἱός, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγῆντι κεραιρηῆ
Κεῖσθαι ὁμοῦ νευυσοί μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν.
Ἦς φάτο· καὶ ὃ' ἔππους κίλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐθύσετο παμφανόωντα.
Ἔνθα κ' ἐτι μείζων τε καὶ ἀργαλειότερος ἄλλος
Πᾶρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείασσα θεοῖσιν,
Ἦροτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θύασσεν.
- 126 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,
Ἔγχος δ' ἔσθησε σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἰλοῦσα
Χάλκων· ἦ δ' ἐπίεσαι καθάπτετο θυῶρον Ἄρηα·
Μαινόμενε, φρένας ἠέ, διέφθορας; ἦ νῦν τοι αὐτῶς
Οὔατ' ἀκούμεν ἔσθι, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδέως.
- 130 Οὐκ αἴτις, ἄ,τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἦ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
Ἦ ἐθείλας αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
Ἄψ ἔμην Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀγνύμενός περ, ἀνάγκη,
Ἄνταρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φρυτεύσαι;
- 136 Ἀντίκα γάρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
Δεῖψαι, ὃ δ' ἡμέας εἴσι κνυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·
Μάρψαι δ' ἐθείλας, ὃς τ' αἴτιος, ὃς τε καὶ οὐκί.

- Τῷ σ' αὐτὸν κέλομαι μεθίμεν χόλον εἶος ἔηος.
 Ἦδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
 140 ἢ πέσῃ, ἢ καὶ ἔπειτα πεφύησται· ἀργαλίον δέ,
 Πάντων ἀνθρώπων εὔσθαι γενεὴν τε τόκος τε.
 Ὡς εἶπουσ' ἴδρονος θρόνον ἐν θούρον Ἄρηα.
 Ἦρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,
 Ἴδρὸν δ', ἦτε θεοῖσι μετ' ἀγγαλὸς ἀθανάτοισιν·
 145 Καὶ σφεας φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεὺς σφῶ εἰς Ἴδρην κίλει· ἐλθέμεν ὅτι τόχιστα·
 Ἀντάρ ἐπὴν ἐλθῆτε, Διὸς τ' εἰς ὠπα ἰδῆσθε,
 Ἐρδαιν ὅ,τι κε κῆνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ἢ μὲν' ἄρ' ὡς εἶπούσα, πάλιν κλε πότνια Ἦρη·
 150 Ἐξέτο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' αἶξαντε πετιέσθην,
 Ἴδρην δ' ἕκτανον πολυπίδακα, μητέρα Θηρῶν·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
 Ἥμιον· ἀμφὶ δέ μιν θυόων νέφος ἐστειφάνωτο.
 Τῷ δὲ πάροιδ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
 155 Στήτην· οὐδὲ σφῶϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
 Ὅτι οἱ ὦκ' ἐπίεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
 Ἴδρην δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκι ἴθι, Ἴρι ταχέϊα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
 Πάντα τὰδ' ἀγγέλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
 160 Πανασάμενόν μιν ἀνωχθεὶ μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπέσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
 Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Μὴ μ' οὐδὰ, κρατερός περ ἔων, ἐπιόντα ταλάσῃ
 165 Μείναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίη πολὺ φέριτερος εἶναι,
 Καὶ γενεὴ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσον ἐμοὶ φασθαι, τότε στυγέουσα καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδὴν ἕμος ὠκία Ἴρις·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰθάκων ὄρεων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 170 Ὡς δ' οἱ ἄν' ἐκ νεφείων πτήται νιφὰς ἠδὲ χάλαζα
 Ψυχρῇ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενείος Βορέασο·
 Ὡς κραιπνῶς μεμανία διέπτατο ὠκία Ἴρις,
 Ἀγχού δ' ἵσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαιήοχε κvanoχαίτα,
 175 Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Πανασάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ σὺ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπέσεται, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 Ἦπιλλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξάλιασθαι ἀνώγει

Κείρας, ἐπαὶ σίο φησὶ βῆ πολὺ φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 Ἴσόν οἱ φάσθαι, τότε στυγίονσι καὶ ἄλλοι.

185 Τὴν δὲ μὶγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
 ὦ πόποι! ἦ εἴ, ἀγαθὸς περ ἔων, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 Εἴ μ' ὁμίτιμον ἔοντα βῆ ἀέκοντα καθέξει.

Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὴν ἀδελφοί, οὓς τέκετο Ἴρις,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἴθης, ἐτάροισιν ἀνάσσω.
 Τριχθὰ δὲ πάντα διδάσται, ἕκαστος δ' ἔμμορα τιμῆς·

190 ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἅλα ναιίμεν αἰεὶ,
 Παλλομένων, Αἴθης δ' ἔλαχε ζῳφον ἡρόεοντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 Γαῖα δ' εἶτι ξυνή πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλύμπος.

195 Τῷ ἄρα καὶ οὐτὶ Διὸς βίωμα φροσίν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 Καὶ κρατερός περ ἔων, μανέτω τρίτατῃ ἐνὶ μόρῃ.
 Χερεὶ δὲ μῆτι με πάγχυ, κικλὸν ὧς, δευδισσέσθω.
 Θυγατέρασιν γάρ τε καὶ νῆσσι βίλτερον εἴη
 Ἐκπάλοισ ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τίειν αὐτός·
 Οἳ ἔθεν οἰωνότοτος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

200 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἐπειτα ποδὴννεμος ὠκεία Ἴρις·
 Οὐτῷ γὰρ δὴ τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
 Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηγία τε κρατερόν τε;
 ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρονέες ἐσθλῶν.
 Οἷσθ', ὧς πρεσβυτέροισιν Ἐριωνέες αἰὲν ἔπονται.

205 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, οἷ' ἄγγελος αἴσιμα εἶδη.
 Ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 Ὅπποτ' ἂν ἰσόμερον καὶ δμῆ πεπρωμένον αἴσῃ

210 Νεικέειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω.

[Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 Ἄν κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
 Ἥρης Ἐρμείω τε καὶ Ἥφαστοιο ἄνακτος,

215 Ἄλιον αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθέλῃσει
 Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 Ἴστω τοῦθ', οἷτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἐσται.]

Ὡς εἰπὼν λέπε λαὸν Ἀχαιῶν Ἐννοσίγαιος·
 Ἄνευ δὲ πόντον ἰών, πῶθεσαν δ' ἦρωες Ἀχαιοί.

220 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Ἐρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' ἔκτορα χαλκοκορυστήρ·
 Ἦδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
 Οἴχεται εἰς ἅλα διαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν

- Ἡμίτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 228 Ὅπῃα ἐνίστεροι εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἰόντες.
 Ἄλλὰ τὸδ' ἡμῖν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἢ δὲ οἱ αὐτῷ
 Ἐπλετο, ὅτι πάροιθε ναυεσσηθεὶς ὑπόειξεν
 Χείρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνδρωτὶ γ' ἐτελεύσθη.
 Ἄλλὰ σὺγ' ἐν χείρασι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσα,
 230 Τὴν μάλ' ἐπισσιών, φοβέειν ἤρωας Ἀχαιοὺς.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μάλιστα, Ἐκατηβόλε, παιδιμος Ἐκτωρ·
 Τύφρα γάρ σὺν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.
 Καῖθιεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 232 Ὡς κε καὶ αὐτίς Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσασσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
 Βῆ δὲ κατ' Ἰθάκην ὄρεων, ἔρηκι ἰοικῶς
 Ὡκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὠκιστος πετεηνῶν·
 Εὐρὸν νῖδον Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 234 Ἡμῶν, οὐδ' ἔτι καῖτο· νῶον δ' ἐξαγείρετο θυμόν,
 Ἀμφὶ δ' ἐγγνώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἀσθμα καὶ ἰδρῶς
 Παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 Ἀρχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, νῖδ' Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 236 Ἦσ' ὀλιγητελείων; ἢ πού τί σε κῆδος ἰκάνει;
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανίων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τίς δὲ σύ ἔσαι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρειαι ἄντην;
 Οὐκ αἴτις, ὃ με νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 Οὗς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοῆν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
 238 Χερμαδίῳ πρὸς στήθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀκτῆς;
 Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νύκτας καὶ δῶμ' Αἶδαο
 Ἡμῶσι τῶδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
 Θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἄσσητῆρα Κρονίων
 240 Ἐξ Ἰθῆς προέηκε παρεστώμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὃς σε πάρος περ
 Ῥόμῳ, ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἱππεύσιν ἐπότρυνον πολέεσσιν,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαννέμεν ὠκέας ἵππους·
 242 Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κίων ἱπποῖσι κέλευθον
 Παῶσαν λιανίω, τρέψω δ' ἠρώας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 Δεσμὸν ἀποβήθεας θυίῃ πιδίλοιο κροαίνων,
 244 Κίεθ' ὡς λούεσθαι ἐυβήεϊος ποταμοῖο,
 Κυνδίων· ὑποῦ δὲ κερη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαίται

Ὀμοῖς ἀσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃσι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἰ γούνα φέροι μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἱππων·
 Ὡς ἔκτωρ λαμπρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνάμα,
 270 Ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδῆν.
 Οἱ δ' ὥστ' ἤ ἔλαφον κεραῖν ἢ ἄγριον αἶγα
 Ἔσσεύοντο κύνας τε καὶ σκίρους ἀγροῖάσιν·
 Τὸν μὲν τ' ἠλβιατος πέτρῃ καὶ δασυῖος ἔλη
 εἶρυσσάτ', οὐδ' ἄρα τί σφι κηλήμιναι αἵαιμον ἦεν·
 276 τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάτῃ λῆς ἠγυέναιος
 εἰς ὄδον, αἴψα δὲ πάντας ἀπέτραπα καὶ μεμαώτας·
 Ὡς Λαῶαι εἰως μὲν ὀμιλλᾶδον αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες εἰρεσίῃ τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύουσαν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον ἔκτορ' ἐποικόμενον στήλας ἀνδρῶν,
 280 τῆρβησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κόππεσε θυμὸς.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκουσι,
 Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δὲ ἰ παῦροι Ἀχαιῶν
 Νικῶν, ὀππᾶτε κούροι ἐρίσσειαν παρὶ μύθων·
 286 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ ματίειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μίγα θαύμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν δρᾶμαι·
 Οἷον δ' αὐτ' ἐκαυτίς ἀνίστη, Κῆρως εἰλύσας,
 Ἐκτωρ! ἦ θῆν' μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 Χερσὶν ὑπ' Αἰάντος θανάειν Τελαμωνιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τίς αὐτὲ θεῶν ἐφύσατο καὶ ἐσέειπεν
 Ἐκτορ', ὁ δὴ πολλῶν Λαῶων ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Ὡς καὶ νῦν ἔσσεισθαι ὀδομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζητὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσεται. ὠδε μενοινῶν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, κειθωμεθα πάντες.
 296 Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνάλομαι ἐπονέσασθαι·
 Αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εἰχόμεθ' εἶναι,
 Στελομεν, ὡς κὲ πρῶτον ἐρῶμεν ἰστίσσωτες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' ὄρεα, καὶ μεμαώτα,
 Θυμῷ διέσσεισθαι Λαῶων καταδύνασι θυμῶν.
 300 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοτο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἄμφ' Αἰάντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 Τεύκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀργῆ
 Τυμῆην ἤρτυνον, ἀριστήσας καλέσαντες,
 Ἐκτορι καὶ Τρῳέεσσι ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
 306 Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρῳές δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
 Μακρὰ βιβίς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εἰμένος ὠμοῖν νεφέλῃ, ἔχε δ' αἰγίδα θούρην,
 Διυῆν, ἀμφιδάσειαν, ἀριρεπέ', ἦν ἄρα χαλκῆς

- 310 Ἡφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
Τὴν ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἠγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' αὐτῇ
᾽Οἴει ἄμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρήφι δ' οἴστοι
Θρωσκόν· πολλὰ δὲ δούρα θρασείων ἀπὸ χειρῶν,
315 Ἄλλα μὲν ἐν χροῦτ' ἤγγυτι Ἀρηϊθῶων αἰζηῶν,
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἴσαντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
᾽Οφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τῶρα μάλ' ἀμφοτέρων βίε· ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
320 Αὐτὰρ ἔπει κατένωπα ἰδὼν Λαναῶν ταχυπόλων
Σείσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
Ἐν στήθεσσιν ἔθειλε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλακῆς.
Οἱ δ' ὥστ' ἤε βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῦ μὲγ' οἴων
Θῆρε δῦω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
325 Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
Ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάκλιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
Ἦκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἐνθα δ' ἀνῆρ ἔλεν ἄνδρα, κειδασθείσης ὑσμίνης.
Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
330 Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἠγήτορα χαλκοχιτώνων,
Τὸν δέ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν εἰάριον
Λινείας δὲ Μείδοντα καὶ Ἴασον ἐξανάριζεν·
Ἦιοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θεῖοιο
Ἔσκε, Μέδων, Δίαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔβαιεν
335 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
Γνωτὸν μητροῖης Ἐριώπιδος, ἦν ἔχ' Ὀϊλεύς·
Ἴασος αὐτ' ἄρχος μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
Τῖος δὲ Σφήλιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιστῇ δ' ἔλε Πουλυδάμας, ἔχιον δὲ Πόλλης
340 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε διὸς Ἀγήνωρ.
Δηϊόχον δὲ Πάρις βάλε νεῖατον ὄμον ὀπισθεν
Φεύγοντι ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
᾽Οφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
Τύφρα καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
345 Ἐνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τείχος ἀνάγκη.
Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
Νησιὸν ἐπισσεύεσθαι, ἐὰν δ' ἔναρα βροτόεντα!
᾽Ον δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθε νοήσω,
Αὐτοὶ οὐ θάνατον μητίσσομαι, οὐδέ τυ τόγγε
350 Γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
Ἄλλὰ κύνες ἔφουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
Ὡς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
20*

- Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στήχας· οἱ δὲ εἰν αὐτῷ
 Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἰφυσάρματα ἵππους,
 255 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ρεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 Ἐς μέσσον κατέβαλλε· γερύρωσεν δὲ κίλευδον
 Μακρῆν ἠδ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
 Πύγεται, ὀπποῖ' ἀνήρ σθένεος περὶώμενος ἦσιν.
 260 Τῇ δ' οὔγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 Διγὶδ' ἔχον ἐφτίμων· ἔρειπε δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 Ρεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 Ὅστ' ἐπεὶ σὸν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέσσω,
 Ἄφ' αὐτῆς συνέχειε ποσσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 265 Ὡς ῥα σὺ, ἦϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οὐκὺν
 Σύνχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύξαι ἐνώσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισι τὴν κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλη' εὐχέτόωντο ἕκαστος·
 270 Νίστωρ αὐτὲ μάλιστα Γεργήιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 Εὐχέτω, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύργῳ
 Ἦ βοὸς ἢ διὸς κατὰ πλοῖα μῆρα κείων,
 Εὐχέτω νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
 275 Τῶν μνήσαι, καὶ ἄμνον, Ὀλύμπιε, νηλεῖς ἡμῶν·
 Μῆδ' οὕτω Τρώεσσιν εἶα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Ἀράων αἴων Νηληϊάδαο γέροντος.
 Τρῶες δ' ὡς ἐπέθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 280 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χαρμῆς.
 Οἱ δ' ὄψετ' ἐμεγαλὸν κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὀπποῖ' ἐπέλῃ
 Ἦ ἀνέμου· ἢ γὰρ τε μάλιστα γὰρ κῦμα' ὀφέλλει·
 Ὡς Τρῶες μεγάλην ἰαχὴν κατὰ τείχος ἔβαινον,
 285 Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
 Ἐγχεσὶν ἀμφιγυνοῖς αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἄφ' ἵππων,
 Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 Μακροῖσι ἐστοῖσι, τὰ ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
 290 Πάτροκλος δ', εἰὼς μὲν Ἀχαιοὶ τὴν Τρῶές τε
 Τείχεος ἀμφομάχοντο θοῶαν ἔκτοθι νηῶν,
 Τύφρ' ὄγ' ἐν κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 Ἦστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκεῖ λυγρῷ
 Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 295 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἔπεσσανμένους ἐνόησεν

- Τρωάς, ἀτὰρ Δαναῶν γίνεται ἰαχὴ τε φόβος τε,
 Ἕλωξεν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Χερσὶ καταπρηγίσσ', ὀλοφυράμενος δ' ἔπος ηὔδα·
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χεῖροσσι παρ' ἔμπευ.
 400 Ἐνθάδε παρμενίμεν· δὴ γὰρ μέγα νῆκος ὄρωμεν·
 Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτεργίτω· αὐτὰρ ἔγωγε
 Σκεύσομαι εἰς Ἀχιλλῆα, ἐν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 Τίς δ' οἶδ', εἰ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 Παρρηπίων; ἀγαθὴ δὲ παραίφρασις ἔστιν ἑταῖρου.
 405 Τὸν μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ ἄρμιοι
 Τρωάς ἐπαρχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Πλευροτέρους παρ' ἰόντας, ἀκούσασθαι παρὰ νηῶν·
 Οὔτε ποτὶ Τρωάς Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
 Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμενοι ἠδὲ νήεσσιν.
 410 Ἄλλ' ὥστε σταδῆμυ δουρὶ νηῖον ἐξιδύναμι
 Τίνκτορος ἐν παλάμῃσι δαήμενος, ὃς ἦα τε πάσης·
 Εὐ' εἰδῆ σοφίης, ὑποδημοσύνησιν Ἀθήνης·
 Ἦς μὲν τῶν ἐπὶ ἰσσι μάχῃ τέτατο πτόλομος τε·
 Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχῃν ἐμάχοτο νήεσσιν.
 415 Ἐκτὼρ δ' ἄντ' Αἰάντος ἐλάσαστο πυδάλμιοι.
 Τὼ δὲ μῆς περὶ νῆος ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Οὔθ' ὁ τὸν ἐξάλασαι, καὶ ἐπιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 Οὔθ' ὁ τὸν ἄψ ὤσσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπίλασσι γιε δαίμων.
 Ἐνθ' ἴνα Κλυτίοι Καλήτορα φαιδίμος Αἴας,
 420 Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθος βάλει δουρὶ.
 Δουπήσεν δὲ πεσὼν, θαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χεῖρος.
 Ἐκτὼρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεμῖον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάφοιθε μελαίνης,
 Τρωσὶ τε καὶ Δυκίοισιν ἐπέλετο, μακρὸν αὔσας·
 425 Τρωῖες καὶ Δυκιοὶ καὶ Λαρδάανοι ἀγχιμαχηταί,
 Μὴ δὴ πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῆδε·
 Ἄλλ' ἴνα Κλυτίοι σάσασατε, μὴ μιν ἄρμιοι
 Τεύχεα συλήσασαι, κῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ἦς εἰπὼν Αἰάντος ἀκόντισε δουρὶ φαινίφ'.
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ' ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν,
 Αἰάντος θεράποντα, Κυθήριον, ὃς ἦα παρ' αὐτῷ
 Νῆϊ, ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθίοισιν,
 Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος ὀδεῖ χαλκῷ,
 Ἔστασθ' ἄγχ' Αἰάντος· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 435 Νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πίσει· λύντο δὲ γυῖα.
 Αἴας δ' ἐβόλλησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 Τεῦκερ πέπον, δὴ νῶν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος,
 Μαστορόδης, ὃν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἰόντα,

- Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν·
 440 Τὸν δ' ἔκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. πού νύ τοι ἰοὶ
 Ἰλνύμοφοι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ ξυνέηκε· θείων δὲ οἱ ἄγχι παρέστη,
 Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 Ἰοδόκον· μάλα δ' ὤκα βέλεα Τρῳέεσσι ἐφίει.
 445 Καὶ ῥ' ἔβαλε Κλείτορ, Πεισηγόρος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγανού Πανθοίδαο,
 Ἦν' ἄ γεροῖν ἔροντα· ὃ μὲν παπόνητο καθ' ἔππους·
 Τῇ γὰρ ἔχ', ἢ ῥα πολὺ πλειῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
 ἔκτορι καὶ Τρῳέεσι χαρίζομενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 Ἠλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμίνων περ.
 Ἀχένη γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπασεν ἰός·
 Ἥριπι δ' ἐξ ὀχείων, ὑπεραίησαν δὲ οἱ ἔπποι,
 Κεῖν' ὄχεα κροτήοντες· ἀναξ δ' ἐνόησε τάχιστα,
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἔππων.
 455 Τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστυνόω, Προτιάονος υἱεῖ, θώκεν·
 Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσοφρόντα
 ἔππους· αὐτὸς δ' αὐτίς ἰὼν προμαχοῖσιν ἐμίχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷστον ἐφ' ἔκτορι χαλκοκορυστῇ
 Αἰνυτο, καὶ κεν ἔπασσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 Ἐἴ μιν ἀριστεύοντα βελῶν ἐξείλετο θυμόν.
 Ἄλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσε
 ἔκτορ, αἰτάρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
 Ὅς οἱ εὐστρεφεία νευρῆν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δὲ οἱ ἄλλη
 465 ἰὸς χαλκοβαρῆς, τόξον δὲ οἱ ἔκπασσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρόβλησε, κασιγνητὸν δὲ προσηύδα·
 Ὡ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 Δαίμων ἡμετέρης, ὅ,τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 Νευρῆν δ' ἐξέβόηξε νεόστροφον, ἦν ἐνέδησα
 470 Πρωῖον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἰστούς.
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα μίγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφείας ἰὸς
 Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχουσθε θεός, Δαναοῖσι μεγέρας.
 Αὐτὰρ χειρὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ,
 475 Μάρνασθε Τρῳέεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 Μῆ μὲν ἀσπουδί γε, δαμασάμενοι περ, φλοῖεν
 Νῆας εὐσσίλους· ἀλλὰ μνησώμεθα χαρμῆς.
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ἄμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυτον·
 480 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν·
 [Ἴππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθ' ὑπερθεῖν ἔνευεν·]

- ἔλατο δ' ἄλαμον ἕγχοσ, ἀναχμίνον ὀεῖ χαλκῶ·
 Βῆ δ' ἰάναι, μάλα δ' ἄπα θίωσιν Αἴαντι παρόσθη.
 Ἐκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τυκορον βλαφθέντα βέλεμασ,
 485 Τρωαί τε καὶ Λυκίοισιν ἐπέκλετο, μακρὸν αὔσασ·
 Τρῶεσ καὶ Λύκιοι καὶ Λάρδαοι ἀγχιμαχῆται,
 Ἄνιρεσ ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θουρίδοσ ἀλήσ
 Νῆασ ἀνὰ γλαφυράσ! δὴ γάρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἄνδροσ ἀριστήοσ Διόδωτ βλαφθέντα βέλεμασ.
 490 Ῥῖα δ' ἀρίγνωτοσ Διὸσ ἀνδράσιν γίγνεται ἀλκή,
 Ἡμῖν ὀτίοισιν κῦδοσ ὑπέταρον ἐγγυαλλῆσ,
 Ἡδ' ὀτίοισ μινύθη τε, καὶ οὐκ ἐθάλῃσιν ἀμύνειν·
 Ὡσ τῶν Ἀργείοσ μινύθει μένοσ, ἄμμι δ' ἀρήγαι·
 Ἄλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέεσ! ὄσ δὲ κεν ἔμειωσ
 495 Βλήμενοσ, ἧε τυκαίεσ, θάνατον καὶ πόμωσ ἐπίσθη,
 Τεθνάτω! οὐ οἱ ἀνικέσ ἀμνομένησ περὶ πάτρησ
 Τεθνάμεν· ἄλλ' ἄλογοσ τε σὴ καὶ παῖδεσ ὀπίσσω,
 Καὶ οἶκοσ καὶ κλῆροσ ἀκήρατοσ, εἰ κεν Ἀχαιοὶ
 Οἰχῶνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐσ πατρίδα γαῖαν.
 500 Ὡσ εἰπὼν ἄτρυνε μένοσ καὶ θυμὸν ἐκάστωσ.
 Αἴασ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπέκλετο οἰεσ ἐτάρωσιν·
 Αἰδῶίεσ, Ἀργεῖοι! τῶν ἄρμωσ, ἧ ἀπολείσθαι,
 Ἡὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπέσασθαι κακὰ νηῶσ.
 Ἡ ἔλασθ' ἦν νῆασ Ἐλ κορυθαἰολοσ Ἐκτωρ,
 505 Ἐμβυδάδὸν ἔξωθαι ἦν πατρίδα γαῖαν ἕαστοσ;
 Ἡ οὐκ ἄτρύνοτοσ ἀκούετ λαὸν ἄπαντα
 Ἐκτοροσ, ὄσ δὴ νῆασ ἐνικρῆσαι μετρίνεσ;
 Οὐ μαν ἔσ γε χορὸν κίλετ' ἠδόμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι·
 Ἡμῖν δ' οὔτισ τούδε νόοσ καὶ μήτιεσ ἀμείνων,
 510 Ἡ αὐτοσχιδίῃ μῆσαι χεῖράσ τε μένοσ τε.
 Βίλταρον, ἧ ἀπολείσθαι ἔνα χρόνον, ἧε βιάσθαι,
 Ἡ δηθὰ στρέγγεσθαι ἐν αἰετῇ δηϊοτήτῃ,
 Ὡδ' αὔτωσ παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσιν χειροτέροισιν.
 Ὡσ εἰπὼν ἄτρυνε μένοσ καὶ θυμὸν ἐκάστωσ.
 515 Ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλσ Σχεδίωσ, Περιμῆδιοσ νῖοσ,
 Ἀρχὸν Φωκῆων· Αἴασ δ' ἔλσ Αποδάμαντα,
 Ἡγεμόνα πρυλῖων, Ἀντήνοροσ ἀγλαὸν νῖοσ·
 Πουλυδάμασ δ' Ὀτιον Κυλλῆνιοσ ἑτεράριον,
 Φυλαῖδεω ἑταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶσ.
 520 Τῶ δὲ Μίγησ ἐπόρουσεν ἰδαίν' ὄ δ' ἔπαιδα λείσθη
 Πουλυδάμασ· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γάρ' Ἐπύλλωσ
 Ἐλα Πάνθωσ νῖοσ ἐνὶ προμάχοισι θαρῆναι·
 Αὐτάρ ὄγε Κροῖσμον στήθεσ μέσοσ οὔτασε δουρεφ.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὄ δ' ἀπ' ἄμων τεύχε' ἔστυλα.

- 536 Τόφρα δὲ τῷ ἑπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
 Λαμπειίδης — ὃν Λαμπος ἐγένετο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λοομειδοντιάδης, εὖ εἰδῶτα θούριδος ἀλαῆς —
 Ὃς τότε Φυλεῖδαο μέσον σάκος οὐτασε δουρὶ,
 Ἐγγύθεν ὀρηθηθεῖς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 540 Τὸν δ' ἑφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σιλλήεντος.
 ἔεινος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφρήτης,
 Ἐς πόλεμον φορέειν, δηῖων ἀνδρῶν ἀλευσῆν·
 Ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῶς ἤρκεσ' ὄλαθρον
 546 Τοῦ δὲ Μίγης κόρυθος χαλκῆρος ἵπποδασείης
 Κύμβαρον ἀκρότατον νύξ' ἔγχευ ὀξυόεντι,
 Ῥῆξ δ' ἀφ' ἵππιον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 Κάππεσαν ἐν κονίῃσι, νέον φοῖνικι φαινός.
 Ἔως ὃ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 548 Τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρηῖος ἤλθ' ἀν' ἀμύντωρ.
 Στῆ δ' εὐράξ' σὺν δουρὶ λαθῶν, βάλαι δ' ἄμ' ὄπισθεν·
 Αἰχμῆ δὲ στέροιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 Πρὸσσω ἱεμένη· ὃ δ' ἄρα πρηγῆς ἐλαύθη.
 Τῷ μὲν ἰωιάσθη χαλκῆρα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 548 Σὺλησιν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκταονίδην ἐνένιπτεν,
 Ἰφθίμον Μελάνιππον· ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλλποδας βοῶς
 Βόσπ' ἐν Περικώτῃ, δηῖων ἀπονόσφιν ἕοντων·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Λαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 550 Ἄψ εἰς Ἴλιον ἤλθε, μετέπερπε δὲ Τρῳέεσσιν,
 Ναιῖ δὲ παρ Πριάμῳ, ὃ δὲ μιν ἴσα τέκεσσιν·
 Τὸν δ' Ἐκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὐτῷ δὲ, Μελάνιππε, μαθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεμιῶν κταμένοιο;
 556 Οὐχ ὄραξ, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔκονσιν;
 Ἄλλ' ἔφην! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 Μάρασθαι, πρὶν γ' ἡὲ κατακτάμεν, ἡὲ κατ' ἀκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἔλιεν, κτάσθαι τε πόλιντας.
 Ὡς εἶπων ὃ μὲν ἤρχ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 560 Ἀργείους δ' ἄτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ φλλοι, ἀνδρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῖσθ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ' αἰδέσθε κατὰ κρατεράς ὕμνιντας!
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σοοί, ἡὲ πέφανται·
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἀρ' κλῆος ὀρνυται, οὔτε τις ἀλαῆ.
 566 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέσασθαι μενέαινον,
 Ἐν θυμῷ δὲ βάλλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ ρῆσας
 Ἐρκεῖ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῳᾶς ἔγειρεν.

- Ἀτίλοχον δ' ἄραυε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἀτίλοχ', οὐτίς σῆο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 570 Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι·
 Ἐπὶ τινά που Τρώων ἐξάλμετος ἄνδρα βάλοισθα!
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἀπίσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
 Ἐκ δ' εἶδορα προμάχων, καὶ ἀκόντισια δουρὶ φαιεῖν,
 Ἄμφι ἔπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοτο,
 575 Ἄνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν·
 Ἄλλ' Ἰκείατος υἱὸν ὑπέφθυμον Μελάνιππον,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότιος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἀτίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὡς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῶ
 580 Βλημένῃ αἴῃ, τότε' ἐξ εὐτήφι θορόντα
 Θηρητήῃ ἐτύχασε βαλεῖν, ὑπάλυσε δὲ γυῖα·
 Ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀτίλοχος μενεχάρμης,
 Τεύχεα συλήσων· ἄλλ' οὐ λάθην ἔκτορα δῖον,
 Ὅς φά οἱ ἀντίος ἦλθε θείων ἀνὰ δηϊοτήτα.
 585 Ἀτίλοχος δ' οὐ μείνε, θοδὸς περ ἰῶν πολυμιστής,
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι λοικῶς,
 Ὅστι, κύνα κταίνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,
 Φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
 Ὡς τρεῖς Νηστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ ἔκτωρ
 590 Ἠχῆ' θεσπεσίῃ βέλεα στονόνετα χίσοντο·
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκτο εἶδος κταίρων.
 Τρῶες δὲ, λείονσιν ἰοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Νηυσὶν ἐπισσύνοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφειμῶς·
 Ὁ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θάλλε δὲ θυμὸν
 595 Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 ἔκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορραῖσι θεσπιδαῆς πῦρ
 Ἐμβάλη ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαισίον ἀρήν
 Πᾶσαν ἐπικρήσει· τὸ γὰρ μέγα μητίετα Ζεὺς,
 600 Νηὸς καιομένης σέλας οφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε καλλίωξιν παρὰ νηῶν
 Θησήμεναι Τρῶων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
 Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπιγλαφυρῆσιν ἔγειρεν
 ἔκτορα Πριαμίδῃ, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 Μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγγέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
 Οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάφρῃσιν ὕλης·
 Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Δαμπέσθην βλοσυρῆσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆλξ
 610 Σμερδαλίον κροτάφοισι τινάσσειτο μαγνημένοιο.
 [ἔκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ

- 536 Τόφρα δὲ τῷ ἑπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
 Λαμπετίδης — ὃν Λάμπος ἐγίνετο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότης Θούριδος ἀλκῆς —
 Ὃς τότε Φυλαῖδαο μέσον σάκος οὐτασε δουρὶ,
 Ἐγγύθεν ὀρηθθεῖς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θάραξ,
 540 Τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηγόρα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σαλλήαντος.
 Ἐῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφύτης,
 Ἐς πόλιμον φορέειν, δῆϊων ἀνδρῶν ἀλωερῆν·
 Ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῦς ἤρκεσ' ὄλαθρον
 544 Τοῦ δὲ Μίγης κόρυθος χαλκήρεος ἵπποδασείης
 Κύμβαρον ἀκρότατον νύξ' ἔγχει δέξονται,
 Ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππιον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 Κάππεσον ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαινεῖος.
 Ἔως ὃ τῷ πολέμιζε μίνων, ἔτι δ' ἔλειπο νίκην,
 548 Τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 Σπῆ δ' εὐράξ σιν δουρὶ λαθεῖν, βάλαι δ' ὤμιον ὀπισθεῖν·
 Αἰχμῆ δὲ στέφνονο διέσσυτο μαιμώωσα,
 Πρῶσσω ἱεμένη· ὃ δ' ἄρα πρηγῆς εἰσαύθη.
 Τῷ μὲν εἰσαύσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 552 Ἐλήσειν· Ἐκτὼρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκταονίδην ἐνέριπτεν,
 Ἰφθιμον Μελανίππον· ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλλποδας βοῦς
 Βόσκει ἐν Παρκώτῃ, δῆϊων ἀπονόσφιν ἐόντων·
 Αὐτῶρ ἐπεὶ Λαταῶν νῆες ἦλυθον ἀμφίλισσαι,
 556 Ἄψ εἰς Ἦλιον ἦλθε, μετέπρπε δὲ Τρῳέεσσιν,
 Νῆαις δὲ παρ Πριάμῳ, ὃ δὲ μιν τίς ἴσα τέκεσσιν·
 Τὸν ῥ' Ἐκτὼρ ἐνέριπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὕτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φῖλον ἦτορ, ἀνεπιού κταμένοιο;
 560 Οὐχ ὄραξ, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσαι;
 Ἄλλ' ἔπει! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 Μάρνασθαι, πρὶν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ κατ' ἀκρῆς
 Ἦλιον αἰπεινὴν ἔλειν, κτάσθαι τε πολίτας.
 Ὡς εἰπὼν ὃ μὲν ἤραξ', ὃ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 564 Ἀργείους δ' ὠτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ φῖλοι, ἀνῆρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῖσθ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ' αἰδέσθετε κατὰ κρατερὰς ὑμῖνας!
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι, ἠὲ πέφανται·
 Φευγόντων δ' οὐτ' ἀρ κλίος ἄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 568 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέσασθαι μενῖαιον,
 Ἐν θυμῷ δὲ βάλοτο ἔπος· φράζεαιτο δὲ νῆας
 Ἐρκεὶ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῳάας ἔγειρεν.

- Ἄντιλοχον δ' ἔπεινε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἄντιλοχ', οὐτίς σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 570 Οὔτε ποσὶν θάσσω, οὔτ' ἄλκιμος εἰς σὺ μάχεσθαι·
 Εἰ τινά που Τρώων ἐξάλμετος ἄνδρα βάλοισθα!
 Ἦς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἀπίσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
 Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντις δουρὶ φαιινῶ,
 Ἄμφι δ' ἐπαπήρας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοτο,
 575 Ἄνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βίλος ἦκεν·
 Ἄλλ' Ἰκτιάονος υἱὸν ἐπέφθυμον Μελάνιππον,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν.
 Δούπησεν δὲ πεισῶν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.
 Ἄντιλοχος δ' ἐπόρουσε, κῆεν εἰς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῶ
 580 Βλημένῳ αἴψῃ, τότε ἔξ' εὐνήφι θορόντα
 Θηρητήρ' ἐτύχησε βαλῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Ἦς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θάρ' Ἄντιλοχος μενεχάρμης,
 Τεύχεα συλήσων· ἀλλ' οὐ λάθην ἔκτορα διον,
 Ὅς ἤα οἱ ἄντιος ἦλθε θείων ἀνά δημοιότητα.
 585 Ἄντιλοχος δ' οὐ μείνε, θοὸς περ ἰὼν πολεμιστής,
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι τοικῶς,
 Ὅστι, κίνα κτείνας ἧ βουκόλον ἄμφι βόεσσι,
 Φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀλλισθήμεναι ἀνδρῶν·
 Ἦς τρεῖσε Νηστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ ἔκτωρ
 590 Ἐχῆ θεσπεσίῃ βίβλα στονόροντα χέιστο·
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπιῖκτο ἔθνος ἱταίων.
 Τρῶες δὲ, λείουσιν τοικότες ἑμοφάγοισιν,
 Νηυσὶν ἐπεσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμῆς·
 Ὅ σφισιν αἶψ' ἔγειρε μένος μέγα, θίλγε δὲ θυμὸν
 595 Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαλνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
 Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαῖς πῦρ
 Ἐμβάλλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐβαλοῖον ἀρήν
 Πᾶσαν ἐπικρήναι· τὸ γὰρ μίνε μητίετα Ζεύς,
 600 Νηὸς καιομένης σείλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμμελε καλλιῶν παρὰ νηῶν
 Θησόμεναι Τρώων, Λατρωῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
 Τὰ φρονέων, νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἔγειρεν
 Ἐκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 Μάλιντο δ', εἰς ὅτ' Ἄρης ἑγχέσπαλος, ἧ ὄλοον πῦρ
 Οὔρεσι μάλινται, βαθείης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγγετο, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Λαμπισθῆν βλοσυρῆσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἄμφι δὲ πῆλξ
 610 Σμερδαλίον κροτάφοισι τινάσσετο μαργαμίνοιο.
 [Ἐκτορος· αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρους ἦεν ἀμύντωρ

Ζεύς, ὃς μιν κλέοντασσι μετ' ἀνδράσιν ῥυθόν ἔστυ
 Τίμα καὶ κόδαινα, μινυθώδιος γὰρ ἔπειλεν
 Ἔσσοσθ'· ἥδη γάρ οἱ ἐπάρουσι μόρσιμον ἦμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη καὶ Ἠηλείδας βίηφι.]
 618 Καὶ ὃ' ἔθυλεν ῥῆξαι σείξας ἀνδρῶν πυργητῆων,
 Ἥ δ' ἠ κλειστόν ὀμιλον ὄφρα καὶ τεύχε' ἔκρισται·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς δύναντο ῥῆξαι, μάλα περ κωσαίνων.
 Ἴσχον γὰρ πυργητῶν ἀρηφάει, ἥτις πάτηρ
 Ἥλιβτος, μεγάλη, πάλῃς αἰὸς ὄργης ἔευσσε
 620 Ἦτι μίνοι λιγέων ἀνέμων λαυρηρά κίλονθα,
 Κύματά τε τροφοῦντα, πάντα προσφεύγεται αὐτῆν·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μίνοιν ἔμπυτον, σὸδ' ἐφίβοτον.
 Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμοτος περὶ παντοθεν, ἔνθεος ὄμιλλε·
 Ἐν δ' ἔπεισ', ὡς ὅτε κῆμα θοῆ ἐν νηὶ πίσηται
 625 Δάβρον ὑπὸ νεφῶν ἀνεμοιστρῆς, ἣ δὲ τε πῶσα
 Ἀχθῆ ὑπεκφυθῆ, ἀνέμοιο δὲ δυνάος ἀήτης
 Ἴσιφ' ἐμβρέμεται· τροφέουσι δὲ τε φρένα νεύται
 Δειδιότες· κτυθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 Ὡς εἰδάζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι τ' Ἀχαιῶν.
 630 Αὐτὰρ ὄγ', ὅσπερ λίων ἀλοόφρων βουσίην ἐπαλθάν,
 Δι' ἄ τ' ἐν εἰσμητῇ ἔλαος μεγάλοισιν ἔμμεται
 Μυθλαί· ἐν δὲ τε τῆσι νομήσιν, οὐκὰ σάφρα εἰδῶς
 Θηρὶ μαχῆσασθαι ἔλαος βόδ' ἀμφὶ φορήσιν·
 Ἦτιο ὁ μὲν κρώτῃσι καὶ νοτατῆσι βόεσσιν
 635 Διὲν ὁμοστικαί, ἣ δὲ τ' ἐν μέσσησι ἄρουσας
 Βοῦν εἶδει, αἱ δὲ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίως ἐρόβηθον ὑπ' Ἔκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 Πάντες· ὁ δ' ὄλον ἔπεφνε Μυκηναίων Περιφρήτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐφρωθῆος ἀνακτος
 640 Ἀγγελῆς οἴχνησσε βίη Ἠρακλειῆν·
 Τοῦ γένει ἐκ πατρός πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετῆς, ἡμῶν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ νόον ἐν κρώτῃσι Μυκηναίων ἐτίτυκτο·
 Ὅς ἴα τόθ' Ἔκτορι κῆδος ἐπέταρον ἐγγυάλισεν.
 645 Στρέφθεις γὰρ μετόπισθεν, ἐν ασπίδος ἀντυγί, κάλυτο,
 Τῆν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεαί', ἔρκος ἀκόντων·
 Τῆ ὄγ' ἐνὶ βλαφθῆσι, πῆσεν ὑπίος· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλίον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
 Ἔκτωρ δ' ἄδεν νόσησσε, θῆων δὲ οἱ ὄγχι παρίσση,
 650 Στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δὲ μιν ἐγγύς κταίρων
 Κτεῖν· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνόμενοι περ κταίρων,
 Χραιομῆν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἔκτορα δῖον.
 Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄραι

- Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 655 Ἀργεῖοι δὲ πᾶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρῶτων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 Ἀθροῖοι, οὐδ' ἐπέδασθεν ἀνά στρατόν· ἴαχε γὰρ αἰδῆς,
 Καὶ δῖος ἄζηγίς γὰρ ὁμόκλειον ἀλλήλοισιν.
 Νίστωρ αὐτὲ μάλιστα Γερήμιος, σῦρος Ἀχαιῶν,
 660 Ἀσσιθ' ὑπὲρ τοκίων γουνοῦμενος ἄνδρα ἕκαστον·
 Ὡ φίλοι, ἀνδρες ἴστε, καὶ αἰδῶ· θείσθ' ἐνὶ θυμῷ
 ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 Παιδῶν ἧδ' ἀλόχων καὶ πησίος ἧδὲ τοκῆων,
 Ἡμῖν ὅτεω ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνηκάσιν.
 665 τῶν ὑπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουναίσομαι σὺ παρεόταν,
 Ἐστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τροπαιοῦθε φόβονδε!
 Ὡς εἰπὼν ἄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
 Τῆισι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἄχλὺς ὤσεν Ἀθήνη
 Θεσπίσιον· μάλα θεῶσι φάος γενεῖ ἄμφοτέρωθεν,
 670 Ἡμῖν πρὸς νῆσιν καὶ ὁμοῖσιν πολέμοιο.
 Ἐκτορα δὲ φράσσαντο βοῆν ἀγαθὴν καὶ πταίρους,
 Ἡμῖν ὅσοι μετόπισθεν ἀφίστασαν, οὐδ' ἐμάχοτο,
 Ἢδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῆσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτι Αἴαντι μεγαλήτορι ἦρδανε θυμῷ
 675 Ἐστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφίστασαν υἱὲς Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ὄγε νῆων ἔκρι' ἐπάχθετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 Νόημα δὲ θυστὸν μέγα ναῦμαχον ἐν παλάμησιν,
 Κολητὸν βλήτροισι, θυσπαιικισίπτην.
 Ὡς δ' ὅτι ἀνήρ ἱπποῖσι κλητίζειν τὴν εἰδῆς,
 680 Ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πόλεων πύργους συναγείρεται ἱππους,
 Στύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται,
 Λαιοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τὲ ἐθήσαντο
 Ἄνδρες ἧδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Θρωσκῶν ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτοται·
 685 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοῶσιν ἔκρια νῆσιν
 Φοῖτα, μακρὰ βιβιάς, φωνῇ δὲ οἱ αἰδέσθ' Ἴκανεν.
 Αἰεὶ δὲ σμερδῶν βοῶν Λακασῶσι κίλευεν,
 Νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνόμεν· οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὀμάδῃ πύκα θωρηκτῶσιν·
 690 Ἄλλ' ὥστ' ὄρνιθων πετεηνῶν αἰστός αἰθῶν
 Ἐθνος ἐφορμάται, ποταμὸν πέρα βοσκομενάων,
 Χηνῶν ἢ γεράων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 Ὡς Ἐκτωρ ἔθυσσε νεὸς κυανοπρόωροιο,
 Ἄντιος αἰίσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὀπισθεν
 695 Χυρὶ μάλα μεγάλη, ἄτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
 Αὐτὸς δὲ θριμεία μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·

- Ζεύς, ὃς μιν κλέπτουσι μετ' ἀνδράσι μῆτρον ἰόντι
 Τίμα καὶ κίδαϊνα· μινω-θάδιος γὰρ ἔμυλλεν
 Ἔσσοσθ'· ἤδη γὰρ οἱ ἐπέφουε μόρσιμον ἤμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Ἠλεκείδαι βίηφι·
 616 Καὶ ῥ' ἔθαλεν ῥῆξαι σείρας ἀνδρῶν πυργητῶν,
 Ἥ δ' ἠ πλείστον ὀμιλον ὄρα καὶ τούτῃ ἕριστα·
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς δύναιτο ῥῆξαι, μάλα περ μινθαίων.
 Ἴαχον γὰρ πυργητῶν ἀρηρῆτες, ἦντε πύργῳ
 Ἥλιβατος, μεγάλη, κοιλῆς ἀπὸς ἔγγυς εὐσοῦ
 620 Ἦτα μίνοι λιγύων ἀνίμων λαυρηρὰ κίλισθα,
 Κύματά τε τροφόντα, πάντα προσεφύγεται αὐτῆν·
 Ὡς Λαυραὶ Τρῳάες μίνον ἔμπεδον, οὐδ' ἐρίβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔσθερ ὀμίλῳ·
 Ἐν δ' ἔπεισ', ὡς ἔσε κύμα Φοῆ ἔν τῃ κίσηεν
 626 Δάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτροφῆς, ἣ δὲ τε πῦσα
 Ἄγχη ὑπεκράφθη, ἀνέμοιο δὲ δυνὸς ἀήτης
 Ἴσφι ἐμβρέμεται· τρομίσουσι δὲ τε φρένα· ταῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θαλάσσιου φέρονται·
 Ὡς ἐδαίξεται θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι Λαυρῶν.
 630 Αὐτὰρ ὄγ', ὥς τε λίων ἄλοοφρων βουσίην ἐπαλθῶν,
 Αἰ ρά τ' ἐν εἰαμυτῇ ἔλωσ μεγάλοιο νέμονται
 Μυρία· ἐν δὲ τε τηαι τομῆς, οὐπὶ σάφει εἰδῶς
 Θηρὶ μαχίσασθαι ἔλικος βουὸς ἀμφὶ φωνῆσιν·
 Ἦτοι ὁ μὲν κρείττησι καὶ ὑστατήσιν βόεσσιν
 636 Αἰὲν ὀμοστικαί, ἃ δὲ τ' ἐν μέσσησιν ἀρούσας
 Βοῦν ἔδει, αἰ δὲ τε πᾶσαι ὑπέτροσαν· ὡς τότε Λαυραὶ
 Θεσπεσίως ἐφόβηθον ὑφ' Ἐκτορι καὶ Αἰὶ πατρὶ
 Πάντες· ὁ δ' ὅλον ἔπεμπε Μυκηναίων Περιφρήτην,
 Κοπρηὸς φίλον υἱόν, ὃς Εὐρωσθῆος ἀνακτος
 640 Ἀγγελίης οἴκιστος βίη Ἠρακλειεῆ·
 Τοῦ γένει· ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετῆς, ἡμῶν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ γόνον ἐν κρωτοῖσι Μυκηναίων ἐτέοντο·
 Ὅς ἴα τόδ' Ἐκτορι κῆδος ὑπέτροσαν ἐγγυάλιξεν.
 646 Στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἀντυγι πάλτο,
 Τὴν αὐτὸς φορέσκε ποδηνυκί', ἔρκος ἀκόντων·
 Τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πῆσαι ὑπτιος· ἀμφὶ δὲ πῆλῃ
 Σμερδαλίον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεισόντος.
 Ἐκτωρ δ' οὐδ' νόησε, θάων δὲ οἱ ὄγχι παρίσθη,
 650 Στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δὲ μιν ἔγγυς ἐταίρων
 Κτεῖν· οἱ δ' οὐκ ἰδύναντο, καὶ ἀχνύμενοι περ ἑταίρων,
 Χραϊσμεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἐκτορα δῖον.
 Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκρα

- Νῆες, ὅσαι πρώται εἰρήατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 665 Ἀργεῖοι δὲ πᾶσιν μὲν ἐκείρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρῶτων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 Ἄδρφοι, οὐδ' ἐκείσασθαι ἀνὰ στρατόν· ἴαχε γὰρ αἰδῆς,
 Καὶ δέος· ἀζήχης γὰρ ὁμόκλιον ἀλλήλοισιν.
 Νίστωρ αὖτε μάλιστα Γερῆμιος, σύρος Ἀχαιῶν,
 670 Δίσιθ' ὑπὲρ τοκίων γουνοσύμενος ἄνδρα ἕκαστον·
 Ὡ φίλοι, ἀνέρες ἴστε, καὶ αἰδῶ· θείσθ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μῆσασθε ἕκαστος
 Παιδῶν ἢδ' ἀλόχων καὶ πησίος ἢδὲ τοπήων,
 Ἡμῖν ὅτιω ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασι.
 675 Ἐγὼ ὑπερ' ἐνθάδ' ἐγὼ γουνοῶμαι σὺ παριότιων,
 Ἔσταίμεναι κρατερῶς· μηδὲ τροπαῖσθε φόβονδε!
 Ὡς εἶπεν ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
 Τῦσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀγλῦός ὤσεν Ἀθήνη
 Θεοπίσιον· μάλα δὲ σφι φόως γενετ' ἀμοφείσθευ,
 680 Ἡμῖν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Ἐκτορα δὲ φράσσαντο βοῆν ἀγαθὴν καὶ ἑταίρους,
 Ἡμῖν ὅσοι μετόπισθεν ἀφίστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
 Ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῆσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἔπ' ἄλκιυ μεγαλήτορι ἦρδανε θυμῷ
 685 Ἔστάμην, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφίστασαν υἱὲς Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ὄγε νηῶν ἔκρη' ἐπάχετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 Νῶμα δὲ ξυστὸν μέγα ναυμάχων ἐν παλάμησιν,
 Κολλήτην βλήτροισι, δυσηκαικοσίπτην.
 Ὡς δ' ὅτι ἀνήρ ἔκποισι κελητίζειν εὐ εἰδῆς,
 690 Ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πλοῦρας συναγείρεται ἵππους,
 Στύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται,
 Λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολίεις τέ εἰ θήσαντο
 Ἄνδρες ἠδὲ γυναῖκες· ὃ δ' ἔμπεδον ἀσφαλῆς αἰεὶ
 Θρωσκῶν ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται·
 695 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θεῶων ἔκρη νηῶν
 Φοῖτα, μακρὰ βιβιάς, φωνῇ δὲ οἱ αἰδέτηρ ἔκτανεν.
 Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοῶων Λαυαοῖσι κέλευεν,
 Νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 Μίμνεν ἐνὶ Τρωῶν ὁμάδῃσιν πύκα θωρηκταίων·
 700 Ἄλλ' ὡστ' ὀρνίθων πεπετηρῶν αἰετὸς αἰθῶν
 Ἔθνος ἱεροφάται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 Χηνῶν ἢ γεράων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 Ὡς Ἐκτωρ ἴθυσσε νεὸς κυανοπώροιο,
 Ἄντιος αἰῶσαν· τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὀπισθεν
 705 Χαιρὶ μάλα μεγάλη, ὄτρυνε δὲ λαὸν αἴμ' αὐτῶ.
 Αὐτίς δὲ θρημεία μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·

- Φαίης κ' ἀκηΐτας καὶ ἀτιφείας ἀλλήλοισιν
 Ἄρτεσθ' ἐν πολέμῳ ὡς ἑσσυμένως ἐμάχοτο.
 Τῷσι δὲ μαρναμένοισιν οὐδ' ἦν νόσος ἤτοι Ἀχαιοὶ
 700 Οὐκ ἔφασαν φεύξασθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλίεσθαι
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου,
 Νῆας ἐνιπρήσειν, κτείνειν θ' ἤρωας Ἀχαιοῖς.
 Οἱ μὲν τὰ φρονιόντες ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτωρ δὲ πρόμνης νῆος ἤψατο πομποπόροιο,
 705 Καλῆς, ἀκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
 Ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτίς ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 Τούτῳ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρώες τε
 Διόν ἄλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγῃ
 Τύχων αἰκῆς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 710 Ἄλλ' οἳ γ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 Ὅτεσι δὴ πελέκεσι καὶ ἀξίησι μάχοτο,
 Καὶ ἔφρασι μεγάλοισι καὶ ἔγχρσι ἀμφιγύοισιν.
 Πολλὰ δὲ φασγανα καλά, μελάνδεται, κωπήνεται,
 Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 715 Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥίε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτωρ δὲ πρόμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
 Ἄφλαστον μετὰ χειρὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κίλευεν·
 Οἴσαστε πῦρ, αἶμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυ' αὐτήν.
 Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμᾶρ ἔδωκεν,
 720 Νῆας ἕλεῖν, αἰ δέσπο θῆων ἀέκητι μολοῦσαι,
 Ἡμῖν πῆματα πολλὰ θείσαν, κακότητι γερόντων·
 Οἱ μ' ἐδύλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρόμνησι νέεσσιν,
 Αὐτόν τ' ἰσχανάσσκον, ἐρητύοντο τε λαόν.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ἕα τότε βλάπτε φρένας εὐφρονα Ζεὺς
 725 Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνοίγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
 Αἶας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 Ἄλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἴομενος θανείσθαι,
 Θορήνῃν ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἔκρια νηὸς εἴσης.
 730 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐσθήκει δεδοκημένος, ἔγχει δ' αἰεὶ
 Τρώας ἀμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
 Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοῶσιν, Λατοαῖσι κίλευεν·
 Ὡ φίλοι, ἤρωες Λατοαί, θεράποντες Ἀργῆος,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 735 Ἡὲ τινάς φαμεν εἶναι ἀσοσητήρας ὀπίσσω,
 Ἡὲ τι τῆχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύνας;
 Οὐ μὲν τι σχεδὸν ἔστι πόλις πύργους ἀραρυῖα,
 Ἥ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐτεραλκίᾳ δῆμον ἔχοντες·
 Ἄλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θεωρηκτάων,

ALAZ DEFENDING THE GREY SHIPS AGAINST THE TROJANS.

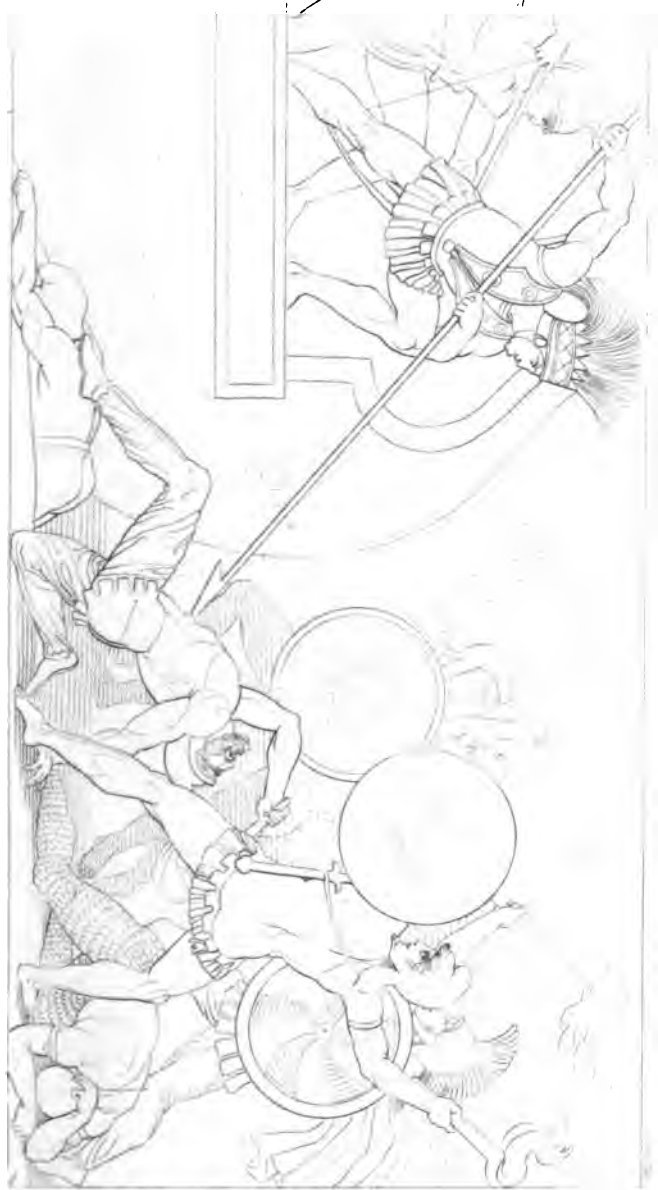

Illustration of Alaz, a hero of the Trojan War, fighting against the Trojans.

www.libtool.com.cn

- 740 Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὼς ἤμαθα πατρίδος αἰῆς.
Τῷ ἐν χειρὶ φόως, οὐ μιλίχην πολέμοιο.
Ἢ, καὶ μαιμῶων ἔφραπ' ἔγχεϊ ὀδύοντι.
Ὅστις δὲ Τρῳῶν κολλῆς ἐπὶ νηυσὶ φέροιο
ἔην πυρὶ κηλίσθ, χάριν Ἐκτορος ἀτρέφαντος,
745 Τὸν δ' Ἀίας οὐτάσκει, δεδουγμένος ἔγχεϊ μακρῷ.
Δαΐδεα δὲ προπαροῖθε νεῶν ἀντισχεδὸν οὐτι.

Ι Α Γ Α Δ Ο Σ Η.

Patroclo deprecanti permittit Achilles, suis et armis et copiis ad pugnam exire, eâ lege, ut, Trojanos a navibus depulisse contentus, majori ne se periculo objiciat (1 - 100). Jam ipse debilitatus Ajax obstare non valuit, quin ignis inferretur navi (101 - 123). Quo viso, Achilles ultro amicum in arma vocat, ordines suorum instruit, alloquitur, libatione et precibus fuis dimittit (124 - 256). Repente conspectus Myrmidonum ductor consternatos hostes Achillis specie fallit, navem oppugnatione liberat, incendium restinguit (257 - 305); praelium primo committit, apud naves mox cæco pavore fugientes supra valum et usque ad campi aperta compellit (306 - 418); deinde congressus Sarpedonem, Jovis filium, perimit, ultore cædis relicto Glaucō (419 - 507). Is cum Hectore et aliis Trojanorum gravi certamine Achivis, spolia detrahentibus, corpus Sarpedonis eripiunt: quod, jussu Jovis, lotum unctumque Apollō tuetur, ab amicis in Lyciam deportandum (508 - 683). Plo rerum successu ferox Patroclus Trojanos ad urbem persequitur, murumque ejus scandit, sed ab eodem deo detruditur (684 - 711); tamen Hectori rursus irruenti fortiter obsistit, aurigam ejus Cebrionem necat, spoliatum cadaver abstrahit (712 - 782); denique complures ex turbâ interficit, donec ipsum, vi Apollinis attonitum et armis exutum, Euphorbus sauciât, Hector prosternit, qui et Automedonti instat, Achillis currum propere ad naves agenti (783 - 867).

Π α τ ρ ό κ λ ε ι α .

Ὡς οἱ μὲν περὶ νῆος εὐσσελμοιο μάχοντο ·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
δάκρυα θεῖμα χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε καὶ αἰγυλλίπος πέτρης ὄνοφερὸν χεῖρ ὕδωρ.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτιρε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
τίπτε δειδάκρυσσι, Πάτροκλεις; ἦ ὅτε κούρη
Νηπίη, ἢ θ' ἅμα μητιρὶ θεοῦ ἀνελεσθαι ἀνάγει,
Βίανου ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερυκεί,

- 10 Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέλθαι·
 Τῇ ἱκίλος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δακρυον εἴβεις.
 Ἡέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφανύσκεαι, ἦ ἔμοι αὐτῶ ;
 Ἡέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος ;
 Ζῶειν μᾶν ἐτι φασὶ Μενoitιον, Ἄκτορος υἱόν,
- 15 Ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀναχοίμεθα τεθνηῶτων.
 Ἡέ σὺν Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς ;
 Ἐξαύδα, μὴ κεύθε νόον· ἵνα εἶδομεν ἄμφοι.
- 20 Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλειε ἱππεῦ·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, Πηλεὺς υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιοῶν,
 Μὴ νημέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 25 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐτᾶσται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
 Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἴστω.
 Τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφαρμακοὶ ἀμφιπέρονται,
 Ἐλκε ἀκείομενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ !
- 30 Μὴ ἐμέ γοῦν σῦτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 Αἶναρέτη ! τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀφίλονός περ,
 Αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν αἰκεία λοιγὸν ἀμύνης ;
 Νηλεΐς ! οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν ἱππότητα Πηλεῦς,
 Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δὲ σε τίκτε Θάλασσα,
- 35 Πάτραι δ' ἠλίβητοι· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνῆς.
 Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
 Καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 Ἄλλ' ἐμέ περ πρόες ἄχ', ἅμα δ' ἄλλον λαόν ὅπασσον
 Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φόως Λαλαοῖσι γένωμαι.
- 40 Δός δέ μοι ἄμοιῖν τὰ σά τευχέα θωρηχθῆναι,
 Αἶ κ' ἐμέ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἴες Ἀχαιοῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρῦα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
- 45 Ἦσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νῆπιος· ἦ γὰρ ἔμειλλεν
 Οἶ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὄχθησας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 Ὡ μοι, Διογενὲς Πατρόκλειε, οἷον ἔειπες !
- 50 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦτινα οἶδα,
 Οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
 Ἄλλὰ τοῦ αἰῶν ἄχος κραδίην καὶ θυμόν ἱκάνει,

- Ὀπότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνήρ' ἐθάλησιν ἀμίρσαι,
 Καὶ γέρας ἄψ ἀφελείσθαι, ὅ,τε κράτει προβαθήκη·
 64 Δινὸν ἄχος τό μοι ἔστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεια θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα Πύρραιας,
 Τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρείδης, ὡς εἴ τι ν' ἀτίμητον μετανάστην.
 65 Ἄλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασαμεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἀσπερχῆς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρόν μνηθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅποτ' ἂν δὴ
 Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὐτῆ τε πτόλεμός τε.
 Τὴν δ' ὡμοῖόν μιν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
 66 Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κνάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ φηγμῖν θαλάσσης
 Κεκλίεται, χῶρης ὀλίγην ἐτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 70 Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λευσοσοῖ μετώπον,
 Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦπια εἶδει· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμαχῶνται.
 Οὐ γὰρ Τυδείδω Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 75 Μαινεται ἔγχει, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδέ πω Ἀτρείδω ὅπως ἔκλονον ἀυδήσαντος
 Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου,
 Τρωσὶ κελεύστος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχη νικῶντες Ἀχαιούς.
 80 Ἄλλὰ καὶ ὡς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 Ἔμπεσ' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰδομένοισι
 Νῆας ἐπιπρήσῃσι, φίλον δ' ἀπὸ νέστον ἔλωται.
 Πείθεο δ', ὡς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 85 Ἰπρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
 Ἄψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἄγλακ' ἄδωρα πόρρωσιν.
 Ἐκ νηῶν ἔλασας, ἱέναι πάλιν· εἰ δὲ κεν αὐ τοι
 Δαίη κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 Μὴ σὺν' ἀνευθεν ἐμῷο ἰλαίεσθαι πολεμῆσειν
 90 Τρωσὶ φιλοποτόλεμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
 Μῆδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτήτι,
 Τρώας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύει·
 Μήτις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετώων
 Ἐμβήτη· μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἐκέργος Ἀπόλλων·
 95 Ἄλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσιν

- Θήης, τοὺς δὲ τ' ἰὼν κεδίον κάτα δηριάασθαι.
 Δι γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων!
 Μῆτι τις σὺν Τρώων θάνατον φθόγι, ὅσοοι ἔωσιν,
 Μῆτι τις Ἀργείων, νόϊν δ' ἐκθύμεν ὄλεθρον·
- 180 Ὅφρ' οἶοι Τροίης ἱερά κηδεμένα λύσωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκίτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
 Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρώες ἄγαυοί,
 Βάλλοντες· δεινὴν δὲ παρὶ κροταφοῖσι φαιετῆ
- 186 Πήληξ βαλλομένη καναχῆν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 Κάπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὤμον ἔκαμνε,
 Ἐμπεδον αἶψα ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύναντο
 Ἀμφ' αὐτῷ πελεμεῖσθαι, ἐρείδοντες βελέεσσι.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλίῳ ἔχετ' ἀσθματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρώς
- 190 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔφθεν, οὐδέ πη εἶχεν
 Ἀμπνεύσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῶ ἰστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτὼρ Αἴαντος δόρυ μέλλων, ἄγχι παραστάς,
- 196 Πήλξ' ἄορι μεγάλην, αἰχμῆς παρὰ κανλὸν ὀπισθεν·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπασαξε· τὸ μὲν Τελαμῶνιος Αἴας
 Πήλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ νόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκίῃ χαμάδις βρόμβησε πεισοῦσα.
 Γνωῖ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
- 198 Ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μῶχης ἐπὶ μήδεα κείρεν
 Ζεὺς ὑψιβρομέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Κάετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβροτον ἀκάματον πῦρ
 Νηὶ θεῶν· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἀμφοπεπ· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
- 202 Μηρῷ πληξάμενος, Πατρόκλῃα προσέειπεν·
 Ὅρσειο, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἱπποκίλευθε!
 Δεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πρὸς δηϊοιο ἰωήν!
 Μῆ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκίτι φονκτὰ πέλωνται.
 Δύσειο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δὲ κα λαὸν ἄγειρω.
- 208 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ κορύσσετο νείροπι χαλκῷ.
 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυροῖς ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔθενεν,
 Ποικίλον, ἀστιροεντα, ποδαίεος Αἰακίδαο.
- 212 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὁμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χαλκῆσον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππουρι· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔθενεν.

- ἔϊλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ καλέμηφιν ἀφῆρι.
 140 Ἐγχοσ δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Διακίδαο,
 Βριθῦ, μάγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φλλῶ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 145 Ἴππους δ' ἄυτομίδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα φησῆνορα τίε μάλιστα·
 Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μείναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δὲ καὶ ἄυτομίδων ὑπαγε ζυγὸν ὀκείας ἵππους,
 Ἐάνθον καὶ Βαλίον, τῷ ἅμα προῆσι πετέεσθην·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ Ἀρπυια Ποδάργῃ,
 Βοσκομένη λεμῶνι παρὰ ῥοόν Ἰλαενοῖο.
 Ἐν δὲ παρφορέουσιν ἀμύμονα Πηδάσον ἴει,
 Ἐν ῥά ποι' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὅσ καὶ θνητὸς ἐὼν, ἐπεθ' ἵπποιε ἀθανάτοισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποικόμενος θάορηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας οὐν τεύχεσιν· οἱ δὲ, λύκοι ὡς
 Ἰμοφάγοι, τοῖσιντε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλήθ,
 Οἷτ' ἔλαφον κεραῶν μέγαν οὖρεσι θηώσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρῆϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καὶ τ' ἀγελήδον ἱασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Δάφοντες γλώσσοισιν ἀραιῆσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δὲ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἄτρομὸς ἔστυ, περιστένεται δὲ τε γαστήρ·
 Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 165 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδωκίεος Διακίδαο
 Ῥῶοντ' ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρῆϊός ἴστατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκοιτ' ἦσαν νῆις θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 Ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 Πεντήκοιτ' ἔσαν ἄνδρες, ἐπὶ κληῖσιν ἔταιροι·
 Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεπολθεῖ,
 Σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦρασεν.
 Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
 Πῖός Σπερχεῖοιο, Διίπετέος ποταμοῖο·
 175 Ὀν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
 Σπερχεῖω ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶ ἑννηθεῖσα,
 Αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βῶρω, Περιήρεος νῆε,
 Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπνιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδρα.
 Τῆς δ' ἑτέρης Εὐδωρος Ἀρῆϊός ἡγεμόνευεν,
 180 Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλὴ Πολυμήλη,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεῖφόντης

- ἤρασατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μάλπομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτίμηδος χρυσηλοκάτου, κελαιδινήσ.
 Ἀτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς, παρελίξατο λάθρη
 185 Ἐρμείας ἀκάκητα· πόρην δὲ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.
 Ἀντὰρ ἐπειδὴ τόγυς μογαστόκος Ἐλλείθυια
 Ἐξάγαγε πρὸ φώωσθε, καὶ Ἕλληον ἰδεν ἀγύας,
 Τὴν μὲν Ἐχεκλήος κρατερόν μένος Ἀκτορίδαο
 190 Ἠγάγετο πρὸς δῶματ', ἐπεί πόρε μύρια ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὐ ἔτριψεν, ἠδ' αἰτάλλεν,
 Ἀμφαγαπαζόμενος, οἷσί θ' ἰὸν υἱὸν ἴοντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἠγεμόνευσεν,
 Μαιμαλίθης, ὃς πᾶσι μετέπραπε Μυρμιδόνεσσιν,
 195 Ἐγχεῖ μάρασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἐπαῖρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἤρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 Πέμπτης δ' Ἀλκίμειδων, Λαίρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Ἀντὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἠγεμόνευσιν Ἀχιλλεύς
 Στήσεν εὐ κρήνας κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων ληλαθέσθω,
 Ἄς ἐπὶ νηυσὶ θεῆσιν ἀπειλεῖτε Τρῳάεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μνησθμόν, καὶ μ' ἠτιώσασθε ἕκαστος·
 Σχέτιε, Πηλέος υἱέ, χόλω ἄρα σ' ἔτριψε μήτηρ·
 Νηλεΐς! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις αἰκοντάς ἐταίρους·
 205 Οἰκαδέ περ σὺν νηυσὶ νειώμεθα ποτοπόροισιν
 Ἄντις· ἐπεί ῥά τοι ἄδω κανὸς χόλος ἔμπασε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐράασθε.
 Ἐνθα τις ἀλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῳάεσσι μαχέσθω!
 210 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἕκαστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεί βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνήρ ἀράρη πυκνοῖσι λίθοισιν
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείων·
 Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
 215 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔφριδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀτήρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροιδε δὺ' ἀνέρα θεωρήσασσιντο,
 Πάτροκλός τε καὶ ἄυτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 220 Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. ἀντὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἔδ' ἔμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πᾶμ' ἀνέφωγεν
 Καλῆς, οὐδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκε ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὐ πλήσασα χιτῶνων,
 Σλαινάων τ' ἀπερσοκπέπων, οὐλων τε ταπήτων.

- 225 Ἔνθα δὲ οἱ δέπας ἔσπε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
 Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκον ἀπ' αὐτοῦ αἶθρα οἶνον,
 Οὔτ' ἐμὲ σπίνδεσκε θεῶν, ὅτι μὴ Διὶ πατρί.
 Τό φα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρ' ἄειψ'
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ γίψ' ὕδατος καλῆσι φοῖσιν·
 230 Νῆψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσασατο δ' αἶθρα οἶνον·
 Ἐῤυχετ' ἔπειτα στάς μίσην ἱερῆϊ, λῆψε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδίῳν· Ἄλα δ' οὐ λάθε ταρπιζέραντων·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε, Πελασγικί, τηλόθι ναίων,
 Δωδώνης μεδίην θυγκυμῖνον· ἀμφὶ δὲ Σιλλοὶ
 235 Σοὶ ναλοῦσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦνται!
 Ἥ μὲν δὴ ποί' ἐμὸν ἔπος ἔκλυε εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμὴ, μέγα δ' ἔγχεο λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἥδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον εἰλθεῖρ·
 Αὐτὸς μὲν γάρ ἐγὼ μετῆς νῆσῶν ἐν ἀγῶνι,
 240 Ἄλλ' ἔταρον πίμπω, πολέσιιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόεε, εὐρύσπα Ζεῦ.
 Θάρσυνον δὲ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἐκτωρ
 ἔσται, ἧ φα καὶ οἶος ἐπίσθηται πολεμῆζειν
 Ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
 245 Μαίνονθ' ὄππότε' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναυφί μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
 Ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θεῶας ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 Τρύχσοι τε ἐν πᾶσι καὶ ἄγχυμῶχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 250 Τῷ δ' ἔτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἔτερον δ' ἀνένυσεν·
 Νῆσῶν μὲν οἱ ἀπέσασθαι πόλεμον τε μάχην τε
 Δῶκε, σόον δ' ἀνένυσσε μάχης ἔξ ἀπονείεσθαι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σπέλασε τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 Ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθην' ἐνὶ χηλῷ·
 255 Στῆ δὲ πάροιθ' ἔλθων κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
 Εἰσιδέειν Τρωῶν καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
 Ἔστικον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἰοικότες ἐξεχόοντο
 260 Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
 Διὶ κεφτομένοτες, ὄφρ' ἐπὶ οἰκί' ἔχοντας,
 Νηπιάχοι· ξυγὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 Τούς δ' εἰπερ παρα τίς τε κίων ἄνθρωπος ὀδίτης
 Κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσιν·
 Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐκ νῆσῶν ἐχόοντο· βοῆ δ' ἄσβεστος ὄρωσεν·

- Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Μυρμιδόνες, ἕταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος,
 270 Ἄνιρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος Ἀλκῆς·
 Ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μὲγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχιμαχοὶ θεράποντες·
 Ἴνῃ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδ' ἄν ἔτισεν.
 275 Ὡς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Ἐν δ' ἔπεσον Τρῳέσσι ἀολλείς· ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλίον κοράβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῳές δ' ὡς εἶδοντο Μενoitλου ἀλκιμον υἱόν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 Ἐλπόμενοι παρὰ νῆφιν ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Μηνιδμόν μὲν ἀπόρρῳμαι, φιλότητα δ' ἐλίσθαι·
 Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 285 Ἀντικῦν κατὰ μέσσην, ὅθι πλείστοι κλονέοντο,
 Νῆϊ πάρα πρῦμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
 Καὶ βάλε Πυρραΐχην, ὃς Παίονας ἵπποκορυστὰς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀΐου εὐρυρέοντος·
 Τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κοίρῃσιν
 290 Κᾶππεσεν οἰμώζας· ἕταροι δὲ μιν ἀμφεφόβηθεν
 Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
 Ἦγεμόνα κτείναι, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ νῆων δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
 Ἦμιδαῆς δ' ἄρα νῆς ἴππει' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
 295 Τρῳές θεσπεσίῳ ὄμασθ'· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἄλλαστος ἐτύχθη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηνερέτα Ζεὺς,
 Ἦκ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῶνες ἄκροι,
 300 Καὶ νᾶπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερβάλλῃ ἀσπετος αἰθήρ·
 Ὡς Δαναοί, νῆων μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
 Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρση.
 Οὐ γάρ πώ τι Τρῳές Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Προτροπαΐδην φοβέοντο μελαινώων ἀπὸ νῆων,
 305 Ἄλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἦνθα δ' ἀνήρ ἔλεν ἄνδρα, κεदाσθεισης ὕσμίνης,
 Ἦγεμόνων· πρῶτος δὲ Μενoitλου ἀλκιμος υἱός
 Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλῦκου βάλε μηρόν
 Ἦγχῆϊ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 310 Ἦρξεν δ' ὀστίον ἔγχος· ὁ δὲ πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ

- Κάππειο· ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὔτα θόανα,
 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λύσε δὲ γυῖα.
 Φυλίδης δ' Ἀμφικλον ἐφορηθέντα δοκεύσας,
 Ἐφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
 315 Μυῶν ἀνδρῶπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχυος αἰχμῆ
 Νεῦρα δισχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτας Ἀτύμνιον ὄξει δουρὶ,
 Ἀντίλοχος, λαπαρῆς δὲ διήλασε χάλκειον ἔγχος·
 Ἦριπε δὲ προπαύοιθε· Μάρης δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
 320 Ἀντιλόχῃ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθείς,
 Στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 Ἐφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὔτασαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Ἰμμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῆ
 Δρύφ' ἀπὸ μυῶνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῃς ἄραξεν.
 325 Δούπησεν δὲ πεσῶν, κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ὡς τῶ μὲν θοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμύντε,
 Βήτην εἰς Ἔρεβος, Σαρπηθόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Τίτις ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου· ὃς ἦα Χίμαιραν
 Θρέψεν ἀμαιομακίτην, πολέσιν κακὸν ἀνδράποισιν.
 330 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 Ζωὸν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὐθι
 Λύσε μίνος, πλήξας ξίφει αὐχίνα κοπήεντι.
 Πᾶν δ' ὑποθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 335 Πηνέλεως δὲ Λυκῶν τε συνέδραμον· ἔγχυαι μὲν γὰρ
 Ἦμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 Τῷ δ' αὐτίς ξιφέεσσι συνέδραμον· ἔνθα Λυκῶν μὲν
 Ἰπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἄμφι δὲ καυλὸν
 Φάσγανον ἐρῆαισθη· ὁ δ' ὑπ' οὔπατος αὐχίνα θῆενεν
 340 Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδν ξίφος, ἔσχεθε δ' ὄλον
 Δίεσμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κίχεις ποσὶ καρφαλλμοισιν,
 Νύξ', ἱππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.
 345 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα ρηλεὶ χαλκῷ
 Νύξ'· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκειον ἐξεπέρησεν
 Νέρθεν ὑπ' ἔγκεφάλοιο· κέασσε δ' ἄρ' ὄστέα λευκά·
 Ἐκ δ' ἐτίλαχθεν ὀδόντες· ἐπέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω
 Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας
 350 Παῖσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Λαυαῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 Σίνται, ὑπ' ἐκ μήλων αἰρεύμενοι, αἷτ' ἐν ὄρευσιν

- Ποιμήνος ἀφραδῆρσι διέτμαγεν· οἳ δὲ ἰδόντες,
 365 Αἴψα διαρπαξουσιν ἀνάκλιδα θυμὸν ἐχούσας·
 Ὡς Λαῖναοὶ Τρῳέεσσι ἐπέχραον· οἳ δὲ φόβοιο
 Δυσκλάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ Θούριδος ἀλκῆς.
 Αἴψα δ' ὁ μέγας αἰὼν ἐφ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῆ
 Ἴστ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρῆν πολέμοιο,
 370 Δοπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρείας ὤμους,
 Σκέπτει ὀιστῶν τε φοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
 Ἢ μὲν δὴ γλῆνωσκε μάχης ἑτεραλκεία νίκη·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρήφρας ἑταίρους.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νείφος ἔρχεται οὐρανὸν ἔσω,
 375 Αἰθέρως ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη·
 Ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέρασον πάλλιν. Ἐκτορα δ' ἵπποι
 Ἐκφερον ὠκύνποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν
 Τρῳϊκῶν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν.
 370 Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάματες ὠκίεις ἵπποι
 Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ζυμῶ ἴππον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπειτο, σφειδανὸν Λαῖναίοισι κελύων,
 Τρῳαὶ κακὰ φρονέων· οἳ δὲ ἰαχῆ τε φόβῳ τε
 Πάσας πλήσαν ὁδοὺς, ἐπαὶ ἄρ' ἔτμαγεν· ὕψι δ' ἄελλα
 375 Σκιδναθ' ὑπὸ νεφέων· ταινύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 Ἀφοόφον προτὶ ἄστου νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἧ πλείστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 Τῆ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄεσοι φῶτες ἔπιπτον
 Πηρηνίεις ἐξ ὀχέων, δίφροισι δ' ἀνεκυμβαλλίζον.
 380 Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκίεις ἵπποι,
 [Ἀμφροτοί, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
 Πρόσσω ἱέμενοι· ἐπὶ δ' Ἐκτορι κελετο θυμὸς·
 Ἴστο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκίεις ἵπποι.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών
 385 Ἡματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χεῖρ ὕδαρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήρη,
 Οἶβη εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρῖνωσι θέμιστας,
 Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσει, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοιτες·
 Τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι βίοντες,
 390 Πολλὰς δὲ κλιτύς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 Ἐς δ' ἄλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι βέουσαι
 Ἐξ ὀρείων ἐπὶ κῆρ· μινύθει δὲ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 Ὡς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλη στενάχοιτο θέουσαι.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέεργας φάλαγγας,
 395 Ἄψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὰ πόληος
 Ἐτα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγῶ

Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 Κτεῖνε μεταίσιων, πολέων δ' ἀπεινυτο ποιήν.
 Ἐνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λύσε δὲ γυῖα·
 Δουπήσεν δὲ πεσών. ὁ δὲ θέστορα, Ἦροπος υἱόν,
 Δεύτερον ὀρηθαῖς — ὁ μὲν εὐξέστω ἐνὶ δίφρῳ
 Ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πληγῆ φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἦνλα ἤϊχθησαν — ὁ δ' ἔγχει νύξε παραστάς
 405 Ἰναθμόν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρειν ὀδόντων·
 Ἔλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φῶς,
 Πέτρῃ ἐπιπροβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἦροπι χαλκῷ·
 Ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεκρήνота δουρὶ φαεινῷ,
 410 Κὰθ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δὲ μιν λίπε θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 Μέσσην κακὰ κεφαλῆν' ἣ δ' ἀνδρα πᾶσα κεάσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ
 Κάππεσεν· ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην,
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε Πύριν τε,
 Ἰφία τ' Εὐύππὸν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
 Πάντας ἐπασσύτερους πέλασε χθονὶ πούλυβοτείρῃ.
 Σαρπηθῶν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
 420 Χέρας ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμίντας,
 Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Ἀνκίοισιν·
 Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε.
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαίω,
 Ὅστις ὄδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρωάς· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἦθα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.
 Πατρόκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἐκθορε δίφρου.
 Οἱ δ', ὡστ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 430 Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν· —
 Τούς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἦρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ἦ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηθόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι!
 435 Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 Ἦ μιν ζῶν ἔοντα μάχης ἀποδακρυσσέσης
 Θείῳ ἀναρπάξας Ἀγκίης ἐν πλοῖν δήμεν,
 Ἦ ἦδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἦρη

- 440 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἶόντα, κάλαι πεπρωμένον αἴση,
 Ἄφ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξανάλυσαι;
 Ἐρδ'· ἀτάρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 445 Αἶ κε ζῶν πέμψης Σαρπηθόνα ὄνδε δόμονδε,
 Φράξω, μή τις ἐπιτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 Πέμπειν ὄν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 Πολλοὶ γάρ περὶ ἄστν μέγα Πριάμοιο μάχονται
 Ἰεῖες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰὼν ἠγήσεις.
- 450 Ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τῶν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 Ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Χείρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τόνγες λίπη ψυχὴ τε καὶ αἶων,
 Πέμπειν μιν Θανάτῳν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἔπνον,
- 455 Εἰσόμε δὴ Ἀκλῆς εὐρεῖης δημον ἴκωνται·
 Ἐνθα δ' ἐταρχύσουσι κασιγνητοὶ τε ἔται τε
 Τυμβῶν τε στήλην τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
- 460 Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης. —
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἐνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλιτὸν Θρασύμηλον,
 Ὃς φ' ἦς θεράπων Σαρπηθόνος ἦεν ἄνακτος,
- 465 Τὸν βάλε νειαιραὶν κατὰ γαστέρα, λύσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηθῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
 Δευτερος ὀρηθεῖς· ὁ δὲ Πηδάσον οὐτάσεν ἵππον
 Ἐγχεῖ δεξιὸν ὤμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἴσθαι.
 Καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπατο θυμός.
- 470 Τὴ δὲ διαστήτην· κρέα δὲ ζυγόν, ἠγία δὲ σφιν
 Σύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτο παρήγορος ἐν κονίῃσιν.
 Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὐρετο τέκμων·
 Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 Αἶξας ἀπένοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
- 475 Τὴ δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ φυτήρσι τάνυσθεν.
 Τὴ δ' αὐτίς συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηθῶν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκῆ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνωτο χαλκῷ
- 480 Πατρόκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χεῖρός,
 Ἄλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
 Ἦρικε δ' ὡς ὅτε τις θρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῖς,

Ἦέ πίτυς βλαθρῆ, τήντ' οὐφρεσι τέκτονος ἄνδρος
 ἔξεταμον πελέκασσι νηήκοσι, νήϊον εἶναι·
 485 Ὡς ὁ πρόσθ' ἔπαυον καὶ δίφρου κίτο ταυνοσθείς,
 Βιβρυχῶς, κόπιος δοδραγμένος αἱματοέσσης.
 Ἦύτε ταῦρον ἔπαυε λέων, ἀγέληφι μεταλδῶν,
 Αἰθῶνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλωπιδέσσι βδέσσει,
 Ὡλετό τε στενέχων ὑπὸ γαμφηλῆσι λέοντος·
 490 Ὡς ὑπὸ Πατρόκλου Ἀυκίαν ἀγὸς ἀσπιστάων
 Κτειρόμενος μυνείαινα, φίλον δ' ὄνυγμαν ἑταῖρον·
 Γλαῦκε πάπον, πολέμοιτά μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρῆ
 Αἰχμητῆν τ' ἔμεναι καὶ θρασυλέον πολεμιστῆν·
 Νῦν τοι ἐελδίσθω κόλεμος κακός, εἰ θεός ἐσσι!
 495 Πρῶτα μὲν ὕψιστον Ἀυκίαν ἤγητορας ἄνδρος,
 Πάντη ἐποικωμένος, Σαρπηθόνος ἀμφιμάχεσθαι·
 Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμοῦ πέρι μάχωντο γαίλαφ.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα πατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσομαι ἤματα πάντα διακρητός, εἰ κέ μ' Ἀχαιοὶ
 500 Τεύχεα σνήσασσι, γυνὴ ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ἄλλ' ἔχεο κραταῖως, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυπτεν,
 Ὀφθαλμοῖς θινύς θ'. ὁ δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βαίνων,
 Ἐκ χροῶς ἔλκε δόρυ· κρητὶ δὲ φρένες αὐτῶ ἔποιστο·
 505 Τοιοῦ δ' ἅμα ψυχῆν τε καὶ ἔγχυος ἔξερυε· αἰχμητῆν.
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ στήθεσσι ἔπαυον φρυσιέωντας,
 Ἰεμένους φοβέσασθαι, ἐπεὶ ἄλλων ἄρματ' ἀνάκτασιν.
 Γλαῦκος δ' αἰνὸν ἄχος γένητο, φθογγῆς αἰσῶντι·
 Ὡρίνθη δὲ οἱ ἦτορ, οὔτ' οὐ δύνατο προσκμῦναι.
 510 Χεῖρι δ' ἄλων ἐπίεξε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
 Ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τυτῆρος ἐπισσύμενον βάλεν ἄφ'
 Τείχεος ὑψηλοῖο, σφῆν ἐταφροῖσιν ἠέρισαν.
 Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηθέλω Ἀπόλλωνι·
 Κλυθι, ἀναεῖ, ὅς ποῦ Ἀυκίης ἐν πτόνι δήμη
 515 Εἰς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντως ἀκούειν
 Ἄνερι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐπὶ κῆδος ἱκάνει.
 Ἔλκος μὲν γὰρ ἔχεο τότε καρτερόν· ἀμφὶ δὲ μοι γαίφ'
 Ὀξείης ὀδύνησιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι εἶμα
 Τερσῆναι δύναται· βαρῦνθαι δὲ μοι ἄμος ὑπ' αὐτοῦ·
 520 Ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σφῆν ἔμπροσθεν, οὐδέ μάχεσθαι
 Ἐλδῶν δυσμενέεσσι. ἀνήρ δ' ἄριστος ὄλωκεν,
 Σαρπηθῶν, Διὸς υἱός· ὃ δ' οὐδ' ἔμ' παιδί' ἀμύνει.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἀναεῖ, τότε καρτερόν ἔλκος ἤκεσσαι,
 Κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἐτάφροισιν
 525 Κεκλόμενος Ἀυκίοισιν ἐπιτρέψω πολέμῳ,

- Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχομαι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείο
 Αἶμα μέλαν τέρσθηγε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
 530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
 Ὅτι οἱ ἄκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐχάμενιο.
 Πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνας ἀμφιμάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κτε, μακρὰ βιβιάσθων,
 535 Πουλυδάμαντ' ἐπι Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα διόν·
 Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἔκτορα χαλκοκορυστήν.
 Ἄγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἔκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρωρ,ν,
 Οἱ σίθεν εἴνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
 540 Θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύναι.
 Κεῖται Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 Ὃς Λυκίην εἴρηντο Δίκησί τε καὶ σθένει φ'
 Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.
 Ἀλλὰ, φίλοι, πάσθητε, νημισσθήητε δὲ θυμῷ,
 545 Μὴ ἀπὸ τεύχε ἔλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
 Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
 Τούς ἐπι νησαὶ θοῆσιν ἐπέφρονεν ἔγχεϊσιν.
 Ὡς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατὰ κρηθεν λάβε πένθος
 Ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλῆος
 550 Ἔσκε, καὶ ἄλλοδαπὸς περ ἐὼν· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ
 Λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἔκτωρ, χαόμενος Σαρπηδόνας· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Ἦρσε Μενoitιάδew Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·
 555 Αἶαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἶαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 Οἴοι περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἦ καὶ ἀρείους.
 Κεῖται ἀνήρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδῶν. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσάμεθ' ἔλόντες,
 560 Τεύχεά τ' ὠμοῖν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἑταίρων
 Αὐτοῦ ἀμνησμένων δαμασάμεθα νηλεῖ χάλκῳ!
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
 Τρῶες καὶ Λυκιοὶ, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 565 Συμβάλον ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
 Δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτι ὄλοῖν τάνυσε κρατερῇ ὕμινῃ,
 Ὅσφρα φίλῳ περὶ παιδί μάχης ὄλοος πόνοσ εἴη.

- Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπος Ἀχαιοῦς.
 570 Βλήτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Πῖος Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειεὺς,
 Ὃς ῥ' ἐν Βουδείῃ εὐναιομένη ἤρασεν
 Τοπρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἔσφαριζας,
 Ἐς Πηλῆ' ἐκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 Οἳ δ' ἄμ' Ἀχιλλῆϊ φηξήνορι πέμπον ἔπεσθαι
 Ἦμιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶεσσι μάχοιτο.
 Τὸν ῥα τόδ' ἀπτόκρονον γέκνος βάλε φαιδιμος Ἐκτωρ
 Χερμαδίῳ κεφαλῆν' ἥ δ' ἀνδρα κᾶσα κείσθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῆ'· ὃ δ' ἄρα περηγῆς ἐπὶ νεκρῷ
 580 Κάππειεν, ἄμφι δέ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμμένου ἑτάριοιο.
 Ἴδυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴσθηι τοικῶς
 Ἰκπεῖ, ὅστ' ἐφόβησε κολιοῦς τε ψῆρᾶς τε·
 Ἦς ἰθύς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκίλευθε,
 585 Ἔσσο καὶ Τρῶων· κελόλωσο δὲ κῆρ ἑτάριοιο.
 Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαίμετος φίλον υἱόν,
 Αἰχένα χερμαδίῳ, φῆξεν δ' ἀπὸ τοῦ τένοντας.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαιδιμος Ἐκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανέης φήπη ταναοῦο τέτυκται,
 590 Ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆρ πειρωόμενος, ἦ ἐν ἀσθλω,
 Ἦὲ καὶ ἐν πολέμῳ, δῆκων ὑπο θυμοραϊστίων·
 Τῶσσαν ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀπιστιάνων,
 Ἐτραπεῖ, ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλήα μεγάθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετίπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθος μίσον οὔτασε δουρὶ,
 Στρεφθεὺς ἑξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 Δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοῦς,
 600 Ἦς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροτο·
 Στᾶν δ' ἄμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλεῖς· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἀλκῆς ἐξελίθοντο, μένος δ' ἰθύς φέρον αὐταῖν.
 Ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρῶων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεῦς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔτατος· ἄκα δὲ θυμὸς
 Ἦσχετ' ἀπὸ μέλων, στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλε·
 Αἰνεῖας δ' ἐπὶ Μηριόνην δόφου χάλκεον ἦκεν·
 Ἐλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 Ἄλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλείατο χάλκεον ἔγχος·
 Πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόφου μακρόν

- Οὐδε τισημιφθῆ, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμιχθῆ
 Ἐγχοῦ· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μίγος ὄβριμος Ἄφης.
 [Λίχη δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 615 Ἦλχει, ἔπειτ' ἄλλοι στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυρὸν ἐχέασατο, φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κίν σε, καὶ ὄρχηστὴν περ ἔοντα,
 Ἐγχοῦ ἐμὸν κατέπανασε διαμπερές, εἰ σ' ἔβαλον περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἦῤυθα·
 620 Αἰνεία, χλιπεὸν σε, καὶ ἔφθιμὸν περ ἔοντα,
 Πάντων ἀνθρώπων σβίεσαι μένος, ὃς κε αἰὲν ὄντα
 Ἐλθῆ ἀμνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλωμι τυχῶν μέσον δεξιῶ χερσῶ,
 Αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἔων καὶ χειρὶ σπεκοιδῶς,
 625 Ἐγχοῦ ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' ἄτι κλυτοπόλων.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνάντιε Μενoitίου ἄλκιμος νῆος·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἔων, ἀγορεύεις;
 Ὡ πέπον, οὐτι Τρῶες ὀνειδαίους ἐπέεσσιν
 Νεκροῦ χωρησάσαι, πάρος τινα γαῖα καθέξει.
 630 Ἐν γὰρ χειρὶ τέλος πολέμου, ἐπίων δ' ἐνὶ βουλή·
 Τῷ οὐτι χρῆ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 Τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωσεν
 Οὐρεὸς ἐν βήσσης· ἕκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκουή·
 635 Ὡς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονος εὐρυοδείης,
 Χαλκοῦ τε ἠειοῦ τε, βοῶν τε εὐποιητῶων,
 Νυσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφογύοισιν.
 Οὐδ' ἂν εἴτε φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηθόνα διον
 Ἐγγω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κινήσειν
 640 Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὡς ὅτε μῦται
 Σταθμῶ ἐνὶ βρομέοισι περιγλαγέας κατὰ πύλλας,
 Ὡρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγωα δεύει·
 Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 645 Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὕσμίνης ὅσση φατειῶ,
 Ἀλλὰ κατ' αὐτοῦσ ἀἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῶ
 Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλον, μερμηρίζων,
 Ἥ ἦδη καὶ κείνον ἐνὶ κρατερῇ ὑπὸ μῆνι
 Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηθόνι φαίδιμος Ἐκτωρ
 650 Χαλκῶ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔληται,
 Ἥ εἴτε καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 Ὡδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 Ὄφορ' ἦϋς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 Ἐσαῦτις Τρῳάς τε καὶ Ἐκτορα χαλκοκορυστήν

- 685 Ἦσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο
 Ἔκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάγκηα θυμὸν ἐνήκεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρῶας φευγέμεναι· γινῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 Ἐνθ' οὐδ' ἔρθῃμοι Δύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 690 Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κάππεσον, εὐτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνουσσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιῶν Σαρπηθόνοσ ἐντε' ἔλοντο,
 Χάλκεια, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κολλαζ' ἐπὶ νῆας
 695 Δῶκε φέρειν ἱεράροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κέλευνεφές αἶμα κάθρον
 Ἐλθῶν ἐκ βελίων Σαρπηθόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσον ποταμοῖο βοῆσιν,
 700 Χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσόν·
 Πέμπε δὲ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἦπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάσσι, οἳ ἴα μιν ὠκα
 Θήσουσ' ἐν Λυκίῃσ εὐρείῃσ πλοῖνι δῆμῳ.
 Ἐνθα ἔ ταρχύσουσι κασιγνητοὶ τε ἔται τε
 705 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντιον.
 Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρός ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰθάκων ὄρειαν ἐς φύλοπιν αἰνῆν·
 Αὐτίκα δ' ἐκ βελίων Σαρπηθόνα διον αἰείρας,
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσον ποταμοῖο βοῆσιν,
 710 Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἀμβροτα εἴματα ἔσσεν·
 Πέμπε δὲ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἦπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάσσι, οἳ ἴα μιν ὠκα
 Κάτθεσαν ἐν Λυκίῃσ εὐρείῃσ πλοῖνι δῆμῳ.
 Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Ἀυτομέδοντι κελεύσας,
 715 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μὲγ' αἴσθη·
 Νῆπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 Ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἤεπερ ἀνδρῶν·
 [Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 720 Ῥηϊδίῳ, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 Ὅσ οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἀνήκεν.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξανάριξας,
 Πατρόκλει, ὅτε δὴ σε θεοὶ θανάτοῖνδε κάλεσσαν·
 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Ἀυτόνοον καὶ Ἐχέκλον,
 725 Καὶ Πέρμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 Τούσ ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαυτος.

part of it in paper or canvas, and
put on a piece of it in the place of a
piece of paper or canvas.

part of it in paper or canvas, and
put on a piece of it in the place of a
piece of paper or canvas.

www.libtool.com.cn

- Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔβαν υἱὸς Ἀχαιοῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρό γὰρ ἔγχεϊ θύεν·
 700 Ἐἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐνδμήτου ἐπὶ πύργου
 Ἔσθη, τῷ ὅλοα φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 Τῆς μὲν ἐπ' ἀγκυκὸς βῆ τεῖχος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρεῖς δ' αὐτὸν ἀπαστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 Χείρῃσ' ἀθανάτησι φαιωτῆν ἀσπίδα νύσων.
 705 Ἄλλ' ὅτε δὴ τό τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Λυαὶ δ' ὁμοκλήσας ἔπεια πιερόντια προσεηύδα·
 Κάξο, Διογενὲς Πατρόκλιε! οὐ νύ τοι αἶσα,
 Σὺ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέφθαι Τρώων ἀγερώχων,
 Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν αἰώνων.
 710 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δ' ἀνεχάξετο πολλὸν ὀπίσσω,
 Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Ἐκτὼρ δ' ἐν Σκαιῆσι πύλης ἔχε μύνηχας ἵππους·
 Ἄλξ γάρ, ἧε μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτίς ἰάσασας,
 Ἥ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 715 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονιόντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἄνερι εἰσάμενος αἰζήτῃ τε κρατερῇ τε,
 Ἄσιθ', ὅς μήτρως ἦν Ἐκτορος ἵπποδάμοιο,
 Αὐτοκασιγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Λύμαντος,
 Ὅς Φρυγίῃ ναῖεσκε φοῆς ἐπι Σηγγαρίοιο·
 720 Τῷ μὲν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τι σε χροῖ.
 Αἰθ', ὅσον ἦσσαν εἰμὶ, τόσον σέο φέριτερος εἶην·
 Τῷ κε τάχα στυγερώς πολέμου ἀπερωήσειας.
 Ἄλλ' ἄγε, Πατρόκλιε ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 Αἰ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δόη δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφροني φαίδιμος Ἐκτὼρ,
 Ἴππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν, ἀντιῶν Ἀπόλλων
 Δύσεθ' ὄμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 730 Ἦκε κακόν· Τρώεσσι δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐκτὼρ δ' ἄλλους μὲν Λαλαοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
 Ἀντιῶν δ' Πατρόκλιε ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Σκαιῆ ἔγχος ἔχων· ἐτέρηφι δὲ λάξετο πέτρων
 735 Μάρμαρον, ὀκρίοντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυπεν.
 Ἦκε δ' ἰριεσάμενος· οὐδέ θῆν χάξετο φωτός,
 Οὐδ' ἄλλωσι βέλος· βάλει δ' Ἐκτορος ἠριοχῆτα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 Ἴππων ἠνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεί λαί.
 740 Ἀμφοτέρως δ' ὄφρῳς ἀνέλεν ἄλθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν

ὄστέον· ὄφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀργεντηρὶ ἰοικεῖς,
 Κάππεα ἄπ' εὐεργείος Διφρῶν· λίπε δ' ὀστέα θυμῶς.
 Τὸν δ' ἐπικειρομένω προσέφησ, Πατρόκλεις ἱππεύ·

745 Ἦ ποιοὶ, ἦ μάλ' ἑλαφρὸς ἀνήρ! ὡς ῥεῖα κυβιστῆ!
 Εἰ δὴ που καὶ πόντω ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνήρ ὅδε, τήθεα διφρῶν,
 Νηὸς ἀποθρῶσκων, εἰ καὶ δυσπέμφαλος εἶη·
 Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ, ἐξ ἱππῶν ῥεῖα κυβιστῆ.

750 Ἥ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν!

Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνην ἤρωϊ βεβήκει,
 Οἶμα λείοντος ἔχων, ὅσα σταθμοὺς κεραῖζων
 Ἐβλήτο πρὸς στῆθος, ἐή τέ μιν ὄλεσεν ἀλκή·
 Ὡς ἐπὶ Κεβριόνην, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαῶς.

755 Ἐκτωρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἄφ' ἱππῶν ἄλτο χαμαῖζε.

Τῷ περὶ Κεβριόναο, λείονθ' ὡς, θηρινθήτην,
 Ἦτι ὄρεος κορυφῆσι περὶ κταμένης ἐλάφιοιο,
 Ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 Ὡς περὶ Κεβριόναο δῶμα μῆστωρες αὐτίης,

760 Πάτροκλός τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,

Ἴεντ' ἀλλήλων ταμίειν χροά νηλεῖ χαλκῷ.

Ἐκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ συναγόν κρατερὴν ὑσμίνην.

765 Ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν

Οὐρεὸς ἐν βήσσης, βαθύτην πελαμιζέμεν ὕλην,
 Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
 Αἶτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄξους
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ, πάταγος δὲ τε ἀγνυμενάων·

770 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θερόντες

Δῆρουν, οὐδ' ἕτεροὶ μνώοντι ὀλοοῖο φόβοιο.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἄμφ' ὄξεια δοῦρ' ἐπεπήγει,
 Ἴοί τε πτιρόεντες ἀπὸ νευρῆφι θερόντες·

775 Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστρυφέλιζεν

Μαρναμένων ἄμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
 Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, ληλασμένο, ἱπποσυναίων.

Ὅφρα μὲν Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τύφρα μάλ' ἀμφοτέρων βίβει ἤπιετο, πίπτε δὲ λαός·
 Ἥμος δ' Ἥλιος μετενίσσεται βουλευτόνδε,

780 Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ ἄισαν Ἀχαιοὶ φέριτεροὶ ἦσαν.

Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἤρωα ἔρυσσαν
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.

Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·

- Τρίς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θεῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 795 Σμερδαλία ἰάχων· τρίς δ' ἐνεία φώτας ἔπφρην.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότιοι τελευτή.
 Ἦνυστο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Διυός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 799 Ἢίρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντιβόλησεν.
 Στῆ δ' ὀπιθε, πληῆξεν δὲ μετάφρνον εὐρέε τ' ὤμω
 Χειρὶ καταπρηγεῖ· στρεφεδίγηθεν δὲ οἱ ὄσσε.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατός κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 805 Ἀυλώπις τρυφάλεια· μιανθήσαν δὲ ἔθειραι
 Δίματι καὶ κονίησι· πάρος γε μὲν οὐ θεμὶς ἦεν,
 Ἐπκόμορον πῆληκα μιαινέσθαι κονίησιν·
 Ἄλλ' ἀνδρὸς θεῖοιο κάρη χαρίζεν τε μέτωπον
 Ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς ἔκτορι δάκνει
 809 Ἡ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δὲ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
 Πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσσι ἀγῆ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Βριθνύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 Ἄσπις σὺν τελαμώνι χαμαὶ πέσε τερμύεσσα.
 Ἀυσαὶ δὲ οἱ θώρηκα ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 813 Τὸν δ' αἶτη φρένας εἶλε, λυθέν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 Στῆ δὲ ταφῶν· ὀπιθεν δὲ μετάφρνον ὄξει δουρὶ
 Ὡμων μεσσηγῆς σχεδόθεν βάλα Δάρδανος ἀνήρ,
 Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἠλικίην ἐκέαστο
 Ἐγχεῖ θ' ἵπποσύνῃ τε, πόδεσσι τε καρπαλλμοισιν·
 817 Καὶ γὰρ δὴ ποτε φώτας εἴκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 Πρῶτ' ἐλθῶν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἵππευ,
 Οὐδὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῃ,
 Ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μέλινον· οὐδ' ὑπέμεινε
 821 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἰόντ', ἐν δηϊοτήτι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 Ἄψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείνων.
 Ἐκτιωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλήα μεγάθυμον
 Ἄψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὄξει χαλκῷ,
 825 Ἀγχυμολὸν φά οἱ ἤλθε κατὰ στήχας, οὔτα δὲ δουρὶ
 Νείατον ἐς κενεῶνα· διαρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσῶν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβίησατο χάριμη,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 829 Πίδακος ἀμφ' ὀλγῆς· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἀμφω·
 Πολλὰ δὲ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν·

- Ὡς πολίης πέφροντα Μενoitιον ἄλκιμον υἱὸν
 Ἔκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχει θυμὸν ἀπήνηρα·
 Καὶ οἱ ἐπειχόμενος ἔπια πτερόεντα προσήνδα·
 820 Πάτροκλ', ἧ που ἔρησθα πόλιν κεραιζόμεν ἄμην,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, εὐλύθερον ἤμαρ ἀπούρας,
 Ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νήπιε! τῶν δὲ προσθ' Ἔκτορος ὠκίεσ ἵπποι
 Ποσσὶν ὀφραρίζεται πολυμύζων· ἔγχει δ' αὐτὸς
 825 Τρωσὶ φιλοπτολίμοισι μετακρίπῳ, ὃ σφιν ἄμυνθε
 Ἥμαρ ἀναγκαιὸν· σὶ δέ τ' ἐνθάδε γυῖπες ἔδονται.
 Ἄ δεῖλ'! οὐδέ τοι, ἰσθλὸς ἔων, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
 Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μῆνον ἐπέειλετ' ἰόντι·
 Μῆ μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλειε ἱπποκίλευθε,
 830 Νῆας ἐπι γλαφυράς, πρὶν Ἔκτορος ἀνδροσφόνοιο
 Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 Ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι κείθεν.
 Τὸν δ' ὀλιγοφρανέων προσέφησ, Πατρόκλειε ἱππεύ·
 Ἢδη νῦν, Ἔκτορ, μεγάλ' εὐχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 835 Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν
 Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ἄσμων τεύχε' ἔλοιστο.
 Τιοῦτοιο δ' εἶπερ μοι εἰκοσὶν ἀντεβόλησαν,
 Πάντες κ' αὐτόθ' ὀλοιστο, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 Ἀλλὰ με Μοῖρ' ὀλοή καὶ Ἀητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 840 Ἄνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δὲ με τρίτος ἐξαναρίζεις.
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλο σῆσιν·
 Οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἄγχι παρῆσθηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
 Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Διαικίδαο.
 845 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
 Ψυχὴ δ' ἐκ ρεθίων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 Ὅν πότιμον γούωσα, λιπούσ' ἀδροτήτα καὶ ἦβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσήνδα φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Πατρόκλειε, τί νῦ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 850 Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλλεύς, Θέτιδος παῖς ἠῦκόμοιο,
 Φθίῃ ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλίσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας ὄρου χάλκειον ἐξ ὠτειλῆς
 Εἴρυσσε, λαῖε προσβῆς· τὸν δ' ὑπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
 Ἀντίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' αὐτομείδοντα βεβήκει,
 855 Ἄντιθεον θεράποντα ποδώκεος Διαικίδαο·
 Ἴστο γὰρ βαλεῖν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκίεσ ἵπποι
 Ἀμβροτοί, οὓς Πηληΐθεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ρ.

Occiso Patroclo arma detrahentem Euphorbum interficit Menelaus (1-60): Hector autem, Apollinis monitu, ab insequendo Automedonte reversus, exuvias aufert, dum Menelaus Ajacem majorem ad cadaver tuendum arcessit; quin illud quoque mutilatum abstulisset, nisi Ajax accurrisset (61-139). Ajaci cedit Hector; sed, Glauci objurgatione stimulatus, mox Achilles armis superbiens redit ad corpus eripiendum, ac fortissimum quemque suorum in eandem pugnam accendit; simul, a Menelao convocati, advolant strenuissimi Achivorum (140-261). Sic uno in loco acerrimâ dimicatione ortâ, Menelaus et Hector cum catervis uterque suis ancipiti fortunâ in diversa contendunt: illi, ut Patrocli corpus defendant; hi, ut ad ludibrium trahant (262-425). Achilles equis, casum Patrocli dolentibus, vigorem reddit Jupiter, eosque in praelium reducit Automedon, socio assumpto Alcimedonte (426-483). Statim adoriuntur currum Hector, Æneas, alii, ut nobiles equos capiant; at impetum eorum fortiter sustinent Achivi, qui etiam cadaver propugnant, quum Menelaum novis viribus implet Minerva, Hectorem hortatur Apollo, annuente Jove (484-596). Tandem inclinat Achiva acies, ipse etiam Ajax Telamonius trepidat: cujus jussu Menelaus Antilochum cæsi Patrocli et acceptis cladis nuntium ad Achillem mittit (597-701); idemque Menelaus cum Merione cadaver ad naves deportare audet, comitatu fretus Ajacum, ingruentes hostes arcentium (702-761).

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεΐδης υἱόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρῳάσσι δαμῖς ἐν δηϊοτῆτι.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθροπι χαλκῷ·
Ἄμφι δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὡς τις περὶ πόρτακι μῆτηρ.
• Πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδνῖα τόκοιο·
• Ὡς περὶ Πατρόκλω βᾶντι ξανθὸς Μενέλαος.
Πρόσθε δὲ οἱ δόρου τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔισσην.

Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
 Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἑμμυλῆς ἀμίλησεν
 10 Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 Ἔστη, καὶ προσέειπεν Ἀρηίφιλον Μενέλαος·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄραμε λαῶν,
 Χάζω, λίπε δὲ νεκρὸν, εἰ δ' ἔναρα βροτόντα!
 Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλιτῶν τ' ἐπικούρων
 15 Πατρόκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑμίνην·
 Τῷ με εἰ κλῖος ἐσθλὸν ἐν Τρώεσσιν ἀρεῖσθαι,
 Μή σε βάλεω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μὲν ὄχθησας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέφθιον εὐχτάεσθαι.
 20 Οὐτ' οὐν πορθάλλος τόσσον μένος, οὔτε λίσστος,
 Οὔτε σὺνός κἀπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πῖρι σθένει βλεμμαίνει,
 Ὅσσοι Πάνθου υἱὸς ἑμμυλλῆαι φρονίσουσιν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ἰππερήφορος ἵπποδάμιο
 25 Ἦς ἦβης ἀπὸνῆθ', οἷτι μ' ὄνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν,
 Καὶ μ' ἔφατ' ἐν Λακωναῖσιν ἡλγιστοῖον πολεμιστῆν
 Ἐμμεναί· οὐδὲ ἔφημι, πόδεςσ' ἔγωγε οἶσι κίοντα,
 Εὐφροῖμαι ἄλογόν τε φίλην, κεδρούς τε τοκῆας.
 Ὡς θῆν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
 30 Στήης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχαρήσασθαι καλεῖω
 Ἐς πληθὺν ἰῆναι, μηδ' ἀντίος ἴστωσ' ἐμείο,
 Πρὶν τι κακὸν παθῆεν· ῥεχθὲν δὲ τε νῆπιος ἔγωγε.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθεον· ἀμειβόμενος δὲ προσεφύδα·
 Ἦνυ μὲν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἢ μάλα τίσις
 35 Γνωτὸν ἔμεν, πῶν ἔπειρες, ἐπειροόμενος δ' ἀγορεύεις·
 Χήρωςσας δὲ γυναικῆα μυχῷ θαλάμοιο νεῖοι,
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔδθηκας.
 Ἢ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάκαυμα γενοίμην,
 Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τήην καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθου ἐν χείρεσσι βάλεω καὶ Φρόντιδι διῆ.
 Ἄλλ' οὐ μὰν εἶθ' ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 Οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἦτ' ἀληθής, ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν, οὔτιςσε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη·
 Οὐδ' ἔφθηεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 45 Ἀσπίδ' ἐν κρατερῇ· ὁ δὲ δευτέρος ἔφηντο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Δίῃ πατρί·
 Ἄψ δ' ἀναχαζόμενοι, κατὰ στομάχοιο θίμεθλα
 Νυξ', ἐπὶ δ' αὐτοσ ἔρισε, βαρεῖῃ χειρὶ πιθῆσας·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δὲ ἀνέγνος ἦλυθ' ἀκωκῆ·
 50 Δούπησεν δὲ πασῶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

- Αἵματι οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσιν ὁμοίαι,
 Πλοχμοὶ θ', οἱ χροσῶ τε καὶ ἀργύρου ἐσφῆκοντο.
 Οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνήρ ἐπιθηλὴς ἑλαῆς
 Χείρω ἐν οἰοπόλῳ, ὃθ' ἄλις ἀταξίβρωχεν ὕδαρ,
 65 Καλόν, τηλεθῶον· τὸ δὲ τε πνεύσι δονίουσιν
 Παντοίων ἀνίμων, καὶ τε βρῦει ἀνθεῖ λευκῶ·
 Ἐλθῶν δ' ἑκαπίνης ἄνεμος σὺν λαλλῆσι πολλῇ
 Βόθρου τ' ἐξίστρεψε, καὶ ἑταίανυσ' ἐπὶ γαίῃ·
 Τῶιον Πάνθου υἱὸν ἑυμμελῆν Εὐφορβον
 70 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὄρεσίτροφος, ἀλλὰ πεπεσθώς,
 Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀφύτη·
 Τῆς δ' ἐξ αὐχίν' ἔαζε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 Πρωῖον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκωπα πάντα λαφύουσι,
 75 Ἀγῶν ἄμφι δὲ τέγγε κύνες ἀνδρες τε ρομηές
 Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Ἀτίον ἑλθέμενος· μάλα γὰρ χλωρόν διός αἰρεῖ·
 Ὡς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐτόλμα
 Ἀτίον ἑλθέμενος Μενέλαον κυδαλλμῆιο.
 80 Ἐνθα κε φέει κλυτὰ τεύχεα Πανθοῖδαο
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσαστο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς ἦα οἱ Ἐκτοφ' ἐπώρσε, θοῶ ἀτάλαστον Ἀρηῖ,
 Ἀρίφρ' εἰσάμνωτος, Κικόνων ἠγῆτορ Μίντη·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτεροσῆτα προσήνυδα·
 85 Ἐκτοφ, νῦν σὺ μὲν ὦδε θέεις, ἀκίχητα δῶκων,
 Ἐκπονος Διακίδεο δαΐφροτος· σὶ δ' ἀλεγινεῖ
 Ἄνδρασι γὰρ θνητοῖσι δαμύμεναι, ἦδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλῃ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τύφρα δὲ τοι Μενέλαος Ἀρηῖος, Ἀτρεΐος υἱός,
 90 Πατρόκλῳ περιβᾶς, Τρῶων τὸν ἄριστον ἔπεφνον,
 Πανθοῖδην Εὐφορβον, ἔπειτα δὲ θούριδος ἀλατῆς.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν·
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαινᾶς.
 Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στήχας· αὐτίκα δ' ἔγνω·
 95 Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κείμενον· ἔββει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθόπι χαλκῶ,
 Ὀξεία κεκληγώς, φλογὶ εἴκελος Ἡφαίστιο
 Ἀσβέσιψ' οὐδ' υἱὸν λάθην Ἀτρεΐος οὐδὲ βοήσας·
 100 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ἔ μοι ἔγνων, εἰ μὲν κε λπω κατὰ τεύχεα καλέ,
 Πάτροκλόν θ', ὃς κῆται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 Μή τις μοι Λαναῶν νυμοσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται.

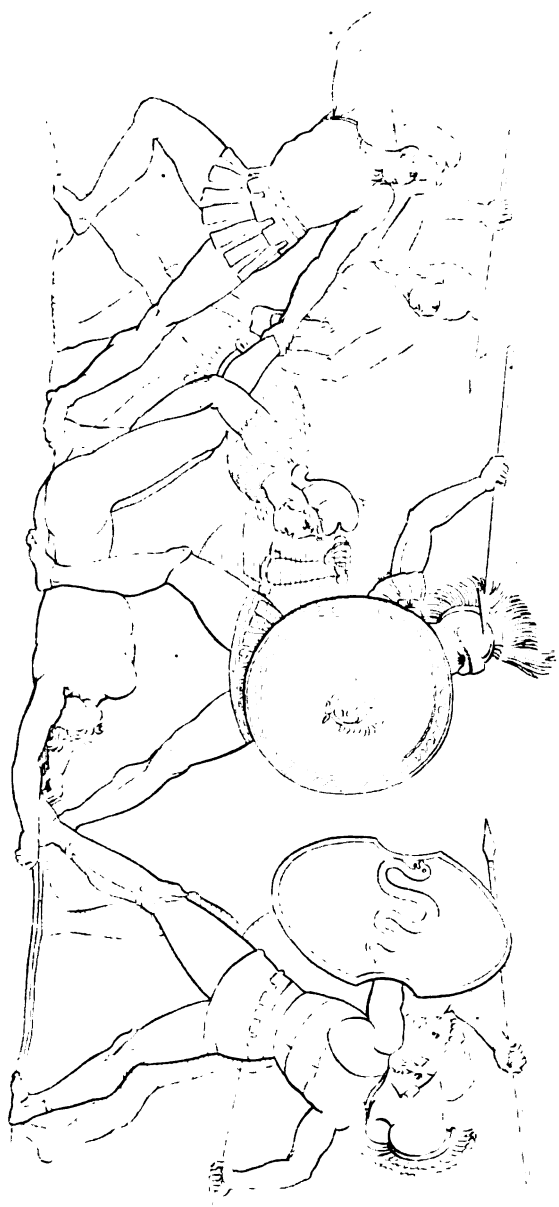
- Εἰ δέ κεν Ἐκτορι μῶνος ἔων καὶ Τρωσὶ μάχουμαι
 96 Αἰδισθεῖς, μήπως με περιστήωσ' ἕνα πολλοί·
 Τρῳᾶς δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ἄλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Ὅππότε ἀνήρ ἐθέλη πρὸς δαίμονα φάτι μάχεσθαι,
 Ὅν κε θεὸς τιμᾶ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλλοθή.
- 100 Τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νειμσησεται, ὅς κεν ἴδῃται
 Ἐκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 Εἰ δέ που Αἰαντός γε βοήν ἀγαθοῖο πυθολομήν,
 Ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάριμος,
 Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσσάμεθα νεκρὸν
- 106 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη.
 Ἔως ὃ ταυῦθ' ὄφρα μινεῖς κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τύφρα δ' ἐπὶ Τρῳῶν στήχες ἤλυθον· ἤρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν,
 Ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λίς ἠγύγιεος,
- 110 Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταδμοῖο δίστανται
 Ἐγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 Παχνοῦται, ἀέκων δὲ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 Στῆ δὲ μεταστραφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἑταίρων,
- 116 Παπταίωνν Αἰαντα μέγαν, Τελαμωνίωνν υἱόν.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θασυόνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἐμβάλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ θείων, εἰδαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἤυδα·
- 120 Αἶαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 Σπένυσσμεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 Γυμνόν· αὐτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἶαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄριεν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
- 126 Ἐκτωρ μὲν Πατρόκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 Ἐλχ', ἵν' ἀπ' ὁμοίων κεφαλῆν τάμοι ὀξεῖ χαλκῷ,
 Τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.
 Αἶας δ' ἐγγύθεν ἤλθε, φέρων σάκος, ἧντε πύργον.
 Ἐκτωρ δ' αἶψ' ἔς ὁμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων,
- 130 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρους· δίδου δ' ὄγος τεύχεα καλὰ
 Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστν, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῶ.
 Αἶας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 Ἔστηκει ὡς τίς τε λέων περὶ οἴσι τέκεσσι,
 Ὡς ῥά τε νῆπι' ἄγοντι συνατησώσεται ἐν ὕλῃ
- 136 Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δὲ τε σθένει βλεμεαίνει·
 Πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·

- Ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλοῦ ἤρωϊ βεβήκει.
 Διοτρίδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 ἔστίηκε, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν αἴξων.
- 140 Γλαῦκος δ', Ἰππολόχοιο πάϊε, Ἀνκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 ἔκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠτίηυπε μύθῳ·
 ἔκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδέυεο!
 Ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξην ἰόντα.
 Φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σωῶσις
- 144 Οἶος σὺν λαοῖσι, τὼ Ἴλιῳ ἔγγεγάσιιν.
 Οὐ γάρ τις Ἀνκίων γε μαχησόμενος Λατῶσιιν
 εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ σὺν ἅρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νολεμές αἰεί.
 Πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σωῶσις μεθ' ὄμιλον,
- 150 Σχίτι! ἐπεὶ Σαρπηθόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον,
 Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 Ὅς τοι πολλ' ὄφελος γένητο, πτόλιέ τε καὶ αὐτῶ,
 Ζωὸς εἰν' νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλιέμεναι κίνας ἔτιης.
 Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Ἀνκίων ἐπιπέσεται ἀνδρῶν,
- 154 Οἰκάδ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ παρήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Εἰ γὰρ νῦν Τρῳάεσι μίνυς πολυθαρσές ἐνείη,
 ἄτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐρέχεται, οἱ περὶ πάτρης
 Ἀνδράσι θυςμανέσσι πόνον καὶ δῆρον ἔθεντο,
 Αἰψά κε Πατρόκλον ἐρυσάμεθα Ἴλιον εἰσω.
- 160 Εἰ δ' οὔτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 ἔλθοι τεθνηὴς, καὶ μιν ἐρυσάμεθα χάρμησ,
 Αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηθόνος ἔντεα κυλά
 Ἀσείων, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοῖμαθα Ἴλιον εἰσω.
 Τόλου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μὲγ' ἄριστος
- 164 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχιέμαχοι θεράπωντες.
 Ἄλλὰ σὺν Αἰάντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασας
 Στήμεναι ἄντα, κατ' ὅσατ' ἰδὼν δηΐων ἐν αὐτῇ.
 Οὐδ' ἰδὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος ἔκτωρ·
- 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τόλος εἰν' ὑπέροπλον εἵπεις!
 Ὡ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Τῶν ὅσοι Ἀνκίην ἐριβόλῃκα ναιετάουσιιν·
 Νῦν δὲ σευ ἄνοσῶμην κάγχυ φρένας, οἷον εἵπεις·
 Ὅστε με φῆς Αἰάντα πελώριον οὐχ ὑπομείναι.
- 176 Οὔτοι ἐγὼν ἐφθίγα μάχην, οὐδέ κτύπον ἵππων·
 Ἄλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
 Ὅστε καὶ ἄλιμιον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφίλλετο νίκην
 Φηϊδίας, ὅτ' δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·

- 180 Ἦε πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορευέεις,
 Ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 Σχίσω ἀμυνόμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανάτος.
 Ὡς εἰπὼν Τρῳέεσσιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῳέες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 185 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς·
 Ὀφρ' ἂν ἔγῳν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δῖω
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριζα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπίβη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 Δῆιον ἐκ πολέμοιο· θείων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους
 190 Ὡκα μάλ', οὐπῶ τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν,
 Οἱ προτὶ ἄστου φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 Στάς δ' ἀπάνευθε μάχης κολυθακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν·
 Ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἄδωκε, φέρην προτὶ Ἴλιον ἰρήν,
 Τρῳοὶ φιλοπολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνει
 195 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωτες
 Πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ᾗ παιδὶ ὄπασσεν
 Ἰηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρός ἐγήρα.
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
 200 Κινήσας φη κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν·
 Ἄθειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 Ὅς δῆ τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 Ἄνδρὸς ἀριστίης, τότε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ δῆ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηΐα τε κρατερόν τε·
 205 Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
 Ἐΐλεν· ἀτὰρ τοι νῦν γε μίγα κρατος ἐγγυαλλῶ,
 Τῶν ποιήν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Δίεξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 Ἦ, καὶ κτανήρην ἐπ' ὄφρ' οἱ νεὺς Κρονίων.
 210 Ἔκτορι δ' ἤρμοος τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῦ δέ μιν Ἄρης
 Δεινός, ἐνυάλιος· πλησθεὶν δ' ἄρα οἱ μίλε' ἐπὶ τὸς
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος· μετὰ δὲ κλειτούς ἐπικούρους
 Βῆ φη μίγα ἰάχων· ἰνθάλλετο δὲ σφισι πῦσιν,
 Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 215 Ὡτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποικόμενος ἐπέεσσιν,
 Μῆσθλην τε Γλαυκὸν τε, Μίδοντά τε Θεραλλοχόν τε,
 Ἀστεροπαῖόν τε Δεισήνορά θ' Ἰππόδοόν τε,
 Φόρκην τε Χρομίον τε καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν·
 Τούς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 220 Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων·
 Οὐ γὰρ ἔγω πληθὺν διζήμενος, οὐδέ χατίζων,
 Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον·

- Ἄλλ' ἵνα μοι Τρῳῶν ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
 Προφρονίως φύοισθε φιλοπολίμῳ ὑπ' Ἀχαιῶν·
 286 Τὰ φρονίῳ, δάροισι κατατρέχω καὶ ἰδωδῆ
 Δαούς, ὑμέτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν ἀέξω.
 Τῷ τις νῦν ἰδὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολίσθω,
 Ἥε σαωθήτω! ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστός.
 Ὅς δὲ καὶ Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπευ
 290 Τρῳῆας ἐς ἰκποδάμους ἐρύση, εἴξῃ δὲ οἱ Αἴας,
 Ἥμισυ τῷ ἑνάφῳ ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 Ἔξω ἔγω· τὸ δὲ οἱ κλέος ἔσεται, ὅσσην ἐμοὶ περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰδὺς Λαυαῖν βρῖσαντες ἔβησαν,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 296 Νεκρὸν ὑπ' Αἰάντος ἐρύειν Τηλαμωνιάδαο·
 Νήπιοι, ἢ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπήφρα.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νοῦϊ
 Ἐλπομαι αὐτῷ περ νοστήσιμῳ ἐκ πολέμοιο.
 300 Οὐτι τόσον νέανος περιδείδια Πατρόκλιοιο,
 Ὅς καὶ τάχα Τρῳῶν κορέει κύνας ἢ δ' οἰωνούς,
 Ὅσσην ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μήτι πάθῃσιν,
 Καὶ σῆ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἐκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 304 Ἄλλ' ἄγ, ἀριστήσας Λαυαῖν κάλει, ἢν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπέθῃσε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἦῦσεν δὲ διαπύρσιον, Λαυαῖσι γεγωνώς·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἰδέ μεδοτες,
 Οἵτε παρ' Αἰρείδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενέλαῳ,
 310 Δῆμα πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος.
 Δαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμῆ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Ἀργαλίον δὲ μοὶ ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 Ἠγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο διέδην.
 Ἀλλὰ τις αὐτὸς ἔτω, νημεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
 316 Πάτροκλον Τρῳῆσι κυσὶν μέληθρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὁδὺ δ' ἀκούσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
 Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θεῶν ἀνά δῆϊοτήτα·
 Τὸν δὲ μετ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλλῶ ἀνδρείφοντῃ.
 320 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
 Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχῃ ἠγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρῳῆας δὲ προύτψαν ἀολλέες· ἤρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διίπετιός ποταμοῖο
 Βίβρυνεν μέγα κύμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι
 326 Ἠϊόνες βοῶσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·

- Τόσση ἄρα Τρώες ἰαχῆ ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν· ἀμφὶ δ' ἄρα σφω
 Λαμπρῆσιν κορσθήεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
 270 Χεῦ· ἐπεὶ οὐδέ Μενoitιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
 Ὅφρα, ζωὸς εἶν, θεράπων ἦν Διαιτιάδῃ·
 Μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆϊων κυτὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμνησμένωσεν ἱταίρους.
 Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρώες ἰλιώπας Ἀχαιοὺς·
 275 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
 Τρώες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔχουσιν, ἱέμενοι περ·
 Ἀλλὰ νεκρὸν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 Μίλλον ἀπέσσεσθαι· μᾶλα γάρ σφραεσ ὤκ' ἔλιξετ
 Ἄϊας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 280 Τῶν ἄλλων Λαταῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
 Ἴδυσεν δὲ διὰ προμάχων, οὐε εἰκλος ἀλκῆν
 Καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνες θαλερούς τ' αἰχμητοὺς
 Ῥηϊδίῳ ἐκίδασσαν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσεσ·
 Ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ, φαιδιμος Ἄϊας,
 285 Ῥαῖα μετεισάμενος Τρωῶν ἐκίδασσε φύλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεν δὲ μάλιστα
 Ἄστν ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀφείσθαι.
 Ἦτοι τὸν Λήθιοιο Πελασγοῦ φαιδιμος υἱός,
 Ἰππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερῆν ὑσμίνην,
 290 Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντασ,
 Ἐκτορι καὶ Τρῆεσσι χαρίζομενος· ἰάχα δ' αὐτῷ
 Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαῖξασ δι' ὀμίλου,
 Πλήξ' αὐτοσχεδίην κυνέησ διὰ χαλκοπαρήου·
 295 Ἦρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ,
 Πληγῆσ ἔγχέ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνιθραμεν ἐξ ωτειλῆσ
 Αἱματόεισ· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χιρῶν
 Πατρόκλιοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε
 300 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πῖσε πρηγῆσ ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσεσ ἐριβείλακος· οὐδέ τοκεῦσιν
 Θρέπιτρα φίλοισ ἀπιδάκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰὼν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἰαντοσ μεγαθύρου δουρὶ δαμνέτι.
 Ἐκτορ δ' αὐτ' Αἰαντοσ ἀκόντισε δουρὶ φαίνῳ.
 305 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλευσάτο χαλκῶσ ἔγχος,
 Τυτθόν· ὃ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃσ ἐν κλειτῷ Πανοπῆι
 Οἰκία ναιετασσε, πολίσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσειν·

THE TYPE FOR THE BODY OF PATROCLOS

www.libtool.com.cn

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μίσσην· διὰ δ' ἄμπερις ἄκρη
 310 Δίχη χαλκίη παρὰ νεύατον ὤμον ἀνίσχεν.
 Δούνησεν δὲ πεσών, ἀράβησι δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἶα· δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴκποθῶ περιβάντα, μίσσην κατὰ γαστέρα τύψεν·
 Ῥῆξι δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
 315 Ἦψα· ὃ δ' ἐν κονίησι πεσών ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Χώρησεν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαιδίμος Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φορκυν θ' Ἴκποθῶν τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηίφιλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 320 Ἦλον εἰσανάβησαν, ἀναλκίησι θαμέντες·
 Ἀργεῖοι δὲ κε κύθος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
 Κάρτι καὶ σθένει σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνείαν ὠτρυνε, δέμας Περιφάντι δοικώς,
 Κήρυκε Ἠκτυίδη, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 325 Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσάμμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεῶν εἰρύσαισαιοθε
 Ἦλον αἰπέντην; ὡς δὴ ἴδον ἀνείρας ἄλλους
 Κάρτι τε σθένει τε πεποιθότας, ἠγορήη τε,
 330 Πηθῆε τε σφετέρῳ, καὶ ὑπαρδέα δῆμον ἔχοντας.
 Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρέψι' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἐκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 Ἔγνω, ἐσάντα ἰδῶν· μέγα δ' Ἐκτορα εἶπε βοήσας·
 335 Ἐκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρῶων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
 Αἰδώς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηίφιλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἦλον εἰσαναβῆναι, ἀναλκίησι θαμέντας!
 Ἄλλ' ἔτι γάρ τις φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὕπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάφθορον εἶναι.
 340 Τῷ δ' ἰδὺς Δαναῶν ἔομεν, μῆδ' οἶγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασσαίατο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ἦα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 Οἱ δ' ἐλελήθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὐτάσσε δουρὶ,
 345 Ἦδ' Ἀφισβαντος, Λυκομήθεος ἑσθλον ἱταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντι ἐλίησεν Ἀρηίφιλος Λυκομήθης·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγύς ἰών, καὶ ἀκόντιος δουρὶ φαινωῶ,
 Καὶ βάλεν Ἰκπασίδην Ἀτσιασῶνα, ποιμένα λαῶν,
 Ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 350 Ὅς δ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 Καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

- Τὸν δὲ πρῶτον ἔλιπον Ἀρήϊος Ἀστυνοκάτοσ,
 Ἴδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Λαοκόωπι μάχεσθαι.
 Ἄλλ' οὐκ ἔτι εἶχε· σάκευσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 264 Ἐσταότες περὶ Πατρόκλοσ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἶασ γὰρ μάλ' αὖτις πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελύων·
 Οὔτε τιν' ἐλοπίσσω νεκροῦ χάρισθαι ἀνώγει,
 Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσχεον ἄλλων,
 Ἄλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάρην, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
 266 Ὡσ Αἶασ ἐπέταλλε πελωρίοσ· σέματι δὲ χθῶν
 Δύετο πορφυρέω· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοσ ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρῶων καὶ ὑπερμανέων ἐπικούρων,
 Καὶ Λαοαῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχεοντο·
 Πανυρότεροσ δὲ πολὺ φθίνεθον· μείνηντο γὰρ αἰεὶ
 268 Ἀλλήλοισ καθ' ὁμίλοσ ἀλεξόμενοι φόνον αἰώνι.
 Ὡσ οἱ μὲν μάραντο δέμασ πυρός· οὐδέ κε φαίησ
 Οὔτε ποτ' ἤελιοσ ὅσον ἔμμεται, οὔτε σελήνην.
 Ἡίρη γὰρ κατέχοντο μάχησ ἐπι, ὅσσοσ ἄριστοσ.
 Ἐστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, κατατεθνηῶτι.
 270 Οἱ δ' ἄλλοσ Τρῶεσ καὶ εὐκνήμιδεσ Ἀχαιοὶ
 Εὐκνήλοσ πολέμζον ἐπ' αἰθέρησ· πέπτατο δ' ἀδύγη
 Ἑλλῶν ὄξεια, νεφροσ δ' ὅσ φαίνετο πάσης
 Γαίησ, οὐδ' ὄριων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχεοντο,
 Ἀλλήλων ἀλειόντεσ βίβλασ στονόετα,
 272 Πολλὸν ἀφειστικότητασ. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγῃ ἐπασχον
 Ἡίρησ καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεὶ χαλεῶ,
 Ὅσσοσ ἄριστοσ ἔσαν. δύο δ' οὐκ ἔφατε πεπύσθησ,
 Ἄνιρεσ κυδαλλμῶ, Θρασσημήθησ Ἀντίλοχοσ τε,
 Πατρόκλοιοσ θάνατοσ ἀμφημονοσ, ἀλλ' ἔτ' ἔσαντο.
 280 Ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὀράδῃ Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπισσομένησ θάνατον καὶ φάξωσ ἐταίρων,
 Νόσφι ἐμαρνασθησ, ἐπεὶ ὡσ ἐπετάλλετο Νέστωρ,
 Ὀτρύνων πολέμονδε μαλαιναῶν ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖσ δὲ πανημερίοισ ἐριδοσ μέγα νείκοσ ὄρεφει.
 282 Ἀργαλέησ· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶσ ναιλεμῆσ αἰεὶ
 Γούνατά τε κημηαί τε, πόδιεσ θ' ὑπίνεφθεν ἐκάσταν,
 Χεῖρέσ τε ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοινι,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεοσ Λαικίδωσ.
 Ὡσ δ' ὅτ' ἀνήρ ταύροιο βοδοσ μεγάλιοσ βοίησ
 290 Λαοῖσιν δάησ τανύειν, μεθύουσαν ἄλοιφῃ·
 Διξάμενοι δ' ἄρα τοῖσ διασπάντεσ τανουσαισ
 Κυκλόσ, ἄφαρ δὲ τε ἰκμάσ ἔβη, δύνει δὲ τε ἄλοιφῃ,
 Πολλῶν ἐκόντων· τάντοσ δὲ τε πάσα διαπρό·
 Ὡσ οὔγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλλγη ἐνὶ χώρῃ

- 385 Ἐλκεον ἀμφοτέροισι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προσιὶ ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπιγλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ἀφώρει
 Ἄργιος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσός, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τόνγε ἰδοῦσα ὀνόσασαι, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.
- 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἱππέων
 ἤματι τῷ ἐτάνασσε κακὸν πόνον· οὐδ' ἄρα καὶ τε
 Ἦδσε Πατρόκλον τεθνηότα διος Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάργαντο θοάων,
 Τείχεϊ ὑπο Τρωῶν· τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
- 405 Τεθνήμεν, ἀλλὰ ζωὸν, ἐπιχρῖμφοδέτα πύλησιν,
 Ἄψ ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπύρσειν πτολεθρον ἄνευ ἔθην, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 Πολλὰκι γὰρ τόγε μητρος ἐπέυθετο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἦ οἱ ἀπαγγέλλεσθε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
- 410 Δῆ τότε γ' οὐ οἱ εἶπε κακὸν τόσον, ὅσπον ἐτύχθη,
 Μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 Νωλεμές ἐγχερίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάρζον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχρῶτων·
- 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὲν ἡμῖν ἐνικλές ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπιγλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 Εἰ τούτων Τρωέεσσι μεθήσομεν ἱππυδάμοισιν
 Ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
- 420 Ὡς δὲ τις αὐ Τρωῶν μεγαθύμων αὐδήσασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆραι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωαίτω πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπέσκε, μένος δ' ὄρασκεν ἐταίρου.
 Ὡς οἱ μὲν μάργαντο· σιδήρειος δ' ὄρουμαγδός
- 425 Χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Διακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἑόντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθθεῖσθην ἠνίοχοιο
 Ἐν κονίησι πεσόντος ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο.
 Ἦ μὲν Ἀυτομέδων, Διῶρειος ἄλκιμος υἱός,
- 430 Πολλὰ μὲν ἄρ' μάστιγι θοῇ ἐπιμαίετο θείων,
 Πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηῦδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·
 Τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατῖν Ἑλλήσποντον
 Ἠθαλέτην ἱναί, οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 Ἄλλ' ὥστε στήλη μένει ἐμπεδον, ἧτ' ἐπὶ τύμβῳ
- 435 Ἀνείρος ἐστήκει τεθνηότος ἧς γυναικός·
 Ὡς μὲνον ἀσφαλῆως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδὲ ἐνισκίμψατε καρῆατα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θεοῦ κατὰ βλεφάρων χαμάδις βίη μορφομένοισιν,
 Ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλαρῆ δὲ μάλιντο χαιτή,
 440 Ζεύγλης ἐξεριπούσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μορφομένα δ' ἄρα τῶγε ἰδὼν ἔλεσε Κρονίων,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μνθήσατο θυμὸν·
 Ἄθειλά, τί σφῶϊ δομεν Πηλῆϊ ἀνακτι
 θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε!
 445 Ἢ ἴνα δυσηήροισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
 Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οὐζυρώτερον ἀνδρὸς
 Πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖε τε καὶ ἔρπει.
 Ἄλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄμμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτὼρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἔάσω.
 450 Ἢ οὐχ ἄλλο, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπέυχεται αὐτῶς;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασι βαλῶ μένος ἧδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὅφρα καὶ ἄντομιδοντα σαώσωτον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφίσι κῦδος ὀρέξω,
 Κτείνειν, εἰκόσε νῆας εὐσσεέλμους ἀφίκωνται,
 455 Δύη τ' ἥλιος, καὶ ἐπὶ κτίφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ἦς εἰπὼν ἵπποισιν ἐπέπνευσεν μένος ἧῦ.
 Τῷ δ' ἀπὸ χαιτῶν κονίην σὺδάσδε βαλόντες,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοῖς.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἄντομιδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
 460 Ἴπποις αἰσῶσιν, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χήνας·
 Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπέκ Τρώων ὀρμαγδοῦ,
 Ῥέα δ' ἐπαῖξασκα πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάζων.
 Ἄλλ' οὐχ' ἤρει φῶϊτας, ὅτε σέυαιτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πως ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχεῖ ἐφορμάσθαι, καὶ ἐπίσχειν αἰκίας ἵππους.
 Ὅπῃ δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνήρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀκχιμίδων, υἱὸς Λαίρκειος Αἰμονίδαο·
 Στῆ δ' ὀπιθεν δίφροιο, καὶ ἄντομιδοντα προσήνυδα·
 Ἄντομιδον, τίς τοι νῦ θεῶν νηκερδέα βουλῆν
 470 Ἐν στήθεσσι ἐθῆκε, καὶ ἔειλετο φρένας ἐοθλάς;
 Οἷον πρὸς Τρώας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὄμιλλῳ
 Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' ἔκτωρ
 Ἄντὸς ἔχων ἁμοισιν ἀγάλλεται Λιακίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' ἄντομιδων προσέφη, Λιαίρεος υἱός·
 475 Ἀκχιμίδον, τίς γὰρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἔχμεν θυμῶν τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεοφίην μῆστορ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς ἰών; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κίχάνει·
 Ἄλλὰ σὺ μὲν μάλιστα καὶ ἦνλα σιγαλόεντα
 480 Δίξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.

- Ὡς ἔφατ' Ἄκχιμίδων δὲ βοηθῶσιν ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλλμοῖς μύστιγα καὶ ἤνια λάξτεο χερσῖν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσα νόησε δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ·
 Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνευσεν, ἔγγυς ἰόντα·
 406 Αἰνεία, Τρώων βουλευφόρε χαλκοχοιτώνων,
 Ἴππω τῷδ' ἐνόησα ποδωκίος Διαικίδαο,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἠνιόχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἐλπομένην αἰρησάμενος, εἰ σύγε θυμῷ
 Σὺ ἰθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορηθέντε γὰρ νῶϊ,
 410 Τλαῖαν ἐναντίβιον στάντες μαχίσασθαι Ἄρηϊ.
 Ὡς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθῃσεν εὖς παῖς Ἀγχιλαο.
 Τῷ δ' ἰδὼς βήτην, βοήτης εἰλυμένω ἄμους
 Αἴησι, στερεῆσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τῷσι δ' ἅμα Χρομῶς τε καὶ Ἄρητος Θεουιδῆς
 416 Ἦσαν ἀμφοτέρω· μάλα δὲ σφίσιον ἐλαπετο θυμός,¹
 Αὐτῶ τε κτενέειν, ἑλάαν τ' ἐριαύχενας Ἴππους·
 Νῆηιοι, οὐδ' ἄρ' ἐμειλλον ἀναιμαῖτι γὰρ νέεσθαι
 Αἰτίας ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 420 Ἀκχῆς καὶ σθένος πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 Αὐτίκα δ' Ἄκχιμίδοντα προσηύδα, πιστὸν ἱταῖρον·
 Ἄκχιμῆδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμενος Ἴππους,
 Ἄλλὰ μάλ' ἐμπνεόντε μεταφρένω. οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἐκτορα Πριαμίδην μένεος στήθεσθαι ὄλω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βῆμεναι Ἴππω,
 426 Νῶϊ κατακτείναντα, φοβήσασθαι τε στήθεσθαι ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοιισιν ἄλοίη.
 Ὡς εἰπὼν Δίαντε καλίσσατο καὶ Μενέλαον·
 Δίαντ', Ἀργείων ἡγήτορα, καὶ Μενέλαο,
 Ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ', ὄπιερ ἄριστοι,
 430 Ἄμφ' αὐτῷ βεβῆμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στήθεσθαι ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζωῶσιν ἀμύνετε νηλεῆς ἡμαρ.
 Τῆδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κἀτα δακρυόεντα
 Ἐκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται.
 436 Ἦσθε γὰρ καὶ ἐγὼ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρητιοῦ κατ' ἀσπίδα πάντα εἰσην·
 Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
 Νηαιῶν δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασαν.
 440 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ὄξυν ἔχων πέλακον αἰζήσιος ἀνήρ,
 Κόψας ἐξόπιθεν κερῶν βοῶς ἀργαύλοιο,
 Ἔσα τάμη διὰ πάσαν, ὁ δὲ προθορῶν ἐρίπῃσιν·
 Ὡς ἄρ' ὄγε προθορῶν πῆσεν ὑπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- Νηδυλοισι μάλ' ὀδὸν κροθαίνόμενον, λῆε γυία.
 526 Ἐκτωρ δ' Ἀντομίδοντος ἀκόντισαι δοῦρι φαίνῃ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκειον ἔγχος.
 Πρόσω γὰρ κατέκλυσε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 Οὐδὲ ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη
 Ἐγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μῆνος ὄβριμος Ἄρης.
 530 Καὶ νῦν καὶ δὴ ξιφείσα' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 Εἰ μὴ σφῶ' Αἴαντι δεικρίναν μεμαῶτε,
 Οἱ δ' ἦλθον καθ' ὄμιλον, ἑταῖρου κικλήσκοντος.
 Τούς ὑποταρβήσαντες ἐχόρησαν πάλιν αὐτίς
 Ἐκτωρ Δινείας τ' ἠδὲ Χρομῖος θροισιθῆς.
 535 Ἄρητον δὲ κατ' αὐθι λίπον, δεδαῖγμένον ἤτορ,
 Κείμενον· Αὐτομίδων δὲ, θοῶν ἀτάλαντος Ἄρηι,
 Τρυγέα τ' ἐξενάρησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 Ἡ δὴ μὲν ὀλλῶν γε Μενειτιάδαο θανόντος
 Κῆρ ἄχεος μεδίθηκα, χειρίονά περ καταπέφρων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
 Θῆκ'· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινα, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Λιματοῖς, ὡς τίς τε λῶν κατὰ ταῦρον ἰδηθῶς.
 Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερῆ ὑσμίνῃ,
 Ἀργαλέῃ, πολὺδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 Οὐρανόθεν καταβάσα' προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
 Ὀρνήμενοι Δαναοῦς· δὴ γὰρ νόος ἐτραπέε' αὐτοῦ.
 Ἦντε πορφυρέην ἴσιν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανάθεν, τίρας ἔμμεναι ἢ καλίμοιο,
 Ἡ καὶ χειμῶνος δυσθαλίος, ὅς φά τε ἔργων
 550 Ἀνθρῶπιους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῦλα δὲ κήδει·
 Ὡς ἢ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκασάσα ἔαυτήν,
 Δύσει Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 Πρῶτον δ' Ἀτρεΐος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσήνδα,
 Ἴφθιμον Μενέλαον· ὁ γὰρ φά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 555 Εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτιερία φωνῆν·
 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσσεται, εἰ κ' Ἀχιλῆος ἀγανού πιστὸν ἑταῖρον
 Τέλει ὑπο Τρῶων ταχέες κύνες ἐκλήσουσιν.
 Ἄλλ' ἔχειο κρατερώς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Φοῖνιξ, ἅττα, γεραιὲ παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 Δοῖη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπαρῦκοι ἐρωίξ·
 Τῆ κεὶν ἔγωγ' ἐθέλομι παροστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γὰρ με θανὼν ἐξεμάσασα θυμῶν.
 565 Ἄλλ' Ἐκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μῆνος, οὐδ' ἀπολήγει
 Χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.

- ὣς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὅτι φά οἱ κάμπρωτα θεῶν ἤρῃσατο πάντων.
 ἔν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἔθικεν,
 270 Καὶ οἱ μυῖνης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐθήκεν,
 ἦκε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροῶς ἀνδρομέιο,
 Ἰσχανάα δακείην, λαρόν τε οἱ αἶμ' ἀνδρῶπου·
 τοῖου μιν θάρσους πλήσε φρονίας ἀμφιμελαίρας.
 Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλοῦ, καὶ ἀκόντισε δοῦρι φαεινῷ.
 275 Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρῳάεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 Ἀφροῖος ἱ ἀγαθὸς τε· μάλιστα δὲ μιν τίην Ἔκτωρ
 Δήμου, ἐπεὶ οἱ εἰταῖρος ἔην φίλος αἰλαπιναστής·
 τὸν ἔρα κατὰ ζωστήρα βάλει ξανθὸς Μενέλαος,
 Αἴξαντα φόβονθε· διαπρὸ δὲ χαλκῶν ἔλασεν·
 280 Δούπησεν δὲ πεσών· ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρῳάων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος εἰταῖρων.
 Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ἄτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλλυκίῳ, ὃς οἱ ἀπάντων
 Δείων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυθόθι οἰκία ναίων·
 285 [Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκέρως Ἀπόλλων·]
 Ἔκτορ, τίς κί σ' ἐτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 Οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρος περ
 Μάλθακὸς αἰχημητής· ἔν δ' οἰχεται οἶος αἰεραῖ·
 Νεκρὸν ὑπέκ Τρῳάων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν εἰταῖρον,
 290 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.
 ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῷ.
 Καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Μαρμαρέην· ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
 295 Δατράφας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τήν δ' εἰτίναξεν·
 Νίκην δὲ Τρῳάεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοῖς.
 Πρῶτος Πηγέλεος Βοιωτίας ἤχευ φόβοιο.
 Βλήτο γάρ ὤμον δοῦρι, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
 Ἄκρον ἐπιβλήθην· γράψεν δὲ οἱ ὅστιον ἄχρῖς
 300 Δίχημ' Πουλυνδάμαντος· ὃ γάρ θ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθάν.
 Ἀήτιον αὐτῷ Ἔκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
 τίον Ἀλεκτρυόνης μεγαθύμον, παῦσε δὲ χάρμης·
 Τρῳάεσσι δὲ πατήρας, ἐπεὶ οὐκ αἶε ἔλλετο θυμῷ,
 Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρῳάεσσι.
 305 Ἔκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Ἀήτιον ὀρηθήτεα
 Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζῶν·
 ἔν καυλῷ δ' ἰσγῆ θολιχὸν δοῦρ'· τοὶ δ' ἐβόησαν
 Τρῳάεσσι· ὃ δ' Ἰδομενεὺς ἀκόντισε Δευκαλίδας,
 Δίφρην ἐφεσταιότος· τοῦ μὲν ἔ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτιν·

- 610 *Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ἐπέονε θ' ἤριαρόν τε,
 Κολρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐντιμύνης ἔπει' αὐτῷ —
 Πέλος γὰρ ταπρότα λιπὸν νίας ἀμφιπέσσας
 ἦλυθε, καὶ κε Τρῶσι μέγα κράτος ἐγγυάλλειν,
 Εἰ μὴ Κολρανος οἴκα ποδάκις ἤλασεν ἵππους·*
- 615 *Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνα δὲ νηλεὺς ἡμαρ·
 Αὐτὸς δ' ἔλειπε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιο —
 Τὸν βάλ' ἐπὶ γναθμοῖο καὶ οὐατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδάντας
 ἴσσε δόρυ κρυμνόν, διὰ δὲ γλώσσαν τάμει μίσσην.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχίων, κατὰ δ' ἤνια χεῦεν ἔραζε.*
- 620 *Καὶ τὰς Μηριόνης ἔλαβεν χεῖραςσι φλησιν
 Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενεῖα προσηύδα·
 Μάστιγι νῦν, εἴως κε θοάς ἐπὶ νῆας ἴκηαι·
 Πληρώσεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκίτι κάρτος Ἀχαιῶν.
 Ἦς ἔφατ'· Ἰδομενεύς δ' ἔμασεν καλλίτριχος ἵππουσ·*
- 625 *Ἦῆας ἐπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δῖος ἔμπεος θυμῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Αἰώνια μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
 Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρῶεσσι δίδου ἑτεροκλήα νίκην.
 Τοῖσι δὲ μύθεον ἤρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἦ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστιν,*
- 630 *Γροῖη, ὅτι Τρῶεσσι πατήρ Ζεὺς αὐτὸς ἀργεῖ.
 Τῶν μὲν γὰρ πάντων βίβη' ἀπτεται, ὅστις ἀφείη,
 Ἢ κακός, ἢ αγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰδύνη·
 Ἡμῖν δ' αὐτὰς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
 Ἄλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,*
- 635 *Ἡμῖν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα ροστήσαντες·
 Οἱ που δεῦρ' ὀφροντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασίεν
 Ἐκτορος ἀνδροφόνιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
 Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέσθαι.*
- 640 *Ἔφη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγαλλεῖ τάχιστα
 Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μὲν ὀδομαι οὐδὲ πεπύσθαι
 Λυγρῆς ἀγγαλλῆς, οἳ οἱ φίλος ἔλεσθ' ἐταῖρος.
 Ἄλλ' οὐπῆ δύναμαι ἰδεῖν τοιούτων Ἀχαιῶν·
 Ἡῖοι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.*
- 645 *Ζεὺ πάτερ, ἀλλὰ σὺ φῦσαι ὑπ' ἠέρος νίας Ἀχαιῶν,
 Πόλησον δ' αἰθήρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
 Ἐν δὲ φάει καὶ ὀλισσον, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν οὐτως!
 Ἦς φάτο· τὸν δὲ πατήρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα
 Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σπείδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·*
- 650 *Ἡέλιος δ' ἐπίλαμψε, μαχη δ' ἐπὶ πᾶσα φασάνθη·
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Σπείπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφῆς, αἶ κεν ἰθῆαι*

- Ζῶν ἔτι Ἀχιλλῶν, μεγάλῳ Νέστορος υἱόν·
 Ὀτρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δακρυῶν θάσσον ἰόντα
 655 Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ἄλεθ' ἑταῖρος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίσθησε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Βῆ δ' ἵεναι, ὡς τίς τε λίαν ἀπὸ μευσαύλοιο,
 Ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κα κάμησι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 Οὔτε μιν οὐκ εἰώσι βῶν ἐκ πίναρ ἐλάσθαι,
 660 Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 Ἴδουι, ἀλλ' οὔτε πρήσσει· θαμίεες γὰρ ἄλοιοι
 Ἄντιο αἴσσουσι θρασυεῖων ἀπὸ χειρῶν,
 Καιόμεναι τε δευαί, τάς τε τρεῖ ἐσύμενός περ·
 Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ἦῖς πόλλ' αἰέων· περὶ γὰρ δέε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 Ἀργαλίου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηΐοισι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Ἀλάντισσ' ἐπέτελλεν·
 Λιαντ', Ἀργεῖων ἠγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 Νῦν τις ἐνηεῖς Πατροκλῆος δευλοῖο
 Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίλυτο μελλίχος εἶναι,
 Ζωὸς ἔάν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κίχαινε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 Πάντοσε παπταίνων, ὡς τ' αἰστός, ὅν ῥά τέ φασιν
 675 Ὀξύτατον δέεκεσθαι ὑπουρανίων πετεινῶν,
 Ὅντε, καὶ ὑπόθ' ἔοντα, πόδους ταχύς οὐκ ἔλθε πτόθ,
 Θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακειμένος· ἀλλὰ τ' ἐκ' αὐτῷ
 Ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὄκα λαβῶν ἐξελλετο θυμόν·
 Ὡς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φασιν
 680 Πάντοσε δινεῖσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
 Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐκ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχού δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀχιλλῶ, εἰ δ', ἔγχε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 Δυγρῆς ἀγγελίης, ἢ μὴ ἄφελλε γενέσθαι.
 Ἢδῃ μὲν σὲ καὶ αὐτὸν ὄδομαι εἰσορῶντα
 Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλλῶδει,
 Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ἄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 Ἀλλὰ σὺγ' αἰψ' Ἀχιλῆϊ, θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Εἰπεῖν, αἶ κα τάχιστα νέων ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀχιλλῶς δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
 695 Δῆν δὲ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τῷ δὲ εἰ ὄσσε
 24*

- Δακρυόφι πλησθῶν, θαλαρῆ δὲ οἱ ἔαχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμίλησεν.
 Βῆ δὲ θείων, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δάικεν ἵταρσεν,
 Ἀποδόσθω, ὃς οἱ σχεδὸν ἔστραφε μείνυχας ἱπποῦς.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελλόντα.
 Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διοτρεφίς, ἦθ' αἶε θυμὸς
 Τυρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνόμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλλοῖσιν ἐτυχθῆ.
 705 Ἄλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα διὸν ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὐτὴ ἐπὶ Πατρόκλοε ἦρωϊ βεβήκει.
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θείων, εἶδαρ δὲ προσήυδα.
 Κείνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῆσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν'· οὐδέ μιν οἶω
 710 Νῦν ἵεναι, μάλα περ κηχολωμίνον· ἔκτορι δὲ
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς εἴην Τρῶεσσι μάχοιτο.
 Ἐμῆς δ' αὐτοὶ περ φραζόμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμῖν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρῶων ἐξ ἐροπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.
 715 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μίγας Τελαμῶνιος Αἴας·
 Πάντα κατ' αἴσαν ἔειπες, ἀγακλῆες ὦ Μενέλαε·
 Ἄλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὥκα,
 Νεκρὸν αἰεράντες φέρετ' ἐκ πόνου, αὐτὰρ ὄπισθεν
 Νῆϊ μάχασόμεθα Τρῶσιν τε καὶ ἔκτορι δὲ,
 720 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμῶνυμοι, οἱ τοπάρους περ
 Μίμνομεν ὄξυν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 Ἐπι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὄπισθεν
 Τρωϊκός, ὡς εἶδοντο νέκυν αἰεράντας Ἀχαιοῦς.
 725 Ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἑοικότες, οἷτ' ἐπὶ κάρφῃ
 Βλημίνῃ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητῆρων·
 Ἔως μὲν γάρ τε θείουσι, διαφθαίσει μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλλὰ πεποιθώς.
 Ἄφ' τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 730 Ὡς Τρῶες εἰως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ἐφασίν τε καὶ ἔχχεσιν ἀμφιγυνοῖσιν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἰῶντα μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοῦς
 Σταίησαν, τῶν δὲ τρέπτετο χροῖς, οὐδέ τις ἔτλη
 Πρόσσω αἴξας, παρὶ νεκροῦ θηριώκοσθαι.
 735 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τίτατό σφιν
 Ἄγχιος, ἦτε πῦρ, τό,τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὅρμενον ἑξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι

- Ἐν σιλαῖ μεγάλῃ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἕς ἀνίμοιο·
 760 Ὡς μὲν τοῖς ἴππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀχαιῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ' ὥς θ' ἤμινοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβρόντες,
 Ἐκκῶσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 Ἥ δοκόν, ἧ δ' ὄρου μέγα νῆϊον· ἐν δὲ τε θυμὸς
 765 Τυροῦδ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῷ σπυρδόντεςσιν.
 Ὡς οἷα μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ἔπισθεν
 Αἴαντι ἰσχανέτην, ὥς τε πρῶν ἰσχάνει ὕδαρ
 Ἰλῆως, παδίοιο διαπρῦσιον τετυχηκῶς·
 Ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ βίεθρα
 770 Ἰσχυι, ἄφαρ δὲ τε πᾶσι φόνον παδίοσδε τίθησιν,
 Πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει φηγνῦσι βίοντες·
 Ὡς αἰεὶ Αἴαντι μάχην ἀνέργον ὀπίσσω
 Τρωῶν· οἱ δ' ἄμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιᾶδης καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 775 Τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἧδὲ κολοίων,
 Οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅ, τε σμικρῆσι φόνον φέροι ὀρνίθεσσιν·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἐκτορι κούροι Ἀχαιῶν
 Οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρις.
 780 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πῖσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον,
 Φενυόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

Παρουσία Τετάρτη, Μαΐου 10, 1883 -

Πρὸς τὸν κ. Goodwin

www.libtool.com.cn

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Σ.

Accepto nuntio de nece Patrocli, Achilles planetui et lamentis indulget (1-34). His lamentis ex mari excita Thetis cum cohorte Nereidum ad filium consolandum venit; quem quum ulciscendi Hectoris cupidissimum videt, quamvis id statim ipsi fatale futurum sit, cupidinē ejus in posterum diem differt, quo ei nova a Vulcano fabricanda arma perlaturam se promittit (35-137). Nereidibus domum remissis, Thetis ad Olympum festinat, dum prælium renovatur super Patrocli corpore; quo tandem potiturus erat Hector, nisi Achilles, monitu Junonis, ex fossâ Trojanos truci adspectu voceque terruisset, et funestam ad mœnia fugam fecisset (138-231). Interim Achivi corpus ereptum tabernaculo Achillis inferunt, instante nocte (232-242). Tumultuariam concionem habent Trojani, quibus Polydamas suadet, ut salutem intra mœnia quærant, neu se Achilli in acie objiciant trucidandos; sed prudens consilium displicet Hectori et populo (243-314). Noctem in armis pervigilant Trojani: Achivi, præeunte Achille, Patrocli casum desunt, cadaver curant, lectoque componunt (315-355). Ad Olympum, ubi Jupiter modo conjugem objurgabat, quod Achillem concitasset, eadem nocte pervenit Thetis, inque domo Vulcani amice excipitur (356-427): qui ei facile exoratus clipeum eximiâ arte et reliqua arma fabricatur (428-617).

Ὅπλοποιΐα.

Ὡς οἱ μὲν μάραντο δίμας πρὸς αἰθρομένοιο·
Ἄντιλοχος δ' Ἀχιλλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἤλθεν.
Τὸν δ' εὖρε προπάροιθε νεῶν ὄρθοκραιρῶν,
τὴ φροσύνην ἄνα θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὡ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτὲ καρρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Νηυσὶν ἐπι κλονίσονται, ἀνυζόμενοι πεδίοιο;
Μὴ δὴ μοι τελέσσαι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῶ,
Ὡς ποτὲ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καὶ μοι ἔειπεν,

- 10 Μυρμιδόνων τῶν ἄριστον, ἔτι ζῶντος ἐμείο,
 Χειρῶν ὑπο Τρώων λείψιν φάος ἤελλοιο.
 Ἢ μάλα δὴ τέθνηκε Μυωοίτιον ἄλκιμος υἱός·
 Σχέτιλος, ἧ τ' ἐκίλευον, ἀπωσάμενον δῆϊον πῦρ,
 Ἄφ' ἐπὶ νῆας ἴμεν, μῆδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.
- 15 Ἔως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατα φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τύφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
 Δάκρυα θεῖμα χέων, φάτο δ' ἀγγελλῆν ἄλγεσιν ἦν·
 Ὡ μοι, Πηλῖος υἱὲ δαΐφρονος, ἧ μάλα λυγρῆς
 Πένεσαι ἀγγελλῆς, ἧ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
- 20 Κεῖται Πάτροκλος· τίκνος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 Γυμνοῦ· ἀτὰρ τάς τε τύχῃ ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἰλῶν κόνην αἰδαλίωσαν,
 Χεῖρας καὶ κεφαλῆς, χαρῖεν δ' ἤσχευε πρόσωπον·
- 25 Πεκταρόφῃ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφέζανε τίφφῃ.
 Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλοστί ταυνοθαῖς
 Κεῖτο, φέλησι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχευε δαΐζων.
 Ἀμφὶ δ' ἄς Ἀχιλῆος λήϊσαστο Πάτροκλός τε,
 Θυμὸν ἀναχέμεται μεγάλ' ἰαχόν· ἐκ δὲ θυράζε
- 30 Ἐδραμον ἄμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοτο, λύθει δ' ὑπὸ γυῖα ἐκείτης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτίρωθεν ὀδύροτο, δάκρυα λείβων,
 Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστανε κυδαίμων κῆρ·
 Διῖδι γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτιμήξεισι σιδήρεφ·
- 35 Σμερδαλίον δ' ἔμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 Ἡμίην ἐν βένθοισιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
 Κεῖνοσιν ἰ' ἄφ' ἔπειτα· θεαὶ δὲ μιν ἀμφαγέροτο,
 Πᾶσαι ὄσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
 Ἔνθ' ἄφ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλεια τε Κυμοδόκη τε,
- 40 Νησαίη Σπειώ τε, Θύη δ' Ἄλλη τε βοώπις,
 Κυμοδόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμνώφεια,
 Καὶ Μελίτη καὶ Ἴαιρα, καὶ Ἀμφιδόη καὶ Ἀγωνή,
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσα τε Λυταμένη τε,
 Λεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνευρα,
- 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 Ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Νηλεΐθια, εὐπλόκαμος τ' Ἀριάδεια·
 Ἄλλαι δ' αἰ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
- 50 Τῶν δὲ καὶ ἀργύρεον πλήτο σπῆος· αἶ δ' ἅμα πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοτο· θείης δ' ἔξῃχε γόοιο·
 Κλύτε, κασιγνήται Νηρηίδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι

- Εἶδ' ἐπὶ ἀκούουσαι, δὲσ' ἐμῶ ἔνι κήδεα θυμῶ.
 Ἴ μοι ἐγὼ δειλή, ὣ μοι δυσαριστοτόκεια!
 65 Ἢτ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερὸν τε,
 ἔξοχον ἠρώων· ὃ δ' ἀνίδραμεν ἔρπει ἔσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνοῦ ἀλοῆς,
 Νηυσὲν ἐπιπροΐηκα κορυμνίσιν ἴλιον εἶσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδίζομαι αὐτίς,
 70 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἶσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος Ἥλιος,
 Ἄχνηται, οὐδέ τί σι δύνάμαι χραισαμῆσαι ἰούσα.
 Ἄλλ' ἐμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἧδ' ἐπακούσω,
 75 Ὅ, τι μιν ἔκετο πένθος, ἀπὸ πολέμοιο μένοντα.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπείος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 Λακρυόεσσαι ἔσαν, περὶ δὲ σφισι κύμα θαλάσσης
 Ῥήγγυτο. ταὶ δ' ὅτι δῆ Τροίην ἐρίβωλον ἔκοντο,
 Ἀκτὴν εἰσαντίβαινον ἐπισχερῶ, ἔνθα θαμναὶ
 Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλῆα.
 80 Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 Ὅζυ δὲ κοκκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἴστω·
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξαύδα, μὴ κεύθε· τὰ μὲν δῆ τοι τετέλεσται
 85 Ἐκ Διός, ὡς ἄρα θῆ πρόν γ' εὔχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 Σὺ ἐπιδευομένους, παθεῖν ἔ' ἀεκήλια ἔργα.
 Τῇ δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μήτηρ ἐμῆ, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξέτελεσεν·
 90 Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἑταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τίον ἑταῖρον,
 Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεισα· τεύχεα δ' ἔκτωρ
 Ἀηώςας ἀπέδυσσε κελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 95 Καλά· τὰ μὲν Πηληϊΐ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 Ἥματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον ἔννη.
 Αἶθ' ὄφελος σὺ μὲν αὐθι μετ' ἀθανάτης ἄλιησιν
 Ναιιν, Πηλεὺς δὲ θνητῆν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυχρον εἴη,
 100 Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίς,
 Οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἀνωγεν
 Ζῶειν, οὐδ' ἀνδρῶσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ ἔκτωρ
 Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσῃ,
 Πατρόκλιοιο δ' ἔλωρα Μενοιτιάδῃω ἀποτίσῃ.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεῖς, κατὰ δάκρυ χέουσα·
 105 Ἰακύνθορος δῆ μοι, τέκος, ἴσσαι, οἳ ἄγορεύεις·

- Ἀντίκα γάρ τοι ἔπειτα μῆδ' Ἐκτορα πότμος ἐπιόμοσ. *α. / Tuesday, June 1, 1859*
 Τὴν δὲ μίγ' ὀχθήσας πρόσφρη πόδας αἰκὺς Ἀχιλλεύς.
 Ἀντίκα τεθνήην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρω
 Κτειρομένω ἐπαμύναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
 100 Ἔφθιτ', ἔμειο δὲ δῆσον, ἀρῆς ἀλκίτηρα γειρόσθαι.
 Νῦν δ' ἐπεὶ αὖ νεομαί γε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενομένη φάος, αὐδ' ἑτάροισιν
 Τῶς ἄλλοις, οἳ δὴ πολίης δάμην Ἐκτορι διαγ·
 Ἄλλ' ἤματι παρὰ νηυσὶν, ἐπείσιν ἄχθος ἀρούρης,
 105 Τῶτος ἑών, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχαιτώνων
 Ἐν πολέμῳ ἄγορῃ δέ τ' ἀμείνονός εἰσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἕρις ἐκ τῆ θεῶν, ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιο,
 Καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφίηκε πολύφρονά περ χαλεπήναι·
 Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλιβερμένοιο
 110 Ἄνδρῶν ἐν στήθεσιν ἀξίεται, ἧῦτε καπνός·
 Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλασεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν προετίχθαι εἴσομεν, ἀχνημένοναί περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' εἰμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετήρα κίχαια,
 115 Ἐκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δεξομαι, ὅππότε κεν δῆ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελίσει, ἧδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Οὐδέ γάρ οὐδέ βίη Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,
 Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι·
 Ἀλλὰ ἰ Μοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλῆος χόλος Ἠφης.
 120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
 Κέλοσμι, ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀραμην.
 Καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Λαρδανίδων βαθυκόλπων,
 Ἀμφοτέρῃσιν χεροὶ παρειαίων ἀπαλάων
 Δάκρυ ὁμορφαμένην, ἀδινὸν στεναχῆσαι ἐφείην·
 125 Γνοίεν δ' ὡς δὴ θηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πίπαυμαι.
 Μῆδέ μ' ἔρακε μάχης, φιλιοναί περ· οὐδέ με πείλας.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἐπιπτα θεῶ θεῖτις ἀργυρόπεζα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· αὐ κακὸν ἔστιν,
 Τυρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὴν ἄλσθρον·
 130 Ἀλλὰ τοι ἔντινα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
 Χάλκεια, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Αὐτός ἔχων ὁμοῖον ἀγάλλεται· οὐδέ ἔφαμι
 Διφρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φάος ἐγγύθεν ἀντῆ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσσε μοῖραν Ἀφροδῆος,
 135 Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ἀφθαλμοῖσιν ἰδῆσαι.
 Ἡῶθεν γάρ νεῦμαι, ἄμ' ἠέλλω ἰωνόντι,
 Τεύχεα καλὰ φέρονται παρ' Ἡφαίστιο ἀνακτος.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλιν ἱράπεθ' ὤϊος ἰδοῦ·

- Καὶ στρεφθεῖς, ἄλλοι κωιγγήησι μετήδα·
 140 Τρεῖς μὲν γὰρ ὄντι θαλάσσης εὐρέα κόλποι,
 Ὀνομεταί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσασ' ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλύμπου
 ἔμμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἶ κ' ἐθέλωσι
 τίαι ἐμῶ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
 145 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κύμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
 Ἡ δ' αὐτ' Οὐλύμπόνδε θυῖα θείης ἀργυρόπεζα
 ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐτείκοι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλύμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίῳ ἀλαλήτῳ ἕφ' Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο
 150 Φεύγοντες, γῆάς τε καὶ Ἑλλάς ποτον ἴκογτο.
 Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἐπὶ νῆμιδος Ἀχαιοὶ
 ἔκ βελίων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντι Ἀχιλῆος·
 ἄστις γὰρ δὴ τότεν κίχον λαός τε καὶ ἱσποι,
 Ἔκτωρ τε Πριάμοιο παῖς, φλογὶ εἵκελος ἀλκήν.
 155 Τρεῖς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαιδιμος Ἔκτωρ,
 Ἐκίμεναι μίμῳς, μέγα δὲ Τρῳέσσιν ὀμόκλα·
 Τρεῖς δὲ δὴ Ἄλαντες, θούρην ἐπικαιμένοι ἀλκήν,
 Νεκροῦ ἀπαστυφάλειαν· ὁ δ' ἐμπεδον, ἀλλὰ πεποιθεῖς,
 Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὐτε
 160 Στάσκει μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σωματος οὔτι λείονι αἰθῶνα δύναται
 Πιομίνες ἄγραυλοι μέγα πινύοντα δίδεσθαι·
 Ὡς φη τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Ἄλαντε κορυτὰ
 Ἔκτορα Πριάμιδην ἀπὸ νεκροῦ δευδίζασθαι.
 165 Καὶ γύ κεν εἰρυσσίν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 Ἐὶ μὴ Πηλεῖωνι ποδῆνεμος ὤπια ἴρις
 Ἄγγελος ἦλθε θείου ἀπ' Ὀλύμπου, θεορήσσεσθαι,
 Κρύβδαι Διὸς ἄλλον τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 Ἄγχου δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅρασι, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατροκλῆν ἐπαμύνον, οὐ εἵνεκα φύλοπις αἰνή
 Ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους δλέκουσιν,
 Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 Οἱ δὲ ἐρύσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσαν
 175 Τρῳέες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαιδιμος Ἔκτωρ
 Ἐκίμεναι μέμονεν· κεφαλῆν δὲ ἐ θυμὸς ἀνάγει
 Πῆξει ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειφῆς.
 Ἄλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κείσο· σέβας δὲ σε θυμὸν ἰκίεσθαι,
 Πάτροκλον Τρῳῆσι κωσὴν μέληθρα γενέσθαι·
 180 Σοὶ λείβη, αἶ κέν τι νέκυος ἡσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρεκς Διὸς Ἀχιλλεύς·

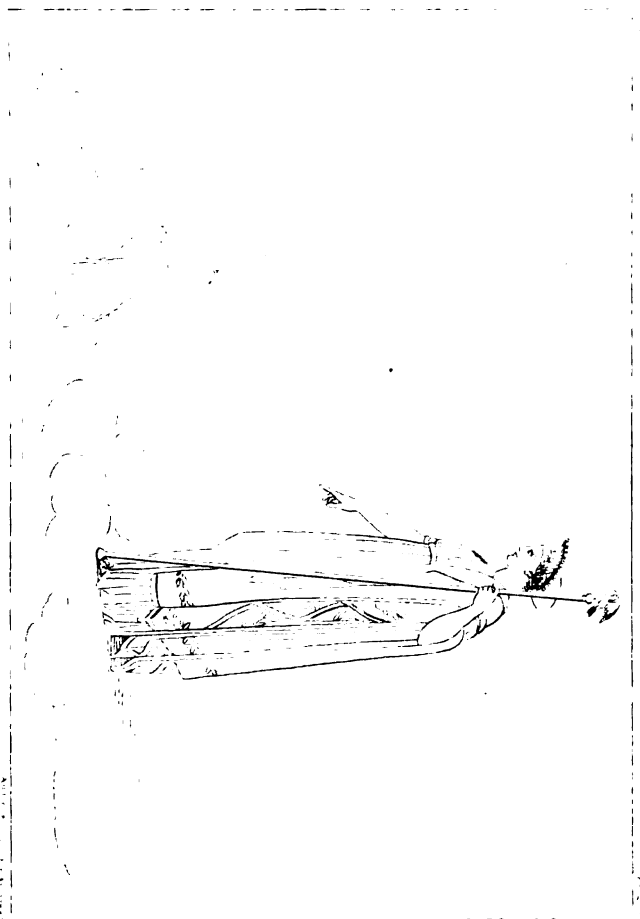

HERS ORPHING THE NEWBY - CONSTRUCTION BY THE

www.libtool.com.cn

Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἔμολ' ἔγγελον ἦεν ;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆγεμος ἄκτι' Ἴρις·
 Ἥρη με πρόσηκε, Διὸς κυδρὴ παρακούεις·
 185 Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίλυτος, εὐδαί τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφιπέμπτουσι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκίς Ἀχιλλεύς·
 Πῶς τ' ἄρ' ἔω μετὰ μῶλων ; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἑεῖνοι·
 Μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εὖ διαφρήσεισθαι,
 190 Πρὶν γ' αὐτὴν εἰθεύσαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδοίμαι·
 Στυγτο γάρ Ἡρακλειοτο πάρ' οἰσόμεν ἔντα καλῶ.
 Ἄλλου δ' οὐ ταυ οἶδα, τῷ ἄν κλυτὰ τεύχεα δῶω,
 Εἰ μὴ Διαντίος γε σάκος Τυλαμωνιάδαο.
 Ἄλλὰ καὶ αὐτός ὄγ', ἔλπερ', ἐπὶ πρότευσιν ὀμιλεῖ,
 195 Ἐγχεῖ δηϊῶων περὶ Παιτρύκλειο θεανότιος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆγεμος ἄκτι' Ἴρις·
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἔμεν, ὁ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 Ἄλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰών, Τρῶεσσι φάνηθι,
 Αἰ κί σ' ὑποδδίσαιστας ἀπόσχεσθαι πολέμοιο
 200 Τρῶεσ, ἀνακνεύουσι δ' Ἀργῆιοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τυφόμενοι· ἄλλη γέ τ' ἀπάπνευσι πολέμοιο. XX Thus day, May 12, 1953
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέθη πόδας ἄκτι' Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἄστο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 Ἄμμοις ἰσθμίοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
 205 Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νήφος ἔστρεψε δια θεῶων
 Χρῶσσαν, ἐπ' αὐτοῦ δαίε φλόγα παραφανέουσαν.
 Ἦς δ' ὅτε κενὸς ἰὼν ἐξ ἔστρεος αἰθέρος ἵκηται,
 Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δηϊοὶ ἀμφιμάχονται,
 Οἷτε πανημέριοι στυγερῶ κρήνονται Ἀργῆ
 210 Ἄστας ἐκ σφαιτέρου· ἄμα δ' ἤελλε καταδύνη
 Πηρσοὶ τε φλεγίθουσι ἐπήριμοι, ὕψος δ' αἰγῆ
 Ἰγνεται αἰσσοῦσα, παρακίστεσσιν ἰδίοθαι,
 Αἰ κίεν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκίτῃρος ἵκονται·
 Ἦς ἄπ' Ἀχιλλεύος κεφαλῆς σέλας αἰθίρ' ἵκασται.
 215 Ἐπὶ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τεύχεος· σὸδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 Μλογοῖτο· μητρὸς γάρ πνευρὴν ἀπέχετ' ἐρετιμήν.
 Ἐνθα στάς ἦν· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Φθίγεται· ἀτὰρ Τρῶεσσιν ἐν ἔσπετον ὄρος κυδοιμένη.
 Ἦς δ' ὅτ' ἀρκέζη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλληγέ
 220 Ἄστυ περικλομένων δάκρον ὑπο θυμοραϊστέων·
 Ἦς τότε ἀρκέζη φωνή γένητ' Αἰακίδαο.
 Οἱ δ' ὡς σὺν ἄϊον ἔπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 Πᾶσιν ὀφείθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτερηες ἵπποι
 Ἄψ ὄχεα τρόπιον· ὄσαστο γὰρ ἔλγαι θυμῶ.
 25

- 225 Ἡνίοχοι δ' ἐκπλήγην, ἐπεὶ ἴδον ἀνάματον πῦρ
 Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλεΐδου
 Δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐς θεῶν γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρῆς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἔαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 Τρῆς δὲ πικηθήσαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
- 230 Ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυώδεκα φῶτις ἄριστοι
 Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βαλίων ἐρύσαντες,
 Κατθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφοτέρων ἑταῖροι
 Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφί ποδῶν ἔειπε Ἀχιλλεύς,
- 235 Δάκρυα θεῖμα χέων, ἐπεὶ εἶδα πιστὸν ἑταῖρον,
 Κείμενον ἐν φέρετρῃ, δεδαγμένον ὄδῳ χυλῶν.
 Τὸν ᾧ ἦτοι μὲν ἐπιμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
 Ἥλιον δ' ἀνάματα βοσῆπις πότνια Ἥρη
- 240 Πέμπην ἐπ' Ὀκεανοῖο φοῖς αἰέοντα νείσθαι·
 Ἥλιος μὲν ἴδου, παύσαντο δὲ διὸι Ἀχαιοὶ
 Φυλότιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ἑσμίης
 Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν αἰκίης ἵππους·
- 245 Ἐς δ' ἀγορῆν ἀγέροντο, πάρος δόσποιο μίδεσθαι.
 Ὀρθῶν δ' ἰσταῶτων ἀγορῆ γίνεται, οὐδέ τις ἐτλη
 Ἐξέσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, σὺν ἑκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξαφάνη, θερὸν δὲ μάχης ἐπέπαινε Ἀλεγεινῆς.
 Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύων,
- 250 Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἶος ὄφα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἦ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχευε πολλὸν ἔνικα·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μᾶλα φράζεσθε, φίλοι· κίλομαι γὰρ ἔγωγε
- 255 Ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μῆναι· Ἡὸ δὲ δὴ
 Ἐν κεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκὰς δ' ἀπὸ τειχεῶς αἶψαν.
 Ὅσφα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μῆνις διῆ,
 Τῶσφα δὲ φητέροι πολυμῆξιν ἦσαν Ἀχαιοὶ.
 Καίρεσκον γὰρ ἔγωγε θεῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαίωω,
- 260 Ἐλπομένως νῆας αἰρησόμεν ἀμφιπέλασας.
 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα ποδῶν Πηλεΐδα·
 Οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέβριος, οὐκ ἐθελήσει
 Μῆναι ἐν κεδίῳ, ὅθι παρ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὶ
 Ἐν μίσῳ ἀμφοτέρω μῖνος Ἄρης δατέονται,
- 265 Ἄλλα περὶ πτόλιος τε μαχίσσεται ἤδη γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ· πίθεσθέ μοι· ὦδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νῦξ ἀπέπαινε ποδῶν Πηλεΐδα

The great waves of the night hold of day
have led to the end of the world in the command

www.libtool.com.cn

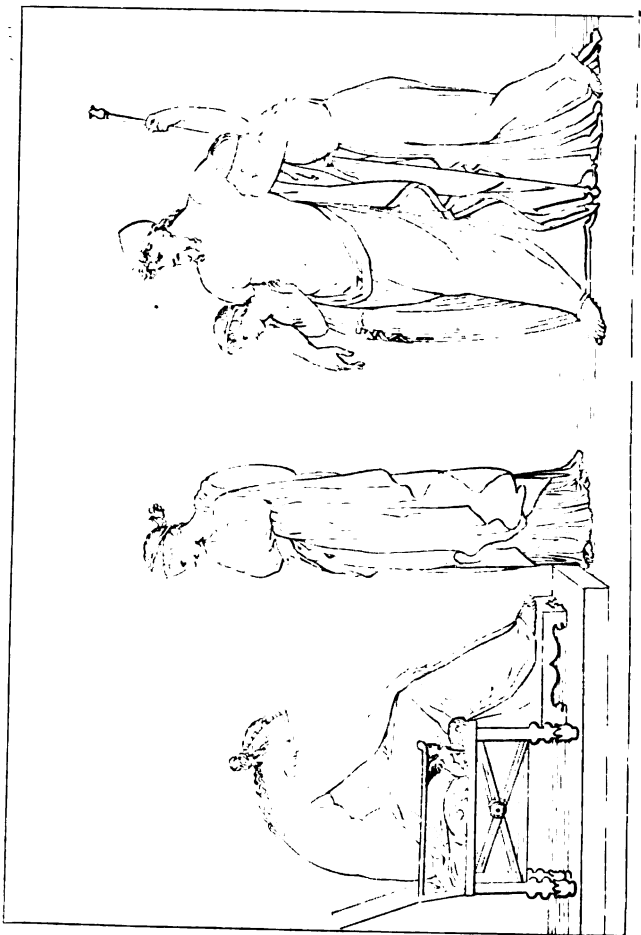
- Ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμι κινήσεται ἐνθάδ' ἰόντας
 Ἀύριον ὀρηκταῖς σὺν τεύχεσιν, εὐρύ τις αὐτὸν
 270 Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἥλιον ἰσθῆ,
 Ὃς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἴδονται
 Τρώων· αἶ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐρατος ὠδε γένοιτο!
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπίσσει πειθαίμεθα, κηδομένοισι παρ,
 Ἦνκτα μὲν ἂν ἀγορῇ σθένης ἔξομεν· ἄστν δὲ πύργου,
 275 Τηγλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 Μακρὰί, εὐξέστοι, ἔξενυμέναι εἰρυσσοῦνται.
 Πρωὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Στησόμεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγισον, αἶ κ' ἐθέλῃσω
 Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τεύχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 280 Ἄψ πάλιν εἰς ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἰφιαυχένας ἵππους
 Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων.
 Εἶπαι δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορηθῆναι ἕασι,
 Οὐδέ ποτ' ἐκπίρῃσι, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἴδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτι ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ὃς κέλευαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι ἀντίς ἰόντας.
 Ἦ οὐπα κευκόρησθε ἐλμμένοι ἐνδοθι πύργων;
 Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπις ἀνδρωποὶ
 Πάντες μυθήσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 290 Ἦν δὲ δὴ ἑξαπόλοισι δόμων κειμήλια καλά·
 Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηρόνην ἱρατεινήν
 Κτήματα πεφράμεν ἔκει, ἐπεὶ μέγας οὐδύσατο Ζεὺς.
 Ἦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ, θαλάσῃ τ' ἔλαι Ἀχαιοῦς,
 295 Ἠῆπια, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
 Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπίσσειται· οὐ γὰρ ἕασω.
 Ἄλλ' ἀγασθ' ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθαίμεθα πάντες.
 Ἦν μὲν δόρπον ἔλασθε κατὰ στρατὸν ἐν τελείεσσιν,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
 Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορήσαι,
 Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἤ περ Ἀχαιοῦς.
 Πρωὶ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Ἦνυσιν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγείρομεν οἶον Ἄρηα.
 305 Εἰ δ' ἐτιόν παρὰ ναῦσιν ἀνίστη διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἄλγισον, αἶ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἕσεται. οὐ μιν ἔγωγε
 Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 Στήσομαι, ἧ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἧ κε φεροίμην.
 ἔνός ἐνυάλιος, καὶ τε κτανίοντα κατέκτα.
 310 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρώεσσι κελάδησας,

- Νῆπιοι· ἐκ γὰρ σφῶν φρένας ἔλλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἔκτορι μὲν γὰρ ἐπήρησαν, κακὰ μητιώωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
 Δόρπον ἐπειθ' ἔλλοντο κατὰ στρατιῶν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 215 Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεσιτώχοστο γούνας.
 Τῷσι δὲ Πηλεΐδης ἀδιντοῦ ἐξήρχε γούνοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θάμενος στήθεσεν ἑταίρου,
 Πικρὰ μάλα στενάχων· ὅστις κῆρ ἠγγίνειος,
 Ἦν δ' ἄρ' ὑπὸ σκύμνους Ἰασσηβόλος ἀρπάσῃ ἀνήρ
 220 Ἦλθ' ἐκ πυκινῆς· ὁ δὲ τ' ἄχνηται ὄσταρος ἔλθων·
 Ἡελλὰ δὲ τ' ἄγκα' ἐπῆλθε μετ' ἀνείρος ἔχνη· ἔρποντῶν,
 Εἴ ποθεν ἔξυροι· μάλα γὰρ θεϊμὸς χόλος αἰρεῖ·
 Ἦς ὁ βαρυστινάχων μεταφείνει Μυρμιδόνεσσιν·
 Ἦν πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔειπαλον ἤματι κείνῃ,
 225 Θαρσύνων ἦρωα Μυρμιδόνεσσιν ἐν μεγάροισιν·
 Φῆν δὲ οἱ εἰς Ὀπίοντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάδειν,
 Ἦμιον ἐκπίρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἴσαν.
 Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρῶσσι νοήματα πάντα ταλαινῆ.
 Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
 230 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὰ νοστήσαντα
 Δίξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππῆλάτα Πηλεΐς,
 Οὐδὲ θεΐτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθίξει.
 Νῦν δ' ἐπεὶ σὺν Πάτροκλῃ, σὺν ὄσταρος ἐμ' ὑπὸ γαῖαν,
 Οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' ἔκτορος ἐνθάδ' ἐνείκη
 235 Τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φορτῆος·
 Δωδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρωῶν ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένιοι χολωθείς.
 Τόφρα δὲ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσαι κίλισαι αὐτῶς·
 Ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαὶ καὶ Λαρδανίδες βαδύκολποι
 240 Κλαύσονται, τύπτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι,
 Τὺς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι τε δουρὶ τε μακρῷ,
 Πιείρας πέρθοντε πόλις μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἦς εἰπὼν ἱπάρκοισιν ἐπέκλετο Δίος Ἀχιλλεύς,
 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μίγαν, ὄφρα τάχιστα
 245 Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεσσα.
 Οἱ δὲ λοιποχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλῆφ,
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχσαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἰλόντες·
 Γιστρὴν μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἦροσι χαλκῷ,
 250 Καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἑλαίῃ·
 Ἐν δ' αἰτελάς πλησαν ἀλείφατος ἐννεοόροιο·
 Ἐν λεγέσσι δὲ θέντες, ἑατῶν λιτὴ κάλυψαν
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δὲ, φάρεϊ λευκῷ.

www.libtool.com.cn

ALFRED, KING OF ENGLAND, VISITING THE

ALFRED, KING OF ENGLAND, VISITING THE

- Παννύχοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλῆα
 262 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεσιτώζοντο γούντας. —
 Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κοισιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ἐκρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ἄσπήςσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχὺν· ἦ ῥά νυ σάιο
 Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο κρηνημαίοντες Ἀχαιοί.
 263 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Δινότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτῶς ἀνδρὶ τελέσσαι,
 Ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 Πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημι θεῶν ἔμμεν ἀρῆστη,
 264 Ἀμφοτέρων, γαστήρ τε, καὶ οὐντα σὴ παράκοιτις
 Κίκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
 Οὐκ ὄφραλον Τρῶεσσι κοιτωσαμένη κακὰ φήσας;
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 Ἡραίστου δ' ἔκαπε δόμον Θέτις ἀργυροπέξα,
 270 Ἀφθιτον, ἀσπαρόντα, μετακρηπὶ ἀθανάτοισιν,
 Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποθῶν.
 Τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶοντα, ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
 Σπείδοντα· τρίποδας γὰρ εἴκοσι πάντας ἔτευχεν,
 Ἐστάμεναι περὶ τοῖχον εὐσταθείος μεγάροιο·
 272 Χρῦσεια δὲ σφ' ὑπὸ κύνεα ἐκάστω πυθμένῃ θῆκεν,
 Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον θασαίαι ἀγῶνα,
 Ἢδ' αὐτὴ πρὸς δάμα νιολατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
 Οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, σῶατα δ' οὔπω
 Δαυδάλα προσέκλειτο· τὰ ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμός.
 268 Ὅφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονῶτο ἰδυίησι πρηπίδεσσι,
 Τύφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυροπέξα.
 Τὴν δὲ ἴδε προμολούσα Χέρις λιπαροκρήδεμνος,
 Καλή, τὴν ὤπτιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 265 Τέπει, Θέτι ταρῦπεπτε, ἱκάνεις ἡμέτερον δαί,
 Αἰδοῖη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμνίεις.
 Ἄλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι παρ' ἕλινα θείω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δια θεῶν.
 Τὴν μὲν ἔπειτα καθέεισαν ἐπὶ θρόνον ἀργυροήλον,
 266 Καλοῦ, δαυδαίου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 Κέκλετο δ' Ἡραίστου κλυτοτέχνην, εἰπέ τε μῦθον·
 Ἡραίστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νῦν τι σέλο χαιλῆει.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἥ ῥά νῦ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοῖη θεὸς ἔνδον·
 268 Ἢ μ' ἐσάσσω, ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἣ μ' ἐθέλησεν

- Κρύψαι, χωλὸν ἰόντα· τοί' ἄν κάθον ἄλγα θυμῷ,
 Εἰ μὴ μ' Εὐφροσύμη τε Θέτις θ' ὑπέδειξτο κόλπῳ,
 Εὐφροσύμη, θυγάτηρ ἀφοφύσου Ἰλκασοῖο.
- 400 Τῆσι παρ' εἰνάτεσι χάλκειον δαιδαλα πολλά,
 Πόρπας τε γραμπτάς θ' ἔλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 Ἐν σπηΐ γλαφυρῷ· παρὶ δὲ φόρος Ἰλκασοῖο
 Ἄφρῳ μορμύρων ὄϊεν ἀσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ἤδισεν, οὔτε θείων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
- 405 Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐφροσύμη ἴσαν, αἶ μ' ἰσάσσαν.
 Ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἴκει· τῷ με μάλα χρεώ
 Πάντα θεΐτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίθειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράδειξ ξεινήια καλά,
 Ὅφρ' ἄν ἐγὼ φύσας ἀποθελιομαι ἔπλα τε πάντα.
- 410 Ἡ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτιο πέλωρ αἶητον ἀνίστη,
 Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κήμαι φέοντο ἀραιαί.
 Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα
 Λάργακ' ἐς ἀργυρίην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 Στόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφὺ χεῖρ' ἀπομόρηνυ.
- 415 Αὐχένα τε σιβαρόν καὶ στήθεα λαχρήντα·
 Αὐτὰ δὲ χιτῶν· ἔλε δὲ σκήπτρον παχὺ, βῆ δὲ θύραζε,
 Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι φέοντο ἀνακτι,
 Χρυσίαι, ζωῆσι νεφισιν εἰοικυῖαι.
 Τῆς ἐν μὲν νόος ἰστί μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐτῇ,
- 420 Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θειῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἰ μὲν ὑπαιθρα ἀνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἔφραση,
 Πηλοῖον, ἔνθα θεΐτις παρ', ἐπὶ θρόνου ἴζε φαινεοῦ·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φύ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, θεΐτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
- 425 Διδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμλίως,
 Αὐτὰ ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δὲ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἰστίν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα θεΐτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἦφαιστ', ἧ ἄρα δή τις, ὄσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
- 430 Τρσσάδ' ἐνὶ φρεσίν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
 Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασιῶν Κρονίδης Ζεὺς ἄλγ' ἔδωκεν;
 Ἐκ μὲν μ' ἀλλῶν ἀλιῶν ἀνδρῶν δάμασσαν,
 Διαικίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτιην ἀνέρος εὐνήν,
 Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὲ γῆραϊ λυγρῷ
- 435 Κεῖται ἐνὶ μεγάροισι ἀρημένος. ἄλλα δὲ μοι νῦν·
 Ἴδὼν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφίμεν τε,
 Ἐσοχὸν ἥρωϊον· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἐργεῖ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτόν ὡς γουρῷ ἀλωῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροΐηκα κορωνίσιν ἴλιον εἶσω,

THE HISTORY OF THE LIFE OF SAMUEL JOHNSON

She had no more to say to her friend
But still press'd on her sister's hand

www.libtool.com.cn

- 440 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέχομαι αὐτίς,
 Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶνος εἶσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶμι καὶ ὄρα φάος Ἑλλίοιο,
 Ἄρνεται, οὐδέ τί οἱ δύνάμαι χραισμῆσαι ἰούσα.
 Κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔβλεον νῆες Ἀχαιῶν,
 445 Τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἦτοι ὁ τῆς ἀχίωσ, φρένας ἐφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρωῆς ἐπὶ πρύμνεσσιν ἔελλεον, οὐδέ θυράζε
 εἶων ἐξίναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 Ἐρῶ αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠρῆντο λοιγὸν ἁμύνας·
 Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλοον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσαν,
 Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν.
 Πᾶν δ' ἤμαρ μάραντο περὶ Σχαιῆσι πύλησιν·
 Καὶ νύ κεν αὐτήμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 Πολλὰ κακὰ βέβηκτα, Μενoitίλου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἔκτορι κύδος ἔδωκεν.
 Τῶν τε καὶ νῦν τὰ σά γούναθ' ἰκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλησθα
 Τῶ ἱμῶ ὠκυμῶρον δόμον ἀσπίδα καὶ τροφάλειαν,
 Καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυροῖς ἀραρυίας,
 460 Καὶ θώραχ'· ὁ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἱταῖρος,
 Τρωσὶ δαμῆς· ὁ δὲ κείται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 Διὶ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχίος ὤδε δυναίμην
 465 Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι·
 Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσειται, οἷά τις αὐτὴ
 Ἀνθρώπων πολίων θαναμάσσειται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λέπειν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 Τὺς δ' ἐς πύρ' ἔτραψε, κίλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 Φύσαι δ' ἐν χόανοισιν εἰλκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 Παντοίην εὐρηστον αὐτμὴν ἐξανειῶσαι,
 Ἄλλοτε μὲν σπεύδοσι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτὴ,
 Ὅπως Ἐφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 Καὶ χρυσοῦν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 Ραιστήρα κρατερῆν, ἐτήρησι δὲ γέντο πυράρην.
 Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινῆν,
 480 Τριπλακὰ, μαρμαρήν, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμώννα.
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυῖραι κραπίδεςσιν.

Ἐν μὲν γαῖαν ἔκειξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 Ἥλιόν τ' ἀκάμαντα, Σιλήτην τε κλήθουσας,
 295 Ἐν δὲ τὰ τεύχεα πάντα, ταῖσι οὐρανός ἐστεφανέεται,
 Πηλεΐδης δ' ἑτάδω τε, τό τε σθένος Ἰφίτωνος,
 Ἄρπυιον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπέκλησιν καλλίουςιν,
 Ἐκ' αὐτοῦ στεφάνεται, καὶ τ' Ἰφίωνα δοκεύει,
 Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοστράων Ἰλακοῖο.
 300 Ἐν δὲ δύνε ποίησε πόλις μερόπων ἀνδράων
 Καλῶς. ἐν τῇ μὲν ἴα γάμοι τ' ἕσαν εὐλαπίνας τε·
 Νύμφας δ' ἐκ θαλάμῳ, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
 Ἡγίονον ἀνά ἄστυ· πολὺς δ' ἕμναιος οὐραίου·
 Κούροι δ' ὀρχηστῆρες εἰδίονον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 305 Ἀύλοι φόρμυγγές τε βοῆν ἔχον' αἰ δὲ γυναῖκες
 Ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκαστή.
 Ἄσοι δ' εἰν ἀγορῇ ἕσαν ἀνδρῶσι· ἐνθα δὲ γέμοις
 Ἰφίωνα· δύνε δ' ἀνδρες ἐνέκλειον εἴνεκα ποιηῆς
 Ἄνδρος ἀποφθιμένου· ὃ δ' ἀναίετο μηδὲν ἰλίεσθαι,
 310 Δῆμψ πεφανσκων· ὃ δ' ἀναίετο μηδὲν ἰλίεσθαι.
 Ἄμψω δ' ἰέσθην ἐπὶ Ἰσάφω κείραθ ἰλίεσθαι.
 Ἄσοι δ' ἀμφοτέρωσιν ἐπήκτων, ἀμψὲς ἀρωγοί·
 Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήττων· οἱ δὲ γέροτες
 ἔκαστ' ἐπὶ ἑσπετοῖσι λήθοις, ἰεραὶ ἐπὶ κυκλάω·
 315 Σπῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χεῖρσιν ἔχον ἠεροφάνων·
 Τοῖσιν ἐπειτ' ἤισσον, ἀμοιβηδὲς δὲ δίαζον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύνε χρυσοῖο ταλαντα,
 Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύνητα εἴποι·
 Τὴν δ' ἰτίρην πόλιν ἀμψὶ δύνε στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 320 Τεύχεσι λαμπρόμενοι. δίκη δὲ σφισιν ἦνδαν βουλή,
 Ἥδ' διαπραθίειν, ἣ ἀνδρα πάντα δάσασθαι,
 Κτησίην ὄσων πτολιέθρων ἐπήρατον ἐντὸς ἔειργεν·
 Οἱ δ' οὐπω κελθόντο, λόχη δ' ὑπεδυρήσονται.
 Τεῖχος μὲν ὅ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ γῆπια τέσσα
 325 Ἔσταν, ἐφροσταῖτες, μετὰ δ' ἄνδρες, ὅθς ἔχε γῆρας·
 Οἱ δ' ἕσαν· ἦρα δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἄμψω χρυσοῖο, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην,
 Καλῶ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν, αἴτε θεῶ κερ,
 Ἄμψὲς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπεκλήοντες ἦσαν.
 330 Οἱ δ' ὅτε δὴ ὅ' Ἰκωνον, ὅθι σφισιν εἶκε λοχῆσαι,
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρμόσις ἐπὶ πάντεσσι βοτοῖσιν,
 Ἐνθ' ἄρα τολῶν ἔχοντ', εἰλυμένοι αἰδοπι χαλκῷ.
 Τοῖσι δ' ἐπειτ' ἀπάνευθε δύνε σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 Δέγμενοι ὀππότῃ μῆλα ἰδοάτο καὶ ἱλίας βοῦς.
 335 Οἱ δὲ τάχα προγίγαντο, δύνε δ' ἄμ' ἔποντο τομήτες,

5 June 2017
 11:15
 ...

Τερπόμενοι σύριγγι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 Οἱ μὲν τὰ προΐδοντες ἐπίδραμον, ὅκα δ' ἔπειτα
 Τύμοντι ἄμφι βοῶν ἄγίλας καὶ πῖαια καλά
 Ἀργεῖων οἶον· κίετον δ' ἐπὶ μηλοβοτήρας.
 890 Οἱ δ' ὡς εὖν ἐπύθοντο πολὺν κίλαδον παρὰ βουσίην,
 Εἰράων προκάρουθε καθήμενοι, ἀντίκ' ἐφ' ἵππων
 Βάντες ἀεραυποδῶν μετακίεθον, αἶψα δ' ἴκαντο.
 Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παταμαῖα παρ' ἄρδας,
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκίφρασαν ἐγχείησιν.
 895 Ἐν δ' ἔβρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἀμίλλαν, ἐν δ' ὀλοή Κῆρ.
 Ἄλλον ζῶον ἔχουσα νεώτατον, ἄλλον ἄουτον,
 Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μύθον ἔλεε ποδοῖν·
 Εἶμα δ' ἔχ' ἄμφ' ἄμοισι διαφροίνον αἵματι φρωτῶν.
 Ἦμίλλαν δ', ὥστε ζῶοι βροτοί, ἦδ' ἐμάχοντο,
 900 Νευροῦς τ' ἀλλήλων ἔφρασε κατατεθνηῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει νεῖον μαλακῆν, πειραὶν ἄρουραν,
 Εὐρύειαν, τρίπαλον· πολλοὶ δ' ἀροτήρες ἐν αὐτῇ
 Ζευγα διενύοντες ἐλάττηον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Οἱ δ' ὅπαστε στρέψαντες ἰκοίετο τέλοσιν ἀφάρτης,
 905 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέσπας μελιηδέος οἶνον
 Δόσπεν ἀνήρ ἐπιείν· τοὶ δὲ στρέψασκαν ἄν' ὄγμους.
 Ἴέμενοι νεῖοιο βαθείης τέλοσιν ἰέσθαι.
 Ἡ δὲ μελαινεὶ ὄπισθεν, ἀφρομένη δὲ ἐφίκει,
 Χρυσείη περ ἑσῦσα· τὸ δὲ κίεθι θαῦμα τέτυκτα.
 910 Ἐν δ' ἐτίθει τίμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριωδι
 Ἦμων, ὀδείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτρωμα πίπτων ἔφραζε,
 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετήρες ἐν ἄλλεδανοῖσι δίοοντο.
 Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετήρες ἐφίστασαν· αὐτὰρ ὄπισθεν
 915 Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκυλλίδεσσι φέροντες,
 Ἀσπερχές παρῆγον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 Σηήπτηρον ἔχευ ἰσότημαι ἐπ' ὄγμον γηθόσωνος κῆρ.
 Κήρυκις δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ θροῦ δαῖτα πίνατο.
 Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μίγαν ἄμφαπον· αἱ δὲ γυναῖκες,
 920 Δεῖπνον ἐφίθεισιν, λευκ' ἄλφιτα πολλὰ κάλυνον.
 Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μίγα βριθουσαν ἄλαην,
 Καλήν, χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνα βότρυες ἦσαν·
 Ἔσθηται δὲ κόμας διὰμπρερές ἀργυροῖραν.
 Ἀμφὶ δὲ κωνίην κάπτεον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσαν
 925 Κασσιτέρου· μία δ' οἷα ἄταρπιτός ἦεν ἐπ' αὐτῆρ,
 Τῇ νίσσοντο φοφῆς, ὅτι τραγόφειν ἄλαην.
 Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠέθαι, ἀταλά φρονέοντες,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.

- Τούσιν δ' ἐν μίσσοισι καίς φέρμιγγι λιγυῆ
 570 Ἴμερον κιδάρει· Ἴνον δ' ἐπὶ καλὸν ἄειδεν
 Δεκταλή φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἄμαρτη
 Μολπῇ τ' ἰγγυῆ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγίλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊάων·
 Αἰ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχαιο κασαιτίρου τε·
 575 Μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπισσιύοντο νομόνδε,
 Πὰρ ποταμὸν κελάθορτα, παρὰ φοδανὸν δονακῆ.
 Χρυσοῖοι δὲ νομῆς ἄμ' ἐστιχέοντο βόεσσι,
 Τίσσαρες, ἐνεία δὲ σφι κύνας κόδας ἀργοὶ ἔπαντο.
 Σμαρδαλίω δὲ λίοντε δὴ ἐν πρώτῃσι βόεσσι
 580 Τυρόν ἐρύγγηλον ἐχέτην· ὃ δὲ μακρὰ μεμνηκῆς
 ἔλαστο· τὸν δὲ κύνας μετακλάδον ἠδ' αἰζηοί.
 Τὼ μὲν ἀναφῆξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην,
 Ἐγκατα καὶ μίλαν αἶμα λαφύρυστον· οἱ δὲ νομῆς
 ἄστως ἐνδύσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
 585 Οἱ δ' ἦτοι δακίειν μὲν ἀπετρωπέωντο λόντων,
 Ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγυὸς ὑλάκτεον, ἔα τ' ἄλιοντο.
 Ἐν δὲ νομόν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἶων ἀργυρώνων,
 Σταθμούς τε κλισίας τε κατηγεφίας ἰδὲ σπηούς.
 590 Ἐν δὲ χορὸν ποικίλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Τῷ ἑκλον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κρωσσῷ εὐρύη
 Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦ᾽ ἔθειοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιοι
 Ὠχεύντι, ἀλλήλων ἐπὶ καρπῶ χεῖρας ἔχοντες.
 595 Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτάς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 ἔλατ' ἐννήτους, ἦμα στίλβοντας ἑλαίῳ·
 Καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνους ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 ἔχον χρυσεῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτι μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοιισι πόδεσσι
 600 Ρῦα μάλ', ὡς ὅτι τις τροχὸν ἄρμενον ἐν καλάμῃσιν
 Ἐζόμενος κεραιμὲς παιρήσεται, αἶ κε θέσιν·
 Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στήσας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἴμεροντα χορὸν περιόταθ' ὄμιλος,
 605 Τερπόμενοι· ἢ μετὰ δὲ σφιν ἐμίλπετο θεῖος αἰδὸς,
 Φορμίζων] δῶι δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
 Μολπῆς ἑκάχοντος, ἰδίνενον κατὰ μίσσους.
 Ἐν δ' ἐπίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὀκλεινοῖο,
 Ἄστυγα παρ' κυμάτην σάκεος κύνα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 Τεύξε ἄρα οἱ θώρηκα, φαεινότερον πυρὸς ἀγῆς·
 Τεύξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρήν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,

τοὺς-βίγ-

Ποικίλλε

ἔξ ἀργυρώνων, τελαμώνων

Καλήν, δαιδαλίην· ἐπὶ δὲ χρῦσον λόφον ἦεν·
Τυῖζε δὲ οἱ κρημίδας ἰανοῦ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὄπλα κάμει κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
εἰς Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπαροίδων αἴετας.
Ἦ δ' ἔφη ὣς, ἄλλο κατ' Οὐλύμπου νιφόντος,
Τύχῃ μαρμαίροντα παρ' Ἐφαιστοιο φέρονσα.

Tuesday, June 9, 1882 -

with the ...

John C. ...

- Τοῖσιν δ' ἐν μίσσοισι καίς φέριγγι λεγέη
 570 Ἰμερόν κισθάρια· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶψιν
 Δεπταλή φωνή· τοὶ δὲ φήσσοντες ἀμαρτή
 Μολπῇ τ' ἰνυμῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔκοντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην ποιήσῃ βοῶν ὀρθοφαιράων·
 Αἰ δὲ βόας χρυσοῖο τετυχάτο καυσίτερον τε·
 575 Μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπισσιύοντο νομόνδε,
 Πᾶρ ποταμὸν καλίδοντα, παρὰ βοδανὸν δοκασῆα.
 Χρυσιοὶ δὲ νομήες ἄμ' ἐστιχόνοντο βόεσσιν,
 Τίσσαρες, ἐννία δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔκοντο.
 Σμερδαλίω δὲ λίοντα δύ' ἐν κρείττησι βόεσσιν
 580 Ταύρον ἰρυγγηλον ἐχέτην· ὃ δὲ μακρὰ μεμικῶς
 ἔλακτο· τὸν δὲ κύνες μετακλαῖθον ἢδ' αἰζήοι.
 Τῶ μὲν ἀναφθήξαντα βοὸς μέγαλοιο βοείην,
 Ἐγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσειον· οἱ δὲ νομήες
 Ἀτίως ἐνδύσαν, ταχέας κύνες ὀφύοντες.
 585 Οἱ δ' ἦτοι θακύνει μὲν ἀπετραπέοντο λιόντων,
 Ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγύς ὕλακτων, ἕκ τ' ἄλιοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν ποιήσῃ περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἶων ἀργεννίων,
 Στεδμῶν τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.
 590 Ἐν δὲ χορὸν ποικίλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Τῷ ἱελοῦ, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῶ εὐραῖη
 Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδῃ.
 Ἐνθα μὲν ἦθ' εἰοὶ καὶ παρθένου ἀλφεισίβοιοι
 Ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῶ χεῖρας ἔχοντες.
 595 Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀδόντας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 Εἶσσι' ἐννήτους, ἦκα στήλβοντας ἑλαίῳ·
 Καὶ φ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνους ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 ἔχον χρυσαίας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτι μὲν θρέξασκον ἐπισταμένιοισι πόδεσσιν
 600 Ρῦα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 Ἐξόμενος κεραμῆς πιεθήσεται, αἶ κε θήσιν·
 Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στήθεας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἰμερόντα χορὸν περιῖσταθ' ὄμιλος,
 Τροπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμέλπετο θῆϊος αἰοιδός,
 605 Φορμίζων· δῶιδ' ἐκυβιστιτῆρας καὶ αὐτούς,
 Μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίβενον κατὰ μίσσους.
 Ἐν δ' εἰλθεῖ ποταμοῖο μέγα σθένος Ἰκασοῖο,
 Ἄντυγα παρ' κυμάτην σάνκος πύνα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 Τεύξε' ἄρα οἱ θωρηκτα, φαινόταρον πυρὸς ἀνγῆς·
 Τεύξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρήν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,

Τοὺς-ἑγ

Jouitine

εξαρτοντες, εγ

Καλήν, δαυδαλίην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἦκεν·

Τούτῃ δὲ οἱ κρημίδας ἰανοῦ κασιτέροιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὄπλα κάμα κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,

οἷς Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάρουθεν αἰείρας.

Ἦ δ' ἰσθῆ ὡς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόντος,

Τύχῃ μαρμαίροντα παρ' Ἠφαίστοιο φέρονσα.

Wednesday, 7th April 1912 -

with the good...

John C. ...

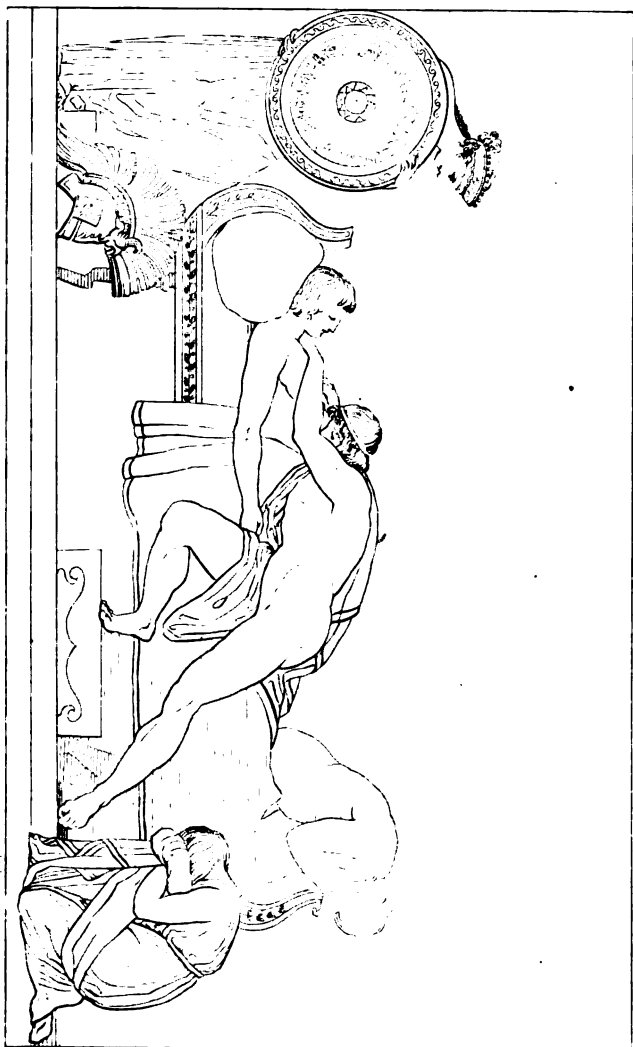
Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Τ

Ortâ luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rusus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1 - 39). Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione deponit, atque e vestigio praelium postulat (40 - 73). Agamemno vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona offert, per Ulyssesem legatum promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, praelium poscere instat (74 - 153). Tandem denique cedit Ulyssesi, expectandum esse momenti, dum copias pranderint, recipitque coram concione dona et ipsam Briseidem, contentionis causam, quam intactam reddere se Agamemno per sacrificium adjurat (154 - 275). Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denno lamentatur heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet (276 - 339). Is igitur a Minervâ oculo demissâ recreatur, mox novis armis accingitur, curram conscendit cum Automedonta, atque, auditis ex altero equorum fatibus suis, prodigum vitæ in asiem educit (340 - 424).

Μήνιδος ἀπόφθσεις.

² Ἡὸς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο φοῶν
 Ἄρνυθ', ἐν ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
 Ἡ δ' ἐς γῆας ἴκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 Ἐδρε δὲ Πατρόκλη περιεμμένον ὄν φίλον νῆον,
 5 Κλαίοντα λυγίως· πολίεις δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Μόρονθ'. ἠ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια θεῶν,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
 Τέκνον ἑμόν, τοῦτον μὲν ἴασομεν, ἀγνύμενοί περ,
 Κεῖσθαι, ἐκιδῆ πρώτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη.
 10 Τὴν δ' Ἐφαλοτοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δεξο,
 Καλὰ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ἄμοισι φέρησεν.
 Ἴς ἄρα φωνήσασα θεῶν κατὰ τεύχε' ἔδηκεν

THEIR BEHAVIOUR TO THE ARMY AND TO THE PEOPLE

The illustration is by the artist's own hand. It is a scene of domestic violence, as depicted in the story.

www.libtool.com.cn

- Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνίβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρομος, οὐδέ τις ἔτιλη
 15 ἄστιν εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔφρασαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὣς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
 Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡς εἰ σέλας, ἐξεφάνθην·
 Τῆρπετο δ', ἐν χεῖρεσιν ἔχων θεοῦ ἄγλαα δῶρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσαν,
 20 Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Μητέρα ἐμῆ, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρην, οἱ' ἐπεικῆς
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτῶν ἄνδρα τελέσσαι.
 Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 Μῦθαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 Εὐλᾶς ἐγγείνωται, αἰκίσσῳσι δὲ νεκρὸν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πίφαται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήη.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἐπαῖτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Τέκνον, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειθήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 Μῦθας, αἱ ῥά τε φῶτας Ἀρηφάτουσ καταίδουσιν.
 Ἦνπερ γὰρ κῆται γε τελεσφόρον εἰς ἔνιατόν,
 Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῖς ἔμπεδος, ἦ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σὺγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοῦσ,
 35 Μῆτιν ἀποσιπῶν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσασο, δύσεο δ' ἀλκήν.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσῆς ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 Στάξε κατὰ χινῶν, ἵνα οἱ χροῖς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης Δίος Ἀχιλλεύσ,
 Σμερδαλέα ἰάχων, ὠρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοῦσ.
 Καὶ ῥ' οἶπερ τοπάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἷ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτήρες,
 45 Καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγῶνῃν ἔσαν, οὐνεκ Ἀχιλλεύσ
 ἔξεφάνη, θηρόν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆσ.
 Τῷ δὲ δῶα σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ Δίος Ὀδυσσεύσ,
 Ἔγχε ἔριδομένῳ· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ.
 50 Καδ δὲ μετὰ πρώτη ἀγορῇ ἴζοντο κίοντες.
 Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἤλθεν ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑμίτῃ
 Οὔτα Κόων Ἀτηνορῆδης χαλκήρεϊ δουρῆ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀόλλισθησαν Ἀχαιοί,
 55 Τῷσι δ' ἀνιστάμενος μετῴχη πόδας ὠκύσ Ἀχιλλεύσ·

- Ἄτραϊδῃ, ἣ ἄρ' τι τὸδ' ἀμφοτέρωσιν ἄριστον
 Ἐκλετο, σοὶ καὶ ἔμοι, ὅτι νῦν παρ' ἀχρυσίνῃ κῆφ,
 θυμοβόρῃ ἱριδι μενεάγαμεν εἴνεκα κούρης.
 Τὴν ὄφαλ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀστιαίς ἰῶ,
- 89 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἰλόμην Ἀυρηγῶσιν ὀλίσσας·
 Τῷ κ' οὐ τόσσοι ἄριστοι ὀδαῖ ἄσπετον οὐδαμ,
 Δυσμενῶν ὑπὲρ χερσίν, ἐμὲ ἀπεμνήσαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ ἄριστους
 Δηρῶν ἐμῆς καὶ σῆς ἱριδος μνήσεσθαι οἶα.
- 90 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετιχῆθαι ἴσομεν, ἀχρυσίμοι παρ,
 θυμὸν ἐνὶ στηθῶσσι φίλον θαμάσαντες ἀνάγκη.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδὲ τί με χρεῖ
 Ἀσκηλῆος αἰεὶ μενεαινέμεν· ἀλλ' ἄγε θάσσοιν
 Ὀτρυνον πόλεμόνδε παρφακόμεωντας ἄριστους,
- 91 Ὀφρ' ἔτι καὶ Τρωῶν κειρήσομαι ἀντίος ἑλθέων,
 Ἄλ' κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰσχυεῖν· ἀλλὰ τί ν' οἶος
 Ἀσπασίας αὐτῶν γόνυ κάμψω, ὅς κε φύγῃσιν
 Δηῖον ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχος ἡμετέρου.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐκάρησαν εὐκνήμιδες ἄριστοι,
- 92 Μῆριν ἀπεικόντας μεγαθύμον Πηλεΐωνα.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἔξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μίσησσι ἀναστήσας·]
 Ὡ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ἔσταός τε μὲν καλὸν ἀνοῦναι, ἀσδὲ ἔοικεν
- 93 Ἐββάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιπτάμενόν παρ' ἐόντα.
 Ἄνδρῶν δ' ἐν πολλῇ ὀμαδῷ πῶς κέν τις ἀκούσῃ,
 Ἥ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς παρ' ἑὸν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἔγρον ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθεσθ'· Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὐ γνῶτε ἕκαστος.
- 94 Πολλὰ κ' ἐγὼ μοι τοῦτον ἄριστοι μῦθον εἶπον,
 Καὶ τί με νεικέισκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς,
 Ὅσα μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἐμβάλον ἄγχιον ἄτην,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
- 95 Ἀλλὰ τί κεν φέξωμι; θεὸς διὰ πάντα ταλντιῶ.
 Πρῆσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας αἴται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀκαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδα
 Πήλνεται, ἀλλ' ἄφα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
 [Βλάπτουσα ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὐκ ἔτερόν γε κέρησιν.]
- 96 Καὶ γὰρ δη νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τότε ποτ' ἄριστον
 Ἄνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄφα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς ἰούσα, δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν,
 Ἡματι τῷ, ὅτ' ἔμιλλα βίην Ἑρωκλήϊην

- Ἀλμῆνῃ τῆσθεσι εὐστεφάνῃ ἐνὶ Θήβῃ.
 100 Ἦτοι οὐ γὰρ εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κίκλυτέ μου, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θεῖαιαι,
 ὄφρα εἶπα, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνάγει.
 Σήμερον ἄνδρα φώσδε μογοστόκος Ἐλλείθυια
 Ἐκφανῆ, ὃς πάντεσσι περικτιόνουσι ἀνάξει,
 105 Τῶν ἀνδρῶν γαυρῆς, οἷο' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηΐδα πότνια Ἥρη·
 Ψυστήσας, οὐδ' αὐτὲ τίλος μῦθος ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ' ἄγε τῶν μοι ὄμοσον, Ὀλύμπια, καρτερόν ὄφρα,
 ἢ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνουσι ἀνάξει,
 110 Ὃς κεν ἐπ' ἤματι τῆδε πίση μετὰ ποσὶ γυναικὸς
 Τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι, γενέθλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὐκ ἐδολοφροσύνην ἐνόησεν,
 Ἄλλ' ὄμοσεν μίγαν ὄφρα· ἔπιτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρη δ' αἰέεσσα ἔπειν φλον Οὐλύμπιοι,
 115 Καρπαλλίμους δ' ἔκτε Ἄργος Ἀχαιῶν, ἔνθ' ἄρα ἤδη
 Ἰφιδίμῃ ἄλοχον Σθενέϊλον Περσηϊάδα.
 Ἢ δ' ἐκύνε φλον υἱόν· ὃ δ' ἔβδωμος ἐστήκει μίξ·
 Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώσδε, καὶ ἤλιτότηνον ἔόντα,
 Ἀλμῆνῆς δ' ἀπίπασσε τόκον, στήθε δ' Εἰλειθυίας.
 120 Αὐτῇ δ' ἀγγελίονσα, Δία Κρονίωτα προσηΐδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργυρέρανε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θέσσω.
 Ἦθῃ ἀτῆρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθένης, Σθενέϊλοιο πέϊς Περσηϊάδα,
 Σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικίς ἀνασάμεν Ἀργείοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος οὐκ ἀπὸ φρένα τῆς βαθείων.
 Αὐτίκα δ' εἶπ' Ἀτῆν κεφαλῆς λιπαροπλοκάμειο,
 Χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοισι καρτερόν ὄφρα,
 Μῆποι' ἐς Οὐλύμπιον τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 Αὐτίς ἐλάσασθαι Ἀτῆν, ἣ πάντας αἵται.
 130 Ὡς εἶπὼν ἔφθιψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 Χειρὶ περιστράψας· τάχα δ' ἔκτε ἔργ' ἀνδρώπων.
 Τῆν αἰεὶ στεναχασθ', ὃθ' ἰὸν φλον υἱόν ὄφρατο
 Ἔργον ἀεικίς ἔχοντα ὑπὸ Εὐρυσθέης ἀέθλων.
 Ὡς καὶ ἔγνων, ὅτε δ' αὐτὲ μάγας καρδαίολος Ἐκτωρ
 135 Ἀργείους ἐλάσασκεν ἐπὶ πρυμνήσει νείουσι,
 Οὐ δυνάμην κλειθέσθ' Ἀτῆς, ἣ πρώτων ἀάσθη.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μὲν φρένας ἐβίλετο Ζεὺς,
 Ἀφ' ἐθέλει ἀρεσάει, δόμεναί τ' ἀπερείσει ἄποινα·
 Ἄλλ' ὄρσειν πάλαιμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς!
 140 Δῖωρα δ' ἔγνων ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἔλθων
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃαιν ὑπέσχετο διὸς Ὀδυσσεύς.

- Εἰ δ' ἰθὺς, ἐπίμνον, ἐπιγόμενός περ Ἄρης·
 Δῶρα δέ τοι θαράποντες, ἑμῆς παρὰ νῆος ἰόντες,
 Οἴουσο, ὄφρα ἰθῆαι, ὃ τοι μενοεικία δάσω.
- 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ἑκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αἰρεῖδῃ κῦδιστε, ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Δῶρα μὲν, αἶ κ' ἰθὺς ἔσθαι, παρασχόμεν, ὡς ἐπικηΐς,
 Ἔτι ἔχμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάριος
 Λίφα μάλ'· σὺ γὰρ χρῆ κλοτοπέυειν ἐνθάδ' ἔοντας,
- 150 Οὐδέ διατρέβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
 Ὡς κί τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετα πρῶτοισιν ἰθῆται,
 Ἐγχεῖ χαλκίῃ Τρῶων ἀλίκτοτα φάλαγγας.
 Ἴδὲ τις ὑμῶν μνησμένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- 155 Μῆ δ' οὕτως, ἀγαθός περ εἶν, θεοεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 Νῆστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἱὸς Ἀχαιῶν,
 Τρῶσιν μαχησάμενους. ἐπεὶ οὐκ ὀλλυγὸν χρόνον ἔσται
 Φύλοπις, εὖτ' ἂν κρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
 Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέρωσιν.
- 160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοῖς
 Σίτου καὶ οἴνου· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἀμνητος σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 Ἐπίετ' ἄρ' θυμῷ γε μενοεικία πολέμῳ,
- 165 Ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κίχάνει
 Λίφα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.
 Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ, οἴνου κοφρῆσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημίριος πολέμῳ,
 Θαρσαλίον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
- 170 Πρὶν κάμναι, πρὶν πάντας ἐρωήσῃσι πολίμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκίδασον, καὶ δαῖπνον ἄνωχθι
 Ὅπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Οἰσάτω ἐς μέσσην ἀγορῆν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
- 175 Ὀμνύετω δὲ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μῆτραι·
 [Ἡ θάμῃς ἐστὶν, ἀναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν·]
 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
 Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀφρῆσάσθω
- 180 Πιπρή, ἵνα μῆτι δίκης ἐπιδενεὺς ἔχησθαι.
 Αἰρεῖδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῃ
 Ἔσσειαι· σὺ μὲν γὰρ τι νεμεισητόν, βασιλῆα
 Ἄνδρ' ἀπαρῆσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
- Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 205 Χαίρω στυ, Δασυτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μορῇ γὰρ πάντα δῖοιο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἔγωγ ἐθέλω ὁμοίαι, κέλεται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπιτοκήσῃ πρὸς δαίμονος· ἀντάρ Ἀχιλλεύς
 Μιμνέτω αὐθι τίως, ἐπιγυόμενός περ Ἄσπρος·
- 210 Μιμνέτω δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δάρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃαι, καὶ ὄρακα πιστὰ τάμωρον.
 Σοὶ δ' αὐτὰρ τόδ' ἔγωγ ἐπιτάλλομαι, ἧδὲ κέλευσ'·
 Κρινάμενος κούρητις ἀριστήης Παναγαίων,
 Δάρα ἐμῆς παρα νηὸς ἐνικήμεν, ὅσας Ἀχιλῆϊ
- 215 Χθίζῶν ὑπέστημεν δάσειω, ἀγέμεν τε γυναῖκας.
 Τυλθύβιος δέ μοι ὤκα κατὰ στρατὸν εὐρὴν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἵκοιμᾶσθαι, ταμίειω Διὶ τ' Ἑλλήεσσι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύν· Ἀχιλλεύς·
 Διτρίδῃ κῦδιστα, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεινον,
- 220 Ἄλλοτὲ περ καὶ μᾶλλον ὀφείλτε ταῦτα πίνεσθαι,
 Ὅπποτε τις μεταπαυσασθῆ κολίμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐ τόσον ἦεν ἐνι στήθεσσι ἐμοίων.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κίεται δεδαῖγμένοι, σὺς ἰθάμασσαν
 Ἐκτωρ Πριάμιδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κτύφος ἴδωκεν.
- 225 Ἐπιείθε δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἧ τ' ἂν ἔγωγα
 Νῦν μὲν ἀνῶγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νηστίας, ἀκμήρους· ἅμα δ' ἠέλιον καταδύντε
 Τνύσεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὴν τισαίμεθα λείβην.
 Πρὶν δ' οὐπίως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαίρῶν ἰεῖν
- 230 Οὐ πόσις, οὐδὲ βρώσις, ἑταίρου τεθνηῶτος,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος δεῖε χυλκῶ
 Κεῖται, ἀπὸ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἑταῖρος
 Μύρονται· τό μοι οὔτε μετὰ φρεσὶ ταῦτα μίμηλον,
 Ἀλλὰ φόρος τε καὶ αἶμα καὶ ἀργαλῆος στόνος ἀνδρῶν.
- 235 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, Πηλεὸς υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμῶν καὶ φέριτος σὺν ὀλίγον περ
 Ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σῆο νοήματι γε προβαλεῖμην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γεγῶμην, καὶ πλείονα οἶδα.
- 240 Τῷ τοι ἐπιλάτῃ κραδίῃ μῦθοισιν ἑμοίειν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πάταξι κόρος ἀνδρῶποισιν·
 Ἔστι πλείστην μὲν καλέμην χθονὶ χυλκός ἔχενω·
 Ἄμητος δ' ὀλλύγιστος, ἐπὴν κλέησαι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅτε ἀνδρῶπων ταμίης πολέμοιο τίτυκται.
- 245 Γνωστὲρ δ' οὐπίως ἔστι νέκυν κενθῆσαι Ἀχαιούς·
 Διὸν γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
 Πίπτουσιν· πότα κὲν τις ἀναπνεύσει πόροιο;

- Ἄλλ' ἀχρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς κε θάνῃσιν,
 Νηλεΐα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι διακρύσαντας·
- 280 Ὅσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπῃται,
 Μεμνησθαι πόσιος καὶ ἔδητύος, ὄφρ' ἐπι μᾶλλον
 Ἄνδράσι δυσμενεῖσσι μαχόμεθα τρωεῖς αἰεὶ,
 Ἐσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρεῖα. μηδὲ τις ἄλλη
 Λαῶν ὄτρυντ' ἐπιποιιδέμενος ἰσχυραῖσθω.
- 285 Ἦδε γὰρ ὄτρυντὺς κακὸν ἔσσειται, ὃς κε λίπηται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι δρηθητίτες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγειρομεν ὄζυν Ἀρηα.
 Ἢ, καὶ Νέστορος υἱὰς ὀπάσαστο κυδαλίμοιο,
 Φυλεΐδην τε Μείγητα θόσαστα τε Μηριόνην τε,
- 290 Καὶ Κραιοτιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βᾶν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετίλεστο δὲ ἔργον·
 Ἐπιὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 Αἴθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δωδεκά δ' ἵππους·
- 295 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπι', ἀτὰρ ὄχθοσστην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θίσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
- 300 Ἰστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶν ἐναλλήγκιος ἀνδρῆν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἔρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 Ἢ οἱ παρ' ἕλπεος μέγα κούλεον αἰὲν ἄωρτο,
 Κάπρου ἀπὸ τρίτας ἀρξάμενος, Αἰὲ χεῖρας ἀνασχών,
- 305 Εὐχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκουόντες βασιλῆος.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἀριστος,
 Γῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐρινύες, αἰθ' ὑπὸ γαίαν
- 310 Ἀνθρώπους τίνονται, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση·
 Μῆ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενείκαι,
 Ὅτι εὐνής πρόφασιν κερρημένος, οὔτε τευ ἄλλον·
 Ἄλλ' ἔμεν ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῆσιν.
 Εἰ δὲ τι τῶνδ' ἐπιόρκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
- 315 Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδουσιν, ὅτις σφ' ἀλιτῆται ὁμόσσας.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρον τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
 Ἐπιθινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. ἀτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἄσπτας Ἀργεῖοισι φιλοπτολίμοισι μετηΐδα·
- 320 Ζεῦ πατερ, ἧ μεγάλας αἴτας ἀνδρεσσι δίδοισθα!

- Οὐκ ἂν δήποτα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι μοῖσιν
 Ἀτρεΐδης ὄρινε διαμπερές, οὐδέ κε κουρήν
 ἔγεν, ἐμεῦ ἀεικόντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 ἤθει Ἀχαιοῖσιν θάνατον πόλιεσσι γενέσθαι.
 275 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δαῖπνον, ἵνα ξυναγάμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λύσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἴην ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφοπέροντο,
 Βῆν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θάλοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θίσαν, κάθισαν δὲ γυναικας·
 Ἴππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀναοί.
 Βρισθῆς δ' ἄρ' ἔπειτ' ἐκέλευε χρυσῆ Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὄξει χαλκῷ,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένῃ, λυγρὰ ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 285 Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
 ἔειπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκυῖα θεῆσιν·
 Πάτροκλέ μοι δευλὴν κλειστόν κεχαρισμένε θυμῷ!
 Ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθιν ἰούσα·
 Νῦν δὲ σε τεθνηῶτα κίχάνομαι, ὄρχαμα λαῶν,
 290 Ἄψ ἄνιοῦσ' ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί!
 Ἄνδρα μὲν, ὃ ἔδοσαν με πατῆρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὄξει χαλκῷ·
 Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μιὰ γείνατο μήτηρ,
 Κηδείους, οἱ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον.
 295 Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 ἔκταινεν, πέρασεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 ἔς Φθίην, θαλασὶν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμωτον κλαῖω τεθνηῶτα, μάλιχον αἰεί.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσα· ἐπὶ δὲ στεναχόντο γυναικας,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε ἕκαστη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
 Δυσσόμενοι δειπνήσαι· ὃ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·
 305 Ἄισσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλον ἐπιπέθεθ' ἔταίρων,
 Μῆ με πρὶν σίτοιο κελυετα μηδὲ ποτήτος
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 Ἄντα δ' εἰς ἠέλιον μενίω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκεδάσεν βυσιλῆας·
 310 Δοῖα δ' Ἀτρεΐδῃ μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νίστωρ Ἰδομενεὺς τε, γέρονθ' ἐπηπλήατα Φοῖνιέ,
 Τίθροντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τῆρατο, πρὶν πολέμου στόμα δῦμεναι αἱματόεντος.

- Μηστήαίμενος δ' ἀδυνάως ἀνεπίκατο, φάνησάν τε ·
 316 Ἢ ἴα νύ μοι ποτε καὶ σὺ, δυσάμορος, φίλταθ' ἐπαίρων,
 Αἰτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεικνον ἔδηκας
 Αἶψα καὶ στρατίως, ὅποτε σπαρχοῖαι Ἄχαιοι,
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρον καλύδακρον Ἄρηα·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κείσῃσι δεδαίγμενος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἄκμηρον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἔοντων,
 Σῆ ποδῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώταρον ἄλλο πάθοιμι·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 Ὅς που νῦν Φθίρῃ τέφρην κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χῆται τοισὺν νῖος· ὃ δ' ἄλλοδακῶν ἐνὶ δήμῳ
 326 Εἵνεκα Φρυγιδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω
 Ἥδ' τὸν ὅς Σκυρῶ μοι ἐνὶ τράφεσσι φίλος νῖος.
 [Ἐἴ που ἔτι ζῶσι γε Νεοπτόλεμος Θεοειδής.]
 Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἐλάπει,
 Οἶον ἐμὲ φθίσασθαι ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, εἰ δὲ τε Φθίρῃδε γένοσθαι,
 Ὡς ἦν μοι τὸν παῖδα θῶν ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἔξαγάγους, καὶ οἱ δεξιέας ἔκαστα,
 Κτῆσιν ἐμῆν θυμῶς τε καὶ ἠνερεφῆς μίγα δῶμα.
 Ἦθη γὰρ Πηλεΐά γ' οἶομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 336 Τεθνήαμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶντ' ἀκάρχοσθαι,
 Ἰθραὶ τε στυγερῶν, καὶ ἐμῆν ποιιδέμενον αἰεὶ
 Αὐγρῆν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 Μηστήαίμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 Μυρομένους δ' ἄρα τοῖσιν ἰδὼν ἄλεξας Κρονοῖων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχθαι ἀνδρὸς εἴης.
 Ἢ νῦ τοι οὐκ εἶ πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς,
 Κεῖνος ὄγε προπάροιθε νεῶν ὄρθοκαμφορέων,
 346 Ἦσται ὀδυρόμενος ἔταφον φίλων· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἰχόνται μετὰ δεικνον, ὃ δ' ἀκμηρὸς καὶ ἀπιστος.
 Ἄλλ' ἔθι· εἰ νείκεα τε καὶ ἀμβροσίην ἔραταιων
 Στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμασῖαν Ἀθήνην·
 350 Ἢ δ' ἄρηη αἰκνία τυτυπίτην γι, λιγυράνην,
 Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος· αὐτὰρ Ἄχαιοι
 Αὐτίκα θεοφύσσοντο κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
 Νείκεα ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἔραταιων
 Στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερεπῆς γούναθ' ἴκοιτο·
 356 Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἐρισθενέος πυκνὸν δῶε
 Ἦλχετο, τοὶ δ' ἀπανευθε νεῶν ἔχοντο θοάων.

- ὣς δ' ὅτε ταρφειαὶ νηφάδες Διὸς ἐκποτίονται,
 Ψυχραὶ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέϊο·
 ὣς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανώσασαι,
 360 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
 Θωρηκῆς τε κραταίγυαλοι καὶ μέλινα δούρα.
 Ἀγλή δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο Διὸς Ἀχιλλεύς.
 365 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πῖλε· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Δαμπέσθην, ὡσεὶ τε πυρὸς σείλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Ἄν' ἄχος ἀτλήτων· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μινεαίων
 Ἄσπετο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἑφραιστος κάμε τεύχων.]
 Κρημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔδθηκεν
 370 Καλῆς, ἀργυρείοισιν ἐπίσφυροῖς ἀραρυῖας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο εἶφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκειον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 ἔβλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σείλας γένετ', ἦύτε μήνης.
 375 ὣς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σείλας καύτησι φανῆη
 Καιομένοιο πυρὸς· τὸ δὲ καλεῖται ὑψόθ' ὄρεσφιν,
 Σιαθμῶ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄλλα
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σείλας αἰθέρ' ἴκανε
 380 Καλοῦ, Δαιδαλίου. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας
 Κρατὶ θείῳ βριαρήν· ἣ δ', ἀστήρ ὣς, ἀπέλαμπεν
 Ἴππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔδειραι
 Χρυσταί, ἃς Ἑφραιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειᾶς.
 Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι Διὸς Ἀχιλλεύς,
 385 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 Τῷ δ' αὐτὲ πτερὰ γλῆγετ', αἶψε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σὺριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηλιάδα μέλιη, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κόρυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 Ἴππους δ' Ἀυτομέδων τε καὶ Ἀλκίμοσ ἀμφιέποντας
 Ζεύγνυον· ἀμφὶ δὲ καλά λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινούδς
 Γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἦντα τείναν ὀπίσσω·
 395 Κολητόν ποτὶ δόφρον. ὁ δὲ μάλιστα φαεινὴν
 Χεῖρὶ λαβῶν ἀραρυῖαν, ἐπ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν,
 Ἀυτομέδων· ὅπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τύχεσι παμφαίνων, ὡστ' ἠλίκτωρ Ἐπειρίων.
 Σμερδαλίον δ' ἵπποισιν ἐκίκετο πατρὸς ἰοῖο·

- 400 Ξάνθε τε καὶ Βαλλε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 Ἄλλως δὴ φράζεσθε σασσιμένῃ νιοχῆα
 Ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἑῷμεν πολέμοιο·
 Μῆδ' ὡς Πάτροκλον, λῖπει αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγῶφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαιτή,
 Ζεύγλης ἔξειπούσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἴκαεν·
 Αὐδῆεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λην σ' ἔτι τῶν γε σασσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλὰ τοι ἔγγυθ' ἐν ἡμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἤμεις
 410 Αἰτιοί, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτήτι τε νυχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὁμοῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 Ἄλλὰ θεῶν ἄριστος, ὃν ἠὔκομος τίκε Λητιά,
 Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα προῆ Ζεφύροιο θίοιμεν,
 Ἦπερ εὐφροτατῆν φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῆ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῶν τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαςτος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδῆν.
 Τὸν δὲ μέγ' ἀχθήσας προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 420 Ξάνθε, τί μοι θάνατον ματεύεαι; οὐδὰ τί σε χρεῖ.
 Εὐνὺ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην εἰλάσαι πολέμοιο.
 Ἦ φη, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μῦνυχας ἵππους.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Υ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis savitâ maturetur (1-30). Ita ad bellum proficiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturo; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum celestis fragor ac tremor terra concelebrat (31-74). Ante initum prolium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75-155). Varias provocaciones sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fatis destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156-352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353-418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille congreditur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419-454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fedâ strage cæssorum atque armorum complet (455-503).

Θ ε ο μ α χ ί α .

- ⁵ Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ πορφαίσι θαρσύνοντο
 ἄμφι σέ, Πηλεΐος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἄχαιοι·
 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτίρωθον ἐπὶ θρωσκῶν πεδίοιο.
 Ζεὺς δὲ θέμιστα κέλευσε θεοῦς ἀγορήθε καλίσσαι
- ⁶ Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμπιοι πελοπτεύχον· ἧ δ' ἄρα πάντη
 Φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
 Ὅτε τις οὖν Πηταμῶν ἀπέτην, νόσφ' Ὀλυσσάνοιο,
 Ὅτ' ἄρα Νημφάων, οἷτι' ἄλιστα καλὰ νέμονται,
 Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πλάσι ποιηέντα.
- ¹⁰ Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Ἰεστής αἰθουῶσιν ἐφίλανον, ἧς Διὶ πατρὶ

- Ἡφαιστος ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσιν.
 Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγέλατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
 Νηκουστήσι θεῶς, ἀλλ' ἐξ ἄλλος ἦλθε μετ' αὐτούς.
- 15 Ἰς δ' ἄρ' ἐν μίσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
 Πικρὴ αὐτ', Ἀργικίρανος, θεοῦς ἀγορήνδε κάλασσας·
 Ἥ τι περὶ Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
 Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηκε.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 20 Ἐγώ γε, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,
 Ἦν ἔνεκα ξυγκείρω· μέλουσι μοι, ὀλλύμενοι περ.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μινᾶ πτυχὶ Οὐλύμποιο
 Ἕμενος, ἔνθ' ὄροσιν φρένα τέφρομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ἐρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἱκῆσθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς·
- 25 Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἑκάστου.
 Εἰ γὰρ Ἀχιλλεύς οἰος ἐπὶ Τρῶεσσι μαχῆται,
 Οὐδὲ μινυθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Καὶ δὲ τί μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὄρωντες·
 Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χῶεται αἰνῶς,
- 30 Δείδω, μὴ καὶ τείχος ὑπέρομον ἐξαλαπάτη.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἄλλαστον ἔγειρεν.
 Βᾶν δ' ἵμεναὶ πόλεμόνδε θεοὶ, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἥδὲ Ποσειδάων γαιήοχος ἠδ' ἑριούνης
- 35 Ἐρμῆας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πενκαλλήρσι κέκασται·
 Ἡφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθίνει βλεμεαίνων,
 Χαλεύων, ὑπὸ δὲ κῆρμαί φέοντο ἄραιαι.
 Ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκροεχομῆς ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχίαιρα,
- 40 Ἀπῶ τε Ζᾶνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἰώς μιν ρ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 Τίως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, σθένε' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπανι' ἀλεγεινῆς·
 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ἐπέλυθε γυῖα ἕκαστον,
- 45 Δειδιότας, ὃθ' ὄρωντο ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολογίῃ ἴσον Ἄρηι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὄμιλον Ὀλύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,
 Ἦλτο δ' Ἔρις κρατερῆ, λαοσσόος· αὐτὸ δ' Ἀθήνη,
 Στάσ' ὅτε μὲν παρὰ τάρφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἔκτος,
- 50 Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτῶν ἑριδούπων μακρὸν αὐτεῖ.
 Αὐτὸ δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἑρμηγῆ λαλλὰπι ἴσος,
 Ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρῶεσσι καλεύων,
 Ἄλλοτε παρ Σιμόντι θεῶν ἐπὶ Καλλιπολίῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,

THE GODS LEADING TO BATTLE

The gods are leading to battle in the Ramayana. The gods are leading to battle in the Ramayana.

www.libtool.com.cn

- 66 Σύμβολον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα φήγγυντο βαρῆϊαν.
 Δειῶν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἐπόθεν· ἀντάρ' ἐνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 Γαῖαν ἀπειροσίην, ὄρεῶν τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δ' ἐσσιόντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
- 67 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἔδδυσεν δ' ἐπένερθεν ἀναξ' ἐνέρον, Αἰδανεύς,
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερθεῶν
 Γαῖαν ἀναφάρησει Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανεῖη
- 68 Σμερδαλί', εὐρώεωτα, τάτε στυγίουςι θεοὶ περ.
 Τύσσοσ' ἄρα κτύπος ὤρω θεῶν ἔριδι ξυγιόντων.
 Ἴτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἀνακτος
 Ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
 Ἄντα δ' Ἐνναλλοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
- 70 Ἢρη δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κηλαδεινή,
 Ἀρτεμις ἰοχίαυρα, κωιγγήτη Ἐκάτοιο·
 Ἀητοὶ δ' ἀντίστη σῶκος, ἐριούνιος Ἐρμῆς·
 Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαιστόιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίτης,
 Ὅν' ἔανθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
- 71 Ἴς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· ἀντάρ' Ἀχιλλεύς
 Ἐκτορος ἄντα μάλιστα λιλαιτο δῦναι ὄμιλον
 Πριαμίδων· τοῦ γὰρ φα μάλιστα ἱ θυμὸς ἀνάγει
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνείαν δ' ἰδὺς λαοσσόος ὤρσεν Ἀπόλλων
- 80 Ἄντια Πηλεῖωνος, ἐνήκε δὲ οἱ μένος ἦν·
 Πῆ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν·
 Τῷ μιν εἰσαίμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπυλαί,
 Ἄς Τρώων βασιλεύουσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
- 82 Πηλεΐδων Ἀχιλλῆος ἐναντίβιον πολεμίζων ;
 Τὸν δ' αὖτις Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 Ἄντια Πηλεῖωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι ;
 Οὐ μὲν γὰρ τῶν πρώτα ποδώκεος ἄντι Ἀχιλλῆος
- 83 Στήσομαι, ἀλλ' ἦδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
 Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουστὴν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,
 Πέρασε δὲ Δυρρησῶν καὶ Πήδασον· ἀντάρ' ἐμὲ Ζεὺς
 Εἰρύσαδ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρὰ τε γούνα.
 Ἢ κ' ἰδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
- 84 Ἢ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἠδ' ἐκίλευεν
 Ἐγχεῖ χαλκίῳ Ἀλέγας καὶ Τρώας ἐναίρειν.
 Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·

- Αλλὰ γὰρ πάρα εἰς γε θιῶν, ὅς λουγὸν ἀμύων.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βίλος πίπει, οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χροὸς ἀνδρομῆϊο θεαθῆναι. εἰ δὲ θεὸς περ
 ἴσον τάμεν πολέμον τάλας, οὐ μὲ μάλα φέει
 Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλαος τύχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἦρωε, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεῶς αἰεργαπέτησιν
 105 Εὐχεο· καὶ δὲ σὶ φασὶ Διὸς κόρης Ἀφροδίτης
 Ἐκχεγᾶμεν, κείνος δὲ χειροτονος ἐν θεῶν ἐστίν·
 Ἢ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἣ δ' ἐξ ἄλλοιο γένετος.
 Ἄλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτερπέα, μηδὲ σὶ κίμπαν
 Δευγαλίους ἐπίσσειν ἀποτρπέτας καὶ ἄρειῃ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμῆτι λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κροκοῦθ' ἄμενος αἰθέρα χαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχιώσω παῖς λευκώλενον Ἦρην,
 Ἄντι Πηλεΐανος ἰὼν ἀνὰ οὐραμὸν ἀνδρῶν·
 Ἢ δ' ἄμυδις καλίσσασα θεοῦς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθαι δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνεῖαις δδ' ἔβη, κροκοῦθ' ἄμενος αἰθέρα χαλκῷ,
 Ἄντι Πηλεΐανος ἄνηκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μὲν ἀποτρυννόμεν ὀπίσσω
 120 Αὐτόθαι· ἣ τις ἔπειτα καὶ ἡμῶν Ἀχιλῆϊ
 Παρσάτην, δολὴ δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 Δευέσθω· ἵνα εἰδῆ, ὃ μιν φιλοῦσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὖτ' ἀντιμῆλοι, οἳ τοκάρης περ
 Τρωῶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ θηϊότητα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο πατήρδομον ἀντιόωντες
 Τῆσδε μάχης, ἵνα μῆτι μετὰ Τρῳάσσι πάθῃσιν
 Σήμερον ὕστατον αὖτε τὰ κείσεται, ἅσσα οἱ ἄσφα
 Γεινομένην ἐπίτησε λέω, ὅτε μὲν τίκα μῆτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς σὺ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ὀμφῆς,
 130 Δείσει· ἔπειθ', ὅτε κῆν τις ἐναντίβιον θεῶς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φύνεσθαι ἐναργεῖς.
 Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Ποσειδάων ἠνοσίχθων·
 Ἦρην, μὴ χαλεπᾶναι παρὰ νόον· οὐδέ τί σε χρῆ.
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθίλοιμι θεοῖς ἔρδι ἐναλάσσαι·
 135 [Ἢμῖας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι εἰμεν·]
 Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθ' ὅπως ἴδωμεν κινόντες
 Ἐκ πάτον ἐς σκοπιῆν, πόλεμος δ' ἀνδρῶσιν μάχησιν.
 Εἰ δέ κ' Ἀρης ἄρχωσι μάχης ἣ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἢ Ἀχιλῆϊ ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰδῶσι μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι περ' ἀντίφρι νεῖκος ὄρεται

- Φυλόπιδος· μάλα δ' αἶκα διακρινθέντας εἶπε
 Ἄφ' ἔμην Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὀμήγυριν ἄλλων,
 Ἡμετέρης ὑπὸ χειρῶν ἀνάγκη ἴφι θαμίντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησαιο Κυανοχαίτης
- 164 Τείχος ἐς ἀμφόχτυον Ἡρακλῆος θείοιο,
 Τηρήλον, τὸ βᾶ οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Πόισον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλείοιτο,
 Ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίορδε.
 Ἐνθα Προαιδῶν κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
- 166 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀθήκτον νεφίλην ὤμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἑτέρως καθίζον ἐπ' ὄφρυσι Καλλικολώνης,
 Ἀμφὶ σέ, ἦτε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πταλίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθείατο μητιόωντες
 Βουλὰς· ἀρχίμεναι δὲ δυσηλεγείος πολέμοιο
- 168 Ἦκνεον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πέδιλον, καὶ λάμπετο χαλκῶ,
 Ἄνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα ποδείσιν
 Ὀρνημίνων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔσοχ' ἄριστοι
 Ἐς μίσον ἀμφοτέρωσιν σπντήην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 169 Δινείας τ' Ἀγκισιάδης καὶ διος Ἀχιλλεύς.
 Δινείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβιβήκει,
 Νηυστάζων κάρυθε βριαρῆ· ἀτὰρ ἀσπίδα θούρην
 Πρόσθεν ἔχε στέφανοιο, τίνασσε δὲ χάλκτεον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ἔαρτο, λίων ὡς
- 165 Σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
 Ἀγρόμανοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 Ἐρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηϊδῶων αἰζήσῃ
 Δουρὶ βάλῃ, εἰάη τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρός ὀδόντας
 Πύγεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στήνι ἀλκίμων ἦτορ·
- 170 Ουρῆ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίεται, ἐὰ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι·
 Γλαυκιδῶν δ' ἰδυὺς φέρεται μίνοι, ἦν τινα πέφρη
 Ἄνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίσεται πρώτῃ ἐν ὀμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μίνος καὶ θυμὸς ἀγῆρωρ,
- 176 Ἄρτιον ἐλθόμεναι μεγαλήτορος Δινείας.
 Οἱ δ' ὅτε δῆ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 Δινεία, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπέλθῶν
 Ἔσσης; ἢ οἴγε θυμὸς ἐμοὶ μάχεσθαι ἀνάγει,
- 180 Ἐλπόμενον Τρῶεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξαναφίξῃς,
 Οὔ τοι τοῦτεκά γε Πριάμος γέρας ἐν χειρὶ θῆσει.
 Εἰσὼν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπειδος, οὐδ' ἀειφρων.

- Ἡ νύ τί τοι Τρώες τίμενος τάμον, ἔβοχον ἄλλων,
 285 Καλὸν φυγαλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νίμῃαι,
 Αἶ κεν ἐμὶ πτεῦρης; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ βέβην.
 Ἴδῃ μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 Ἡ οὐ μίμνη, ὅτε πέρ σε, βῶων ἄπο, μούνον ἰόντα,
 Στυα καὶ Ἰθαίων ὄριων ταχέωσι πόδεσσι
 290 Καρπαλλμῶς; τότε δ' οὔτι μετατροπαλλέω φεύγων·
 Ἐνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τῆν
 Πίρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Αἰῖ πατρὶ·
 Αἰλιάδας δὲ γυναῖκας, Ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 Ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐβόύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 295 Ἄλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι δίωμαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλειαι· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελύεω
 Ἐς πληθὺν ἰάναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμῆο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δέ τε νῆπιος ἔγνω.
 Τὸν δ' αὐτ' Αἰνείας ἀπαμειβετο, φάτησέν τε·
 300 Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσι γε, νηπιτίον ὣς,
 Ἐλπω δευδίζεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμῖν κροτομίας ἦδ' αἴσυλα μυθῆσασθαι.
 Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆς,
 Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
 305 Ὅψι δ' οὔτ' ἄρ' πᾶσιν σὺ ἐμοὺς ἴδεις, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοῦς.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
 Μητρός δ' ἐκ Θητίδος, καλλιπλοκάμου ἄλοσύνθης·
 Αὐτὰρ ἐγὼν νῖος μεγαλήτορος Ἀχχίσιω
 Εὐχομαι ἐπυγέμεν, μήτηρ δὲ μοι ἴστ' Ἀφροδίτη.
 310 Τῶν δὴ νῦν ἕτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 Σήμερον· οὐ γὰρ φημ' ἐπέεσσι γε νηπιτίοισιν
 Ὡδε διακρινθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθάλλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὐ εἰδῆς
 Ἡμετέραν γενεήν, πολλοὶ δὲ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 315 Δάρδανον αὐτὸν πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὐπω Ἴλιος ἰρή
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 Ἄλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκειον πολυπίδακος Ἰδης.
 Δάρδανος αὐτὸν τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
 320 Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τῷ τριχίλιαι ἵπποι ἔλος κᾶτα βουκολίοντο
 Θήλειαι, πείλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλήσιν.—
 Τῶν καὶ Βορήης ἠράσσατο βοσκομενάων,
 Ἴππῳ δ' εἰσαμένος παρελέετο κυανοχαίτη·
 325 Αἶ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.
 Αἶ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,

- Ἄφρον ἐπ' ἀνθρώπων καρπὸν θεῶν, οὐδὲ κατέκλεον·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σκυρῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 Ἄφρον ἐπὶ ῥηγμίνοσ ἀλὸσ πολιοῖο θείσκον. —
- 280 Τρῶα δ' Ἐριχθόνιοσ τέκετο Τρωέσσιν ἀνακτα·
 Τρῶοσ δ' αὖ τρεῖσ παῖδεσ ἀμύμονεσ ἐξεγένοντο,
 Ἴλοσ τ' Ἀσάρακοσ τε καὶ ἀντίθεοσ Γανυμήθεσ,
 Ὅσ δὴ κάλλιτοσ γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνηράμωτο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεῦειν,
- 285 Κάλλεοσ εἴνεκα οἶο, ἵν' ἀθανάτοισι μετιῆθ.
 Ἴλοσ δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμοῖν τε,
 Λάμπων τε Κλυτίων θ' Ἰκετάονά τ' ὄζον Ἄρηοσ·
 Ἀσάρακοσ δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
- 290 Αὐτάρ ἔμ' Ἀγχίσησ, Πριάμοσ δ' ἔτεχ' Ἐκτορα διον.
 Ταύτησ τοι γενεῆσ τε καὶ αἵματοσ εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺσ δ' ἀρετῆν ἀνδρεσσιν ὀφείλει τε, μινύθει τε,
 Ὅππωσ κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστοσ ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, νηπύτιοσ ἄε,
- 295 Ἔσταισί' ἐν μέσση ὑσμήνη θηϊοτήησ.
 Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνειδα μνθῆσασθαι
 Πολλὰ μαλ' οὐδ' ἂν νῆϋσ ἱκατόβυγοσ ἄχθοσ ἄροιο.
 Στρεπτή δὲ γλώσσ' ἐστί βροτῶν, πολέεσ δ' ἐνὶ μῦθοι
 Παντοίοι· ἐπίων δὲ πολὺσ νομὸσ ἐνθα καὶ ἔνθα.
- 300 Ὅκποῖόν κ' εἴπησθα ἔποσ, τοῖόν κ' ἐπακούσασαι.
 Ἄλλὰ τίη ἔριδασ καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκασ,
 Αἵτε χολωσάμεναι ἔριδοσ πέρι θυμοβόροιο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσση ἐσ ἄγνισαν ἰούσαι,
- 305 Πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί· χόλοσ δὲ τε καὶ τὰ κελεύει.
 Ἄκεῆσ δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεισ μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῶ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θάσσον
 Γενεσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείρησιν!
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῶ σάκεϊ ἔλασ ὄβριμον ἔγχοσ,
- 310 Σμερδαλίῳ· μέγα δ' ἀμφὶ σάκοσ μύκε δουρὸσ ἀκωκῆ.
 Πηλεΐθεσ δὲ σάκοσ μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείη
 Ἔσχετο, ταφθῆσάσ· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχοσ
 ῥία διελύεσσεσθαι μεγαλήτοφοσ Αἰνείλοσ·
 Νῆπιοσ, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φράνα καὶ κατὰ θυμόν,
- 315 Ὡσ οὐ φῆδι· ἐστί θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμῆμεναι, οὐδ' ὑποεῖναι.
 Οὐδέ τοί' Αἰνείλοσ δαίφρονοσ ὄβριμον ἔγχοσ
 ῥῆῆσ σάκοσ· χρυσοσ γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἄλλὰ δύω μὲν ἔλασσε δια πτύχασ, αἰ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖσ

- 270 Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτόχας ἦλασι Κυλλοκοδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέρου,
 Τὴν δὲ μίαν χρυσίην· τῆ δ' ἔλαχτο μελλίον ἔγχος.
 Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προῖκε δολιχόσιμον ἔγχος,
 Καὶ βαίεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη,
 275 Ἄντυγ' ὑπο πρώτην, ἢ λεπτότατος θείε χαλκός,
 Λεπτοτάτη δ' ἐπέην φινὸς βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλείας ἦϊξεν μέλλη, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' εἰάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνείσχωα,
 Δείσας· ἔγχαιη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐπὶ γαίῃ
 280 Ἔσθη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κούλους
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὃ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν,
 Ἔσθη, καδ δ' ἄχος οἱ χυτο μωρίον ὀφθαλμοῖσι,
 Ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλος· ἀντάρ' Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαῖς ἐπόρουσεν, ἐφυσσάμενος ἕϊφος οὐδ',
 285 Σμερδαλία ἰάχων· ὃ δὲ χειράδιον λάβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέρουσιν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δὲ μιν βέα κάλλι καὶ σίε.
 Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρον,
 Ἦ κόρηθ' ἣ σάκος, τό οἱ ἤρηκεσι λυγρὸν ὀλεθρον·
 290 Τὸν δὲ κε Πηλεΐδης ἀεθὼν ἄσπεθ' ἄπηνερα·
 Εἰ μὴ ἄρ' οὐδ' ἰόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἣ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
 Ὅς τάχα Πηλείωνι δαμειὶ Διδόσδε κάτεισιν,
 295 Πειθόμενος μῦθοισιν Ἀπόλλωνος ἱκάτοιο·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὀλεθρον.
 Ἄλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 Μᾶψ ἔνεκ' ἄλλοτρίων ἀχίων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 300 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάσσομεν,
 Μῆπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δὲ οἱ ἐστ' ἀλέασθαι,
 Ὅφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἀφαντος ὀληται
 Λαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φιλάτο παῖδων,
 305 Οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἦδη γάρ Πριάμου γενεὴν ἤχθησε Κρονίων·
 Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσι ἀνάξει,
 Καὶ παίδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γίνωσται.
 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἐπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
 310 Ἐνοσίχται, αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόσφον
 Αἰνείαν, ἣ κεν μιν ἐρύσσειαι, ἣ κεν εἰσείης.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἐόντα.]

- Ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Πάλλας Ἀθήνη,
 315 Μήποτ' ἐπὶ Τρῶεσσιν ἀλεξήσῃσι κακὸν ἡμῶν,
 Μῆδ' ὅποτ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρηῖοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Βῆ δ' ἴμεν ἂν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἰγχειάων,
 320 Ἴξε δ', ὄθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῶ μὲν ἔπειτα κατ' ὄφθαλμῶν χεῖρ' ἀχλὺν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελλῆν εὐχαλκον
 Ἀσπίδος ἐξέφρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο·
 325 Καὶ τὴν μὲν προπάροιδε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθρακεν·
 Αἰνείαν δ' ἔσσευσεν ἀπὸ χθονὸς ὑπὸς αἵφρας.
 Πολλὰς δὲ στίχας ἥρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς θρούσας·
 Ἴξε δ' ἐπ' ἔσχατην πολυαῖκος πολέμοιο,
 Ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μετὰ θωρήσσοτο.
 330 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, τίς σ' ὄδῃ θεῶν ἀτίεστα κίλευε
 Ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 Ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φλιττερος ἀθανάτοισιν;
 335 Ἄλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσῃσι αὐτῶν,
 Μῆ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Αἴδος εἰσαφίκηαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότιμον ἐπίσπῃ,
 Θαρσήςσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γάρ τις σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἔξαναρξέι.
 340 Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἴψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλλῆος ἀπ' ὄφθαλμῶν σκίδασ' ἀχλὺν
 Θασπέειν· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 345 Ὡ πόποι, ἦ μίγα θαῦμα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι·
 Ἔγχος μὲν τόδε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
 Δεύσσω, τῶ ἐφθήκα, κατακτάμεναι μενεαίων.
 Ἦ ἦ καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μάψ' αὐτῶς εὐχετάσθαι.
 Ἐφρέτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμῷ ἔτι πειρηθῆναι
 350 Ἔσσεται, ὅς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ Λαυαῖοι φιλοπτολέμοισι κίλεύσας,
 Τῶν ἄλλων Τρῶων πειρηθῆσομαι ἀντίος ἰλθαῖν.
 Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κίλευε δὲ φωτὶ ἐκάστω·
 355 Μῆνέει νῦν Τρῶων ἐκᾶς ἔστατε, διοὶ Ἀχαιοί,
 Ἄλλ' ἄγ', ἀνήρ' ἄντι' ἀνδρὸς ἴτω, μεμᾶτω δὲ μάχεσθαι.

- Ἀργαλίον δὲ μοί ἐστι, καὶ ἱρθίμω περ ἐόντι,
 Τρῶσσι δ' ἀνθρώπους ἐφίπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
 Οὐδέ κ' ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἀμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τρῶσσι δ' ὑμίνης ἐφίπει στόμα, καὶ ποτίοιτο·
 360 Ἄλλ' ὅσπον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,
 Καὶ σθένει, οὐ μὲ τί φημι μεθησέμεν, οὐδ' ἠβαιόν·
 Ἄλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές, οὐδέ τι ν' οἶω
 Τρῶων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
 Ὡς φάτι ἑποτρύνων· Τρῶεσσι δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ
 365 Κέλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἔμμεναι ἄντι Ἀχιλλῆος·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δεῖδτε Πηλεΐωνα!
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
 Ἔγχεϊ δ' ἀργαλίον, ἐπειὴ πολὺ φέριερός εἰσιν.
 Οὐδ' Ἀχιλλεύς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 370 Ἄλλὰ τὸ μὲν τελίει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺν κολουεῖ.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας εἰκεν,
 Εἰ πυρὶ χεῖρας εἰκε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
 Ὡς φάτι ἑποτρύνων· οἱ δ' ἀντίος ἔγχε' ἄειραν
 Τρῶες· τῶν δ' ἀμυνδὶς μίχθη μένος, ὥρτο δ' αὐτή·
 375 Καὶ τότε ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παραστίας Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλεῖ προμαχίζε,
 Ἄλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
 Μήπως σ' ἠὲ βάλῃ, ἢε σχεδὸν ἄσπι τύφῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὐτίς ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 380 Ταρβήσας, ὅτ' ἀκουσε θεοῦ ὅσα φωνήσαντος.
 Ἐν δ' Ἀχιλλεύς Τρῶεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκῆν,
 Σμυρδαλία ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιτίωνα,
 Ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἠγῆτορα λαῶν,
 Ὀν Νύμφη τέκε νῆϊς Ὀτρυντηῖ πτολιπόρθῳ,
 385 Τρωάων ὑπο νιφόντι, Ἰθῆς ἐν πλοῖνι δῆμα·
 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ διὸς Ἀχιλλεύς
 Μέσσην κὰκ κεφαλῆν· ἢ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεῖσθη.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπέυξατο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Κεῖσσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 390 Ἐνθάδε τοι θάνατος· γυνεὴ δὲ τοι ἐστ' ἐπὶ λλίμῃ
 Ἰνγαίῃ, ὅθι τοι τίμενος πατρῴϊόν ἐστιν,
 Ἴλλω ἐπ' ἰχθυόοντι καὶ Ἐρμῷ δινήντι.
 Ὡς ἔφατι εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψε·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο
 395 Πρῶτῃ ἐν ὑσμίνῃ, ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολίορτα,
 Ἐσθλὸν ἀλεξητήρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
 Νῆξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου.
 Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

- Ἀχμῆ ἰεμένη ῥῆξ' ὄστιον, ἐγκέφαλος δὲ
 400 Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Ἰπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἴξαντα,
 Πρῶσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταφρονον οὔτως δουρῖ.
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἴσθε καὶ ἤρπυεν, ὡς ὅτε ταῦρος
 ἤρπυεν, ἰλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 405 Κούρων ἰλκόντων· γάνυται δὲ τε τοῖς Ἐροσίχθων·
 Ὡς ἄρα τόγ' ἐρυγόντα λπ' ὄστία θυμὸς ἀγήνωρ.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἶσακε μάχισθαι,
 Οὐνεκα οἱ μετὰ παισὶ νέωτατος ἔσκε γόνιοι,
 410 Καὶ οἱ φίλιατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνία·
 Δῆ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 Θῦνε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ἔλεσε θυμόν.
 Τὸν βάλε μίσσον ἄκοντι ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς,
 Νῶτα παραῖσσοτος, ὄθει ζώστηρος ὄχης
 415 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ·
 Ἀνικῶν δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔρχεος αἰχμῆ·
 Γνῦξ δ' ἔριπ' οἰμώζας· νεφέλη δὲ μιν ἀμφοκάλυπεν
 Κρανίη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.
 Ἔκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 420 Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λαζόμενον προτὶ γαίη,
 Καὶ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτιλη
 Δηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 Ὄξυ δόρυ κραδῶων, φλογὶ εἰκελος· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 425 Ἐγγὺς ἀνῆρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιστ' ἐξεμάσατο θυμόν,
 Ὅς μοι εἰταῖρον ἔπεφνε τιμῆμον· οὐδ' ἄρ' εἰ δὴν
 Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολίμοιο γεφύρας.
 Ἡ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα Διον·
 Ἄσσον ἔθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλίθρου πείραθ' ἴκηαι!
 430 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπίεσσι γε, νηπύτιον ὡς,
 Ἔλπιο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σαφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμιν κερτομίας ἦδ' αἰσῦλα μυθήσασθαι.
 Οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χειρῶν.
 435 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται,
 Αἰ κέ σε χειρότερός περ ἔων ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 Δουρὶ βαλὼν· ἐπιηὶ καὶ ἐμὸν βίλος δὲν πάροισεν.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 Πρωῖῃ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
 440 Ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ ἴκεθ' Ἐκτορα Διον,
 Αὐτοῦ δὲ προπάροισθε ποδῶν πίσεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

- Ἐμμεσὸς ἐπόρουσι, κατακτάμεναι μεναιάνων,
 Σμερδαλίᾳ ἰάχων· τὸν δ' ἐξήραξεν Ἀπόλλων
 Ῥῖα μάλ', ὥς τε θῶος, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἤρι κολλῆ.
 445 Τρίς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσι ποδάρεως Διὸς Ἀχιλλεύς
 Ἐγχεὶ χαλκίῃ· τρίς δ' ἤρα τυψα βαθεΐαν.
 Ἄλλ' ὅτι δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμωνι ἴσος,
 Διὶνὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·
 Ἐξ σὺ νῦν ἔργους θάνατον, κῆρον! ἧ τέ τοι ἄγχι
 450 Ἥλθε κικύον· νῦν αὐτί σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὡ μύλλεις εὖχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 Ἥ θῆν σ' ἐξάνει γα, καὶ ὑσταρον ἀντιβολήσας,
 Εἰ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐκατάφθοδος ἔστιν.
 Νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κα κίχτις.
 455 Ὡς εἰπὼν Ἄρυσκ' οὐτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
 Ἦριπε δὲ προκάρουθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 Καὶ γόνυ δουρὶ βαλεῖν ἠρώκασι· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐτάζων ἔφατ' μεγάλη, ἐξάλυτο θυμὸν.
 460 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Λάρδανον, υἱὰ Βίαντος,
 Ἄμφω ἐφορηθεῖς, ἐξ ἰππων ὅσα χαμάζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλεῖν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίλος ἦλυθε, γούνην,
 Ἐπίκως εὖ περιδοίτο, λαβῆν, καὶ ζῶαν ἀφείη,
 465 Μηδὲ κατακτείναιεν, ὀμηλικίην ἐλεήσας·
 Νῆπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσασθαι ἐμειλλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνήρ ἦν, οὐδ' ἀγατόφρων,
 Ἄλλὰ μάλ' ἔμμεσῶς· ὁ μὲν ἠπίτιτο χεῖρεσι γούνην,
 Ἴεμνος λίσσεσθ', ὃ δὲ φασγάνῳ οὐτα καθ' ἤπαρ·
 470 Ἐκ δὲ οἱ ἤπαρ ὄλισσεν, αἶμα μὲλαν αἶμα κατ' αὐτοῦ
 Κόλπῳ ἐνίπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὅσση κάλυψεν,
 Θυμοῦ δεινόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὐτα παραστάς
 Δουρὶ κατ' οὐς· εἶθαρ δὲ δι' οὐατος ἦλθ' ἐτίρωιο
 Λίχημ χαλκίῃ· ὁ δ' Ἀγήρορος υἱὸν Ἐχέκλον
 475 Μίσσην κακὴν κεφαλὴν ἔφρι ἦλασε κωπήεντι·
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ἔφρος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσση
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Δευκαλλίαν δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυλάουσι τέοντες
 Ἀγκῶνος, τῆ τόνγε φλῆς διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 480 Λίχημ χαλκίῃ· ὁ δὲ μιν μέγα χεῖρα βαρυνθείς,
 Πρὸσθ' ὀφρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείας,
 Τῆλ' αὐτῆ πῆλκη κάρη βάλε· μυελὸς αὐτε
 Σπονδυλῶν ἐκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κείτο ταρυσθείς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ φ' ἵεναί μετ' ἀμίμονα Πείρω υἱόν,

- 485 Ἴλγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβόλακος εἰληλούθει·
 Τὸν βάλαι μίsson ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνιύμονι χαλκός·
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηΐθρον θεράποντα,
 Ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον δ' ἐξείδουρι
 Νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὡσε· κυκήθησαν δὲ οἱ ἵπποι·
 490 Ὡς δ' ἀναμαμαίει βαθεί' ἄγκυα θεσπιδαῖς πύρ
 Οὔριος ἀζαλίσι, βαθεία δὲ καλεῖται ὕλη,
 Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὄγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχρῃ, δαίμονι ἴσος,
 Κτινομένους ἐφίπων· ῥίε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 495 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξη βόας ἄρσενας εὐροσμετώπους,
 Τριβέμεναι κρι λευκὸν ἐκτιμένη ἐν ἀλωῇ·
 Ἐίμφα τε λίπτ' ἐγίνοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 Ὡς ἔπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 Στεῖβον ὁμοῦ νέκρας τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 500 Νέφθην ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
 Ἄς ἄφ' ἄφ' ἱππέων ὀπλέων φαθάμιγγες ἐβαλλον,
 Αἰ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἔετο κῦδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λυθρον δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Φ.

Trojanos partim ad urbem, partim in Xanthum (Scamandrum) agit Achilles, et multis in flumine trucidatis, XII juvenes victos inferiis Patrocli servat (1-33). Ibidem Lycanem, Priami filium, quamvis supplicem (34-135), mox et Asteropseum, ducem Pæonum, cum aliis hujus gentis, interficit, Fluvio irriso, ut impari (136-210): cædemque continuabat, nisi Xanthus vi cadaverum obstrui se dolens, alveo cum excedere jussisset. Vix excesserat, quum rursus insilit; at Fluvius eum suis fluctibus mergere furit, et egressum insequitur (211-271). Jam in undis luctanti vires addunt Neptunus et Minerva; Xantho autem, qui irritatior etiam Simoëntis opem invocat, a Junone objicitur Vulcanus, qui campum et Fluvium exurit, nec flammam cohibet, nisi eadem deâ auctore (272-384). Oriuntur deinde singulares contentiones cæterorum deorum: Martis, Minervæ, Veneris; Apollinis, Neptuni; Junonis, Dianæ; Mercurii, Latonæ (385-513). Post hæc in Olympum revertuntur dii præter Apollinem, qui Trojam versus pergit, dum Achilles ferro sævit per campum, alios compellit in urbem; quibus portam recludi jubet Priamus (514-545). Illi ne in fugâ opprimantur, Apollo Achillem primum immisso Agenore distinet, mox ipse, Agenoris specie indutus, fallit fugiendo, et ab urbe abstrahit (544-611).

Μάχη παραποτάμιος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον Ἴσον εὐφρέϊος ποταμοῖο,
 Κάρθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκτρο Ζεύς,
 Ἐνθα διατημῆξας, τοὺς μὲν πεδλονδα δλωκεν
 Πρὸς πάλιν, ἤπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβίσοντο
 Ἡμῶν τῷ προτίῳ, ὅτε μαινέτο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Τῆ δ' οἴγε προχίοντο πεφυζότες ἠέρα δ' Ἥρη
 Πίπτα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρπυλίμεν ἡμίστες δὲ
 Ἐς ποταμὸν εἰλεύντο βαθύφθοον, ἀργυροδίπνη·
 Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βραχε δ' αἰπὰ δέεθρα,
 Ὅχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἳ δ' ἀλαλητῶ

- Ἔσσον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἰλισσόμενοι περὶ δίνας.
 Ἴς δ' ὄσθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἡρεθίζονται,
 Φευγίμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματος πῦρ,
 Ὅρμανον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσοισι καθ' ὕδαρ·
- 15 Ἴς ὑπ' Ἀχιλλῆος Πάνθου βαθυδινήεντος
 Πλήτο φόος καλῶδων ἐπιμιξέ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενῆς δόρυ μὴν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
 Κακλιμένον μυρμηρίων· ὁ δ' ἔςθορος, δαίμονι ἴσος,
 Φάσγαγον οἶον ἔχων, κενὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
- 20 Τῦπτι δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' ἀεκέης
 Δοφί θνινομένων, ἐρυνθαίνετο δ' αἵματι ὕδαρ.
 Ἴς δ' ὑπὸ δελφίως μεγακῆτεος ἰχθύες ἄλλοι
 Φεύγοντες, πιμπλάσι μαχούς λιμένος εὐθρομον,
 Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὄν κα λάρβῃσι·
- 25 Ἴς Τρώες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 Πτώσσοι ὑπὸ κρημνοῦς· ὁ δ' ἐπι κάμει χεῖρας ἐναιφασσ,
 Ζωούς ἐκ ποταμοῖο θυώδεα λέξατο κούρους,
 Πιοιῆν Πατρόκλαιο Μανοιτιάδαο θανάτοος.
 Τούς ἐξῆς θύραζε τεθῆπότας, ἦντε ναβροός,
- 30 Ἰσῆς δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐντιμήτοισιν ἱμάσι,
 Τούς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 Δῶκε δ' ἐταίροισιν πατάγειν κολλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε, δαΐζομαι μεναιαίων.
 Ἐνθ' ἰνίε Πριάμοιο συνήντατο Δαρδανίδαο,
- 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Δυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτός
 Ἦγε λαβῶν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
 Ἐντύχιος προμολῶν· ὁ δ' ἐρινεὸν ὄξει χαλκῷ
 Τάμνε, νέους ὄρηπκας, ἔν' ἀρματος ἀντυγες εἶεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κενὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
- 40 Καὶ τότε μὲν μιν Ἀήμον ἐυκτιμένην ἐπέρασσε,
 Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὄνον ἔδωκεν.
 Καῖθεν δὲ ξεινός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἰμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἔς δῖαν Ἀθήνην·
 Ἐνθεν ὑπεκπροφυγῶν, πατρώϊον ἔκετο δῶμα.
- 45 Ἐνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φίλοισιν,
 Ἐλθὼν ἐκ Ἀήμοιο· δυωδεκάτῃ δὲ μιν αὐτίς
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἐμβάλεν, ὅς μιν ἐμελλεν
 Πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νείσθαι.
 Τῶν δ' ὡς οὐν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
- 50 Ἰνυμόν, ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βύαλε· τεῖρε γὰρ ἰδρὸς
 Φεύγοντι ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατι ἑδάμνα·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμὸν·

- Ἦ πόποι, ἦ μίγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀφθαίμαι·
 55 Ἡ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὐσπερ ἔπεφρον,
 Ἄντις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠρόεντος·
 Οἶον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγῶν ὑπο νηλεῆς ἤμαρ,
 Δῆμον ἐς ἡγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Πόντος ἀλός πολιῆς, ὁ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
 60 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 Γινύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν, ἠδὲ θαλάσῃ,
 Ἡ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
 Γῆ φουσίχος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
 Ὡς ὠρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπῆς,
 65 Γούνων ἀψασθαι μεμαώς· περὶ δ' ἦθελε θυμῷ
 Ἐκφυγεῖν θάνατον τε κακὸν καὶ Κῆρα μίλαιναν.
 Ἦτοι ὁ μὲν θόρον μακρὸν ἀνίσχετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπὲρ ῥάμου καὶ λάβε γούνων,
 Κῦψας· ἐγγεῖη δ' ἄρ' ὑπὲρ ῥάμου ἐνὶ γαίῃ
 70 Ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἀμεναι ἀνδρομείοιο.
 Ἄνταρ ὁ τῆ ἐτέρῃ μὲν ἔλῳν ἔλλιστο γούνων·
 Τῆ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀναχμένον, οὐδέ μεδίει·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Γουνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἰδέο, καὶ μ' ἐλίησον!
 75 Ἄντι τοί εἰμ' ἱκέτα, Διοτρεφῆς, αἰδοῖοιο.
 Παρ γὰρ σοὶ πρώτῃ πασάμην Δημήτερος ἀκτῆν,
 Ἦματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες ἐνκτιμένη ἐν ἄλωϊ,
 Καὶ μ' ἐπίρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
 Δῆμον ἐς ἡγαθέην· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἤλαρον.
 80 Νῦν δὲ λύμην, τρεῖς τόσσα πορών· ἦώς δέ μοι ἔστω
 Ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἦλιον εἰλήλουθα,
 Πολλὰ παθῶν· νῦν αὖ με τῆς ἐν χερσίν ἔθηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μίλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
 Ὅς μέ σοι αὐτίς ἔδωκε· μινυθάδιον δέ με μήτηρ
 85 Γένιατο, Λαοδόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλτω, ὃς Λελέγεσσι φιλοποτόλιμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατινίοεντι.
 Τού δ' ἔχε θυγατέρα Πρίλαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας.
 Τῆςδε δύο γενόμεθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 90 Ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσι δάμασσας,
 Ἄντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὄξει δουρὶ·
 Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὄτω
 Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 95 Μῆ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογαστήριος ἔκτοφός εἰμι,
 Ὅς τοι ἐταῖρον ἔπεφρον ἐνήεα τε κρατερόν τε.

1111 1856

- Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσήνδα φαιδιμος υἱός,
Δισσόμενος ἐπίεσσιν· ἀμειλικτον δ' ἄπ' ἀκουσαν·
Νήπιε, μὴ μοι ἄποινα πιφαύσκω, μηδ' ἀγόρευε!
- 100 Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπαῖν αἰσιμον ἤμαρ,
Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν **δὲ** Ἰκύνε·
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον, ἦδ' ἐπίρασσα·
Ἦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κα θεός γε
Ἰλιου προσάφοιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βύλῃοιν,
- 105 Καὶ πάντων Τρώων, πύρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παῖδων.
Ἄλλά, φίλος, θάνα καὶ σὺ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
Κάθ' ἄνε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Οὐχ ὄραάς, οἶος καγὼ καλὸς τε μίγας τε;
Πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γέλυτο μήτηρ·
- 110 Ἄλλ' ἐπι τοι καὶ ἔμοι θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή —
Ἔσονται ἢ ἠώς, ἢ δειλή, ἢ μέσον ἤμαρ —
Ὅπότε τις καὶ ἔμειο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔληται,
Ἢ ὄγε δουρὶ βαλῶν, ἢ ἀπὸ νευρήφιν ὀϊστοῦ.
Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γένυατα καὶ φίλον ἦτορ·
- 115 Ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν, ὃ δ' ἔξευρ χεῖρα πετάσσας
Ἀμφοτέρως. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος εἶφος ὄϋν,
Τύφει κατὰ κληῖδα παρ' ἀγχιένα· πᾶν δέ οἱ εἶσω
Ἄν' εἶφος ἀμφηκας· ὃ δ' ἄρα πηρῆς ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέει, δεῦε δέ γαῖαν.
- 120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβῶν ποδός, ἤκε φέρεσθαι,
Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντι ἀγόρευεν·
Ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἱ σ' ὠτειλήν
Ἄμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
- 125 Ὀϊσει διτῆεις εἶσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.
Θρωσίων τις κατὰ πῦμα μέλαιναν φρεῖν ὑπαίξει
Ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργεῖα δημόν.
Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστν κειρόμεν Ἰλιου ἰρήε,
Ἔμεις μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὅπιθεν κεραίζων.
- 130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ εὐφρόος ἀργυροδίνης
Ἀρκίσει, ᾗ δὴ δηθὰ πολίας ἱερέυετε ταύρους,
Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθέτετε μώνυχας ἵππους.
Ἄλλὰ καὶ ὡς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκει πάντες
Τίστε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
- 135 Οὗς ἐπὶ ρησὶ θοῆσιν ἐπέφρετε, νόσφιν ἐμείο.
Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Ὡρμηγεν δ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
Διὸν Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλοιο.
Τόφρα δὲ Πηλῖος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,

- 140 Ἀστροπαίῳ ἐπάλλτο, κατακτάμεναι μενεαίωνων,
 Τίει Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἄξιος εὐρυρέθρος
 Γύναιτο, καὶ Παρφόβια, Ἀκασσομωοῖο θυγατρῶν
 Πρῆσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
- 145 Ἔσθη, ἔχων δύο δοῦρα· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκων
 Ἐπείθοσ, ἐπέειπε καχόλατο δαΐκαταμένων αἰζησων,
 Τούς Ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ φέρον, οὐδ' ἔλιαιφεν.
 Οἱ δ' ὅτι δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσεφώνεα ποδάργης Διὸς Ἀχιλλεύς·
- 150 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μιν ἔιλης ἀντίος ἔλθων;
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῶ μῖνοι ἀντιώσασαι.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεα φαίδιμος υἱός·
 Πηλεΐδῃ μεγάθυμῃ, τίη γενηὴν ἐρείθεις;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβαίλον, τηλόθ' ἑούσης,
- 155 Παίονας ἀνδρας ἄγων δολιχεγγέας· ἦδε δέ μοι νῦν
 Ἥϊς ἐνδεκάτη, ὅτι ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 Ἀντάρ ἐμοὶ γενετὴ ἐξ Ἄξιοῦ εὐρυρέσιος,
 [Ἄξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδαρ ἐπὶ γαίαν ἴησιν.]
 Ὅς τέκε Πηλεγόνῃ κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμὲ φασιν
- 160 Γύνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ἦς φάτι' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνίστατο Διὸς Ἀχιλλεύς
 Πηλεΐδα μῆλιν· ὁ δ' ἄμαρτῆ δούρασιν ἄμφος
 Ἥρωσ Ἀστροπαίος· ἐπεὶ περιδείξιος ἦεν·
 Καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδέ διαπρὸ
- 165 Ῥῆξ σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πήχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 Δεξιτερῆς, οὐτο δ' αἶμα καλαινεφές· ἦ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 Δευτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς μῆλιν ἰδυπτίωνα
- 170 Ἀστροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίωνων.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μεσσοπαλῆς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μελλινὸν ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἄορ οὐδ' ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Ἄλι' ἐπὶ οἷ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μῆλιν Ἀχιλῆος
- 175 Οὐ δύναται ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσειαι χεῖρὶ παχείῃ·
 Τρὶς μὲν μιν πελέμειζεν, ἐρύσσεισθαι μενεαίωνων,
 Τρὶς δὲ μεθῆκε βῆη· τὸ δὲ τέτατον, ἦθελε θυμῷ
 Ἄξει ἐπιγνάμψας δόρυ μελλινὸν Αἰακίδαο,
 Ἄλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
- 180 Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσιν
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν
 Ἀσθμαίνοντι· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσιν ἐρούσας,

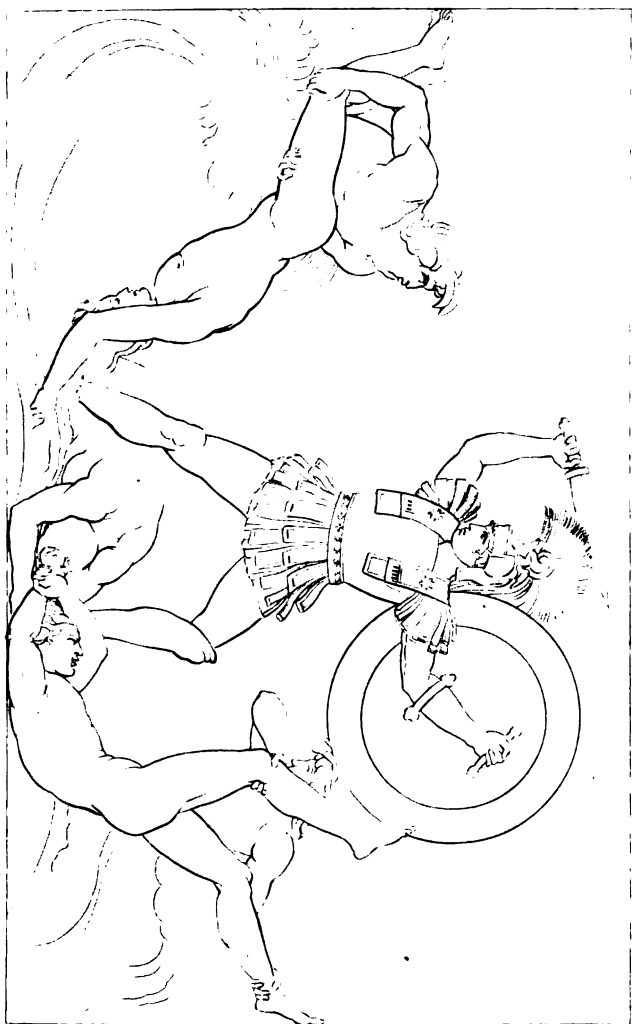
- Τύχαιά τ' ἐξενάρξῃς, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤβδα·
 Κεῖσ' οὐτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
- 186 Παισὶν ἐρίζεσθαι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
 Φησθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρουρόστος·
 Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.
 Τίττε μ' ἀνήρ πολλοῖσιν ἀνάσσειν Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Διαικίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
- 190 Τῷ κρείσσειν μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρηγόντων,
 Κρείσσειν δ' αὐτὲ Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται.
 Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμὸς γε πάρα μίγας, εἰ δύναται τι
 Χραιομεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι.
 Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει,
- 196 Οὐδὲ βαθυφρέσῃται μέγα σθένος Ωκεανοῖο,
 Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
 Καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν·
 Ἄλλὰ καὶ ὅς δειδοῖκε Διὸς μεγάλοιο κερανόν,
 Διυῖν τε βροντήν, ὅτ' ἀπ' οὐρατόθεν σμαραγῆσσι
- 200 Ἡ φη, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσαστο χάλκεον ἔγχος.
 Τὸν δὲ κατ' αὐτόφει λέειπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαίνα δὲ μιν μέλαν ὕδωρ.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλνεις τε καὶ ἰχθύεις ἀμφοτέρωντο,
 Δημόν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφροῖδιον κείροντες.
- 206 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παιόνας ἵπποκορυστάς,
 Οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβηῖατο δινηγῆτα,
 Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ
 Χείρσ' ὑπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.
 Ἐνθ' ἔλε θεροσλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστυπυλόν τε,
- 210 Μνήσων τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἦδ' Ὀφελίστην·
 Καὶ νύ κ' ἔτι πλείονας κτάνε Παιόνας ὠκύνς Ἀχιλλεύς,
 Εἰ μὴ χασάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ἄνερι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγγετο δίνης·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατεῖς, περὶ δ' αἰσυλα ῥέξεις
- 216 Ἀδρῶν· αἰεὶ γὰρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
 Ἐἴ τοι Τρῳᾶς ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλίσσαι,
 Ἐξ ἐμῆθεν γ' ἑλάσας πεδίον κάτα μέγμερα ῥέξε.
 Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκῶν ἐρατεινά ἕεδρα·
 Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλλα διαν,
- 220 Στεινόμενος νεκῶσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἕασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκύνς Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις.
 Τρῳᾶς δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρξῶν,
 226 Πρὶν ἔλθωι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἐκτορι πεيرهθῆναι

- Ἀντιβλην, ἣ κέν με δαμάσεται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.
 Ὡς εἶπών Τρῳάσιν ἐπίσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμός βαθυδίνης·
 ὦ κόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, σὺ σὺγε βουλῆς
 280 Εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πᾶλλ' ἐπέτελλεν,
 Τρῳαὶ παρετάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰς ὅσον ἔλθῃ
 Διέλεος ὄψε δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
 Ἢ, καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἔσθ' ὄρε μίσση,
 Κρημνοῦ ἀπαΐσας· ὃ δ' ἐπίσσυτο, οἴωματι θύων·
 285 Πάντα δ' ὄρινε φέεθρα κνωίμενος· ὥσε δὲ νεκροῦς
 Πολλοῦς, οἳ ἔα κατ' αὐτὸν ἄλες ἔσαν, οὐς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 Τῷς ἐκβαλλε θύραζε, μεμνηκίς, ἦντα ταῦρος,
 Χέρσονδε· ζωοῦς δὲ σάω κατὰ καλὰ φέεθρα,
 Κρῦπτων ἐν δίνῃσι βαθεύησιν μεγάλησιν·
 290 Διὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλλῆα κνωίμενον ἴστατο κῆμα,
 Ὡθι δ' ἐν σάκῃ πῖπτων φόος· οὐδὲ πτόδωσιν
 Εἶχε στηρήξασθαι· ὃ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 Εὐφυνέα, μεγάλην· ἣ δ' ἐκ ριζῶν ἐριπούσα,
 Κρημνὸν ἅπαντα διώσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ φέεθρα
 295 Ὅζοισιν πυκνοῖσι· γερύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
 Εἶσω πᾶσ' ἐριπούσ'· ὃ δ' ἄγ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
 Ἦξεν πεδλοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πίτεσθαι,
 Δείσας· οὐδέ τ' ἔληγς μέγας θεός, ὠρτο δ' ἐπ' αὐτῶν
 Ἀροκλειαινίων, ἵνα μιν πάνσαιε πόνοισι
 300 Διὸν Ἀχιλλῆα, Τρῳέσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλοιο.
 Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή, *heller 2'*
 Διέτοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θρηνητήρος,
 Ὅς θ' ἅμα νάρτιστός τε καὶ ὠμιστος πετιήρων·
 Τῷ εἰκὼς ἦξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός
 305 Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοιο λισσθεῖς
 Φεῦγ', ὃ δ' ὅπισθε φέων ἔπειτο μεγάλα ὄρυμαγδα.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι φόον ἤγεμονοῦν,
 Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔξματα βάλλων·
 310 Τοῦ μὲν τε προφρόντος, ὑπὸ ψηφίδος ἅπασαι
 Ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὄκα καταιβόμενον κελαιόζωι
 Χοῖφω ἐνὶ προαίει, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 Ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κῆμα φόοιο,
 Καὶ λαιψηρὸν ἔοντα· θεοὶ δὲ τε φέετφοι ἀνδρῶν.
 315 Ὅσασι δ' ὀρηθήσει ποδάρεχθ' ἰος Ἀχιλλεύς
 Στήγαι ἐναντίβιον, καὶ γνῶμαι, εἴ μιν ἅπαντες
 Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὴν ἔχουσι,
 Τοσσάκι μιν μέγα κῆμα Διίπετιός ποταμοῖο

- Πλάϊς ἄμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσσι ποσσὶν ἐπήδα
 270 Θυμαῖ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἰδάμνα
 Λαβρός, ὑπαιθα βίων, κοπήν δ' ὑπέρκειπε ποδοῖν.
 Πηλεΐδης δ' ᾤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἑλευθέρῳ ὑπέστη
 Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπαυε δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανόων,
 Ἄλλ' ἀφ' ἑλλήμητηρ, ἣ μὲ ψεύδουσιν ἴθιγεν·
 Ἦ μ' ἔφατο Τρωῶν ὑπὸ τελεῖθ' ἑσθηκτάων
 Λαιψηροῖς ὀλέσθαι Ἀπόλλωνος βελίεσσι.
 Ὡς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτεῖναι, ὅς ἐνθάδε γ' εἶραφ' ἄριστος
 280 Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δὲ κεν ξεναόριξεν.
 Νῦν δέ με λαυγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶναι,
 Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα σφοροβόν,
 Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποείρη χειμῶνι παρώντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 Στήτην ἔγγυς ἰόντε, δίμας δ' ἀνδρῶσσι ἐτίκην·
 Χεῖρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστάσσαντ' ἐπίσσωιν.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λήν τρέει, μήτε τι τάρβει·
 Τολῶ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταφρόθω εἰμέν,
 290 Ζητὸς ἐπαιησάτος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε θαμήμεναι αἰσιμὸν ἔστιν·
 Ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἶσαι αὐτός.
 Αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πίθηται·
 Μῆ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοῖου πολέμοιο,
 295 Πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τεύχεα λαῶν ἔλσαι
 Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι. σὺ δ' ἔκτορ εὐμὸν ἀπούρας,
 Ἄψ' ἐπὶ νῆας ἔμεν· δίδομεν δέ τοι εὐχος ἀρίσθαι. ΧΧ
 Τὼ μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ— μίγα γάρ ῥα θεῶν ἄτρυνεν ἔφετμή—
 300 Ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐχθυμένοιο·
 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαΐκταμένων εἰζήτων
 Πλώων, καὶ νέκυες· τοῦ δ' ὑψόσσι γούνατ' ἐπήδα
 Πρὸς ῥόον αἴσσοντος ἀν' ἰδύν· οὐδὲ μιν ἔαχεν
 Εὐρυρέων ποταμὸς· μίγα γὰρ σθένος ἔμβαι' Ἀθήνη.
 305 Οὐδὲ Στάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μίνος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 Κάετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῆρυμα ῥόοιο,
 Ἐψὸς ἀειρόμενος· Σιμόντι δὲ κέκλειτ' αὐσας·
 Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
 Σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 310 Ἐκπέρσει, Τρωῆς δὲ κατὰ μοῖθον οὐ μενέουσιν.
 Ἄλλ' ἐπάμνε τάχιστα, καὶ ἐμπέληθι βέεθρα

- Ἰθάτος ἐκ πηγίων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
 Ἰσθη δὲ μέγα κῆμα· πολὺν δ' ὀρμαγδὸν ὄρουε
 Φιτρῶν καὶ λαῶν, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 315 Ὃς δὴ νῦν κρατεῖ, μέμορον δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
 Φημί γάρ οὔτε βίην χροιασησήμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τὰ που μάλα νείδει λίμνης
 Κεῖσεθ' ὑπ' ἰλῆος κεκαλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτὸν
 Εἰλῶσω ψαμάθοισι ἄλλε, χέρουος περιχεύας
 320 Μυρίον, οὐδὲ οἱ ὄσπερ ἐπιστήσοισι Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τόσσον οἷ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδὲ τί μιν χρεώ
 Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
 Ἢ, καὶ ἐπῶρι Ἀχιλῆϊ κνωόμενος, ὑψόσε θύων,
 325 Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
 Πορφύρεον δ' ἄρα κῆμα Δίππετιος ποταμοῖο
 Ἰστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἦρεε Πηλεῖωνα.
 Ἥρη δὲ μέγ' ἄνυσε, περιθδείασα Ἀχιλῆϊ,
 Μῆ μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
 330 Αὐτίκα δ' Ἠφαιστον προσεφώνεεν, ὄν φίλον υἱόν·
 Ὅρσο, Κυλλοπόδιον, ἴμον τέκος· ἄντα σείθεν γὰρ
 Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἤνυκομεν ἔλαι·
 Ἄλλ' ἐπάμνε τάχιστα, πειφανίκεο δὲ φλόγα πολλήν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο
 335 Εἶσομαι ἐξ ἄλοθεν χαλεπὴν ὄρσοσα θύελλαν,
 Ἢ κεν ἀπὸ Τρωῶν κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι, Κ
 Φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 Δένδρεα καί, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρὶ· μηδὲ σε πάμπαν
 Μειλιχίοις ἐπίεσσι ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
 340 Μηδὲ πρὶν ἀπόπανε τῶν μένος, ἀλλ' ὅποι' ἂν δὴ
 Φθέγγωμ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
 Ὡς ἔφαθ'· Ἠφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῖς πῦρ.
 Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκροῦς
 Πολλούς, οἳ ἔα καὶ αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 345 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἄλωήν
 Ἄψ' ἀνηράνη· χαίρει δέ μιν ὄστις ἐθείρη·
 Ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ' ἄρα νεκροῦς
 Κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
 350 Καλοντο πετέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
 Καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
 Τὰ περὶ καλά βέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 Τείροσι ἔγγελύς τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
 Οἳ κατὰ καλά βέεθρα κυβιστων ἔνθα καὶ ἔνθα,

THEY'RE OFFERED UP WITH THE PIVERS

www.libtool.com.cn

- 265 Πνοιῆ τιρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαιστοιο.
 Καλετο δ' ἴς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἡφαιστ', οὕτις σοίγες θεῶν δύνατ' ἀντιφροῖζεν,
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὧδα πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 Δῆγ' ἔριδος· Τρώας δὲ καὶ ἀντίκα διὸς Ἀχιλλεύς
 266 Ἄστος ἐξελάσσει. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
 Φῆ, πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 Ὡς δὲ λήβης ζεῖ ἔνδον, ἐπαιγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτραφέος αἰαλοιο, *Κνίσσῃ*
 Παντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ῥέελα κνίγκωνα κείται·
 268 Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγτο, ζεῖ δ' ὕδωρ·
 Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τείρε δ' αὐτμῆ,
 Ἡφαιστοιο βίηφι πολυφρονος. αὐτὰρ ὄγ' Ἥρην,
 Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεια πτερόεντα προσήνδα·
 Ἥρην, τίπτε σὸς νῖός ἐμόν ῥόον ἔχρας κήδειν
 270 Ἐξ ἄλλων; σὺ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτιός εἰμι,
 Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελύσει·
 Πανέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τὸδ' ὀμοῦμαι,
 Μῆποτ' ἐπὶ Τρώεσσω ἀλεξήσειν κακὸν ἡμᾶρ,
 272 Μηδ' ὀπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
 Καιομένη, κείωσι δ' Ἀρηίοι νῖες Ἀγαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρην,
 Ἀντίε' ἄρ' Ἡφαιστον προσφώνεεν, ὄν φίλον νῖόν·
 Ἡφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλεές! σὺ γὰρ ἔοικεν
 280 Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ κατέσβευσε θεσπιδαῖς πῦρ·
 Ἀφοβῆον δ' ἄρα κῦμα κατέστυτο καλὰ ῥέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ἐάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 Πανασάσθην· Ἥρην γὰρ ἐρύνκακε χρωμένη περ.
 285 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσει βεβριθῦντα,
 Ἀργαλή· δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἤητο·
 Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλη πατάγῃ, βράχε δ' εὐρεῖα χθονί·
 Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
 Ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγάλασε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 290 Γηθοσύνην, ὃθ' ὄρατο θεοὺς ἔριδι ἐνιόντας.
 Ἐνθ' οἴγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἤρχε γὰρ Ἄρης
 Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
 Χάλκειον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνειδέιον φάτο μῦθον·
 Τίπτε αὐτ', ὦ κννάμνια, θεοὺς ἔριδι ἐνελευάνεις
 295 Θάρσος ἤητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀήτηεν;
 Ἥ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἠνῆκας
 Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ παρόψιον ἔγχος ἐλοῦσα,

- Ἴδὸς ἐμεῦ ὄσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαφος ;
 Τῷ σ' αὖ νῦν οἶω ἀποτισίμεν, ὅσα μ' ἔοργας.
- 400 Ὡς εἰπὼν οὕτως κατ' ἀσπίδα θυσανοέσσαν,
 Σμερδαλίην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραντός·
 Τῇ μιν Ἄρης οὕτως μισαφόρος ἔγχετ' μακρῶ.
 Ἢ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 Καίμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μάγαν τε,
 405 Τὸν δ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὐρον ἀρούρης
 Τῆ βάλει θούρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λύσα δὲ γυῖα.
 Ἐπτά δ' ἐπίσχευε πέλεθρα πᾶσών, ἐκόνισα δὲ χαιτάς·
 Τεύχεά τ' ἀμφοράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καί μιν ἐπευχομένη ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
- 410 Νηπίτι, οὐδὲ νῦ πῶ περ ἐπεφράσσω, ὅσων ἀρίων
 Εὐχομ' ἔγὼν ἔμμεναι, οἳ μοι μένος ἰσοφρασίεις·
 Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτινοίς,
 Ἢ τοι χωρομένη κακὰ μῆδεταί, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 Κάλλιπας, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
- 415 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαινοῖ.
 Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκα Ἀθηναίην ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
- 420 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Καί δ' αὐθ' ἠ κυνάμνυα ἄγει βροτολοιογὸν Ἄρηα
 Ἀήϊον ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μίτελθε!
 Ὡς φάτι· Ἀθηναίη δὲ μετίσσυτο, χαιρὸς δὲ θυμῶ.
 Καί φ' ἐπιμισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
- 425 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ ἄλλον ἦτορ
 Τὸ μὲν ἄρ' ἄμφω κίεντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἢ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρωέσσιν ἀρωγοί,
 ἔιν, οἳ Ἀργείοισι μαχομένοισι φωρηκτῆσιν,
- 430 Ὡδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
 ἤλθεν Ἄρει ἐπικούρος, ἐμῶ μίνοι ἀντιόωσα·
 Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πολέμοιο,
 Ἴλιον ἐκπέρασσαντες ἐνκείμενον πτολιέθρον.
 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
- 435 Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνροσίχθων·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ δίσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 Ἀρξάντων ἔτιφον· τὸ μὲν αἰσχίον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 Ἴομεν Οὐλύμπονδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ.
 Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
- 440 Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.

- Ἰηπύτι, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις! οὐδέ νυ τῶνπερ
 Μίμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ ἴλιον ἀμφί,
 Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήγορι Λαομέδοντι
 Πᾶρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
 445 Μισθῶ ἐπι φητῶ· ὁ δὲ σημαίων ἐπέτελλεν.
 Ἦτοι ἐγὼ Τρῳέσσι πόλιν πέρι τείχος ἔδειμα,
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἴν' ἀφθήκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλιποδας ἑλικας βούς βουκολέεσκαε
 ἴσθαι ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ἰληίσσης.
 450 Ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθίης Ἴσραι
 Ἐξίφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἐκπαγλός, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν ὄγ' ἠπελλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Δήσειν, καὶ περᾶν νήσων ἐπι τηλεσαπείων·
 455 Στεῦτο δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῶ.
 Νῶϊ δέ τ' ἀγορῆοι κίομεν κακοτήτοι θυμῶ,
 Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτίλασεν.
 Τῷ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
 Πειρῶ, ὡς κε Τρῳέεσσι ὑπερφιάλοι ἀπόλωνται
 460 Προχρῦν κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοῖης ἀλόχοισιν!
 Τὸν δ' αὐτὴ προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
 ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἕνεκα πολεμίζω,
 Διελῶν, οἱ φύλλοισιν εὐκίότες, ἄλλοτε μὲν τε
 465 Ζαφλεγέες τελέθουσι, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 Ἄλλοτε δὲ φθινύθουσι ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
 Πανσώμεσθα μάχης· οἱ δ' αὐτοὶ θηριάζουσιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτάραπε· αἶδετο γάρ φα
 Πατροκασίγνητοιο μύθηματι ἐν καλᾷμην.
 470 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θερῶν·
 [Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδιον φάτο μῦθον·]
 Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκη
 Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἱ εὐχος ἔδωκας;
 Νηπύτι, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτίως;
 475 Μή σε νῦν ἐπι πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 Εὐχομένου, ὡς τοπρῶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὐτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 Ἄλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοῖη παρᾶκοιτις·
 480 [Νείκεσεν Ἰοχάρην ὄνειδοις ἐπέεσσιν·]
 Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύνον ἀδδείς, ἀντί' ἐμείο
 Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 Τοξοφόρῃ περ εὐούσῃ· ἐπέε σε λίοντα γυναιξίν

Ζεύς θῆκεν, καὶ ἴδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἐθέλησθα.
 595 Ἦτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' ὄφρα θῆρας ἐναίρειν,
 Ἀγροτίρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοιν ἱεὶ μάχεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις κολίμοιο δαήμεναι· ἔσθ' εὐ εὐδῆς,
 Ὅσσοι φερέτῃ ἐμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερῆεις.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρως ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτεν
 600 Σπαιῆ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ἔμων αἰνυτο τόξα·
 Αὐτοῖσι δ' ἄρ' ἔδωκε παρ' ὄματα μειδιώουσα
 Ἐντροπαλιζομένην· ταχέως δ' ἔκικτιον οἴστοι.
 Δακρυόεσσα δ' ὑπαιῖθα θεὰ φύγεν, ὥστε πείλεια,
 Ἦ ῥά θ' ὑπ' ἰσηκος κολῆν ἐξέπτατο πέτρην,
 605 Χρημῶν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλάμεναι αἰσιμον ἦεν·
 Ὡς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Ἀπὸ δὲ προσέειπε διάπτορος Ἀργεῖφόντης·
 Ἀπαι, ἐγὼ δέ τοι οὐτι μάχηςσομαι· ἀργαλέον δὲ
 Πληκτιζέσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέτῳ·
 610 Ἀλλὰ μάλα κρήφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὐχέσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Ἀπὸ δὲ συναίστητο καρπύλα τόξα,
 Πεπτεῖσθ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κοινή.
 Ἦ μὲν τόξα λαβούσα, πάλιν αἰε θνητοῖος ἦς. —
 615 Ἦ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·
 Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφείλετο γούνασι κοῦρη,
 Ἄμφ' δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἰσὸς τρέμα· τῆν δὲ προτὶ οἱ
 Εἴλε πατῆρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἡδὲ γελάσσας·
 Τίς νῦ σε τοιοῦδ' ἔριξε, φίλον τέκος, Οὐρανώωνων;
 620 [Μαυιδίως, ὥσει τι κενὸν φέζουσαν ἐνσπῆ·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἑσπέρωνος Κλαυδονή·
 Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκαίλενος Ἥρη,
 Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νείκος ἐφήπται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 625 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐθύσαστο Ἴλιον ἰσῆν·
 Μίμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐδμήτιοι πόληος,
 Μὴ Δαναοὶ κέρσειαν ὑπέρμορον ἡματι κείνῳ.
 Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 Οἱ μὲν, χροσμένοι, οἱ δέ, μέγα κλυδιδόωντες·
 630 Καδ δ' ἴσον παρ Ζηνὶ κελαινεραῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Τρῶας ὁμῶς αὐτοῦς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἴππους.
 Ὡς δ' ὅτε κενὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὴν ἵκασται
 Ἄστεος αἰδομένοιο, θεῶν δέ ἰ μῆνις ἀνῆκεν·
 Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε' ἐφήκεν·
 635 Ὡς Ἀχιλλεύς Τρῶεσσι πόνον καὶ κῆδε' ἔθηκεν.
 Ἐσθήκει δ' ὁ γέρον Πρίαμος θεῖον ἐπὶ πύργῳ,

XXV Thure day,
 June 30-1870
 With the...

- Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἄλλη
 Γίγνεθ'· ὃ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βῆεν χαμᾶζε,
 530 Ὀτρυνέων παρὰ τείχος ἀγακλειτούς πηλασφρούς·
 Πεπταμίνας ἐν χειροὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε λαοὶ
 Ἐλθῶσι προτὶ ἄστρῳ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἐγγύς οἱ κε κλονέων· νῦν οἴω λοίγι' ἔσσεσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπει κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσασιν ἄλάντες,
 535 Αὐτὶς ἐπανθήμενοι σανίδας πυκινῆς ἀραρυίας·
 Δαΐδια γὰρ, μὴ οὐλὸς ἀνὴρ ἐς τείχος ἄληται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄνεσαν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὄχθας·
 Αἰ δὲ πεπασθεῖσαι τεύξαν φάος, αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἄντιος ἐξέθορε, Τρῶων ἴσα λοίγῳ ἀλάλοιο.
 540 Οἱ δ' ἰδὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
 Δίψῃ καρχαλίοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδλίοιο
 Φεύγον· ὃ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερῆ, μανίαινε δὲ κύδος ἀρίσθου.
 Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον νίεε Ἀχαιῶν,
 545 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνήμεν,
 Φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, παρ δὲ οἱ αὐτὸς
 Ἔστη, ὅπως θανάτιο βαρείας Κῆρας ἀλάλοιο,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἤπει πολλῆ.
 550 Αὐτὰρ ὄγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 Ἔστη, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ μοι ἔγων, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῆπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 555 Αἰρήσει με καὶ ὧς, καὶ ἀνάγκη δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι εἴσω
 Πηλειδῆ Ἀχιλλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλη
 Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἰθῆς τε κρημούς, κατὰ τε φωπήϊα δύω·
 560 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰδρῶ ἀποπνυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 Ἄλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διαλέξαιτο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιερόμενον πόλιος πεδλόνδε ρήσῃ,
 Καὶ με μεταΐξας μάρψῃ ταχέισσι πόδεσσι·
 565 Οὐκ εἴ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 Ἄλην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἐστὶ ἀνθρώπων.
 Εἰ δὲ κέν οἱ προπάροιθε πόλιος καταναντίον ἔλθω·
 Καὶ γὰρ θῆν τούτῳ τρωτὸς χρός ὄξει χαλκῶ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώποι.

- 770 [Ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.]
 Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλεῖς μίεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Ἄλκιμον ὤρματο πτολεμζῶν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἦντε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 Ἄνδρὸς θηρητήρος ἰνατίων, οὐδέ τι θυμῷ
 775 Ταρβῆι, οὐδὲ φοβῆϊται, ἐπαὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἶπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάση, ἠὲ βάλῃσιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
 Ἀλκῆς, πρὶν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι, ἠὲ δαμῆναι·
 Ὡς Ἀγένορος νῖος θγαυοῦ, διος Ἀγῆνορος,
 800 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασαι Ἀχιλῆος·
 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἶσπν,
 Ἐγγυῆ δ' αὐτοῖο τιτυσκετο, καὶ μῆγ' αὐτεῖ·
 Ἥ δ' ἦ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἥματι τῷδε πόλιν πέρασιν Τρῳάων ἀγεροίω.
 805 Νηητύτι, ἠ' τ' ἐτι πολλὰ τετυῶζεται ἀλγῆ' ἐπ' αὐτῆ.
 Ἐν γάρ οἱ πολίεις τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν,
 Οἳ κε πρόσθε φάων τοκίων, ἀλόχων τε καὶ νῖων,
 Πῶον εἰρνούμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 Ὡδ' ἐκπαγλὸς ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
 800 Ἥ ῥα, καὶ ὄξυν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάρμαρτεν.
 Ἀμφὶ δὲ μιν κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 Σμερδαλίον κονάβησι· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 Βλημένιου, οὐδ' ἐπίρησε· θεοῦ δ' ἠρύπακε δῶρα.
 805 Πηλεΐδης δ' ὤρμησεν Ἀγένορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρίσθαι,
 Ἀλλὰ μιν ἐξήραξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι κολλῆ,
 Ἥσυχιον δ' ἄρα μιν πολέμον ἐκ πέμπει νείσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλω ἀποείργαθε λαοῦ.
 800 Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγένορι πάντα εἰοικώς,
 Ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπίσσαντο ποσσὶ διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν πεδίλιο διώκετο πυροφόροιο,
 Τρῳάσιν παρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλω δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
 805 Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχῆσεσθαι ποσὶν οἷσιν·
 Τῷφρ' ἄλλοι Τρῳῆες πεφοβημένοι ἦλθον ὄμλλε
 Ἀσπασιοὶ προτὶ ἄστν· πόλις δ' ἐμπλητο ἀλέντων.
 Οὐδ' ἄρα τοῖγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τειχεὸς ἐκτός
 Μείναι ἐτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
 810 Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσονμένως ἐξέχυντο
 Ἔς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σώσσαν.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Χ

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum mœnia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minerva, specie fratris Deiphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnantem, Achilles hastâ transfigit, armis spoliat, insultandum fœdandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excoita Andromache (405-515).

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

- Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστῳ πεφυζότες, ἧῖτε νεβροί,
Ἰθρῶ ἀπεινύχοντο, πλὴν τ', ἀκίοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τεῖχος ἄσσον ἴσαν, σάπε' ὠμοῖσι κλίναντες.
Ἔκτορα δ' αὐτοῦ μείναι ὀλοή Μοῖρ' ἐπέδησαν,
Ἴλλον προπάροιθε, πυλῶν τε Σχαιῶν.
Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσήδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Τίπτε με, Πηλῆος νίε, ποσὶν ταχέεσσι διώκαις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
Ἔγνωσ, ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχές μενεαίνεις.
Ἢ νύ τοι οὔτι μίλει Τρώων πόνοσ, οὐς ἐφόβησας,
Οἱ δὴ τοι εἰς ἄστῳ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθησ.

- Οὐ μὲν με κτανείεις, ἐπεὶ οὗτοι μόρσιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μίγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρεῖσας ἀπὸ τεύχεος ἤ κ' ἔτι πολλοὶ
 Γυῖαν ὀδᾶς εἶλον, πρὶν ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάσασα
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τισιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
 20 Ἢ σ' ἂν τισαμῆην, εἴ μοι δύναμις γε παρῆη.
 Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστν μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Στυάμενος, ὡς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὅς ῥά τε ρῆια θέσει τιτανόμενος πεδίωιο·
 Ὡς Ἀχιλλεύς λαυψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνόμα.
 25 Τὸν δ' ὁ γέρον Πηλεῖος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 Παμφαίνονθ', ὡς τ' ἄστῆρ', ἐπεσσύμενον πεδίωιο,
 Ὅς ῥά τ' ὀπωρῆς εἰσιν· ἀρῖζῆλοι δὲ οἱ αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῆ·
 Ὅντε κύν' Ὀρίωνος ἐπέκλῃσιν καλιέουσιν·
 30 Λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται,
 Καὶ τε φέροι πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσις θεοτόος.
 Ὡμῶξεν δ' ὁ γέρον, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 Τρῶσ' ἀνασχομενος, μέγα δ' οἰμωξας ἐγγυῶνει,
 35 Ἀσασόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
 Ἔστήκει, ἄμοτον μεμῶσ' Ἀχιλλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρον ἔλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὄρεγνύς·
 Ἔκτορ, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οἶος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς,
 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτιλος! αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γίνοιτο,
 Ὅσσον ἔμολ' τάχα κἄν ἐ κύνες καὶ γῦπες ἴδονται
 Κείμενον· ἢ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πρᾶπιδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔσθηκας,
 45 Κτείνων, καὶ περὶνὰς νήσων ἐπι τηλεδαπαίων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρῶων εἰς ἄστν ἀλέντων,
 Τούς μοι Λαοδόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῷ, ἢ τ' ἂν ἔπειτα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔϊνον·
 Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρον ὀνομακλυτὸς Ἀλτης.
 Εἰ δ' ἤδη τεθνήσκει, καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισιν,
 Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρει, τοὶ τεκόμεσθα·
 Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μιννθαδαιώτερον ἄλγος
 55 Ἔσσεται, ἦν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλλῆϊ δαμαθείς.

- Ἄλλ' εἰσέρχαιο τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
 Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κύδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερδῆς.
 Πρὸς δ' ἔμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντι ἔλεησον,
 60 Δύσμορον, ὃν ἴα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 Αἴση ἐν ἀργαλήῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 Ἰῆας τ' ὀλλυμένους, ἐκκηθείσας τε θυγάτρας,
 Καὶ θαλάμους κεραιζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 65 Ἐλκομένους τε νουὸς ὀλοῆς ὑπὸ χερσίν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρῶταισι θύρῃσιν
 Ἰληησάτῃ ἐρύουσιν, ἐπεὶ καὶ τις ὄξει χαλκῶ
 Τύψας, ἧς βαλὼν, ῥεθῶν ἐκ θυμὸν ἔληται,
 Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπέζης πύλαωρούς,
 70 Οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πίνοντες, ἀλύσσοιτες πέρι θυμῶ,
 Κέλσονται ἐν προθύροισι. νέφθ' δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηκταμένω, δεδαϊγμένω ὕξει χαλκῶ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανήη·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολλὸν τε κάρη, πολλὸν τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνουσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἢ φ' ὁ γέρον, πολιάς δ' ἄρ' ἀνά τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
 Μήτηρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 80 Κόλπῳ ἀνιέμενη, ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν·
 Καὶ μιν δακρυχέουσα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ἔκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον
 Αὐτήν! εἵποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μνήσαι, φίλα τέκνον· ἄμυνα δὲ δήϊον ἄνδρα,
 85 Τείχεος ἐντὸς ἰών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τοῦτω·
 Σχέτιλος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' εἰ ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἀνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδορται.
 90 Ὡς τῷγε κλαίοντι προσαυθίτην φίλον νῖον,
 Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον·
 Ἄλλ' ὄγε μὲν Ἀχιλλῆα πελώριον ἄσπον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χεῖρ' ὀρίσταρος ἄνδρα μέησιν,
 Βεβρωκώς κακὰ φάρμακ'· εἶδυ δέ τε μιν χολος αἰνός·
 95 Σμυρδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χεῖρ'
 Ὡς ἔκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 Πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρέλας.
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 29*

- "Ω μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύνω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 "Ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἠγήσασθαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀσασθαλήσιν ἐμῆσιν,
 105 Αἰδέομαι Τρῳάας καὶ Τρῳάδας ἑλασιπέπλους,
 Μῆποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμέϊο·
 Ἐκτωρ ἦφι βλήφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἢέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρό πόλεως.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 Καὶ κόρυθα βριαρῆν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 115 Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 ἠγάγετο Τροίηνδ', ἧτ' ἔπλετο νέεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἀποδάσασθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέενυθεν·
 Τρῳασὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μῆτι κατακρύψουσιν, ἀλλ' ἀνδρα πάντα δάσασθαι·
 [Κτῆσιν ὄσσην πτολεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργου.]
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μῆ μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δὲ μ' οὐκ ἐλέησει,
 Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἶόντα,
 125 Αὐτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύνω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ θρῦδος οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ σαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
 Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀσαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βίλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαυνόμεν· ὅτι ταχίστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῃ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὄρεξῃ.
 Ὡς ὤρμαινε μίνων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς·
 Ἴσος Ἐνναλίῳ, κορυθαῖται πτολεμιστῇ,
 Σείων Πηλιάδα μέλιην κατὰ δεξιὸν ὤμον
 Δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκός ἐλάμπετο εἰκελος αὐγῇ
 135 Ἢ πυρὸς αἰδομένου, ἢ ἡέλιου ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ' ὡς ἐνόησεν, ἔλα τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔε' εἶλε
 Αὐθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς·
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποδὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ἦντε κλέρος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετηρῶν,
 140 Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρῳα πύλειαν·
 Ἢ δὲ θ' ὑπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκώς

- Ταρφέ' ἐπάσσει, ἔλειν τέ ἐ θυμὸς ἀνάγει
 Ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰθύς πέπειτο· τρέσει δ' Ἐκτωρ
 Τείχος ὑπο Τρώων, λαιμηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
- 146 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιῆν καὶ εἰρηεὸν ἠνεμόντα
 Τείχος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἔσσεύοντο·
 Κρουνοὶ δ' ἴκανον καλλιφόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιοὶ ἀνάσσουσι Σκαμάνδρου δινήετος.
 Ἢ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῶ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
- 160 Πυγεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἢ δ' ἐτέρῃ θέρει προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
 Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυντοὶ εὐρέεις ἔγγυς ἕασιν
 Καλοὶ, λαίηνοι, ὄθι εἴματα σιγαλόεντα
- 166 Πλύνσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες.
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νίης Ἀχαιῶν.
 Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὃ δ' ὄπισθε διώκων·
 Προσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἰερῆϊον, οὐδὲ βοσῆν
- 180 Ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεῖον Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 Ῥῆμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κείται ἀέθλον,
 Ἢ τρίπος ἢ ἑ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
- 186 Ὡς τῷ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὄρωντο.
 Τῶσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ ποποι, ἢ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
- 170 Ἐκτορος, ὅς μοι πολλὰ βῶων ἐπὶ μηρῖ' ἔκηεν,
 Ἴδης ἐν κορυφῆσι πολυπτύχου, ἄκλοτε δ' αὐτὴ
 Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὴ ἐ δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἄστν πέρι Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι δίωκει.
 Ἄλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάσθε,
- 176 Ἢ μιν ἐκ θανάτοιο σῴσομεν, ἢ μιν ἦδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔόντα.
 Τὸν δ' αὐτὴ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυτε, κελαινεφές, οἷον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἔόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
- 180 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσχερὸς ἐξαυλῶσαι;
 Ἐφδ'· ἀτὰρ οὐ τοὶ πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 Πρόφρονι μυθόμεαι· ἐθέλω δὲ τοὶ ἦπιος εἶναι·

- 185 Ἔρξον, ὅπη δὴ τοι νόος ἔκλετο, μηδὲ τ' ἔρξαι.
 Ὡς εἰπὼν ἰστρονὶ κάρως μεμανίαν Ἀθήνην·
 Βῆ δὲ καὶ Οὐλύμπιοι κερήρων αἴζασα.
 Ἐκτορα δ' ἀσπερχὸς κλονίων ἔρεπ' ἄκυσ Ἀχιλλεύς·
 Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύνων ἑλάφοιο διήται,
 190 ὄφρα εἴ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκυα καὶ διὰ βήσσας·
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι κατακτῆζας ὑπὸ θάμνῳ,
 Ἄλλὰ τ' ἀνιχνεύων θίει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὐνῆ·
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Ὅσαίμιν δ' ὀρημίσειε κυλάων Δαρδανιάων
 195 Ἄντιλον αἴζασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ κύργου,
 Εἴ πῶς οἱ καθύπερθεν ἀλάλοικεν βελέεσσιν·
 Τρῳασάμιν μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθῶς
 Πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ·
 Ὡς δ' ἐν ὄνειρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
 200 Οὐτ' ἄρ' ὅ τὸν δύναται ὑποφύγειν, οὐδ' ὅ διώκειν·
 Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὅς ἀλύσει.
 Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ Κήρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἴ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὑστατόν ἦντιε Ἀπόλλων
 Ἐγγύθεν, ὃς οἱ ἔπαυσε μένος λαιψηρά τε γούνα·
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνίενε κερῆατι δῖος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα·
 Μήτις κῦδος ἄροιο βαλῶν, ὃ δὲ δευτερός ἔλθοι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοῦς ἀφίκοιτο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίθεινε τάλαντα·
 210 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγείος θανάτοιο,
 Τῆν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἰσιμον ἤμαρ·
 Ἰλχετο δ' εἰς Αἴδαο· λίπεν δὲ ἰ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλεΐωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 215 Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἴολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δηώσαντε, μάχης αἰὼν περ ἰόντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθει καὶ ἄμπνευ· τόνδε δ' ἐγὼ τοῦ
 Οἰχομένην πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτι' Ἀθηναῖη· ὃ δ' ἐπέειθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 225 Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελλῆς χαλκογλῶχινος ἐρείσθεις.
 Ἢ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κινήσατο δ' Ἐκτορα δῖον,
 Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·

- Ἄγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθεϊ', ἢ μάλα δὴ σε βιάζεται ὤκυς Ἀχιλλεύς,
 230 Ἄστν πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφοβ', ἢ μὲν μοι τοπάρος πολὺ φίλιτατος ἦσθα
 Γνωτῶν, οὗς Ἐκάβη ἠδὲ Πριάμος τέκε παίδας·
 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοεῶ φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὅς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπαὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 Τείχεος ἐξελεῖν, ἄλλοι δ' ἔκτοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥθεϊ', ἢ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 Λίσσονθ', ἐξείης γονοῦμένοι, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι,
 Αὐθι μένουσ'· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 Νῶϊ κατακτείνας, ἔναρα βροτόεντα φέρηται
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἢ κεν σφ' δουρὶ δαμῆη.
 Ὡς φασμένη, καὶ κερδοσύνη ἤγησάτ' Ἀθήνη.
 Οἱ δ' οἷε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπὶ ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλῖος νιέ, φοβήσομαι, ὡς τοπάρος περ.
 Τρίς περὶ ἄστν μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 Μῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲ με θυμὸς ἀγήκεν,
 Στήμεναι ἀντία σέο· εἰοίμῃ κεν, ἢ κεν ἀλοήην.
 Ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοῦς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 Μάρτυροὶ ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαγλον ἀεικίω, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δῶή καμμόνην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφίλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὡς δὲ σὺ φέξῃς.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, μὴ μοι, ἄλαστε, σνθημοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς οὐκ ἔστι λένουσι καὶ ἀνδράσιον ὄρκια πιστά,
 Οὐδέ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἄλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 Ὡς οὐκ ἔστι ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 Ὅρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἄρφα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκει· νῦν σε μάλα χρῆ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλίον πολεμιστήν.
 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη

- ἔγχει ἑμῷ θαμάρ· νῦν δ' ἀθρόα πάντι ἀποτίσας
 Κῆδε' ἑμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.
- Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
- 278 Ἔζετο γὰρ προΐδων, τὸ δ' ὑπέριπταιο χάλκεον ἔγχος,
 Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνά δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἄψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθρα δ' ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
 Ἐκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
- Ἥμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶς τι, θεοὺς ἐπιεικέλ' Ἀχλλεῦ,
 280 Ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἑμὸν μόρον, ἦτοι ἔφης γε·
 Ἀλλὰ τίς ἀρτιπετής καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
 Ὅφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 Οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεις,
 Ἄλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διαστήθεσφιν ἔλασσον,
- 285 Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὐτ' ἑμὸν ἔγχος ἄλευαι
 Χάλκεον! ὡς δὴ μιν σφ' ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο.
 Καὶ κεν εὐαφρότερος πόλεμος Τρῳάεσσι γένοιτο,
 Σεῖο καταφθιμίνοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
- Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 290 Καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σῆκος, οὐδ' ἀφάμαρτιεν·
 Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χῶσατο δ' ἔκτωρ,
 Ὅτι ῥά οἱ βίλος ἀπὸν ἐτάσιον ἔκφυγε χειρός·
 Στῆ δὲ κατηγήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλιον ἔγχος·
 Διήφοβον δ' ἐκάλεε λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,
- 295 Ἥτεϊ μιν δόρυ μακρὸν· ὃ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἐκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν·
 Διήφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρσα παρῆναι·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
- 300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθει μοι θάνατος κακός, οὐδέ τι ἀνευθεῖν,
 Οὐδ' ἀλέη· ἦ γὰρ ῥα πάλαι τόγχε φίλτερον ἦεν
 Ζηνὶ τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἐκηβόλω, οἷ με πάρος γε
 Πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὐτὲ με Μοῖρα κίχάνει·
 Μῆ μαν ἄσπουδι γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
- 305 Ἀλλὰ μέγα βέβηξας τι καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
 Τὸ οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.
 Οἶμησεν δὲ ἀλείς, ὥς τ' αἰετός ὑψιπετηγῆς,
 Ὅστι εἴσιν πεδίονθε δια νερφίων ἑρεβενῶν,
 310 Ἀρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλῆν ἢ πτώκα λαγῶν·
 Ὡς Ἐκτωρ οἶμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
 Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
 Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέροιο κάλυψεν

- Καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευ φαεινῇ,
 328 Τετραφάλω· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 Χρῦσαι, ἅς Ἥφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Οἶος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἐσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστὴρ·
 Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 330 Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἐκτορι δῖω,
 Εἰσορόων χροῖα καλόν, ὅπη εἴξει μάλιστα.
 Τῷ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῖα χάλκεα τεύχη,
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βλήν ἐνάριξε κατακτάς·
 Φαίνοιτο δ' ἢ κληίδες ἀπ' ὤμων ἀνθέν' ἔχουσιν,
 332 Λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
 Τῇ δ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἄντικρυν δ' ἀπαλοῖο δι' ἀνθένος ἤλυθ' ἀκωκή.
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελλή τάμε χαλκοβάφεια,
 Ὅφρα τί μιν προτιεῖποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 334 Ἦριπε δ' ἐν κορίης· ὁ δ' ἐπέυξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἐκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἔξεναρῖζων,
 Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίεο νόσφιν ἔοντα.
 Νῆπιε! τοῖο δ' ἀνευθεν ἀσσητήρ μεγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρήσιν ἐγὼ μετόπισθε λελεῖμυην,
 336 Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
 Ἐκλήσουσ' αἰκίως, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Δίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σὼν τε τοκῆων,
 Μῆ με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν·
 340 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἄλις χρυσόν τε δίδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δῶσουςι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
 Τρωῆς καὶ Τρώων ἄλογοι λελάχουσι θανόντα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 342 Μῆ με, κύνων γούνων γουναίεο, μηδὲ τοκῆων!
 Δι' γὰρ πῶς αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 Ὡμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
 Ὡς οὐκ ἔσθ' ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 Οὐδ' εἰ κέν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα·
 Οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτόν χρυσῶν ἔρυσσασθαι ἀνώγοι
 Λαρδανίδης Πριάμος· οὐδ' ὡς σέγε πότνια μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέισσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσσονται.
 352 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἦ σ' εὐ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον

Πάσειν· ἧ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Φράξο νῦν, μὴ τοι τι θεῶν μῆνιμα γίνωμαι,
 Ἥματι τῷ, ὅτε κίν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 360 Ἔσθλόν ἐόντ', ὀλίωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ φεθίων πταμένη Ἰδίοσθε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γούωσα, λιπούσ', ἀδροτήτα καὶ ἦβη.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διος Ἀχιλλεύς·
 365 Τὶ θναδί· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτέ κεν δὴ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελείαι, ἧδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσαστο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ τογ' ἀνευθεν ἔσθηξ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων τευχέ' ἐσύλα
 Διματοεστ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον υἱεὺς Ἀχαιῶν,
 370 Οἳ καὶ θηήσαντο φυῆν καὶ εἶδος ἀγητὸν
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητί γε παρῆστι.
 Ὡδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι, ἧ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσασθαι
 Ἐκτωρ, ἧ ὅτε νῆας ἐπέφησεν πυρὶ κηλέφ.
 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἔπει ἐξενάρηξε παδάφης διος Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγητορὸς ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἳ ἄλλοι·
 Εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅτιν' ἔχουσιν·
 Ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἀκρην, τοῦδε πεσόντος,
 Ἢ μένειν μεμιάσει, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἐόντος.
 385 Ἄλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται παρ νῆεσσι νέκυς ἄκλαντος, ἄθραπτος,
 Πατροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀφρωρῇ.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἰδίοσιν,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κείθι φίλον μνηστήσασσ' ἑταίρων.
 Νῦν δ' ἄγ', ἀείδοντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφρομεν Ἐκτορα διον,
 Ὡ Τρώες κατὰ ἄστυ, θεῶ ὡς, εὐχετόωντο.
 395 Ἡ ῥα, καὶ Ἐκτορα διον αἰκία μῆδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τίονοτε
 Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρηνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἰμάντιας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασιν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰείρας,

- 100 Μάστιξεν δ' ἑλάαν, τὸ δ' οὐκ ἄκοιτε πετίσθην.
Τοῦ δ' ἦν ἰλοκόμενιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαΐται
Κυάναι· πλάσαντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κοιτήσιν
Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσιν
Δῶκεν ἀεικίσασσασθαι ἐπὶ ἐν πατρὶδι γαίῃ.
- 405 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἣ δὲ νῦν μήτηρ
Τέλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρῆν ἔρριψε καλύπτειν
Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδούσα.
Ἦμωξεν δ' ἑλευνὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυτῶ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·
- 410 Τῷ δὲ μάλιστα ἄρ' ἔην ἐναλλεγκιον, ὡς εἰ ἅπανα
Ἰλιος ὀφρονόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
Λαοὶ μὲν φα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλώοντα,
Ἐξελθῶν μεμαῶτα πυλάων Λαρδανιάων.
Πάντας δ' ἑλλετάνευς, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
- 415 Ἐξονομακλήθην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' ὅλον ἴσασι, κηδόμενοι περ,
Ἐξελθόντα πόλης, ἰκίεθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δίωσω μ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
Ἴεν πως ἠλικίην αἰδέσσεσται, ἠδ' ἑλεήσει
- 420 Γῆρας, καὶ δὲ νῦν τῷδε πατὴρ τοιοῦδε τέτυκται,
Πηλεῦς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
Τρωσὶ· μάλιστα δ' ἔμοι περὶ πάντων ἄλγος ἔδθηκεν.
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπίκτανε τηλεθάοντας·
Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
- 425 Ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὀξὺν κατοίσεται Ἰλίδος εἴσω,
Ἐκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσιν!
Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαλοντὶ τε μυρομένω τε,
Μήτηρ θ' ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
- 430 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
Τέκνον, ἐγὼ δευλὴ τί νῦν βέλομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
Εὐχολή κατὰ ἄστυ πέλεισκε, πᾶσι τ' ὄνειμαρ,
Τρωσὶ τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὧς,
- 435 Δειδέχαι· ἣ γὰρ κί σφι μάλα μέγα κῦδος ἔσηθα,
Ζωὸς ἔων· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κίχαινε.
Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
Ἐκτορος· οὐ γὰρ οἳ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἔλθων
Ἦγγειλ', ὅτι φά οἳ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
- 440 Ἄλλ' ἦγ' ἰστὸν ὕφαινε, μυχῷ δόμον ὑψηλοῖο,
Διπλανα πορφυρήτην, ἐν δὲ θρόνα ποικιλ' ἔπασσεν.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα,

- Ἄμφι πυρὶ στήσοι τρίποδα μίγαν, ὄφρα πίλοιο
 Ἔκτορι θεοῖα λωστρα μάχης ἐκ νοστήσαντι·
 465 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λωστρῶν
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμωσι γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Κωκυτοῦ δ' ἦκουσας καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ κίρρονος,
 Τῆς δ' ἀλελήθη γόοιο, χαμαὶ δὲ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 Ἢ δ' αὖτις θμῶσεν ἑκπλοκάροισι μοτιρίδα·
 470 Δεῦτε, δὴ μοι ἔκροθον, ἴδαμ', ὅταν ἔργα τίηται.
 Αἰδοίης ἑσφῆς ἑπὸς ἔκλων· ἐν δ' ἔμοι στήτη
 Στήθεσι πάλλεται ἥτορ ἀνὰ στόμα, γέροθαι δὲ γούνο
 Πήγνυται· ἔγγυς δὲ το καπὸν Πριάμοιο τίησσω.
 Αἶ γὰρ ἀπ' οὐρατος εἴη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰεὶς
 475 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἔκτορα διὸς Ἀχιλλεῖα
 Μοῦνον ἀποτιμῆσαι πόλιος, πεδίοσδε δίηται,
 Καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγρηγοῆς ἀλεγεινῆς,
 Ἢ μιν ἔχουσ'· ἐπεὶ σέπει' ἐνὶ κλισίῳ μίνων ἀνδρῶν,
 Ἄλλὰ πολὺ προθέεσκα, τὸ ὄν μόνος εὐδωῖ εἴπω.
 480 Ὡς φαιμένη μεγάρωσο δίσσυντα, κραιπάδι ἴση,
 Πάλλομένη κραιπὴν· ἄμα δ' ἀμφίπολοι πῖον αὐτῆ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κίρρονος καὶ ἀνδρῶν ἴδων ὄμιλον,
 Ἔστη πατήρῳ ἐπὶ τείχει· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἐκόμενον πρόσθεν πόλιος· κερκίης δὲ μιν ἴσκει
 485 Ἔλκον ἀκηδίστως κελίας ἐπὶ πῆγας Ἀχαιοῖν.
 Τῆν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐτραβητῆν εὐξέ κάλυψεν·
 Ἠριπέ δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχῆν ἐκάπυσσεν.
 Τῆλε δ' ἀπὸ κερκίος κεί δίσματα σιγαλόμεντα,
 Ἄμπυκα, κεκρυφαλὸν τ' ἠδὲ πλεκτην ἀνωδέσμεν,
 490 Κρηδεμόνθ'· ὃ φά οἱ θάσας χρυσεῖη Ἀφροδίτη,
 Ἥματι τῷ, ὅτε μιν κερουθαίολος ἠγάγεθ' Ἔκτωρ
 Ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπὶ πόρῃ μυρία ἴδωα.
 Ἄμφι δὲ μιν γυλῶν τε καὶ αἰσπερῆς ἄλις ἔσταν,
 Αἶ ἢ μετὰ σφίον εἶχον ἀτυζομένην ἀπολίσσεται.
 495 Ἢ δ' ἐπεὶ σὺν ἄμπυκο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέθηθ,
 Ἀμβλήθην γούοισα, μετὰ Τρωῶσιν ἔειπεν·
 Ἔκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἰὴ ἄρα γενόμεθ' αἴση
 Ἀφρότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμοιο κατὰ δαίμα,
 Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῃ ἑλήεσση,
 500 Ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔαρφε τυτθὸν εἰούσων,
 Δύσμορος αἰνόμερον· ὡς μὴ ἄφαλλε κενέσθαι!
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Αἶδωο δόμοσς, ἀπὸ κενύθσαι γαίης,
 Ἔρχεται, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῶν ἐνὶ κλισίῳ λείπεις,
 Χίρην ἐν μεγάροισι· κείσ δ' ἔτι νήπιος αὐτῶσ,
 505 Ὅν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμφοροι· οὔτε σὺ τούτῳ

ANDER MATHIE PAISSTONNA I. THE WALL

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ψ.

Myrmidones circa Patrocli lectum in armis decurrunt, praeunte Achille, qui iisdem mox epulum funebre praebet, ipse apud Agamemnonem conat, et in alterum diem exsequias indicit (1 - 58). Insequente nocte per quietem offertur ei imago Patrocli, iuxta funebria poscentis (59 - 107). Agamemnonis jussu mane convehuntur ligna, affertur corpus, comis conspersum Achillis et aliorum, extruitur rogos, et mactatis ad eum multis victimis et XII juvenibus Trojanis, accenditur, ardetque flatu Boreae et Zephyri, dum Hectoris corpus a Venere et Apolline curatur (108 - 225). Proximo die leguntur et in urnam conduntur Patrocli ossa, ex ipsius voto olim cum Achillis reliquiis socianda; excitatur etiam tumulus subitarius (226 - 256). His in defuncti honorem adjicit Achilles certamina de vario genere, in quibus praemia et munera merent principes Achivorum: equis, Diomedes, Antilochus, Menalaus, Meriones, Eumelus, Nestor (257 - 650); pugilatu, Epeus et Euryalus (651 - 699); luctando, Ajax Telamonius et Ulysses (700 - 739); cursu, Ulysses, Ajax minor, Antilochus (740 - 797); decertando armis, Diomedes et Ajax Telamonius (798 - 825); disco, Polyestes (826 - 849); sagittando, Meriones et Teucer (850 - 883); jaculando, Agamemno et Meriones (884 - 897).

Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ.

Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ ἄχαιοι
Ἐπιιδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐπὶ ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδῶνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
Ἄλλ' ὄγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηῦδα·
Μυρμιδῶνες ταχύπαλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
Μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυγίμεθα μώνυχας ἵππους,
Ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων.
10 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο,

- Ἴππους λυσάμενοι δορυπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωσαν ἀλλήλους ἤρχε δ' Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρῶν εὐτροχίας ἤλασαν Ἴππους,
 Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι θείας γούρου ἴμερον εἰρσεν.
 15 Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φρεσῶν
 Δάρνυσι· τοῖον γὰρ πόθειον μῆστωρα φόβοιο.
 Τῷσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινού' ἐξήρχε γούρια,
 Χείρας ἐπ' ἀνδροφόνους θίμενος στήθεσσι ἐταίρου·
 Καῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ αἶν Αἴδαο δόμοισιν!
- 20 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελίω, τὰ πάροισεν ὑπίστην,
 Ἐκτορα δεῦρ' ἠρώσας θάσσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,
 Δώδεκα δὲ προτάροιδε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
 Τρωῶν ἀγλαὰ τέσσα, σέθεν κταμένεοιο χολαδικίς.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικία μῆδετο ἔργα,
- 25 Πηρηΐα παρ' λεγέσσι Μενουτιάδω ταχύστας
 Ἐν κονίης· οἱ δ' ἔπι' ἀφαιπλίζοντο ἔκαστος
 Χάλκεια, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηλάς Ἴππους·
 Κὰδ δ' ἔξον παρὰ νῆϊ ποδώκεος Διαικίδαο,
 Μυριοί· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοικία δαίην.
- 30 Πολλοὶ μὲν βίος ἀργοὶ ὀρέχθηον ἀμφὶ σιδήρα,
 Σφραζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκᾶδες αἰγες·
 Πολλοὶ δ' ἀργιόδοτες ὕες, θαλέθοντες ἀλοφῆι,
 Εὐόμενοι ταυρίοντο διὰ φλογός Ἡφαίστιοιο·
 Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρηντι ἐφῆσεν αἶμα.
- 35 Αὐτὰρ τότε γένητο ἀνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
 Σπουδῆ παρπεπιθόντες, ἐταίρου χρώμενον κῆρ.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἔξον ἰόντες,
 Αὐτίκα κηρύκῃσσι λυγροθύγοισι κέλευσαν,
- 40 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπιθοῖεν
 Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεστα.
 Αὐτὰρ ὃ γ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὄμοσεν·
 Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ἕπατος καὶ ἀριστος,
 Οὐ θέμις ἐστὶ λοστρά καρήατος ἄσσον ἰέσθαι,
- 45 Πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χυτοῖα,
 Κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἐτι δευτέρον ὠδα
 ἔξει ἄχος καρδίην, ὄφρα ζωσίσαι μετείω.
 Ἄλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῆ πειθώμεθα δαίτι·
 Ἦώθεν δ' ὄτρυνον, ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
- 50 Ἦλθ' ἰ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὡς ἐπιεικῆς
 Νεκρῶν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεστα·
 Ὄφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιπλέγῃ ἀκάματον πῦρ
 Θάσσειν ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

Ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἧδ' ἐπίθοντο.

55 Ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἰδέυετο δαιτὸς εἴσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
οἱ μὲν κακκλιότες ἔβαν κλισίησδε ἕκαστος.

Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

60 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐκ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Νηδυμὸς ἀμφιχυθεὶς· μάλα γὰρ κάμε φαιδιμα γυῖα
Ἐκτορ' ἐπαύσων προτὶ Ἴλιον ἠμεώσασαν.

65 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δευλοῖο,
Πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκῦα,
καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ' εἴματα ἔστο·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
εὐθεὶς, αὐτὰρ ἐμίο λιλασμένους ἔκλυε, Ἀχιλλεῦ·

70 οὐ μὲν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανάτῳ·
θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Αἴδαο περήσω.
τῆλέ με εἰργουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων,
οὐδέ μὲ πῶ μάλασθαι ὑπὲρ ποταμοῖο εἴωσιν·
ἀλλ' αὐτῶς ἀάλημαι ἀν' εὐρυπυλῆς Αἴδος δῶ.

75 καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ εἴ' αὐτίς
Νίσσομαι ἐξ Αἴδαο, ἐκὴν με πυρὸς λελάχητε.
οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
βουλᾶς ἐξόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
ἀμφέχανε στυγερῇ, ἧπερ λάχε γυνόμενόν περ·

80 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
τῆχει ὑπο Τρωῶν εὐηγενέων ἀπολίσσθαι.
ἄλλο δὲ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κα πείθῃαι.
μὴ ἐμά σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστί', Ἀχιλλεῦ·
ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,

85 εὐτέ με τυτθὸν ἰόντα Μενολτίος ἐξ Ὀπείτιος
ἤγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
ἤματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
Νηπίος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολῶθεῖς·
ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἵπποτα Πηλεὺς,

90 ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντι ὀνόμησεν·
Ὦς δὲ καὶ ὅστιά νῶϊν ὁμῆ σφοδρὸς ἀμφικαλύπτου,
Χρῦσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

95 τίπτε μοι, ἧθιῆ κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλειαι· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.

- Ἄλλά μοι ἄσπον στήθεϊ· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντα
Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.
- Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέεζατο χερσὶ φίλησιν,
100 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἧῦτε καπνός,
ῥιζητο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
Χερσὶ τε συμπλατάγησεν. ἔπος δ' ὀλοφυδόνων ἔειπεν·
Ἦ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἰδαίῳ δόμοισιν
Ψυχὴ καὶ εἰδωλὸν· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
- 105 Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφραστήκει γοοῦσά τε μυρομένη τε,
καὶ μοι ἕκαστ' ἐπίτελλεν· ἔϊκτο δὲ θείσκειλον αὐτῷ.
Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἔμπαρον ἄρσε γόοιο·
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδακτυλὸς Ἥως
- 110 Ἀμφὶ νέκυν ἔλεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐρηάς τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνήρ ἐσθλὸς ὄρωρει,
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνηρος Ἴδομενῆος.
οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέκεις· ἐν χερσὶν ἔχοντες,
- 115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρηάς κλον αὐτῶν·
Πολλὰ δ' ἀναντα, κάταντα, πάραντα τε, δόχημά τ' ἦλθον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυκλίδακος Ἴδης,
Αὐτίκα ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναίικε χαλκῷ
Τάμνον ἐπιγόμενοι· ται δὲ μεγάλα κτυπίουσαι
- 120 Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήρυσοντες Ἀχαιοί,
Ἐκδσον ἡμιόνων· ται δὲ χθόνα ποσσι δατεῦντο,
Ἐλδόμεναι πεδίλιο, διὰ φωπήϊα πυκνά.
Πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὡς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνηρος Ἴδομενῆος.
- 125 Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερῶ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἤριον, ἧδὲ οἱ αὐτῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
ἔϊται ἄρ' αὐθι μένοντες ἰολλίεις. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
- 130 Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεύξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἴππους· οἱ δ' ὤμνυντο, καὶ ἐν τεύχεσιν ἔδυνον.
Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἠνίοχοι τε·
Πρόσθε μὲν ἵππηεις, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
Μυρῖοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἐταῖφοι.
- 135 Θριβεῖ δὲ πάντα νέκυν καταείνουσιν, ἄς ἐπέβαλλον
Κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἰδίδοςδε.
οἱ δ' ὅτε χώρον ἴκανον, ὄθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
Κάτθεσαν, αἴψα δὲ οἱ μενοεικία νήσον ὕλην.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίδοτο.
 66 Ἔσσυμένους δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐθεύετο δαιτὸς ἕως.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακχιόντας ἔβαν κλισίηρδε ἕκαστος.
 Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 68 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολίσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
 Ἐὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαιδίμα γυῖα
 Ἐκτορ' ἐπαΐσων προῦτ' Ἴλιον ἠγριμόεσσαν.
 69 Ἢλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλήος δευλοίο,
 Πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκνῖα,
 Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο·
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμῖο ληλασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
 70 Οὐ μὲν μευ ζῶοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
 Θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Ἴδαο περήσω.
 Τῆλέ με εἰργουσι ψυχά, εἰδῶλα καμότων,
 Οὐδέ με πῶ μίσησθαι ὑπὲρ ποταμοῖο εἴωιν·
 Ἄλλ' αὐτῶς ἀλάλημαι ἂν' εὐρυπυλῆς Ἴδος δῶ.
 71 Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτίς
 Νίσσομαι ἐξ Ἴδαο, ἐπὴν με πυρὸς λειάχηται.
 Οὐ μὲν γὰρ ζῶοι γε φίλων ἀπάνευθεν κταίρων
 Βουλὰς ἔχομενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 Ἀμφέχευε στυγερή, ἣπερ λάχε γεινόμενόν περ·
 72 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκει' Ἀχιλλεῦ,
 Τείχει ὕπο Τρωῶν εὐνηγενέων ἀπολίσσθαι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ' κα πείθῃαι.
 Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὄστέ', Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 73 Ἐντέ με τυτθὸν ἰόντα Μενoitios ἐξ Ὀπείντος
 ἠγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς,
 ἠματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 Νῆπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·
 Ἐνθα με δεξάμενος ἐν δαίμασιν ἱππότα Πηλεΐς,
 74 Ἐτραφέ τ' ἐνδυκίως, καὶ σὸν θεράποντι ὀνόμηνεν·
 Ὡς δὲ καὶ ὄστέα νῶϊν ὀμῆ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 Χρῦσος ἀμφιφορέυς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τίπτε μοι, ἦθεῖη κεφαλῆ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
 75 Καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.

- Ἄλλά μοι ἄσπον στήθεϊ· μίνυνθά περ ἀμφιβρόντες
 Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο.
- ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξαστο χερσὶ φίλησιν,
 100 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἦ ὅτε καπνός,
 ἤλκετο τετραγυῖα· ταφῶν δ' ἀνόρουσαν Ἀχιλλεύς,
 Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδῶν ἔειπεν·
 ὦ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἰδαίῳ δόμοισιν
 Ψυχὴ καὶ εἰδωλὸν· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
- 105 Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 Ψυχὴ ἐφαστήκει γοοῦσα τε μυρομένη τε,
 Καὶ μοι ἕκαστ' ἐπίτελλεν· ἔϊκτο δὲ θείσκαλον αὐτῷ.
 ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἔμμερον ὤρσε γόοιο·
 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη βοδοδακτυλὸς Ἥως
- 110 Ἀμφὶ νέκυν ἔλεινόν· ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὐρηάς τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνήρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἴδομενῆος.
 Οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέκασα ἐν χερσὶν ἔχοντες,
- 115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρηὰς κλον αὐτῶν·
 Πολλὰ δ' ἀναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχημά τ' ἦλθον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυκνήδακος Ἴδης,
 Αὐτίκ' ἄρα θρύς ὑψικόμους ταναϊκαῖ χαλκῷ
 Τάμνον ἐπιγόμενοι· ται δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
- 120 Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί,
 Ἐκδσον ἡμίονων· ται δὲ χθόνα ποσσι δαταῦντο,
 Ἐλδόμεναι πεδλοῖο, διὰ φωπήϊα πυκνά.
 Πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὡς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἴδομενῆος.
- 125 Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπιαχεραί, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
 Φράσσαστο Πατρόκλῳ μέγα ἤριον, ἦ δὲ οἱ αὐτῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
 Εἶπαι ἄρ' αὐθι μένοντες ὀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
- 130 Χαλκὸν ζώνουσθαι, ζεύξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
 Ἴππους· οἱ δ' ὤφνηντο, καὶ ἐν τεύχεσσι ἐδυνον.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἦνλοχοί τε·
 Πρόσθε μὲν ἵππηες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
 Μυριοί· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
- 135 Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνουσιν, ἄς ἐπέβαλλον
 Κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς,
 Ἀγνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἰδίδοςδε.
 Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἴκανον, ὄθι σφίσι πεφραδ' Ἀχιλλεύς,
 Κάτθεσαν, αἴψα δὲ οἱ μενοεικία ρῆσον ὕλην.

- 140 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρακς διος Ἀχιλλεύς·
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαλκῆν,
 Τὴν ἴα Σπερχεῖω ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
 Ὀχθησας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Σπερχεῖ', ἄλλως σοῖγε πατὴρ ἤρησάτο Πηλεΐς,
- 145 Κεῖσά με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σοὶ τε κόμην κερεῖν, ῥέξεν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν·
 Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τίμενος βρωμός τε θυήεις.
 Ὡς ἤραθ' ὁ γέρον, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσας.
- 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλῳ ἤρωϊ κόμην ὀπάσοιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἑταίροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἕψ' ἕμερον ᾤρεσε γόοιο.
 Καὶ νῦ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυσεν φάσις Ἑλλείοιο,
- 155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Αἰρεῖσθαι—σοὶ γάρ τε μάλιστα γέλαος Ἀχαιοῶν
 Πείσομαι μύθοισι—γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσκη.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκιδάσασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὀπλᾶσθαι· τάδε δ' ἄμφιπονησόμεθ', οἷοι μάλιστα
- 160 Κηδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἀκούσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκιδάσασεν κατὰ νῆας ἕϊσας·
 Κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθι μένον, καὶ νῆσον ὕλην·
 Πόησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθῃ,
- 165 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θύσων, ἀχνόμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλλποδας ἑλικας βούς
 Πρόσθε πυρῆς ἔθερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δημόν ἑλὼν, ἐκάλυψε νέκυν μεγαθύμος Ἀχιλλεύς·
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει·
- 170 Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 Πρὸς λέχρα κλίων· πίσυρας δ' ἐριαυχίνας ἵππους
 Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 Ἐννέα τῶγε ἄτακτι τραπέζῃς κύνες ἦσαν·
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
- 175 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοῦς,
 Χαλκῷ θηῶων· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμησεν ἑταῖρον·
 Καίρι μοι, ὦ Πατρόκλε, καὶ εἰν Ἄδῃο δόμοισιν!
- 180 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελῶ, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοῦς,
 Τοὺς ἄμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἐκτορα δ' οὔτι

www.libtool.com.cn

THE ESCAPE FROM PRISON

- Δῶσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπίνοντο·
 180 Ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαϊκῆ Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρεῖν ἐλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποθνήσκωσι ἰλκυστάζων.
 Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 Οὐρανόθεν πεδλονθε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
 190 Ὅσσον ἐπέειπε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥλλοιο
 Σκῆλαι' ἀμφὶ περὶ χροῶν ἴνεσιν ἠδὲ μίλεσσιν.
 Οὐδὲ πύρην Πατρόκλου ἐκαίτο τεθνηστός.
 Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρχης Διὸς Ἀχιλλεύς
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἤρατ' Ἀνέμοισιν,
 200 Βορρῆ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά·
 Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσίῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
 Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθόιστο νεκροί,
 Ἴη τε σεύαιτο καήμεναι, ὠκεία δ' Ἴρις
 Ἀράων ἀΐουσα μετάγγιλος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο θυσαεὶος ἀθρόοι ἔνδον
 Ἐλλαπίνην δαίνυντο· θείουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
 Βηλῶ ἐπι λιθίῳ, τοὶ δ' ὡς ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεσάν τε μιν εἰς ἕξαστος·
 Ἢ δ' αὐτὸν ἔξεσθαι μὲν ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον·
 205 Οὐχ ἔδος· εἴμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀκeanοῖο φέεθρα,
 Αἰδιόπων ἐς γαίαν, ὅθι φέξουσα' ἐκατόμβας
 Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
 Ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορρῆν ἠδὲ Ζεφύρον κελαδεινὸν
 Ἐλθεῖν ἀράται, καὶ ὑπὸσχεται ἱερὰ καλά,
 210 Ὅφρα πυρὴν ὄρησθε καήμεναι, ἧ ἔνι κείται
 Πατρόκλος, τὸν πάντες ἀνασπενάχουσιν Ἀχαιοί.
 Ἢ μὲν ἄφ' ὧς εἰποῦσ' ἀπεβήσαστο· τοὶ δ' ὄρεοντο
 Ἢχῆ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονίσοντε πάροισιν.
 Αἴψα δὲ πόντον ἴκανον ἀήμεναι· ὠστο δὲ κύμα
 215 Πνοιῆ ὑπο λιγυρῆ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθην,
 Ἐν δὲ πυρῆ ἠεσίην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαῆς πῦρ.
 Παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 Φυσῶντες λιγείως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκύς Ἀχιλλεύς
 Χρυσείον ἐκ κρητῆρος, ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 220 Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χεῖ, θεὸς δὲ γαίαν,
 Ψυχὴν κικλήσκων Πατρόκληος δειλοῖο.
 Ὡς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὅστιά καίων,
 Νυμφίον, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὅστιά καίων,
 225 Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.

- Ἦμος δ' Ἐκασφόρος ἴσι φόως ἰρίων ἐπὶ γαίαν,
 ὄντε μίττα κροκόκαπιλος ὕπαιρ ἅλα κίδναται ηἴς,
 Τῆμος πυρκαϊῇ ἐμαραινέτο, καίνατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ' Ἄνιμος πάλιν αὐτὶς ἔβαν οἰκόνδε τίεσθαι,
 290 Θρηγίμιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστεινεν, οἰδματι θύων.
 Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτίρωσε λιασθῆς,
 Κλίνδῃ κειμητός, ἐπὶ δὲ γλυκεῖς ὕπνος ὄρουσεν.
 Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρίωνα ἀολλέες ἠγερσίθοντο,
 Τῶν μιν ἐπαρχομένων ἁμαδος καὶ δούπος ἔγειρεν.
 295 Ἔξετο δ' ὀρθωθεῖς, καὶ σφειας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρίωδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστήεις Παναχαιῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν εὐβίαισι αἰδοπι οἴην
 Πᾶσαν, ὀπόσων ἐπέσχε κυρὸς μόνος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστια Πατρόκλιοιο Μαινοϊτιάσω λέγωμεν,
 300 Εὐ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδία δὲ τίτυνται
 Ἐν μίση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθῶ
 Ἐσχάτην κείοντι ἑπιμίξ, ἱπποὶ τε καὶ ἄνδρες —
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 Θείομεν, εἰςόκεν αὐτὸς ἔγαν Ἄϊδι κεύθωμαι.
 305 Τύμβον δ' οὐ μάλα κολλὸν ἐγὼ κοτίεσθαι ἄνευγα,
 Ἄλλ' ἐπιεικία τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμῷ
 Δευτεροὶ ἐν νήεσι πολυκλήϊσι λίπησθα.
 Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλεΐω.
 310 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν εὐβέσων αἰδοπι οἴην,
 Ὅσων ἐπὶ φλόξ ἤλθε, βαθεία δὲ κάππεσε τέφρῃ·
 Κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνείος ὄστια λευκά
 Ἄλλεγον ἐς χρυσῆν φιάλην καὶ δίπλακι δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ πάντες, ἑαπὶ λειτὶ κείοντες·
 315 Τροφώσαντο δὲ σῆμα, θημιλίαι τε προβαίοντο
 Ἀμφὶ πυρῆν· εἰδοπ δὲ γρητὴν ἐπὶ γαίαν ἔγεισαν.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἔζαεν εὐρύν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἔκπερ' ἀεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 320 Ἴππους θ' ἡμίονους τε, βοῶν τ' ἔφθιμα κάρηνα,
 Ἡδὲ γυναῖκας εὐζώντους, πολλῶν τε σιδήρων.
 Ἴππεύων μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἄγλα' ἀεθλα
 Θῆκε γυναῖκα ἄγασθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδίεσκαι,
 Καὶ τρίποδ' ὠτίωντα θυρωμαικοσιμέτρον,
 325 Τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ Ἴππον εἰδήσαν
 Ἐξέτι, ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κούσουσαν·
 Αὐτὰρ τῷ τρίτῳ ἄκυρον κατόδηκε λέβητα,
 Καλόν, τίεσσερα μέτρα κροκόδοσα, λευκὸν ἔ' οἴκας·

Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύν χρυσῶς τάλαντα·
 270 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπόφωτον ἔδθηκε.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν εἶπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἰππῆας τὰδ' ἄεθλα δεδωγμένα καίτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῃ ἀσθλωοίμεν Ἀχαιοί,
 275 Ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβεῖν κλισίῃνθε φεροίμην.
 Ἴστα γάρ, ὅσσοι ἔμοι ἀρετῇ περιβάλλετο ἵπποι·
 Ἀθάνατοι τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῖς
 Πατρὶ ἔμῳ Πηλεΐῃ, ὃ δ' αὐτ' ἔμοι ἐγγυάλειν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μῶναι, καὶ μῶνυχες ἵπποι·
 280 Τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπέλειπον ἠνιόχαιοι,
 Ἐπίου, ὃ σφοῦν μάλ᾽ πολλὰς κίνας ὕγρον ἔλαιον
 Χαϊτῶν κατάρχτω, λούσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' ἐκατότες πενθέλεον, οὐδεὶ δέ σφιν
 Χαῖται ἐρηθέσασαι, τῷ δ' ἔστατον ἄγχυμῶν κῆρ.
 285 Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἴπποισὶν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἵππῆες ἄγαρθον.
 Ὡρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμήλας,
 Ἀδμήτῳ φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνην ἐνάικαστο·
 290 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ἔορτο κρατερὸς Διομήδης,
 Ἴππους δὲ Τρωφούς ὑπεργὰ ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπήνεα
 Δίνειαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπέκτεσάσων Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ Ἀτρεΐδης ἔορτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ἰωνίας ἵππους,
 295 Αἶθρη τὴν Ἀγαμέμνονίην, τὸν ἰόν τε Πόδαρον·
 Τὴν Ἀγαμίμνονι δὴκ' Ἀγκισιάδης Ἐχέπαιλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Πίον ἠρμόευσαν,
 Ἄλλ' αὐτοῦ τέρποικο μῆναι· μέγα γὰρ οἱ ἔδεικνεν
 Ζεὺς ἄφετος, ναῖν δ' ὄγ', ἐν εὐρυχώρῳ Σικυῶνι·
 300 Τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγα, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Ἀτίλοχος δὲ τέταρτος εὐτροχῆς ἐπίλασθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμιοι ἄνκτος,
 Τοῦ Νηληϊάδου· Πυλαογενῆς δὲ οἱ ἵπποι
 Ἰκύνποδες φέρον ἄρμα. πατήρ δέ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 Μυθᾷτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοῶντι καὶ αὐτῷ·
 Ἀτίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἴοντ', ἐφίλησεν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 Παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκόμεν οἴτι μάλ᾽ ἔχρη.
 Οἶσθα γὰρ εὐ περὶ τέρασθ' ἔλισσόμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 Βάρδιστοι θάειν· τῷ τ' οἶος λογι' εἶεσθαι.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασον ἀφάρτεροι, οὐδεὶ μὲν αὐτοῖς

- Πλείονα ἴσασιν σίθην αὐτοῦ μακίσσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μήτιν ἐμβάλλεις θυμῷ
 Παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
 316 Μῆτι τοι δροτομος μὲν ἀμείνων, ἢ βίβρων·
 Μῆτι δ' αὖτις κυβερνητὴς ἐνὶ οἴνοσι πόντῳ
 Νῆα θοῆν ἰθύνει, ἐρεχθόμενῃ ἀνέμοισιν·
 Μῆτι δ' ἠνίοχος περιγίγνεται ἠνίοχοιο.
 Ἄλλ' ὅς μὲν θ' ἵπκοισι καὶ ἄρμασιν οἴσι πεποιδός,
 320 Ἀφραδίως ἐπὶ πολλὸν ἕλισσεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 Ἴπκοι δὲ κλωνόνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχε·
 Ὅς δὲ κα κέρδεα εἰδῆ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵπκους,
 Λαίῃ τέρμ' ὄροντι, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδὲ ἰ λήθει,
 Ὅπως τοκρῶτον τανύσῃ βοόοισιν ἱμάσι·
 326 Ἄλλ' ἔχει ἀσφαλῆως, καὶ τὸν προύχοντα δοκεῖται.
 Σῆμα δὲ τοι ἐρίω μάλ' ἀφραδίς, οὐδὲ σε λήσει.
 Ἔσθηκε ἔυλον ἄνον, ὅσον τ' ὄρνυι, ὑπὲρ αἰθῆς,
 Ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ κατακύνθεται ὄμβρῳ·
 Λαίῃ δὲ τοῦ ἐκότερθεν ἐρηράδαται δύο λευκῶ,
 330 Ἐν εὐνοχθῆσιν ὁδοῦ· λείως δ' ἵπκόδρομος ἀμφίς·
 Ἢ τεν σῆμα βροτοῖο κάλαι κατατεθνηῶτος,
 Ἢ τόγα νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτίρῳ ἀνδρῶπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔσθηκε ποδαρχῆς διος Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγχαίμψας ἑλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵπκους·
 336 Αὐτὸς δὲ κλωνθῆναι ἑυπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἢκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν' ἀτάρ τὸν δεξιὸν ἵπκον
 Κένσαι ὁμοκλήσας, εἰζαί τ' οἱ ἠνία χερσίν.
 Ἐν νύσῃ δὲ τοι ἵπκος ἀριστερὸς ἐγχαίμψοι ἦται,
 Ὡς ἂν τοι πλήμνη γα θασασταὶ ἄκρον ἰκέσθαι
 340 Κύνκλου ποιητοῖο· λίδου δ' ἀλίασθαι ἑπαυρεῖν,
 Μῆπως ἵπκους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα ἄεθρ·
 Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
 Ἔσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Εἰ γὰρ κ' ἐν νύσῃ γα παρῆξ ἐλάσῃσθα διώκων,
 346 Οὐκ ἔσθ' ὅς κ' εἰλησι μετάλμενος, οὐδὲ παρῆλθῃ·
 Οὐδ' εἴ κεν μετάπισθεν Ἀρτελονα διον ἐλαῦνοι,
 Ἀδρήστων ταχύν ἵπκον, ὅς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἢ τοὺς Λαομίδοντος, οἱ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.
 Ὡς εἶπὼν Νέστωρ Νηληϊὸς αἴψ' ἐνὶ χώρῃ
 350 Ἔειπ', ἐπεὶ ᾗ παιδί ἐκώστων πείρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἑπιρῆχας ὀπίσσωθ' ἵπκους·
 Ἄν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλλοντο·
 Πάλλ' Ἀχιλεύς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστοριδάο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμήλος·

- 355 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀργείδης, δουρικλεετὸς Μενέλαος·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἑλαυνόμεν' ὕστατος αὐτῆ
 Τυδείδης, ὃχ' ἄριστος ἔων, λάχ' ἑλαυνόμεν' ἵππους.
 Στᾶν δὲ μεταστοιχί' σήμηνα δὲ τέρματα Ἀχιλλεύς,
 Τηλόθεν ἐν λειψῷ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶπεν
 360 Ἀχιλῆεον Φαίηκα, ὁπάακα πατρός ἰοῖο,
 Ὡς μεμνῆστο δρόμον, καὶ ἀληθεῖην ἀποιέποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιῶν μάλιστα ἄεσαν,
 Πέπληγόν θ' ἱμῶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσιν,
 Ἔσσυμένως· οἱ δ' ὅκα διέπερσασσαν πεδίοιο,
 365 Νόσφι νεῶν, παχέως· ὑπὸ δὲ στέροισι κονίη
 ἴσταται ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἢ θύελλα·
 Χαῖται δ' ἐρήϊοντο μετὰ προίης ἀνέμοιο.
 Ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλατο πουλυβατείη,
 Ἄλλοτε δ' αἶψα καὶ μεταῖορα· τοὶ δ' ἑλατῆρες
 370 Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάσασα δὲ θυμὸς ἐκάσταν,
 Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
 Ἴπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονιόντες πεδίοιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ἄκεις ἵπποι
 Ἄψ ἐφ' ἄλός πολιῆς, τότε δὴ ἀρατὴ γε ἐκάστου
 375 Φάνετ', ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη θρομός· ὅκα δ' ἔπειτα
 Αἰ Φηρητιάδαο ποδώκειες ἔκφερον ἵπποι.
 Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδους ἄρσενες ἵπποι,
 Τρωῖοι· οὐδέ τι πολλὸν ἀνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 Αἶε γὰρ δίφρον ἐπιβησομένοισιν εἶκτιν,
 380 Πνοιῆ δ' Ἐνμήλιοι μετᾴφρονον εὐρέε τ' ὦμα
 Θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
 Καὶ νῦ κεν ἦ παράλασ', ἢ ἀμφήριστον ἔδθηκεν,
 Εἰ μὴ Τυδεὸς νῦν κοτίσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάλιστα φαιρινῆν.
 385 Τυῖο δ' ἄπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χρωμένοιο,
 Οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 Οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἀνευ κέντροιο θέοντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφθράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδείδην, μάλα δ' ὅκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
 390 Δῶκε δὲ αἰ μάλιστα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
 Ἢ δὲ μετ' Ἀδητῆτος υἱὸν κοτίευσ' ἐβεβήκει,
 Ἴππειον δὲ οἱ ἤτε θεῶν ζυγόν· αἰ δὲ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, θυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκνύσθη,
 395 Ἀγκώνάς τε περιδρῦφθη, στόμα τε ρίνάς τε·
 Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ οἱ ἄσπε
 Δακρυόφι πλησθεῖν, θαλερῆ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.

Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
 400 Ἴπποις ἦκε μίνος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔδθηκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐπέκλειτο πατρός ἴοιο·
 Ἐμβητιον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅτι τάχιστα!
 Ἔτοι μὲν κείνοισιν ἐρίζεμεν οὔτι κελύεω,
 405 Τυδαίδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
 Νῦν ἄραξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔδθηκεν.
 Ἴππους δ' Ἀτρείδαο κίχαυτε, μηδὲ ληψέσθον,
 Καρπαλλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγγεῖην καταχεύῃ
 Αἶθῃ, θήλυς ἐούσα· τίη λείπεσθε, φερίστοι;
 410 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμῆνι λαῶν
 Ἔσεται, ἀντίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὄξει χαλιῶ,
 Αἶ κ' ἀποκηθήσαυτε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτέϊτον, καὶ σπευδέετον ὅτι τάχιστα.
 415 Ταῦτα δ' ἔγων αὐτὸς τεχνήσομαι, ἦδὲ νοήσω,
 Στεινωπῶ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλλγον χρόνον· αἴψα δ' ἔπιτα
 Στείνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 420 Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ἧ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
 Ἐξέβηξεν ὁδοῖο, βαθύνει δὲ χῶρον ἅπαντα·
 Τῇ δ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιάς ἄλεινων.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλλγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
 425 Ἀτρείδης δ' ἴδδευσε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγῶνε·
 Ἀντιλόχ', ἀφραδέως ἱππάζεσαι· ἀλλ' ἀνεχ' ἵππους!
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσειαι, ἄρματι κύρσας.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ αἰόντι ἑοικώς.
 Ὅσσα δὲ διακονοῦρα κατωμαδιτοιο πέλονται,
 Ὅντι αἰζήτος ἀφήκεν ἀνήρ, πειρώμενος ἦβης,
 Τόσσον ἐπεδραμέτην· αἶ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρείδεω· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέτηκεν ἐλαύνειν,
 435 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῶ ἐνὶ μώνυχας ἵπποι,
 Δίφρονος τ' ἀνατρέψειαν ἐπιπλεκίας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 Ἐν κόνιῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 Τὸν καὶ νικεῖων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντιλόχ', οὔτις σείω βροτῶν ὀλωότερος ἄλλος!
 440 Ἐβήξ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἐτυμὸν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἀχαιοῖ.

- Ἄλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὡς ἄτερ ὄρκου οἶση ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλετο, φαίνσιν τε·
 Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστατον ἀγνυμένω κῆρ.
 Φθῆσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμόντα,
 445 Ἡ ὑμῖν ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόοντο
 Ἴππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίλοιο.
 450 Πρῶτος δ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
 Ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέριτατος ἐν περιωπῇ.
 Τοιοῦδ' ἀνευθεν ἰόντος, ὁμοκλητήρος ἀκούσας
 Ἐγὼ φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπεία προὔχοντα,
 Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοιῖξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἧῦτε μήνη.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργεῖοισιν ἔειπεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδορτες,
 Οἶος ἐγὼν ἵππους ἀυγάζομαι, ἧὲ καὶ ὑμεῖς;
 Ἄλλοι μοι δοκεῖσσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 460 Ἄλλος δ' ἠνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ που αὐτοῦ
 Ἐβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κείσθ' γε φέρτεραι ἦσαν.
 Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλουσάσ,
 Νῦν δ' οὐπη δύναμαι ἰδεῖν· πάντη δὲ μοι ὄσσε
 Τρωικὸν ἄμ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.
 465 Ἦε τὸν ἠνίοχον φύγον ἦντα, οὐδὲ δυνάσθη
 Εὐ σχεθεῖεν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἔλλεας·
 Ἐνθα μὲν ἐκπεσεῖεν οἴω, σὺν θ' ἄρματα ἄξει·
 Αἰ δ' ἐξηράησαν, ἐπεὶ μίνος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἄλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμμες ἀνασταθόν· οὐ γὰρ ἔγωγα
 470 Εὐ διαγιγνώσκω· δοκεῖ δὲ μοι ἔμμεναι ἀνήρ
 Διτωλὸς γενεῆν, μετὰ δ' Ἀργεῖοισιν ἀνάσσει,
 Τυδείος ἵπποδάμου νιός, κρατερός Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένισπεν· Οἴληος ταχὺς Αἴας·
 Ἴδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δὲ τ' ἀνευθεν
 475 Ἴπποι ἀερίποδες πολίος πεδίλοιο διένται.
 Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργεῖοισι τοσοῦτον,
 Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρεται ὄσσε·
 Ἄλλ' αἰεὶ μῦθους λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ
 Λαβραγόρην ἔμμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
 480 Ἴπποι δ' αὐτὰ ἔσσι παροίτεραι, αἱ τοπάρος περ,
 Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βίβηκεν.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγός ἀντίον ἠῦδα·
 Αἴαν, νείκεαι ἄριστε, κακοφραδῆς! ἄλλα τε πάντα

- Δεῦραι Ἀργείων· ὅτι τοι ρίος ἐστὶν ἀπητής.
 485 Δεῦρό νῦν, ἣ τρίποδος περιδωόμεθον ἠὲ λήθητος·
 Ἰστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἕμψα,
 Ὀππότεραι προσδ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνας.
 Ὡς ἔφατ'· ὤφρητο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς ἄλοξ,
 Κωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
 490 Καὶ νῦν κε δὴ προτίρες ἔτ' ἕρις γίνετ' ἀμφοτέροισιν,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
 Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείψασθον ἐπέεσσιν,
 Ἄλαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπὶ οὐδὲ ἕοικεν.
 Καὶ δ' ἄλλα νεμεσάτεον, ὅτις τοιαυτὰ γε ῥέζοι.
 495 Ἄλλ' ὑμῶς ἐν ἀγῶνι καθήμνοι εἰσορασάσθε
 Ἴππους· οἳ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπιγόμενοι περὶ νίκης
 Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 Ἴππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἳ τε κάρησιν.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθε διώκων,
 500 Μᾶστι δ' αἰὲν ἔλαυνε καταμαδόν· οἳ δὲ οἳ ἵπποι
 Ἰγὸς ἀειρέσθην ἕμψα πρησάσαστε κέλευθον.
 Αἰεὶ δ' ἠνίοχον κοίτης ῥαθ' ἀμύγγες ἔβαλλον·
 Ἄρματα δέ, χρυσῶ πεπνησμένα κασιτήρες τε,
 Ἴπποις ὠκτοπόδεσιν ἐπέερχον· οὐδὲ τι πολλῆ
 505 Γίγνετ' ἐπισσώτρων ἀρματροχὴ κατόπισθεν
 Ἐν λεπτῇ κοίῃ· τῶ δὲ σπενδύοντε πετέσθην.
 Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολλὸς δ' ἀνεκῆχιεν ἰδρῶς
 Ἴππων, ἔκ τε λόφῳ καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμᾶι θόρε παμφανόωντος,
 510 Κλῖνε δ' ἄρα μαστίγα ποτὶ ζυγόν· οὐδὲ μᾶτισην
 Ἰφθίμος Σθένειλος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
 Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναιῖκα,
 Καὶ τρίποδ' ὠτάεττα φέρειν· ὃ δ' ἔλυνε ὄψ' ἐκπύος.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῆος ἤλασεν ἵππους,
 515 Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 Ἄλλα καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὀπίεας ἵππους.
 Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς φά τ' ἄνακτι
 Ἐλκῆσιν πεδλοῖο τιτανόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 Τῷ μὲν τε φάνουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 Οὐραῖαι· ὃ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρίχει, οὐδὲ τι πολλῆ
 Χωρῆ μεσηγύς, πολέος πεδλοῖο θέοτος·
 Τόσσον δὲ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Δίπτει· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δισκουρα λείλιπτο,
 Ἄλλά μιν αἴψα κίχωνεν· ὀφείλλετο γὰρ μένος ἧῶ
 525 Ἴππου τῆς Ἀγαμέμνονέτης, καλλίτριχος Ἄθης.
 Εἰ δὲ κ' ἔτι προτίρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,

- Τῷ κέν μιν παράλασ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
 Ἀντάρ Μοριόνης, θεράπων εὖς Ἴδομενης,
 Δείπει ἄγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἔρωπν'
- 830 Βάρδιστοι μὲν γὰρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 Ἕκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Τῖος δ' Ἀδμητῖοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
 Ἐλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἄκτιραι ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
- 835 Στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Δοῖσθός ἀνῆρ ὠριστός ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικὲς,
 Δεύτερ' ἄτάρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδείος υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήρουν, ὡς ἐκέλευεν.
- 840 Καὶ νῦ κέ οἱ πόρον ἵππον — ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί —
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νίστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἡμίψαι ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης
 Τυτὸ ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρησέσθαι ἀέθλιον,
- 845 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβην ἄρματα καὶ ταχὲ ἵπποι,
 Αὐτός τ' ἐσθλὸς ἰών· ἄλλ' ὠφελεν ἀθανάτοισιν
 Εὐχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἤλυθε δεικῶν.
 Εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
- 850 Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δὲ τοι θμῶαι καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἀέθλιον,
 Ἡὲ καὶ ἀντίκα νῦν, ἴνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δάσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω,
 Ἄνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἔμοι χεῖρεσσι μάχεσθαι.
- 855 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλω ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
- 860 Δάσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
 Χάλκειον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασισιτέριοιο
 Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.
 Ἡ ἄρα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταῖρῳ,
 Οἴσμεναι κλισίῃθεν· ὁ δ' ὤχετο, καὶ οἱ ἔνευκεν.
- 865 [Εὐμήλω δ' ἐν χειρὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.]
 Τῶσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀνεύων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
 Χεῖρὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπήσασαί τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φῶς·

- 570 Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔριδας!
 Ἥρονας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δὲ μοι ἵππου,
 τοὺς σοὺς πρόσθε βαλόν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
 Ἄλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέθοιτες,
 Ἔς μείον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μῆδ' ἐπ' ἀμωγῇ
- 575 Μῆποτέ τις εἴησιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Ἀντίλοχον ψεύδεσαι βιησάμενος Μενέλαος,
 οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἳ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βῆη τε.
 εἰ δ' ἄγ' ἔγων αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὐτινά φημι
- 580 Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰδέα γὰρ ἔσται.
 Ἀτίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἧ θήμας ἐστὶν,
 Στάς ἵππων προπάροιδε καὶ ἄφρατος, αὐτὰρ ἰμάσθην
 χερσὶν ἔχων βαδιστῆρ', ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαιήοχον ἔννοσίγαιον
- 585 Ὀμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄφρα πεδήσας.
 τὸν δ' αὐτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 Ἄσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεωτερός εἰμι
 Σείο, ἀναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρεῶν.
 οἷός τ', οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι·
- 590 Κραιπνότερος μὲν γὰρ τε νόος, λεπτή δὲ τε μῆτις.
 τῷ τοι ἐπιπλήτω κραδίη· ἵππος δὲ τοι αὐτὸς
 Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦν κεν σκοθὲν ἔλλο
 Μείζων ἐπαιτήσεως, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δούνας
 Βουλοίμην, ἧ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
- 595 Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἄλιτρος.
 Ἥ φησὶ, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος νόος
 Ἐν χεῖρσιν τίθει Μενέλαου, τοιοῦτο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὡσεὶ τε περὶ σταχύνουσι ἐέρω
 Ἀΐτου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
- 600 Ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καί μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηΐδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἔγων ὑποίξομαι αὐτός,
 χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀεσίφρων
 Ἥσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
- 605 Δεύτερον αὐτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπέυειν.
 οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 Ἄλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σὸς τε πατήρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός, εἶνεκ' ἐμείο·
 τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπέσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
- 610 Δώσω, ἐμὴν περ ἑούσαν· ἵνα γνώωσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς οὐποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηγής.
 Ἥ φησὶ, καὶ Ἀντίλοχοιο Νηήμονι δώκεν ἐταίφω

- Ἴππον ἄγειν ὃ δ' ἔπειτα λίσθηθ' ἔλε παμφανόωντά.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 Τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπέλειπετ' ἄεθλον,
 Ἀμφίθετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῆ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτι αὐτῶν
 620 Ὅφει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 Αὐτός· οὐ γὰρ πῦξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσει,
 Οὐδέ τ' ἀκονιστῶν ἐσθύσει, οὐδὲ πόδεςσιν
 Θεύσει· ἦδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπέγει·
 Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει· ὃ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 625 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 Ὡμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφρά.
 Εἶδ' ὡς ἠβῶοίμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 630 Ὡς ὅπότε κρῆνοντ' Ἀμαρυγκία θάπτον Ἐπειὸν
 Βουηρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 Ἐνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένηετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἥροκος υἱόν·
 635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Ἠλευρώσιον, ὅς μοι ἀνίστη·
 Ἴφικλον δὲ πόδεςσιν παρέδραμον, ἐσθλὸν ἰόντα·
 Δουρὶ δ' ὑπερέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 Οἰοῖσιν μ' ἵπκοισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 Οἴνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφρι λείπειτ' ἄεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὃ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχτηεν,
 Ἐμπεδον ἠνιόχεν, ὃ δ' ἄρα μάλιστα κίλευεν.
 Ὡς ποτ' ἔσθ'· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιῶντων
 Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραϊ λυγρῶ
 645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἠρωέσσων.
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἐκῆρον ἀέθλοισι κτερεῖζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χεῖρει δέ μοι ἦτοφ,
 Ὡς μεν αἰὲ μίμνησαι ἐνητός, οὐδέ σε λήθω
 Τιμῆς ἧστὲ μ' ἔοικε τιτιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὄμιλον Ἀχιεῶν
 ὤχετ', ἐπεὶ παντ' αἰῶν ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
 Αὐτὰρ ὃ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα
 Ἥμιλονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδθη· ἐν ἀγῶνι
 655 Ἐξέτε, ἀδμήτην, ἧτ' ἀλγίστην δομαῖσασθαι·

- 570 Ἀτίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔφειδας!
 Ἥσυχνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν, βλάβας δέ μοι ἵπποτος,
 Τύς σους πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
 Ἄλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Ἐς μέσον ἀμοφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ
 575 Μῆποτέ τις εἴησιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἀτίλοχον ψεύδισσι βησιάμενος Μινελάου,
 Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀφειῆ τε βῆη τε.
 Εἰ δ' ἄγ', ἄγ', ἔγων αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὐτινά φημι
 580 Ἄλλον ἐπιπλήξῃεν Δαναῶν· ἰδέα γὰρ ἔσται.
 Ἀτίλοχ', εἰ δ' ἄγ' ἄγε δεύρο, Διοτρεφές, ἢ θάμης ἐστίν,
 Στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἡμάσθη
 Χερσὶν ἔχων φαδινῆν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες,
 Ἴππων ἀμάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
 585 Ὀμυρδι, μὴ μὲν ἔκων τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀτίλοχος πεπνυμένος ἀντίος ἤδα·
 Ἄνασχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεωτέρος εἰμι
 Σείο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 Οἶσθ', οἳαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβαίαι τελέθουσιν·
 590 Κραιπνότερος μὲν γὰρ τε νόος, λεπτὴ δὲ τε μήτηρ.
 Τῷ τοι ἐπιπλήτω κραδίη· ἵππον δὲ τοι αὐτὸς
 Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦ κεν σκοθῆεν ἄλλο
 Μεῖζον ἐπαιτήσεας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δούναι
 Βουλομένη, ἢ σοίγε, Διοτρεφές, ἤματα πάντα
 595 Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
 Ἥ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμος Νέστορος σίος
 Ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὡσεὶ τε περὶ σταχύεσσιν ἔερση
 Ἀήλου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρεῖσσουσιν ἄρουραι·
 600 Ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηΐδα·
 Ἀτίλοχε, νῦν μὲν τοι ἔγων ὑπαιέξομαι αὐτός,
 Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀείφραον
 Ἥσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 605 Δεύτερον αὖτ' ἄλῃσθαι ἀμείνονας ἠπεροπέυεις.
 Οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 Ἄλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός, εἶνεκ' ἐμείο·
 Τῷ τοι λισσαμένω ἐπιπέλομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
 610 Δώσω, ἐμὴν περ ἑούσαν· ἔνα γνώωσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμός οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηγής.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἀτιλόχοιο Νοθήμονι δῶκεν ἑταίρῳ

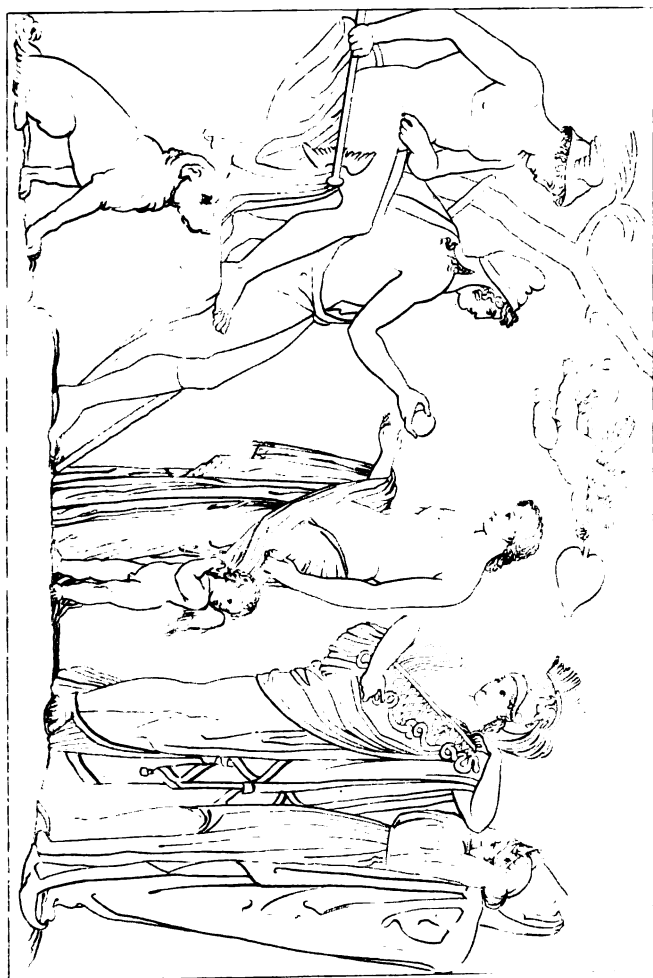
- Ἴππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λίσθηθ' ἔλε παμφανόσωντά.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
615 Τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπει· ἄεθλον,
Ἀμφίθειος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
Τῆ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
Πατρόκλοιο τάφου μῆμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτόν
620 Ὀψι ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τὸδ' ἄεθλον
Αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσῃσι, οὐδὲ παλαίσεις,
Οὐδέ τ' ἀκοντιστὸν ἐρδύσειαι, οὐδὲ πόδεσσι
Θεῦσαι· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπιγίγει.
Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
625 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσήνυδα·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
Ἦμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσοιτα εἰσφραῖ.
Εἶθ' ὡς ἠβῶοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
630 Ὡς ὅποτε κρῆλοντ' Ἀμαρυγκία θάπτιον Ἐπειοῖ
Βουφρασίω, παῖδες δ' ἔθυσαν βασιλῆος ἄεθλα·
Ἐνθ' οὐτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἦνοκος υἱόν·
635 Ἀγκάϊον δὲ πάλῃ Πλευρώϊον, ὅς μοι ἀνίστη·
Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παφείδραμον, ἐσθλὸν ἔόντα·
Δουρι δ' ὑπερέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
Οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
Πλήθει πρόσθε βαλόντις, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
640 Οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπει ἄεθλα.
Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχευεν,
Ἐμπεδον ἠνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάλιστα κίλευεν.
Ὡς ποτ' ἔον· νῦν αὐτὲ νεώτεροι ἀντιώωντων
Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραῖ λυγρῶ
645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὐτὲ μετέπρεπον ἠφροεσσων.
Ἄλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἐταῖρον ἀέθλοισι κτερεῦζε.
Τούτο δ' ἐγὼ πρόσφρων δέχομαι, χαίρει δὲ μοι ἦτοφ,
Ὡς μευ αἰεὶ μᾶνησαι ἐνηξος, οὐδέ σε λήθω
Τιμῆς ἤστει μ' εἴκοι τετιμησθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοιτιάδαοῖεν.
Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὄμιλον Ἀχαιῶν
Ἦχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπίκλυε Νηλεΐδαο.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα
Ἥμιλον ταλαεργὸν ἄγων κατίδῃσ' ἐν ἀγῶνι
655 Ἐξέτε', ἀδμήτην, ἣτ' ἀλγύστη δαμάσασθαι·

Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστῳ
 680 Πυῖ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. ὧ δέ κ' Ἀπόλλων
 Δῶή καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἥμιλον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηδα νεῖσθαι·
 Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὄρνυτο δ' αὐτίκ' ἀγήρ ἧῦς τε μέγας τε,
 685 Εἰδῶς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπήος Ἐπειός·
 Ἄφατο δ' ἡμίονου ταλαεργού, φώρησέν τε·
 Ἄσπον ἔτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 Ἥμιλον δ' οὐ φημί τιν' ἀξιμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμαῖ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἀριστος.
 690 Ἥ οὐχ αἴλις, ὅτι μάχης ἐπιθεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 Ἴδεις γὰρ ἔξερώ, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἀντικρῦ χροά τε ῥήξω, σὺν τ' ὅστί' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δὲ οἱ ἐνθάδ' ἀσλλέες αὐθι μερόντων
 695 Οἱ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκῆν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύταλος δὲ οἱ οἴος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστίος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
 Ὅς ποτε Θῆβαδ' ἦλθε διεδουπότος Οἰδιπόδαο
 700 Ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφοπονεῖτο,
 Θαραύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δωκεν ἱμάτας εὐτιμήτους βόας ἀγραύλοιο.
 705 Τῷ δὲ ζῶσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 Ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρῆσιν ἄμ' ἄμφω,
 Σὺν ῥ' ἔπεσον, σὺν δὲ σφι βαρεῖται χεῖρες ἔμιχθεν.
 Δεινὸς δὲ χρομάδος γενῶν γένετ', ἔφθε δ' ἰδρῶς
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὄρνυτο διὸς Ἐπειός,
 710 Κόψε δὲ παπτήναντα παρήιον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἐστήκειν· αὐτοῦ γάρ ὑπήριπε φαιδιμα γυῖα.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς
 Θίλν' ἐν φυκίοντι, μέγα δὲ ἰ κύμα κάλυπεν·
 Ὡς πληγίς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειός
 715 Χερσὶ λαβῶν ὄρθωσε· φίλοι δ' ἀμφίσταν ἑταῖροι,
 Οἱ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσι,
 Αἶμα παχὺ πύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·
 Καθ' δ' ἄλλοφρονόοντα μετὰ σφίσιω εἶσαν ἄγοντες·

- Ἄντοί δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυρρήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῶν Ἀχαιοί·
 Ἄνδρὶ δὲ νικήθέντι γυναῖκα, ἐς μέσσον ἔθηκεν,
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τίον δὲ ἰ τεσσαράβοιον.
 Στῆ δ' ὄρθος, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθον!
 Ὡς ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπατα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολὺμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς,
 710 Ζωσαμένω δ' ἄρα τῶγε βιάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
 Ἀγκῆς δ' ἀλλήλων λαβείτην χερσὶ στιβαροῖν·
 Ὡς οἱ ἀμειβόμενοι, τούτῃ κλυτὸς ἤραρε τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βλας ἀνέμων ἀλείων.
 Τριτρίγαι δ' ἄρα πῶτα θρασυεσῶν ἀπὸ χειρῶν,
 715 Ἐλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος φέεν ἰδρώς·
 Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀπὸ πλευράς τε καὶ ὤμων
 Αἵματι φοινικώσσαι ἐνέδραμον· οἱ δὲ μῦλ' αἶετ'
 Νίκης ἴσοθην, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
 Οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδει τε πελάσσαι,
 720 Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερῆ δ' ἔχεν ἴσ' Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ φ' ἀνίστατο ἐκνήμηδας Ἀχαιοὺς,
 Ἀῆ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Ἢ ἔμ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Δίᾳ πάντα μελήσεται.
 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς,
 Κόψ' ὀπιθεὶν κώληκα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Καδ δ' ἔβαλ' ἐξοπλίω· ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεὺς
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεντό τε, θάμβησάν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὔδ' ἔ' ἄειφεν·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πηλοῖοι ἀλλήλοισι, μίανθησαν δὲ κονήν.
 Καὶ νῦν κε τοτρίτον αὖτις ἀνάξσαντ' ἐπάλαμον,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῦσιν·
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν ἄεθλα δ' ἴσ' ἀνελότις
 Ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύσωσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μῦλου μὲν κλύον, ἦ δ' ἐπίθοντο,
 Καὶ φ' ἀπομορξαμένω κονήν, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτήρος ἄεθλα,
 Ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα

- Κάνθανεν, αὐτὰρ κάλλιε ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὐ ἤσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
 745 Στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
 Πῖος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὄνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνηος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεύς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἐτάριοι,
 Ὅστις ἐλαφρότατος ποσοὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
 750 Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πῖονα δημῷ·
 Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λισσῆν' ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τοῦτο ἀέθλιον πευρήσεσθε!
 Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλιάς ταχύς Αἴας,
 755 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νίστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποιεὶ πάντας ἐνίκα.
 [Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τίτατο δρόμος· ὠκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφερ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο διὸς Ὀδυσσεὺς
 760 Ἄγχι μάλ'· ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνιοιο
 Στήθεός ἐστι κανῶν, ὄντ' εὐ μάλα χεροὶ τανύσση,
 Πηλῖον ἐξέλκουσα παρὰ κ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
 Στήθεος· ὡς Ὀδυσσεὺς θῖεν ἔγγυθεν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 Ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κοινὸν ἀμφιχυθῆναι·
 765 Καδ δ' ἄρα οἳ κεφαλῆς χε' αὐτμένα διὸς Ὀδυσσεύς,
 Αἰεὶ ῥίμφα θῖων· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἰμένω, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλιον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλειον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχεται Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυθι, θεῖα, ἀγαθὴ μοι ἐπιφόθος ἐλθὶ ποδοῖν!
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Γυνία δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξασθαι ἀέθλιον,
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλωθε θῖων — βλάψεν γὰρ Ἀθήνη —
 775 Τῆ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
 Οὐς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνον πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἐν δ' ὄνθου βοείου πλήτο στόμα τε ῥῖνάς τε.
 Κρητῆρ' αὐτ' ἀνάμικε πολύτιλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Αἴας.
 780 Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσῶν ἔχων βοὸς ἀγραυλοιο,
 Ὅνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τοπάρους περὶ
 Μήτηρ ὡς, Ὀδυσσῆϊ παρίσταται, ἡδ' ἐπαρῆγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν·

137

THE INFANT OF PARIS

www.libtool.com.cn

- 765 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
 Μειδιῶν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Εἰδόσιν ἕμμ' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
 Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.
 Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὄλλγον προγενέστερός ἐστιν·
- 770 Οὔτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
 Ὡμογέροντα δὲ μὲν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλίον δὲ
 Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
 Ὡς φάτο· κύθηεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
- 775 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μάλεος εἰρήσεται αἶνος,
 Ἀλλὰ τοι ἡμίταλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιδήσω.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
- 800 Τεύχεα Σαρπηδότος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπήνυρα.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 Τεύχεα ἑσσαμένω, ταμειόχροα χαλκὸν ἰόντε,
 Ἀλλήλων προπάροισεν ὀμίλου πειρηθῆναι.
- 805 Ὅπποτέρους κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροῶ καλόν,
 Φαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
 Τῆ μὲν ἐγὼ δίσσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
 Καλόν, Θρηϊκίον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπήνυρα.
 Τεύχεα δ' ἀμφοτέρωι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
- 810 Καὶ σφιν δαίτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἄν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερός Διομήδης.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 Ἐς μίσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 815 Δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τρεῖς μὲν ἐπήϊξαν, τρεῖς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη
 Νύξ', οὐδὲ χροῦ ἴκανεν· ἔρτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
- 820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκειος μεγάλοιο
 Αἴην ἐπ' αὐχίνι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 Καὶ τότε δὴ ὁ Ἄλαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
 Πανσαμίνοισι ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνεῖσθαι.
 Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἦρος
- 825 Σὺν κολῶ τε φέρων καὶ ἔντυγτω τελαμώνι.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
 Ὅν κριν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἥετίωνος·

- Ἄλλ' ἦτοι πᾶν ἔπεφν ποδάργης διος Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νῆεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
 820 Στῆ δ' ὄρθρος, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἱ καὶ τοῦτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπραθι πόντος ἄγροί,
 Ἔξει μὲν καὶ πῖντε περιπλομένους ἐν αὐτοῖς
 Χρωόμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβύμενός γε σιδήρου
 825 Ποιμῆν, οὐδ' ἀροτῆρ ἐς ἑς πάλιν, ἀλλὰ παρῆξει.
 Ὡς ἔφατ'· αἴτο δ' ἔπειτα μανεπτόλεμος Πολυπόιτης,
 Ἄν δὲ Διοκτῆος κρατερῶν μόνος ἀντιθέοιο,
 Ἄν δ' Αἴας Τελαμαωνίδης καὶ διος Ἐπειός.
 Ἐξέλης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε διος Ἐπειός,
 830 Ἦκε δὲ διηήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὐτ' ἀφίηκε Διοκτῆος υἱὸς Ἄρης·
 Τριττον αὐτ' ἔρψιμε μέγας Ἰλαμαωνίας Αἴας.
 [Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα κέρκων.]
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μανεπτόλεμος Πολυπόιτης,
 835 Ὅσσοι εἰς τ' ἔρψιμε καλαίροπα Βουκόλος ἀνήρ·
 Ἡ δὲ θ' ἔλισσομένη πίεται διὰ βαῦς ἀγελαιῆς·
 Τόσσοι παντός ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἔβαρσσαν,
 Ἀνστήντες δ' ἔταροι Πολυπόιταο κρατεροῖο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρᾶς ἔφεραν βασιλῆος ἀέθλου.
 840 Αὐτὰρ ὁ τοξεντῆαι τίθει ἰόντα σιδήρον,
 Καὶ δ' ἐτίθει δίκαι μὲν πελίκας, δίκαι δ' ἠμπίλικκα·
 Ἰστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κvanoπρωροιο
 Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήφωνα πέλειων
 Δεπτῆ μῆρινθω δῆσαν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει
 845 Τοξεντεῖν· ὅς μιν κε βάλῃ τρήφωνα πέλειων,
 Πάντας ἀειράμενος πελίκας, οἰκάνδε φερίσθω·
 Ὅς δὲ κε μῆρινθοιο τύχη, ὄρνιθος ἀμαρτῶν—
 Ἦσων γὰρ δὴ κείνος—ὁ δ' οἶσεται ἠμπίλικκα.
 Ὡς ἔφατ'· αἴτο δ' ἔπειτα βίη Τευκροιο ἕκαστος,
 850 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 Κλήρους δ' ἐν κνήῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόκτες·
 Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρω λάχεν· αὐτίκα δ' ἴδ' ἴδ' ἴδ'
 Ἦκεν ἐπικρατίως, οὐδ' ἠπέλλησεν ἄνακτι
 Ἀργῶν πρωτογόνων δέξειν κλειτῆν ἐκατόμβην.
 855 Ὅρνιθος μὲν ἀμαρτε· μέγας γάρ οἱ τὸν Ἀπόλλων·
 Αὐτὰρ ὁ μῆρινθον βάλε πῦρ ποδα, τῆ δέδρε' ὄρνις·
 Ἀντικῶν δ' ἀπὸ μῆρινθον τόμει πικρὸς οἰατός.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἦξε πρὸς οὐρανόν, ἧ δὲ παρεῖδη
 Μῆρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελίδησεν Ἀχαιοί.
 860 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσαι χειρὸς

- Τύξον· ἀτὰρ δὴ οἷστον ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.
 Ἀντίκα δ' ἠπείλησεν ἐκηβόλω Ἀπόλλωνι
 Ἀρῶν πρωτογόνων φέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 Ἔφι δ' ὑπὸ νεφείων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
- 876 Τῇ δ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 Ἀντικρὺ δὲ διήλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 Πρὸσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
 Ἰσιῶ ἐφεζομένη νηὸς κνασοπράοιο,
 Ἀυχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λιασθεν.
- 880 Ὠκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελίκεας δέκα πάντας ἄειμεν,
 Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρον κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
- 885 Καὶ δὲ λίσβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα
 Θῆα ἔς ἀγῶνα φέρον· καὶ δ' ἦμονες ἄνδρες ἀνίσταν·
 Ἄν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐφυκρίων Ἀγαμέμνων,
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἔς Ἴδομενῆος.
 Τῷσι δὲ καὶ μετίειπε ποδάρκης Δίος Ἀχιλλεύς·
- 890 Ἀτρείδη· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 Ἥδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλευ ἄριστος·
 Ἄλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 Ἔρχεαι, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἤρωϊ πόρωμεν,
 Εἰ σὺγε σῶ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γάρ ἔγωγε.
- 895 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὄγ' ἤρωος
 Ταλθύβιφ κήρυκι δίδου περικαλλές ἄεθλον.

I Δ Ι Α Δ Ο Σ Ω.

Ludis peractis, cœnæ somnoque se dant Achivi; Achilles noctem insomnem ducit, maneque Hectorem curru religatum circa tumultum Patrocli raptat (1-18). Eam contumeliam, plures per dies repetitam, inter deos, partim dolentes, partim lætantes, miseratus Apollo, qui corpus adhuc integrum servabat, graviter conqueritur (19-54). Itaque Jupiter per Thetidem, ab Iride arcessitam, imperat Achilli, ut ab sævitiâ desistat, et corpus redimentibus tradere ne recuset; simul ejusdem mandatu Iris cohortatur Priamum, ut oblato redemptionis pretio filium recipiat (55-186). Geruntur hæc duodecimo post mortem Hectoris die, quo Priamus sub noctem, Hecubâ et cæteris omnibus remotis, qui iter morarentur, pretiosa dona colligit, hisque currum onerari, ab Idæo præcone ducendum, sibi alium parari jubet (187-282); tum libatione factâ, et dextro omine accepto, iter ingreditur (283-330). Ei Jovis missu occurrit Mercurius, a quo per sopitos vigiles ad tabernaculum herotis deducitur (331-467). Achilles, a rege supplice facile exoratus, pretium redemptionis accipit, corpus ei lotum et vestibus involutum restituit, undecim dies induciarum ad sepulturam concedit, cœnæque adhibitum honestissime dormitum dimittit (468-676). Primâ luce postridie, Mercurio duce, Priamus ad urbem refert corpus, cujus visendi causâ obviam effusi Trojani lamentantur; mox in aulâ positum, præter conductos cantores, plorant Andromache, Hecuba, Helena (677-776). Extructo deinde rogo, celebratur funus cum epulo (777-804).

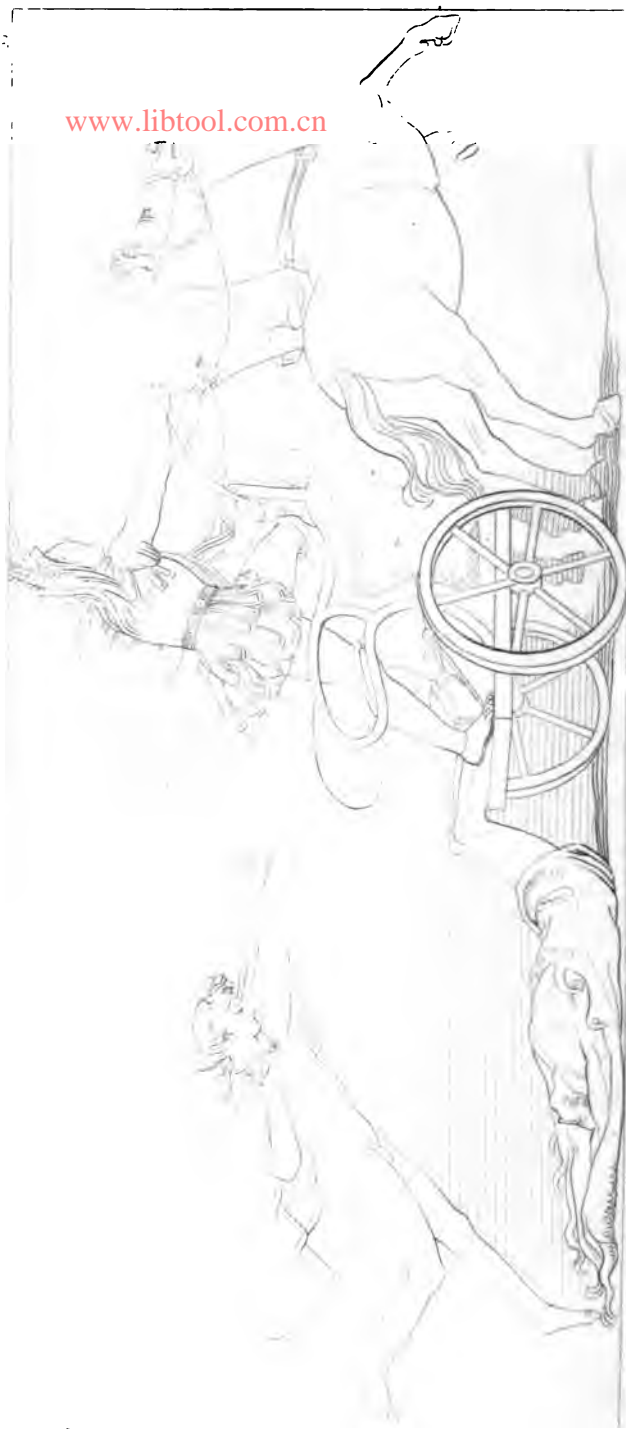

Ἕκτορος λύτρα.

Αὐτο δ' ἄγων, λαοὶ δὲ θοᾶς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἐκιδναὶ ἵεναι· τοὶ μὲν δόρπουο μέδοντο
Ἔπνου τε γλυκεροῦ ταφρήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Κλαίει, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
Ἥρῃ πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

- Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτᾳ τε καὶ μένος ἦϋ·
 Ἢδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθειν ἄλγεα,
 Ἄνδρῶν τε πτολέμους, ἄλεγεινά τε κύματα πείρων·
 Τῶν μμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
 10 Ἄλλοι' ἐπὶ πλευραῖς κατακείμενος ἄλλοτε δ' αὐτε
 Ἔπιος, ἄλλοτε δὲ πρηγῆς· τότε δ' ὄρθος ἀναστάς
 Δινεύεσκ' ἄλῶν παρὰ θῖν' ἄλός. οὐδέ μιν Ἡὼς
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἄλα τ' ἠϊόνας τε.
 Ἄλλ' ὄγ' ἐπεὶ ζεύσειεν ὑφ' ἄρμασιν ἀκίας ἵππους,
 15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι θησάσκετο δίφρου ὀπισθεν·
 Τραῖς δ' ἐρύσασε περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
 Αὐτίς ἐνὶ κλισίῃ παύσεκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 Ἐν κόνι ἔκτανύσας προπρηγία. τοιοῦτο δ' ἰπόλλων
 Πάσαν ἀεικίην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἑλαιοῶν,
 20 Καὶ τεθνηῖα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 Χρυσείῃ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἑλκυστάζων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 Τὸν δ' ἑλαιέρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
 Κλέπαι δ' ὀτρύνεσκον ἔωσκοπον Ἀργειφόντην.
 25 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνθανεν, οὐδέ ποθ' Ἡῆρ,
 Οὐδέ Ποσειδάων', οὐδέ γλαυκαῖπιδι κόυρη·
 Ἄλλ' ἔχον, ὡς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἰρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης·
 Ὅς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
 30 Τῆν δ' ἦνθησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἄλεγεινήν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὅ' ἐκ τοιοῦτο δυωδεκάτῃ γένηε ἠώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτιμοι ἔστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὕμῖν
 Ἐκτωρ μῆρι' ἔκχε βοῶν αἰγῶν τε τελείων·
 35 Τὸν νῦν οὐκ ἔτιλτε, νέκυν περ ἰόντα, σαῶσαι,
 Ἥ τ' ἀλόχῃ ἰδίειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ φ,
 Καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσι τε· τοὶ κέ μιν ὄκα
 Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερῖσαιεν.
 Ἄλλ' ὀλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
 40 Ὡ οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
 Ἰναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὡς, ἄγρια οἶδεν,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βλή καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 Εἶξας, εἰς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδῶς
 45 Γίγνεται, ἦτ' ἀνδρας μέγα σίνεται, ἦδ' ὀνίνῃσιν.
 Μίλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 Ἢὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἦὲ καὶ υἱόν·
 Ἄλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέτηκεν.

- Τλητόν γάρ Μοῖραι θυμὸν θίσαν ἀνθρώποισιν.
 60 Ἀντάρ' οὖν ἔκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπήρθε,
 Ἰππῶν ἐξάπτων, παρὶ σῆμ' ἐτάφοιο φίλοιο
 Ἐλκει· οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 Μῆ ἀγαθῶ περ ἴοντι νεμεσσηθωμένοι οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὴν γάρ δῃ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
- 65 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλετος Ἥρη·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτο τῶν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
 Εἰ δὲ ὁμῆν Ἀχιλῆϊ καὶ ἔκτορι θήσεται τιμῆν.
 Ἐκτωρ μὲν θνητὸς τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
 Ἀντάρ' Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶς γόνος, ἦν ἐγὼ αὐτῇ
 60 Θρήψα τε καὶ ἀτίηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
 Πηλεΐ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν·
 Πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ, αἶν' ἄπιστε!
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 65 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμυαινε θεοῖσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τιμῆ γε μὴ' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ ἔκτωρ
 Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἱ ἐν ἄλλω εἰσὶν·
 Ὡς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δειρῶν.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἰδέετο δαιτὸς εἴσης,
 70 Δοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἔασομεν — οὐδέ πη ἔστιν
 Λάθρη Ἀχιλλῆος — θρασύν ἔκτορα· ἢ γὰρ οἱ αἰεὶ
 Μῆτηρ παρμεμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμῶρ.
 Ἄλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν θείην ἄσσον ἐμεῖο,
- 75 Ὅφρα τί οἱ εἶπω πυκινὸν ἔπος, ὡς κεν Ἀχιλλεύς
 Δείρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' ἔκτορα λύσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ὤφρα δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελίονσα·
 Μεσσηγύς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης
 Ἐνδορε μειλανὶ πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνῃ.
- 80 Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἱκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
 Ἥτε κατ' ἀργαυλοῖο βόος κέρας ἐμβαβανῖα,
 Ἐρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθυοῖσι Κῆρα φέρουσα.
 Εὖρος δ' ἐνὶ σπηϊ γλαφυρῶ θέτιν, ἀμφὶ δὲ τ' ἄλλα
 Εἶαθ' ὀμηγερές ἄλλαι θεαί· ἢ δ' ἐνὶ μέσσης
- 85 Κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλεν
 Φθίσασθ' ἐν Τροίῃ ἐριβοῶλακι, τηλόθι πάτρης.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Ὅρσο, θέτι, καλεῖε Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὴν δ' ἡμειβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
- 90 Τίπτει με κείνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄφριτα θυμῶ.

- Ἴλιμ μὲν · οὐδ' ἄλλον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμι ἔλε δια θεῶων
 Κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἐπλετο ἔσθρος.
 95 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδῆνεμος ὠκία Ἴρις
 Ἥγειτ' ἄμφι δ' ἄρα σφι λιάζετο κῆμα θαλάσσης.
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχθρήτην·
 Εὐρον δ' εὐρύσκα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 Εἶαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἰόντες.
 100 Ἢ δ' ἄρα πάρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
 Ἥρη δὲ χρῦσσον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
 Καὶ ῥ' εὐφροην ἐπέεσσι· Θέτις δ' ἄραξε πιούσα.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἥλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
 105 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 Ἐννήμαρ δὴ νέικος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἄμφι νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
 Κλέψαι δ' οἰτρύνεσκον εὐσκοπον Ἀργεϊφόντην·
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῆδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότιθα τεῖν μετόπισθε φυλάσσων.
 Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθέ, καὶ νιεῖ σφ' ἐπίτειλον.
 Σκύζεσθαι οἱ εἶπε θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
 Αἶ κέν πως ἐμὲ τε δεῖσῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ.
 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπέθηκε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα.
 Ἦεν δ' ἐς κλισίην οὐ νιέος· ἐνθ' ἄρα τόγυς
 Εὐρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Ἐσσυμένως ἐπένοστο καὶ ἐντύνοστο ἄριστον·
 125 Τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο.
 Ἢ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
 Χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνομάζεν·
 Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρῃς ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 Σὴν ἔδεια κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι οἴτου,
 130 Οὔτ' εὐνῆς; αγαθὸν δὲ γυναικὶ περ ἐν φιλότιθα
 Μισγεσθ'· οὐ γάρ μοι θηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή·
 Ἄλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι.
 Σκύζεσθαι σοὶ φησι θεοῦς, ἐὲ δ' ἔξοχα πάντων

- 135 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
Ἐκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσαι, οὐδ' ἀπίλυσας.
Ἄλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τῆδ' εἶη ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
140 Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
Ὡς οἴγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπια πτερόεντ' ἀγόρευον.
Ἴριν δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἰήνην·
Βάσκη' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἔδος Οὐλύμπιοιο,
145 Ἄγγελιον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἰσω,
Ἀνυσσάθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη,
Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρωῶν ἴτω ἀνήρ.
Κήρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνει
150 Ἠμόνοους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτίς
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε Διὸς Ἀχιλλεύς.
Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβος·
Τῷτον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
Ὅς ἄξει, εἰως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσση.
155 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
Οὔτε γὰρ ἐστὶ ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτῆμων·
Ἄλλὰ μάλ' ἐνδυκῆως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ὡς ἔφατ'· ὦρο δὲ Ἴρις αἰλλόπος ἀγγελέουσα.
160 Ἴξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπτήν τε γόον τε.
Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς,
Σάκρυσαι εἴματ' ἔφουρον· ὃ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
Ἐντυπὺς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλῇ
Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοιοῦτο γέροντος,
165 Τὴν ῥα κυλινδούμενος καταμήσατο χερσὶν ἔῃσιν.
Θυγατέρες δ' ἑνὰ δῶματ' ἰδὲ νυοὶ ᾠδύροτο,
Τῶν μνηνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Στῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσήδα,
170 Τυτθὸν φθεγξαμένην· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
Θάρσει, Λαρδανίδη Πρίαμῳ, φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβει·
Οὐ μὲν γὰρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τὸδ' ἐκίπων,
Ἄλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σευ, ἄνευθεν ἰὼν, μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλαίρει.
175 Ἀνυσσάθαι σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἐκτορα Διόν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη,
Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρωῶν ἴτω ἀνήρ.

Figure 1. The scene of the performance of the 'The Great Wall' in the 'The Great Wall'.

Figure 1. The scene of the performance of the 'The Great Wall' in the 'The Great Wall'.

www.libtool.com.cn

- Κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰδύνοι
 Ἥμιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτίς
 180 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τί τάρβος.
 Τυῖος γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 Ὃς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσῃ.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 185 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὐτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὐτ' ἄσκοπος, οὐτ' ἀλιτήμων.
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκίως ἰκέτω πεπιδῆσεται ἀνδρός.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη ποδας ὠκία Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὄγ' νίας ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 190 Ὀπίσσιαι ἠνώγει, περὶνθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον καταβησέτο κηρώετα,
 Κέδρινον, ὑπόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει.
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε.
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἀγγελὸς ἦλθεν,
 195 Λύσασθαι φίλον νόον, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δώρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι;
 Αἰνῶς γάρ μ' αὐτὸν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 Κεῖσ' ἵεναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ.
 Ὡ μοι, πῆ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπάρους περ
 Ἐκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 Τῆας ξενάριξε! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὡμηστῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὄδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
 Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὡς ποθὶ Μοῖρα κραταίη
 210 Γεινομένη ἐπένησε λῆνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτῆ,
 Ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἔων ἀπάνευθε τοπήων,
 Ἄνδρῖ πάρα κρατερῶν, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἐσθόμεναι προσφύσα· τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὐ ἐκακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 Ἀλλὰ πρό Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 Ἔστασι, οὐτε φόβον μεμνημένον, οὐτ' ἀλεωρῆς.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρον Πηλεΐδης θεοειδῆς.
 Μὴ μ' ἐθέλοντ' ἵεναι κατερύναντε, μηδὲ μοι αὐτῆ
 Ὅρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,

- Ἦ οὐ μάντις εἰσι, θυοσκόοι, ἣ ἱερῆες,
 Ψεύδος κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐξίδρακον ἄτην —
 Εἰμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσται. εἰ δέ μοι αἴσα
 228 Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Βούλομαι· ἀντίκα γὰρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀγκὰς ἐλότ' ἔμον υἱόν, ἐπήν γόου ἐξ ἔρον εἴην.
 Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν.
 Ἐνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 230 Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
 Ἐκ δὲ δὺ' αἶθνας τρίποδας, πύσυρας δὲ λέβητας,
 Ἐκ δὲ θέπας περικαλλέας, ὃ οἱ Θρηκῆες πόρον ἄνδρες,
 238 Ἐξείην ἐλθόντι, μέγα κτήρας· οὐδὲ νυ τοῦπερ
 Φείσας ἔνι μεγάροισι ὁ γέρον· πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
 Λύσασθαι φίλον υἱόν. ὃ δὲ Τρῶας μὲν ἄπαντας
 Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσο' αἰσχροῖσιν ἐνόσων·
 Ἐφύετε, λωβητῆρες, ἔλεγχέες! οὐ νυ καὶ ὕμιν
 240 Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντας;
 Ἦ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Παιδ' ὀλέσει τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὕμμες!
 Ῥῆϊτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσθεθε,
 Κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
 248 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραιζομένην τε,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαλῆν δόμον Ἰδίδος εἶσω.
 Ἦ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 Σπερχομένοιο γέροντος. ὃ δ' υἰάσιν οἴσιν ὁμόκλα,
 Νυκείων Ἐλενὸν τε Πάριον τ' Ἀγάθωνα τε Διόν,
 250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοῆν ἀγαθὸν τε Πολίτην,
 Δηίφοβόν τε καὶ Ἴππόθοον καὶ Διὸν ἀγανόν·
 Ἐννέα τοῖσι ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·
 Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἶθ' ἅμα πάντες
 Ἐκτορος ὠφέλει' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
 258 Ὡ μοι ἐγὼ πανάποτος, ἐπεὶ τέκον υἴας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινα φημι λελείφθαι·
 Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωῖλον ἱπποχιόρμην,
 Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔφκει
 Ἄνδρῶς γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
 260 Τούς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λείλειπται,
 Ψεύσται τ' ὀρχησθαί τε, χοροῖτυπίησιν ἄριστοι,
 Ἄρῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἕρπακτῆρες.
 Οὐκ ἂν δὴ μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσαυτε τάχιστα,

- Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθέετε, ἵνα πρήσωμεν ὄδοιο ;
 265 Ἴς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρός ὑποδδείσαντες ὀμοκλήν.
 Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν εὐτροχον ἡμιονεην,
 Καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 Καδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρσον ἡμιόνειον,
 Πύθεινον, ὀμφαλόεν, εὐ οἰήκεσσιν ἀρηρός·
 270 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἄμα ζυγῶ ἐννεάπηχυν.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκαν εὐξέστω ἐπὶ θυμῷ,
 Πῆξῃ ἐπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον·
 Τρίς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλαχίνα δ' ἔκαμψαν.
 275 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης
 Νήeson Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα·
 Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντισειργούς,
 Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραιὸς
 280 Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν εὐξέστη ἐπὶ φάττῃ·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
 Κηρῦξ καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἤλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῷ,
 Οἶνον ἔχουσα' ἐκ χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφιν,
 285 Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτῃ·
 Στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῆ, σπέισον Δίτ' πατρί, καὶ εὐχεο, οἰκαδ' ἰκίσθαι
 Ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέγε θυμὸς
 Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμείο μὲν οὐκ ἐθέλουσθης.
 290 Ἄλλ' εὐχεν σὺγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίωνι,
 Ἰθαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὄραται·
 Δίττι δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
 Φίλιπτος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
 Δειδῖόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 295 Τῷ πίνοντος ἐπὶ νῆας Ἰης Δαναῶν ταχυπόλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δῶσαι ἴδον ἄγγελον εὐρύοπα Ζεύς,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμηρ
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πριάμος θεοειδής·
 300 Ἴν γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐπιμείνη ἀπιθήσω.
 Ἔσθλόν γάρ Δίτ' χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἐλεήσει.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιός,
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεύαι ἀκῆρατον· ἥ δὲ παρέστη,
 Χέρνιβον ἀμφίπολος προχοόν θ' ἄμα χερσὶν ἔχουσα.
 305 Νισάμενος δὲ κύπελλον εἰδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
 Εὐχετ' ἔπειτα στάς μέσφ' ἑρκεί, λείβε δὲ οἶνον,

- Οὐρανὸν εἰσανιδιών· καὶ φωνήσας ἔπος ἤυδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδθ' ἔναι μεδίαν, κύνιστε, μίγιστε!
 Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθειν ἢ δ' ἄλειον·
 210 Πίμπρον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ
 Φίλιπτος οἰωνών, καὶ εὐ κρατος ἐστὶ μέγιστος,
 Δειζίον· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 Τῷ πλυντος ἐπὶ νῆας ἰὼ Δαναῶν ταχυπόλων.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.
 215 Ἀντίκῃ δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Μόρφρον, θηρητήρ', ὃν καὶ περὶ κτὼν καλιούσιν.
 Ὅσση δ' ὑπορόφοιο θύρῃ θαλάμοιο τέτυκται
 Ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
 Τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν περὰ· εἴσατο δὲ σφιν
 220 Δειζίος αἴξας ὑπὲρ ἄστειος. οἱ δὲ ἰδόντες
 Γῆθησαν, καὶ πάνσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραίος εὖ ἐπεβήσατο δίφρον·
 Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰδοῦσης ἐριδούπου.
 Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκηνκλον ἀπήνην,
 225 Τῆς Ἰθαίος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν
 Ἴπποι, τοὺς ὁ γέρον ἐφέπων μάλιστα, κέλευεν
 Καρπαλλίως κατὰ αὐτῷ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποnton,
 Πόλλ' ὀλοφνυρόμενοι, ὥς τε θάνατόνδε κίοντα.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοnton,
 230 Οἱ μὲν ἄρ' ἀφορῆοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 Παιδες καὶ γαμβροί. τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν',
 Ἐς πεδίον προφανέντα· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
 Δίψα δ' ἄρ' Ἐρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἤυδα·
 Ἐρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γέ φίλιτόν ἐστιν
 235 ἄνδρ' ἐκαιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, φ' κ' ἐθέλησθα·
 Βασκ' ἴθι, καὶ Πρῆλαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ' τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ' τε νοήσῃ
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεΐωναδ' ἰκέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 240 Ἀντίκ' ἐπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐθήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμφρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῆν,
 Ἦδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 Ἐκλετο δὲ ῥάβδον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλει,
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὴ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 245 Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
 Δίψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκανε·
 Βῆ δ' ἰέναι, κούρω αἰσθητῆρι ἰοικώς,
 Πρῶτον ὑπηγήτη, τοῦπερ χαριστάτη ἦδη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρῆξ Ἴλιοιο ἔλασαν,

- 280 Στήσαν ἄρ' ἠμιόνοὺς τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν,
Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
Τὸν δ' ἔξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
Ἐρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·
Φράξο, Λαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
- 285 Ἄνδρ' ὄρω· ταχα δ' ἄμμε διαββαίσεσθαι ὄτω.
Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἣ μιν ἔπειτα
Γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ.
Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χυτο, δειδὶε δ' αἰκῶς·
Ὅρθαι δὲ τρήξες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
- 290 Στῆ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἔλθων,
Χεῖρα γέροντος ἔλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·
Πῆ, πάτερ, ὦδ' ἵππους τε καὶ ἠμιόνοὺς ἰθύνεις
Ἰνύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδοῦσαι βροτοὶ ἄλλοι;
Οὐδὰ σύγ' ἔδδειςσας μίνεα πνελοτίας Ἀχαιοῦς,
- 295 Οἳ τοι θυσιμενέες καὶ ἀνάρασαι ἐγγύς ἔασιν;
Τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Τοσσαδ' ὄνειετ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
Οὐτ' αὐτὸς νέος ἔσαι, γέρον δὲ τοι οὗτος ὄπηδεῖ,
Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
- 300 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε φέξω κακὰ, καὶ δὲ κεν ἄλλον
Σὺν ἀπαλεξήσαιμι· φίλων δὲ σε πατρὶ ἔϊσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
Οὕτω πη τάδε γ' ἔστι, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
Ἄλλ' εἴτι τις καὶ ἐμείο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
- 305 Ὅς μοι τοιόνδ' ἤκεν ὀδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
Αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,
Πέπνυσαι τε νόφ, μακάρων δ' ἔξ ἔσαι τοκῆων.
Τὸν δ' αὐτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
- 310 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
Ἦέ πη ἐκπέμπτεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη;
Ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε ἴμιον ἰρήν
Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνήρ ἄριστος ὄλωλεν
- 315 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γὰρ τι μάχης ἐπέδενετ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
Τίς δὲ σὺ ἔσαι, φέριστε, τῶν δ' ἔξ ἔσαι τοκῆων,
Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶον ἀπότημον παιδὸς ἔνισπες;
Τὸν δ' αὐτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
- 320 Πειρῶ ἐμείο, γεραιέ, καὶ εἴρειαι Ἐκτορα δῖον.
Τὸν μὲν ἐγὼ μαλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ὅφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὐτ' ἐπὶ νηυσὶν ἔλασσας

- Ἄγγελους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξεί χαλκῷ·
 Ἡμεῖς δ' ἵστασθε θανμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 398 εἶτα μάφρασθαι, κεχλωμένους Ἀτρείωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μίᾳ δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατήρ δέ μοι ἐστὶ Πολυκτωρ.
 Ἄφνειός μιν ὄδ' ἐστὶ, γέρον δὲ δῆ, ὡς σὺπερ ὠδε·
 Ἐξ δὲ οἱ υἱὸς ἕασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἔβδομός εἰμι.
 400 Τῶν μετὰ παλλόμενος, κλήρω λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι·
 Νῦν δ' ἦλθον πεδίοιόδ' ἀπο νηῶν· ἦώθεν γὰρ
 θήσορται περὶ ἄστου μάχην ἰλίκωπις Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλώσει γὰρ οἶδε καθήμενοι, οἶδὲ δύνανται
 Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆς Ἀχαιῶν.
 406 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πηλεΐος θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 εἶς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην καταλέξω,
 Ἥ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἡς μιν ἦδη
 ἦσι κσιὴν μελεῖσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
 410 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 ὦ γέρον, οὔπω τόγγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 Ἄλλ' ἔτι κείνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δὲ οἱ ἦώς
 κειμένη, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 416 ἔσθουσ', αἶρά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσεν.
 Ἡ μὲν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἐτάροιο φίλοιο
 ἔλκει ἀκηδέστως, ἡὼς ὅτε δια φανήη·
 οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθῶν,
 οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νέμπεται,
 420 οὐδέ ποδι μιάρός· σὺν δ' ἔλκει πάντα μέμνηκεν,
 Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσεν.
 Ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔῃος,
 καὶ νέκυός περ ἰόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἀμείβετο μύθη·
 426 ὦ τέκος, ἦ φ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισ'· ἐπεὶ οὐπωτ' ἐμὸς παῖς, εἰπωτ' ἔην γε,
 ἀθήσεται ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσαν·
 τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τόδα δεῖξαι ἐμεῦ πᾶρα καλὸν ἄλειπον·
 430 αὐτὸν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκομαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραίε, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλευε σέο δῶρα παρέξ Ἀχιλλῆα δεχέσθαι.
 436 Τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα, καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι

- Συλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 Ἐνδυκίως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πεζὸς ὀμαρτίων·
 Οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὄνοσάμενος, μαχέσαιοτο.
 440 Ἢ, καὶ ἀνάξιας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρφαλλμῶς μάλιστα καὶ ἦντα λάξτεο χειρῶν·
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμόνοις μέγος ἧῦ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἴκοντο,
 Οἱ δὲ νῆον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονίοντο·
 445 Τῆσι δ' ἐφ' ἕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργειφόντης,
 Ἰάσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
 Ἐς δ' ἄγαγε Πριάμῳ τε καὶ ἄγλαα δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
 Τηλητήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
 450 Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθ' ὑπερθεὶν ἔρψαν,
 Λαχρήντι ὄροφον λαιμανόθεν ἀμήσαντες·
 Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἄνακτι
 Σταυροῖσιν πικνωῖσι· θύρην δ' ἔχε μῦνος ἐπιβλής
 Ἐλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιφθήσσεσκον Ἀχαιοί,
 455 Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιφθήσσεσκε καὶ οἶος·
 Ἀήθα τόθ' Ἐρμείας ἔριουνας φέε γέροντι,
 Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδοκίει Πηλεῖωνι,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαιεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
 460 Ὡ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἐρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἄμα πομπὸν ὄπασσεν·
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 Ὀφθαλμούς εἰς εἰμι· νειμεσσητὸν δὲ κεν εἶη,
 Ἀθάνατον θεὸν ὠδα βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
 465 Τὴν δ' εἰσελθὼν λαβὴ γούνατα Πηλεῖωνος,
 Καὶ μιν ὑπὲρ πατρός καὶ μητέρος ἠὔκομοιο
 Ἀσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμον ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἐρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' ἀνθι λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
 Ἴππους ἡμίονους τε· γέρον δ' ἰδὺς κίεν οἴκου,
 Τῇ δ' Ἀχιλεὺς ἔζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 Ἐὐρ' ἔταφοι δ' ἀπάνευθε καθέλιατο· τῷ δὲ δὴ οἶα,
 Ἦρος Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὄξος Ἀρης,
 475 Ποίπνον παρσόντι· νῆον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
 Ἐσθῶν καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τὸς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πριάμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στάς
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας

- Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὄξει χαλκῷ·
 Ἡμεῖς δ' ἰσασότες θανυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 385 ἔϊτα μάνασθαι, κεχολαυμένος Ἀτρείωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μὲν δ' ἤγαγε κηῦς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατήρ δέ μοι ἔστι Πολύπτερος·
 Ἀφνειὸς μὲν ὄδ' ἔστι, γέρον δέ δή, ὡς σῦπερ ὦδε·
 Ἐξ δὲ οἱ νῆες ἕασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἔβδομος εἰμι.
 390 Τῶν μετὰ παλλόμενος, κλήρω λαχὼν ἐνθάδ' ἔπεσθαι·
 Νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπο νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
 θήσονται περὶ ἄστυ μάχην Ἰλίουπιδος Ἀχαιοί.
 Ἀσχαλώσει γὰρ οὔδε καθήμενοι, οὔδε δύνανται
 Ἴσχειν ἑσσυμένους πολέμου βασιλῆς Ἀχαιῶν.
 395 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πηλεΐδης Θεουδῆς·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 εἶς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην καταλέξον,
 Ἥ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἦέ μιν ἤδη
 ἦσι κυσὶν μελείεσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
 400 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Ὡ γέρον, οὐπω τόγγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
 Ἄλλ' ἔτι κείνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῖ
 αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δὲ οἱ ἦώς
 κεῖμενος, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 405 ἔσθουσ', αἶψά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἥ μὲν μιν περὶ σῆμα ἰοῦ ἑτάροιο φίλοιο
 ἔλκει ἀκηδέστω, ἦώς ὅτε δια φανήῃ·
 οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθῶν,
 οἷον ἑρσῆεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νίνιπται,
 410 οὐδέ ποθι μιαιφός· σὺν δ' ἔλκει πάντα μίμυκεν,
 Ὅσσ' ἐτύπη· πολίεες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
 Ὡς τοι κήθονται μάκαρες θεοὶ νῆες ἔηος,
 καὶ νέκυός περ ἴοντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 415 Ὡ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 ἀθήσει ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἱ Ὀλύμπιον ἔχουσι·
 τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιά περ αἴσῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δή τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειπον·
 420 αὐτὸν τε φῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλεῖμαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργειφόντης·
 Πειρᾶ ἐμεῖο, γεραιῆ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλευαι σέο δῶρα παρ᾽ ἔξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 425 Τὸν μὲν ἐγὼ δειδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι

- Ξυλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 Σοὶ δ' ἄν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 Ἐσθυκίως ἐν νηϊ θαῆ ἢ πεζὸς ὀμαρτίων.
 Οὐκ ἄν τις τοι, πομπὸν ὀνοσασάμενος, μαχέσαιο.
 440 Ἢ, καὶ ἀνάξιας Ἐριούντιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρφαλλίμως μάστιγα καὶ ἥνια λάξετο χερσίν.
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμίονοις μέγος ἦῤ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἴκοντο,
 Οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες ποτίοντο.
 445 Τρεῖσι δ' ἔφ' ὑπνον ἔχευε διακτορος, Ἀργειφόντης,
 Ἰᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
 Ἔς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
 Τυηλήν, τὴν Μυρμιδόνες πόλησαν ἄνακτι,
 450 Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθ' ὑπερθεῖν ἔραψαν,
 Λαχνηέντ' ὄροφον λαιμωνόθεν ἀμήσαντες·
 Ἄμφι δὲ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἄνακτι
 Σταυροῖσιν πυκνοῖσιν· θύρην δ' ἔξε μούνοσ ἐπιβλής
 Κίλατινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιφύθησσεσκον Ἀχαιοί,
 455 Τρεῖς δ' ἀναολγέσκον μεγάλην κληῖδα θυραίων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιφύθησσεσκε καὶ οἶος·
 Δὴ βα τόθ' Ἐρμείας ἑριουνίος ὤξε γέροντι,
 Ἔς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκει Πηλεϊῶνι,
 460 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινε ἐπὶ χθονί, φωνήσεν τε·
 Ὡ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἀμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἐρμείας· σοὶ γάρ με πατήρ ἄρμα πομπὸν ὄπασσεν·
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἰσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 Ὀφθαλμούς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δὲ κεν εἶη,
 465 Ἀθάνατον θεὸν ὠδε βροτοῦς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
 Τῆν δ' εἰσελθῶν λαβὴ γούνατα Πηλεϊῶνος,
 Καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἡὔκομοιο
 Ἄσαστο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἐρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐθι λίπεν· ὃ δὲ μέμνεν ἐρύκων
 Ἴππους ἡμίονους τε· γέρον δ' ἰθὺς κίεν οἴκου,
 Τῆ ῥ' Ἀχιλεὺς ἔζεσκε, Δίῃ φίλος. ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 Εὐρ' ἔταφοι δ' ἀπάνευθε καθέλιετο· τῷ δὲ δὴ οἶω,
 Ἥρας Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὄζος Ἀρης,
 475 Πόπιννον παρόντα· νέον δ' ἀπέληγεν ἰδωδῆς,
 Ἐσθον καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τῶς δ' ἔλαθ' εἰσελθῶν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στάς
 Χερσίν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας

- Δεινός, ἀνδροφόνους, αἱ οἱ πολίης κτάνον νίης.
 480 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβη, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἔβλατο δῆμον,
 Ἄνδρὸς ἑς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πηλεῖον Θεοιδία·
 Θαμβήσαν δι' καὶ ἄλλοι, ἑς ἀλλήλους δι' ἴδοντο.
 485 Τὸν καὶ λισσόμενος Πηλεῖος πρὸς μῦθον ἔειπε·
 Μνήσαι πατρός σοιο, θεοῖς ἐπιεικέα· Ἀχιλλεῦ,
 Τηλίκου, ὡς περ ἔγων, ὀλοφ' ἐπὶ γῆρας οὐδῶ.
 Καὶ μὲν που κτῆνον περωναίεται ἀμφὶς ἰόντες
 Τείρουσ', οὐδὲ τίς ἐστιν ἀρήν καὶ λοίγον ἀμύναι·
 490 Ἄλλ' ἤτοι κτῆνός γε, σείθῃ ζώοντος ἀκούων,
 Καίρει τ' ἐν θυμῶ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
 Ὅμοιοι φίλον νιόν, ἀπὸ Τροίηθι μολόντα.
 Ἀντάρ ἐγὼ πανάκοιμος, ἐπὶ τέκον νίης ἀρίστου
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτιμὰ φημι λελείφθαι.
 495 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον νίης Ἀχαιῶν·
 Ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τούς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐπὶ μεγάροις γυναικας.
 Τῶν μὲν πολλῶν θούρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔβλεπεν·
 Ὅς δέ μοι ὀλοσ ἔην, ἐκρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτοῦς,
 500 Τὸν σὺ πρῶην κτάνων, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἐκτορα· τοῦ νῦν εἶνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 Δυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπαρείσι· ἄποινα.
 Ἄλλ' αἰδέοιο θεούς, Ἀχιλλεῦ, αὐτόν τ' ἔλεησον,
 Μνησαμένος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἔλεινοτέρως περ,
 505 Ἐτλην δ', οἷ' οὐπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 Ἄνδρὸς παιδοφόνιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρίεσθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὑφ' ἱμερον ὤρασε γόοιο·
 Ἀψάμενος δ' ἄρα χεῖρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἐκτορος ἀνδροφόνιο,
 510 Κλαῖ' ἀδινά, προπαροῖθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔλνεθαις·
 Ἀντάρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἰὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτὰ
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δάματ' ὄρωρει.
 Ἀντάρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπητο διὸς Ἀχιλλεὺς,
 [Καὶ οἱ ἀπὸ προπίδων ἤλθ' ἱμερος ἠδ' ἀπὸ γυλαπ.]
 515 Αὐτίκα ἀπὸ θρόνου ὤρω, γέροντα δὲ χεῖρὸς ἐνίστη,
 Οἰκτείρων πολίων τε κάρη, πολίων τε γένειον·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἠ δὴ πολλὰ κακ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθῆμεν ὀλοσ,
 520 Ἄνδρὸς ἑς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολίης τε καὶ ἐσθλότης
 Κτίας ἐξανάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.

- Ἄλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕξου ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἕμπης
 Ἐν θυμῷ κατακλιῶσθαι ἰάσομεν, ἀχνύμενοι περ.
 Οὐ γάρ τις πρῆξις πἰλεται κρυεροῖο γόοιο.
 605 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δαίλοισι βροτοῖσιν,
 Ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδῆες εἰσίν.
 Δοιοὶ γὰρ τε πῖθοι κατακλιῶνται ἐν Διὸς οὔδει,
 Δαίρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἑών·
 Ἴδ μὲν κ' ἀμμίξας δολῆ Ζεὺς τερπικίραυτος,
 610 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
 Ἴδ δέ κε τῶν λυγρῶν δολῆ, λωβητὸν ἔδθηκεν·
 Καὶ ἰ κακῇ βουβρωσισι ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
 Φοιτῶ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 615 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 Ὀλβῶν τε πλοῦτῶν τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 Καὶ οἱ θνητῶ ἔοντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν·
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτι
 Παιδῶν ἐν μεγάροισι γοηὴ γίνετο κρειόντων.
 620 Ἄλλ' ἕνα παῖδα τίκεν παναώριον· οὐδὲ νῦ τόγγε
 Γηράσποντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 Ἡμῶν ἐν Τροίῃ, σέ τε κῆδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
 Καὶ σέ, γέρον, τοπρῶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 Ὅσσοι Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔεργει,
 625 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπέτρων,
 Τῶν σε, γέρον, πλοῦτῶν τε καὶ νιάσι φασὶ κεκῶσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωτες,
 Διεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 Ἄνοσχο, μῆδ' ἀλλαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 630 Οὐ γὰρ τι πρῆξις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔησ,
 Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθαι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρῆλαμος θερευιδῆς·
 Μῆ μὲ πῶ ἐς θρόνον ἕξε, Διοτρεφές, ὄφρα κεν ἔκτωρ
 Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδῆς· ἀλλὰ τάχιστα
 635 Ἄυσον, ἔν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 Πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [Αὐτὸν τε ζῶειν καὶ ὄφρ' εὖ φάος Ἥλιου.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 640 Μῆκετι νῦν μ' ἐφέδιζε, γέρον· νοεῖ δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐκτορῶ τοι λῦσαι· Διόθεν δὲ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 Μήτηρ, ἧ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Καὶ δὲ σε γιννώσκω, Πρῆλαμ, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 Ὅτι θεῶν τίς σ' ἦγε θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 666 Οὐ γὰρ κε τλαιή βροτὸς ἐλθίμεν, οὐδὲ μάλ' ἤβων,
 Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἄν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὄχηας
 Ῥῖα μτοχλίσσαιε θυράων ἡμετεράων.
 Τῷ νῦν μή μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 Μῆ σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔασω,
 670 Καὶ ἰκέτην περ ἰόντα, Διὸς δ' ἀλιτῶμαι ἐφετμάς.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέειπτο μῦθον.
 Πηλείδης δ' οἴκοιο, λίων ὤς, ἄλτο θυράζε,
 Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύο θαράποντες ἔποντο,
 Ἥρωις Αὐτομέδων ἠδ' Ἀλκιμος, οὓς ἦα μάλιστα
 675 Τί' Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόνφιν λύον ἵππους ἡμίονους τε,
 Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 Καδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· εὐξέστον δ' ἀπ' ἀπήνης
 Ἥρεον Ἐκτορῆς κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
 680 Καδ δ' ἔλιπον δύο φάρος, ἐννηγτόν τε χιτῶνα,
 Ὅσφα νέκυν πυκνάσας δῶη οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Δμωᾶς δ' ἐκκαλίσσας λούσαι κέλετ', ἀμφὶ τ' ἀλείψαι,
 Νόσφιν αἰεράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι νῖόν·
 Μῆ ὁ μὲν ἀχρυνμένη κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
 685 Παῖδα ἰδῶν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθελίη φίλον ἦτορ,
 Καὶ ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτῃται ἐφετμάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἔλαιον,
 Ἀμφὶ δέ μιν φάρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
 Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέσθηκεν αἰέρας,
 690 Σὺν δ' ἔταροι ἤειραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 Ῥμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηγεν ἑταῖρον·
 Μῆ μοι, Πάτροκλε, σκυθμαινίμεν, αἶ κε πύθηαι
 Εἶν Ἀϊδὸς περ εἰών, οἷ Ἐκτορα διον ἔλυσσας
 Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι αἰεκέα δῶκεν ἄποινα·
 695 Σοὶ δ' αὐ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσα ἐπέοικεν.
 Ἥ ἦα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεύς.
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαυδάλῳ, ἐνθεν ἀνέστη,
 Τολίχου τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
 Τίος μὲν δῆ τοι λέλνται, γέρον, ὡς ἐκέλευες,
 700 Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 Ὅσφαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπον.
 Καὶ γάρ τ' ἠῦκομος Νιόβῃ ἐμνήσατο σίτου,
 Τῆπερ δαΐδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἠβώοντες.
 705 Τούς μὲν Απόλλων πύφην ἀπ' ἀργυροῖο βιοῖο,
 Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσμετο καλλιπαρήφ'·

- Φῆ δοιῶ τεκνέειν, ἣ δ' αὐτῇ γένοιτο πολλούς·
 Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιῶ περ ἴοντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσαν.
- 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λήθους ποιήσας Κρονίων·
 Τούς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίαντες.
 Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμει δακρυχέουσα.
 Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
- 615 Ἐν Σιπύλλῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφάων, αἳ τ' ἄμφ' Ἀχαιῶν ἐβρόύσαντο,
 Ἔνθα, λήθος περ ἑούσα, θεῶν ἐκ κήδεα πείσσει.
 Ἄλλ' ἄγε δῆ καὶ νῶϊ μεθίμεθα, διε γεραιέ,
 Σίτου, ἔπειτά κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
- 620 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
 Ἡ, καὶ ἀνάξτας δῖν ἄργυρον ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Σφάξ'· ἔταροι δ' ἰδερὸν τε καὶ ἄμφεπον εὐ κατὰ κόσμον,
 Μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελόισιν,
 Ἰππησῆν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
- 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
 Καλοῖς ἐν κανίοισιν· ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἔαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐθνητός ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἴητοι Δαρδανίδης Πριάμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
- 630 Ὅσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐώκει.
 Αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πριάμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθῆν καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάφησαν ἐς ἀλλήλους ὀρώωντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πριάμος θεοειδής·
- 635 Αἶξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφίς, ὄφρα κεν ἦδη
 Τῆνυ ὑπο γλυκερῶ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
 Οὐ γὰρ πῶ μύσαν ὄσος ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ἐξ οὐ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμός παῖς ὤλεσε θυμόν·
 Ἄλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρτα πείσσω,
- 640 Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δῆ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἶθρα οἶνον
 Λαυκανῆς κατέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
 Ἡ δ', Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶῃσι κέλευσεν,
 Δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
- 645 Πορφύρε' ἐμβάλειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθ' ὑπερθεν ἕασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Αἶψα δ' ἄρα στορέσαν δοιῶ λέχε' ἔγκονίουσαι.
 Τὸν δ' ἐπιμερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
- 650 Ἐκτός μὲν δῆ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν

- Ἐνθάδ' ἐπίλθῃσιν βουληφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 Βουλὰς βουλευούσαι παρήμενοι, ἢ θίμις εἶσιν·
 Τῶν εἰ τίς σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μάλαινας
 Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμῆνι λαῶν,
 666 Καὶ κεν ἀνάβληθαις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 Ποσσῆμαρ μίμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον,
 Ὅφρα τίως αὐτός τε μῆνω καὶ λαὸν ἔρῃκω.
 Τὸν δ' ἠρείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος Θεουδῆς·
 660 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελίσαι τάφον Ἐκτορι δῖω,
 Ἴδὲ κέ μοι θείων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἴσθα γάρ, ὡς κατὰ ἄστυ ἐίλυμαθα, τηλόθι δ' ὕλη
 Ἄξιμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρωεὺς δεδίασιν.
 Ἐννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροισι γόοοιμεν,
 666 Τῇ δεκάτῃ δὲ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δὲ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσοιμεν,
 Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις.
 670 Σχῆσω γάρ τόνισον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 Ἐλλαβε δεξιτερῆν, μήπως δέισι ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμον αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήθε' ἔχοντες.
 676 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐθε μυχῷ κλισίης εὐπῆκτου·
 Τῷ δ' ἄρ' Βρισθῆς παρεῖξαστο καλλιπάρῃος.
 Ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνω·
 Ἄλλ' οὐχ Ἐρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 Ὀρμαίνοντ' ἀνά θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 Νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθῶν ἱερῶς πυλαωρούς.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νῦν τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὐδεις
 Ἄνδράσιν ἐν δήτῃσιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.
 686 Καὶ νῦν μὲν φίλον νῖόν ἐλύσασο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Στεῖο δὲ κε ζωῷ καὶ τρις τόσα δοῖεν ἄποινα
 Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἳ κ' Ἀγαμέμνων
 Γνώη σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 690 Τούσιν δ' Ἐρμείας ζεύξ' ἵππους ἡμιόνους τε·
 Πῦμα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ σιγατόν, οὐδὲ τις ἔγνω.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον εὐφρόνιος ποταμοῖο,
 [Ἐάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς.]

- Ἐρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 696 Ἡὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' ἅλαν·
 Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 Ἴππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἐγνώ προσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 Ἄλλ' ἄρα Κασσάνδρην, ἐκέλη χρυσῆν Ἀφροδίτην,
 700 Πίργαμον εἰσαναβάσα, φίλον πατέρ' εἰς ἐνόησεν,
 Ἔσταότ' ἐν Δίφρῳ, κηρυκὰ τε ἄστυβροῦτήν·
 Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμίονων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν·
 Κῶκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γίγνετε τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
 Ὅψασθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἔκτορ' ἴοντες,
 705 Ἐἴποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Καίρει· ἐπεὶ μέγα χαρμα πόλει τ' ἦν, παντὶ τε δῆμῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπει ἄνηρ,
 Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ αἴσχετον ἵκετο πένθος·
 Ἀγχού δ' ἐξυμβλήντο πυλῶν νεκρὸν ἄγοντι.
 710 Πρωταὶ τόνγ' ἄλοχος τε φιλῆ καὶ πότνια μήτηρ
 Τυλλέσθην, ἐπ' ἄμαξαν εὐτροχον αἶξασαι,
 Ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 Καὶ νῦν καὶ δὴ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 Ἔκτορα δακρυχιόντες ὀδύροντο πρὸ πυλῶν,
 715 Ἐὶ μὴ ἄρ' ἐκ Δίφροιο γέρων λαοῖσι μετῆνδα·
 Εἴξατέ μοι, συρρένσι διελθόμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄσασθε κλαυθμοῖο, ἐπὶν ἀγάγωμι δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήγη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν αἰοιδούς,
 Θρήνων ἐξάρχους, οἷτε στονόεσσαν αἰοιδὴν
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκαίλενος ἤρχε γόοιο,
 Ἔκτορος ἀνδροφόνιοι κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δὲ με χήρη
 Λείπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 Ὄν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, θυγαμμοροὶ, οὐδὲ μιν οἶκο
 Ἥβην ἴσσοθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 Πέρσεται. ἦ γὰρ ὀλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτῆν
 730 Ῥύσκει, ἔχεις δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα·
 Αἰ δὴ τοὶ τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῆσιν,
 Καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖν, τέκος, ἦ ἔμοι αὐτῆ
 Ἔψαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικία ἐργάζοιο,
 Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἦ τις Ἀχαιῶν
 735 Ῥίψει, χειρὸς ἔλων, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 Χωόμενος, ᾧ δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἔκτορ,

- Ἡ πατήρ, ἧὲ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδᾶς ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 Οὐ γὰρ μάλιχος ἔσκα πατήρ τῶς ἐν δατ' λυγρῇ·
 740 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
 Ἀρητὸν δὲ τοκῦσαι γόνον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἔκτορ· ἔμοι δὲ μάλιστ' αἰεὶ λείψεται ἄλγεια λυγρὰ.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λατῶν ἐκ χείρας ὄρεξας·
 Οὐδέ τί μοι εἰπας πυκνῶν ἔπος, οὐτί κεν αἰεὶ
 745 Μεινῆμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχόουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπεὶ δὲ σιναχόντο γυναῖκες·
 Τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινού' ἐθήρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φιλῶτε παίδων!
 Ἡ μὲν μοι ζῶος περ δῶν, φίλος ἦσθε θεοῖσιν·
 750 Οἱ δ' ἄρα σὺ κήθοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἔμοις πάδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 Πέρναςχ', ὅστιν ἔλωσκε, πύρην αἰλὸς ἀτρογέτιο,
 Ἐς Σάμμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Ἀθήμων ἀμυχθαλόεσσιν·
 Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχῇν ταυνηκαὶ χαλκῷ,
 755 Πολλὰ φυστάζεισεν ἰοῦ περὶ σῆμ' ἐτάφοιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπειρες· ἀνίστησεν δὲ μιν οὐδ' ὧς.
 Νῦν δὲ μοι ἐρημίαι καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 Κεῖσαι, τῷ ἔκλεος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βεβίεσιν ἐποιχόμενος κατέπειρες.
 760 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόνον δ' ἄλλαστον ὄρινεν.
 Τῆσιν δ' ἐπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐθήρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαίρων πολὺ φιλῶτε πάντων!
 Ἡ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὧς πρὶν ἄφειλλον ὀλέσθαι!
 765 Ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐμοιστὸν ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὐ κείθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπαλήλυθα πάτρης·
 Ἄλλ' οὐπὲρ σεῦ ἄκουσα κικλὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
 Ἄλλ' εἰ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 Δαίρων, ἧ γαλόων, ἧ εἰνατέρων τυπέκλων,
 770 Ἡ ἔκυρή— ἔκυρός δὲ, πατήρ ὧς, ἦπιος αἰεὶ—
 Ἄλλὰ σὺ τόγ' ἐπίεσαι παρρηφάμενος κατέειπες,
 Σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοὶς ἀγανοῖς ἐπίεσιν.
 Τῷ σὶ θ' ἅμα κλαῖω καὶ ἐμ' ἄμμορον, ἀχρυσμένη κῆρ·
 Οὐ γὰρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 775 Ἦπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δὲ με πεφρίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπεὶ δ' ἔστετε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πηλεῖος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἄεστα νῦν, Τρῶες, εὐλα ἄστυδε, μηδὲ τι θυμῷ
 Λείσῃτ' Ἀργείων πυκνὸν λόχον· ἧ γὰρ Ἀχιλλεὺς

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

- 760 Πίμπεν μ' ὦδ' ἐπέταλλε μαλαινάων ἀπὸ νηῶν,
 Μῆ πρὶν πημανεῖν, πρὶν δωδεκάτῃ μύλῃ ἦεῖς.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάτρῃσιν βόας ἡμίονους τε
 Ζεύγυσσαν· αἴψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἤγερέθοντο.
 Ἐννῆμαρ μὲν τοίγα ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
- 765 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἑβάνῃ φασίμβροτος ἦώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἔκτορα δακρυχέοντες,
 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θίεσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἥμος δ' ἠφριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἦεῖς,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἔκτορος ἔγχετο λαός.
- 770 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἰθήροι οἶνε
 Πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστια λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἔταροι τε,
 Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
- 775 Καὶ τάγα χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἰόντες,
 Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 Αἴψα δ' ἄρ' ἐς κολλῆν κάπετον θίεσαν· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 Ἔριφα δὲ σῆμ' ἔχεον, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη.
- 800 Μῆ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἑκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κλον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Εὐ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἑρικυδέα δαῖτα
 Δώμασιν ἐν Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οἶγ' ἀμφέλεον τάφον Ἔκτορος ἵπποδάμοιο.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

NOTES.

www.libtool.com.cn

NOTES.

PRELIMINARY REMARKS.

THE first authentic date in Greek chronology is the Olympiad of Corœbus, B. C. 776. The Ionic migration took place one hundred and forty years after the fall of Troy. The interval between these events chronologists have no means of determining; the precise data, therefore, of the war of Troy, on which the Homeric poetry is founded, it is impossible, by any combinations or calculations, to establish. The chronology of Eratosthenes, as stated by Clemens and explained by Clinton (*Fasti Hellenici*, Vol. I., p. 124), places the fall of Troy in the year B. C. 1183. Apollodorus gives the same, and he is followed by Diodorus, excepting that, by a slight difference in the mode of calculation, the latter adds one year to the era; and this, viz. 1184, is the date which is commonly received. Newton, however, brings it down to B. C. 904. Taking the statements made by Isocrates respecting the Return of the Heracleids in three of his orations, — Archidamus, the Panathenæicus, and that on Peace, — and adding to them eighty years for the interval between that event and the Trojan war, Mr. Clinton obtains dates varying from that of Eratosthenes by forty or fifty years. The fall of Troy is fixed by the Parian Marble at B. C. 1209; by a calculation founded on the statements of Herodotus (II. 145) at 1260 or 1270, and as deduced from the Life of Herodotus at B. C. 1270. Perhaps, if we assume the first quarter of the twelfth century B. C. as the period within which the Trojan war took place, we shall come as near the actual date as can ever be expected.

The Heroic age is commonly regarded as embracing the period between the first known appearance of the Hellenes in the north of Greece, and the return of the Greeks from Troy. The personages, whose names and exploits fill up the real and fabulous history of this age, are called *heroes*, — an epithet of honor, but of doubtful etymology. In Homer we find it given to leaders, kings, and priests, seemingly implying nobility of descent. The wars, expeditions, and adventures of this legendary age are the principal material out of which the creations of Greek poetry arose. In this age lived Bellerophon and Perseus; in this age, Hercules performed his marvellous deeds, and Theseus rivalled him in heroism, besides being the first political reformer;

Minos established his commonwealth in Crete; the deadly war between Thebes and Argos, more than once afterwards the subject of tragedy, was waged; the Argonautic expedition, and its story of love, desertion, and murder, took place, — adventures as renowned as the tale of Troy itself; and then the events which the genius of epic song has emblazoned with unequalled glories, the beginning, the progress, and the end of the war which laid the capital of Priam in ashes, and filled the states of victorious Greece with revolution, disaster, and woe. The fates of the great families, whose names and sufferings fill this part of the Heroic age, are familiar to us in the masterpieces of Attic tragedy.

To go back a few steps in the Heroic history. The celebrated hero Perseus was the ancestor, removed by three degrees, of Hercules, whose mother, Alcmena, was a granddaughter of Perseus. Before the birth of Hercules, his parents were forced by Sthenelus, another son of Perseus, to quit Mycenæ, and take refuge in Thebes. In this way, the legitimate heir to the throne of Mycenæ became, by birth, a Theban. Sthenelus reserved Mycenæ and Thyra, and bestowed Midea on Atreus and Thyestes, the sons of Pelops. Eurystheus, the predestined enemy of Hercules, succeeded his father Sthenelus, and, after the death of Hercules, pursued his children, who fled for refuge into Attica. The implacable chieftain demanded their surrender of Theseus, the Athenian monarch, and an invasion of the Attic territory was the consequence of his refusal. The army of Eurystheus was defeated, and he himself fell by the hand of Hyllus, the eldest son of Hercules. Atreus, the uncle of Eurystheus, succeeded him on the throne. His sons were Agamemnon and Menelaus, the famous leaders of the Grecian armament in the war of Troy. Agamemnon succeeded Atreus; and his brother Menelaus, having married Helen, the daughter of Tyndareus, king of Laconia, became, by the resignation of his father-in-law, master of that country. Thus the house of Pelops rose to great splendor and power. Their dominions were richer and more extensive than had as yet fallen to the lot of any princely family in the Heroic times; but their subsequent calamities afforded the poets a favorite theme for pathetic delineations of human sorrows and solemn reflections upon the shifting destinies of man. As one of them sings: —

“For, when a house is whelmed by heavenly wrath,
Woe never falls, but steals from age to age;
As when the billow, urged by Thracian blasts
And rolled across the sea-swept Erebus,
Upheaves the dark and tempest-driven sand
From the abysses underneath the sea,
And the lashed shores reëcho with the sound.”

Of the institutions belonging to the earlier portions of the Heroic age we know but little, except so far as they are shadowed out in the descriptions of Homer. A warlike race of nobles appear to have overspread the country, without any very violent revolutions; and the institution of slavery existed in very remote antiquity. In the petty wars between rival states, and in the piratical expeditions, which had an almost exact parallel in the adventures of the Northern sea-kings, captives were constantly taken, and generally reduced to domestic servitude. The princely houses traced their origin to the gods, and rested on this high genealogy a part of their claims to superiority over the common freemen; yet mere illustrious birth was not sufficient to secure a permanent influence and control. The chief was called upon to lead the armies in war, and to stand among the foremost in battle. His personal presence must be imposing, by a robust frame and lofty stature; he must awe his troops by his fiery eye, and stir them up by his sonorous voice, as by the sound of a trumpet; he must surpass them by his skill in martial exercises, his patience under fatigue, and his love of hazardous enterprises.

The only form of government known in the Heroic age was the kingly. Aristotle declares it to have had its origin in the free choice of the people, who conferred the royal office in honor of distinguished public services. If this assertion is correct, the Heroic times have been but repeated in the history of the Germanic tribes, and in the origin of most of the monarchies of modern Europe. But if the monarchical form sprang up in this manner, it soon became hereditary, through the influence and the increasing power of some distinguished families. The later forms of the Heroic government exhibit the people divided into smaller bodies, which may be called tribes and clans, growing, it is likely, out of the simplest combinations of social life, and each having originally a patriarchal head. This feature, also, has been repeated in modern history. The sacrifices performed by the chiefs and kings continued, from the remotest times, to be their bond of union. The officiating at these sacrifices, the command in war, and the administration of justice were the three principal functions of the Heroic kings; but their powers, in these three respects, are not defined with much accuracy. We may naturally suppose that the authority of a military leader, in warlike expeditions, would be more ample and imperative than that of a priest officiating at solemn national sacrifices, and merely representing the people over whom he presided. It would appear from the representation on the shield of Achilles, that justice was administered by an assembly of elders. Taking this description as a true picture of Heroic manners, we must suppose that the judicial function was not uniformly exercised by the king, — at least, personally. Other passages exhibit the king as presiding

over the assembled chiefs and elders, and pronouncing sentence in the same and with the assent of the whole body. In general, the kings appear to have transacted no official business without the sanction of the chiefs, and sometimes of the chiefs and the people together. Even in the camp, Agamemnon calls together the whole army, on great occasions; and popular assemblies in times of peace transacted affairs of every description. With such indefinite powers, it is plain that the royal authority must have varied perpetually with the personal qualities of the individuals who held it. It furnished ample means for personal aggrandisement in the hands of an ambitious and able leader. Telemachus, in the *Odyssey*, says, with much simplicity, "It is no bad thing to be a king; his house grows rich at once, and himself more honored." A portion of land was set apart for the royal service; ample presents were bestowed upon the king, and, in fact, constituted an important part of his revenue. Even the administration of justice was paid for by gifts from the parties concerned.

As to the principles on which the government was maintained and individual rights protected, we must not look for that regularity and order and certainty, in the Heroic age, that we expect to find in civilized communities, under whatever political forms, at present. Human and divine rights were not established by any thing like legislative assemblies, but grew up from long-continued usage, judicial decisions, and the principles of natural equity. But, in the absence of any established power to enforce them, the fear of divine anger and the force of public opinion must obviously have been the chief restraints upon the insolence of the rich and great. No public notice was taken of private feuds, unless the parties agreed to submit to the award of the tribunals. In quarrels which tended to disturb the public peace, the community interfered so far as to compel the injured party to accept a customary compensation from the aggressor. Even the blood of a murdered kinsman might be atoned for at a stipulated price. Herodotus describes a practice among the Lydians and Phrygians, according to which the manslayer withdrew into a foreign land, and remained there until he had been purified by expiatory rites. The fugitive was shielded from injury by the sanctity with which his person was supposed to be surrounded. The story of Orestes, who was pursued by the Furies after the assassination of Clytemnestra, is a good illustration of the religious instinct with which the ancient Greek shrank from the pollution of blood, especially the blood of kindred, and the solemn expiations by which such a crime was to be atoned. If the rights of individuals were thus slenderly protected, the mutual rights of independent states were even less definitely settled. Individuals of two tribes or nations, not in close alliance or amity with each other, made no scruple to exercise hostilities and retali-

ations. Piracy, according to Thucydides, was universally an honorable occupation. Yet sometimes neighbouring states united for religious or political purposes, and an imperfect feeling of national unity early pervaded the Hellenic tribes; and the contrast between Greek and Barbarian, which afterwards grew so marked and broad, in the pride of national enthusiasm, began to show itself, but only in the Hellenic consciousness of possessing a more harmonious language.

In tracing the manners of the Heroic age, no trait is more striking and more honorable to the Grecian character than the institution of marriage, in the form of monogamy. The relations of the sexes were not marked by that refinement which Christianity has imparted to modern manners, yet the pictures presented to us in the *Iliad* and *Odyssey* are by no means unpleasing, even compared with the manners of our own times. The beautiful scenes between Hector and Andromache; the passionate love of Achilles for Briseis; the nuptial rejoicing described in the *Iliad*; the dance of youths and virgins; the lovely but guilty Helen, whom the consciousness of her error never leaves; the exquisitely drawn character of the Phœacian princess Nausicaa, whose maiden modesty, filial tenderness, and simple womanly delicacy make her one of the noblest creations in the whole circle of ancient poetry; the conjugal devotion and unwavering fidelity of Penelope; the queenly Arete, wife to King Alcinoüs, who shared his power, and whom the people gazed upon as a goddess whenever she walked abroad; are poetical creations, it is true, but must have been borrowed from actual life. They are unquestionably bright and glowing transcripts of individual qualities with which the poet was himself familiar, and by which his noblest strains were inspired. But, on the other hand, the simplicity of Heroic life sanctioned many customs which aftertimes rejected, and imposed upon women many tasks that were afterwards performed by slaves. The princess carried the urn, and drew water from the river with her own hands. The first meeting of Odysseus with Nausicaa was on a washing-day, when the princess and her Phœacian maids had gone to the river to perform the very necessary but not very romantic task of cleansing her father's and brothers' soiled clothes. Other services, still more at variance with modern notions of refinement, appear to have been performed by maidens of the highest rank. Nestor's daughter assists Telemachus in bathing, anointing, and dressing; and Odysseus accepts the same kind of attendance in the house of Alcinoüs. In marriage contracts, the father's authority seems to have been absolute, and the agreement was ratified by the mutual exchange of presents, according to the wealth of the parties. If the contract was broken by the wife's infidelity, the presents received by her friends were restored; but if she was

www.libtool.com.cn
 forced to return to her father, without her own fault, she was allowed to carry back her portion with her.

It has been remarked, that "one of the noblest and most amiable sides of the Greek character is the readiness with which it lent itself to contract intimate and durable friendships; and this is a feature no less prominent in the earliest than in later times." The friendships of Hercules and Iolans, of Theseus and Peirithoüs, of Orestes and Pylades, of Achilles and Patroclus, are renowned in European poetry. Some of the most passionate scenes in the *Iliad* delineate the sorrow of Achilles for the death of his friend and companion in arms.

Another feature of the Heroic age, and, indeed, characteristic of that state of society, was the tie of hospitality. Many pleasing illustrations of this occur in the *Odyssey*. The stranger appears at the threshold of a princely house. He is received with open arms; no question is asked, until he has partaken of the hospitable cheer immediately set before him by the master. Thus Athene, in the form of Mentor, is received by Telemachus. Thus Telemachus is welcomed at Pylös, by Nestor, who coolly asks him, after the banquet is over, "Whether he is voyaging upon some business, or only roaming over sea, like a pirate, bearing mischief to others." Thus Odysseus is treated in the delightful scenes at the court of King Alcinoüs. The laws of hospitality are enforced still more strongly, in the *Odyssey*, by the belief that the gods themselves sometimes visit the cities of men in the likeness of strangers; a thought expressed in the language of Scripture, "for some have entertained angels unawares." The connection of hospitality often bound together individuals and families of different and distant nations, and was transmitted from father to son, retaining its sacred meaning from generation to generation. In one of the battles of the *Iliad*, an Argive and a Lycian hero are restrained from rushing into single combat by the accidental discovery that this hereditary bond exists between them. They pledge mutual friendship, and ratify it by an exchange of arms. In short, the tie of hospitality was the freemasonry of the Heroic age.

Closely connected with this topic is that of the convivial usages of the Greek Heroic age. These are all described with admirable simplicity, both in the *Iliad* and *Odyssey*, and they agree in many points with patriarchal customs anciently existing, and others still preserved, in the East. "The Hero and the Patriarch," says Coleridge, "are substantially coeval; but the first wanders in twilight, the last stands in the eye of Heaven. When three men appeared to Abraham in the plains of Mamre, he ran from the tent-door to meet them, brought them in, directed Sarah to make bread, fetched from the herd himself a calf, tender and good, dressed it, and set it before

them ; when Ajax, Odysseus, and Phoenix stand before Achilles, he rushes forth to greet them, brings them into the tent, directs Patroclus to mix the wine, cuts up the meat, dresses it, and sets it before the ambassadors. The son of Peleus sits down to eat, and the sons of Jacob sat also before Joseph ; the practice of reclining at meals, which afterwards became universal, was unknown to either." An expression in the *Iliad*, describing sacrifices, and feasts that followed them, —

αἰνὰς ἴσσι παρὰ μηρί ἰσθή και σελάγγυ' ἰσάσαντα, —

"but when the thighs were burned, and they had tasted the entrails," —

has puzzled critics not a little. These fastidious gentlemen, forgetting that heroes and patriarchs had stronger stomachs than themselves, have endeavoured to make *σελάγγυα* mean every thing else except entrails, — they have interpreted it heart, liver, lights, and kidneys, and many other things. A few years ago, Mr. Stephens, the American traveller, in the course of his wanderings, fell in with a patriarchal old Arab, who received him with great hospitality, killed a lamb and cooked it, and they all sat down together and *σελάγγυ' ἰσάσαντα*, — feasted on the entrails, — with the keenest relish, just like the heroes at Troy.

The guests, it seems, were ranged along the walls of the banqueting-room, each with a table to himself. In the palace of Alcinoüs, who lived in more luxury than any other Heroic personage, the feast consisted of sheep, hogs, and oxen. Instead of drinking wine with his guests, the host sent a portion of his dish to their tables. Thus, in the seventh book of the *Iliad*, Agamemnon compliments Ajax with the whole backbone of an ox. Wine was used principally to make libations to the gods ; but the proper "ornaments" of a feast were the song and the dance. The minstrel was an indispensable personage at every entertainment, just like the bards at the baronial castles of the Middle Ages. Thus, Demodocus, at the feast with which Alcinoüs entertains Odysseus, sings a lay of the war of Troy that moves the heart of the unknown hero to tears. The dance is then exhibited by youths trained in the art, under the eye of judges appointed to control these amusements, and accompanied by the bard in a sportive lay. Other gymnastic exercises conclude the entertainment, amidst the applause of the spectators. All this is very much like the present Turkish and Egyptian customs, except that the dancers now employed by them are women, and the exhibition has become indecent, if the description of travellers is to be relied on.

The customs of war, as represented in the *Iliad*, are characterized by all the ferocity of a barbarous age. Quarter was never given in battle, except for the sake of ransom. The armor of the slain was al-

ways stripped off by the slayer; the naked corpse was the object of hard and bloody fighting; if the enemy gained possession of it, he deprived it of burial rites, — the heaviest calamity which could befall a Grecian soldier, — mutilated it, and exposed it to vultures and the wild beasts. The contests of the Greeks and Trojans over the body of Patroclus fill up no small portion of the Iliad; and the indignities inflicted by Achilles upon the corpse of Hector present one of the most revolting pictures of the atrocious usages of ancient warfare.

Religion is an important element in the character of every people. It has powerful bearings upon intellectual culture, the fine arts, and poetry. A picture of the Heroic age, without an outline of the religion of that age, would be very defective; and yet the subject is encompassed with so many difficulties, and the few facts known are so entangled in the theories of the learned, that a satisfactory view, in brief or at length, cannot be presented; — that view will probably come the nearest to being satisfactory, which is shortest. It is easy to invent a plausible explanation, in the absence of authenticated facts; and it is equally easy to refute that explanation by another just as good. It would be superfluous to recount all the theories of scholars and philosophers on this subject. A few leading ideas are all that I shall endeavour to suggest. In the first place, it appears that the mythologies of which we have any knowledge point to one great idea, which preceded them all, and constituted, in fact, their common point of departure, — and that is, the idea of the unity of God. It seems probable that monotheism is the fundamental religion of all mankind; the religion with which man began, and the religion with which he will end. In the Eastern religions, it was, without doubt, the great primeval idea. Whether it came from an original and direct revelation, or was an innate idea, or the earliest result of reflection, must be decided by each one according to his own theory of metaphysics and religion. From whatever source it was derived, it appears to be the only rational origin of all other religious opinions. But in Egypt and the Oriental nations, the great idea was lost sight of in the multitude of secondary ideas that were embodied in the popular mythologies. The degeneracy continued, until it seems to have reached its lowest point in the worship of brutes and in the practice of obscene religious rites. From the midst of this debasement, even as new forms of life and beauty spring from the midst of corruption, the old religion again arose, and was embodied in the theology of Moses and the Jews. But that portion of the original race, which overspread the North and the South of Europe, left the first abodes of man before this utter debasement took place. They carried with them from the highlands of Upper Asia the simple religious notions, and the primeval ceremonies by which religious feelings were uttered. The mythologies of

Northern Europe, of the ancient Germans, and of Greece bear a close family resemblance, and betray marks of a common parentage. They have gods with common attributes;—there is an Apollo of the North, the god of song, and a Mars like the Grecian Ares, only more bloody. These mythologies were susceptible of numerous modifications, according to the different habits the diverging branches of the original wandering race were led to form, the climates to which they were subjected, and the scenery in which they lived. There are indications of monotheism running through the Homeric poetry. A not indistinct consciousness of this great truth appears to betray itself in incidental expressions, and to be shadowed out in many mythological allusions. The divine power is often spoken of in the abstract, or rather in the singular number, as God. It is true, that, in the supernatural machinery of the Iliad, Zeus often appears as the father of gods and men, to whose nod all beings and all things are subjected;—this is an engrafting of the old idea upon the subsequent impersonations of nature. Again, Zeus appears as the successor of a more ancient dynasty of gods, whom he has dethroned, and in whose stead he reigns;—and this is a dark revelation of preëxistent and less individualized religious conceptions. Again, Zeus appears to be himself subjected to a mysterious power,—a Fate,—scarcely named, and not described, except by a dread and mysterious attribute of irresistible strength, controlling the gods themselves. This shows the conflict between the old system and new creations of popular faith. In short, the cycle of religious ideas is continually revolving. We read the past in the history of the present. Simplicity precedes complexity, in one age as in another. Men begin with a belief in one God;—a few ages pass, and they worship many gods. The polytheism of Egypt comes to a stand, and a new order springs up in the monotheism of Moses. The monotheism of Moses degenerates into a system of ceremonial rites and priestly observances, and then the original religion reappears, in a higher form, with stronger sanctions, in the teachings of Christ. But, despite these solemn sanctions, and this sublime purity which hallowed the first development of Christianity, the old process is renewed, and the Blessed Virgin and the whole calendar of saints tell again the story of heroes and demigods, and form a supernatural assemblage on a Christian Olympus.

To return to the Greeks. They sympathized deeply with every thing that was addressed to their senses. The imagination of the early Greek attributed life to all the objects by which he was affected, precisely as a child of lively sensibility creates from the tree, the stream, the wind, the storm, beings of conscious action. Every appearance of nature suggested to him the idea of supernatural power, and by degrees this power assumed, to his mind, the form of distinct personality, and was clothed with the attributes of his

own nature, but enlarged and idealized. Human passions and affections, also, prompting to kind or violent actions, would soon be regarded as independent powers, would be invested with names and personality, and share with the phenomena of external nature in popular veneration and religious worship. In a mountainous country, Pan, the shepherd-god, would naturally be worshipped; along the coasts, and on islands agitated by the eternal lashing of the ocean waves, temples and altars would be raised to Poseidon, the earth-shaker. Among a people advancing in the arts, the mysterious genius of improvement and discovery, embellishing civil life with its beautiful creations, and purifying it from the rudeness and licentiousness of the savage state, would be embodied in the lovely and majestic form of the virgin goddess Athene. The terrors of battle, the enjoyments of peace, the affections of domestic life, are by degrees all personified, until a mythology is formed, addressed to the imagination, and cherished in the popular heart. Then poets arise, and seize the already existing creations of superstitious faith, and make them agents in fictitious scenes. They animate them with new life, give them a new hold upon the popular heart, and connect them indissolubly with human affections, by assigning them an influence over the course of human affairs proportioned to their dignity. In this way, probably, the gods of Olympus gradually acquired their attributes and forms; so sprang up the Nymphs of the fountain, the stream, and the sea; so the Graces, the Dryads, the Furies, and all that beautiful assemblage of impersonations with which ancient poetry and art are alive. Homer and the poets who preceded him took up the popular mythology as they found it ready to their hands. They did not create it; they consecrated it to new uses, and gave it new charms in their songs. But, without doubt, the influence of poetry strengthened the hold of these imaginary personages over the popular mind, and gave a clearer outline to their several qualities and attributes. A regular national worship would thus grow up. A sort of established church, with ceremonies, sacred rites, solemn chants, sacrifices, and prayers, extended itself over the states of Greece.

The indications in Homer of an earlier and simpler belief have already been mentioned. The characters of his divinities confirm the preceding explanation of their origin. They are actuated by human passions and affections; they quarrel with each other, like angry men and women; they are bribed with gifts; they have their partialities and antipathies, their loves, jealousies, and hates; — all of which point to their origin in the nature of man. But the established church of Greece, though it had its foundation deep in popular feeling and faith, was soon impugned by the doubts and arguments of dissenters; and here again modern history supplies us an exact parallel with antiquity. The philosophers and thinking men could not fail to perceive the absurdities of

the national religion, considered as a system of morals and of religious faith; but to call it in question would be to incur popular odium and the anathemas of the church. To avert this danger, they formed their esoteric schools, and professed openly the people's faith. The Sophists charged Socrates with introducing new gods, — in other words, with renouncing the old theology, — and the charge cost that great man his life.

The clear delineations of Homer enable us to form probably an accurate picture of the state of knowledge and of the arts in the Heroic age. The most general summary is all that can here be given. Greece, the Ægean Sea, the regions of Asia Minor, Egypt, seem to have embraced nearly the whole range of their geography. All beyond is dark and obscure. Their notions of distance may well excite a smile. The long voyage home from Priam's kingdom, which caused such anxiety in the Grecian councils, is now performed by the French steamers, with perfect accuracy, in less than two days. The largest ships mentioned in the Homeric catalogue carried a hundred and twenty men; but twenty rowers are repeatedly spoken of as the sufficient complement of a ship. Naval architecture was rude, and navigation was merely the art of following the windings of the coast by day, and hauling the ship on shore by night. Astronomy consisted in the simplest observations of the moon and stars. Commerce was known, but not held in high repute. The common arts of life appear to have made considerable progress. Houses, furniture, and clothing are described as costly both in materials and workmanship. The palaces of princes are filled with a profusion of magnificent objects, which indicate not only great skill, but at least the elements of refined taste. The wonderful shield made by Hephestos for Achilles was the work of a god for the greatest of heroes; but, as the gods themselves were created out of mortal attributes, so the works of the gods sustained an analogous proportion to the works of men.

The shield of Achilles was probably copied, in its main design, from workmanship which the poet actually saw, with the addition of poetical ornaments and supernatural splendors. At any rate, Mr. Flaxman rivalled Hephestos, and reproduced his famous work, with a masterly delineation of all the scenes which are drawn upon it in the Iliad. Though the Homeric pictures of Heroic life may have been highly colored, there can be little doubt that they are taken substantially from the life which existed in the poet's own age. The arts appear to have been rapidly advancing, and artificers were held in great honor. The carpenter, the soothsayer, the physician, the bard, and the warrior ranked among the most distinguished and illustrious personages; Odysseus was a skilful carpenter, ship-builder, and upholsterer; Achilles was a capital cook. The art of war was simple, as in the early campaigns of modern Europe. Contests were generally

decided by the personal activity and bravery of the chieftains. Their strength and hardihood were great, indeed, but were rivalled, if not surpassed, by the knights and barons of the Middle Ages. Poetry and music were held in the highest estimation, and formed a part of Heroic education. The bard appears, on all occasions, as a person of unquestionable consideration. He sings at the feast, he propitiates the gods with sacred chants, and he is sometimes intrusted with the administration of the most important affairs. The other arts—architecture, sculpture, &c.—appear only in the most general descriptions. The palaces of princes and the temples of the gods were adorned with much splendor, and probably were not deficient in architectural proportions. The customs which gave rise in subsequent ages to many of the most beautiful productions of the chieftain,—dancing, united with music and poetry, and consisting of graceful and harmonious movements,—already existed in high perfection. The garment woven by Helen contained an embroidered battle-piece; Penelope gave another to Odysseus, representing a chase, woven in golden threads. The queen of Troy offers to Athene an embroidered robe, which is laid upon the knees of the goddess. In the palace of Alcinoüs, golden statues of youths stand on pedestals, holding torches to light the hall at night. All these indicate clearly enough that the imitative arts were not unknown to the poet; and that they were generally, if not universally, consecrated to religious uses.

Such is a rapid and very imperfect outline of the Heroic age, according to the delineations of Homer alone. The picture which his poetry presents is remarkable for its clearness, fulness, and strength. If it had been composed after a profound study of the principles of art, it could not have been executed with a nicer observance of just proportion and delicate coloring, or with a more vigorous exhibition of character. It is, indeed, the great historical painting transmitted to us by the genius of the remotest antiquity.

The Homeric poems, by which are meant especially the Iliad and Odyssey, are usually called epic, and considered the best, as they are the most ancient, of that species of poetry. We do not generally form to ourselves a very distinct notion of what is essential to constitute an epic poem. The ancient critics took the Homeric works as they found them, and constructed their theories upon the real or supposed practice of the author. In this way the critical canons of Aristotle were formed, and from his canons modern systems have been derived. It is evident that principles drawn from a small number of examples are likely to be wrong, when brought to a general application, unless, indeed, they are supported on some universal ground of philosophy and human nature. It has so fared with the criticism of Aris-

tote, excellent in its way, and with the proper limitations; yet predicated upon the accidental condition, in which the Homeric poems were introduced into Greece. Modern poets have considered them as comprising the whole substance of the rules which regulate the epic song. Those, therefore, who have aspired to the honor and dignity of this species of poetry, with few exceptions, have imitated, not the essential spirit, but the accidental form, which these productions happened to take; and it must be confessed, the majority of modern epics are not very easy reading. Milton thought supernatural machinery necessary to an epic, because Homer and Virgil used it; he must, therefore, task his powers of sublime description to the utmost, in depicting the battles of the angels. He has given us, no doubt, scenes, which, as mere scenes addressed to the imagination, are hardly to be paralleled for grandeur of conception and splendor of language; but we cannot help feeling their utter incongruousness with modern and Christian conceptions of celestial beings. We read them with a profound dislike, both for their grossness of representation, and the closeness of their resemblance to ancient paganism. Camoens, the Portuguese epic poet, carried this absurd theory still farther, and, not content with the supernatural apparatus of a corrupted Christianity, forced into a most unnatural conjunction with it the old pagan mythology; — Bacchus, Venus, the Virgin Mary, and the Genius of the Indian Ocean are the strange jumble out of which he built his epic wonders. These fantastic results flow from neglecting to attend to the real spirit of the ancient epic, and to watch its natural growth in the wants, manners, customs, and opinions of its age. If we set up the *Iliad* as the model epic, it is plain that the *Odyssey* must be placed in another class. The one describes a general war of the combined Grecian states in a national enterprise, — the other narrates the adventures of a single hero, in his long and perilous voyage home. But they are both epics, though they have little in common, except the language, the metre, and a general resemblance in the pictures of society they present to us.

What, then, is an epic poem? We shall, perhaps, be able to answer the question indirectly, by tracing the origin and progress of epic poetry. The earliest poets sang of the gods, and gave utterance to religious sentiments; — they were, in fact, religious teachers, and received from, and gave back to, the people the deities clothed with their several attributes. The next step in the progress of poetry was to celebrate the deeds of heroes in strains addressed to the natural sympathy which all men feel for the doings of their brother men. When social and political life had advanced so far as to admit the existence of powerful chiefs receiving their friends and dependents into the banqueting-hall, the sacred bard was a welcome guest, and his lays of heroic deeds were considered the greatest ornament

of the brilliant festive scene. The Homeric poems themselves show conclusively that such was the actual fact. What themes were handled by these old minstrels,—Phemius, Demodocus, and the long train of forgotten singers, who chanted the preludes to the immortal songs of Homer? What but tales of war, and piracy, and plunder? what was their strain but the animating recital of actions which the bold listeners were themselves performing every day,—recitals to move their spirits, and stir them anew to martial exploits? The greatest of the minstrels is himself our witness. It is a story of Trojan adventure that Demodocus chants at the feast of Alcinoüs, in the presence of Odysseus. Indeed, it is no learned theory which thus explains the origin of epic poetry; it is historical fact, growing out of human nature. The bards of the Middle Ages did the same thing precisely, without knowing it had ever been done before. The baronial castles of Germany, England, and Scotland were a new edition of the dwelling-places of the Phœnician king, of Menelaus and of Nestor. The animating songs of the wandering minstrel, accompanied by the lyre, to which the chivalrous revellers listened with delight, were only the echoes from those antique banquetings. The wild forays of semi-barbarous chieftains, the battles to which they gave occasion,—Chevy Chase, and a thousand others, commemorated in the ballad-poetry of almost every European people,—the exploits of the Cid, of Robin Hood, of the old German heroes in the Heldenbuch and Nibelungenlied,—are a repetition of the antique Heroic cycle of actions, sentiments, and manners,—they are the Heroic life lived over again, and again sung to the lyre with the same accompaniments, in the presence of applauding revellers.

Among a simple people of lively imaginations, so pleasing a thing as minstrelsy would plainly excite much attention, and excellence in its practice be entitled to marked honors. The finer intellects among the people would be devoted to it, and an animated rivalry for popular favor would stimulate them to extraordinary efforts after excellence. The excitement of immediate rewards, and the certainty of that sympathetic applause so dear to the poetical heart, would carry on the spirit of song through youth, manhood, and old age. Inspiration would not die out with the thronging cares of middle life, nor the fire of creative energy be extinguished by the cold air of the world. The bard of such an age enjoys the twofold advantage of being devoted singly to his art, and of mingling on terms of familiar intercourse with other classes of men. He has the privileges of caste, but feels the generous and liberalizing influence of an unrestricted social life and universal sympathy. He is first a man, and then a poet; he is an artist, but excelling in common sense. He is no misanthrope, telling men that he is among them, but not of them; his affections and sympathies are

broad as human nature, and his song is but the harmonious utterance of them, addressed to the universal human heart. Poetry of a genial and healthy kind, and strictly expressive of the national character, under such circumstances, springs up speedily into a vigorous growth. The favorite occupations of men are warmly described, and the adventures which call out an immediate admiration are told in modulated measures. The names of men who have made themselves famous in warlike enterprises become the favorite themes of the bard. One great quality after another is assigned to them, one marvel of valor after another is attributed to their prowess, until, by degrees, a full-formed character, graced with those traits which command men's sympathy or admiration, stands out, in the popular traditions and national poetry, a type of the national spirit, and a symbol of its progress. Thus the characters of Agamemnon, of Menelaus, of Hector, Diomedes, and Ajax acquire their grand outlines in the successive songs of the Heroic bards. And thus, in modern times, the favorite hero of Spain, that impersonation of Spanish chivalry, grew into the bold and wonderful character of the Cid, in the beautiful old ballad-poetry of that country. The same phenomenon has been exhibited by every other modern nation. As time advances, some one great action, by which the spirit of the united nation is roused into a free development, gives a new impulse to the spirit of song, and combines the scattered elements into a harmonious whole. Around this action, as around a central point, the heroic personages cluster, taking their place almost with scientific precision. The bards resume the strain, and, in the absence of historical memorials, picture out the traditional scene, according to their conception of its character, or as their imaginations reproduce it. Gradually the heroic lays, accumulated by the labors of successive bards, revolve around this great national action, and, in the dim distance, and amid the shadowy forms of the past, where fable and fact are confounded, seem to form a part of its real events. One after another, the series of exploits, — the preparation, the action, the conclusion, — in the language of Aristotle, the beginning, the middle, and the end, — are embodied in the chanted verse, repeated, improved, and perfected by some great and fortunate genius, until all the parts harmonize, as the colors in a painting are harmonized imperceptibly by the softening hand of time; and the national epic stands revealed, with its basis of historical fact, — concentrating, in proper groups, all the heroic characters that the spirit of national enterprise has produced, all the marvellous legends that the credulity of early ages has believed, all the gods and goddesses of a teeming national superstition, all that is great and good in the domestic life of the human personages with which the scenes are filled, — their passions, their faults, their virtues, as well as their actions, — and all the wisdom, elo-

of the brilliant festive scene. The Homeric poems themselves show conclusively that such was the actual fact. What themes were handled by these old minstrels,—Phemius, Demodocus, and the long train of forgotten singers, who chanted the preludes to the immortal songs of Homer? What but tales of war, and piracy, and plunder? what was their strain but the animating recital of actions which the bold listeners were themselves performing every day,—recitals to move their spirits, and stir them anew to martial exploits? The greatest of the minstrels is himself our witness. It is a story of Trojan adventure that Demodocus chants at the feast of Alcinoüs, in the presence of Odysseus. Indeed, it is no learned theory which thus explains the origin of epic poetry; it is historical fact, growing out of human nature. The bards of the Middle Ages did the same thing precisely, without knowing it had ever been done before. The baronial castles of Germany, England, and Scotland were a new edition of the dwelling-places of the Phœnician king, of Menelaus and of Nestor. The animating songs of the wandering minstrel, accompanied by the lyre, to which the chivalrous revellers listened with delight, were only the echoes from those antique banquetings. The wild forays of semi-barbarous chieftains, the battles to which they gave occasion,—Chevy Chase, and a thousand others, commemorated in the ballad-poetry of almost every European people,—the exploits of the Cid, of Robin Hood, of the old German heroes in the Heldenbuch and Nibelungenlied,—are a repetition of the antique Heroic cycle of actions, sentiments, and manners,—they are the Heroic life lived over again, and again sung to the lyre with the same accompaniments, in the presence of applauding revellers.

Among a simple people of lively imaginations, so pleasing a thing as minstrelsy would plainly excite much attention, and excellence in its practice be entitled to marked honors. The finer intellects among the people would be devoted to it, and an animated rivalry for popular favor would stimulate them to extraordinary efforts after excellence. The excitement of immediate rewards, and the certainty of that sympathetic applause so dear to the poetical heart, would carry on the spirit of song through youth, manhood, and old age. Inspiration would not die out with the thronging cares of middle life, nor the fire of creative energy be extinguished by the cold air of the world. The bard of such an age enjoys the twofold advantage of being devoted singly to his art, and of mingling on terms of familiar intercourse with other classes of men. He has the privileges of caste, but feels the generous and liberalizing influence of an unrestricted social life and universal sympathy. He is first a man, and then a poet; he is an artist, but excelling in common sense. He is no misanthrope, telling men that he is among them, but not of them; his affections and sympathies are

broad as human nature, and his song is but the harmonious utterance of them, addressed to the universal human heart. Poetry of a genial and healthy kind, and strictly expressive of the national character, under such circumstances, springs up speedily into a vigorous growth. The favorite occupations of men are warmly described, and the adventures which call out an immediate admiration are told in modulated measures. The names of men who have made themselves famous in warlike enterprises become the favorite themes of the bard. One great quality after another is assigned to them, one marvel of valor after another is attributed to their prowess, until, by degrees, a full-formed character, graced with those traits which command men's sympathy or admiration, stands out, in the popular traditions and national poetry, a type of the national spirit, and a symbol of its progress. Thus the characters of Agamemnon, of Menelaus, of Hector, Diomedes, and Ajax acquire their grand outlines in the successive songs of the Heroic bards. And thus, in modern times, the favorite hero of Spain, that impersonation of Spanish chivalry, grew into the bold and wonderful character of the Cid, in the beautiful old ballad-poetry of that country. The same phenomenon has been exhibited by every other modern nation. As time advances, some one great action, by which the spirit of the united nation is roused into a free development, gives a new impulse to the spirit of song, and combines the scattered elements into a harmonious whole. Around this action, as around a central point, the heroic personages cluster, taking their place almost with scientific precision. The bards resume the strain, and, in the absence of historical memorials, picture out the traditional scene, according to their conception of its character, or as their imaginations reproduce it. Gradually the heroic lays, accumulated by the labors of successive bards, revolve around this great national action, and, in the dim distance, and amid the shadowy forms of the past, where fable and fact are confounded, seem to form a part of its real events. One after another, the series of exploits, — the preparation, the action, the conclusion, — in the language of Aristotle, the beginning, the middle, and the end, — are embodied in the chanted verse, repeated, improved, and perfected by some great and fortunate genius, until all the parts harmonize, as the colors in a painting are harmonized imperceptibly by the softening hand of time; and the national epic stands revealed, with its basis of historical fact, — concentrating, in proper groups, all the heroic characters that the spirit of national enterprise has produced, all the marvellous legends that the credulity of early ages has believed, all the gods and goddesses of a teeming national superstition, all that is great and good in the domestic life of the human personages with which the scenes are filled, — their passions, their faults, their virtues, as well as their actions, — and all the wisdom, elo-

quence, and art, which have sprung up in the progress of the national intellect.

As great heroic names are formed, so are great poetic ones. Amidst the struggles of mind for excellence, some will of course surpass others; some will be the favorites of the hour, and their songs be sought after with more eagerness than those of their brother bards. The names of these more successful minstrels will become famous in their day, and will be transmitted to posterity with ever-increasing renown. The songs they have composed and chanted pass along in the memories of men, to be chanted anew in solemn ceremonies or festive rites of after-times; but, in the absence of literary history and discriminating criticism, their compositions are gradually altered, though their general spirit, form, and structure are preserved. The bards of lesser note are likewise forgotten, though some of their productions maintain their hold upon the favor of the popular heart. By degrees the greater name is made the type of the poetical cycle to which he belongs; the heroic lays concentrate around him, and are called his. And thus a surpassing genius is formed, who bears the honor of the great national epic, toward which the ten thousand rays of poetry have been, age after age, converging. He concentrates in himself the qualities, attributes, powers, and poetical ideas of many individual men, with such additions as fiction and imagination may choose to throw around him. As, in receding from a city by night, the lights of its thousand habitations gradually blend into a single luminous point, — as, in gazing into the heavens, we behold, in the twinkle of a single star, the intermingled rays of a whole system of shining worlds, — so, when we turn the mental eye towards the deep darkness of the past, we behold the concentrated brilliancy of a thousand lesser luminaries in the star of Homer, which glows triumphant on the brow of the night of antiquity.

The productions of such an early age as we have been describing have more of the spirit of life, than the creations of an age of print. They are the spoken word, the chanted song, modulated by the lyre. The bard devoted himself to song with his whole soul; for it was the severest intellectual effort, and a matter of immediate personal concern. He was compelled not only to invent, but to remember. Dependent on the vigor, freshness, and clearness of his intellectual powers, he was ever urged to keep those powers brightly burnished. Then, after all the silent toil in the chambers of the mind, in the studied arrangement of his rhythm, he had, instead of the sober excitement of the press, the thrill of immediate sympathy, and the inspiration of tumultuous applause, amidst which his imagination struck out a brighter flame than solitary study kindled. Nor would these instantaneous flashes of beauty and sublimity be forgotten, when

the next trial of his powers came. Memory retained the happy touches which struck the right chord and drew a rapturous response from his audience, and he repeated them before a new audience with greater perfection and higher success. Thus the poetic power was developed, strengthened, and perfected by many successive trials and a laborious process of art. His repetitions of the chanted song are the early bard's revised editions of his poems, with this advantage, that his corrections are tested at the moment by their effect upon the living heart. His memory, thus exercised, acquires a grasp and retentiveness which astonish the poets of a later age. He carries in it an interminable series of lays, which the habits of his daily life compel him to hold in readiness at a moment's warning.

In this way the early popular poetry of all nations is preserved. And many of the best collections of it are made from the living lips of those who have received it from tradition, and treasured it up in their memory. Thus Walter Scott procured many of the best pieces in his *Border Minstrelsy*, and thus Mr. Fauriel gathered the greatest part of his collection of the *Klephitic Songs*. The race of minstrels continues far longer in the ages of literary civilization than we are apt to imagine. The lay of the last minstrel has not yet been sung. In Greece, to this day, interesting events are chanted by wandering bards, who gain a precarious livelihood by the exercise of their ancient craft. The striking incidents of the late Greek Revolution are thus commemorated, and no doubt a traveller of taste might easily write down from the reciter's mouth enough to make a modern *Iliad*. Scio, the reputed birthplace of Homer, which still preserves the name of the blind old bard, was the scene of the most terrible and bloody massacre of the whole war; and since that desolating event, all its fearful incidents have been recorded in the pathetic chants of other blind bards, who live on the bounty extended to them by their compassionate hearers. The exploits and death of Marco Bozzaris are renowned in popular lays, like the rhapsodies of Diomedes and Patroclus in the *Iliad*.

In some respects the poet of such an age as the Heroic enjoys advantages over his more learned successors. He knows with more speed and certainty when he has struck a happy vein. He reads it in the glistening eye, he feels it in the deep stillness, he hears it in the tumultuous applause. But when his age is gone by, letters and the arts change the aspect of life, and give a new tone to intellectual pursuits, a new character to intellectual amusements. The records of history and the creations of poetry are preserved by other arts than the art of memory. The cold parchment takes the place of the living bard, silent letters on the written page succeed the expressive tones of the spoken voice. Readers stand in the place of hearers, and the poet's strain is silently perused in the study or by the fireside; his

invocation of the Muse is but a figure of speech ; his lyre sinks into a metaphor ; the excitement of thronging multitudes dies away ; the sympathy of many human hearts beating in unison is known no more. The poet himself is but the cold image of what he was. Sitting at his solitary desk, he broods over his imaginary scenes, and his hand transfers them, by a mechanical process, to the page before him. His own judgment is his only guide in the composition of his verse. He is inspired by no delighted listeners, and sympathizes no more with listening men. There are no sparkling eyes, there is no eloquent silence, and no loud applause, to tell him that the chords of the human soul are trembling to his touch ; but all these thrilling accompaniments are generalized into that spectral abstraction, the reading public. The knowledge of his success must come slowly, and may come too late. His bookseller's ledger is the exponent of public sympathy ; the judgments of the Quarterly Reviews, prepared in a solitude like his own, are the tones of applause or dissent which reach his ear. But the Heroic bard has no vexatious examination of bookseller's accounts, no conflicting judgments of reviewers ; he reads his sentence in a nation's eyes. In the unlettered Heroic age, there can be no such thing as a bad poet. Men will not listen to him who delights them not ; — his occupation is not gone, it never comes. The bird that cannot sing and will sing is made not to sing, or rather he who feels not the impulse within never attempts the task which nature never intended him to perform. Heroes and heroic deeds he sings not of, because he has no one to sing them to ; he knows that he cannot seize the hardy chieftains in the festive hall by the button, and pour into their reluctant ears his tiresome lay. The pain of unsuccessful attempts is never felt by him, because there are no opportunities for such attempts even to be made.

Such being the origin and growth of early epic poetry, it is evident that the poems, constructed at later periods, upon the same formal principles, are in essential principle quite different. The age of speculative philosophy succeeds that of unspeculating belief. The gods walk no more among men ; the forest is deserted by the Dryads ; the mountain stream is inhabited by its Nymphs no longer ; the ocean is disenchanting ; the phenomena of nature are subjected to the scrutiny of science, and the reign of wonder is succeeded by the reign of truth. Critics, like Aristotle, examine the poetic monuments of the past, and lay down rules for the future. The mythological personages, who mingle freely and naturally in the actions of men at an early period, are resolved into mere poetical machinery ; and epic poetry, instead of being a natural growth, becomes an artificial work. The supernatural beings are introduced because they appear in the model epic, but the warmth of actual belief exists no more. The poet may possibly think that

his mythology is still revered in the popular faith, that it is believed in by the vulgar; but, being a philosopher himself, he regards it as a mechanical contrivance to carry on the epic action, or at best resolves it into that most lifeless and tedious of all compositions, a prolonged allegory. Such is the origin of the *Æneid*, the *Pharsalia*, and of most modern epics. I am not disposed to deny to these works the honors of the epic name, but they must constitute a separate class from the Homeric epic. The ballad poetry of Germany and England, — the songs which celebrate the exploits of the *Cid*, — and especially the old German Book of Heroes, and the *Nibelungenlied*, — come much nearer the original epic spirit. They differ from the Homeric poems in being less complete and harmonious developments of their age and country, — less perfect utterances of national spirit, — less finished works of art. They have not been, like the Homeric poems, the constant study, the admiration, and the wonder of the national youth. They have not formed the character, inspired the courage, of nations, been chanted on national festivities, and made the foundation of subsequent national literature, like the *Iliad* and *Odyssey*; partly because they had not, in the peculiar circumstances of the times in which they were produced, a united national spirit for their motive power, and partly because they were addressed to men of less exquisite physical and intellectual organization than the Greeks.

If this view of the character and history of ancient Greek Heroic poetry be correct, there can be no question of the genuineness of the *Iliad* and *Odyssey*, — that is, no one can doubt that they are, in fact, the authentic exposition of the spirit of the Greek Heroic age, in a series of lays, gathered around the first great national enterprise of the Hellenic race, and marshalled under a great name, that stands as the type or representative of the rhapsodists and poets who gradually collected the materials out of which the master wrought that magnificent creation. But it was almost the universal belief of antiquity, that Homer was the exclusive author of all the poetry that passes under his name. The science of historical criticism was unknown to the ancient writers. They received traditional fame, they adopted traditional names, with unhesitating credulity. They seemed to forget, or to be ignorant of, the tendency, inevitable in all human affairs, to blend fiction with truth, and imagination with fact. In an age, like the present, of voluminous historical records, how difficult it is to escape error, even in regard to events that are passing in our immediate neighbourhood, perhaps under our very eyes! But when we go back to such an age as the period between the Heroic times and those of Pericles, how is it possible that a mass of poetry, like the *Iliad* and *Odyssey*, which we know from history was in existence at the same time with an im-

mense number of lays now lost, and was chanted in separate portions, on different occasions, by numberless rhapsodists, — poetry composed for this very purpose, and by no means to be read, as it now is, by men of taste, or retired scholars, — how is it possible to believe, that these poems, even if a quantity as great as theirs had been produced by a single bard, were entirely separated from the works of kindred and contemporary poets, guarded from all admixtures, protected from all alteration, and handed down precisely in their original form, to be studied by the men of a more cultivated age?

In ancient times, not only many traditions were handed about concerning Homer, but many biographies, more or less marvellous, were actually composed. Of all these works, two now remain to us, — the Life of Homer, attributed to Herodotus, and another, bearing the name of Plutarch. Critics have concurred in pronouncing both of these biographies forgeries, — but whether forgeries or not, they have no historical value beyond the interest that naturally attaches to them, as records of ancient traditions concerning the mighty master of song. These traditions agree in the fact that the poet was a native of Asiatic Greece, and that his mother's name was Critheia. It was affirmed by some, that his father's name was Meon, and that he was born near Smyrna, on the banks of the river Meles, — hence two of his epithets, Meonides, and Melesigenes. The origin of the name Homerus has been variously explained. Some say that it came from his blindness, the Ionians calling blind men *Homeroi*, because they were compelled to follow, *ἡμεροῖν*, guides. Another story is, that the Lydians, having resolved to abandon Smyrna on account of an investment by the Æolians, ordered all who wished to follow them to leave the city, and that Melesigenes declared he would accompany them, *ἡμεροῖν*, from which he acquired the name of Homer. Another explanation is *ὁ μὴ ἰδῆναι*, — he that sees not; — another, that the poet was delivered up by the people of Smyrna, as a pledge, or hostage, *ἡμερος*. Other explanations equally trivial and groundless have been given. The biographies go on to state, that Homer became a poet and schoolmaster at Smyrna; that he travelled, by the advice of Mentos, a foreign merchant, visiting all the countries then known; that in Ithaca he contracted a disease in the eyes, which cost him his sight. At Phocæa, it is said, another schoolmaster, of the name of Thestorides, procured a copy of his verses, which he carried to Chios and recited as his own. Homer followed him, and resided a long time, wealthy and honored, at Bolissus, a town in Chios. According to one story, he died at Io, on his way to Athens, in consequence of falling over a stone. According to Plutarch, he was cautioned by a response from an oracle to beware of the young men's riddle; and being once on his way to Thebes to at-

tend a poetical contest at the feast of Saturn, he landed on the island of Iu, near the shore of which he saw some young fishermen in a boat. He asked them if they had any thing. In the language of Coleridge, "the young wags, who, having had no sport, had been diligently catching and killing as many as they could catch, of certain personal companions of a race not even yet extinct, answered,—'As many as we caught we left; as many as we could not catch we carry with us.'

ὁσ' Ἴλαριν, λωπίματα · ὁσ' οὖν Ἴλαριν, φριόματα."

Homer, being unable to guess this riddle, died of a broken heart, and thus fulfilled the oracle. Such is the ridiculous catastrophe of this idle story. Putting together all the information and all the traditions antiquity has transmitted to us, we have only two or three facts,—that Homer was an Asiatic Greek, that he was a great traveller, that he chanted songs like the other bards, that he surpassed them all in genius, that the distinguished excellence of his songs caused so large a body of them to be preserved, and that he may at the close of his life have been blind.

A word or two on the question whether Homer was or was not actually the author of the poems which now pass under his name. Some have altogether denied the existence of the poet Homer. Others admit his existence, but deny him the authorship of the Iliad and Odyssey. Another question has an intimate connection with this,—whether, admitting that there existed such a poet as Homer, the art of writing was known in his age, and was employed by him. Some affirm that the Sidonians had frequent intercourse with the Greeks on the one hand, and with the Jews on the other; and that, as the art of alphabetic writing had long been known to the latter nation, there is no intrinsic improbability in the supposition that the Phœnicians and Sidonians may have communicated it to the Greeks; and if so, the Homeric poems were probably committed to writing immediately on being composed. Others assert, that, although the art may have been known to Homer, yet it was so little practised by his contemporaries, on account of the scarcity and costliness of the materials, that he could not have written out at length the songs he composed for the purpose of chanting at public and private festivals, but that he would be much more likely to adopt the custom of preceding bards, and trust to his memory alone. Others still believe that the greatest of poets could neither read nor write, and that he gradually composed in his mind, and stamped upon his memory, the greater part, if not the whole, of the poems now attributed to him; that other bards learned them from his own lips, and handed them down to their successors; and that they were thus preserved until a later age, when literary cultivation had been introduced into Athens, and when the Homeric

poems were collected, reduced to writing, and so transmitted to modern times.

The first doubt of the personal existence of the individual author of the *Iliad* and *Odyssey* was expressed by Hedelin and Perrault, two Frenchmen, who maintained, that the *Iliad* is a compilation of minstrelries, put together by successive editors, the work of many poets of the Heroic age, who sang of the wars of Troy and the exploits of the heroes engaged in them. This theory was afterwards adopted, and developed with great ingenuity and learning, by Heyne. Wood believes in the individual existence of Homer, but thinks it impossible that he should have known any thing of alphabetic writing; and rests his opinion chiefly on the fact, that, in the vivid and comprehensive picture of civil society which the Homeric poems present us, there is nothing which conveys any idea of letters or of reading; that there is no allusion to the terms of those arts, either in the *Iliad* or *Odyssey*; the nearest approach to them being a symbolical or picture letter carried by Bellerophon to the king of Lycia. There are, moreover, strong testimonies that the art of writing came late into Greece. All treaties, contracts, and stipulations, in Homer, are verbal, enforced by signs, solemn allusions, and appeals to Heaven. Memorials of the dead were mounds of earth, sometimes with a rude column to denote the distinguished rank of those buried beneath them. Thus Hector desires to be commemorated, should he fall in single fight with Ajax, trusting the particulars of his fame to tradition alone. Homer has no allusion whatever to written laws, or written documents of any kind; but laws, histories, genealogies, and every species of record, were, like the fictions of the poets, intrusted to verse, accompanied by music, and chanted on high festivals to the people. It must be confessed, I think, that these considerations have great weight, and the argument might be strengthened by carrying it out at greater length. Wolf's *Prolegomena* to Homer contains the most systematic and masterly discussion on the subject, though new light has been thrown on the question since his day, and his opinions have ceased to be the prevailing belief of the learned world. He maintains, that neither the whole *Iliad*, nor the whole *Odyssey*, is the work of one author. The outline of his argument is this, — that, for reasons already mentioned, the art of writing, if invented in Homer's time, was not applied to the writing of books, — if Homer did not know how to write, he never could have formed the idea of composing books of such extent, — that such a whole was not in keeping with the civilization of his age. In addition to this, there is in the *Iliad* a great inequality between the first and the last book, — from the nineteenth to the twenty-second, the tone of thinking and expression differs from the first part of the work, — and from the eighth book, marks of the

process of connecting the rhapsodies together are plainly perceptible. Finally, in the time of Homer, the language was not carried to such a point of grammatical and metrical perfection, as it appears to have attained in the *Iliad* and *Odyssey*. The result of all these inquiries is, that neither of these epics belongs to one author, or to the same age. Several parts of the *Iliad* are wholes, by themselves; the seventh, eighth, and ninth books are entirely occupied with the victorious exploits of Hector. Some parts, such as the catalogue of ships, the funeral games, the story of Dolon, were afterwards inserted. Such is, in substance, the view of Wolf.

Most scholars are now agreed that there was a Homer,—the greatest of the epic bards; that he sang, in separate chants or rhapsodies, the exploits and the heroes in the war of Troy; but that other bards sang more or less upon the same themes, and their productions were not always distinguished, in the tradition, from his; and that, in fact, the *Iliad*, at least in its present form, is chiefly the work of this great Homer, but was put together from the mass of his productions, in the form in which we now have them, by collectors several centuries after his age. This is certainly a rational belief. The poems must have been composed by somebody who had some name,—and Homer is the name which has come down to us from very remote antiquity. Some portions of the *Iliad* and *Odyssey* may not be his, because it is not likely to have been possible to preserve an individual's songs free from admixture through a series of uncritical ages, especially when we consider the popular use for which they were composed.

A brief notice of the manner in which these poems have been preserved to us will be appropriate to this place. Their birthplace was Asia Minor, or the Greek Islands, and according to tradition they were introduced into Greece in the following manner. Lycurgus, the Spartan lawgiver, being on his travels in Asia, found the Homeric poems enjoying a high popular favor, and, by some means or other, carried back with him into Greece these works, which had greatly delighted him. Whether they were by him reduced to writing or not is disputed. Another story is, that Solon, the Athenian, made the first collection of the Homeric verses, and ordered the rhapsodists to recite them in a certain order of narrative. Pisistratus, afterwards, aided by a large number of the poets of his age, made a regular collection of the Homeric poems, reduced them to writing, and arranged them nearly in the order in which we now possess them, and directed that they should annually be sung by the rhapsodists at the feast of the Panathenæa. They afterwards underwent repeated revisions, alterations, and additions, and were finally elaborated into their present form by the scholars of Alexandria, who divided them into twenty-four books, according to the letters of the alphabet. These

scholars were called *Diakrouastai* or editors; and it is to them we owe the *Iliad* and *Odyssey* in their present form. Several editions are particularly mentioned by the ancient authors, after the collection by Pisistratus and the Pisistratidæ; there was one by Antimachus, a poet of Colophon; another by Aristotle, which Alexander the Great corrected, and kept in a precious casket taken among the spoils of the camp of Darius. There were also editions existing in different cities, and not attributed to particular editors, — of which the Massiliotic, Chian, Argive, Sinopic, Cyprian, and Cretan are mentioned. Among the multitude of critics, Zenodotus, Aristophanes, the inventor of accents, and Aristarchus, are particularly celebrated. Aristarchus lived in the reign of Ptolemy Philometor, in the second century before Christ. After a severe revision of the existing text, he published a new edition of the *Iliad*, which is supposed to be the basis of the now generally received readings of Homer. These few facts will serve to show in a clearer light what deviations from the original must have been made, in the long period of time from the Homeric age to that of Pisistratus, — from Pisistratus to the Alexandrian critics, — from these last, through the Middle Ages, in consequence of the changes to which the manuscripts were exposed, by the ignorance of copyists, and the presumption of the grammarians in making corrections of the text and rejecting such passages as they thought interpolations. We have, then, no reason to attribute to these poems a strict unity, subjecting all the parts to a predetermined plan. Whatever apparent unity exists in them depends upon the unity of epic spirit which pervades the whole mass of the poems, and upon the form which successive editors have given them.

The language of the Homeric poems shows two things, — that it had been long cultivated by the bards, before the date of these poems, and that it has undergone a great deal of critical revision since they were reduced to writing. There was never a happier invention for poetical and musical effect than the Homeric hexameter. The felicitous combination of sounds, and syllables, and pauses, — the pleasing variety of spondees and dactyles, — make it, even under the disguise of our barbarous pronunciation, the most full, flowing, and majestic form in which poetry has ever been embodied. But I do not suppose the laws, so rigidly insisted on, of long and short syllables, were understood or thought of by the Heroic bards. After the general modulation of the measure was determined by a happy musical instinct, great liberties were taken in the execution of all the details. Even in modern languages, we know how frequently a syllable commonly short is lengthened by being set to a long musical note, — in fact, that the length of syllables in general depends not so much upon any inherent quality, as upon the musical notation in singing, or the long-drawn sound expressive

of some emotion in common speech. This was probably the case, more or less, in chanting the Homeric poetry, though under greater restrictions. The consequence was, that, when these poems were not only chanted, but read, — after they had been taken down from the lips of the rhapsodists, and particularly when the annual chanting of Homer had given way to the more artificial exhibitions of the tragedies, — there was scarcely a line that could be brought entirely under the rules of the hexameter, and the critics were driven to various devices to subdue the refractory spondees and dactyles. They made a short vowel long by doubling the following consonant. They filled the requisite number of syllables by inserting a vowel, or dividing a diphthong, where the time was originally occupied by a musical note. A hiatus they supplied by supposing the existence of a guttural or semi-consonant sound, which they represented by a character called the digamma. The orthography of the language, as we now have it, is to some extent the work of critics, who lived not only long after the age of Homer, but long after the poems of Homer had ceased to be delivered as they had been originally, — long after they had ceased to be songs, and had been elaborated into books. These inventions of the editors are, perhaps, the best substitute we can have for the original music, which perished with the voice of the singer; but, with all their aid, we must have lost for ever no small part of the charm to which these venerable compositions owed their marvellous power.

This adaptation to musical purposes had a great influence upon the early character of the Greek language. It led to the selection of melodious forms and combinations to a very remarkable degree. In the Homeric poetry, sound corresponds to sense, and thought is expressed by metrical modulation, in a manner inexplicable without referring to its early musical characteristics. It may be safely affirmed that no language was ever unfolded under more favorable circumstances for the perfect expression of human thought. In the bland climate of Asia Minor, and on the lovely islands of the *Ægean*, among a people rendered social and cheerful by the agreeable position they occupied, and versatile by the activity of their governments, the language early acquired that copiousness and flexibility which made it an instrument of unrivalled power, for the expression of every shade of thought, and the description of all objects as they appeared to the senses. The point of social progress indicated by the Homeric poems was one most favorable to the formation of a free, full, and harmonious poetical phraseology. Luxury had not yet corrupted the vigor of national manhood. Speculative philosophy and practical grammar had not involved, and spiritualized, and shackled the energies of speech. Language was no longer rude, as in its first essays towards a vivid expression of wants and feelings; and yet the first

meanings of the words, the primitive utterance of the heart, were fresh and clear. Intricate social relations had not yet introduced those manifold secondary significations, which, in a highly artificial nation, almost obliterate the original impress stamped upon the language. It had grown up among a people whose minds were touched to the finest issues, a people of the most delicate physical and intellectual organization. Poetry had been the only form of speech employed in intellectual productions; oral communication was then the only mode of imparting these intellectual productions to others; and harmony, vivid representation, and clearness were absolutely essential to any one who sought to command the attention of his fellow-men. The resources of the language had, therefore, become inexhaustible. It had the most appropriate expression for the circle of ideas familiar to the age; and for every possible appearance and combination of appearances in nature it possessed the most expressive imagery. Its words seem at times almost the thing itself they represent; its sentences are frequently pictures.

The flexibility of the Homeric language and the variety of its forms are such, that it was formerly the custom of grammarians and teachers to explain them by calling this one Attic, that Æolic, that Doric, and so on; as if Homer and his contemporary poets had composed their songs in a medley language compounded of all the local dialects in Greece. The absurdity of this supposition may be seen by imagining what would be the effect, if an English poet were now to write an epic, diversified by a choice selection of the idioms of half a dozen provinces, — with here and there a pitky expression from the slang of the Cockneys. I suppose the truth to have been nearly this. Among the Ægean islands, in Asia Minor, and among the inhabitants of Attica, who were all bound together by the closest national affinities, and bore the general name of Ionians, the same language substantially was spoken. Of course, there must have been local varieties, as we see among the dialects of the present age. The islands, the provinces, the towns, probably had words, intonations, and expressions peculiar to themselves. But, as in modern nations there is a cultivated language, freed from local peculiarities, and adapted to the general use of writers and educated men, — the High German, among the Teutonic tribes, — the Tuscan, in the Italian states, — the language spoken by the educated in the metropolis of the British dominions, — so in the Homeric age, there was a general language, cultivated by the poets, purified from the vulgarisms of local dialects, and adapted to the wants of the most cultivated classes. If we bear in mind, also, the fact, that the bards travelled from place to place, like the minstrels of the days of chivalry, and must, therefore, have used a language intelligible to all within the circle of their wanderings, the supposition just hazarded will appear natural, probable, and even necessary. The Homeric

language may, therefore, be considered as the universally understood and most cultivated form of poetical speech among the Greeks. Afterwards, indeed, provincial peculiarities grew into independent dialects, which attained to a high degree of beauty. The Ionic retained much of the old Homeric softness and liquid flow. The Doric was marked by a rustic force and picturesque liveliness. The Attic was the language of tragedy, of comedy, of history, philosophy, eloquence, and polished wit. In this respect, the Greek language presents a phenomenon which has but partial analogies among the moderns. The Scotch has been called the Doric of English literature, and, indeed, the description is very appropriate. But the fact, that different dialects were considered in the literature of Greece equally classical, and that particular dialects were set apart for particular kinds of poetry, has no parallel among the nations of our own time. It may be explained in part by the fact, that the Greeks, when they became a writing people, were more inclined than men now are to write as they talked,—having no literary capitals to legislate for literature, and no dictionaries to control the uses of words; that peculiar social or political circumstances caused the different species of poetical composition to be cultivated in different places,—and that, when the form, measure, and dialect of one species had thus been established by usage, they were adopted for that species, by the writers in other parts of Greece who wished to try their hand in the same. As all these dialects sprang from one common root, they would all speak to the general Hellenic feeling, and would have a genuine national force.

If we look into the story of the *Iliad*, as we now have it, we shall see still further reason to question the unity and completeness which have so generally been attributed to that poem. Had one individual poet sat down to plan an epic poem, with all the prescribed supernatural machinery, with a beginning, a middle, and an end, according to the rule of Aristotle, he would probably, in some way or other, have given a complete picture of the action he intended to celebrate. The assembling of the Greek armament at Aulis,—the voyage to Troy,—then the nine years' warfare under the walls of the city,—the death of Hector,—and the sack of the city, would have been brought forward with equal prominence. But the story of the *Iliad*, as we now have it, begins with the quarrel of Agamemnon and Achilles about a captive girl, in the ninth year of the war. Achilles, in anger, withdraws from the Grecian camp, and the siege goes on without him. A series of combats follows, in which the Greeks, deprived of the aid of their swift-footed champion, suffer defeats and slaughter. In the mean time, other and inferior heroes come forward, and, by their marvellous prowess, become the leading figures in the picture of war. The bravery of Diomedes, Ajax, Menelaus, is commemorated in separate chants. But

the Trojans, led on by the crested Hector, drive back the Greeks, even to the ramparts of the ships. All the principal heroes are disabled or wounded, and the prospect of utter defeat stares the Greek chieftains in the face. Agamemnon, at length, convinced of his fault, and anxious to call back the angry hero to the scene of war, sends an embassy with proposals of ample reparation. The proposal is haughtily rejected. The war again proceeds, with varying success, the Greeks are driven within their walls, and the Trojans, led on by Hector, are threatening to fire the ships. The battle wavers, Hector is wounded, and the Trojans are repelled from the fleet. At length, things have come to so desperate a pass, that Patroclus, the companion and brother-in-arms of Achilles, entreats him to carry succour to his suffering countrymen. Achilles consents that Patroclus shall put on his armor, and go forth to battle. The appearance of this champion, clad in the terrible armor of the leader of the Myrmidons, restores the sinking fortunes of the Argive host. But Patroclus is at length slain and despoiled of his armor by Hector; and the furious combats for the possession of the dead body follow. The Greeks prevail, and bear it back to the camp. Achilles is overwhelmed with sorrow for the death of his friend, and surrenders himself to unrestrained lamentation. This calls his mother Thetis, with a band of Nereids, from the sea. She finds him eagerly bent on exacting a bloody vengeance from Hector and the Trojans; but, as his armor is in the possession of Hector, she resorts to Vulcan, who forges him a shield of marvellous workmanship, a breastplate brighter than the blaze of fire, a strong and curiously wrought helmet, with a golden crest, and metal greaves. Achilles receives the arms, and becomes reconciled to Agamemnon, who sends him precious gifts, and restores the captive Briseis. After giving some time to lamentation over the dead Patroclus, he mounts the car, and rushes to the field, careless of life, and longing only for vengeance. And now ensues the most terrible conflict of the war. The Trojan and Grecian champions are arrayed in deadly hostility, and the divided deities participate, according to their several likings, in the battle. The warfare is maintained with unabated vigor, and the description rises in magnificence, as the action draws towards its close. At length, both armies are withdrawn from the field, and Achilles and Hector alone remain. A single combat follows, and Hector falls. Achilles insults the body of his foe, lashes him to his car, and drags him down to the Grecian camp, in sight of Priam and the Trojans, who from the walls gaze heart-stricken upon the dreadful scene. On the return of the Greeks to the camp, the games are performed in honor of Patroclus, the funeral pile is built, and twelve Trojan youths are immolated to his manes. These ceremonies continue twelve days after Hector's death. Priam resolves to visit the Grecian camp, and to suppli-

cate Achilles for the restoration of the dead body of his son. He is encouraged by an auspicious omen, and departs with precious gifts by which he hopes to propitiate his stern enemy. He is met by Hermes, in the form of a young man, who guides him to the tent of Achilles. The Grecian hero receives him kindly, and, overcome by pity for his unequalled woes, consents to surrender the body of Hector. It is borne back to the city, and met with loud lamentations by the inhabitants. Funeral rites are performed over it, and the poem closes, —

“ Thus they performed the funeral rites of Hector, the tamer of horses.”

Now it seems plain, from this sketch, that the artificial unity and completeness of the epic are wanting in the Iliad. Nothing is said directly of the events which preceded the quarrel between Agamemnon and Achilles, — of the causes of the expedition, — the landing at Troy, — and the battles of the first eight years. They are alluded to in some of the speeches, but in such a manner as to show that they were supposed to be familiarly known; — in other words, had been already sung; and they did unquestionably belong to the cycle of epic songs which were chanted by the bards. It does not appear from the Iliad, as we now have it, that the war was brought to a conclusion in the tenth year, and that the capital of Priam's kingdom was laid in ruins. There is no necessary, though there may be a natural, connection between the death of Hector and the destruction of the Trojan city. For aught that appears in the Iliad, the Trojans might have been finally victorious over the Greeks; — they had suffered no more in the preceding combats; they were in their own country, with the advantage of natives contending against invaders, with the resources of still unexhausted wealth, and supported by numerous allies. The events which followed Hector's death are as necessary to the completeness of the epic action as those which preceded the quarrel of the Grecian chiefs, and, like them, were celebrated in the songs of the bards. The entire epic — not an epic planned by one mind and executed by one hand, but the epic which had the unity of one national enterprise, and attained its completeness by the labors of innumerable singers, animated by one national spirit to celebrate the exploits of favorite heroes — consisted of this whole cycle of songs, and extended as far as the cycle of the actions themselves. Our present Iliad is but a series of these songs, commemorating a small portion of these actions, in a natural order, but without any descriptions of what has preceded, or any but slight intimations of what is to follow. It has, indeed, in itself, a certain unity and wholeness, as it now exists. The quarrel of Agamemnon and Achilles and the death of Hector are two of the most important events in the war, and, between these two events, the most decisive

battles took place. In the history of each hero there is another kind of unity and completeness, — the unity of individual action, and the completeness of individual character. In each battle there is again a similar unity and completeness, — the beginning, the middle, and the end, insisted on by the critics. Each battle, then, is an epic poem, — the adventures of each hero are an epic poem, — the Iliad, as we have it, is an epic poem, — the whole series of ballads or songs about the Trojan war are an epic poem; and, if the whole national existence of the Greeks, from Theseus down to Capo D'Istrias, had been chanted by the bards, and these chants brought together by ingenious scholars and editors, the whole mighty mass would have been but a single epic poem. As the long series of figures sculptured by Phidias for the frieze of the Parthenon, representing the fabulous combats of the Centaurs and Lapithæ, have been partly mutilated, and partly destroyed, — yet the remaining groups have an exquisite completeness in themselves, and perfectly exhibit the action they were designed to embody, though taken out of their place in the wondrous original procession formed by the creator's hand; so has time dealt with the songs of the Heroic bards, destroying some, and mutilating others, — but leaving the groups, the figures, and the actions, which, in their present state of severance from the great heroic array to which they originally belonged, constitute the noblest monument of the poetical genius of man.

It has been said, and justly, that in the Homeric poetry we see nothing of the poet's individual feelings, but every thing of his subject. The remark is true. A multitude of noble figures are summoned before us; numberless heroic scenes pass in review; the whole great spectacle of war is exhibited; but the mighty hand that conjures up this world of wonders is unseen. What the poet himself thought we know only by inference. How far he believed in his mythology we can judge only by applying the general principles of the philosophy of human nature to the common characteristics of his age. What manner of man he was we know not; did he live in the midst of sufferings, — was he prosperous, was he sad, or gay, — we cannot answer. How could we know any thing of all these matters? The bard had to sing, not of himself, but of others; he must utter, not what he felt, but what the heroes did. What cared those burly champions for the refined abstractions of an individual's sentimental musings? The poet must lay his own personality aside; he must become the mouthpiece of his times, and give utterance to those things which command the attention of living and acting men. Hence, the objective character of his poetry is not so much a peculiarity of his individual genius as the consequence of subjecting his individual genius to the imperative requisitions of his age. Such was the case with the single poet; but when we consider that the whole

body of the Heroic poets wrought under the same restraining influence, we find another reason why the whole body of epic poetry is free from individual peculiarities of thought and sentiment, — and why we must read it, not as the embodied thought of this or that man, but as an authentic utterance of the moral and intellectual convictions of a whole age or a whole people.

For the Greeks the Iliad had a great charm, in the dramatic manner in which the personages of their mythology intermingled with the human actors. Formed, as those personages were, from the phenomena of nature and the passions of man personified, there was nothing shocking to Grecian piety in bringing them upon scenes of human affairs, and subjecting them, to a limited extent, to the accidents and reverses of the fortunes of mortals. They have their favorite heroes, by whose side they stand in battle, and from whom they avert the flying arrow. They interpose their divine shields to protect them from the edge of the sword and the point of the javelin, or snatch them from defeat, shrouded in a dark cloud. Nay, the gods themselves are driven in dishonor from the field, gashed with wounds, from which streams the blood. Ares receives a thrust which makes him roar as loud as the shouts of nine thousand; Aphrodite is wounded by Diomedes, and betakes herself to her mother's arms for cure and protection. To the vivid imagination of the Greeks this seemed all natural and consistent; and the immoral doings of the blessed inhabitants of Olympus little less so. Their quarrels and family jars, the termagant conduct of Here in her domestic colloquies with Zeus, were all right and proper, because they saw in them only human life carried out upon a grander scale.

Action, then, human and divine, is the life of the Homeric poetry. It goes on simply and uninterruptedly, but calmly. It is a great action, which the whole nation looked back upon with pride, and with which they connected sentiments of the most exalted patriotism. Their own ancestors were the heroes whose names had been immortalized in the Homeric songs; their own familiar places were those which the Heroic recollections and traditions clustered around. In these poems most of the real, as well as the fabulous, history of the Heroic times was embodied. They are, besides, an encyclopedia of the knowledge of the age, adorned and set forth with all the splendors of the most brilliant imagination.

That such were substantially the origin, growth, and primal character of the Homeric poetry can scarcely be doubted. The questions as to the authorship of the Iliad; how far one mind may have created it; whether it is to be considered a combination of minstrelies composed by a great number of *diddei*, and put together by persons of subsequent times, — or substantially the work of one poet, but interpolated, in the progress of time, with passages from other poets belonging to the same period, and resembling

him in character ; are not wholly dependent on considerations like the preceding. I am still inclined to the opinion indicated in the preface, that *Homer* was the author of the *Iliad*, — with the qualification, however, that, from the circumstances of the case, many changes of phraseology must have been made, and many passages from other minstrels, possibly some of considerable length, may have been interpolated. Probably the *Iliad* was not composed with a view to that strict unity and coherence of parts which modern critics are naturally disposed to look for in an epic poem. Mr. Grote, in the second volume of his “*History of Greece*,” now in the course of publication, has some excellent remarks upon this subject, which I venture to quote, notwithstanding their length. The entire chapter (Chap. xxxi. Vol. II.) on the Homeric poems deserves a careful perusal.

“Admitting, then, premeditated adaptation of parts to a certain extent, as essential to the *Iliad*, we may yet inquire whether it was produced all at once, or gradually enlarged, — whether by one author or by several ; and if the parts be of different age, which is the primitive kernel, and which are the additions.

“Welcker, Lange, and Nitzsch treat the Homeric poems as representing a second step in advance, in the progress of popular poetry : first comes the age of short narrative songs ; next, when these have become numerous, there arise constructive minds who recast and blend together many of them into a larger aggregate conceived upon some scheme of their own. The age of the epos is followed by that of the epopee : short spontaneous effusions prepare the way, and furnish materials, for the architectonic genius of the poet. It is farther presumed by the above-mentioned authors that the pre-Homeric epic included a great abundance of such smaller songs, — a fact which admits of no proof, but which seems countenanced by some passages in *Homer*, and is in itself no way improbable. But the transition from such songs, assuming them to be ever so numerous, to a combined and continuous poem, forms an epoch in the intellectual history of the nation, implying mental qualities of a higher order than those upon which the songs themselves depend. Nor is it at all to be imagined that the materials pass unaltered from their first state of isolation into their second state of combination : they must of necessity be recast, and undergo an adapting process, in which the genius of the organizing poet consists ; and we cannot hope, by simply knowing them as they exist in the second stage, ever to divine how they stood in the first. Such, in my judgment, is the right conception of the Homeric epoch, — an organizing poetical mind, still preserving that freshness of observation and vivacity of details which constitutes the charm of the ballad.

“Nothing is gained by studying the *Iliad* as a congeries of fragments

once independent of each other; no portion of the poem can be shown to have ever been so, and the supposition introduces difficulties greater than those which it removes. But it is not necessary to affirm that the whole poem as we now read it belonged to the original and preconceived plan. In this respect the *Iliad* produces upon my mind an impression totally different from the *Odyssey*. In the latter poem, the characters and incidents are fewer, and the whole plot appears of one projection, from the beginning down to the death of the suitors; none of the parts look as if they had been composed separately and inserted by way of addition into a preëxisting smaller poem. But the *Iliad*, on the contrary, presents the appearance of a house built upon a plan comparatively narrow and subsequently enlarged by successive additions. The first book, together with the eighth, and the books from the eleventh to the twenty-second inclusive, seem to form the primary organisation of the poem, then properly an *Achilléis*; the twenty-third and twenty-fourth books are additions at the tail of this primitive poem, which still leave it nothing more than an enlarged *Achilléis*; but the books from the second to the seventh inclusive, together with the tenth, are of a wider and more comprehensive character, and convert the poem from an *Achilléis* into an *Iliad*. The primitive frontispiece, inscribed with the anger of Achilles and its direct consequences, yet remains, after it has ceased to be coextensive with the poem. The parts added, however, are not necessarily inferior in merit to the original poem; so far is this from being the case, that amongst them are comprehended some of the noblest efforts of the Grecian epic. Nor are they more recent in date than the original; strictly speaking, they must be a little more recent, but they belong to the same generation and state of society as the primitive *Achilléis*. These qualifications are necessary to keep apart different questions, which, in discussions of Homeric criticism, are but too often confounded.

“If we take those portions of the poem which may be imagined to have constituted the original *Achilléis*, it will be found that the sequence of events contained in them is more rapid, more unbroken, and more intimately knit together in the way of cause and effect, than in the other books. Lachmann, indeed, and other objecting critics, complain of the action in them as being too much crowded and hurried, since one day lasts from the beginning of the eleventh book to the middle of the eighteenth, and there is no sensible halt in the march throughout so large a portion of the journey; he likewise admits that those separate songs, into which he imagines that the whole *Iliad* may be dissected, cannot be severed with the same sharpness in the books subsequent to the eleventh as in those before it. There is only one real halting-place from the eleventh book to the twenty-second,—the death of Patroclus; and this can never be conceived as the end of a separate poem,

though it is a capital step in the development of the Achilléis, and brings about that entire revolution in the temper of Achilles which was essential for the purpose of the poet. It would be a mistake to imagine that there ever could have existed a separate poem called *Patrocleia*, though a part of the *Iliad* was designated by that name; for Patroclus has no substantive position; he is the attached friend and second of Achilles, but nothing else, — standing to the latter in a relation of dependence resembling that of Telemachus to Odysseus. And the way in which Patroclus is dealt with in the *Iliad*'s (in my judgment) the most dextrous and artistical contrivance in the poem, — that which approaches nearest to the neat tissue of the *Odyssey*.

“The great and capital misfortune which prostrates the strength of the Greeks, and renders them incapable of defending themselves without Achilles, is the disablement by wounds of Agamemnon, Diomedes, and Odysseus; so that the defence of the wall and of the ships is left only to heroes of the second magnitude (Ajax alone excepted), such as Idomeneus, Leonteus, Polyestes, Meriones, Menelaus, &c. Now it is remarkable that all these three first-rate chiefs are in full force at the beginning of the eleventh book; all three are wounded in the battle which that book describes, and at the commencement of which Agamemnon is full of spirits and courage.

“Nothing can be more striking than the manner in which Homer concentrates our attention in the first book upon Achilles as the hero, his quarrel with Agamemnon, and the calamities to the Greeks which are held out as about to ensue from it, through the intercession of Thetis with Zeus. But the incidents dwelt upon from the beginning of the second book down to the combat between Hector and Ajax in the seventh, animated and interesting as they are, do nothing to realize this promise; they are a splendid picture of the Trojan war generally, and eminently suitable to that larger title under which the poem has been immortalized, but the consequences of the anger of Achilles do not appear until the eighth book. The tenth book, or *Doloneia*, is also a portion of the *Iliad*, but not of the Achilléis; while the ninth book appears to me a subsequent addition (I venture to say, an unworthy addition), nowise harmonizing with that main stream of the Achilléis which flows from the eleventh book to the twenty-second. The eighth book ought to be read in immediate connection with the eleventh, in order to see the structure of what seems the primitive Achilléis; for there are several passages in the eleventh and the following books which prove that the poet who composed them could not have had present to his mind the main event of the ninth book, — the outpouring of profound humiliation by the Greeks, and from Agamemnon especially, before Achilles, coupled with formal offers to restore *Briséis* and pay the amplest compensation for past wrong. The words of Achilles (not less than those of Patroclus and Nestor), in the elev-

enth and in the following books, plainly imply that the humiliation of the Greeks before him, for which he thirsts, is as yet future and contingent; that no plenary apology has yet been tendered, nor any offer made of restoring *Briséis*; while both *Nestor* and *Patroclus*, with all their wish to induce him to take arms, nevertheless view him as one whose ground for quarrel stands still the same as it did at the beginning. Moreover, if we look at the first book, — the opening of the *Achilléis*, — we shall see that this prostration of *Agamemnon* and the chief Grecian heroes before *Achilles* would really be the termination of the whole poem; for *Achilles* asks nothing more from *Thetis*, nor *Thetis* any thing more from *Zeus*, than that *Agamemnon* and the Greeks may be brought to know the wrong that they have done to their capital warrior, and humbled in the dust in expiation of it. We may add, that the abject terror in which *Agamemnon* appears in the ninth book, when he sends the supplicatory message to *Achilles*, as it is not adequately accounted for by the degree of calamity which the Greeks have experienced in the preceding (eighth) book, so it is inconsistent with the gallantry and high spirit with which he shines at the beginning of the eleventh. The situation of the Greeks only becomes desperate when the three great chiefs, *Agamemnon*, *Odysseus*, and *Diomedes*, are disabled by wounds; this is the irreparable calamity which works upon *Patroclus*, and through him upon *Achilles*. The ninth book, as it now stands, seems to me an addition, by a different hand, to the original *Achilléis*, framed so as both to forestall and to spoil the nineteenth book, which is the real reconciliation of the two inimical heroes; I will venture to add that it carries the ferocious pride and egotism of *Achilles* beyond all admissible limits, and is shocking to that sentiment of *Nemesis* which was so deeply seated in the Grecian mind. We forgive any excess of fury against the Trojans and *Hector*, after the death of *Patroclus*; but that he should remain unmoved by restitution, by abject supplications, and by the richest atoning presents, tendered from the Greeks, indicates an implacability more than human, and certainly such as neither the poet of the first book, nor the poet of the last twelve books, seeks to portray.

“It is with the Grecian agora in the beginning of the second book, that the *Iliad* (as distinguished from the *Achilléis*) commences, — continued through the catalogue, the muster of the two armies, the single combat between *Menelaus* and *Paris*, the renewed promiscuous battle caused by the arrow of *Pandarus*, the (*Epipoleis* or) personal circuit of *Agamemnon* round the army, the *Aristeia* or brilliant exploits of *Diomedes*, the visit of *Hector* to *Troy* for purposes of sacrifice, his interview with *Andromache*, and his combat with *Ajax*, — down to the seventh book. All these are beautiful poetry, presenting to us the general Trojan war and its conspicuous individuals under different points of view, but leaving no room in the reader’s mind

for the thought of Achilles. Now, the difficulty for an enlarging poet was, to pass from the Achilleis in the first book to the Iliad in the second, and it will accordingly be found that here is an awkwardness in the structure of the poem which counsel on the poet's behalf (ancient or modern) do not satisfactorily explain. In the first book, Zeus has promised Thetis that he will punish the Greeks for the wrong done to Achilles: in the beginning of the second book, he deliberates how he shall fulfil the promise, and sends down for that purpose "mischievous Oneirus" (the Dream-God) to visit Agamemnon in his sleep, to assure him that the gods have now with one accord consented to put Troy into his hands, and to exhort him forthwith to the assembling of his army for the attack. The ancient commentators were here perplexed by the circumstance, that Zeus puts a falsehood into the mouth of Oneirus; but there seems no more difficulty in explaining this than in the narrative of the book of 1 Kings (chap. xxii. 23) where Jehovah is mentioned to have put a lying spirit into the mouth of Ahab's prophets; — the real awkwardness is, that Oneirus and his falsehood produce no effect; for, in the first place, Agamemnon takes a step very different from that which his dream recommends; and in the next place, when the Grecian army is at length armed and goes forth to battle, it does not experience defeat (which would be the case, if the exhortation of Oneirus really proved mischievous), but carries on a successful day's battle, chiefly through the heroism of Diomedes. Instead of arming the Greeks forthwith, Agamemnon convokes first a council of chiefs, and next an agora of the host; and though himself in a temper of mind highly elate with the deceitful assurances of Oneirus, he deliberately assumes the language of despair in addressing the troops, having previously prepared Nestor and Odysseus for his doing so, — merely in order to try the courage of the men, and with formal instructions given to these two other chiefs that they are to speak in opposition to him. Now, this intervention of Zeus and Oneirus is one of the most unsatisfactory incidents in the whole structure of the poem, and it forms exactly the joint between the Achilleis and the Iliad; the poet of the second book wishing to make Zeus do something which appears to realize his promise to Thetis in the first. The freak which Agamemnon plays off upon the temper of his army, though in itself childish, serves a sufficient purpose, not only because it provides a special matter of interest to be submitted to the Greeks, but also because it calls forth the splendid description, so teeming with vivacious detail, of the sudden breaking up of the assembly after Agamemnon's harangue, and of the decisive interference of Odysseus to bring the men back, as well as to put down Thersites. This picture of the Greeks in agora, bringing out the two chief speaking and counselling heroes, was an important part of the general Trojan war; and the poet has permitted himself to introduce it by assuming an inez-

pliable folly on the part of Agamemnon, — just as he has ushered in another fine tableau in the third book, — the Teichoscopy, or conversation of Priam and Helen on the walls of Troy, — by admitting the supposition, that the old king, in the tenth year of the war, did not know the persons of Agamemnon and the other Grecian chiefs. This may serve as an explanation of the delusion practised by Agamemnon towards his assembled host; but it does not at all explain the tame and empty intervention of Oeneïrus.

“If the initial incident of the second book, whereby we pass out of the Achilléis into the Iliad, is awkward, so also the final incident of the seventh book, immediately before we come back into the Achilléis, is not less unsatisfactory, — I mean the construction of the wall and ditch round the Greek camp. As the poem now stands, no plausible reason is assigned why this should be done. Nestor proposes it without any constraining necessity; for the Greeks are in a career of victory, and the Trojans are making offers of compromise which imply conscious weakness, — while Diomedes is so confident of the approaching ruin of Troy, that he dissuades his comrades from receiving even Helen herself, if the surrender should be tendered. ‘Many Greeks have been slain,’ it is true, as Nestor observes; but an equal or greater number of Trojans have been slain, and all the Grecian heroes are yet in full force; the absence of Achilles is not even adverted to. Now this account of the building of the fortification seems to be an afterthought, arising out of the enlargement of the poem beyond its original scheme. The original Achilléis, passing at once from the first to the eighth, and from thence to the eleventh book, might well assume the fortification, and talk of it as a thing existing, without adducing any special reason why it was erected. The hearer would naturally comprehend and follow the existence of a ditch and wall round the ships, as a matter of course, provided there was nothing in the previous narrative to make him believe that the Greeks had originally been without these bulwarks; and as the Achilléis, immediately after the promise of Zeus to Thetis at the close of the first book, went on to describe the fulfilment of that promise and the ensuing disasters of the Greeks, there was nothing to surprise any one in hearing that their camp was fortified. But the case was altered when a new poet parted asunder the first and the eighth books, in order to make room for descriptions of temporary success and glory on the part of the besieging army. The brilliant scenes sketched in the books from the second to the seventh mention no fortification, and even imply its non-existence; but as notice of it occurs amidst the first description of Grecian disasters in the eighth book, the hearer who had the earlier books present to his memory might be surprised to find a fortification mentioned immediately afterwards, unless the construction of it were specially announced to have intervened. At least so thought the poet who introduced that ac-

count which we now find at the end of the seventh book. But it will at once appear that there was some difficulty in finding a good reason why the Greeks should begin to fortify at this juncture, and that the poet who discovered the gap might not be enabled to fill it up with success. As the Greeks have got on up to this moment without the wall, and as we have heard nothing but tales of their success, why should they now think farther laborious precautions for security necessary? we will not ask, why the Trojans should stand quietly by and permit a wall to be built, since the truce was concluded expressly for burying the dead.

"The tenth book (or *Doloneia*) was believed by some of the ancient scholiasts, and has been confidently set forth by the modern Wolfian critics, as originally a separate poem, and inserted by Peisistratus into the *Iliad*. How it can ever have been a separate poem I do not understand. It is framed with great speciality for the antecedent circumstances under which it occurs, and would suit for no other place, though capable of being separately recited, inasmuch as it has a definite beginning and end, like the story of Nisus and Euryalus in the *Æneid*. But while distinctly presupposing and resting upon the incidents in the eighth book, and in line 88 of the ninth (probably the appointment of sentinels on the part of the Greeks as well as of the Trojans formed the close of the battle described in the eighth book), it has not the slightest bearing upon the events of the eleventh or the following books; it goes to make up the general picture of the Trojan war, but lies quite apart from the *Achilléis*. And this is one mark of a portion subsequently inserted, — that, though fitted on to the parts which precede, it has no influence on those which follow.

"If the proceedings of the combatants on the plain of Troy, between the first and the eighth book, have no reference either to Achilles or to an *Achilléis*, we find Zeus in Olympus still more completely putting that hero out of the question, at the beginning of the fourth book. He is, in this last-mentioned passage, the Zeus of the *Iliad*, not of the *Achilléis*. Forgetful of his promise to Thetis in the first book, he discusses nothing but the question of continuance or termination of the war, and manifests anxiety only for the salvation of Troy, in opposition to the miso-Trojan goddesses, who prevent him from giving effect to the victory of Menelaus over Paris, and the stipulated restitution of Helen, — in which case, of course, the wrong offered to Achilles would remain unexpiated. An attentive comparison will render it evident that the poet who composed the discussion among the gods, at the beginning of the fourth book, has not been careful to put himself in harmony either with the Zeus of the first book or with the Zeus of the eighth.

"So soon as we enter upon the eleventh book, the march of the poem becomes quite different. We are then in a series of events, each paving the

way for that which follows, and all conducing to the result promised in the first book, — the reappearance of Achilles, as the only means of saving the Greeks from ruin, — preceded by ample atonement, and followed by the maximum both of glory and revenge. The intermediate career of Patroclus introduces new elements, which, however, are admirably woven into the scheme of the poem as disclosed in the first book. I shall not deny that there are perplexities in the detail of events, as described in the battles at the Grecian wall and before the ships, from the eleventh to the sixteenth books; but they appear only cases of partial confusion, such as may be reasonably ascribed to imperfections of text; the main sequence remains coherent and intelligible. We find no considerable events which could be left out without breaking the thread, nor any incongruity between one considerable event and another. There is nothing between the eleventh and twenty-second books which is at all comparable to the incongruity between the Zeus of the fourth book and the Zeus of the first and eighth. It may, perhaps, be true that the shield of Achilles is a superadded amplification of that which was originally announced in general terms, — because the poet, from the eleventh to the twenty-second books, has observed such good economy of his materials, that he is hardly likely to have introduced one particular description of such disproportionate length, and having so little connection with the series of events. But I see no reason for believing that it is an addition materially later than the rest of the poem.

“It must be confessed that the supposition here advanced, in reference to the structure of the *Iliad*, is not altogether free from difficulties, because the parts constituting the original *Achilléis* have been more or less altered or interpolated to suit the additions made to it, particularly in the eighth book. But it presents fewer difficulties than any other supposition, and it is the only means, so far as I know, of explaining the difference between one part of the *Iliad* and another; both the continuity of structure, and the conformity to the opening promise, which are manifest when we read the books in the order i., viii., xi. to xxii., as contrasted with the absence of these two qualities in books ii. to vii., ix. and x. An entire organization, preconceived from the beginning, would not be likely to produce any such disparity, nor is any such visible in the *Odyssæy*; still less would the result be explained by supposing integers originally separate and brought together without any designed organization. And it is between these three suppositions that our choice has to be made. A scheme, and a large scheme, too, must unquestionably be admitted as the basis of any sufficient hypothesis; but the *Achilléis* would have been a long poem, half the length of the present *Iliad*, and probably not less compact in its structure than the *Odyssæy*; moreover, being parted off only by an imaginary line from the boundless range of the Trojan

war, it would admit of enlargement more easily, and with greater relish to hearers, than the adventures of one single hero; while the expansion would naturally take place by adding new Grecian victory, since the original poem arrived at the exaltation of Achilles only through a painful series of Grecian disasters. That the poem, under these circumstances, should have received additions, is no very violent hypothesis; in fact, when we recollect that the integrity both of the *Achilléis* and of the *Odyssey* was neither guarded by printing nor writing, we shall, perhaps, think it less wonderful that the former was enlarged than that the latter was not. Any relaxation of the laws of epical unity is a small price to pay for that splendid poetry, of which we find so much between the first and the eighth books of our *Iliad*.”

ILIAD, I.

THE narrative in the first book of the *Iliad* embraces the following particulars. Chryses, the priest of Apollo, comes to the camp of the Greeks, to ransom his daughter. His prayer is harshly rejected by Agamemnon, and he is dismissed with threats. He then walks along the seashore, and supplicates the god for vengeance. Apollo listens to his priest, and shoots a deadly shaft upon the Grecian camp, and frequent pyres of the dead are burning. Nine days after, Achilles summons an assembly, and Calchas, the prophet, declares that the god can be reconciled only by restoring Chryseïs to her father. The wrath of Agamemnon is aroused, and a quarrel between him and Achilles follows. Agamemnon surrenders his captive, but takes from Achilles the captive who had been assigned to him in the division of the spoils. The daughter of Chryses is conducted, under the guidance of Odysseus, to the altar of Apollo, and restored to her father's hands. Thetis, in compliance with the entreaties of her son, betakes herself to Olympus, and obtains a promise from Zeus to grant the Trojans victory over the Greeks until Achilles shall be avenged.

Stadelmann remarks (*Grammatisch-kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer*, p. 1):—“In the foreground of the *Iliad* stands the wrath of Achilles, as the principal object of the whole representation. The importance and greatness of its consequences, with which all the threads of the epic narrative connect themselves, animate the poet to a higher flight, and make him feel the presence of a goddess, who guides his song.”

1. *ἀνδρῶν*. “By this form, used in the earliest poetry of the priests, long

before Homer's time, Homer hints an echo of that primeval sacred poetry in which *θεῖος* was used of the ancient inspired singer to indicate the organ of the Deity." St. The Goddess of course means the Muse; but it is to be remarked, that Homer neither mentions names, nor any precise number of the Muses; but sometimes invokes the Muses, and sometimes the Goddess. — Πηληϊάδεω. For the formation of patronymics, see Kühner's Grammar of the Greek Language, § 233, 2. b. — Ἀχιλλῆος, for Ἀχιλλῆος, on account of the metre. Achilles was the son of Peleus and Thetis, and king of the Myrmidons in Thessalian Phthiotis. He was the bravest and most beautiful of all the Grecian heroes.

2. εὐλαμίνην, poet. for *λαμίνην*. This participial form has usually an active meaning in Homer, *destructive, deadly*. — *μυρί*, *innumerable, infinite*, distinguished from *μύρια*, *ten thousand*, by the accent. — Ἀχαιῶν. The Achæans being at the time of the Trojan war the predominant tribe in Thessaly and in the Peloponnesus, their name is often used in Homer as a general designation for all the Greeks. — Ἴθνην. The verb *εἰθηναι* is often used with nouns, like *ἔλγος*, *πῆμα*, *γῖος*, and *πίνας*, in the sense of *to cause, to bring upon*, literally, *to place*.

3. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς. For the relation between the adjectives and the substantive, see Kühner, § 264, 2. b. — *ψυχὰς*, *souls or spirits*, used in contrast with *αἰεταίς*, *them*, i. e. *their bodies*. — Ἄϊδι. Metaplasm, see Kühner, § 72; § 214, R. 1. — *περὶαψις*, *sent forward, sent away, despatched*. The interpretation, *before the time, prematurely*, is now given up as too far-fetched.

4. αἰεταί, *them*, i. e. the men themselves. In the simple conceptions of an early age, the body, the visible part of man, is the man himself. The soul is only a shadow, and, says Crusius, "according to the Homeric view, as soon as it leaves the body, departs, as a shadow, to the realm of Hades." — *ἑλώμεν*, an *ἄσπεξ λεγόμενον*, a word occurring but once in this form, but closely connected with *ἕλωρ*, *booty, prey*. The bodies of enemies slain in battle were left unburied on the field. — *εἰῶχι*. The imperfect tense is used when momentary actions are represented as continuing their operation in the past. The imperfect is the tense which describes and paints. K. § 256, 3. — *κύνεσσιν* (for the declension, see K. § 68, 8), epic or old form, later form *κύνιν*. The later form is, however, used in Homer.

5. πάνσι, *all*, i. e. *of all sorts*.

6. ἔξ δ' ἦ, connected with *ερεῖαψις* and *εἰῶχι*; the sense being, *the anger of Achilles sent many brave souls, &c.*; and *the counsel of Zeus was accomplishing, from the time when the chieftains quarrelled*. For the various uses of the particle *δέ*, see K. § 315. — *εαπερῶτα*, *at the first*, an adverbial expression, K. § 337. — *ἰρίσμεν*, *not in wrath*, which would be the present

tense *ἔριζοντο*, but *having quarrelled*, i. e. in consequence of having quarrelled.

7. Ἀγρίδης, son of Atreus, i. e. here Agamemnon, elder brother of Menelaus, king of Mycenæ, and the most powerful leader of the Greeks. — *ἄγρ.* This epithet means properly, *descended from Zeus*, but was afterwards used as an epithet of honor, indicating superiority or nobility of descent.

8. Τίς...μάχισθαι. Thus rendered by an English hexameter in Blackwood's Magazine, Vol. XXII. No. 5:—

"Who of the Godheads committed the twain to the strife of contention?"

— *ε' ἄρ.*, i. e. *εὐ ἄρ.* "The particle *ἄρ* is used in questions, when the further progress of the narrative is introduced by an interrogation." Nägelsbach. Translate, *and who then*. — *ἔριδι...μάχισθαι*, to fight in contention, i. e. to quarrel in words, not to fight with arms, though *μάχισθαι* without *ἔριδι*, may express the same idea; sometimes *ἰώισσεν* is added. Instead of the dative, another form of expression is used, e. g. VII. 111, *ἔξ ἔριδος*, and 301, *ἔριδος πρὶς θυμοβόρου*.

9. Ἀπυῶν...οἶός, i. e. Apollo, or Phoebus, the son of Leto and Zeus. He is represented as an archer, with bow and covered quiver; and in Homer is different from Ἥλιος, the Sun god. — *βασιλῆϊ*, epic dative of *βασιλεύς*, Agamemnon.

10. νόσος, disease, i. e. a pestilence. — *ἐνὰ στρατῶν*, throughout the host or camp.

11. ἐν Χρύσει, that Chryse, or him, Chryse; the well known priest, Chryse, celebrated in the Trojan legend. He was the priest of Apollo in Chryse, a small town at the foot of Mount Ida, near the seashore. — *ἔρηνηα*, the priest, literally the prayer.

12. ἐνὶ νῆας, to the ships. The Greeks, according to the custom of the age, had drawn their ships up high on the beach, and were encamped among them.

13. λυόμενοι, future participle, with the signification *in order to ransom*. This signification often occurs. *λύεσθαι*, mid. to ransom; *λύειν*, act. to surrender, to set free. — *ἔπειρα*, ransom, consisting of valuable articles, gold, silver robes, goblets, and the like.

14, 15. Στίμματα'...εὐήστερον. According to Eustathius, the wreath of Apollo was a laurel crown, bound with fillets of wool, which the priest bore upon a sceptre. The latter was a badge of dignity, carried by priests, kings, and persons in authority. — *εὐήματα' ἰχθῶν*. The custom of suppliants carrying branches twined about with wool is often referred to in ancient writers. The student will recollect the opening of the *Œdipus Tyrannus*:—

www.libtool.com.cn

Ἦ ὦ εἴνα Κρόνον τοῦ πάλαι εἰς σφῆρα,
 Τίνας πρὸς Ἰδρας εὐρόδ' ἱμοὶ δουλόου
 Ἰασηρίας ἀλλήλων ἕξουσιμαίον;

*O children, young offspring of ancient Cadmus,
 Why rush you to these seats before me,
 With suppliant branches decked?*

Instead of an olive-branch, the priest is here represented as bearing the golden sceptre, which indicated that he was the priest of Apollo. The epithet *golden* means only that the sceptre was set with golden studs or nails.

16. Ἀγροῖα δ'... δέω, and especially the two Atreidae. — κορυφαί, the two commanders, lit. those who put in order or array. "This apposition expresses not so much the rank, as only a portion of the occupations of the Atreidae, and hence serves the purpose of a more lively representation of their spheres." St.

17. ἑσπέραια. As in the preceding line, a part is put for the whole, for the sake of making a more vivid impression upon the imagination. *Well greaved* is an epithet constantly applied by Homer to the Greeks, referring to only a part of their defensive armor, and presenting in the picture only a particular portion of their outward aspect. Mr. Hope (*Costume of the Ancients*, Vol. I., pp. 30-33) says,—"The defensive armor of the Greeks consisted of a helmet, breastplate, greaves, and shield.

"Of the helmet there were two principal sorts; that with an immovable visor, projecting from it like a species of mask, and that with a movable visor, sliding over it in the shape of a mere slip of metal. The helmet with the immovable visor, when thrown back so as to uncover the face, necessarily left a great vacuum between its own crown and the skull of the wearer, and generally had, in order to protect the cheeks, two leather flaps, which, when not used, were tucked up inwards. The helmet with the movable visor usually displayed for the same purpose a pair of concave metal plates, which were suspended from hinges, and when not wanted were turned up outwards. Frequently, one or more horses' manes, cut square at the edges, rose from the back of the helmet, and sometimes two horns or two straight feathers issued from the sides. Quadrigæ, sphinxes, griffins, sea-horses, and other insignia, richly embossed, often covered the surface of these helmets.

"The body was guarded by a breastplate, or cuirass, which seems sometimes to have been composed of two large pieces only, one for the back and the other for the breast, joined together at the sides,—and sometimes to have been formed of a number of smaller pieces, either in the form of long slips or of square plates, apparently fastened by means of studs on a leather doublet. The shoulders were protected by a separate piece, in the shape of a broad cape, of which the ends or points descended on the chest, and were fastened,

www.libtool.com.cn

by means of strings or clasps, to the breastplate. Generally, in Greek armor, this cuirass is cut round at the loins; sometimes, however, it follows the outline of the abdomen, and from it hang down one or more rows of straps of leather, or of slips of metal, intended to protect the thighs.

"The legs were guarded by means of greaves, rising very high above the knees, and probably of a very elastic texture; since, notwithstanding they appear very stiff, their opposite edges appear very near at the back of the calf, where they are retained by means of loops or clasps. . . . . The most usual shield was very large, and perfectly circular, with a broad, flat rim, and the centre very much raised, like a deep dish turned upside down. The Theban shield, instead of being round, was oval, and had two notches cut in the sides, probably to pass the spear or javelin through. All shields were furnished inside with loops, some intended to encircle the arm, and to be laid hold of by the hand. Emblems and devices were as common on ancient shields as on the bucklers of the crusaders. Sometimes, on fictile vases, we observe a species of apron or curtain suspended from the shield, by way of screen or protection to the legs.

"The chief offensive weapon of the Greeks was the sword. It was short and broad, and suspended from a belt on the left side, or in front.* Next in rank came the spear; long, thin, with a point at the nether end, with which to fix it in the ground; and of this species of weapon warriors generally carried a pair.

"Hercules, Apollo, Diana, and Cupid were represented with the bow and arrows. The use of these, however, remained not, in after times, common among the Greeks, as it did among the barbarians. Of the quivers, some were calculated to contain both bow and arrows, others arrows only. Some were square, some round. Many had a cover to them, to protect the arrows from dust and rain; and many appear lined with skins. They were slung across the back or sides, by means of a belt passing over the right shoulder.

"In early times, warriors among the Greeks made great use, in battle, of cars or chariots drawn by two horses, in which the hero fought standing, while his squire or attendant guided the horses. In after times, these bigas, as well as the quadrigæ, drawn by four horses abreast, were chiefly reserved for journeys or chariot-races.

"The Gorgon's head, with its round chaps, wide mouth, and tongue drawn

---

* The blade was leaf-shaped, and, according to Homer, generally of brass; the hilt was embellished with studs of gold and silver, and the scabbard richly adorned with the same precious metals. The sheath of Agamemnon's sword was all of silver. — Il. lib. xi.

ent, emblematic of the full moon, and regarded as an amulet or safeguard against incantations and spells, is for that reason found not only on the formidableegis of Jupiter and of Minerva, as well as on cinerary urns and in tombs, but on the Greek shields and breastplates, at the pole ends of their chariots, and in the most conspicuous parts of every other instrument of defence or protection to the living or the dead."

20. *ἀδυνα...διχρόθου*. The infinitives here stand for imperatives, or may be considered as depending on an imperative verb understood. The explanation of the Schoëst, that they depend on *δῶσι*, v. 18, is inadmissible.

22. *ἰσ*. "The local adverbs in *-σα*, as *ἴσθα*, may perhaps have been originally locative forms in *-σα*." Kühner. The time signification of this particle, then, grew out of its local meaning. — *ἰσσοφίμους*, approved with a favoring shout; *ἰσ*, *ἰσ*, *φρμί*.

23. *ἀδύρτου*, the object of *ἰσσοφίμους*. — *διχρῶ*, 2. aor. syncopated of *διχρόθου*.

24. 'Αλλ'...*θρηψῆ*, but it did not please Atreides Agamemnon in his mind, i. e. to reverence the priest, and receive the ransom. The dative of the name is constructed with *ἠδῶται*, and *θρηψῆ* is the local dative.

25. *καυῶν ὀφθαλμοῦ*. The object *ἀδύρτου* is to be supplied, as is often the case, where it is easily understood from the connection of the sentence. — *κροσσῶν δ' ἰσ*. *κροσσῶν* refers to the loud, angry voice with which the threats were uttered; *ἰσ* may be understood of the direction of the words towards the priest.

26. *Μή...μυχθῆ*, Epic for *μυχθῆ*, 2. aor. *μή* with the conjunctive is used to express a warning, let me not find you.

28. *Μή...χρησέμεν*. Supply *ἔδωκα*, or *ἔρα*; see let the sceptre and fillet of the god be of no help to you. *χρησέμεν*, a defective aorist constructed with the dative, signifies to help, defend.

29. *αἰεὶ* here is an adverb. *Old age shall come upon her fast*.

30. *ἰσ Ἀργεῖ*, in Argos, i. e. in Peloponnesus. The kingdom of Argos was the most powerful in that part of Greece, and extended its influence to the neighbouring islands.

31. *ἰσθῶ ἰσσοφίμους*. The verb properly signifies to approach, to attack, and, as has been observed, is applied to weaving with peculiar propriety, on account of the ancient custom of standing at the loom. It is, however, used in a general way to signify being employed about any work, and may be rendered here *plying the loom*. The web was suspended perpendicularly from the loom, so that the women in weaving moved along it. — *ἀπυθῶντας*, constructed with the acc. here only. It signifies *preparing or taking care of*.

32. *ἀλλ' ἴσ*, but go. *ἀλλά* often marks a transition to a different or contrasted thought. Hence it is used in exhortations, exclamations, and the

like, and in general when the discourse is suddenly interrupted and quickly applied to something new. — *σαώριτος*. The comparative, as here, is often said to stand for the positive. But in all such cases the shade of meaning is different; here, *that you may return safer*, i. e. safer than you will if you provoke me.

33. Ἰδίων, for Ἰδίων, from ἰδίων.

34. βῆ ὕψιστος. This line is one of remarkable beauty and expressiveness. It brings vividly before the eye the image of the priest, walking silently and sadly along the shore of the deep-sounding sea; and, as Pope justly remarks, "the melancholy flowing of the verse admirably expresses the condition of the mournful and deserted father." Such passages are perpetually occurring in Homer. It is thus rendered in Blackwood:—

"Silent he went on his way, where the sea-waves roared on the sand-beach."

35. πολλά, much, earnestly.

36. ἄνυμος, well-haired, beautiful-haired, with beautiful ringlets; a constant epithet of Leto, or Latona.

37—42. ἀργυρέοξ, silver-bowed, an epithet applied by Homer exclusively to Apollo. — ἀμφιπέριουτος, literally, *has gone around, encompassed, protected*. The gods are represented as frequenting the places where they are specially honored; the word, therefore, implies that Chryse and Killa were seats of the worship of Apollo, and resorted to by him, and therefore under his powerful protection. Killa was probably a small town near Chryse, and at the foot of Mount Ida. — ζῆλον. The Epic inseparable particles ζε and δε have an intensive force. — Τηιδαια, Tenedo, the famous island, which lay forty stadia from the Trojan coast, now called *Tenedo*. — Σμινθη, *Sminthion*. Under this name Apollo was worshipped in Chryse and other places in Asia Minor. The signification of the epithet has been variously given. Apion and others derive it from a Mysian and Cretan word, *σμίθος*, a mouse, "which," says Crusius, "the ancients regarded as a symbol of divination, as an animal inspired by the vapors of the earth." Aristarchus, on the contrary, regarded such a derivation of the epithet as too mean; he referred it to the city of Sminthe in the Troad. Some explain it as the *mouse-killer*, either because he once freed a priest from mice, or because, by the agency of mice, he indicated to the Teuceri, who had emigrated from Crete, the place where they were to settle. Comp. Strabo, XIII., p. 613, A. The idea of Apollo, the god of music and song, receiving one of his names from the circumstance of his having been a good mouser, is odd, to say the least. — ἱεψα. ἱεψαίφαι means *to roof over, to cover*; it may signify *to build*, since *roofing over* is the last part of the process of building. Plato seems to have understood it in this sense. But it may allude to the ancient custom of

decorating the shrines and altars of the gods with garlands and chaplets, according to Heyne and others. It is a question, however, whether this custom existed in the Homeric age. — ἢ εἰ δὲ ποτέ. Observe the combination of particles, each adding to the significance of the passage; literally, *or if now ever, or if ever already*. — *κατά*. Most prepositions used in this way in Homer, which are frequently said to be separated by *taesis* from the verb, may better be explained as having an adverbial sense. According to Nägelsbach, *κατά* here signifies *entirely, utterly, completely*. The precise force of the word, however, may be seen by referring to its original meaning, *down*. Thus we say in English, *to burn down*. — *μηρῶν*, more rarely *μηρῶν*, *the thighs* (sometimes *thigh-bones*), which in sacrifices were cut out, *ἐκτέμνεται*, and burnt, enveloped with a double covering of fat. — *κρήνην*. “In the Epic language, the verb *κρήνην*, which Buttman derives from *κρηαίνω*, admits a prolongation in all its parts. That is, the Epic language uses the liberty of prolonging contracted vowels, as *a* into *aa*, *η* into *nn*, *κρήνην* for *κρήνην*. In a certain relation with this prolongation stand the prefixing and the inserting of an *s* in the Ionic dialect, in which often a syllable, long either by nature or position, beginning with the E vowel-sound, receives an *s*, as in *ἑλίσσει*.” St. — *εἰς αἶμα*, *may they expiate*. This form of the optative, usually called the Æolic, indicates, according to Eustathius, a desire for a more instantaneous result; he says, “ὁ δὲ εἰς αἶμα εἰς αἶμα, ἢ λίξαι, ἢ γράψαι, εἰς αἶμα εἰς αἶμα ἀνοσφίνας, εἰ εἰς αἶμα.” — *Δαναοί*. Properly, the name of the Argives, from Danaus, then applied to the Greeks generally.

43 — 52. The description of Apollo, descending in wrath, is justly admired. The rattling of the arrows upon his shoulder, the darkness of his coming, the fearful twanging of the silver bow, the shooting the deadly shaft and striking the victims, and the burning piles of the dead, are pictured to the imagination with wonderful vividness, and the sound seems to give back the sense. — *βῆ δὲ κατ’*, *and he went down* from Olympus, a lofty mountain on the borders of Thessaly and Macedonia, imagined in the Homeric age to be the dwelling-place of the gods. — *αἰετῶν*, *in heard*. “The accusative of the passive object is used with intransitive verbs to denote the object towards which the subject directs, refers, or expresses an action.” Kühner. — *αἰετῶν*, in antithesis with *ἰερεῶν*, *the arrows rattled, as he moved*. — *βίαια*, genitive of origin. — *βίαια*. “The shooting of each single arrow is here brought prominently forward, and thereby imparts more liveliness to the representation than it would have had if the plural were used. The singular form sometimes has a collective sense, and takes the place of a plural. This use grows out of a poetical mode of viewing the subject, according to which the idea of plurality is conceived and represented as unity.” St. — The adjective *ἰχθυόεντος*; Buttman derives from *εἰς αἶμα*, *the point*, from the verbal form *εἰς αἶμα*, *εἰς αἶμα*, and adds the re-

mark, that it has lost this signification. See Lexilogus, in Fisklake's translation, pp. 319 - 321. — ἰφθείς, βάλλ', shooting, he smote. The imperfect, as here, sometimes expresses the repetition of an action.

54. εἴ δ' αὖτε. Supply ἰκέειν; the feminine of the ordinal number is often used with ἰκέειν understood. — ἄγχιπέδι. "The assembly of the whole army (ἀγχιπέδι) was commonly held before Agamemnon's tent, see V. 305 - 308, II. 908; on the other hand, there seems to have been no fixed place for the deliberation of the princes (βουλή); see II. 54, VII. 38." Crusius. — καλίσσωντο, seemed to be summoned, i. e. by heralds. To summon personally would have been expressed by the active voice.

55. Τῆ... Ἥρα. "Every salutary thought, especially if it suddenly presented itself, the Homeric age ascribed to the immediate suggestion of the deity. Only a deity favorably inclined to the Greeks could have suggested this thought to Achilles; and this was Hera, the sister and wife of Zeus; for she favored the Greeks because Argos was especially dear to her, and she and Athene had been offended by the judgment of Paris." Cr. — εἴ, with pronominal signification. — ὄπισθε, the scerist has here the sense of the pluperfect, as often elsewhere, and placed. — ἄσπεκταστος, white-armed, the constant epithet of Hera. It is applied once to Helen, VII. 121, and three times to Andromache, VI. 371, 377, XXIV. 723.

56. ἰκῆτο, mid. for active.

57. ἔτι δ' αὖ, when accordingly. — ἄγχιθεν, ἰσχυρίσας ε', after they had been summoned, and were all assembled; the expressions are not, therefore, tautological. They describe the action from its commencement to its completion.

58. εἴσω. The person or persons in whose company or presence a thing is done are put in the dative case. The relation is closely connected with that expressed by the local dative. The Scholiast supplies ἔ. "The speaker comes forward into the midst, to deliver his speech upon an elevated stand, and the herald hands him the sceptre as an emblem of power." Cr.

59 - 67. ἄρμα, Doric, Æolic, and Epic for ἀρμάς. — δαμονόισαν, shall return, or perhaps here must return. — εἴ σοι, with the opt., if you would escape. — The particle γα gives a particular emphasis to δάμονον. — εἰ δέ, if indeed, or if now, i. e. if it be the case that, as it certainly is. — ἄγε δέ. "δέ, connected with verbs, expresses an exclusion, or limitation (just this and nothing else), particularly with the imperative, εὐένου δέ, ἄγε δέ, φέρε δέ, ἴθι δέ." K. — ἰερίσμεν, for ἰερίσμεν, from the Epic ἰερίσμεν. "The long made-vowels of the conjunctive, α and ε, were often, in the Epic language, shortened into ο and ι; or rather, these short vowels originally supplied the place of the long." K. — μάντιον, a prophet or seer (properly one inspired by a god), from μανίωμαι. "The business of the Mantis was rather to announce the feelings of the gods in regard to what was done, than to indicate the future, and what must be done." Wachsmuth.

—The *leiós* was the priest charged with the special service of some particular divinity, whose will he was supposed to have the means of knowing. — *lourosólos*, as the etymology shows, was one who interpreted the will of the gods by dreams, not simply an interpreter of dreams; one to whom the divine purpose is disclosed through the agency of dreams. — *nal γάρ τ'*, i. e. *τ'*, *for also*. The particle *τ'* with *γάρ* increases the binding force which *γάρ* already has in itself. — *ἴ; σ' εἰπὼν*, who might tell us, if we asked him. — *ἴ, τ'*, *wherefore*, or, *what the cause may be that*. The use of the accusative in this way runs through all the Greek writers, both in poetry and prose, whether the verb be transitive or intransitive; more commonly, however, with intransitives. — *τίσας*, used adverbially, *so, to such a degree*. — *ἄρ', ἄρα*. This particle is often used in the description of what is great, or striking, or remarkable, or what tends to excite any strong feeling in the mind. It gives a peculiar tone and emphasis to the sentence, which are rather to be felt than expressed in other words. — *ἐδχμολῶς*, genitive of cause, or origin; used commonly with words signifying an affection of the mind, particularly with verbs of admiring, praising, blaming, &c. — *αἴ σὺ*. “*si, if*, is properly used like *ἴ* only in double questions, and denotes an alternative, a hesitation between two possibilities; but often one member only is expressed, while the other exists in the mind of the speaker, after verbs of reflecting, counselling, inquiring, asking, seeking. Very frequently, especially in Homer, are the verbs which express any action connected with this *deliberative si* (*λαρ*, Epic *σὺ σὺ*, *αἴ σὺ*). In such sentences the conjunctive is used; consequently the *σ* in *βούλεται* stands here for *σ*.” St. Some such expression as *ἴσα εἰδόμεν*, *that we may know*, is to be supplied. *αἴ σὺ* is often thus elliptically used. — *εὐλίαν*, perfect, *without spot or blemish*. The anger of the gods could be appeased by the sacrifice of unblemished victims. — *ἀντιτάς*. The penult *α* being short, this form is to be considered as derived from the present *ἀντιτάσθω*. The primary meaning is *to go against, to meet*; whether in a hostile or friendly sense must be decided in each case by the connection. Constructed with the genitive, it signifies *a designed meeting*, and from this comes the signification, *to take part in any thing, to share*. — *ἀπὸ* has here its original adverbial signification, *away*. “The simple verbs, and the prepositions which were used as adverbs of place, and at first universally so, were originally separate and independent, and were not united into one word until a later period.” St. 68–73. *ἤτοι*, a particle used only by the Epic. It expresses, properly, confidence or assurance; *surely, certainly*; but it often introduces a sentence, like *μὲν*, and is followed in the next clause by the particle *δέ*, as a correlative. — *νατ' ἄρ' ἴζηται*, *down then he sat*. The particle *ἄρα*, interposed between *νατ'* and *ἴζηται*, is not without meaning. — *ἦδη*, plup. for *ἔδη*. — *τά τ'*. “The position of the connective particle *τ'*, after *τά*, which has the force of

a pronoun, *that which is, and that which is to be*, denotes the intimate connection of those objects in the view or knowledge of Calchas." St. — *πρὸς ἑ' ἰόντα*, in the sense of *τὰ προσηγορευμένα*, *the past*, *πρὸς* being used in a temporal signification. The Greek, by this use of the present, represents the past as something self-existent, and still continuing, though belonging to a period that is gone. — *ἠγήσανε'*, *led*. This verb in Homer is constructed both with the genitive and dative. Sometimes the preposition *ἐν* or *μετὰ* is used, indicating the *local* sense of the dative. The word here expresses the control which the prophet exercised over the expedition by his divining skill, and not a military command. — *Ἰάσον*, accusative of direction towards, more strongly expressed by the addition of the adverb *δίω*, or rather, *net only towards, but all the way to*. — *Ἡ... μαντεύοντι*, *by means of his diviner's art, or, by reason of*; i. e. his skill was the ground on which he was permitted to exert so weighty an influence on the war. — *οὗτος*, used as a relative, *which*. — *ὧ*, *he, this man*, demonstrative and emphatic. — *ἰσφροσύνην*, *well-wishing, or wisely thinking*, lit. *well-minded*.

74-83. *Διὶ φίλῃ*, *dear to Zeus, favorite of Zeus*. "Kings and heroes were thus called; for the possession of power, honor, wealth, was considered evident proof of the love of the deity." Cr. — "The words *νίκασαι με*, placed without further explanation after the words *εἰνα ἰερίων*, v. 62, might appear singular at first sight; for in the generality of the expression Calchas was indeed included, but no more than any other seer. It is not therefore to be disguised that here is an uncalled-for interposition of Calchas, which can be explained only by the strongly excited tumult of his heart and of his divining spirit. The meaning and connection of this passage is therefore, *Thou excited by thy suggestion my whole being, and compellest me, without waiting for a more direct and specific command, to expound at once the cause of what has befallen*." St. — *μυθεύσας μῦθον*, *to expound the cause of the wrath*. — *εἰπίει*, the middle voice denotes the reference of the action to the subject. This word often has, in addition, the dative *ἑαυτῷ*, or *ἑαυτῶν*, literally, *put together for thyself, bethink thyself, make up thy mind*. — *ὧ μὲν*, i. e. *μὲν*, used after *ἔμμενυ* with the infinitive, in expressions of solemn asseveration, compact, or promise, — *assuredly, undoubtedly*, equivalent to "So help you God." — *πρόφρονι κρηξίειν*, *that you will, with prompt mind, assist me*. The subject of the infinitive is here omitted, being the same as the subject of the principal verb. The future is used in Greek, whenever the thought or purpose, in the contemplation of the speaker, refers to a future contingency or time. — "*ὧ γὰρ* refers here rather to *χολώσωμαι* than to *ἰθάρω*. He declares not so much that he *believes*, as that he is about to make the king angry." St. *χολῶν*, act., always signifies *to make angry*; not, as it is often mistranslated, *to be angry*. — *ἔθρα χολώσωμαι*, *that I shall make angry*. Verbs in *ω* generally

signify to put into the state or condition indicated by the nouns or adjectives from which they are formed. — *naí ei*, instead of *naí ei*, and *him*, for *and whom*. "In a relative sentence of two parts, Homer often uses in the second part a personal or demonstrative pronoun, instead of a relative." Cr. This usage is characteristic of the simplicity of a primeval language. — *εἰς χόλον*, according to some, indic. fut., *when he shall be angry*. In English, the future has sometimes this hypothetical meaning. The Greek future, according to Bernhardt, is not much more than a conditional present, the representation of that which is incomplete in the present, which, once conceived under a condition, realizes itself. On the other hand, Nägelsbach, Thiersch, Stadelmann, and Crusius explain it as an aorist conj., with "the short vowel for the long one; "for," says Crusius, "it is only an assumed case, which at the moment of speaking does not belong to the reality." "The future, like the aorist, is used to denote the repetition of an action. The aorist sets forth the repetition as experience and reality, but the future as a mere conception and possibility. The question here is certainly more of a matter of fact, resting upon experience, than of a phenomenon conceived of as merely possible. The conjunctive aorist, therefore, is better supported than the indicative future." St. The only difference between the two, in this and similar cases, is a slight variety in the form in which we understand the idea to have presented itself to the poet's mind. Either explanation is perfectly admissible. — *χίεσι*, from an obsolete *ΧΕΦΞ*; positive in form, but comparative in meaning, according to Passow and Pape, from *χίε*, signifying properly, *under the hand*, i. e. *subject to the power of another*, but always used in the sense of *inferior to*, in antithesis to *επίερον* and the like. See Crusius's *Lexicon*, in verb. — *εἴε*, &c. Observe the number of limiting and qualifying particles in this line. The subject of the passage is the advantage which a powerful man has in a quarrel with an inferior. The leading idea is, that, though he may check his wrath for the time being, he is sure at last to find or make an opportunity for revenge. *γάρ* is the logical particle, introducing the ground or reason for a previous statement, but yet, in position, never standing at the beginning of a clause; *εἴε*, the hypothetical particle, followed by the aorist conj.; *εἰ*, a slight connective; *γάρ* emphasizes *χόλον*, and *naí* does the same with *ἀντιμαχέε*. In the old English, a similar redundancy of particles often occurs; but it is difficult, if not impossible, to find equivalents for the scarcely perceptible shadings of the early Greek. We might translate this line, *For and if he should digest his wrath indeed, and for the day*. In the next line, too, the particles *εἰ* and *naí* present a like difficulty, though their individual force is not unfelt; *εἰ* indicates an additional, as *ἀλλὰ* does a contrasted, clause or proposition; *naí* emphasizes *περίεσθαι*. Translate, *But yet afterwards, too (not for the day only), he holds*

a *grudge*, until he may have fulfilled it. — *καί*, a simple connective particle, instead of an inferential one, and *do you*, instead of, *do you therefore*. — *φράσαι*, 1. aor. mid. inf., *consider, deliberate, make up your mind*. — *ἢ*, alternative conjunction, one branch of the alternative being understood, *whether or not*. — *σαφώς*, Epic form of *σαῖως*. *σαφῶς* means not only to *save*, but to *carry safely through, to bear safely, &c.* It is used, for instance, of a ship which brings the passengers safely into port. Translate, *whether you will hold me safe*.

84 - 91. Τὸ ὕ... Ἀχιλλεύς. "By this participle (*ἀνυπερέχουτος*) the mode and manner of address is indicated. With respect to the usage of the Greek language, it is to be remarked, that, with a large number of verbs, it denotes a personal object by the accusative, where other languages apply the dative. The simple sense might have been sufficiently expressed by *εἰς τὸ ἔπειθευ*; but the poet wished to give a distinct and particular idea of the address being directed to Calchas, and therefore added *επερίφη*." St. — *Σαφώς*. The participle has a great variety of applications in Greek. It may be rendered here, either with *cert* as an imperative, *be of good courage and tell*, or adverbially, *tell courageously*. — *Σεσησίωτος*, a sign sent from God; according to Buttmann (*Lexilogus*), *something which is shown forth by the gods* (from *επίσω*, to come to light), an oracle or command of the gods. — *εἰ μή*. The particle of adjuration, *μή*, is used only in negations, whether with or without the negative *εἰ*, which gives it the force of repetition; *No, by Apollo, &c.* The particle *γὰρ* implies that the declaration of Achilles is the ground upon which the priest may take courage. — *φῶς*. "The Epic language may add the enclitic particle *τι* to all the relatives in secondary clauses, in order to bring out and define more exactly the mutual relation of the principal and secondary clause." St. We have a similar usage in English, and may render, *by Apollo, dear to Zeus, and to whom you pray*. — *Σεσησίωτος* = *Σεσησίωτος*. — *εἰς*, with a dative, in reference to place, as with the genitive, serves to express the idea of *remaining in* a place. — *διεπέμπευ*. This expression is used to give greater animation to the sentence, — *as long as I live and see, upon the earth*. — *νεῖλες*. *νεῖλες* is a common epithet of a ship in Homer, as expressing one of the attributes most obvious to the eye, the ships being without decks. — *βαρέας χεῖρας ἐπιείμι*. The general idea of doing violence is expressed in a more animated manner by this term, *no one shall lay heavy hands upon you*. — *εἰδὲ δὲ Ἀγαμέμνονα λέγῃς*, literally, *not even if you should say Agamemnon*, i. e. not even Agamemnon shall lay violent hands upon you, if you should mention him, — if you should say he did it. "There is here an attraction of the accusative, where Agamemnon is made the object. In this way the secondary clause is more closely united to the principal, and with that, in a measure, blended into one." St. — *εὐχόμευ*

ἄναι," says Crusius, "is not gloriativus, but *proffiteratus*. Plato, Gorg. p. 449, B, explains it by ἰσαγγίλλισται, *announces himself*. In that age, when no ceremony or false modesty had worked its way into the manners, which forbids to praise or even to mention one's own virtues or merits, every one boasted of what he believed himself to be, of what he was. The bard said, 'I am a divine singer'; the prince, 'I am the messenger of Zeus.'" The word then *does* mean to *boast*, and it is undoubtedly characteristic of the simple, unaffected manners of the heroic age. The tone of the allusion to the pretensions of Agamemnon harmonizes with the impatient temper of Achilles, and clearly evinces that he has no idea of yielding to the elder chief the self-assumed superiority.

92 - 100. *τίς τίς*. These two particles are emphatic, and the omission of either would mar the sense, *then already*, or *then indeed*. — ἀμύμων, *blameless*, not necessarily in a moral sense, but in reference to any distinguishing quality. It is an epithet of honor, and may generally be rendered *noble* or *illustrious*. — ἔε' refers to what has gone before, and gives to the sentence some such meaning as, "Well, then, since you are so urgent, I will tell you, *he neither*," &c. Kühner gives it a somewhat different turn. "With this *οὐδ' ἔε'...οὐδ'* the speaker begins his address, when he encounters a false view," i. e. these particles serve to contradict a previously formed opinion or expectation. — ἴσιν' serves to emphasize ἀρετῆς, and to give greater weight to the genitive, as expressing the actual cause or origin of Apollo's wrath. — *τοῖσιν' ἔε'*, *for this cause then*, i. e. *for this cause I repeat it*. The repetition of the particle ἔε has this force here. — Οἰδ' ἔστι περὶ....περὶ γ' ἔστι is emphasized by the particle; and the same effect is had in the second περὶ' by the repetition of the particle. "The fear which Calchas felt in the presence of Agamemnon caused doubtless the omission of the accusative 'Ἀγαμέμνονα.'" St. The accusative of the subject is, however, often omitted in such a connection, and the action expressed in its most general and indefinite form, the person who is to perform the action being supplied mentally; *before restoring*. The aorist (δύμισσι) here expresses an action which at the time of speaking is in fact future, but is conceived by the speaker for the moment as past, the speaker's mind running forward to the time when the act of restitution will have been accomplished. — ἰλιώσῃδα. Probably from ἰλιξ, an epithet descriptive of the quickness and vivacity which characterized the Grecian eye, and which mark the Oriental nations generally; *rolling-eyed*, or *quick-eyed*. — ἀπερίεστη, ἀνάσσω. Not tautological, — *unbought*, *unruined*. — Χρύση, Chryse, the place. — τίς, then, i. e. if all this were done. — ἰλασαίμηναι, *having*, by all these means, *rendered him propitious*. — *πισθίμην*. The second aorist of the active and middle often takes the reduplication in the Epic language. The optative here expresses the possibility

www.libtool.com.cn

of the action; and the tense (2. aor.) represents it in a light different from the present, though we have to translate it by the present. It describes not an attempt which may be successful under certain conditions, but takes it up as an *accomplished fact*, the conditions remaining the same, and only the point of time changed; i. e. the time in the speaker's mind being advanced into the future.

101 - 105. *φρίσις ἀμφιμίλαινα*. The diaphragm or midriff was considered by the ancients as the seat of the intellect and the soul. Different explanations have been given of the epithet *ἀμφιμίλαινα* (*black or darkened round*). 1. That it refers to the physical quality of the diaphragm, which was fancied to be of a dark color. 2. That, being placed within the body, it is involved in perpetual darkness. 3. That it has an adverbial sense, expressive of the effect of the verb *σήμελαινε'*, *was darkly filled*, or rather, *was darkened over by being filled*. — *ἴσσι*, Homeric for *ἴσσις*, dual. — *αι*, dative. The dative often denotes a personal object, near or in the presence of which an action is performed, having reference to that object; accordingly, the dative is the case which denotes the person to which any thing pertains or belongs. — *λαμπρυσίαντι*. "The fire alone was not sufficient for the vivacity of the poet's delineation, but, to accomplish his object, he brought prominently forward the *flashing*, and in a peculiar rhythmical series, inasmuch as he chose to compare the eyes, not to fire in general, but to its brightness. The form of this verb, which occurs but seldom, may properly be derived from an assumed form *λαμπύρις*, as *ἰχθυάω*, from *ἰχθύρις*. A prolongation of the mixed vowel *ω*, formed by contraction into *ωω*, also occurs here." St. — *ἴκτεν*, syncopated form for *ἴκαστεν*, pluperfect with sense of the imperfect. — *πρώτισσα*, a double superlative, not unfrequently occurring in Homer. — *κάκ' ἰσόμενος*, *looking evil*, i. e. with a look that threatened evil; *with angry look*. "I will speak daggers." Shakspeare.

106 - 120. *μάντι κακῶν*, *prophet of evil*, — *ἰ κακὰ μαντεύμενος*. Eustathius. The omission of the article marks the indefiniteness of the expression. — *τὸ πρῆγμον*, *the thing that is good*. Some of the grammarians translate it *true*; but that meaning does not suit the passage. According to Buttmann, it is connected with *χρήσιμος*. — *τὰ κακ'*. "τὰ in this place denotes that which according to the general or common acceptance is called *κακὰ*. The article form τὰ is therefore placed here, a pronoun with a demonstrative force, in order to set forth the *κακὰ* as an object already known, or sufficiently discussed." St. — *ἰτίλισσας*. The soothsayer, according to the belief of the ancients, not only predicts the future, but has the power also of bringing it to pass. — *ὡς δέ*. "δὲ, with those particles which give an explanation, expresses that the matter is simply so and so, and there is no need of seeking farther for a solution." Hartung. *ὡς* after *ἀγορεύεις* = *ἴτι*. — *πούρης ἑστίνα*,

ransom for the maiden. — *προβέβηκα*, *I prefer*, constructed with acc. and gen. Clytemnestra was the wife of Agamemnon, and daughter of Tyndareos and Leda. She was therefore sister of Helen, the cause of the war. — *νευρίδις*. "If we compare all the passages where *νευρίδις* occurs, so far is clear, that it means wedded, and is opposed to the union between master and slave, or to concubinage. . . . The idea of marriage is evident, therefore, in *νευρίδις*, the *true, legitimate*, through which the words *ἀνὴρ, γυνή*, first receive the idea of *husband, wife*." Buttmann, *Lexilogus*, pp. 393, 394. — *Ἰδν*, Epic for *ἀδρῆς*. "The local terminations *-δ, -δν, -δε*, in the Epic language, often take the place of the case inflexion." St. — *ἕμνας*, *build, stature*. — *φύων*, *growth, form*; or *development of form, figure*. — *φρίνας*, *sense, intellect*. — *ἔργα*, *works*, i. e. skill in performing the feminine labors, such as weaving and embroidering, that were customary in the Homeric age. Observe the two pairs of correlatives, *οὐ....οὐδὲ, εἴτ'....εἴτε*. — *ἀλλὰ καὶ δε*, *but even so*, i. e. notwithstanding she possesses all these advantages. — *βούλομαι*, *I would rather*. This word is often used in the sense of *to prefer*, instead of *βούλομαι μᾶλλον*. Kühner, however, says, — "In many places the *ἤ* is incorrectly regarded as a comparative, when it is nothing else than a disjunctive." — *αἰνέου* stands at the beginning of a sentence, and denotes a sudden transition. — *ἀντίχ'* strengthens the idea. — *γίγας*, *prize, guardon*, i. e. the portion of the booty or captives in war which was assigned to a chieftain. — *ἔργα*, Poet. for *ἴνα*. — *ἴ* = *ἐν*, but St. says, "*εἴργε*, with the force of a pronoun, referring forward, and with the sense of *ἔμνε*, so that *ἴ* retains its signification as a relative, and is not explained by *ἐν*." — *ἔρχεται ἄλλῃ*, *is going elsewhere*, is passing from me to another.

121 - 129. *σθελέων*, nearly equivalent to *σθῆας ἀνός*, but literally, *strong-footed*. Swiftnes of foot, a most important attribute for the warriors of that age, both in the race and in the pursuit of the enemy, is constantly assigned to Achilles. — *αἰδῶντι, φιλαρτιανόωντι*. Among the free-spoken chiefs in the Grecian camp, no great delicacy or consistency was observed in the choice of epithets. Each man gave utterance to the thought that was in his mind, and the language which represents this trait will sometimes contain apparently contradictory expressions and epithets. — *πῶς γὰρ*, *for how?* *γὰρ* serves to strengthen the interrogative, or perhaps suggests some such expression as, *Thou hast made an unreasonable demand*; according to Kühner it conveys the idea of surprise, *How in the world!* — *οὐδ'* implies another and previous reason, not expressed, only hinted at, perhaps something like this, — "We should not, indeed, be inclined to yield to your demand, if we had ever so much undivided plunder; but the fact is, we no longer know," &c. The *ἴ* in *οὐδὲ* may be conceived as having its correlative in this mentally supplied portion of the thoughts of Achilles. — *εὐὰ μέν*, instead

of δ $\mu\iota\sigma$. — $\alpha\lambda\iota\sigma\ \sigma\omega\sigma\iota$, if ever; $\alpha\lambda\ \mu\iota = \iota\ \delta\iota = \iota\delta\iota$; $\sigma\omega\sigma\iota$, the local adverb, used in the sense of the temporal $\sigma\omega\sigma\iota$. — $\delta\eta\sigma\iota$, epic for $\delta\eta$.

130 - 147. $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\iota}\varsigma\ \sigma\tau\epsilon\ \iota\acute{\alpha}\nu$. The enclitic $\sigma\tau\epsilon$ is the shortened form of the adverb $\sigma\tau\epsilon\iota$, and signifies *very*, *being very brave*, *brave as you are*, i. e. it is unbecoming so brave a man as you are to try such underhand methods of gaining an unfair advantage. Nägelsbach, however, says, — " $\iota\acute{\alpha}\nu$ is to be taken *causally*," i. e. "do not, *because* you are a very brave man," &c. — $\alpha\lambda\iota\omega\sigma\tau\iota\ \iota\sigma\theta$, *think to cheat*. — $\sigma\omega\sigma\iota\lambda\iota\sigma\tau\iota\sigma\iota$, a word borrowed from the race-course, *pass by*, *outrun*; here signifying *overreach*. — $\iota\phi\epsilon'$, here a particle of time, *while*; it may, however, mean *in order that*, since the phrase to which it belongs comes in before the infinitive with its accusative, and may be considered as expressing the relation of design or purpose. "The sense is, 'Dost thou wish, alone of us two, to have a guerdon?' $\alpha\delta\tau\iota\varsigma$ serves here to emphasize the subject implied in $\iota\delta\iota\lambda\iota\sigma\iota$, which is thus at the same time put in contrast with Agamemnon." St. — $\alpha\delta\tau\iota\varsigma$, commonly rendered *vainly*, *idly*; properly so, i. e. *so as it* (the thing in question, $\alpha\delta\tau\iota\varsigma$, *it*) *would make the case*. Here, "Would you have me sit down destitute, *as I should be were your demand complied with?* Do you wish me to sit idly down, and submit to be deprived of my guerdon?" — $\iota\ \mu\iota\delta\ \lambda\acute{\omega}\sigma\iota\sigma\tau\iota\ \dots\ \delta\epsilon\sigma\tau\acute{\alpha}\lambda\eta\sigma\iota\ \iota\sigma\tau\alpha\iota$. The completion of the sense must be supplied mentally. We must imagine it to have been conveyed by a tone or gesture of the speaker. In many cases, the full meaning of the Homeric words must be felt by keeping present to the mind the mimetic and dramatic character of this poetry, which was composed to be delivered with some degree of action, and not to be silently read. The sense of course is, "If the Greeks will give me a prize which shall be a satisfactory equivalent, *why, very well*; but if not," &c. — $\iota\ \mu\iota\delta\ \dots\ \iota\ \delta\iota$, correlatives. The first takes an indicative; the second $\iota\delta$, being followed by $\mu\iota$, is = $\iota\acute{\alpha}\nu$, and takes the conjunctive $\lambda\acute{\omega}\sigma\iota\sigma\tau\iota$, the Homeric form of the 3. pers. pl. 2. aor. conj. — $\iota\gamma\acute{\omega}\ \delta\acute{\iota}\ \mu\epsilon\upsilon\ \alpha\iota\tau\acute{\iota}\varsigma\ \iota\lambda\omega\mu\alpha\iota$, *but then I will take one for myself*. The Homeric language often adds to the conjunctive the particle $\delta\iota$ or $\mu\epsilon$, although the relation of condition is sufficiently expressed by the conjunctive alone. — $\alpha\iota\tau\acute{\iota}\varsigma$, *myself*, in my own person, and not through another. — $\delta\acute{\epsilon}\xi\omega\ \iota\lambda\acute{\omega}\nu$. "The speaker's ardor of feeling led him to the repetition of the expression, in which at the same time the idea is still more enhanced by $\delta\acute{\epsilon}\xi\omega$. The change from the middle to the active is also to be noted." St. — $\mu\epsilon\chi\epsilon\lambda\acute{\omega}\sigma\iota\sigma\tau\iota\sigma\iota$. "This future denotes something fixed and permanent." St. — $\mu\epsilon\tau\alpha\phi\epsilon\mu\acute{\epsilon}\rho\iota\mu\epsilon\theta\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \alpha\lambda\tau\iota\varsigma$, *we will consider at another time hereafter*. $\kappa\alpha\iota$ increases the force of the expression, implying another deliberation besides that which has already taken place. — $\sigma\eta\kappa\alpha\ \mu\acute{\iota}\lambda\alpha\iota\sigma\tau\iota$, *the dark ship*, "probably from the color which wood acquires by exposure to the wind and weather, or, according to others, from the paint with which the

ships were painted." Cr. and K.—*ἑβόμενοι* = *ἑβόμενα*, conj., with shortened vowel, like *ἀγόμενοι* for *ἀγόμενα*, *θιόμενοι* for *θιόμενα*. — *ἰσιτεδῆς*, sometimes incorrectly explained as an abbreviation for *ἰσιτεδῆς*, but in reality an adverb meaning *sufficiently, suitably, in sufficient numbers*. — *βίεμενοι*. The 1. aor. and fut. of *βαίω* have the transitive meaning, *to cause to go*; here, *let us put on board*. — *βουλοφίετος*, *counsel-giving*, i. e. one of the nobles or chiefs who were alone admitted to the *βούλη*. — *ἴστω*. "The transition from the conjunctive form to the imperative indicates the relation between these two modes; for both refer the predicate to the present or future, and hence the conjunctive may assume the function of the imperative." K. — *Ἐαδίζων*, *far-working*, the *far-kitter*, = *ἰσκέλεος*. "The epithets *ἰσάνος*, *ἰσάζωνος*, *ἰσκέλεος* do not designate a god, working, performing *ἰσάνη*, but one working, hurrying *ἰσάνη*, from his own distance, *ἰσκέλεος*. The god does not receive an epithet compounded with *εἰλας*, because this would not, like *ἰσάνη*, denote the separation and remoteness of the worker, but the wide extent of the effect." Nitzsch. — *ἰλάσονται*, the ancient and simple form for *ἰλάσονται*. — *ἰεὸν ἔβη*. The aorist tense is not to be translated *performing*, but *having performed*; i. e. the reconciliation of the god will only be effective *after* the performance of the atoning ceremonies.

148-171. *ὠπείσθην βῶν*. The adverb is from *ὠπείσθαι*, and means *looking from below*, i. e. with scowling eyebrows, the natural language of wrath; hence, *wrathfully*; the acc. *εἰς* to be constructed with *σφοδρῆν*. — *ἀναιδέων ἰσχυρίων*. In the conception of the Homeric age, and of the East generally, the qualities of the mind and character are often poetically represented as garments wherewith the man is clothed. — *σπίθηται*. The conjunctive is often used in questions of hesitation or doubt; hence called *conjunctive deliberatives*. — *ὁδός*, a way; differently explained, as meaning, according to the ancient grammarians, *an embassy*; or in general, a *journey*, whether a *foray* for plunder, a *march*, or an *embassy*. — *ἰσχυρίων*.... *μάχισθαι*. These infinitives express the *object* of the obedience implied in *σπίθηται*. — *ἀνδράσιν*, dative of company. "The dative of company or union stands with verbs of contending." K. — v. 152. "In this verse Achilles speaks especially of himself, and makes the transition to this topic by the particle *γάρ*. The connection of the thoughts is therefore to be made out by some such addition as this: 'We, and especially I, have been doing such deeds hitherto for your benefit, and not from any personal interest. For I came not hither on account of;' &c." St. *ἰγώ* is emphatic, *I* came not, whatever others may have done. — *μοι αἴτιον*. *μοι*, the dative, indicates the person with respect to whom an action is performed or a relation exists, the person who is interested in any action or relation; *they are not guilty towards me*; they have done nothing to me for which I should wish to fight them. —

οὐδὲ μίσι. The particle *μίσι* in such connections, = *μίν*, serves for affirmation, and emphasizes the idea contained in the clause where it occurs; "nor even my horses," as if horses were a more common and desirable object of plunder than cows. Forays of the kind here indicated were common enterprises, and, like piracy, were not held criminal in the opinions of the heroic age. — *βασανισίης*. *δριεῖ* in such compositions means a *hero*, a *brave man*; *βασανισίης*, *sustaining heroes*. — v. 157. A picturesque line. *εστίεσσαν* refers to the forests on the Thracian and Macedonian mountains, not to the shadows cast by the mountains themselves. — *εμίμιν*; here *vengeance*, *satisfaction*. — *κωνῶσα*, *dog-faced*. The ancients regarded the dog as the image of impudence. It will be observed that the heroes, when angry, never mince the matter, but call each other unscrupulously by the hardest names. — *τῶν*, *these things*, i. e. the things included in the general statement just made. — *μενετερίω*. This verb properly means to *turn one's self about* for the purpose of looking at something; hence metaphorically *to regard*, *to care for*, and in this metaphorical sense it takes the genitive. "Many verbs which properly express the idea of a hasty motion towards an end, and then are transferred to a mental effort and desire, take a genitive." K. — *καὶ δέ*. According to Hartung, these two particles are used when the discourse passes from the general to the particular. Perhaps they are rather used to introduce something which, under the circumstances already described, is intended to be set forth as peculiarly unjust, insulting, or surprising. — *μω*, constructed with *δουλοῦσι*. St. remarks, — "In this connection the expression gains in strength: Thou threatenest, not in quiet, or in my absence, but to my very face." — *ῥ' ἔτι*, anastrophe for *ἔφ' ῥ'*; *ἔτι* with the dative here expresses the object or aim of the toils of Achilles. — *δέσσω δέ*, an instance of the direct form of speech to which the Greek strongly inclines. The accusative of the object is not expressed, which would be *τί* = *αὐτό*, instead of the relative *ἃ*. — *οἷσι* 'Αχαιῶν, a poetical expression for 'Αχαιεῖ, "which," says St., "denotes the fresh and youthful life of the Achæans." — vv. 163, 164 are explained by St. thus: — "ὅ...πῶσι...ἔχω, ἐπεί...καί..."; the connection of the conjunctive with the *futurum exactum*, cf. XI. 365, occurs elsewhere also. The negative *ὅ*, which is here used, and is always referred to a negation observed in the outward world, is no objection to our taking *ἔχω* for the conjunctive form. On the other hand, the added *πῶσι* clearly indicates the reference of the conjunctive *ἔχω* to some remote future. *ὅ μίσι* expresses the certainty with which it may be seen beforehand that something will not be done after the destruction of Troy. *ὅ μίσι* for *ὅ μίν*. The sense is here, — 'Truly the present does not permit me to expect that I shall have,' i. e. get." St.'s explanation is probably incorrect. It rests on the supposition that Achilles is speaking of the *future*, when in fact he is speaking of the

past, including the present. The *επιλήθεον* does not mean, as he supposes, the city of Troy, but a city of the Trojans, many such cities, in the Trojan empire, having been destroyed in the course of the war, before the downfall of the capital itself; moreover, *ἰσώεσσι* properly means not *when*, but *whenever*, implying the frequent happening of an event. The particle *μήν*, v. 163, is not then for *μήν*, but rather the correlative of *ἀλλά*, v. 165. *ἴχου* is indicative, simply stating the fact. Translate, *I never have a prize equal to yours, whenever the Greeks may have destroyed a well-inhabited city of the Trojans*. The same idea is expanded and particularized in the following lines, *ἀνὰρ ἦν ἄσπετος*, &c. As to the expression *ἴσος σοι*, equal to you, it is the abbreviated form, so common in Greek, by which the comparison is made between the object on one side, and the person on the other, instead of between the two objects. Its object is either to shorten the expression, or perhaps, according to St., it indicates the kindling imagination of the poet, which identified, as it were, the thing with the person. *κίμαι χαρίεσσιν ἑμαῖσι* is an example of the same. The idea when analyzed is, *hair so beautiful that it resembles the hair of the Graces*; but the words mean, *hair like the Graces*; as if, in the ardor of excitement, the poet exaggerated the comparison into a resemblance between the beautiful locks and the Graces themselves. "Hence," continues St., "in the words *σοι ἴσος*, the poet may have had in his mind the conception, — a prize, which in respect of greatness and value, should correspond to thy efforts, thy merits, and consequently should, as it were, be like thyself. We say in common life, — 'This looks precisely as if it came from you, as if it were said, or written, or painted by you; this conduct looks exactly like you.' — *οἶδ' ἰ' ἔγωγε... ἀφ' ἑστέου*. This passage has been variously explained. The most common interpretation is, *Nor do I, being dishonored, (i. e. dishonored by you as I am), think that you will amass, &c.*; *ἰ'* standing for *σοι*. Another refers *ἔτιμος ἴσος* to Agamemnon, making it a negligent use of the nominative for *ἔτιμος ἴσος σοι* — but *ἔτιμος* would hardly mean the sort of dishonor which this would assign to Agamemnon; it rather expresses the dishonor which one receives by being wronged, insulted, or denied a request. Another interpretation makes *ἰ'* stand for *σοι*, and gives to *ἔγωγε* the sense of *intend, purpose*; *Nor do I mean, being dishonored by you, to accumulate for you, &c.* I incline, on the whole, to the first and received explanation, which implies that Achilles thinks that Agamemnon will not be able to command success without his aid.

172-187. *ἑμαυτοῖς*. The particle *οἷ* emphasizes the pronoun, *with me, me*, whatever might happen to others under similar circumstances. It serves to enhance the importance of the speaker, and to make him, as it were, the central object. — *καὶ ἄλλοις*, others too. The force of *καὶ* is to give point to the *ἄλλοις*, and to intimate that, in the opinion of Agamemnon, Achilles is not

so much above the others as he seemed to think. — *αἰ*. The particle *αἰ*, or *ἄ*, is in the Epic language often used with the future indicative, to add the idea of probability, or that the thing will be done when occasion serves, not positively and unconditionally. — *τιμήσειν*, will honor, referring, however, to the same view of honor as is expressed in *δέρωε*, &c. ; i. e. the granting his demand, or making restitution for what he is going to surrender for the common good. — *εὐεί* qualifies the positiveness of the statement ; lit. somewhere, or somehow. It would hardly be expressed in English. — *εὐγῆ*. The particle *γῆ* here, too, emphasizes the word to which it is joined ; it seems to hint that though the other qualities of Achilles were not the gift of God, this, the only undeniable superiority he possessed, was no merit of his, but an attribute bestowed on him from heaven, and therefore not to be boasted of. — *Μυρμιδόνων*. The Myrmidons were an Achaean tribe, led by Peleus from Ægina into Thessaly. Their chief seat was Phthia. — *ἀφαιεῖν* takes two accusatives. — *π' ἔγωγε*, present for future, and the particle *αε* conditions the action somewhat ; not exactly *I will bring her*, but rather, you may expect that I shall ; I shall be likely to do it. — *αἰεὶ* ; *ἴδν*, going in person. — *εἰδῆ*, conj. perf. — *αεὶ ἄλλος*, another too, and not you alone. — *Ἴσον... ἔδωκε*, to say he is equal to me, and to confront himself with me ; or perhaps more exactly, taking the middle sense of the verb, to say to himself, i. e. to think himself equal, to aspire to an equality with me. *ἔδωκε* implies a personal confronting, an actual assuming of an equality, a carrying into effect the aspiration expressed in the first part of the verse. The passive form *ἴσωνόμην* has the middle or reflexive signification, not the passive.

188-201. *ἄχος*, pain, a disagreeable impression in general ; it may be anger or disgust. — *ἰς δὲ*, and within ; *ἰς* standing alone has an adverbial force. — *λαοίοντι*, hairy, an epithet denoting manly vigor. — *ἔγω* seems to bring prominently forward Achilles, the subject of these clauses. — *εὐεῖς μὲν*, these, i. e. the princes who were sitting in council round Agamemnon. — *ἀναστήσαντες*, literally, cause to stand up, i. e. start from their seats, remove them from their places in order to make his way to Agamemnon. — *χέλευσεν ἀπέουεν* and *ἔπεσεν θυμῷ* are not, as the Scholiast says, tautological ; the former is special, stop his anger ; the latter is general, quiet or cheat his passion. — *δὲ* after *ἴσωνε* connects it with *ἄφρασι*. — *δὲ* after *ἔλαθε*, then ; then came Athena. The wise thoughts and resolutions of the heroes are the work of Athena. — *εὐρέ*, forwards, or forth. — *ξανθῆς ἀφρῆς*, blond or yellow hair. The poets give the heroes who are most distinguished for beauty hair of this color. — *διδῶ δὲ* the adjective used as an attributive of the verb, in an adverbial sense. This form gives a more lively and poetical character to the expression than the adverbial. In an elevated style, we sometimes use the same construction in English ; her eyes alone terrible,

for *swiftly*. — *φάσθης* = *ἰφασθης*, for *ἰφάσθηνος*. — *εὐρείεσσα*, winged. "This epithet expresses not only the idea of swiftness, but also that of flying forth." St.

202 - 205. *τίσσι* = *εἰσὶν*. *τίσσι* in such a connection gives a tone of surprise to the question; *why in the world?* — *αἰγίχου*, *egis-bearing*. "In Homer the *egis* is the fearfully gleaming shield which Zeus brandishes in his right hand. Hephaestus made it, see v. 740. Hence the word is best derived from *αἶψα*, a storm. Others derive *αἰγίς* from *αἶγξ*, a goat, according to which it signifies a *goat-skin*." Cr. "Probably this epithet stands in connection with the goat Amalthea. For the Greeks it was a sublime idea, and probably expressed the perpetual and close connection of Zeus with external nature, in which he had already stood as a child." St. — *εἶσε*. "Achilles addresses her, not as a goddess, but simply as the daughter of Zeus, in order to express that he thereby distinguishes her from every other goddess." St. — *ἤ ἢ*. *ἤ* is sometimes used as an interrogative, in the sense of *is it?* "It is often used when the person asking the question answers conjecturally a preceding question." Cr. — *ἀλλὰ* gives animation to the expression. — *ἴσθι*, *out, I will speak out*; adverbial. — *εἶ* with the force of a pronoun. — *ἀντιπερὶ λήξει*. Abstract nouns are often put in the plural, as if they embraced in one view a number of instances or acts. Probably the conception in the poet's mind was of many single acts of insolence, out of which the abstract idea of insolence grew. — *ἄλλως*, conj. *ser.*, expressing a conditional future, or something which from the present condition of affairs may be expected to happen. This condition is more fully expressed by the addition of the particle *εἰ* or *ἄν*. — *Ἐπιθεῖ* here means *lifts*.

210. *μῦθῃ* = *ναὶ μῦθῃ*, *and do not*.

211. *ἀλλ' ἔγωγε*, *but yet*. It introduces something which is conceded, after something else has been forbidden. — *ὅς ἴσθαι εὖ* = *ἔσται ἴσθαι*, *as it shall be*, i. e. as occasion shall serve.

212. *εἰ δὲ ναὶ*, *and it shall be accomplished, too*, i. e. not only said, but done: *ναὶ* emphasizes the declaration.

213. *ναὶ ἔγωγε*. The sentence introduced by these particles expresses what it is that is to be fulfilled, and therefore, logically speaking, the *ναὶ* is not needed. Without it the sentence is, *Some time there will be bestowed on you thrice as great splendid gifts, in atonement for this insult*. But, in the freedom and flow of the *ἑπικό* style, the connection of thought and expression easily changing in the poet's mind, the sentence which describes the mode in which the fulfilment or satisfaction is to be made is joined by a connective particle, *ναὶ*, to the prediction of the fulfilment: — *But I will speak out to you, and that which I say shall be fulfilled, AND some time thrice as great splendid gifts, &c.*

so much above the others as he seemed to think. — *αἶ*. The particle *αἶ*, or *αι*, is in the Epic language often used with the future indicative, to add the idea of probability, or that the thing will be done when occasion serves, not positively and unconditionally. — *τιμήσειν*, *will honor*, referring, however, to the same view of honor as is expressed in *δέρμεν*, &c.; i. e. the granting his demand, or making restitution for what he is going to surrender for the common good. — *εὐεί* qualifies the positiveness of the statement; lit. *somehow*, or *somehow*. It would hardly be expressed in English. — *εὐεί*. The particle *γάρ* here, too, emphasizes the word to which it is joined; it seems to hint that though the other qualities of Achilles were not the gift of God, this, the only undeniaible superiority he possessed, was no merit of his, but an attribute bestowed on him from heaven, and therefore not to be boasted of. — *Μυρμιδόνων*. The Myrmidons were an Achaean tribe, led by Peleus from Ægina into Thessaly. Their chief seat was Phthia. — *ἀφαιρέσει* takes two accusatives. — *εἴ* *ἔγωγε*, present for future, and the particle *αἶ* conditions the action somewhat; not exactly *I will bring her*, but rather, you may expect that I shall; I shall be likely to do it. — *αἶ* *ἔγωγε*, *going in person*. — *εἴ* *ἔγωγε*, conj. perf. — *αἶ* *ἄλλος*, *another too*, and not you alone. — *Ἴσον... ἔσται*, to say he is equal to me, and to confront himself with me; or perhaps more exactly, taking the middle sense of the verb, to say to himself, i. e. to think himself equal, to aspire to an equality with me. *ἔσται* implies a personal confronting, an actual assuming of an equality, a carrying into effect the aspiration expressed in the first part of the verse. The passive form *ἴσωνται* has the middle or reflexive signification, not the passive.

188 - 201. *ἄχος*, *pain*, a disagreeable impression in general; it may be anger or disgust. — *ἰ*, *δί*, and *εἰθίς*; *ἰ* standing alone has an adverbial force. — *λαοίοντι*, *haughty*, an epithet denoting manly vigor. — *ἔγωγε* seems to bring prominently forward Achilles, the subject of these clauses. — *εὐεί* *ἔγωγε*, *these*, i. e. the princes who were sitting in council round Agamemnon. — *ἀναστήσαντες*, literally, *causes to stand up*, i. e. start from their seats, remove them from their places in order to make his way to Agamemnon. — *χίλον* *εὐαίοντες* and *ἴσωνται* *δορμῶν* are not, as the Scholiast says, tautological; the former is special, *stop his anger*; the latter is general, *quiet or check his passion*. — *δί* after *ἴσωνται* connects it with *ἄχουσι*. — *δί* after *ἔλθε*, *then*; *then came Athena*. The wise thoughts and resolutions of the heroes are the work of Athena. — *εὐεί*, *forwards*, or *forth*. — *ἔσται* *αἶ* *ἔγωγε*, *blond* or *yellow hair*. The poets give the heroes who are most distinguished for beauty hair of this color. — *διδῶ* *δί*. the adjective used as an attributive of the verb, in an adverbial sense. This form gives a more lively and poetical character to the expression than the adverbial. In an elevated style, we sometimes use the same construction in English; *her eyes shone terribly*,

for *terrible*. — φάεισι = ἵφαισι, for ἱφάεισιν. — πτερόεσσα, winged. "This epithet expresses not only the idea of swiftness, but also that of flying forth." St.

208 - 205. *τίρως* = *τίρως*. *τίρως* in such a connection gives a tone of surprise to the question; *why in the world?* — ἀγχιόχου, *egis-bearing*. "In Homer the *egis* is the fearfully gleaming shield which Zeus brandishes in his right hand. Hephaestus made it, see v. 740. Hence the word is best derived from ἀγῆ, a storm. Others derive *αγχις* from ἀγῆ, a goat, according to which it signifies a *goat-skin*." Cr. "Probably this epithet stands in connection with the goat Amalthea. For the Greeks it was a sublime idea, and probably expressed the perpetual and close connection of Zeus with eternal nature, in which he had already stood as a child." St. — *τίρως*. "Achilles addresses her, not as a goddess, but simply as the daughter of Zeus, in order to express that he thereby distinguishes her from every other goddess." St. — ἦ ἦ. ἦ is sometimes used as an interrogative, in the sense of *is it?* "It is often used when the person asking the question answers conjecturally a preceding question." Cr. — ἀλλά gives animation to the expression. — ἴα, *out, I will speak out*; adverbial. — εἶ with the force of a *proseum*. — ἀντιπερλήγου. Abstract nouns are often put in the plural, as if they embraced in one view a number of instances or acts. Probably the conception in the poet's mind was of many single acts of insolence, out of which the abstract idea of insolence grew. — ἄλλω, *conj. ser.*, expressing a conditional future, or something which from the present condition of affairs may be expected to happen. This condition is more fully expressed by the addition of the particle *εἰ* or *ἄν*. — *Σοφίῳ* here means *life*.

210. *μυθί* = *καί μὴ*, *and do not*.

211. ἀλλ' ἦρα, *but yet*. It introduces something which is conceded, after something else has been forbidden. — εἰ ἴσταις εὖ = *ἄρα εἴσταις*, *as it shall be*, i. e. *as occasion shall serve*.

212. εἰ δὲ καί, *and it shall be accomplished*, *too*, i. e. *not only said, but done*; *καί* emphasizes the declaration.

213. *καί ποτε*. The sentence introduced by these particles expresses what it is that is to be fulfilled, and therefore, logically speaking, the *καί* is not needed. Without it the sentence is, *Some time there will be bestowed on you thrice as great splendid gifts, in atonement for this insult*. But, in the freedom and flow of the *Epic* style, the connection of thought and expression easily changing in the poet's mind, the sentence which describes the mode in which the fulfilment or satisfaction is to be made is joined by a connective particle, *καί*, to the prediction of the fulfilment: — *But I will speak out to you, and that which I say shall be fulfilled, AND some time thrice as great splendid gifts, &c.*

216. σφαιτέρῳ γι. The dual possessive, referring to Here and Athena. — *εἰρόμεσθαι, to obey, to observe.*

217. καὶ μᾶλα τιε = καίτιε μᾶλα.

218. μᾶλα εἴ ἑλλου ἀβροῦ. The particle εἴ is used in the Epic language to express the mutual relation of different members of a sentence; *whosoever obeys the gods, him too they willingly hear.* The imperfect here is used as an aorist, to designate a repeated or customary action.

221. βεβήκει. This pluperfect is sometimes said to be used in the sense of the imperfect; but that is not exactly the case. It denotes her instantaneous disappearance; *she had gone.*

225. The abusive epithets in this line are characteristic of the violence of Achilles, and of the heroic age; literally, *heavy with wine, having the fur of a dog, but the heart of a stag.* The stag was the symbol of cowardice.

227. λήχουδ' ἵππαι, *to go into an ambush, to lie in ambush.* The Homeric Greeks regarded this as a proof of bravery quite as great as fighting in the open field.

228. αἴε = θάνατος. — εἶδεναι = φαίνεσθαι.

229. ἰ. A particle of affirmation used ironically.

230. ἴεντι. The antecedent demonstrative is understood, — *from him who.* — εἶδεν, gen. The force of the genitive here is, according to Nāgelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive.* The relation of opposition usually takes the dative, though often also the genitive.

231, 232. Δημοβίβης....λευβήσας! According to Eustathius, εἴ must be supplied; then translate, *Thou art a people-devouring king, since thou reignest over the worthless, or thou wouldst now have injured for the last time.* This is not quite satisfactory. It is better to consider δημοβίβης βασιλεύς as an exclamation in the nom. for voc.; the particles εἴ γάρ do not easily adapt themselves to the above translation; εἴ is the particle of asseveration, and γάρ hints at something to be mentally supplied: "I will tell you this, for assuredly thou canst not be allowed, so far as I am concerned, to do any thing wrong; this is the last time thou shalt insult me." Perhaps the ideas and connection are something like this: — *People-devouring king! for thou devourst the people over whom thou reignest, and who are so object as to submit to thee; I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me.*

233-239. ἰστί, with adverbial sense, *therefore*, i. e. in addition to, or confirmation of, my words. — ἔκαστο. The chiefs were accustomed to swear by the sceptre, as the sacred symbol of power and justice. The description of the sceptre, then, gives force by the details of its origin, and the purpose for which it is used gives force to the oath. — *σφεί, used adverbially, round about.* — χαλκός. The material put poetically for the instrument. — *σφεί Διός, at*

the command of Zeus, or under the direction of Zeus, by his authority. — *εἰσέταται* for *ἔειπεναι* = *ἔειπεναι*, syncopated form of the pres. mid., *guard, sustain, administer*. — *ἰ δὲ... ἴκενος*, and it shall be a great oath for you; i. e. great or fearful for the consequences it shall entail upon you.

240-244. *Ἀχιλλῆος ἀσθή*, longing for Achilles, gen. of cause, on account of. — *ἔσται* takes the accusative without a preposition, *shall come upon*. — *σήμερον*, emphatic, *all*, without exception. — *οὐδὲν*, not at all, expressive of the entire impossibility of helping them. — *ἰδὲν' ἐν*, Epic for *ἴσταν*, *when*. — “*ἰδὲν* in the relation of cause is constructed with the genitive, in connection with passive and intransitive verbs, to indicate the person who is the source or originator.” K. It may be rendered here, *at the hands of*. — *ἀμύξειν*, *thou shalt gnaw*. — *ἴσ'*, i. e. *ἴσται*. “With *ἴσται* an argument is maintained; but with *ἴσται* the circumstance is set forth, with which the occasion of a complaint, anxiety, &c., is given.” Nitzsch. *ἴσται*, *when*, in this connection is equivalent to *inasmuch as*. — *εἰδὲν*, *in no respect*.

245, 246. *σφρι*. Adverbial, for the more precise limitation of the dative *γαστήρ*, a dative which expresses the object towards which an action tends, but not the direct object. The dashing of the sceptre to the ground is in keeping with the passionate character of Achilles. Such proprieties are always observed by Homer. — *εἰσαγεμίον*, *pierced, studded*. “Even in the midst of an animated narrative, the poet, with Epic repose, assigns to the sceptre an apparently unimportant epithet, precisely as if that were of higher significance for the picture.” St.

248. *ἀνέσταν*, *sprang up*; a stronger expression than *ἀνίσταν*, which often stands in a similar connection.

249-253. The description of Nestor's eloquence is strikingly picturesque. *εἰς καὶ ἀπὸ γλῶσσης*, and from his tongue. *καὶ* connects the more particular description of this line with the general one of the preceding. Observe the flow of the verse, and the manner in which the sound corresponds to the sense; the rhythm beautifully represents the thoughts. — *εἰς*, to him. The dative is often used to express the relation of *in the time of*. Here translate, *in his life*, or *in his day*. — *ἠφθιμῶς*. This form is sometimes explained as a syncopated aorist (*ἠφθίμωτος* instead of *ἠφθίμωτος*); but the common explanation, that it is pluperfect, is better; *had perished, had died*. — *πρότερον*, *before*, i. e. in relation to the present moment, in the earlier part of Nestor's life. — *εἰσέθεν* (for *εἰσέθεναι*) *ἐξ' ἑλισσεν*. According to some, a *hysteron proteron*, such as sometimes occurs in the artless style of the Homeric poems. But, as St. remarks, two generations are here spoken of; one, of those who grew up (*εἰσέθεν*) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), *ἑλισσεν*. Then came the third generation, with whom he was

now reigning. This would make Nestor some eighty years old. — *εἰς ἄστυ*, Epic form for *εἰς ἄστυον*.

254-284. This speech of Nestor is very happily conceived. He begins with expressions of sorrow for the discord of the kings, which will be a joy to the enemy. He calls on them both to listen to the voice of his long experience, and reverts to the past, to show that greater men than those with whom he is now associated have heard and respected his counsel; and, like an old man recalling the scenes of his youth, he dwells at perhaps unnecessary length upon his earlier exploits. The result of the whole is very urgent advice to the chiefs to be reconciled. — *ἴσασθε γὰρ ἴσασθε*. *ασ* or *ἴσ* in the concluding clause, with *εἰ* in the antecedent; *he would, if he should*. The verb in the singular agrees with the nearest nominative. — *εἰς ἄστυον ἔβη*. The verb *εἰσβήσασθε* is constructed with the accusative of the thing learned, and the genitive of the person of or from whom it is learned. — *μαρτυροῦμαι*, Epic lengthened form of *μαρτυρίσκω*. — *εἰς ἄστυ*, i. e. *εἰς ἄστυον*, which takes the genitive of comparison, *Δαναῶν*. — *βουλή* means both the place of council, and the deliberation or advice itself. — *μάχιστα*. An infinitive used as a noun, constructed like *βουλή*. — *ἀλλὰ*. Used in exhorting or rallying. — *ἄμφω δὲ*. The particle *δὲ* in the simple constructions of Homer often connects a clause which in fact states a reason, as a mere addition, the logical relation being left for the hearer to make out from the general bearing of the discourse. Thus *δὲ*, and, implies in this place, *γὰρ*, for. — *ἄνευ γὰρ ἔσσι*. *ἄνευ* connected with *ἔσσι* has the indefinite meaning, *many a time and oft*. — *καὶ ἀξιότατον, ἐσσι καὶ βέλτερον*; i. e. bold and strong as you think yourselves to be, I have associated with your betters. — *ἄγε*, and *they* never; *γε* emphasizes the pronoun. — *εἰ γὰρ ἔσσι* introduces the ground of the assertion that the men of former times were superior to the present. Observe the repetition of the particle *γὰρ*, a repetition not uncommon in the artless flow of the Homeric style. — *εἰδήθησαν*. The aor. conj. used as a future, but not as an absolute future. It expresses that something may or may not be expected, judging from the present state of affairs; that the speaker thinks something likely to happen. — *Ἰον*, for *Ἰων* Ἰων. The relative and the subject of the relative are drawn by attraction into the case which is governed by *Ἰον* and *Ἰων*. — *Πειρίβοιός* was the king of the Lapithæ. The fight of the Lapithæ and Centaurs, celebrated in song, legend, and art, took place at the festival of his marriage with Hippodamia. The Lapithæ were an ancient tribe of Thessaly, round Mount Pelion. — *ποιμήν* *ἄνακτος*, shepherd of people, a very common Homeric designation of a ruler, drawn from the pastoral life in the East. — *κατέσταντο μίον*. According to St., *μίον* = *μίον*; rather correlative with *καὶ* in the following clause. — *φάρεσι* = *Φαργίσι*, i. e. the Centaurs. In Homer they appear as a savage tribe, living near Mount Pelion. The

fabulous representation of the Centaur, as half man, half horse, is unknown to Homer. — ἀπίστευτον, i. e. αἱ Λαῶναι τοὺς κενταύρους. — καὶ μὲν = καὶ μὲν. — ἰξ ἀπίης γαίης. “By the equivalent expression τηλέθου, the words ἰξ ἀπίης γαίης, which are clear without this, are still further explained with Homeric minuteness.” St. The epithet ἀπίης is by some taken for the name by which Peloponnesus was at a later time designated, especially in the dramatists. But a comparison of the passages where it occurs in Homer (see Od. VII. 25, XVI. 18) shows it to be derived from ἀπῆ, and to mean *distant*. It has, moreover, a short *a*, while the geographical name, Ἰωνία, has the *A* always long. — καλίεστε γὰρ, for they summoned me, i. e. caused me to be summoned to their aid. — κατ’ ἑμ’ αὐτόν. St. says κατὰ here means κατὰ δύναμιν, according to my power; but κατὰ σφίς, II. 366, apparently a similar construction, means *by themselves*. If κατὰ has a similar meaning here, it must signify *by myself*, i. e. not in the mass, but conspicuously on my own account, as it were. — ζῆσιον for ζυῖσιον. “The meaning of this verb, to attend to any thing, comes from the original signification, to bring together, to put together; to put together in the mind = συν-εἶδησθαι Σερμῆ. — αἰθερόν τι μῦθος carries out the sense of βεβλήσιν ζῆσιον. — ἀγαθὸς πρὸς ἴον, not though being good, but being very good; i. e. you are too good a man to think of doing so wrong a thing. — ἴμοισι, equal, i. e. to that of Agamemnon. — ἴμαρες, 2. perf. of μίջεμαι, participated in, shared. — σκεπητοῦχος, sceptre-bearing, i. e. reigning. — κερειός, strong, mighty. — φέριστες, superior, not in physical strength, but in power. — εὐ δὲ. The vocative is often followed by a clause connected by a particle, as δὲ. — ἀνὰ θεὸν ἴγωνι, but I, i. e. even I, not a common man, I supplicate you. — “ἀνὰ θεὸν and ἀνὰ θεὸν stand always at the beginning of a sentence, and express something astonishing or surprising, or a sudden transition, or a hasty movement.” K. — Ἀχιλλῆϊ μίθισιν χίλον, to give up your anger against Achilles, or to give up in favor of Achilles your anger. Dativus commodi. — ἰενοὶ πολέμοιο, the bulwark of war, or defence against war. The construction of πολέμοιο here is the same as in Æschylus, Ag. 899, Felton’s ed., σκία Σελήνης κυνίς, a shade protecting against the dog-star.

286. Observe the force of the particles καὶ δὲ...γι. They imply that the truth of all that Nestor has said is fully admitted. — ταῦτά γε, these things indeed, implying that there are other considerations, not touched upon by Nestor, which would put a different aspect on the affair. — κατὰ μείζαν, according to right, truly.

298, 299. κερταίω, ἀνάσσει, and σημαίνει are not tautological. The first properly means to have power over, but not necessarily to exercise it; the second, to exercise kingly or princely power; and the third, to command, for instance, as a military chieftain. Agamemnon uses these different

words to describe as strongly as possible the excessive ambition of Achilles.—*ἃ, in respect of which.*—*οὐ*. The indefinite *οὐ* is often used in the sense of *many a one*. Translate here, *in respect to which I do not think there are many who will listen to you*. Agamemnon means of course to say, that he does not intend himself to concede these points to Achilles.

293, 294. *Ἰ γάρ.* *γάρ* implies some unexpressed thought in the mind of the speaker. "I have done what is right, *for*."—*εἰ δέ, if forsooth.*—*οὐκ ἴσθης = ἐν οὐκ.*

295. *ἄλλωσιν δέ.* *δέ* with indefinite pronouns emphasizes them. Here it gives an ironical turn to the thought; "others, if they are fools enough to obey you."—*μὰ γάρ* in reference to *ἄλλωσιν*, "command others, *for* you shall not command me."—*ἴμενοι.* The particle *γ* gives the pronoun a special emphasis; "whatever you may do with others, *me at least* you shall not."

296. *ἴγωγ'*, like *ἴμενοι*, is emphatic, and amounts to a repetition of the emphatic refusal.—*ἔτι, still, for the future, any longer.*—*ἵνα, I intend, not I think.* The purpose of Achilles is not doubtful. His mind is made up.

297. *ἰὸ φέρον.* "In our mode of speaking, we should give more heed to the motion or direction of the action (expressed in *βέλλω*) than to the rest which follows it, and should rather expect the construction *εἰς φέρον*. The Greek, however, dwells upon the motion, but regards also the state of repose which follows upon the motion, however inappropriate the verb used in the sentence may be." St.—The middle form of *βέλλω* (*βέλλομαι*) indicates an action that refers to the subject.

298. *χρησὶ μίσι;* as if an antithesis with *δέ* were to follow; but, as in many other cases, no correlative clause corresponds to it. The particle *δέ*, however, in v. 300, introduces a whole sentence which is correlative.—*εὖτε* expresses a confident assertion.

299. *εἰ δ', ἔγωγε μίσι,* a Greek idiom, to be explained by supplying the ellipsis thus, *But if you choose, or wish, come on, &c.* *μίσι* strengthens the command or summons.—*καὶ εἶδε, these also;* not Agamemnon alone, but all who are present.

300. *αἰδέσθαι.* The connecting particle *ἔρα* or *γάρ* is omitted, and the omission adds to the impetuosity of the language of Achilles.

304-311. *οὐ γάρ,* *these two;* the particle gives emphasis to the pronoun.—*ἀντιθέτως ἰτίσασθαι, opposing words;* i. e. violent words on both sides.—*Πηλεΐδης μιν,* followed by the correlative, *Ἀργείδης δ',* v. 308.—*ἔρα* has a special meaning here. It signifies that the statement describes the carrying out of a previously formed determination, *in accordance* with which a certain thing is done.—*ἔνα δέ, adverbial, and on board.*—*εἶπε ἔγων, seated her,* i. e. *led her to a seat.*—*σελόμηντι,* the constant epithet of

Odysseus, indicating the intellectual ability with which his measures were devised, and the wisdom of his counsels.

312-317. *αἰ μὲν*, followed by *λαοὶ δ'*. — *ὕγρὰ πίδακος*, *watery paths*. There seems to be a difference between the neuter plural *πίδακος* and the masculine form *πίδακος*, inasmuch as the former signifies more commonly a number of parts combined into one whole. — *ἀπαλομαίνομαι*. "Here we are to understand a symbolical purification from guilt. The Grecian host had become polluted by contact with the bodies of those who had died of the plague, and at the same time by the offence of Agamemnon, and must, therefore, purify themselves before the act of sacrifice." Näg. — *καὶ εἰς ἅλα λόμμεν ἱελλων*. The water of purification was cast either into the sea or a river, or, in the absence of both, was buried in the ground, to indicate symbolically the entire removal of the guilt. "The imperfect, *ἱελλων*, is used to denote the momentary action, which it expresses as operating and effective afterwards." St. — *ἱεστίμβας*. The hecatomb, as its derivation indicates, meant originally a hundred cattle; but before the Homeric age, it seems to have acquired the general and metaphorical sense of *sacrifice*. — *σπῆθ' ὄν'*, *along the shore*, indicating that they were scattered over the beach. — *ἀεργίους*, from *εργία* = *καρπός*; meaning, therefore, *fruitless, barren*. "The epithet here stands in no very close connection with the action, but serves to excite a naive secondary conception, and therefore merely an agreeable entertainment for the fancy of the hearer or reader." St. — *ἑλισσάμεναι περιῶ πᾶσιν*, *whirling itself round in the smoke*. *περιῶ* is often used to indicate objects *within* which any thing occurs.

318-321. *εὐ* = *καὶ*. — *κατὰ σφεαίης*, *throughout the camp or army*. — *οἷδ' Ἀγαμέμνων*, but *Agamemnon did not*; i. e. notwithstanding the purification and the sacrifice, Agamemnon did not cease from his wrath. — *ἐπισηύων*, *had threatened*. *ἐπισηύω* takes the acc. of the thing threatened, and the dat. of the person. — *ἅλλ' ἵστα*. In two clauses following each other, the subject is often emphatically repeated by *ἵστα*, to indicate clearly the identity of the subject in both. — *ἑταίρων θεράστων*. The heralds were servants of the king, both in public and domestic affairs.

322-325. *ἔγχεον*. The infinitive stands with verbs of going, sending, &c., to denote a purpose or end. — *Εἰ δὲ καὶ μὴ δόξω, ἵγρ' ἂν καὶ ἄσπετος ἴλωμαι*, see *ante*, v. 137. — *καὶ* emphasizes the comparative, *even worse, or and it shall be worse, too, for him*.

326-333. *σφεδία*. "There are in Homer many imperfects, which appear to stand for aorists. But they have lasting effects, for the language uses the imperfect, when actions, momentary in themselves, are to be represented as operating afterwards in the past." Näg. — *κατατετόν ὕπν' ἰπὶ μύθεον ἱελλων*. "The Greek words by no means signify merely to *doze* a speech. These

words of the original can rather be understood of the threatening tone with which Agamemnon spoke them, and which was wholly applied to the substance of the words he had already spoken." St. — *έπιστοι*. "The poet looks, as it were, into the inmost thoughts of the heralds, who naturally would not dare to express their reluctance to such a charge." St. — *βέβησ*, Epic for *έβέβησ*. — *έσι* with *ισιέσθω* limits more exactly the relation denoted by the acc. — *ετι...και*. These correlative particles indicate the close and necessary relation by which the two clauses are connected with each other. — *ετα*. "This particle indicates the impression which the angry countenance of Achilles made upon the heralds." Hart. — *εωγε*. *γε* emphasizes the pronoun. — *εταβέβησσι και αδιεμειν*. The former refers to the terror they felt at the sight of Achilles, and the latter to the respect they generally entertained for his person. *αδιεμειν*, an old poetic form, from which the common form, *αδιεμας*, is derived. — The object of *εγνω* is understood, and is to be inferred from the connection. He knew *what they had come for, or the whole matter*. — *εγω εν φρεσι*, in his own mind.

334-344. *χαιρεισσι*, the usual form of salutation and farewell. — *Δις εγγυελασιν*. Heralds were called messengers of Zeus, under whose protection they stood. They are also called *Δι φιλων*, VIII. 517. — *εδδ και*. Usually the particle *εκαι* precedes *εδδ*. The particle has no relation to the disjunctive *ε*. — *εσθιν* is here the dative dual of the third person. — *εω δ' αινω*, not the same, as the words usually signify, but *εωσθιν αινω*, these very persons, these two heralds, the involuntary instruments of the wrong, shall be my witnesses. — *επις ετι*, on the part of, acknowledged by, or before. — *επιστοι δ' αει*. *ε*, i. e. *εδδ*. Wolf and Spitzner connect this directly with the preceding sentence, *Let them be witnesses of the wrong I have received, if, indeed, hereafter there should be need of me to avert from the others unseasonably destruction*; implying, of course, that he will not grant them his aid; i. e. the apodosis is to be supplied. St. considers the clauses, *επιστοι δ' αει...γιγνεται*, and *εω δ' αινω...εσθιν*, as correlative. *If ever there should be need, &c., then let them be witnesses*. Voss supplies *εωθεν* with *μαρτυρησιν*, and begins a new sentence with *επιστοι*, the final clause of which is wanting. "Let the heralds be witnesses of this oath, if ever again there should be need of me to avert destruction, then!" The sentence must be supposed to be filled out by a look or gesture. — *ε γεγε*. *γεγε* introduces a ground for an affirmation, which is here to be supplied from the connection; "this certainly will happen, for, in truth," &c. — *εδδ ετι*, nor in any respect. *ετι* is not the object of *εδδ*, but *εωσθιν*, inf., depends upon it; *know how to comprehend or look into*. — *εσθιν*, in what way, by what means. — *ει... Αχαιοι*, they, the Greeks.

348. *ε* = *αει*, she; followed at some distance by *γεγε*, like *ει... Αχαιοι*

349. *δακρυόενς*. "Achilles wept, not on account of the separation from his Briseïs, but for the dishonor done him by taking away his guerdon. Tears were no disgrace to the Homeric hero, for he openly expresses his pain and sorrow." Cr.

350. *λευκῆς, θύωνας*. These epithets must be understood as applied to different views of the sea. The first is *white* or *foaming*, i. e. near the shore; the second, *dark-colored*, describes the appearance of the deep water at a distance. The epithet *θύωνας* means properly *wine-colored*.

352, 353. *ἰσὺν...ἰσχυροτάτην*. The particle *γὰρ*, as usual, serves for emphasis, and to express more strongly that Thetis is really his mother. The particle *εἴς*, repeated, presents some difficulty. Nägelsbach says, — "The *εἴς* with *μυνηθέμενος* is simply *very*. That with the following *εἰμὸς* is the Latin *utique*, *through*, *entirely*. For *utique* signifies properly *uticunque* *res est*; i. e. *at all events*; but *εἴς*, according to its fundamental signification, *very*, when it is used in the expression of a claim, demands that to which it is joined (i. e. that which is claimed) *entirely*." He explains the passage, — "Since a long life is denied to me, an honored one should be my portion." Taking into view the particles *γὰρ* and *εἴς*, I think the exact sense of the passage is, *Since you certainly bore me, though being short-lived* (implying an antithesis between the shortness of his life and his divine birth), *Zeus certainly ought to bestow honor upon me*; *εἴς* after *εἰμὸς* meaning *above all things*, or *for special reasons*, i. e. for the twofold reason, the shortness of his life, and his being the son of a goddess. "The present participle *ἰόντα* indicates absolute certainty, independent of the future." St.

354. *οἰδὶ*. To be connected, not with *με*, but with *εὐρέειν*, *not even a little, not at all*.

356. *ἔχου*, when joined with an active participle, generally implies a continuance of the action, *he has taken and still possesses*. — *ἀπώρεος*, i. sor. from *ἀπεριζέω*, or *ἀπυρέω*. "It seems originally to have been pronounced *ἀπερρέω*, and from this the form *ἀπερρέω*, *ἀπυρέω*, to have arisen." St. Thiersch remarks, — "The greater part of the grammarians have not been prevented by the unusual vowel change, *-αυ*, *-ου*, from considering these participles (*ἀπώρεος*, *ἀπυρέμενος*) as the aor. 1. of the simple verbal stem. Undoubtedly such single cases of an uncertain stem vowel, or vowel change, are perfectly consistent with the nature of an ancient language before the times of the art of writing and of learning, when analogies were forming, but were not so definitely present to the mind of each individual as they became afterwards."

359. *ἀλλίς*, gen. of separation.

360. *καί μιν*. "The particle *ἔπειτα* is very often used in the Epic poems, particularly in narrating events that follow closely upon one another, to con-

next together thoughts which from their intimate union make a whole." Hart.

361. *In ε', entirely out.* She said what she had to say, and said it out entirely. — *ἐπίμαζεν.* Not always called him by name, as the etymology would seem to indicate, but simply addressed him. But Näg. says, "*ἐπιμαζεν, to utter the name of a thing.*"

362. *εἰ....εἰσέει.* "This use of language is especially a property of Epic poetry, and to be explained by the simplicity of childlike speech, in which ideas that in a more correct style are made dependent on each other, are placed in the relation of coördination with each other." K. — *εἰ* and *εἰσέει* may be said to stand in a sort of apposition; i. e. the whole, *εἰ*, and the part, *εἰσέει*, being put in the same construction.

363. *ἔλαθον, speak out.* — *ἔδοματ',* Epic for *ἔδοματ'.* — The reply of Achilles is a fine specimen of simple, unaffected narrative.

364 - 412. *εἰς.* The pronoun *εἰς*, when it means *wherefore*, and its correlative *ὥρ*, because, sometimes add the termination *α*. — *ἀγαγίον*, conj. in a doubtful question. — *ἱερόν*, sacred. "The poet calls countries, cities, and islands sacred, in so far as they stand under the protection of a god." Cr. But St., — "In order rightly to understand the meaning of this adjective in such a position, we must consider that even the walls of Thebes and the pinnacles of Troy are also designated by it; cf. IV. 378, XVI. 100. It is also applied to other objects which have no special holiness, nor any sort of reverence; for example, to *ἡφαιστ',* cf. XVII. 464, and even to a fish, XVI. 407; and is explained by the Scholiast by *μυρία* and *θεομαρτύριον*. Homer applies it to several cities; but it can by no means be regarded as a predicate, universally applicable to all cities." It may be remarked, that the idea of sacredness, in an early and simple age, would naturally be connected with a great variety of objects, whether works of nature, or results of the ingenuity of man; more particularly to any thing great, surprising, or overwhelming, but by no means limited to objects of this uncommon description. — *ἡγοματ'.* "By the interchange of the aorist with the following imperfect, the poet brings out the light and shade on this historical picture; for the imperfect paints the event and allows us to dwell upon it; the aorist, on the contrary, places the less important and quickly passing action in the background. This narrative is, therefore, a clear proof, that, even in the earliest times, cruel and barbarous deeds had already been committed on that enchanting coast." St. — "*εὐδὲ μίτ' = εὐδὲν μίτ'.*" St. *μίτ'*, however, is rather to be regarded as correlative with *ἦ* in the next verse. — *ἐκ τῷ ἔλατ',* and they chose out, i. e. out of the whole mass of booty. "It belongs to the organic development of language, that originally the simple verbs and the prepositions adverbially used should be separate and independent. If

was not until a later period that they were united into one word." St. — vv. 371–380, see *ante*, v. 12, *seq.* — The verb $\delta\alpha\iota$ takes the acc. and dat. — $\iota\sigma'$ 'Αργείους. The dative is not here constructed with the preposition, which only indicates the direction of the shaft. — $\epsilon\iota$ $\delta\acute{\iota}$ *vv.* The particle *εἰ* is here simply a particle of affirmation or explication. — $\iota\omega\sigma\sigma\acute{\omicron}\nu\tau\epsilon\rho\alpha$, *one after the other, in rapid succession.* — $\alpha\iota\beta\rho\iota\alpha'$ $\iota\gamma\acute{\omega}$. Achilles here assumes to himself what had been proposed by the prophet. — 'Ατρείδων, a rarer form for 'Ατρείδης. — $\chi\acute{\omicron}\lambda\omicron\varsigma$ $\lambda\acute{\alpha}\beta\epsilon\iota\tau$, *wrath seized him.* "This turn of expression denotes the overmastering wrath of Atreides." St. — $\delta\acute{\iota}$ $\delta\acute{\epsilon}$. "The particle $\delta\acute{\epsilon}$ connected with pronouns expresses only distinction, importance, &c." St. — "The signification of $\epsilon\iota\sigma\iota\lambda\epsilon\mu\acute{\iota}\sigma\epsilon\iota\varsigma$ indicates, that, under the term $\mu\acute{\iota}\theta\omicron\varsigma$, not merely a word, but still more, an action, viz. that of taking away, which Agamemnon had it in mind to commit, is to be understood." St. — $\epsilon\theta\eta$ $\mu\acute{\iota}\theta\omicron\varsigma$, *her indeed*; i. e. Chryseis. — $\epsilon\theta\eta$ $\delta\acute{\epsilon}$, *but her*, i. e. Briseis. — $\text{Ἰσαν} \dots \delta\omicron\gamma\omicron\upsilon\sigma\tau\epsilon\iota\varsigma$. "By this position of the participle, the departure from the tant is represented as the principal action, and the proper predicate of the sentence, *they led forth*, to a certain extent as a secondary circumstance." St. — $\pi\epsilon\rho\iota\sigma\chi\epsilon\iota\alpha$ $\pi\epsilon\rho\iota\mu\chi\iota\sigma\theta\alpha\iota$ $\epsilon\mu\omicron\varsigma$, *to cling round one, to embrace him*; hence, *to protect or guard him.* In this sense, the verb takes the genitive. — $\iota\tilde{\omega}\varsigma$, gen. from $\iota\tilde{\omega}$, *brava*. Some editors read $\iota\tilde{\omega}\varsigma$ aspirated, from the possessive $\iota\acute{\omega}\varsigma$, which is sometimes used for the first or second person. — $\text{Ἡ Ἰωυ} \dots \eta\iota$ $\kappa\alpha\iota$ ἰεργῆ , proverbial; equivalent to *word and deed*; but literally, *either by word, or by deed also.* — Πολλὰνὶ γὰρ οἶα , &c., *For often have I heard you boasting in the house of my father*; i. e. in the palace of Peleus, the father of Achilles. — ἴε' ἰφροθά . "In similar cases, when a repetition of an action is to be understood, ἴε stands with the optative. Here, therefore, no repetition is indicated, but only a single instance. — $\delta\omega\iota\lambda\acute{\omicron}\nu\tau\alpha$, mid., *cause to be released*; i. e. by calling Briareus to her aid (*to release* by personal effort would be expressed by the active voice). — ἑκατόγχιμοι , *the hundred-handed.* According to Hesiod, Theog. 149, there were three hundred-handed giants, Kottoe, Gyes, and Briareus. Briareus means *the strong*. In several places, as here, the poet speaks of one name being given by the gods, and another by men; the explanation of which is, that the former is an older, perhaps obsolete, word; the latter, the word in present and common use. — ἰς μακρῶν "Ὀλυμπον." "These words denote the absence of Briareus from Olympus somewhat more definitely, and are not, therefore, superfluously used by the poet." St. — οἰδὶ ε' ἰθασαν , *and also they did not bind him*; object of the verb, $\Delta\iota\alpha$, *Zeus*, understood. — $\lambda\alpha\theta\acute{\iota}$ $\gamma\acute{\omega}\nu\iota\omega\varsigma$. Suppliants threw themselves at the feet of the person to whom the supplication was addressed, and embraced his knees with one hand, and touched the chin with the other. — $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\pi\epsilon\rho\iota\mu\epsilon\tau\alpha\varsigma$.

The ships were drawn up on land stern foremost.—*ἐμφ' ἔλα.* *ἐμφ'*, with the accusative, in expressing a relation of place, often signifies *along*, as here.—*αυτομήνονας*, present, *falling* or *perishing*. The force of the present here is to denote the falling of the Greeks as contemporaneous with their being cooped up between the ships and the shore.—*ἰσχυρόντων*, ironical, *that they may enjoy their king*.

413-427. *εἰ* *vs.* This particle is often used in impassioned questions.—*αἰνά*, adverbially, *under an evil fate*. *αἰνά* for *αἰνάς*, neut. pl. for the adverb.—*αἰὲ ἔριλις*. The 2d aorist of the verb *ἐρίλλω*, joined with an infinitive, is often used to express a wish, determined by the person of the verb; *αἰὲ ἔριλις*, *would that I had or might*, according to the infinitive; *αἰὲ ἔριλις*, *would that thou hadst*, &c.—“*ἡσθαι* expresses the idea of repose and in-door life.” St.—*ἔσι vs.*, *since to be sure*.—*μίνυθά πτε, εἴτε μάλ' αἰνά*. These two expressions repeat the same idea, the latter negatively. It is a form of speech, particularly among the Ionians, which is used to strengthen an affirmation.—*ἔωλας*, impf. of *εἰλεμαι*. This tense is said to be often used in the sense of the present; but it is unnecessary to force this meaning upon it. Translate, *not thou wert*, but *thou wast*, or rather, *thou wast born or destined to be*.—*εἴ*, *accordingly, thus*.—*κακῇ αἰσῶ*, not exactly *to an evil fate*, but rather, since it is a dative expressing the relation of condition, or the circumstances under which an event takes place, *in or under an evil destiny*.—*εἴμ' αἰνά*. “*Alius apud Homerum usus nominis αἰνάς* ille est, quum significandæ caritatis causâ, aliquis ipse aliquid fecisse dicitur. Et hujus generis exempla exstant plurima.” Hermann.—*Ζεὺς γὰρ*. Zeus is here represented as going to the ocean, which, according to the Homeric conception, was a mighty stream flowing round the earth upon its outer edge, for the purpose of being present at a festival among the Ethiopians, who were imagined to dwell on the eastern and western border; *ἰσχυροὺς ἀνδρῶν*, *the remotest of men*, *Odyssey* I. 23, 24.—*χθιζήθεσθ*, *went yesterday*. Adverbial relations of place and time are often expressed by adjectives. “The poetical language in general prefers, but for the most part in designations of time, adjectives to adverbs, on account of their greater picturesqueness and energy.” Bernhardt.—*κατὰ δεῖνα*, *for the purpose of a feast*; *κατὰ* with the acc. is often used to express the relation of end or purpose.—*δοδεκάτην*, i. e. *ἡμέραν*.—*σοι*, *for you*. The force of the pronoun is to express the direct reference of what is said to the person addressed.—*Ὀβλυμώδη*. “The local termination *δη*, in the Epic language, often gives a special emphasis to the flexion of the accusative, and is used to designate the local relation of *direction whither*.” St.

428. *ἑσθίοντα*; “without any further indication of the place into which she disappeared. The swift departure of Thetis from her son, and

the omission of all that a mother may be supposed to have to say to a son far removed from her, shows that the poet speaks with great precision only of that which belongs to the delineation. The form *-ατο* has probably crept in by an easy analogy, and *ἰκόνια* ought everywhere to be written." St. Spitzner has accordingly adopted it into his text.

430. *βίη ἰκόνια*. The sense is, *by an act of violence done to me unwilling*.

432 and the following describe the process of disembarking from a ship.—*ἰστία μὲν ἐσθλάσαντο*, they furled the sails, and placed them in the ship.—*ἰστὸν δ'*, &c., and placed the mast in the case (*ἰσθόδιον*), or, according to others, rested it against a prop or pole.—*αρεσίνουσι ἐφίπρις*, lowering it by the ropes; these ropes passed from prow to stern, through a pulley at the top of the mast.—*εἰς ἔρπον*, &c., and forced it (the ship) to the landing-place with the oars.—*εἰς δ' ἰβάς*, &c., and let down or threw out the weights, which served for anchors, and were attached to the prow.—*κατὰ δὲ πρῶμῶσι*, and fastened the cords or cables from the stern, which was drawn up on the shore.—*ἐπὶ ἰηγμῖν*, upon the shore, literally, upon the breaker.

449. *Χειρὶψάσαντο*, &c., they washed their hands, which was the first ceremony in sacrifices.—*εὐλοχόνας ἀνίστονα*. These were the cakes of salt and barley, "which were crumbled between the horns of the victim, on its back, and the parts dissected for burning, and also upon the altar before it was sacrificed." Robinson's Gr. Antiq., p. 206.

459. This and the following lines contain a minute description of the sacrifice.—*αἰθέσαντο*, &c., they first drew back the head of the victim, so as to turn the throat upwards, then cut the throat (*ἰσθαξάντο*), and flayed the victim (*ἴδιον*). They then cut out the thighs (*μηροῖς*), which were appropriated to the gods, and covered them with fat (*πύση*) in double cauls (*διπρυχὰ πύσησαντες*), and placed upon them pieces of flesh taken from different parts of the victim (*ἀμφοδισήσαντο*), and the old man (the priest) burned them upon the cleft-wood (*σχίζης*), and poured on them the wine. And young men stood by, holding five-pronged forks (*πυμπόδωλα*) in their hands, which were used "for stirring the flesh, that it might be quickly and completely destroyed." Trollope.—*σπλάγγιν' ἰπάσαντο*; they feasted upon the entrails, including the spleen, heart, &c.—*Μίστυλλόν*, &c., they cut up the other parts, and pierced them with the forks, and roasted them skilfully, and took them from the forks.—*δαίτης ἴσης*, the equal or equally distributed feast.—The *κρητήρ* was a large vessel for mixing the wine and water, as the word indicates.—*ἰσιτίψαντο*, filled to the brim.—The word *ἰσάρεχισθαι* [*ἰσαρέχμιναι*] belongs to the worship of the gods, and refers to the solemn commencement of the ceremonial act, and signifies the taking of a portion, a *firstling*, for instance, for consecration, or that part of the wine

which is to be poured out in libation. — *διδάσκον*. These were the cups which the guests held in their hands; then *ἰσπελάμενοι δικάσαντες* means, *pouring out of the mixing goblet, into the cups, for the purpose of making a libation*. Nitzsch (*Odyss.* III. 340) says: — “The wine-bearer has the mixing vessel, the guests hold the goblets. The former, therefore, cannot *ἰσπελάμενος* with the goblets, but he had first to mix the fresh wine again for every new libation; then the wine-bearer approached each individual from the left to the right, and poured wine into his goblet. The wine-bearer is the *ἰσπελάμενος*, but the guests are properly those who pour the libation. The guests poured out, in honor of the gods, the first part (i. e. that which in the mixing vessel was first or uppermost), which they received, and then took for drinking *ἴσον ἤθελε θυμῷ*.” — *μολπή* here signifies *song* accompanied by the dance. — *Καλὸν αἰδουρῆσι πασιόνα.... Μίλωντος Ἐσάεργον, singing a beautiful psalm, singing (and dancing) the Far-shooter.* — *εἴρανε δαίμονα*, the main part of the idea is the pleasure of the god; and he joyed in his heart as he listened.

475 - 487. *ἤμος*, Epic for *ἴσι*. — *ὃν εἴρανε*, literally, *now then*; the particles introduce the statement with some emphasis. — *καμήσαντα*, *they lay down to rest*. The aorist describes a momentary action; here the single act of seeking repose. — *παρὰ*, *near, hard by*. — *ἠερινίους*, *Eos, born in the morning, the early dawn*. “The active signification, *lucem matutinam gignens*, contradicts both the etymology of the word, and the simplicity of the Homeric delineation. — *καὶ εἴρανε*, *then too*. — *ἀράγοντα*, *they put to sea*. The word is a nautical term, and is the opposite of *ναράγισθαι*, *to come to land*. “As the mast was not yet set up, and the sails were not yet spread, it is obvious that the imperfect tense expresses here the *conatus rei faciende*.” St. — The following lines give a spirited and natural description of the return of the ship. — *ἴσι*. The imperfect refers to the continuance of the action, implying that he *continued* to send them a favorable breeze through the whole voyage. — *εἰς τὸ Σ*. “By the particle *εἰς*, the setting up of the mast is placed in close connection with the spreading of the sail.” St. — *ἀμφί* is here adverbial. — *πῶμα*. “The singular form has sometimes a collective sense, for the more lively representation of the object, and takes the place of the plural form. That is, in the poetical mode of looking upon the subject, *plurality* is taken up and represented as a *unity*. Such a representation, however, manifestly contains something elevated, and hence is very well adapted to the poetical style.” St. — The dative *εὐρείῃ* expresses the relation of place, *near, beside, &c.*, without a preposition — *σπερμαίον*. “This adjective denotes, not a precise color, but rather the sparkling play of colors into each other. Even the sea itself (elsewhere called *δουρὸν κόραρον*, on account of the dark colors, comp. VII. 64), or its surface, receives this

epithet in Homer, II. XVI. 391." St.—*ἐνὶς ἰούσης*. "The present marks the lively delineation of the past event." St. It places the scene directly before the mind of the hearer.—*κατὰ κύμα, over the wave*.—*κατὰ στρατόν*. St. says that *κατὰ* here designates *motion towards the army*; and that the reading *μετά* would correspond much better with the connection of the circumstances. But the distinction seems to be, that *μετά* implies *motion in the direction of*, but *κατὰ*, in this connection, *actual arrival at*.—*ἐπ' ἑπιείκειοι*. *ἐπ'*, with genitive, among other things, implies the relation of *upon*; that *upon* which an action is performed.—*ἴμακα, prope*. It was the custom to draw the ships entirely upon the shore, and to secure them by long props.—*κατά, among*.

488-492. *μήνι, continued to be angry*.—*Διογενίης, Zeus-born*. The epithet, however, means, not literally descended from Zeus, but only *noble or illustrious*.—*Ὀδρεὶ ποσ'...ὄδρεὶ ποσ'*. "The repetition of the particle of time, *ποσ'*, expresses that he had never, in a single instance, taken part in an assembly or in a battle." St.—*παλιόσεντο*. "This imperfect has reference to a repetition, of which the *not entering* is made especially prominent. It is a peculiarity running throughout the old Homeric, as well as the Doric and Ionic dialects generally, that in the historical tenses, but only in the indicative mood, the syllable *σεν* or *σέμεν* is appended; cf. V. 788. The assembly, cf. v. 258, here receives the same epithet, *man-honoring*, that is elsewhere applied to the battle." St.—*φρονίθεσκε*, here active; sometimes neuter.—*φίλον κῆρ*. The epithet *φίλον* is said to be used in the sense of the possessive pronoun. This is not quite correct. In old English the exact equivalent, *dear*, is often used precisely in this Homeric way. It means more than *his*, and should be literally rendered *dear heart*.—*σφιόσεντο*. "This longing for battle stands indeed in contradiction with his voluntary withdrawal from all participation in the war. But probably the poet wished to place the *longing for the outbreak of a greater contest* still more in connection with the feeling of anger, in order to explain more clearly the *φρονίθεσκε φίλον κῆρ*, and his non-participation. The single small battles and the ordinary conflicts Achilles regarded the less the more he shut himself up, as it were, in himself, and was occupied with the longing for the outbreak of a greater warfare. Moreover the termination *σεντο* in this imperfect refers to a repetition of the longing, during his retirement." St. This explanation of Stadelmann is ingenious, but perhaps it will accord better with the simple spirit of the Homeric poetry to say, that, Achilles being naturally of a warlike disposition, his withdrawing from the war in consequence of a quarrel with Agamemnon could not abate his love of fighting in the abstract; on the contrary, the daily sight of the martial movements around him, contrasted with his own inaction, must have given

greater fierceness to the passion for war which was consuming him. This feeling was analogous to that of the Chourineur, so powerfully described by Eugene Sue, in the *Mystères de Paris*.

493-495. Ἄλλ' ἔτι δέ β'....καὶ εἶτι δέ. δέ has here a *determinative* meaning; β', = *then*, in the progress of a narration contains the idea of rapidity; καὶ has a connective force, joining the correlative εἶτι δέ closely upon the preceding. The combination of particles expresses the idea, *just as soon as something happened, just so soon something else happened too*. The day not only came, but the gods, too, returned to Olympus. — ἔρχεσθαι, *went first*, led the way.

496. ἔγ', *she, even she*. The particle γε has a recapitulating force. — ἀνελύσασθαι, with the acc., *not she ascended from the wave, but she went up the wave, she mounted the wave*.

498. ἐξέσθαι. "The Æolic and some other dialects have for the masculine in the nominative the termination *α* instead of *ος*. The Epic language also made use of this form according to the requirements of the verse." K. — ἔτι has here the signification of *ἀπὸ, apart from*. "The participle serves here to mark the situation or condition in which Thetis found Zeus. It was not the simple finding of Zeus which was the principal object, but the finding of him precisely in this condition, i. e. sitting alone." St.

499. ἀπὸ, dat., indicating the place where an action occurs.

501. οὐ' ἀντιθέτως ἰλῆσθαι. The genitive depends on the participle, not on οὐ', which is used adverbially.

508. οὐ εἴς. The particle has an enhancing force, and gives an emphasis to the prayer of Thetis; *you, as much as you are able*.

509. ἰσὶ Τρῳάσιν εἶθι, *bestow upon the Trojans*. — κλέος, *not victory, but lit. power, or strength*. "It embraces here every thing by means of which victory became possible, without meaning victory itself." St.

510. ἐφίλλασθαι. The present may be constructed with the aorist, εἰσέσθαι, because the latter signifies the doing of a single act, and the former a continued action.

512, 513. ὡς...ὡς. The first ὡς is used relatively, the second demonstratively; *as she had taken hold of his knees, so she held fast, clinging, literally growing to them*. ἰχθῆσθαι, in the sense of *to hold on*, is often constructed with the genitive.

514. Νημερτίς μὲν δέ. The particles μὲν δέ are often used with the imperative, nearly in the sense of *in short, or without more ado, on the spot*.

515. ἔτι = ἔτιοντι. — δέος, *fear*; put for object or cause of fear.

517-527. ἐχθῆσθαι. "Every kind of violent emotion occasioned by disagreeable occurrences is denoted by ἐχθῆσθαι. Hence it may be directed against beloved persons, as here." St. — ἴ δέ. These particles express

the certainty of what is asserted. — *λοιγίμῃ ἔργῳ*, *pernicious doings*. — *ἔτι, when*. — *ἰχθόδεσπῆσαι*, *to get into a quarrel with*. The word occurs nowhere else in the Greek language. Its etymology is variously given. See Crusius's Lexicon. The general idea of *quarrelling* is obviously contained in it. — *ἰφίφεις, thou shalt set me on*. — *ἢ δὲ καὶ αὐτῶς, and she, or but she, even so*; i. e. without this additional cause, and as things now stand; "according to the custom," says St. rather tartly, "of vain and excitable women." — *νῦν δὲ*, present, used to denote a customary action. — *καὶ ἔτι, and too*. — *μολύχῃ*. "This singular refers to the war in general, and not to any conflict in particular. On what occasion, however, Zeus had previously shown such an inclination for the Trojans, is not indicated by the poet, but only the fact itself indicated." St. — *ἀρέγγειν* means *to be in the habit of helping, or to help continually*. — *νόσῳ* here refers to the sense of sight; it usually describes the mental act of perceiving. — *σι* with *μειλίσσεται* diminishes the positiveness of the assertion. — *ἔφρα, until*. — *σι δ'*, an ellipsis of *βούλει*. The description of the nod of Zeus was a standing example of sublimity within the ancient critics. — *σι φασγῶ*. "The addition of this word serves to give animation to the picture." St. — *ἔφρα πιστεύῃς, in order that thou mayest trust*. The object, the thing with respect to which she is to trust, is to be inferred from the connection. — *ἢ ἢ ἡμῖν γιν, from me at least, on my part at least*, whatever it may be on the part of another. — *εἰς μωρῆ, a pledge*, literally, *a sign*; in this place a sign used in solemn confirmation of something. — *ἡμῖν, mine*; i. e. anything which proceeds from me, whether word or deed, whether promise or assertion. The word is purposely used in the broadest sense, so as to include all possible cases. — *οὐδ' ἀτελείσθηεν, nor not to be accomplished*, i. e. it is not of such a nature that it cannot be carried into effect. — *ἔτι, whatever it may be that*. Like *ἡμῖν*, the expression covers the broadest ground. The particle *καὶ* intimates that Zeus has no particular promises in his mind, but means to say that all promises, of whatever nature, which he shall sanction with the solemn sign of the nod, shall assuredly be fulfilled.

528 - 530. *ἦ*, by aphoresis for *ἔφρα*. "In the language of familiar conversation, the following forms have arisen from *φημί*: *ἦμι, I say*, in the animated repetition of a speech. Here belongs also the Epic *ἦ, spake*, after a cited speech, as a transition." B. — *κυάνεος* properly means the bluish dark color of the sea, for example; in gen. it signifies *dark*. — *ἐπ'* is here used adverbially, *thereat, or thereupon*, i. e. having said, he thereupon did what is described. — *ἀμύρτῳ*. According to Buttmann, this adjective is essentially the same as *ἄμρτος, immortal*. It is used to signify the highest degree of excellence, beauty, or delight. — *ἰσὶ ἰβήσασα*. *ἰσὶ* refers to the nodding of the head, and the simple verb *ἰβήσασα* describes the

waving of the locks instantaneously following. "The grammarians derive the miracle from the bodily strength alone of the gigantic god, whose nod made great Olympus tremble. But it was not this mighty stature, it was the almighty power animating it, that inspired Phidias with the idea of his sublime statue." V. This is the passage from which Phidias drew the first suggestion of his Zeus. Wolf does not agree with V.'s interpretation. He says (*Vorlesungen über Homers Ilias*, p. 168), — "From this passage one may, to be sure, extract sublimity, but it is a sublimity which proceeds from rude conceptions, especially from the great size of the gods. Other gods can do the same; so Here, VIII. 199; so in other places, where axles of wagons crack under the weight of the gods, V. 839 (and XIII. 18, forests and mountains tremble under the step of Poesidon). The gods are often described as of huge size; hence we have (V. 744) a helmet of Pallas under which the warriors of a hundred cities found room." The writer in Blackwood already cited thus translates:

"So did he speak, and, at pausing, he signed with his shadowy eyebrows,
And the ambrosial curls from the Head Everlasting were shaken,
And at the nod of the king, deep-trembled the lofty Olympus."

531 — 539. *ἰδὲμαγν* for *ἰσπεμάγνους*, from the Epic secondary form *εμάγν*. — *ἄλα*, an Epic syncopated form of the aorist *ἔλατο* or *ἔλασα*. "This leap of Thetis from Olympus down to the sea is to be understood rather of a downward sweeping motion, than of a literal jump." St. — *αἰγλάειντος*. "Thus all places are described on which the sun shines, or which the clearness of the air irradiates, or which have white rocks." W. — *Ζεὺς δὲ*, i. e. *Ἴδεν*, which is to be supplied from *ἄλα*. Such zengmata are frequent. — *ἰδὲ πρὸς δῶμα*, to his house. The life of the gods on Olympus is modelled after that of the heroes in the Homeric age. The palace of Zeus stood on the highest summit, where the gods assembled for council and revelry. — *ἀνίσταν*, rose up, as subjects before their king in the heroic age. — *ἄρτιος*, in his presence. — *οἶδεν* before *ἠγγύισεν* gives a peculiar turn to the expression, nor did she not know. Milton has imitated this Græcism. The object of the verb is not the personal presence of Zeus, but the fact that Zeus and Thetis had been taking counsel together. The accusative, by a Greek idiom, is drawn into the first part of the sentence, instead of a nominative in the second. This construction is usually called an Atticism, but it occurs often in Homer. The accusative may, however, be directly constructed with *θεῶνα*. — *ἀργυροπόδα*. This epithet is applied in Homer to Thetis alone. The grammarians explain it as referring to the foam of the sea, Thetis being a sea-goddess. Pindar applies it to Aphrodite. It signifies *silver-footed*, i. e. having beautiful or shining feet. — *ἄλιος γίγαντος*. "All the principal

deities of the sea are aged, hence of preëminent experience, σοφώτατα." W. The words here refer to Nereus.

540 - 544. αἰ, αἰσίν, implying that the same thing has happened many a time before. — δολομήναι, treacherous in purpose, sly boots. "The quarrelsome Here looks out for every appearance that may give her an opportunity to scold. This trait was evidently borrowed from the real life of the women, and seems to have a deep foundation in the feminine nature, since it has been so long preserved." So says Stadelmann. From the manner in which he speaks on this subject one might infer that personal experience had sharpened the critical perception. — φίλον ἔστιν, it is your custom, more exactly, it is what you like. — ἀποπέσει ἴστυα, the acc. before the infinitive instead of the dative with εἰς; ἀποπέσει, the double particle, increases the idea of separation. — προσηύδα φρεσίνου, with secret thoughts. — δικάζιμα. This word commonly refers to judicial decisions; here, however, it means simply to decide. "We might understand it, 'Zeus, by his power as supreme judge, determines something concerning mankind'; but this is not necessary." W. — πρόφρων, with ready mind willingly. — εἰέλκεαι. "This verb points to an inward struggle of the will, or at least of an inclination for something on one side, and reluctance on the other; for, in the case of one who cannot make up his mind to a thing, we must at least presuppose a meditation upon the act." St. The perfect form refers both to the past and the present. As to the use of εἰέλκεαι in the sense of to bring one's self to do, or to make up one's mind, we have a similar idiom in the English use of the word to bear; as, I cannot bear to do it, &c. — εἰσὶν ἴσας. "The verb and substantive are, as it were, blended in one verbal idea. It would be a great mistake to suppose that here is a useless accumulation of equivalent words. This Greek expression has, together with a greater simplicity, a certain fulness and force, inasmuch as the whole attention is fastened upon the principal idea alone. ἴσας, however, often signifies in Homer not only the spoken word, but also an object which was spoken of. The object here is to be understood of any thought whatever which exists in the mind of Zeus." St.

544 - 550. εἰς δ'. The particle δὲ here is not adversative, but merely connective. — μὴ δέ, an emphatic prohibition; do not, I charge you. — μίθεος, properly, speeches, words; then, the subjects of speeches, or debates; and so counsils, as here. — χαλεποί, hard, i. e. too weighty for you to comprehend. — ἢ ἴσυσσι. The conj. ἢ is to be supplied. The reference is to Here; but whatever one it may be befitting that you hear. — ἴστυα, then, in that case. — εἰρήγ', emphasized by the particle γα. — κῆρυκα, to reflect, or determine upon. — εἰσὶν ἴσαστα. "These words stand without any grammatical connection with δέ, for we should rather have expected εἰσὶν, &c.

μῶτον, in this place. The poet by this phrase expresses the feminine way of asking after particulars." St. — *μετελλᾶα*. "The verb *μετελλᾶω* may originally have had the absolute sense, to search after other things; *μετ' ἄλλα*, to be curious. Then it took an object, and in this connection was received into the Epic language. It would retain here in this verse most exactly the original meaning of curious and prying interrogation." St.

551 - 559. *βαῶνις ὠφρῖνα*. "In the poetical language, especially in the Epic, very frequently two or four adjectives, belonging to one substantive, are placed one after the other without a connecting word, if they are *epithets ornantia*, so called, and, as it were, depict the object." K. The precise meaning of the epithet *βαῶνις* is a matter of dispute. Its general meaning is clearly *large-eyed*, large eyes being considered by the Greeks a part of beauty. The first half of the word, *βα*, or *βω*, seems to be derived from *βῶς*; it is used in several compounds, and imparts the idea of great size. It is not, perhaps, unnatural, in a simple age, that the large size and mild beauty of the eye of an ox or cow should suggest an ornamental epithet for a human or divine being, unaccompanied by any degrading associations. Some have rendered it *lofty-looking*. The same epithet is applied to some of the Nymphs and Nereids, not only by Homer, but by Pindar. It has been translated *black-eyed*, and *beautiful-eyed*. "As to the image of beasts," says Wolf, "this naturally cannot pass into modern languages, where there are peculiar tastes in the choice of beasts; to which may be further added some national ideas. Among the Greeks every beautiful eye is large. From the most ancient times, a beautiful, arched eye is necessary for beauty. The thought refers more to beauty than to dignity and majesty." K. O. Müller, in his *Prolegomena to a Scientific Mythology*, says, — "That Homer, by the words *βαῶνις* Ἥρα, hardly thinks of more than *large-eyed*, is manifest from the circumstance that he gives the same epithet to a Nereid and two Heroines; on the other hand, the frequent repetition of this by-name, and the fact that among the Olympian goddesses only Here is thus called, show a solemn use of it which can hardly have originated from any other source than from the principal seat of her worship, known clearly to Homer, that is, from Argos. Now we know that in Argos the priestess of the goddess celebrated in the primeval myths, Ἰὼ Καλλιόβησσα, appeared in the form of a heifer, — and at all events, before the familiar acquaintance of the Greeks with Egypt, that Here had sacred heifers here, received heifers in sacrifice, and according to an ancient custom the priestess proceeded with heifers to the sacrifice. So we perceive that the ancient Argive, when he named his goddess *βαῶνις*, meant thereby the *cow-formed*. And it is perfectly clear how the name, originally full of meaning and significance, afterwards travelling from place to place, and borne about in the mouths of the singers, should be

reduced to a traditional formula." — *αἴτιον εἶναι* = *αἰτίας ἔσται ἡ μῆτις ἔτι*; a short construction very common in Greek. — *καὶ λίνη*, a phrase often used in answers, and equivalent to *and sure*, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; *And sure, your honor*. — *ἀράς γ' εἴτ'*, *before this at least I have not*; admitting that in the present case she has done so. — *ἴσθαι*, present, referring, however, to the past. It was very common for the Greeks to express themselves so; as if for the moment of speaking the past were present to the mind, and the events of the past were, to the fancy, taking place. — *οὐ δ'* brings prominently forward the antithesis to *ἀράς γ'*. — *παραίτης, may have led you astray by her words, talked you over, may have talked you out of your senses*. — *εὐμῆρος, that you would avenge or honor*.

560 - 567. *δαίμων*, a term of address, sometimes implying respect and honor, and sometimes rebuke. It generally conveys more or less of rebuke. The precise force of it must have depended on the tone and manner of speaking. The literal meaning is, *belonging to a demon*, i. e. superhuman, extraordinary, strange, wonderful. Here it is of course used with a tone of bitter rebuke. The translator in Blackwood renders the whole line, —

"Pestilent! ever the spy! not a motion is safe from thy peering!"

"The reason why *δαίμων* conveys a rebuke is obscure. If a person did any thing extraordinary, it was thought a god wrought through him. If he did any thing bad or stupid, it was supposed that a *ναυδὲς δαίμων* was acting through him. The meaning of rebuke may thus be derived." Wolf. — *ἴσται, you are always suspecting something*. — *ἀπὸ θυμοῦ, out of my heart*. We have similar expressions in English; as, "to be out of one's good graces," "to be out of favor," and the like. These words are sometimes combined into an adjective, with the same meaning; *ἀπρόθυμος*. — *καὶ βίβωσι, even worse*, i. e. as compared with your present condition. — v. 564 is variously explained. Wolf, *If it really is so*, i. e. that I have been taking counsel with Thetis, *I like it very well, or such is my gracious will*. St., *If it really be so*, i. e. as I have just said, *I shall be well content with it*. Crusins agrees with Wolf. Blackwood has it, —

"Now if it be as thou sayest, thou hast strengthened the seal of my purpose."

I think the most natural construction is to refer *εἴτ'* to the nearest subject, i. e. to the subject of the previous sentence; *Now if this is so*, i. e. if you mean to go on as you have begun, and to brave my wrath, very well, *I have no objection, it will be very welcome to me*. — *Μέ νύ τοι, &c.* An abrupt sentence, implying some such sense as, "If you expect to be helped by the other gods, you reckon without your host; you may find reason

to fear lest." — *ἔσσω ἴσται*, to go nearer, usually implies with a hostile purpose; hence, to attack. As to the participle *ἴσθ'*, Wolf, Buttmann, Crusius, and others take it for *ἴσσει*, dual for plural, and, of course, referring to the gods. In that case *ἔσσω ἴσται* means to go nearer, not for the purpose of attacking, but defending. On the other hand, Kühner, Heyne, Köppen, Spitzner, and others agree with the Scholiast, who understands it to be for *ἴσσεια*, acc. singular, and agreeing with *ἰμί* understood. The construction then would be *χρασμῶν τινί τι*, the person defended being put in the dative, and the thing, act, or person against whom he is defended being put in the acc.; and this mode of expressing such a relation of ideas is common enough. Translate, then, *Lest all the gods who are on Olympus may not defend you against me, coming nearer, i. e. assailing you.* — *ἰφίω*, conj. fut. *ἰφῶ*.

569 - 572. *ἰπιγνάμψασα φίλον πῆρ*, bending or curbing her dear spirit. The adjective *φίλος* is often used in Homer very nearly in the sense of the possessive pronoun, but yet with a difference, as before explained. *Dear heart* means a little more than *her heart*. "The poet here has not regarded the reflexive reference to the subject, and therefore has used the active voice, where, according to the customary usage of the language, the middle form was to be expected." St. — *εἰς δὲ δῶμα*, throughout the house, lit. over the house. — *εὐών* ὕ, dative of the person in whose presence an action takes place. — *κατεργίχουσι*. "The works of Hephaestus are beyond all human conception, and every thing of art possessed by the gods is from him. From him are the sandals which the gods have, and with which they stride whole miles. From him also are works of art which might be called automata; see XVIII. 417, 418." Wolf. — *ἤρχ'* ἀγορεύειν, began to speak; began, in relation to others, i. e. spoke first. The middle *ἤρχιστο* would mean, not he spoke first, but he began to speak, i. e. began his speech. — *ἰώηρα φίλων* = *χαρζόμενος*.

573 - 583. Ἴδὲ λόγιον ἔργον εὐδ' ἴσσειναι, here will be bad doings indeed. "In order to express the thought with certainty and decision, the particle *δέ* is subjoined to *ἴ*. Hephaestus says, half in jest and half in earnest, 'Now, truly, this will be a pretty story to tell!'" St. — *εἰ δέ*, if, forsooth. — *καλῶν ἱλαρίων*. *ἱλαρίων*, literally to drive, is used like the corresponding word in the English phrase, to drive a business. The expression here may be rendered, keep up a din. — *εὐδ' χαρίων*, used substantively, the worse gains the victory, i. e. the disturbance. — *καὶ αὐτῇ περ νοεῖσθαι*, even though she thinks of it herself, and therefore has no need of my advice. "Hephaestus intimates thereby that he is sufficiently familiar with the course of his mother's thoughts." St. Another translation is, although she herself has understanding. — *ἴξ ἴδισθαι*. After these words some such expression as he can do it must be supplied. Its meaning must be supposed

to have been conveyed by a look or gesture in the delivery of the poem. — εἰνυ', *him, the all-powerful*. The particle, as elsewhere, emphasizes the pronoun. "It is amusing that Hephaestus only speaks of the spoiling of his supper. Hence Cicero (*De Natura Deorum*, II. 28, 70) says that Homer brings his gods too near men. And really, the gods scold each other in a more stupid, vulgar, and ignoble way than men. We see that the singer did not aim to make a beautiful whole. He represents the gods as they were imagined to be in the rudest times; for these ideas maintained their place, and were not easily changed, when men became more enlightened." Wolf.

584, 585. ἀναΐξας describes the quickness with which Hephaestus started up to hand the goblet to his mother. — ἀμφιπόσιλλας. This word is always used by Homer in connection with δίσκος, *the double-bowled cup*; i. e. a cup the upper and under parts of which were equally adapted to drinking.

586 - 594. εἶταλαί. "The poets make use of the syncopated forms made from the perfect εἶταλα (εἶταλα) in the sense of the present." St. — φίλην πτε, *very dear, dear as you are*. — ἰς ἰφθαλμοῖσιν, a pleonasm, used however to enhance the idea of seeing; *before my very eyes*. — ἀργαλῆς ... ἀποφρίγεται. We have the same idiom in English, *hard to be resisted*. — ἔπει γάρ. γάρ implies an unspoken thought; as, "I know it well, for." — καὶ ἄλλοτε', *at another time, also*, and not now only. — ποδὶς εἰσαγών, *having caught me by the foot*; εἰσαγών, though expressing the same general idea, is a more graphic word than λαβών, as *catching* is more descriptive than *taking*. — πᾶς ὃ ἡμέρη, *and all day*, i. e. all the rest of the day. — πάσσιον = παύσιον. "The prepositions παρά, ἀνά, κατά, in the Doric and Epic, often cast off the final vowel, even before consonants." B. — ἰς Δάμνην. This construction of ἰς after a verb of motion rests upon the idea of remaining in the place after the motion towards it is ended. — θυμῶς, *life*, i. e. here, *consciousness*. — Σιντίης. The Sintians were a barbarous tribe in Thrace, who afterwards migrated to the island of Lemnos and became pirates. — νομίσαντα, *received to themselves, received into their houses*.

595 - 600. παδὶς...πόσιλλας, *received from her son the cup in her hand*. — ἰδιζέω describes the order in which he served them, *from left to right*, passing round the hall. — ἐπέχευι, properly, *poured out wine*, but used to describe the act of pouring in general. — Ἀρδιστος...γίλας, *inextinguishable laughter*; "an excellent word," says Wolf, "for when laughter gets into company, it is contagious." — ἰώερα, *sync. aorist*. — πνεύοντα, *puffing, busily employed and out of breath*.

601 - 604. μῆν = μῆν. — εὐ μῆν = εὐ μῆν. — ἀμειβόμενοι, used adverbially, *alternately, responsively*; see Virg. *Ec. III. 59, amant alterna Camena*. Feasts among the Greeks were always accompanied with song and dance, and

the features of human life were transferred by the poets to that of the gods.

605 - 611. λαμπρὸ φῶς ἡλίου, the shining light of the sun; a picturesque amplification of the simple idea. — κακίστους for καρανίστους, desiring to sleep, or to lie down to rest. This word belongs to a class called desideratives, ending in -αιω. — ἔχθι for ἔ. — σιγαλαρός, very famous. — ἔδωγον. This participle, without an object, is used like our knowing, as an adjective. — Ζεὺς δὲ, correlative with εἰ μὴ, v. 606. — ἠεπάει. The imperfect tense refers to a previous habit, he used to lie down. — ἰαίω. "The optative denotes the relation of an indeterminate frequency." St. Or it denotes frequent repetition; as often as the thing mentioned is done. — καθεύει, he lay down, with a disposition to sleep, not he slept; for, in the next book (v. 2) it is said Zeus did not sleep.

ILIAD, II.

THE poem now becomes more exciting; the language more animated, the description more lively and figurative. The poet kindles with his subject, and presses all the phenomena of nature into his service for the purpose of illustration and adornment. Zeus prepares to keep his promise of avenging Achilles by drawing Agamemnon into a deceitful expectation of taking the city. The forces are arrayed for battle. The enumeration of the ships is naturally placed here.

1. ἄλλω. "The distinction between ἄλλω and εἰ ἄλλω is not found in Homer." St. — ἰσωνεμενεί, an epithet compounded of ἴσωνε and μενέω, to put on the helmet, then to arm. It means properly, therefore, an armed cavalry man; but in Homer the only cavalry known consisted of those who fought from chariots. And as the knight of modern chivalry was a leading warrior, so the ἰσωνεμενεί was a distinguished champion in the Homeric chivalry.

2. παντόχως, adverbially, all night. "The unbroken sleep of all the other gods and men is mentioned here merely as a contrast to the sleepless condition of Zeus." St.

4. τιμήσθ, that he might avenge.

6. εἰλω = εἰλώσι, probably from εἰλω, pernicious; perhaps, here, deceitful.

8. βῆσθ' ἴθι, like the Latin *vade age, go, go*.

10. ἀγορεύειμεν. Infinitive for the imperative, properly governed by some word understood; unless we construct it with βῆσθ' ἴθι.

11. *παρηγομίωνται*, hairy-headed. "A national trait of the Greeks in contrast with the Asiatics." Wolf. "The Achæans cultivated long hair, both for ornament, and to frighten the enemy in battle." Cr.

12. *ὀρθόγυιας*, broad-streets. "This epithet denotes the regular and tasteful construction of the streets by which Troy was distinguished, and shows that the art of laying out a city was already well known before Homer." St.

13. *ἀμφίς* belongs to *φράζονται* in the next line; its fundamental meaning is *around*; then, *on two sides*, so as to imply a division; *think differently*, or *are divided in opinion*.

19. *επι...δραται*, and around ambrosial sleep was poured. "In order to express the strengthening, wholesome nature of sleep, the poet chooses precisely the epithet by which the *strengthening, the ever life-giving*, in divine things is indicated." B. Lexil. "The act of streaming, or rather flowing, as of a flowing or aeriform matter, is here attributed to sleep, and by the incomparably beautiful epithet *ἀμβρόσιος*, sleep is compared, as it were, to a delicate perfume. However this epithet of sleep, descriptive of all that is excellent and beautiful, may be explained, the reference to ambrosial exhalation cannot be mistaken." St.

21. *μάλιστα γιγόντων*, the genitive here constructed with the superlative adverb.

22. The construction is, *τῇ ἰσάμενος προσιφάνει μιν*.

23. *δαίφρωνος*, generally, *prudent, sagacious*; applied to a warrior, *skilled in war, warlike*. — *ἰσποδάμειο*. An epithet of honor applied to all the leading warriors, on account of the importance of the horse in war. It resembles the corresponding terms, drawn from similar circumstances in the middle ages.

25. *ἰωνιτεράφραται*, for *ἰωνιτετραμμίνοι* *scil.*

26. *ἡμῶν*, for *ἔμου*. A poetical form of the genitive.

34. *ἀνήρ*, for *ἀνῆ*.

37. *φῆ*, literally, *he said*. It is often used by Homer, in the sense of *he thought*, "for," says Wolff, "in ruder times man always thinks aloud."

41. *Θείν...ἰμφά*, and the divine voice flowed around him; or was sounding in his ears.

42, 43. *χιτῶνα* and *φᾶρος*; the first was the inner garment or tunic; the second the exterior garment, corresponding to the Roman toga. "The principal vestment, both of men and of women, that which was worn next the skin, and which consequently, whenever more than one different garment were worn, one over the other, was undermost, bore in Greek the name of *χιτῶν*; in Latin, that of *tunica*. It was of a light tissue; in earliest times made of wool, in later periods of flax, and last of all, of flax mixed with

silk, or even of pure silk. Its body was in general composed of two square pieces sewed together on the sides. Sometimes it remained sleeveless, only offered openings for the bare arms to pass through, and was confined over the shoulders by means of clasps or buttons; at other times it had very long and wide sleeves. . . . . Most usually, however, the body of the tunic branched out into a pair of tight sleeves, reaching to near the elbow, which in the most ancient dresses were close, with a broad stiff band running down the seams, and in more modern habiliments open in their whole length, and only confined by means of small buttons carried down the arms and placed so near the edge of the stuff as in their intervals to show the skin. In very richly embroidered tunics the sleeves sometimes descended to the wrists, in others they hardly reached half way down the upper arm." Hope, *Costume of the Ancients*, Vol. I, pp. 19, 20. The *παῖς* was the outside garment, afterwards called the *ιμάριον*. It was simply a square or rectangular piece of cloth, sometimes plain and of one color, sometimes variegated and highly ornamented with embroidery. The most common material was wool. It was used for various purposes, like the piece of furniture described by Goldsmith, which became "A bed by night, a chest of drawers by day"; but the most common use to which it was applied was as an article of day dress. It was put on over the left shoulder, then drawn behind the back, and under the right arm, which was left bare, and then again over the left shoulder; or it might be fastened over the right shoulder with a brooch. "The attachment of the blanket by means of the brooch caused it to depend in a graceful manner, and contributed mainly to the production of those dignified and elegant forms, which we so much admire in ancient sculptures." *Smith's Dictionary of Antiquities*, Art. *Palissae*.

44. *λευκότης*. "This word is properly *oiled*, and so *shining*. The Greeks often oiled their feet to make them whiter. It means also *plump*, in contrast with *lean*, and this latter signification seems preferable, as applied to the feet, since the use of oil is scarcely to be thought of here. The grammarians explain it by *εὐραφής*; thus the Latins apply *nixidus* to a full face." Wolff. The epithet seems to be used for ornament, but it may be naturally explained by the circumstance that among the early Greeks the feet were not generally cramped and hidden by cumbrous boots, but were allowed to be freely developed, and hence acquired a proportion and beauty scarcely known in modern times. Being exposed to the sight, they were as much attended to as the hands and face; and a plump, shining foot formed a prominent point in the personal appearance of the hero. The epithet is therefore picturesque and appropriate, though it would be absurd to apply it to a soldier who tramps over the field in a pair of clumsy jack-boots.

49. *ἑξομνία*, in order to announce.

50. *λιγυφθέγγυοι*. This epithet designates the heralds as having clear, piercing voices. Of course, this was a necessary qualification in the discharge of their principal office.

51. *κηρώσειν ἀγορεύει*, to herald to the assembly; *κηρώσειν*, being the word which characterizes the employment of the functionary, is more expressive than *καλεῖν*, which in other respects is its equivalent.

54. *Νηστερίς*, the Nestorian ship, instead of *Nestor's ship*. — *Πυλαργίης βασιλῆος*. The gen. is in apposition with the genitive contained in *Νηστερίς*.

55. *πυκνάν*. This epithet has various meanings; 1st, *thick, condensed, firm, strong*; 2d, *prudent, wise, sagacious*, as here.

57. *ἀμβροσίην*, ambrosial. It means *the divine, the sacred night*. The epithet doubtless is drawn from the beauty and majesty of the night, especially under the Grecian skies.

58. *ἄγγιστα* expresses the greatest possible degree of resemblance; lit. *nearest, most nearly*.

71. *ἔχεν' ἀποπτάμενος*. This verb is often constructed with participles of verbs of motion. *He flew away*. The aorist, *ἰστάμεν*, is very common in the poets and the Ionic writers.

72. *ἄνεξέμεν*, short form of conj. *ἄνεξέμεν*.

73. *ἢ δίμης ἰστί*, where it is right, or, perhaps, in the manner that is right.

81. *νοσφίζομεθα*, literally, *we should separate ourselves from it*; we should not believe it.

90. *πικρόταται*, for *πικρότηται*, perf. from *πικράμαι*, Epic form of *πίρωμαι*. The beauty and correctness of the simile in these lines cannot fail to strike the reader.

93. *Ὅσση δίδησι*, fame or rumor burned, from *δαίν*.

95. *τυφάχης*, was rough, or tumultuous, from *τυφάχω*. Others explain it as an Epic perf. with intransitive meaning from *τυφάσσω*.

97, 98. *ἄνω' ἄντ' ἔχουσιν*, if ever they would restrain themselves from clamor.

99. *σπειδῆ*, hardly, with difficulty.

106. *πολύερον*. "In the ruder ages of society, before the use of coined money, the necessaries of life were exchanged for one another, and wealth was accordingly estimated by the number of flocks and herds." Trollope.

111. *μίγα*, violently.

113. *ἰστίφρατ'* is in the accusative, and agrees with *ἡμί* understood, *that I when I should have destroyed*. — *ἀνωίσθησι*. The present frequently is used where a future action is meant, as here.

116. *μίλλαι*, it appears; or, it may be considered as a pleonasm for *it is*. The idea doubtless is, *Circumstances show that such is the will of Zeus*.

117. *ἢ δῆ*. The particle *δῆ* used thus with a pronoun expresses the

greatness or dignity of the person spoken of. — *εἰρήνη* refers to the lofty towers of cities.

122. *ὄσσε* *εἰ*, not in any respect whatever. *εἰ* does not belong to *τίλας*.

124. *καμίνους* refers to the killing of the victim in the sacrifice, which attended the making of a truce or league.

125. *ἰπίονες*, natives; literally, those by the hearth, i. e. those who have a hearth, or are natives.

131. *ἰγχιώνυλοι*, spear-brandishing. "This epithet denotes only a part of the warlike action, and stands, therefore, for the general epithet *δαίφρον*, *καλλικαίης*, &c. The poet brings the special prominently forward, because it occupies the imagination more, and presents a definite image to the fancy." St.

133. *ἰστίφρα*, to destroy utterly.

135. *καὶ δὲ* is used in passing from the general to the particular.

136. *εἴ* denotes an undefined place.

137. *προσδιγμέναι*, expecting us.

139. *ἀλλ' ἄγχι*. "Not only the connection of the second with the third person, but also the including of Agamemnon himself in the number of those who are to obey, is to be noted. This including himself is a part of the craft with which Agamemnon wishes to turn the feelings of the Achæans in favor of remaining, against the express summons to depart." St.

141. *ὃ γὰρ ἴτε*, for no longer shall we take, i. e. we formerly hoped we should take, but now circumstances have changed, and there is no longer any such hope for us.

146. *ἰστίφρα*, when it rushes on from the clouds. "The particle *ἰστί* expresses not the height, but the distance, of the clouds." St.

147. *βαθὺ λάϊον*. St. explains, a wide-extending harvest-field; perhaps rather, a deep harvest, or, as we say, a heavy harvest. *λάϊον* is the subject of *ἠμῶν*, and *ἰστί* expresses the bowing down of the ears.

148. *λάζρος*, violent, tempestuous, used adverbially. — *ἠμῶν*, falls. The figure is bold and highly poetical.

153. *οἰκούς*, channels, through which the ships were launched.

154. *εἰσαδὶ ἠμῶν*, eager to return.

160. *ἐρχώμεν*, properly a vow; hence, a thing to be desired, something to be boasted of, a boast.

165. *ἀμφαλίοντες*, rowed on both sides. Sometimes rendered *swift*.

171. *μῆ...εἰσδίων*. The accusative of the whole is often followed, in the same construction, by the accusative of a part.

175. *ἰστί...εἰσδίων*, rushing on board. A dative with the preposition *ἰστί* is here used after a verb of motion to indicate the rest which follows the

motion ; in *the ships, having rushed* on board them. Lit. *having fallen* ; a word expressive of the haste and confusion of the going on board.

183. βῆ δὲ θίειν, lit. *he went to run, he started off.* — τὴν δ' ἐκίμεισεν. "Here every thing is in a hurry, except the poet, who, by the faithful delineation of such traits, which contrast with the passions of the actors, and are only accidentally connected with their doings, brings into the picture that repose which is preëminently called the Epic." Näg.

188. ἴννην, followed by the opt., *whatever man he might find, or as often as he found any one.*

190. πακὸν δέ, *like a base or low man, or coward.*

195. μήνι χολωσάμενος. Supply some word, *beware, lest, &c.*

200. ἄσφιμας ἦσε, *sit quietly.*

204. οἷα ἀγαθόν. This adjective agrees with some neuter noun understood. The construction is a common one.

210. Αἰγυιαλῶ, &c. This is a finely descriptive line.

212, *et seq.* The character of Thersites is skilfully drawn. All the traits are so lively, that the image stands before us like some absurd being whom we have ourselves seen. It has been justly remarked by the critics, that the poet displays great judgment in representing the opponents of Agamemnon in the character of so base a personage, since nothing could more effectually reconcile the Greeks to the continuance of the war than the ridiculous turbulence of Thersites.

213. ᾗδῃ means here more than *knew*. It implies the giving utterance to what was known.

214. ἐκίμεισιναι. "This infinitive denotes one out of many of the consequences which originated in the quality of character above described." St.

215. ὅ, τι εἰ ἴδουσαο γιλοῖον, *whatever it seemed to him would excite the laughter of the Greeks.*

216. αἰσχιστος, *the ugliest.* — δαδὲ Ἴλιον ἦλθιν. "This combination of words indicates the lofty situation of the city of Ilium." St.

217. φοκίης. This word is an ἀσπεξ λεγόμενον. It is usually translated *squinting*. Its meaning was known to the ancients only so far as they could gather it from etymology. Buttman has carefully examined it (Lexilogus), and given strong reasons for interpreting it *bandy-legged*. This rendering is certainly better adapted to the rest of the description.

219. φηξός, &c., *pointed as to his head, with a head like a cone.* — ἰσινύθητι, Epic perf. from Th. ΕΝΘΩ, or ΕΝΕΘΩ, connected with ἄνθος and ἀνήω, the fundamental meaning of which, according to Buttman (Lex.), is *to issue forth* ; with preposition ἰσί, *to issue forth upon, to grow upon, to be upon.*

220. Ἰχθιστος, *he was most odious.*

www.libtool.com.cn

221. *τιμίσσων*, he was wont to revile.
222. *ἄξια κικληγώς*, sharply screaming.
223. *οὐ μὴν* = *οὐ μήν*.
224. *ἰσθασσόμενοι*, &c., to involve the sons of the Greeks in calamities. The Epic form *ἰσθάσσων* has the causative as well as neuter signification. It takes, in the former, the accusative of the person and genitive of the thing.
227. *γίγα κισσόμενοι*, lit. to digest, i. e. to enjoy in quiet, to amass the gains of war.
245. *ἠύνασσι*,* from *ἠύνασθαι*.
246. *ἀπειρίμυθε*, loquacious, lit. confused in speech. — *λαγύε* *κτε*, applied ironically. "This is an epithet of honor applied to Nestor. There are many expressions which sometimes praise, sometimes censure, because they contain a general idea. Homer has many of these wavering expressions." Wolf.
250. *οὐκ ἔν...ἀγορεύεις*, you should not harangue, having kings upon your mouth, or as we say, having the names of kings on your lips.
264. *ἀειδέσει*, unseemly, disgraceful.
266. *ἰπιδόν*, he witheld. — *θαλιερὸν δὲ*, the copious tear, lit. the strong tear.
269. *ἀχρεῖον ἰδών*, looking foolish.
270. *καὶ ἀχρύνμενοι κτε*, though grieved, i. e. because they were disappointed in their hope of returning.
275. *ἴσχε' ἀγορέων*, restrained from his harangues.
285. *βροταῖσιν*, dat. of the person in whose presence an action is performed, or in whose eyes a thing is so and so.
291. This is an obscure line. Literally, *Assuredly it is a woe to return afflicted*. Wolf explains it, *Truly it is a hard thing if one must endure many troubles before he can go home*, or *It is a miserable condition to have to endure hardships so long and then to go home*, i. e. our enterprise unaccomplished. It is sometimes rendered, *It is a grievous thing assuredly to return being overcome or disgusted*, i. e. to give up the enterprise in disgust and return home. *ἀνηστέρα* agrees with *τινά* understood. Perhaps, however, Odysseus is to be understood as suggesting an excuse for the conduct of the Greeks. In that case the line must be rendered, *No doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering*.
296. *μυμόνευσσι*, part. dat. pl. from *μύμνευσι*.
299. *ἰσὶ χρόνῳ*, for a time, i. e. a short time.
302. *ἴσαν...φίρουσσι*, carried away.
303. *Χθιζά τι καὶ προχθιζά*, yesterday and the day before, proverbial for lately, referring to the pestilence.
305. *ἀμφὶ κτερί*, round about.

312. ὑποκρησάμενοι, perf. from κρησσω, *hiding themselves fearfully among the branches, or fluttering covering among the branches.*

314. λιαινω belongs to τριγυῶνας, *miserably screaming.*

316. ἐλιλιξάμενος, *having coiled himself.*

318. ἴφθιμι, *who sent him.*

325. ἴψιμον, ἴψινίλισσεν, *late, to be fulfilled late.*

330. τελίτται, *are accomplishing.*

336. Γερόνας, so called, from Geronon or Gerena, a city of Messenia, where Nestor was brought up.

340. ἐν πυρὶ δῆ, *in fire, forsooth.*

341. σπονδαί ε' ἄκρηται καὶ δεξιαί, *the libations of unmixed wine, and the right hands*; in allusion to the custom of pouring out a libation of pure wine in the ceremony of forming a league, and joining right hands, as a pledge of mutual fidelity after the sacrifice.

348. πρὶν Ἀργεῖσδ' ἵναι. This is to be connected with βουλιώω' in the preceding line, *to return to Argos first, before we know, &c.*

353. ἰσθιζέ'. Auspicious omens were supposed by the Greeks to appear on the right.

356. Ἑλήνης ἰσθήματα τι στεναχάς τι. There are two leading interpretations of this passage. 1. *Helen's sorrows and groans.* 2. By considering Ἑλήνης the genitive of the object, *the sorrows and groans of the Greeks on account of Helen.* The latter is the preferable one.

362. φύλα, φερίετας. The Athenians were divided into tribes, called φύλα, each tribe being subdivided into φερίετας, or clans. The words seem to be used here, however, in a more general sense, and the passage means that they should be divided according to their races and clans.

366. κατὰ σφίαις, *by themselves*, separated from the rest of the forces.

367. θεοπεισίη, i. e. βούλη, *by the will of the gods.*

370. μάν = μῆν.

379. ἴς γι μίαν, i. e. βούλην to be supplied from βουλιώομεν. — ἴσιντα, *then, in that case.*

380. οὐδ' ἤκαιόν, *not even a little, not a moment.* This speech of Agamemnon is artful and spirited. He first praises the wisdom of the old Nestor; then speaks of his own quarrel with Achilles, doing ample justice to the hero's bravery; then gives the most animated directions to prepare for the coming contest; and lastly threatens the coward who shall shrink from the battle with instant death.

389. ἀμφιζρότης. The shields of the Greeks were of sufficient diameter to protect the whole or the greater part of the body, sometimes reaching to the feet.

400. Ἄλλος δ' ἄλλῃ, *some to one god, some to another* (each to his own peculiar god).

409. ἀδελφῶν ὡς ἑωυτοῦ, instead of ὡς ἀδελφῶν ἑωυτοῦ, for he knew in his mind how his brother was toiling.

410. περιεσθέντες, stood around, or placed themselves around.

412. αἰθίρι ναίων. Verbs which signify to reside or dwell are often followed by the dative of the place without a preposition.

413. The infinitives in this line come under the class of forms of entreating, praying, &c. ; but strictly speaking they depend upon some word understood. "Grant," &c.

415. αὐτοῖς δηῖον. The verb is constructed both with the genitive and dative.

418. Πρῆνις ἐν προίηται, prone in the dust, i. e. face foremost in the dust.

420. σέγγ. A sacrifice is here described, not materially differing from that mentioned in Book I. — δίκτε, ep. sync. aor., = ἰδίξτε.

438. ἐγγιγόντων, third pers. pl. imper. pres. ; found also in Ionic and Doric.

447. Αἰγίδ'. The Ægis of Athene was a shield, with rows of tassels (Σόρμαι) hanging from the edge.

449. ἑκατόμυθος, worth a hundred oxen. Before coins were in use, the value of things was expressed by reference to some familiar article of property. Cattle furnished the usual standard.

453. πόλιμος γλυκίαν γίνετ', war became sweeter than to go.

455. σέγγ. The description of the march is adorned with copious, but natural, imagery. The poet employs a magnificent prodigality of similes, all appropriate, and forming an extremely lively picture.

457. θρασυταῖος. "This is commonly the epithet of any great phenomenon, whether proceeding from nature or man. Applied to the brass, it does not denote the general qualities of the metal, but rather the dazzling brilliancy of it in the full sunlight." St.

459. περιητῶν. "This epithet is indeed necessarily contained in the substantive ἐρεθῶν, but still, in presenting the picture of the object, it is brought out with special emphasis as a part of the whole." St.

461. ἐμφί signifies here, on both sides of.

465. προχέοντες, with middle signification, poured themselves forth, poured forth. The monosyllable χθών at the end of the line has a peculiar force.

472. ἐπὶ Τρῳάσσι, against the Trojans.

473. διαβηταῖον. The object must be supplied.

477. ἴπποι. The infinitive here denotes the object of διακόμενον.

480, 481. βῆς....σάρες. A word of general meaning is here followed by another more specific.

484. The poet now invokes the Muses to aid him in the enumeration of the Grecian leaders and their respective forces. He says that he should

be unable to "describe the multitude (i. e. of the common men), and to name them." The following catalogue was anciently appealed to as a high authority in geographical questions, and is therefore worthy of particular attention. It is interesting for the poetical beauty of the verse, the peculiar order which is followed, and the little characteristic touches, which denote the peculiarities of the several regions.

The catalogue of the ships has generally been considered as forming a part of the regular plan of the *Iliad*. It is a sort of muster of the forces, and an enumeration of the leaders under whose guidance the war is to be carried on. Others, however, as Wolf, regard it as a separate poem, or document, and ascribe the composition to another author. He thinks it a historical document, unconnected with the rest of the *Iliad*, composed to be delivered in the customary mode of the Epic age. "It is," says he, "a historical song, and so the Greeks regarded the piece as an important geographical monument. Long commentaries were written upon it, all of which, however, have perished. . . . The Greeks gave to this piece the name of *Βοιωτία*. The reason for this is, that the enumeration begins with the Boeotians, and the reason for this again is, that the Greek fleet starts from Aulis, a Boeotian harbour."

The Boeotians are first enumerated, beginning with the towns on the eastern coast. Proceeding westward, the Phocæans next occur, then the Locrians, with their several towns. The poet now moves eastward, and enumerates the Eubœans, and their several towns, affixing to many of them epithets descriptive of their situation or productions, or some other characteristic circumstance. Turning his course towards the Peloponnesus, he comes to Athens, then to Salamis, then to Argos and other towns in the province of Argolis, then to Mycæna, and Corinth, and Sicyon. It is to be remarked, however, that the description proceeds more in the order of the large towns or cities, than in reference to the boundaries which were afterwards established between the several regions. Then follows the description of Lacedæmon, Pylos, and the neighbouring towns on the southwestern extremity of the Peloponnesus. Proceeding northward, the poet comes to the Arcadians; and it may be observed, as a proof of his minute accuracy of information, that he says Agamemnon gave them ships because they had never concerned themselves in naval affairs. Arcadia was an inland province, nowhere touching on the sea. This is a small circumstance, but valuable, because it shows the fidelity of the poet in matters of fact. Northwest of Arcadia lie Elis, Buprasium, &c., which follow in the enumeration; then the islands called Echinades, which lie near the mouth of the river Achelous, and, as Homer expresses it, *εἰρηὶ ἀλάεε, Ἡλῶδες ἄγρα*. We have now followed the poet through the Peloponnesus, southward on the eastern

coast, then northward through the interior and along the western coast. We now arrive at the dominion of Odysseus, Cephallenia, Ithaca, Neritus, &c.; then turn to the continent, and come to the Ætolians, the subjects of Theseus. We must now retrace our course to the south, and visit the islands in the Ægean Sea, the dominions of the renowned Idomeneus, Crete, the island of a "hundred cities." Following the course of the enumeration, we find ourselves on the celebrated island of Rhodes, from which Tlepolemus led his bands, with many other islands in its neighbourhood. Having gone over the islands, the poet leads us next to the important dominions of the "swift-footed, godlike Achilles," which lay on the north of all the nations hitherto enumerated, Pelasgic Argos (so called to distinguish it from Argos in Peloponnesus), Alus, Alope, &c., and Hellas, "abounding in beautiful women." This last name became afterwards common to all Greece. Next comes the dominion of Proteus, lying on the coast. This hero was celebrated for being the first who was slain in the war. He was killed while leaping from his ship upon the Trojan shore. Proceeding northward, we come to Phœæ, and the lake Boibeis, whose forces Eumelus commanded. Still farther north, and along the coast of the Thœracic gulf, lay Methone and other parts of the kingdom of Philoctetes. In the west of Thessaly were Tricca and Ithome, whose forces were commanded by the sons of Æsculapius, celebrated for their skill in medicine. In the northern part of Thessaly are Argissa, Gyrtone, Oloosson, &c.

Then proceeding to the northwest, we come to the region of the "stormy Dodone," and the river Titaresius, which flows into the Peneus "without mingling its waters." And last of all are the Magnetæ, who dwelt in the neighbourhood of "the Peneus, and the leaf-shaking Pelion." It will thus be perceived that the order of enumeration is sufficiently precise for easy recollection, and the details, with respect to early Hellenic geography, are worthy of attention. It is interesting to estimate the combined forces of the Greeks upon this enumeration. Trollope remarks, that the number has been variously given by different authors: Plutarch puts them down at 120,000 men; Thucydides, about 102,000, &c. Now, if we take the whole number of ships, 1,184, and multiply by 120, the number of men in each of the Boœtian vessels, we shall have 142,080 for the whole Grecian army. This is obviously too great; and a much fairer way of estimating it is to take the mean between 120 and 50, the smallest number mentioned, which will give the average 85, and multiply this by 1,184; then we shall have 100,640, or, in round numbers, about 100,000 men.

In the same manner we may trace the nations who were united with the Trojans, and the islands lying near the coast of the Troad. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor

does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confirm the credibility of Homer as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the Trojans, of whom he might easily learn about as much as he has told us; and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between Menelaus and Paris.

ILIAD, III.

THE scenes in this book are described with great spirit. The figures are graphic and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. *κίεμθες* for *κισμύθησας*, were arrayed.

6. *Ἀνθρώποι Πυγμαλίωνι*. "They are placed by Aristotle and Strabo on the banks of the Nile, and the Scholiast describes them as a diminutive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south." Trollope. "The cranes, in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa." Völkner, *Über Homerische Geographie und Weltkunde*, § 48.

18. *μικροβύβια* for *μικροβρυβία*, pointed or armed with.

28. *φάεο γάε*, &c., for he thought to avenge himself upon the wrong-doer.

35. *παισιός*. The verb takes two accusatives, viz. the whole and the part.

39. *Δύσπαστι*, unhappy Paris. *Δύσ* is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. *Λάβεις ἴσσο χιτῶνα*, you would have put on a coat of stone, i. e. you would have been stoned to death; a punishment in the East often inflicted by an excited populace.

64-66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. reproach me with) the desirable gifts of golden Venus.

The glorious gifts of the gods cannot be rejected,

Whatever they may give, and no one can acquire them at will.

77, 78. Τρέων...ἰλῶν, he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle. "The part of a thing taken hold of is put in the genitive."

83. σπιῦραι, he has it in mind, is desirous.

98. διακρινθήμηναι, to be reconciled, or to bring the war to a close.

99. πῖσος. Various explanations are given of this form; 1st, for πεισώμεθι; 2d, for πεισώδασι, perf. mid. of πείσχω; the latter is correct.

100. ἀρχῆς, the beginning of the war, gen. of source.

103. ἴσσει, Epic aorist imperative.

115. ἑμφίς, between. This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. Οἱ δ' ἑμφί, Priam, Panthoüs, &c., with their attendants. This construction often occurs.

151. εἰσείργισεν. On this insect, Mr. Charles Folsom has furnished the following facts:—

"For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw's General Zoölogy, Vol. VI., p. 149; Kirby and Spence's Entomology, Vol. II., Letter 24, On the Noises of Insects; and especially The Library of Entertaining Knowledge, Insect Architecture, pp. 147-152; Insect Miscellanies, pp. 83-87, 150.

"The εἰσείξ or cicāda being scarcely ever found in England, Pope, and all preceding English translators of the Greek and Latin poets, mistook its nature, and wrongly translated it 'grasshopper,' an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name cicāda. . . . . From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (Encyclopædia Americana, Vol. VIII., art. LOCUST), that, in some parts of the United States, it is called 'the Harvest Fly,' and also simply, but very erroneously, 'the Locust.' Mr. Rennie (Library of Entertaining Knowledge, as above cited) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of 'Tree-hopper'; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

"In the Iliad (III. 151). where the eloquence of Priam and his aged counsellors is compared to the song of the εἰσείξ, Cowper translates it by the general name fly; and not inappropriately, if we regard the form of its body, its wings and legs, and the sucker (instead of mouth) by which it lives entirely on liquids, as dew and the juices of plants.

"Virgil says:—

'Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ';

'And shrill cicadae all the woodland tire' (*Sackley*);

and various modern poets and travellers speak of their music as an annoyance rather than a pleasure. But the song of the cicada, like the chirping of crickets and the piping of frogs, gives delight by being associated with the season;—*Θίριος γλυκὺς προφήτης*, 'prophet sweet of summer hours.'

156. This episode is remarkable for its beauty. The effect of Helen's appearance upon the aged counsellors is striking and poetical. It must be borne in mind, that Helen was of divine parentage and unfading beauty, and this will explain the enthusiasm which her sight called forth from the old men. The poet's skill in taking this method of describing the Grecian chieftains is obvious, and the sketches themselves are living and characteristic to a high degree. The reminiscences of the aged Priam, as their names are announced, and the penitential sorrow of the erring Helen, which the sight of her countrymen, and the recollection of her home, her child, her companions, excite in her bosom, are among the most skilful touches of natural feeling.

164. *αἰεὶν*, to be blamed.

170. *γεραιός*, respectable, imposing.

175. *ἐπὶλυγίστην*, generally, a child born in old age, but secondarily, a beloved child.

180. *ἰμῶς ἔσται κενώσιδος*, &c. A form of expression conveying a sad feeling for the past. The possessive is here used instead of the genitive of the personal pronoun. *He was the brother-in-law of me, shameless,—if indeed he ever was so related*; i. e. I am now so degraded that I almost doubt whether such a man ever was connected with me.

183. *διδμήματα*, pluperf. pass. from *δαμάω*.

189. *Ἀμαζόνες*, a tribe of warlike women, belonging to the mythical ages. They are said to have lived near the river Thermodon.

206. *σὺ*, concerning you.—*ἀγγαλίης*, gen. of source or cause. It would be difficult to find in poetry or rhetoric a more distinct and beautiful sketch of different kinds of eloquence, than is here drawn in the description of Menelaus and Odysseus.

224. *Ὅτι εἶσι γ'*. This line is supposed to be spurious. Perhaps it means, *Our admiration was not then drawn to the form of Odysseus, but to the power of his oratory*.

234, seqq. Helen sees nowhere in the plain her two brothers, Castor and Polydeuces. Her inquiry is a natural one, and her self-reproach nat-

ually suggests her own disgrace as the cause of their not appearing among the other commanders. The two lines in which the poet mentions their death are simple and touching.

269. *ἕρμα κισπέ*. The victims by which the compact was to be confirmed and sanctioned.

273. *τάμνην κείρας*. One of the first ceremonies of making a covenant was the cutting from the heads of the victims a portion of the hair, and distributing it among the chiefs of the contracting parties.

279. *τίνοισιν*, dual, referring to Hades and Persephone. — *ἔρις* is used in relation with the plural, a frequent construction, for *whoever of departed men*, &c.

286. *εἰμέν*, a tribute. Some understand the following line to mean, *Which shall continue to be paid in coming times*; and such tributes, paid annually, were not unknown to the ancients. Here, however, probably, *Which shall be*, i. e. *which shall be known or famous*.

330. *κνημίδας*, greaves, for the defence of the legs, fastened with buttons.

373. *ἔχινος*, the thong by which the helmet was fastened under the chin.

376. *κισπέ*, for *κισπέ*, empty.

420. *πάσαι δὲ Τρῶας λάβειν*, she passed unseen by the Trojan women.

The battle between Menelaus and Paris is thus ended by the interposition of the goddess Aphrodite. The reproaches of Helen are well-timed and deserved. Her penitence and her anger are, however, but momentary.

ILIAD, IV.

THE scene changes to the golden hall of Zeus, where the gods deliberate on human affairs in the midst of revelling.

1. *εἰ δὲ*. At the beginning of a narrative the particle *δὲ* denotes a transition to another subject. — *ἠγορεύοντε*, from *ἠγορέω*, impf. for *ἠγορεύετε*.

3. *ἰσχυροί*, poured the wine. At feasts in the Heroic age, it was the custom for young men to perform the part of wine-bearers, which Hebe is represented as doing among the gods.

4. *διδίχασ' ἀλλήλους*, Epic for *διδίχαστε*, pl. of *δίδομαι*, saluted or pledged each other.

8. *Ἀλαλομένης*. Derived, according to some, from *ἀλαλαεῖν*, to render assistance; according to others, from Alalcomena, a part of Boeotia, where stood an ancient temple of Athena. The former is the more generally received explanation.

11. *παρμήκλωναι*, a Homeric verb from *παρμήκλωσις*, to support or assist.
 24. *Ἥρῃ γ' οὐκ ἔχει στήθεσσι*, the breast of Hera did not contain her anger. Epic dat. for gen.

43. *ἰσὸν αἰεσσέει γὰρ Δρυμῶν*, yielding, but with reluctant mind.

46. *πῆρῃ κῆρῃ*, above, beyond, most of all in her heart.

49. *λαβῆς*, the libation of wine.

59. *πρῆξοντάων*, = *εὐμωτάων*, most revered or honored. — *ἀγνωλάμειναι*, having deep or inscrutable counsels.

74, seqq. The descent of Athena, and the effect of her appearance upon the Greeks and Trojans, are described with simplicity and fine poetical imagery.

95. *πᾶσι*, among all, or in the eyes of all.

107. *ἰδιόγμοισι*. In the Epic language this perfect has the sense of the present, waiting for, lying in wait for.

111. *πεσώνη*, the tip or end of the bow, provided with a metal ring, to which the string was fastened.

122. *γλοφίδας*, the notch in the arrow, which was pressed against the string. This description, so full of circumstantial detail, is remarkable.

1. The history of the bow, giving in a few words the picture of a hunter lying in ambush and slaying his victim. 2. Then the process of making the bow. 3. The anxious preparation for discharging the arrow with certainty, which was destined to break off the truce and precipitate the battle. 4. The hurried prayer and vow to Apollo, after which the string is drawn, the bow is bent, the cord twangs, the arrow "leaps forth." The whole is described with such graphic truth, that we see, and hear, and wait in breathless suspense to know the result.

124. *συνλοσιγίς*. This word expresses the result of the bending of the bow.

141. *Ἦς δ' ἴσσι φέε*. "We learn from hence that the Lydians and Carians were famous in the first times for their staining in purple, and that the women excelled in works of ivory; as also that there were certain ornaments which only kings and princes were privileged to wear." Pope.

151. *ἔγχεος*, the barbs, the barbed head.

161. *ἀπίστου*, the aorist instead of the future, or rather, a past tense used in reference to a future action, indicating the certainty in the speaker's mind that the punishment will take place.

166. *ἑψίζυγος*, high-throned, an epithet of Zeus, borrowed from the upper bench of a ship, and meaning properly, sitting on the upper bench.

167. *ἑρμῆν ἀειδίδα*, his dark or awful shield. This speech of Agamemnon over his wounded brother is full of noble power and touching eloquence. The Trojans have violated a truce sanctioned by a solemn sacrifice to the

gods. The reflection that such perjury cannot pass with impunity, but that Zeus will sooner or later punish it, occurs first to the mind of the warrior. In the excitement of the moment, he predicts that the day will surely come when sacred Troy shall fall. From this impetuous feeling, his mind suddenly returns to the condition of his brother, and imagines, with much pathos, the consequences that will flow from his death, and ends with the wish, that the earth may open before him when that time shall come.

199. *Διὸς ὀπίη*, sorrow on thy account, gen. of the source or cause.

176. *οἷς*, used here in the sense of many a one.

192. *Θείῳ πάροικα*. "Cf. I. 334, where the *πάροικα* are brought forward as *Διὸς ἄγγελοι ἐπὶ καὶ ἀδελφοί*, and consequently the meaning of the word *Θείῳ* may here be assumed to be *standing under the divine protection*." Cf.

200. *παραπίπτον*, looking round for.

211. *ἀγγελάσ*, 3 plural pluperf. pass. of *ἀγγέλλω*.

214. *πάλλω ἄγχι* (for *ἤγησαν*), were bent back, or, according to Thiersch, broken off.

224. *πρόπιπτον*, to cover.

225. *ψευδίστι*, to the false or perjured.

243. *εὐθεπίετι*, from *θάρα*, to be astonished or amazed.

259. *γερβόρον*, that which is given to old men, or counsellors, i. e. precious.

275. *ἴσφος*, a cloud, i. e. a multitude like a cloud. The comparison in the succeeding lines is picturesque, and the description which follows, brilliant.

306, 307. "Ὀς κ' ἄ", &c. *And whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (i. e. of the enemy), let him attack with extended spear.*

315. *γῆρας...ἀμείων*, old age alike to all. This epithet is applied by Homer to disagreeable or painful things which belong to the common lot.

323. *ἀλλὰ καὶ ὅς*, but even so, or notwithstanding this.

343. *ἀνωδύζεσθε*, you hear of, i. e. you are first invited; and are always prompt to come.

347. *φίλος χ' ἰδέσθω*, you would gladly see.

371. *καλίμυοι γιφύρες*, literally, the bridges of war, i. e. the spaces between the contending armies, or the spaces between the ranks of the armies, which are, as it were, bridges between them.

376. This refers to the embassy on which Tydeus went, with Adrastus, king of Argos, and Polynices, to Mycenæ, to ask for succour against Eteocles. This was the Theban war, which took place one generation before the Trojan.

378. *ὃί μιν*, they, i. e. Polynices and Adrastus.

390. *οἱ Ἰ*. The inhabitants of Mycenæ.

382. *αὐτῶν*, Tydeus and Adrastus. — *πρὸ δῶν*, advanced on their way.
384. "Ἐν...." *Ἀχαιοί*, Then again the Achæans despatched Tydeus on an embassy, i. e. to Thebes. *ἴσι* belongs to *εὐίλαν*. *ἀγγελίην*, acc. of purpose.
386. *βίης Ἐπειοκλήϊης*, a circumlocution for Eteocles himself.
389. *πεπραλιζίνας*, challenged. It was a customary amusement of the heroes to try their strength in various games after a feast.
409. *κίονες*, they, i. e. our fathers.
412. *εἶπεν*, a friendly term of address from a young to an old man.
422. The comparison with which the description of the battle is introduced is one of the noblest in the Iliad. It presents a striking picture of one of the grandest scenes in nature.
- 446, *seqq.* This is a most animated description. The onset, the clashing of spears, the shield pressed to shield, the tumult of battle, the shouts and groans of the slayer and the dying, — all are described in words every sound of which conveys the terrible meaning. Then come the exploits performed by individual heroes. The student must bear in mind that the battles of the Heroic age depended in a great measure on the prowess of single chieftains. Hence the appropriateness of the following enumeration.
472. *ἀπὸ δ' ἄνδρ' Ἰφιδάμανος*, man grappled with or threw down man.
478. *Στείπτερον*, originally *Στεῖπτερον*, provision made for parents as a return for support in childhood.
500. *παρ' ἵππων*, from the charge of the swift mares, in Abydos, where, according to a Scholiast, Priam kept a stud. But, according to St., the expression is like *ἀπὸ δὲ ἵχθιν*, with an adverbial signification, *by chariot*, or *with horse*. If this is right, *παρ' ἵππων* is for *ἵπ' ἵππων*.
511. *βελλομένους*. "The addition of this participle at the end of the verse denotes the circumstances under which they could not resist the piercing brass." St.
- 539, *seqq.* "The turning off in this place from the actions of the field, to represent to us a man with security and calmness walking through it without being able to reprehend any thing in the whole action, is not only a fine praise of the battle, but, as it were, a breathing-place to the poetical spirit of the author, after having rapidly run along with the heat of the engagement." Pope.

ILIAD, V.

THE poet in this book continues the narrative of the first battle, and particularly celebrates the exploits of Diomedes.

1. *αἶ*. This particle serves to continue the narrative, like *δέ*, but it has the additional force of suggesting a sort of contrast, or rather, in this case, of introducing something of especial importance.

4. *δαῖς*, she (i. e. Athena) *kindled*.

5. *ἀστὴρ ὀρωρινός*, the autumnal star, i. e. Sirius. This comparison, among many others, shows how constantly the poet's attention was directed to the phenomena of nature. "This star is called *ὀρωρινός*, the autumnal, because its rising, in the middle of July, marked the beginning of the *ὀρώρεα*, i. e. the season of the year when the grapes and the fruits come to maturity. It lasted until the middle of September, and consequently was quite different from our autumn." Cr.

6. *Ἰσσασαῖα*, gen. of place.

11. *εἰς ἰδέειν*, well skilled in. In this sense the part. takes the genitive case.

12. *ἀπαραμειβόμενος*, separated from the rest.

13. *ἀφ' ἵππων*, literally, from their horses, i. e. from their chariot, which was drawn by two horses. In the Heroic age, horses were used only with chariots in battle.

21. *περικύβηται*, literally, to go round, i. e. to protect.

26. *καταγάγων*, to lead down to.

36. *ἡϊόνειρος*, formed from *ἡῖός*, a shore; on the banked, i. e. high-banked Scamander. The epithet is applied to the river on account of its high and steep banks.

49. *αἰμίονα*, skilled.

64. *Διῶν* in *Διόφρατα*, the oracles of the gods. These oracles are no further indicated in Homer. One by Helenus and Cassandra is mentioned, which forbade the voyage of Paris. This perhaps is the one referred to as having commanded the Trojans to abstain from naval affairs, and devote themselves to agriculture.

67. *ἀντιπρό*, through, to the opposite side.

73. *ὕλη*, the hollow below the back of the head.

74. *ὠρὸν γλῶσσαν τέμνει*; the construction is, *ὠρὸν τεμνει γλῶσσαν*. The spear passed through and cut out his tongue.

85. *Τυδείδης*. The activity and energy of the hero are vividly described. The simile of an overflowing river, sweeping all before it, presents a lively image of his exploits on the field of battle.

92. *ἔργα αἰχμηῶν*, works of the youths, i. e. cultivated fields, and all that belongs to farms.

113. *σφιγνῶν χιτῶνες*, from *σφιγμῶν*. A species of breastplate strengthened with pieces of metal, and joined by hooks, so as to be *flexible*.

117. *φίλας*, imp. 1 aor. mid. Epic, as if from *φίλω*.

119. *ἦκαλς φθάμνος*. The aorist middle participle used in the sense of the active; *anticipated me*, hit me first.

135 - 139. The comparison of Diomedes to a lion among the sheepfolds, and the description of the terror of the flocks, are finely executed.

154. *ἐπὶ κτήματα*, in possession of his estate.

158. *χρησόμεθα δὲ*, the relatives or heirs of a childless man.

178. *ἱεῶν*, on account of sacrifices, i. e. neglected.

182. *αἰλώσιδ' ἔσ.* The upper part of the helmet was composed of the *λέπες*, the crest, and the *φάλος*, the cone. The helmet is called *αἰλώσις*, because it has an *orifice* or tube of metal, *αἰλῆς*, into which the crest is secured. It appears, from the epithets frequently applied to helmets, that the crest was generally made of horse-hair.

252. *φίλονδ' ἀγέμεν*, do not counsel me to betake myself to flight.

262. *ἐξ ἄρτουξος*. The *ἄρτουξ* was a rim that ran round the chariot, with a hook or peg in the centre in front, by which to fasten the reins.

292. *γλώσσαν αἰγυμένην*, the root of the tongue.

302. *χιρμάδιον*. "That the Homeric heroes used stones in battle, if they could accomplish nothing by their ordinary arms, is a circumstance that frequently occurs." Cr. Mr. Mure, in his interesting Tour in Greece, describes the *χιρμάδια* as abounding in the plains of Acharmania, and as being constantly used by the natives as weapons of offence and defence. "It is," says he, "to these stones that travellers and the population at large instinctively have recourse, as the most effectual weapon of defence against the dogs. Those selected are seldom smaller than a man exerting his full force can conveniently lift and throw with one hand, — a class of weapon by consequence most aptly and concisely designated with Homer by the term *chermedion*, or handful, and which the *agophiates* and peasantry, like the heroes of old, are in the habit of hurling with great force and dexterity. The weapon is the more effectual, owing to the nature of the rock itself, broken as it is in its whole surface into angular and sharp-pointed inequalities, which add greatly to the severity of the wound inflicted. This property is also very aptly described by the epithet 'rugged' or 'jagged,' which Homer familiarly applies to the *chermedia* of his heroes. Nor is the use of this primitive weapon confined to engagements with the brute species, but also extends to those between man and man, in extreme cases, when none of a more convenient nature is at hand. It was a personal familiarity with this joint feature of Hellenic nature and Hellenic manners, that first conveyed to my mind a clear and vivid impression of that per-

pettally recurring incident of Homer's battles, where the combatants, when momentarily unprovided with their regular missiles, at once resort to the substitute which their native soil so abundantly supplies." Vol. I, pp. 95-97.

306. ἰσχίῳ, the hip-joint, κοτύλην, the hollow of the hip-bone, into which the thigh-bone is inserted.

335. ἰωρεξάμινος, attacking him with extended spear.

364. ἀπηχημίση, Epic for ἀπηχημίση.

387. κισάμῳ here means a cavern.

416. ἰχῶν, acc. for ἰχῶρα. The meaning and construction of the line is, She said, and, with both her hands, she (Dione) wiped away the ichor from the hand (of Aphrodite).

453. λαισυῖα, small and very light shields.

487. ἐψῆσι, the weaves.

499. Ὡς ὄνειρος. This is a simile of great beauty. The poet always draws his comparisons from objects which were the most familiar to the sight of men in that age. The ancients did not thresh out their grain in barns, but employed oxen to tread it out in the open field. They then winnowed the wheat from the chaff, by throwing it up when the wind blew freshly.

522. ἐφίλησεν λαίοντι. The comparison is true and striking.

526. πνοήσεν. This line describes, with sound corresponding to the sense, the whistling of the winds as they scatter the clouds by their blasts.

530. ἀδιδίωσι, respect each other, i. e. be ashamed to fail in your duty in the presence of each other.

554. λίοντι δύο. The comparison of the two brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and the description which follows is characteristic.

579. κληῖδα, the collar-bone.

586. ἀνύμωχος, headlong.

620. λάξ πρὸς ἑστί, treading upon him, generally explained, with his heel.

661. μαιμώουσα, part. pres. from μαιμάω.

686. οὐκ ἔξ' ἰμελλον, I was not destined.

698. κισαφηόσα, for κισαφηούσα, fainting.

709. κισλιμίνας, in the neighbourhood of.

723. ἑντάκνημα, having eight spokes.

724-729. ἴσος, the circumference of the wheel, the felloes; ἰπίσσωρα, the tire; κληῖμασι, the nave and boxes; δίφρος, the body; ἄκρωγας, the borders, or rims; ῥυμῆς, the pole.

733. The description of the Ægis of Athene is highly wrought. The symbolical devices of Terror, Discord, Violence, and Pursuit give it a most warlike appearance; and the wonder is raised to the highest point, when

the poet declares the helmet of the goddess to be sufficient for the warriors of a hundred cities (v. 744). The remainder of the description — the goddess seizing her mighty spear, and mounting the flaming car, the opening gates of heaven, the Hours — are sublime conceptions, and expressed in magnificent language.

751. ἀναλίναι, to remove the thick cloud, and λελίνας, to spread it over the Aeolians. The expressions are used of opening and shutting the gates of heaven.

770-772. These lines are quoted by Longinus as an example of the sublime.

817. ἀσάγων, heartless, or rather, disheartening, dispiriting.

834. οὐδ' ἴ, i. e. the Greeks.

851, 852. Περὶθεῖν...χαλκή, in front, Ares assailed him with extended spear, over the yoke and reins.

859. Ares is wounded, and shouts as loud as nine or ten thousand men. This is bold, but the poet is describing the voice of the god of war. The description (864-868) completes the picture with wonderful liveliness and even grandeur.

ILIAD, VI.

In this book the battle is continued. It contains also the remarkable episode of Glaucus and Diomedes, and that unequalled passage, the parting of Hector and Andromache.

1. οἰσθε, was left alone, i. e. by the gods.

4. Σιμόεις. The Simois and Xanthus were two rivers of the Troad, which formed a junction before they reached the Hellespont. The Simois rose in Mount Ida, and the Xanthus had its origin near Troy.

14, 15. Axyias was distinguished for his hospitality. This trait was characteristic of the Oriental nations, and as such is spoken of by the ancient writers. The right of hospitality often united families/belonging to different and hostile nations, and was even transmitted from father to son. This description is a finely expressed tribute to the generosity of Axyias.

17. ὑπασπείρας, assisting or protesting.

24. ἐπίστριος, illegitimate, or rather one whose father is unknown.

39. ἐλαφίστρι, impeded by.

40. ἄεθαρ', having broken.

47. ἐν ἀφροῦ, in the house of my wealthy father.

56. *ἔειπεν*. Spoken ironically, in allusion to the wrongs Menelaus had sustained in his domestic relations.

62. *ἀδίκημα*, justice, what is merited by the enemy.

72. The Greeks begin to gain the advantage over the Trojans. Helenus, the chief of the soothsayers, directs Hector to enter the city, and cause the Trojan women to assemble in the temple of Athene, with a splendid robe for a propitiatory offering, and to promise a sacrifice if she will stay the victorious career of the son of Tydeus.

117. *ἐτίθει*, struck against; *δίεμα κελαιόν* is the nominative. This and the following line set Hector vividly before us, as he walked.

118. *ἄνωξ*, the rim, the edge or border, made of hide, in apposition with *δίεμα*, in the preceding line.

119. The episode of Glaucus and Diomedes is remarkable in several respects. At first sight, it seems improbable that two combatants, eager to engage, should hold a dialogue of this description; and accordingly we find a writer in the Edinburgh Review objecting to and ridiculing it, as in the highest degree absurd. It must be remembered that Homer is describing the manners of an ancient Heroic age, and not of the nineteenth century. His battles are not like those of Waterloo and Austerlitz, the result of scientific calculation, and dependent on the movements of masses of men, giving but little scope to individual prowess, and, above all, are not decided by powder and bullet. They are the battles of an age of simplicity, in which the personal valor of the chieftains bore a distinguished share. It happened, not unfrequently, that opposing chieftains singled each other out, and fought hand to hand, after holding parley, and putting various interrogatories to each other. This has indeed occurred in the skirmishing warfare of the last Greek revolution. It cannot be deemed improbable that two warriors, whose fathers had exchanged courtesies and pledges of the sort here described, and who therefore stood to each other in the relation of guests, should meet on the field of battle, and, upon inquiry, find themselves to be thus related. The peculiar sacredness of this tie would cause them at once to suspend hostilities, and perhaps exchange tokens of friendly recognition. On the whole, this episode, so far from being an unnatural and improbable excrescence, is a relief to the carnage and confusion of the battle, and presents a beautiful picture of a peculiar feature of ancient society.

143. *ἴδιδεν στίγαλ' ἴππας*, that you may come to the end of death.

150. *δαίμωνα* for *δαῖνας*, 2 aor. pass. from *δαίω*. After this some word must be supplied. "If you wish to know, know, or I will tell you."

168. *εἴματα λογιέα*, deadly signs. Some suppose that alphabetical writing was unknown in the Homeric age, and consequently that these

signs must have been hieroglyphical marks. The question is a difficult one, and the most distinguished scholars are divided in opinion. To some it seems improbable that a poem of the length and general excellence of the *Iliad* could be composed without the aid of writing; and yet, we are told, there are well authenticated examples of such works being preserved and handed down by traditional memory. However this may be, we know that the Oriental nations were in possession of the art of alphabetical writing at a very early period, and it is not improbable that the art may have been introduced at least into occasional use in Greece before the Trojan war. Inscriptions as early as the seventh century before Christ are known to exist. It cannot, then, seem very improbable, that the author or authors of the *Iliad* should also have been acquainted with this art. Whether they used it to record and perpetuate their poetical compositions is another and more difficult question. The student may find the subject amply and learnedly discussed in Wolf's *Prolegomena*, Wood's *Essay on Homer*, &c., and the arguments on both sides very concisely stated by H. N. Coleridge, in his *Introduction to the Study of the Classics*. The various questions connected with the origin, character, history, and growth of the Homeric poetry have been handled with much ability, especially among recent authors, by those eminent German scholars, Nitzsch, Lachmann, K. O. Müller, and Wilhelm Müller.

169. *σῖμα σφραγῖ*, a folded tablet. The nature of this folded tablet cannot at this day be precisely determined. The expression is one of those on which the discussion of the use of writing in the Homeric age turns. It may be observed that *γράφω* means originally to mark or scratch, not to write; so that it may be used of making hieroglyphic figures, or conventional signs of any description. *σῖμα*, also, is a general term, meaning only signs, without specifying their nature. Wolf (*Prol.*, p. 86) says,—"I think it very probable that already certain symbolical marks had been agreed upon among relatives, by which they could communicate their wishes on the most important matters to each other; and especially this kind, *σφραγῖς σφραγῖς*, was invented in an age in which punishment for killing and the wreaking of private vengeance in personal animosities were enforced with dreadful severity." He is inclined to think that the tablet was of wood, with marks rudely cut upon it, which conveyed with sufficient distinctness the deadly meaning. A waxen tablet, he says, can hardly have been intended, because it is the poet's custom to designate any such product of art by some descriptive epithet. At any rate, the tablet must have consisted of two plates or leaves, which could be shut up and sealed. There is no trace in the *Iliad* to indicate the use of writing, further than this.

194. *εἰσέσει*. It was usual to appropriate tracts of land, called *εἰσέσει*, for the distinguished services of the great men in the Heroic age. This word afterwards acquired the signification of *a spot sacred to some divinity*.

222. *Ταδία*. Verbs of remembering, which ordinarily govern the genitive, sometimes take the accusative.

234. *ἤλασσε*, *took away*. The expression appears to be a familiar one, like the English "to take away one's wits." Porphyrius, however, and after him Eustathius, thinking this sense unworthy of the poet, explain *φίνας ἤλασσε* by *φίνας ἤλασσε βραχύνει*, i. e. *he made his thoughts lofty or excellent; so lofty that he cared nothing about the superior value of the arms which he gave in exchange for those of Diomedes*. This explanation has been adopted by several modern critics, but it is too far-fetched and inconsistent with the simple conceptions of the Homeric age. The heroes were shrewd fellows generally, and knew how to drive a good bargain. Homer means doubtless to say, that Glaucus was not as sharp as he should have been; and the thing was so remarkable, that the way to account for it, as far all extraordinary events, was to suppose some god had a hand in the proceeding. The poet seems to think the oversight so great, that Zeus himself must have robbed Glaucus of his senses.

236. *ἑκατόντα*, *worth a hundred oxen*, for *three worth but nine*.

The episode is now completed, and the narrative of Hector's visit to the city is resumed. The description of the Trojan wives and daughters gathering around him, to inquire the fate of their friends in the war, has much natural beauty, but is lost in the incomparable pathos of the following scene between Hector and Andromache.

242 - 244. *ἄγειον* means the whole establishment of Priam. — *ἑστῆς ἀλμύρας*, *porticos or piazzas*, made of polished stone or marble, and running along the house on either side of the door. — *ἑδωλῶν*, *apartments opening upon the piazzas*.

247. *αἶθρῳ*, *the outer hall or court*, upon which the piazzas looked.

251. *ἐνδύσασκε*, *gentle*; *lit. one who gives kindly*. The incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart.

265. *φεί*, *subject of the infinitive*.

322. *ἀγέροντα*, *handling*. The employment in which Hector finds Paris engaged is extremely characteristic.

331. *σφεσί*, *genitive of material*.

344. This address of Helen to Hector is in fine keeping with her character. H. N. Coleridge (Introduction to the Study of the Greek Classic Poets) says: — "Few things are more interesting than to observe how the

same hand that has given us the fury and inconsistency of Achilles gives us also the consummate elegance and tenderness of Helen. She is, throughout the Iliad, a genuine lady, graceful in motion and in speech, noble in her associations, full of remorse for a fault for which higher powers seem responsible, yet grateful and affectionate towards those with whom that fault had connected her."

351. *ἔδη, ἄνω, regarded, or rather, in this place, felt.*

365. *Καὶ γὰρ ἰγέρω.* Hector, having performed his public duty, by directing his mother to supplicate the goddess Athene, and by calling Paris from his idle employments, now hurries to an interview with his wife, having a presentiment that he shall come back no more. This conduct was worthy of him to whom the city looked for support and deliverance. No private tie, however strong, could long keep his attention from a public duty. That duty performed, he yields to the impulses of the heart, and rushes to his home. Andromache is gone, in her anxiety and sorrow, to the tower. The hero turns thither, and meets her at the Scean gate. The nurse is with her, bearing on her bosom the young Astyanax, the hope of the city, "the loved child of Hector, like a beautiful star." The father looks upon his son in silence, and smiles, while the mother stands by in tears. The address of Andromache to her husband is full of natural and touching eloquence. She calls up the sorrowful recollection of her slaughtered father, her brothers, and her mother, slain by Artemis, after her release from captivity. Hector is now "her father, mother, brother, husband,"—her all; and she tenderly entreats him to protect the city, and not expose himself to death on the plain. The reply of Hector is full of lofty sentiment, and fine and generous feelings. He forebodes the destruction of Troy, and then pictures to himself the desolate condition of his gentle wife. The anticipation is woful to him, the picture is heart-rending; he looks forward, and sees her, in imagination, reduced, by strong necessity, to be the menial of another, plying the loom, or drawing water from the Messis or Hypera, as a slave, in Argos. He imagines one of the hostile nation, looking upon her as she weeps, and exclaiming, "This is the wife of Hector, the bravest of the Trojan warriors," and prays that he may repose in death before hearing of the unhappy doom which he has just pictured.

The incidents which follow are simple but exquisite. Hector wishes to take in his arms his beloved son; but the child, terrified by the glittering armor and the waving crest, clings to the bosom of the nurse. This calls a smile upon the countenance of the parents, who are thus, by a happy stroke of nature, made to forget, for a single moment, the gloomy state of public affairs, in affection for their offspring. Hector lays upon the

ground his shining helmet, caresses his son, and utters a prayer natural to an ancient patriot and warrior. He places the child in the arms of his wife, who receives him upon her fragrant bosom, in the poet's inimitable language smiling tearfully (*δακρῶν γιλάσασα*).

The moment of separation draws nigh. Hector, in compassion for the distress of his wife, utters such consolation as the case will bear, urges her to return to her domestic employments, and departs for the field of battle. Fearfully she directs her steps homeward, casting a frequent look behind, in the direction of her departing lord. Arriving at her door, she finds her maidens assembled, and all together "lament the living Hector as the dead," for they suppose he will come back no more. Such is an outline of the scene between Hector and Andromache; an episode, which, for true and unaffected pathos, delicate touches of nature, and knowledge of the human heart, has rarely been equalled, and perhaps never surpassed.

490-492. "These words, with which Hector dismisses his wife to her domestic labors, seem, according to our modern feeling, too rude and hard. But we must not forget that those natural men took no thought of softening an idea in the expression, whether it contained praise or censure; that the relation of the wife was a much more subordinate one, and that this command of Hector implies the wish to dissipate the sorrow of his wife by labor." Cr.

506. Ὡς ὕδρι. This comparison is a lively one, and presents forcibly to the mind the dashing and splendid bearing of Paris. — *σταβῶν ἵππων*, a stabled horse, that has been long confined in the stable.

508. λούσεται ἰσθμῶν ποταμῶν, to bathe in the swift-flowing river. This verb, and several others, are constructed with a genitive or dative indifferently.

516. ἰάρεθι, met with, or spoke with.

523. Ἀλλὰ ἰδὼν μισοῖς, but you willingly remit your efforts in the war, and are not willing to labor.

528. Κενεῖται στήθεστας ἰσθμῶν, to set up, or place the goblet of freedom, having freed our city from the beleaguering of the Greeks. It may be observed that Hector begins to resume his hope of success, and his warlike spirit is roused again, as he approaches the field of action. The depressing effect of his interview is wearing away from his mind, and he is already prepared for the battle with Ajax which awaits him.

ILIAD, VII.

THE poet completes the narrative of the first battle.

1. ἔϊσσαν, sallied forth.

4. ὡς δὲ. The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to sailors wearied with beating the sea with their oars.

5. ἰϋξίονες ἰλάργον, with their polished firs, i. e. oars made of the fir-trees.

12. ἐπιφάνης, the exterior rim of the helmet, hence the helmet.

26. ἰσχυαλία, literally, giving our strength or aid.

30. τέλος, the end, the fate.

45. μνησίωσι, participle from μνησίω, and a frequent poetical form.

52. πύρρον ἰσιναῖον, to overtake fate or death, to be slain.

63. ρεῖξ, the rippling of the waves caused by the zephyr.

80. ἀλλάχουσι, cause to share in, impart, bestow upon.

83. κρημία, suspend, as a trophy. It was a custom to consecrate the armor taken from the enemy to the gods, and to hang it up in their temples.

86. Σημέ τι εἰ χύσωσι, raise a mound or tomb for him. It was common in the Heroic age to raise these monuments in honor of distinguished chiefs.

96. Ἀχαιῖδες. It was a common form of reproach in the mouths of the leaders, wishing to instigate their followers by shame, to call them women, not men, as here; the second being an emphatic repetition of the first.

117. ἀδιής, Epic for ἀδής, fearless.

118. γίνε κάμψιν, bend the knee, a graphic expression for to rest from the conflict.

124. The character of old Nestor is one of the most consistently preserved in Homer. Having had a reputation for eloquence, he loves to hear himself talk. He rarely makes a speech without recurring to the brave deeds of his youth, which he dwells upon with the fondness, and sometimes garrulity, of the privileged old man; and he is always sure to receive a very polite compliment from his audience. Sometimes his stories get involved in the meshes of minute incident, from which it is difficult to disentangle them.

130. δίκου, 3d sing. opt.

171. Nestor, the wise counsellor, advises them to decide by lot who shall meet the valiant Hector. — πικράλαχθε, from πικράσσω, which, in the passive, with ἀλέω, means to decide by lot. "The expression, ἀλέω πικράλα-

χθες, to decide by lot, occurs also Od. IX., 331. Aristarchus and some of the old commentators read here *επιείλασθαι*, because they were of opinion that the form *επιελάχθαι* can only mean to be stained. According to others, *επιείλασθαι* means not only to stain or besprialle, but also, like *βάλλω*, to hit, in general; hence *ἀλλήν επιελάχθαι*, to let one's self be hit by a lot, to cast lots." Cr.

184. ἐξέχον, from the left towards the right.

198. μάλα. "The heroes, like the knights in the Middle Ages, were carefully instructed in the use of arms." Cr.

199. ἰσπερμα is often used in the sense of *I believe*, or *I think*. The use of the word, however, is not unlike the Americanism, *I expect*, applied to what is past.

212. Μιδίων βλοσυροῖσι γροῖόμενος, smiling with his grim countenance, darkly smiling. The dative case is formed as if from *γροῖόμενος*. The force of the expression is increased by the use of the plural.

238. κρηπίδα βῶν (for βῶν), to wield my an-bisk, i. e. shield.

241. μίλιπιδεσθε Ἄρει, to fight, a figurative expression borrowed from the war-dance, accompanied with music or singing. The dance and the battle are often compared.

255. The description of the conflict in this and the following lines is animated by the fiercest spirit of war.

270. μολοιδί, large, large as a mill-stone, or like a mill-stone.

272-276. "The appearance of the two heralds was explained in different ways by the ancients. The best view is that of Heyne, who suggests that the chieftains in both armies, as this duel could only prove the bravery of the heroes, which had now been sufficiently displayed, had taken care for both, and, as the night approached, despatched their heralds (here like the modern seconds) in order to put an end to the conflict." Cr.

279. The interference of the herald to stop the progress of the battle shows in what consideration the dignity of this class of men was held. The reply of Ajax, his willingness to cease provided Hector will propose it, since he is the challenger, have something of the spirit of chivalry.

298. Σίωσ δύνονται ἔργασθαι, will enter, or take part in the sacred assembly, i. e. the procession of Trojan women, who were to resort to the temple of Athens to supplicate the pity of the goddess, and to pray for Hector's safe return. The address of Hector, and the separation with a mutual exchange of presents, are worthy of the generous combatants.

310. ἀπερίεσπε, not expecting.

327. Nestor proposes that a truce shall be agreed upon for the purpose of disposing of the dead, who now overspread the plain. This proposition is made partly with the design of gaining time for the erection of fortifica-

tions against the assaults of the Trojans, who, under the guidance of Hector, and in the absence of Achilles, have become formidable and audacious.

348. The speech of Antenor contains one of those delicate touches of nature for which Homer is remarkable. He is conscious of the perfidious part which his countrymen have played, in violating the truce, and distrusts the success of their cause. He consequently advises the restoration of Helen.

371. *ἰγρήγασθε*, an Epic form for *ἰγρηγίστετε*, *be vigilant, watch*.

402. *ἰλίθρου αἰείρασ'*, for *ἰλίθρος*, or *τίλιος ἰλίθρος*, *utter destruction*.

410. *σώζει μιλιστίμην*, *to gratify or to favor with the funeral fire*.

431. Here is a very brief, but lively, picture of the two parties, doing honor to the remains of their slaughtered comrades.

443. The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it.

467. is *Δήμνεος*, from *Lemnos*. "The Greeks carried on a friendly intercourse with Lemnos, probably because, on their voyage, they had landed and had been received in a friendly manner there." Cr.

472. *εἰσίζουσι*, *purchased wine*. The enumeration of articles in the following lines shows that trading was not carried on by means of coined money, but with brass, iron, slaves, and the like.

ILIAD, VIII.

THE second battle is narrated in this book. It is called *πίλος μάχη* because the fight is broken off by the coming of the night.

1. *κροκόπειπλος*, *saffron-robed*, an epithet of Aurora, supposed to designate an earlier hour than *ροδοδάκτυλος*. "The grammarians find here an allusion to the ruddy or deep yellow color of the early morning. Moreover, purple and yellow were among the colors of festal robes." Cr.

8. *διανίεσσι*, from *διανίεσσι*, *to recind, to make void*.

12. *πληγίσι*, *smitten*, i. e. by the thunderbolt.

13. *Τάρταρος*. "The Tartarus, the Titans' place of terror, is a deep abyss beneath the earth, which lies as much below Hades as Hades is above the earth. That is, we must imagine the earth to be a level plain between heaven and Tartarus. The under or opposite side of the earth is Hades,

and Tartarus must be conceived of as an opposite heaven, which from below arches towards the ends of the upper earth." Cr.

14. βίβραρον, abyss.

19. χρυσὴν ἰσθμίδα, the golden chain, simply. Many have explained this as an allegorical expression for one of the great laws of nature, gravity, or the attraction of the sun. There is not the slightest probability that any such meaning is intended. All such scientific allusions are quite foreign to the simplicity of the Homeric style.

24. ἀντὶ γαίης, earth and all; dative of accompaniment.

27. ἐνεί. This preposition is often used to signify superiority, as in this passage.

29. ἐγασσάμενοι, amazed, or terrified at.

36. ἐπιθεσίμεθα, we will suggest.

37. ἐπίε, Epic for εἶπ.

43. γίγνη, for ἴσθη.

48. Γάργαρον. Gargarus was a part of Ida. — εἶμαρος, a sacred spot, on which a temple or altar stands. This place was celebrated in subsequent times for the worship of Zena. Several years ago, Dr. E. D. Clarke deposited in the vestibule of the public library in Cambridge, England, a marble bust of Hera, taken from the ruins of the temple of Zena, at the base of Mount Ida. He quotes these lines of Æschylus, in allusion to the same temple: —

Οἷς ἰσθμίδαίη πάγῃ

Διὸς παρῆεν βωμὸς Ἴων. Clarke's Greek Marbles, p. 48.

54. ἀπὸ δ' ἀνταῖ, and forthwith.

56. καὶ ὅς, even so, i. e. notwithstanding.

60. The following lines give a spirited picture of the meeting of the armies. We almost hear the clash of shield and spear, the tumult and the groans of battle.

69. χρύσεια κλίμακτα, the golden scales. The scales were in antiquity, as in modern times, the symbol of impartiality.

70. καταλγίος, causing long repose.

72. ἵκται δ', weighed down, according to the ancient conception portending destruction.

75, 76. The omen is terrific, and the description striking.

84. κείριον, fatal, or vital.

87. παρεκείριον, the reins, by which the side horse was guided. "It was usual to attach an additional horse to the side of the chariot, which would therefore be ready to supply the place of either of the other two which might happen to be disabled." Trollope.

94. *μετὰ ἰῶνα βαλόν*, = *στροφῆς ἰῶνα*, turning your back.
96. *γίγνεται*, i. e. Nestor.
108. *οὓς πρὸ δα' Αἰνείαν*, which I took from Æneas. Verbs signifying to deprive, and the like, govern two accusatives.
121. *παρὰ*, near or by.
122. *ὠπρώθησθε*, started back.
124. *ῥόσασθε*, clouded, enveloped. It takes a double accusative.
131. *σάκαυθι*, — from *σπαδάζω*, derived from *σπίς*, a sheep-pen, — would have been penned up like sheep.
162. *Ἦγγ*. It was usual at the feasts to honor the chief men with the first seats, and largest and choicest portions of food.
178. *εὐδιδίωμεν*, worthy of no thought. Hector, full of courage, and knowing that the omens of heaven are in his favor, exhorts the Trojans to valor, and contemns the ramparts thrown up by the Greeks.
185. Hector, in the excitement of the moment, addresses his favorite horses. "This address," says Crusius, "has been censured as inconsistent with the dignity of the epopee. But if we consider how highly the heroes prized their horses, and that Hector was able only by their help to force his way over the wall and the trench, the censure will appear unreasonable. Besides, it is, as Köppen rightly observes, entirely consonant to nature that a hero, who is on such intimate terms with his trusty steeds, should, in a moment when he expects the most important aid from them, have expressed this wish aloud." Cr. From this speech it would seem that Andromache herself was accustomed to loosen the horses from the chariot, on their return from battle, and to feed them; and from verse 189, unless it is spurious, it seems that the provender was sometimes mixed with wine. It is most probable, however, that the line is not genuine, or at least is out of place.
193. *κείρας*, rods, passing across the inside of the shield, and serving for a handle.
215. *σπλομίσθον*, crowded, pressed closely together, horses and charioteers.
222. *μεγακέντη*. This epithet has given rise to some doubts. Buttmann's explanation is, *μεγακέντης* = *μέγα κήντες ἰχθυονα*, having a large hollow, then, generally, large, huge, monstrous.
223. *γινωγόμενον ἀμφοτέρωθεν*, so as to speak to the forces on both sides, so as to be heard at either extremity. The Greek fleet lay along the shore so that Ajax's ships were on the extremity towards Sigeum, those of Achilles at the opposite end, those of Odysseus in the middle.
230. *κεῖται*, empty boasting.
247. *Αἰετῶν δ' αἰετὸν ἴκε*. The application of this is obvious: — the eagle signified Hector; the fawn denoted the fear and flight of the Greeks. Being dropped at the altar of Zeus, it showed that they would be saved

by the protection of that god. "The word *σπουδαίως*, says Eustathius, has a great significancy in this place. The Greeks having just received this happy omen from Zeus, were offering oblations to him under the title of the *Father of Oracles*." Pope.

281. φίλη κεφαλή, *dear head*, an address of endearment, like our *dear soul*.

282. φίως. This word occurs frequently in Homer in the sense of *help*, *assistance*, and the like, and sometimes is applied to persons, as here.

287. δῶν, for δῶ.

306. μάσων. The simile is very beautiful. The circumstance mentioned in verse 308, that the head was weighed down by the helmet, adds to the truth of the picture.

336. τάρξαι βαθείης ὄσας, *drove them back from the trench*, gen. of place whence.

348. ἀμφιπεριουρῶσα. This compound has great significancy. It can only be expressed by a periphrasis, — *drove his horses about in every direction*.

353. παιδαγωγίμω, Poet. for παιδαγωγίμω, from παιδαγωγία.

371. γνύειν. The attitude of supplication is here alluded to, which was to touch the knees of the person supplicated with one hand, and the chin or beard with the other.

378. γηθήνι προφανείσσι. The participle here is in the accusative dual, referring to the two goddesses, Here and Athena. The expression is idiomatic, and the accusative is governed by the verb, though, strictly considered, it is neuter.

402. γυῖσσι, = χυλῶσσι, *I will lapse*.

405. μέμνησι, *may inflict*, by overtaking or striking them. That is, the verb, literally meaning only to overtake, includes or implies the rest.

408. ἱμελῶν, poetical for ἱμελῶν.

432. "The Hours here appear as the handmaids of Here, as the Graces are associated with Aphrodite, and the Nymphs with Artemis." Cr.

434. ἀμρροσίησι πάσησιν, *the ambrosial crida*. Whatever belongs to the gods may be designated by the epithet *ambrosial*.

435. ἰνῶσιν, *the outer walls*, on both sides of the entrance.

441. βωμοῖσι. These were *pedestals* or frames, the word meaning not only *altar*, but the *base* of an altar, the *base* of a statue, or any raised surface.

449. ἰλλῶσαι, participle present.

470. Zeus now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call out Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend.

474. *ἔρθε*, Epic syncopated inf. for *ἔειπθε*.
488. *εὐχόμενος*, *thrice-wished*, compound of *εὖχος* and *λέωμαι*.
495. *πέπλος*, the *golden ring*, which secured the head upon the handle of the spear.
500. *τί*, used in the sense of the relative; a frequent usage of Homer.
535. *δεικνύμενος*, *he shall prove*, or *show*, i. e. *shall cause to be known*.
- 538 - 541. *Would that I might be immortal, and free from old age, all my days, and might be worshipped like Athens and Apollo, as surely as this day will bring disaster upon the Greeks.*
555. The simile is the most magnificent that can be conceived. The stars come forth brightly, the whole heaven is cloudless and serene, the moon is in the sky, the heights and promontories and forests stand forth distinctly in the light, *and the shepherd rejoices in his heart*. This last simple circumstance is natural and beautiful, and heightens the effect of the visible scene, by associating it, in the most direct and poetical manner, with the inward emotion that such a scene must produce.
558. *σπινθήρην*, *breaks up, clears off*. "The metaphorical application of this verb is very natural, and allied to an idiom of our own." Trollope.

ILIAD, IX.

THE leading subject handled in this book is the embassy to Achilles.

2. *φύξαι*, a *disposition to flight*; it is here personified as the companion of *φίλος*.

3. *βίβλαμεν*, for *ἰβίβλαμεν*, from *βέβλα*, always used of pain of mind.

4. 'Ὀς δ' ἄνιμα. This figure is very expressive as an illustration of the mental agitation of the Greeks. On this passage, Wood (*Essay on the Original Genius of Homer*) remarks:—

"The poet's purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger, and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image which he makes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, that, upon this occasion, his imagination suggested to him a storm which he had seen; and having myself had more than once an opportunity of observing from the coast of Ionia the truth of this picture in every circumstance, I cannot help giving it as an instance of the poet's constant original manner of composition,

which faithfully (though perhaps in this case inadvertently) recalls the images that a particular striking appearance of nature had strongly impressed upon his youthful fancy, retaining the same local associations which accompanied his first warm conception of them.

"But lest my testimony, as an eyewitness of the exact correspondence of this copy to the original from which I suppose it taken, should not be satisfactory, I would propose a test of this matter, upon which every reader will be enabled to form his own judgment. Suppose a painter to undertake this subject from Homer, he will find each object not only clearly expressed, though within the compass of four hexameters, but its particular place on the canvass distinctly marked, and the disposition, as well as perspective, of the whole ascertained, with a precision of outline from which it is impossible to depart. The Thracian mountains must form the background; thence the tempest is to burst on the Ægean Sea, which has its proper stormy coloring; while the Ionian shore, covered with sea-wreck, by a succession of waves breaking on its beach, will make the foreground, where the poet views, admires, and describes the whole."

11. ἀλλήεν, *by name, personally.*

32-49. This speech of Diomedes is highly characteristic. He had been reproached by Agamemnon with want of warlike spirit, and now alludes to it, but only as becomes a warrior. His exploits have already given him the right of retort. The speech is full of generous courage, and rouses the enthusiasm of the listening council.

37. διδάχων, *one of two.*

49. εἰς γὰρ θεῶν, *for with the favor of the divinity.* The interposition of the gods appears to have been perpetually recognized in the Homeric age. Every enterprise was begun by propitiating them with sacrifices, libations, prayers. Every compact was sanctioned by solemnly calling them to witness it. Every event was attributed to their agency, every success to their favor, every disaster to their anger. Even the bad conduct of men themselves, arising from the indulgence of evil temper, turbulence, or avarice, was attributed to their interference.

59. βασιλῆας. The verb βάζω, like others of similar meaning, takes two accusatives.

72. ἡμέρας, *every day.*

96-113. This speech of Nestor is very happily conceived. It belonged to him, as the aged counsellor, to begin the debate, by laying the subject before the assembly, especially as it was necessary to impute the blame of the present unfortunate condition of the army to Agamemnon. It would have seemed presumptuous in any other, and it was a matter of difficulty and delicacy even for Nestor. He begins with an expression of the highest re-

erence for Agamemnon, "to whom Zeus has given the sceptre." He then urges upon him the duty of listening to good counsels from others, and declares his purpose of giving that which seems to him best. He touches upon Agamemnon's injustice towards Achilles, and his own attempt to dissuade him from its commission, with much skill, and in such language as would not irritate Agamemnon. The ambiguity of the word *μαγαλῆτες*, which means properly *great-hearted*, but may mean *violent* or *high-tempered*, is happily adapted to the object of the speaker, which was, to make him fully sensible of his wrong conduct, without awakening his pride or anger; to make him think that he had yielded to the impulse of a haughty temper, by telling him that he had followed the leading of his *great heart*. Finally, he proposes to propitiate Achilles, by acceptable gifts and soothing words, intending that Agamemnon shall take the hint, and offer to restore the captive Briseis, whom he has robbed from Achilles's tent.

115. *ψιῶδες*, adverbially.

119. *λειγαλίησι*, *pernicious, destructive*.

122. *ἀσπίδες*, *untouched by fire*, entirely new. Tripods were sometimes used for culinary purposes, as for *boiling*, and the like.

124. *ἀίθλια*, *prizes in the race*. From time immemorial, the Greeks were fond of this kind of amusement. The Olympian, Isthmian, Pythian, and Nemean games were established in obedience to this national passion, and confirmed and increased it.

146. *ἀνδάνω*. This word may mean either *without a dowry*, or *without having a dowry* or *price paid*. Here it bears the latter meaning. In the Heroic age, the custom was the reverse of that which afterwards grew up. The bridegroom paid, either to the bride or her father, a marriage dowry; and Agamemnon's offer, therefore, was very liberal, for he promised, not only to give his daughter without the dowry, but to add, from his own, a munificent gift.

154. *πλοῦμνους, πλοεζῶνται*. These words show what some of the principal articles of wealth were in that age. On the whole, this speech of Agamemnon justifies the skill and tact of Nestor's opening address. Agamemnon candidly acknowledges his fault, offers the desired reparation, and even goes farther than could have been expected, by proposing a gift worthy of a prince, in addition.

171. *Φίρτι δὲ χερσὶν ἔδωκε*. This was one of the religious ceremonies previous to any important enterprise. Then followed the order for silence and reverent attention (*ἰθνημῶσαι*), then the libation, and the rest.

173. *ἰαδίονα*, from *ἀνδάνω*.

186. *Τῶ δ' ἔιδρον*. This passage shows that music was, at a very early period, an amusement among the Greeks. It was also customary to ac-

company songs, in honor of the great exploits of heroes, by the lyre, which was the most celebrated musical instrument among the Greeks. In Homer, skill in this art is attributed only to Achilles and Paris. How appropriate was this employment to occupy the leisure of Achilles!

187. ζῦγγόν, the neck of the lyre, held in the left hand.

196. λαίμαργος, welcoming, taking them by the hand. Achilles's reception of the embassy is interesting as a picture of ancient hospitality.

206. ἀπέρας. Some dispute has arisen in regard to the meaning of this word. From the context, it seems most likely that it was a sort of table or chopping-block on which the meat was placed before division. — is ἀπέρας ἀπὸ τοῦ, in the light of the fire, i. e. near the fire. The materials for the feast were plain, and Achilles himself officiated as chief cook. What was wanting in refinement was probably made up in an excellent appetite and hearty cheer. They did not recline on couches, but sat at tables. After they "had removed the appetite for drink and food," Ajax gives Phoenix the nod, in relation to the business in hand. Then ensues a scene of a remarkable character, in several respects. The speeches are models of several kinds of eloquence, and suit the characters of the speakers, as well as the object which they wished to gain. Odysseus opens the business, because he is skilled in council. His speech is well conceived. He begins with an allusion to their hospitable reception, but quickly turns to the unhappy condition of the Greeks, the audacity of the Trojans, and the invincible daring of Hector, who longs for the day to come that he may complete his vengeance. He calls upon Achilles to rouse himself, and defend his countrymen from the impending destruction. It is to be observed that he dwells particularly upon the proud bearing of Hector, in the hope of arousing the personal pride of Achilles. He reminds him of the commands of Peleus, on the point of his departure to the war, and then enumerates the gifts which Agamemnon promises as an expiatory offering; and if Agamemnon and his gifts are abhorred, he entreats him to look with compassion upon the other Greeks, who will honor him as a god. The speech concludes with another and more direct allusion to the glory which he might acquire by killing Hector, "who boasts that no one of the Greeks is equal to himself."

The reply of Achilles is characteristic. He refuses their prayer. He touches slightly upon his services, — the many spoils he had won for Agamemnon, — "who had distributed but few, and retained many." The portions which other chieftains received have remained in their possession, but his alone is taken away. His reference to the cause of the war, and the application of it to his own case, are "decided hits"; and the sentiments with which he accompanies it are natural and beautiful. He alludes to the works which have been thrown up since he left the army, but declares that

all these cannot arrest the progress of the man-slaying Hector. His purpose is to return on the morrow to his native land. He repeats, with additional assurances, his determination to share no more in the war, refuses to marry Agamemnon's daughter, and resolves that he will, the rest of his life, enjoy the possessions which "the old man, Peleus, has acquired." He mentions the twofold fate which had been destined to him from his birth; but he will still return, and counsels others to do the same. He commands the messengers to announce his determination, and prepare some other means of defence than that which they have devised, in the hope that he would renounce his wrath.

The speech of Phoenix is very different, and very curious. The old man looks upon Achilles with affection, and hears his determination with sorrow. He then enters upon a long and rather garrulous account of his early adventures, before he knew the father of Achilles. In this speech occurs the singular and not perfectly intelligible personification of Prayers, whom the strong and nimble-footed Ate outstrips. Then we have the story of the Calydonian boar, and the fight for his head and skin between the Kuretes and the Ætolians; and so on, ending with an entreaty that Achilles would accept the gifts and go.

The reply of Achilles is short, respectful, but resolute.

Ajax, seeing that nothing is to be gained, addresses Odysseus in a brief, pithy, and indignant speech, and counsels a speedy return. Achilles again alludes to the injuries he has received from Agamemnon, but treats Ajax with courtesy. Still further, he declares he will not move until Hector has come to the very tents and ships of the Myrmidons.

After a libation, the embassy returns. Their message is sorrowfully received. Diomedes inspirits them, the day closes, and they retire.

ILIAD, X.

THE most remarkable passage in this book is the night expedition of Odysseus and Diomedes into the Trojan camp. Even the ancients, according to Enstathius, supposed it to have been composed by the poet as a separate song, and not inserted in the Iliad until the recension of Pisistratus. This was the opinion of Wolf, who traced in it the marks of a different style and manner.

2. *ἰδμυρίων, overcome with, from ἰμυρίων.*

8. *σπυλίσσας μίγα σόημα*, the great mouth of mournful war, an expressive circumlocution for war, or devouring war. The simile in the preceding lines is descriptive of the frequency of Agamemnon's sighs.

10. *υἰόθεν ἐκ καρδίας*, from the bottom of the heart.

13. *ἀλλῶν εὐρέγγων ε'*, pipes and flutes, the most ancient and simple musical instruments.

15. *πρὸς ἰλίμους*, by the root.

24. *ποδῆναισί*, reaching to the foot.

30. *στυφάνην* is here used for the whole helmet, properly the rim.

43. *ἰαὶ καὶ εἶ*. The sentence is elliptical. *ἰάσει*, or some such word, must be understood.

56. *ἱεῖν*, sacred. This word, however, must not always be understood in the sense of our sacred. It often means great, distinguished, excellent, &c.

67. *ἰγρήγορμαι*. An Epic form, as if from perf. pass. *ἰγρήγομαι*, but = *ἰγρηγόριμαι*.

82. It has been remarked that Nestor's questions, when roused in the night, show how imperfect was the art of war in the Heroic age, in respect to sentinels and guards. No pass-word was used, so that Nestor was in doubt whether he addressed a friend or an enemy.

98. *ἀλληλοῖσι*, from *ἄλλω*. There seems no necessity for doubling the *δ*; *α* would be long without it.

124. *ἰμίο πρῶταρος*, before me.

125. *παλήμιας*, for *παλίμιας*, and that is poetical or Epic for *παλαῖν*.

134. *διελάτῃ*, double, perhaps because it could be wound twice round the body; the opposite of *ἑπλοῖς*.

139. *περὶ φρένας ἦλθεῖ ἰαή*, the sound came round his senses, he quickly heard the sound.

145. *βεβήκειν*, from *βέβω*. Such distress has overcome, or pressed upon the Greeks.

150. *Βὰς δ'*. The following lines are concise, but graphic. The scene rises up before the reader's mind.

158. *Δάξ ἑσθὲν κνήμας*, moving him by the foot, with his toe. "This very natural way of waking up any one who lies upon the ground is, according to our conceptions, unseemly. Köppen well remarks upon it, 'The heroes always choose the easiest and most direct way, because as yet no conventional courtliness restrains them.'" Cr.

160. *Σφουερῶν*, the height of the plain.

167. *ἀμύχανος*, in this passage, *indefatigable, unbending*.

173. *ἰεὶ ξυροῦ Ἰσσανυ ἀμυῆς*, a proverbial expression, — it stands on the edge of a razor, — we are all in the most difficult situation, it is the very crisis of our fate.

199. *ἰσάσθη*, in a clear spot.

206. *ἰσχυρότερον*, straggling in the rear.

224. *Σὺν εἰ δὲ ἰσχυμίνα*, nominative absolute. *Two going together, one perceives, or discovers before another, how an advantage may be gained.* — *πρὸ δ' τοῦ = ἰσχυρὸς πρὸ τοῦ ἰσχυρῶν.* The expression is equivalent to our proverb, "Two heads are better than one."

227–232. These lines well describe the eagerness of the heroes to accompany Diomedes. The repetition of the verb gives vivacity and rapidity to the scene.

247. *περίωδῶς*. The force of the preposition in composition is to be observed, — *since he knows above, or more than, others.*

252. *"Ἄστρα γὰρ δὴ, the stars are far advanced, and the greater portion of the night is passed, the portion consisting of two parts.*

258. *ἔφυλόν τε καὶ ἄλλοθεν*, without come or creat. — *καταίνουξ*, a sort of cap.

263. *λευκὰ δόντις*, white teeth. These boars' teeth were arranged on the outside, for the purpose of strengthening the cap, and it was lined with the *πίλλος*, or felt, to protect the head.

274. *ἰεραδίῳ*, a heron. The two following lines show how careful the poet always was to be true to nature. The little circumstance, that they could not see the heron, but only heard him, marks the poet's careful observation.

281. *ἰθαλίαις*, Epic accusative plural from *ἰθαλίης*.

285. *σπίς*, Epic for *σπίς*, from *ἴσπαις*, formed from the 2d aorist *ἰσπί-*
μην.

290. *πρίφρασσα*, an old Epic feminine of *πρίφραξ*.

294. *χρυσίῳ*. It was the custom to adorn the horns of the victim with gold. This custom continued to a late period among the Greeks. It was also necessary, according to the allusion in the preceding line, that the victim should never have been used for any ordinary purpose.

332. *ἰστέρον ἰσόμεσι*. This phrase frequently, perhaps generally, would mean, *he perjured himself*. Here it means only, he swore an oath which was not fulfilled.

335. *κεράϊον*, a helmet of weasel-skin.

341. *ὄτρας*. The demonstrative used for an adverb of place; a frequent idiom of the Greeks.

351, 352. Köppen, Heyne, and Spitzner explain the *ἰσίσμεα ἡμίονον*, *as far as a yoke of mules can plough*, i. e. in the time that Odysseus and Diomedes wait; then the words *αἱ γὰρ εἰ βούῃν προφειρόμεθα*, *for they are preferable to oxen*, are added to show that Dolon had passed by a considerable distance. According to another explanation, the point

of the comparison is in the distance by which a yoke of mules precedes a yoke of oxen.

361. The simile is appropriate and lively.

362. *μυρμυρῶς*, from *μυρμύρα*.

375. *βαρβαρίζων*, *stammering*, or *with chattering teeth*, through fear.

401. *ἐπιμαίοντε*, literally, *fall after*; metaphorically, *captured after*, spoken in irony.

403. *ἄρμαίοντα*. This is analogous to our English idiom, *hard to be subdued*.

416. *ὡρεῖ ἐν χάρῃ*. This expression refers to maddie Trojans; unless it be = *ὡρεῖ*, *comp-flee*.

457. *ῥηγοργαίνων*, *while he was yet speaking*.

460. *λαίρη*, *the plunderer*, or rather *the giver of plunder*.

462. *εὐώνοντι* = *εὐώνε*. This termination to the plural of the pronoun occurs but rarely. It is formed by declining *ἄ* as if that were the proper termination of the word.

463. *ἐπιβουλήμα*, poetical for *ἐπιβουλήματα*.

466. *ἕλεσι*, Epic for *ἕλασι*.

475. *ἔξ ἐπιβραχίονος σπυρίων*, *from the edge of the chariot-seat*.

480. *μίλων*, *inactive*. In the tragedians the word means *swatched*.

483. *ἐπιπεριπέδων*, *turning on all sides*.

493. *ἀβύσσου γὰρ ἴσ' αἰών*, i. e. *μαρῶν*, *for they were not yet accustomed to death*. The Thracians had but lately arrived, and had not yet taken part in the war. Their horses, also, were unaccustomed to trample on dead bodies.

502. *βιζίζοντι*, *whistled*.

515. *ἀλλοτριουσίῳ*, literally, *stolen*, i. e. *careless watch*.

540. *ὄθρου ὅτι ἔφησι ἴσσι*, *the word had not yet all been spoken*.

564. *εὐφρασε δόλοισι*, *drove them over the trench*, i. e. by the *ἰσχυρασία* *ἄλλε*, which had been left.

572. *ἄρῳ*, accusative for *ἄρῶνα*.

573. *λίθη*, *the neck*. "These warriors plunge into the sea to wash themselves; for the salt water is not only more purifying than any other, but more corroborates the nerves. They afterwards enter a bath, and rub their bodies with oil, which, by softening and moistening the flesh, prevents too great a dissipation, and restores the natural strength." Pope.

576. *ἀσπιρίσθου*, *soothing-tube*.

577. *λίω'*, always used with *ἀλιψίασθαι*, *χρῖσθαι*, and *χρῖσασθαι*. The ancient take it for *λίωσι*, used adverbially, = *λίωσας*. But others hold it for *λίωσι*, dat. of an old substantive, *λίωσι*, and *ἔλαιον* is the adj.; *λίωσι* *ἔλαιον*, is, accordingly, *olive-oil*.

578. *δεινόν*. This is the third time they have eaten since sunset; first at Agamemnon's, next at Achilles's. But they have had hard work, and, like Captain Dugald Dalgetty, they find it expedient to lay in a supply of provant whenever they have a good opportunity.

The libation to Athene, with which the book closes, and the offering mentioned in verse 571, show, among numberless other passages, the extreme carefulness of the ancients to pay due honor to the gods.

ILLIAD, XI.

THIS book begins with the twenty-sixth day, and is chiefly occupied with the exploits of Agamemnon.

1. *παρ' ἄγανυ Τίτωνι*, from the side of noble Tithonus.

4. *κολίμυθον εἶρας*, the signal of war. What that was is left undecided.

11. *ἑστῶ*, *loudly*; according to others, *standing upright*.

20. *ξενίαιον*, a hospitable gift; a gift that passes between persons standing in the sacred relation of private hospitality to one another; a token of friendship.

24-26. A particular description of the shield of Achilles. *ἄρουρα*, *striga*. *μίλανος κούρου*; the nature of this metal is uncertain; Beckmann and Voss understand by it a sort of dark blue steel; Millins and Heyne take it to be lead. *κασσινίφρου*, tin. *ἑκτερίχαστα*, pl. pl. of *ἑπίχαστα*, *extended, arose*. *πρωτόλειον*, i. e. *Ἀγαμέμνονος*.

27. *ἴσμεν ἰουάνης*, *like the rainbow*. It is remarked by Trollope, that, "of all the points of resemblance which may be discovered between the sentiments, associations, and expressions of Homer, and those of the Sacred Writings, this similitude is perhaps the most striking; and there can be little doubt that it exhibits a traditional vestige of the patriarchal record of God's covenant, in Gen. ix. 13, LXX. *εὐδὲ εἶξεν μου τόθηναι ἐν τῷ νεβελῶ, καὶ ἴσταναι ἐν σφαιρίον ἀπὸ μίσην ἡμῶν καὶ τῆς γῆς.*" But here it refers to a different idea. It is a sign of terror, foreboding, &c., and not of a covenant. The coincidence is one of expression, not of thought.

62. *ἄλλως*, according to Köppen, = *ἄλλως*, *full*. But it refers to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks.

67. *ἀμπετῆρες*, *mowers*, or *reapers*. — *ἰστροίον*, *opposite*. This is to be explained by the ancient mode of reaping and mowing. The workmen were divided into parties, beginning at the opposite ends of the field, and meeting

in the middle. And as handfuls of wheat fall rapidly as they advance, so the dead fall numerously before the two armies.

68. ἔγγρα, *the row*; applied to hay, perhaps it would mean *the swath*.

69. ῥάγματα, *handfuls*.

84. αἴθερος ἰσχύει ἡμέρας, *the day was increasing*. This was the simple notion of the division of time. The day increased till noon.

86. ῥοτόριμος, *the wood-cutter*. Homer most frequently borrows his similes and descriptive circumstances from the most familiar objects of nature or of daily life.

105. λῶα, from the old verb λῶωμι, = *λω*, to bind.

130. γομορίζομαι. This verb means, primarily, *to take by the knees*, that being the usual sign of supplication. Its secondary meaning is, therefore, *to supplicate*, as here. It is often used when the supplicatory attitude is impossible from the situation of the parties, and means simply *to supplicate*.

147. ὄλιον. According to some, a round stone; others explain it, a *marker*.

160. κροτάλλῳ, a derivative from κροτάω, *draw with a noise*, i. e. the noise of the horses' hoofs and of the empty chariots.

178. ἐν ᾧραις ἀμολγῆ, *at the milking-time of night*. This is an instance of the reckoning of time by the recurrence of some familiar object or operation. It may mean either *evening* or *morning*. Here, if either, it is evening. Buttman, however (Lexilogus) has a long analysis of the word, and considers it an Achaean term = ἀμρό, *the highest point, the middle*; therefore, here, *midnight*.

214. διελχθεύουσ, *and they rallied*.

227. μετὰ κλίσε, *after the report*, i. e. having heard the report.

236. ἴσχε, 2d aorist, Epic, defective, ἴσχε, *to pierce*.

243. πολλά δ' ἔδωκεν, *had given much*, referring to a custom of the bridegroom paying a dowry to the bride or her father, or both. Here to the former.

251. ἐρεῖξ, *sideways*.

256. ἀνιμορροφίς, literally, *wind-nourished*, — supposed to mean, "the wood, of which the spear-shaft was made, was hardened and strengthened by exposure to the weather." May it not mean, *borne on the wind*, i. e. when hurled from the warrior's hand, or *swift as the wind*?

269. βίλας, here means *the pains of child-birth*.

282. ἔφρεον, *they foamed*. The description is brief and graphic.

297. ἰσχυραῖ, *violent*.

307. ῥέφει, an Epic form for ῥεφίς, *swelling*.

319. βόλιοναι, the old Epic form for βούλιοναι.

334. *μισαδών*, Epith. Ed. not. from *χέζω*, *having deprived of*.
364. *μήλλω*. *μήλλω* often expresses only a *probable future*.
385. *Τέξια*, &c. These epithets are intended to convey the idea of contempt. *Βοῶμαι*, thou who boastest of thy bow.
398. *ἀμφιθροῦραι*. This word denotes figuratively the extremity of grief, *lacerated on both sides of the face*.
413. *ἴλεον*, for *εἰλήσαν*, from *εἰλίω*, *shot him up*, surrounded him.
424. *πρόσμυρον*, *the navel*.
455. *πενθήσει*, *shall perform funeral rites*. It was held necessary to the repose of the shade, that proper funeral honors should be paid to the body of the dead.
509. *μισσαλαθίνους*, *giving way*.
537. *ἰσιονόων*, *the tire of the wheels*.
548. *ὦς δ' ἄλλω*. There are several points to be noticed in these two similes. First, Ajax is compared to a lion who has been prevented by the watchfulness of the herdsmen and their dogs from preying upon the cattle. He is bold and terrible; but numbers thwart him, and prevent him from accomplishing his purpose. Second, his retreat is compared to the obstinate and slow retreat of an ass from a field, when young men surround him and beat him with clubs. Their power on him is but small; and he retires, but only when he has satiated himself in the rich pasture. The single point of comparison it must be observed, is the almost indomitable obstinacy of the animal in withdrawing from the tempting repast. So far, the illustration is nowise derogatory to the character of the warrior. Whatever apparent meanness may be found in it arises wholly from later associations with the name of this much-abused and long-suffering beast. It is well known that, in ancient times, and among the Oriental nations, the ass was held in high repute. The ancient listener to the song of Homer would think of none of the ridiculous images which exist in the mind of the modern reader.
574. *λιλαίμενα*, *eager to satiate themselves with his flesh*. The genius of the poet animates all things that come within its magic influence. The arrow leaps forth from the bow, eager to fly among the hostile throng; the spear is stopped in the shield, while urging its way onward, eager to taste of, or to satiate itself with, the flesh. The student will observe innumerable instances of this, which give an incomparable liveliness to the objects and scenes that the poet describes.
593. *εἰς ἑμῶν κλίνας*. The warrior, fighting by himself, held the shield before him. But fighting in serried ranks, he brought it up so as to rest it upon the shoulder.
622. *πρὸς ἄνεμόν*, *towards the breeze*.

in the middle. And as handfulls of wheat fall rapidly as they advance, so the dead fall numerously before the two armies.

68. ἔρπον, the row; applied to hay, perhaps it would mean the swath.

69. δέγμαται, handfulls.

84. αἰήτεο ἡμέρη ἡμαρ, the day was increasing. This was the simple notion of the division of time. The day increased till noon.

86. δροπίμος, the wood-cutter. Homer most frequently borrows his similes and descriptive circumstances from the most familiar objects of nature or of daily life.

105. ἰδν, from the old verb ἰδαν, = *dia*, to bind.

130. γοναζίσθην. This verb means, primarily, to take by the knees, that being the usual sign of supplication. Its secondary meaning is, therefore, to supplicate, as here. It is often used when the supplicatory attitude is impossible from the situation of the parties, and means simply to supplicate.

147. ἄμω. According to some, a round stone; others explain it, a mortar.

160. κροτάλλισον, a derivative from κροτῖν, draw with a noise, i. e. the noise of the horses' hoofs and of the empty chariots.

178. ἐν νυκτὶ ἀμολγῆ, at the milking-time of night. This is an instance of the reckoning of time by the recurrence of some familiar object or operation. It may mean either evening or morning. Here, if either, it is evening. Buttman, however (Lexilogus) has a long analysis of the word, and considers it an Achaean term = ἀμυδ, the highest point, the middle; therefore, here, midnight.

214. ἐλαλχθησαν, and they rallied.

227. μετὰ κλίης, after the report, i. e. having heard the report.

236. ἴσαρ, 2d aorist, Epic, defective, τερσίη, to pierce.

243. πολλὰ δ' ἴδωκεν, had given much, referring to a custom of the bridegroom paying a dowry to the bride or her father, or both. Here to the former.

251. ἐρέε, sideways.

256. ἀνιμοτριφίς, literally, wind-nourished, — supposed to mean, "the wood, of which the spear-shaft was made, was hardened and strengthened by exposure to the weather." May it not mean, borne on the wind, i. e. when hurled from the warrior's hand, or swift as the wind?

269. βίλος here means the pains of child-birth.

282. ἄφρισ, they foamed. The description is brief and graphic.

297. δειραίη, violent.

307. τέρφι, an Epic form for τριφίη, swelling.

319. βόλινα, the old Epic form for βούλινα.

384. *κεκαρπέν*, Epith *κε* acc. from *καρπίζω*, *having deprived of*.
384. *μήλλισ*. *μήλλω* often expresses only a *probable future*.
385. *Τέξτρα*, &c. These epithets are intended to convey the idea of contempt. *Bowman*, thou who boastest of thy bow.
393. *ἀμφιθροφί*. This word denotes figuratively the extremity of grief, *lacerated on both sides of the face*.
413. *Ἰλεον*, for *εἰλησεν*, from *εἰλία*, *that him up*, surrounded him.
424. *πρόρρησον*, *the navel*.
455. *κτερίων*, *shall perform funeral rites*. It was held necessary to the repose of the shade, that proper funeral honors should be paid to the body of the dead.
509. *μισσακλήθιντος*, *giving way*.
537. *ἰσσηώρων*, *the tire of the wheels*.
548. *Ὠς δ' ἄλλωτα*. There are several points to be noticed in these two similes. First, Ajax is compared to a lion who has been prevented by the watchfulness of the herdsmen and their dogs from preying upon the cattle. He is bold and terrible; but numbers thwart him, and prevent him from accomplishing his purpose. Second, his retreat is compared to the obstinate and slow retreat of an ass from a field, when young men surround him and beat him with clubs. Their power on him is but small; and he retires, but only when he has satiated himself in the rich pasture. The single point of comparison it must be observed, is the almost indomitable obstinacy of the animal in withdrawing from the tempting repast. So far, the illustration is nowise derogatory to the character of the warrior. Whatever apparent meanness may be found in it arises wholly from later associations with the name of this much-abused and long-suffering beast. It is well known that, in ancient times, and among the Oriental nations, the ass was held in high repute. The ancient listener to the song of Homer would think of none of the ridiculous images which exist in the mind of the modern reader.
574. *λιλαίσιμα*, *eager to satiate themselves with his flesh*. The genius of the poet animates all things that come within its magic influence. The arrow leaps forth from the bow, eager to fly among the hostile throng; the spear is stopped in the shield, while urging its way onward, eager to taste of, or to satiate itself with, the flesh. The student will observe innumerable instances of this, which give an incomparable liveliness to the objects and scenes that the poet describes.
593. *σάου' ἄραισι κλίθευρις*. The warrior, fighting by himself, held the shield before him. But fighting in serried ranks, he brought it up so as to rest it upon the shoulder.
622. *πρὸς πνοῆς*, *towards the breeze*.

624. *ποπιῶν*, for *ποπιῶνα*, a *poison*, literally, a *mixture*.

630. *κρέμμυον*, *onion*, or *garden-leek*, was used to flavor the wine. — *εὐφρόνη*, a *relish to the drink*.

631. *χλωρόν*, *pale yellow*. — *ἀσπίς*, *meal*.

632. Πᾶς δὲ δίσκος. The cup of Nestor is described with considerable particularity. It was adorned with golden studs, with four ears or handles, being double, and on each handle two doves were carved, and gilded.

639. *κνή*, Epic for *ἰσθη*, from *κνάω*, to *grate*. She grated goat's-milk cheese upon it.

659. *βεβλημέναι, ἐνέμμεσι* vs. The difference between these seems to be, that the first is *hit*, as by an *arrow*, or *javelin*, and the second *wounded*, as by a *sword*. This long speech of Nestor must be judged in reference to the character of the speaker. It may be rather tedious, but cannot for that reason be considered out of place.

674. 'Ρῖσι' ἰλαυνόμενος, literally, *driving away the cattle by way of retaliation*, for what had been previously carried off by the other party.

754. *συνδίοις*, *extended*.

762. *ὄς ἴσθι*, Epic for *ἦν*, thus *I was*. — *ἴσθω' ἴσθι γὰρ*, if *ever I was among men*. The expression conveys a sad recollection of former times.

764. *μετακλιόμεσθαι*, *will weep* or *lament afterwards*, will repent when it is too late.

796. *seqq.* Nestor closes his long story by proposing to Patroclus, that he should obtain Achilles's permission to wear his armor, and appear on the field, that the Trojans may think it is Achilles himself, and the Greeks thus obtain some respite.

This book is full of stirring events. The war is apparently drawing towards a crisis unfavorable for the Greeks. Many of their leaders have been wounded, and there is great danger that they will be driven to take refuge in their ships. It is a characteristic circumstance, that Achilles sends his friend Patroclus to inquire who it is that has just been brought back wounded from the battle. His anger is gratified with the disasters which he sees gathering over the Grecian cause, in consequence of his absence; his pride has been pampered by the embassy sent with splendid offers to conciliate him; he has threatened to return home, but does not intend to execute his threat, partly because he wishes to enjoy in person still farther gratification of his revenge, and partly because he thinks that his reappearance in the scene of combat will give a new aspect to the war, and silently anticipates that an occasion may be made, by the audacity of Hector, to call him out in defence of his own ships.

ILIAD, XII.

THIS book contains the wonderful description of the fight at the wall.

9. *lāw'*, was tending, or was dressing the wounds of.

4. *Τάφρος...σπιθίον*, the trench of the Greeks, and the wall beyond it; i. e. beyond it from the Trojans.

17. This episode is introduced in advance of the story.

29. *φινεῶν καὶ λάων*, the foundations of trunks of trees and stones.

54. *κρημνὰ γὰρ ἰσθηφίσις*, for the overhanging ridges.

55. *εὐκλίπεισσι*, stakes, a palisade.

66. *εὐκλίπεισσι...δίω*, for the passage is narrow, where I think they will be wounded, i. e. *ἰσθμῷσι*.

74. *Ἰλιχθίνωνος ὄνο' Ἀχαιοῶν* *ὄνο'* is used to designate the cause or author.

105. *Οἱ...βίεσσι*. The meaning of this line, they formed in such close order that shield touched shield; literally, they joined each other with the *σπρωγὰ* *ἄιδεσ*, i. e. shields.

116. *δυνάστευμαι*, *ill-named*. "The *Μοῖρα* is so called, because even her name is repulsive, or has an evil foreboding, —hated, deadly." Cr.

121. *ἰναιενελημίσσας*, leaped upon, i. e. closed; opposite of *δυναστευμίσσας*.

125. *αἰαλήγορος*, Epic for *αἰαληγότες*, from the perf. *αἰαλήγομαι*, used in the sense of the present, but formed as if from *αἰαλήγω*.

132-134. One of Homer's picturesque comparisons. The point of it is the firmness with which the two heroes await the enemy.

147. *δίχαται*, for *διδίχαται*, = *διδιγμέναι εἶσι*, or *sync. pres.*

160. *ἀμφ' ἄδων ἄδρουν*, sounded sharply. It describes the ringing sound of the helmets.

179. *ἀμαχίατα*, Epic for *ἀνάχευτα*.

200. *ἔρως*, a bird, the eagle, separating or flying between the hosts, so as to be on the left of the Trojans, which was an evil omen to them, but favorable to the Greeks.

205. *ἰνωθίς ἰσίου*, drawing back, as a snake does in biting.

207. *πνοῆς ἀνέμου*, on the breath of the wind.

238. *ἀπὸ σπουδῆς*, seriously. This speech of Hector is worthy of attention. In the ardor of the contest he forgets the dangers of his situation, disregards the threatening omen, and breaks out in the following martial sentiment, often quoted with approbation by the moderns, as well as by the ancients:—

Εἰς εἰανὸς ἔριτος, ἀμύνηται σὺν πάτριος.

One omen is best, to fight for our country.

254. *θεῶν ἄνω, straight towards the ships.*

258. *πέριους, the pinnacles.* — *βράλλεαι, breastworks.*

278. The comparison gives occasion to one of those natural pictures of consummate beauty, into which a simile is so often wrought by Homer.

284, 285. *Καί τ' ἰσ' ἀλλεῖ πρὸς ἄλυσιν, and it (the snow) is poured along the sea, down to the inlets, and the shores; but the wave, beating against the shore, stops it; i. e. the snow.*

311. *Ἐλεγε* *vi.* An instance of the custom of honoring the chief men at the feasts with ampler portions than those of others.

322 — 325. This passage is very striking. The sentiment is tinged with melancholy, but appropriate to the occasion. The lines have been often quoted, and are among the most celebrated in Homer.

340. *βράχματα*, 3d pl. plupf. pass. of *βρίχμα*, were closed.

381. "As Homer's heroes were chiefly sons or grandsons of gods or goddesses, it was natural to represent them as endowed with superior abilities to the men of his own days, who were somewhat farther removed from each lofty origin." Trollope.

385. *ἀεὶ ἄνωγε ἰσάνος, like a dove.*

421 — 431. The comparison, though drawn from common life, is picturesque and lively. Two neighbours dispute about the boundaries of their farms, which are contiguous to each other. They stand, measure in hand, disputing about an equal division, each refusing to yield to the other. So here the breastwork only sundered the combatants, each firmly maintaining his ground.

431. *ἰππότερ'*, Epic plupf. to *ἵππος*.

433. *Ἄλλ' ἴχνα, dove.* There is something touching in this simile. Our attention is fixed, not so much on the battle, as on the struggles of the laboring, honest woman, who toils for a hard-earned pittance for her children. The description is not so much illustrated by the simile, as the simile by the description. The comparison was much praised among the ancients. *χτενῶνα*, properly, one who toils with the hands; a person who labors. *ἀλαφία*, honest.

446. *εὐρανοῖς ἐσχυθεῖ, broad at the bottom.*

456. *ἰσπεσσομένοι, bars crossing each other, and fastened by a bolt, ἀλαφί.*

458. *Ἐδ' ἑαυτοῖς, having set his feet wide apart, i. e. braced himself.*

The description of this exploit of Hector is wonderfully splendid and imposing. It seems to be the poet's wish to magnify his deeds during the short period that he has yet to live, both to do justice to the hero of Troy, and to give the greater glory to Achilles, his conqueror.

ILIAD, XIII.

THE battle at the ships continues the animated story.

3. πάλιν γίγνται, *turned back*.

5. Ἴασημαλῶν, *mare-milkers*, so called from their simple diet, consisting principally of mares' milk. They were a people living on the north-eastern coast of the Euxine Sea. These epithets are sometimes supposed to be the *gentile* denominations of different tribes; but they are all susceptible of interpretation, as epithets applied to the *Hippemolgi*. Thus γλαυκοφάγων, *milk-eaters*, ἄλιων, *with scanty subsistence*. Ἀλίω, however, is usually taken as a proper name.

12, 13. Σάμω...Θρηήνισι, *Thracian Samos*, afterwards called Samothrace.

18-22. The magnificence of this description has been universally admired. It is quoted with approbation by Longinus. The mountains and the forest tremble under the immortal feet of Poseidon, as he descends from the summit, and goes towards his home in the deep. Having harnessed his horses, he drives them to the Grecian fleet. The description of the effect of his presence on the inhabitants of the sea is highly poetical.

36. πίδαε, *fetters or shackles*.

42. παρ' ἀνέφι, adverbial, = ἀνεῶ, referring to the ships.

53. λυσσῶδες, *mad*, or more exactly, *like mad*.

59. σκηπτίῳ, the same as σκήπτρῳ, *a sceptre or staff*.

60. κισσῶς, 2d perf. from κίσσω, *striking*.

72. λείγονται, *easily known*.

90. μεταθέμενος, = μεταλλάων, *placing himself among them*.

102. φοβησάντης, *timid or frightened*.

114. Ἡμίαι γ' οὐκ ἔστι, *it is by no means right that we*.

119. λογγός, *a miserable creature, a coward*.

128. λαοσίοις. This word is susceptible of two interpretations, — *provoking the people*, from λαίς and οίος, and, according to Apollonius, ἡ τοὺς λαοὺς εὐῶσα ἢ ἔστι καὶ πάλιμον ἐμῶσα, *exciting the people to war*.

130. Φερέξαντις. This description of the array of the Greeks represents what was afterwards called *εὐμασσιεῖς*.

137. ἰλοειτροχος, understand λίθος. The epithet may mean *destroying as it runs*. This simile has been much and justly admired. The lines, in rhythm and sound, are descriptive of the rock in its downward course, which represents the descent of Hector upon the Greeks who await him, be-

tween the wall and the ships. When the rock reaches the level ground, it stops, and remains immovable; so Hector meets the Greeks, and his career is arrested by a firm repulse. "The ancients were divided in opinion on the meaning and derivation of this word (*ἰλαίερος* or *ἰλαίερος*). Those who wrote it with the rough breathing derived it from *ἴλος*, whole, entire; therefore, an entirely round stone, a rolling stone; others, who preferred the soft breathing, took for its stem *ἰλαίος* (*ἰ λω ἐν ἐρίχῳ ἰλαίος*), the destructively rolling stone." Cr.

146. *μάλ' ἰχθυοφθίς*, hard pressed, very near.

158. *Καῖφα... προεπίδρα*, Lightly and rapidly advancing, one foot before the other, protected by the shield.

162. *ναυλῆ*, the end of the shaft, which is inserted in the spear-head.

191. *πέσσε*, passed, i. e. pierced, = *διήλυε*.

204. *Ἦκε δὲ μιν σφαιροῖν*, and he threw it (the head) like a ball.

212. *ἰγνίον*, the part of the leg behind the knee, the knee-gorge.

237. *Σομφιετὸν... λυγρῶν*, The united courage, even of cowards, awails.

240. *Ἰδμενίου δ' ἵνα*. Idemeon's appearance is splendidly described. The simile is grand and vivid, being borrowed from the sublimest phenomena in nature.

261. *ἰσπύρα σαρμαστύρα*, all-shining side-walls. "Properly speaking there can be no shining walls in a tent; but the minstrel transferred the expression in this place from houses to the tent." Cr.

275-286. This is a noble passage. The difference between the conduct of the brave man and that of the coward is drawn with great vigor and beauty.

288. *βλαῖε*, Epic 2d aor. mid. in a passive sense.

315. *ἰλάσει*, from *ἰλάω*, poetic for *ἰλάωσι*.

334-344. The simile is one the appropriateness of which is obvious. The liveliness of the following description is a good example of Homer's power of conveying a distinct picture by choosing a few expressive words. The man-destroying fight *bristles* with the long *flesh-piercing* spears. The *brzen* splendor, from the glittering helmets, the newly-polished breastplates, and the shining shields, dazzles the eyes. He must be bold-hearted, says the poet, indeed, who could look without shrinking upon the struggle.

347. *Ζεὺς μίμ*. These lines contain a distinct intimation of the purposes of Zeus. He wished to exalt Achilles, and do honor to Thetis, but he did not wish to destroy the Greeks wholly.

352. *ὑπερῶνδρος*, a very expressive compound, — *coming-up-from-under*.

382. *ἰδμεναι*, fathers-in-law, so called because they received from their daughters' suitors the *ἵνα*, or marriage-gifts.

385. *παρ' ἄμων*, over the shoulders (of Asius). The chariot followed so closely that the breath of the horses was upon his shoulders.

407. *διωσθή, rounded*. — *καθίσουσ', rods*, crossing each other inside the shield.

408. *έβλε, from έβλε, 2d aor., he crouched down*.

409. *παρφαλίεν, lit. drily, like adon*.

416. *σπρωσί, attendant*.

431. *έκείσασθε, she excelled, plupf. in sense of imperfect*. This form is constructed with an accusative of the person excelled, and the dative of the thing in which he is excelled.

438. *έκρυνος = ε έκρυνος*.

443. "*Η μά ει, Which, palpitating, shook the end of the spear*. "That the heart, pierced through by the spear should have beat so strongly, and even have shaken the end of the shaft, is certainly a poetic exaggeration; yet there is no reason for rejecting the verse, with Köppen, as spurious." Cr.

515. *Τρίσσαι....πολίμοι, literally, His feet did not carry him quickly to sea from the war*. "If the warrior saw himself hard pressed by his enemy, it was no disgrace to him to hasten back to his friends." Cr.

534. *επιεί μίσσιν χυίει ενότιος, putting or clasping his hands round his middle*.

544. *Συμμεραιώνης, Ego-destroying*.

564. *επαίλα, a stake, hardened by exposure to heat, and sometimes used instead of a spear*.

583. *εὔχων, the arm or extremity of the bow*.

589. *πέσσοι, λεύκησαι, beans, peas*. The arrow rebounded from the shield as lightly as beans and peas from the winnowing-fan. The *σπών* was an instrument for winnowing.

612. *επιλήναρ, the helve or handle of the axe*.

650. *επιόντος έα. ένα, in the sense of to throw at, is constructed with the genitive*.

654. *επαίλαξ*. The simile applies only in one point, the extended position of Harpalion.

658. *παρεξ εις*. That is, Pylæmenes. The death of one Pylæmenes has been already recorded in Iliad, V. Some suppose that the poet forgot that he had already killed him; others, that there were two of the same name. But there is nothing strange in the supposition that the poet, having such a variety of characters on his hands, inadvertently let one of them come back again after he was dead and buried. The wonder is that such an accident did not oftener happen.

685. *Ιδωες, the Ionians, i. e., here, the Athenians*. So the Scholiast. "Ancient and modern interpreters find difficulties in this mode of naming the Athenians, because the Ionians had emigrated, nearly 300 years before the Trojan war, from Attica to Ægialos, and only partially returned 80 years

after it. Yet we may, with Heinrich and Heyne, defend this name by assuming that it had been retained by the Athenians, when Ion had already taken Ægiæos, the inhabitants of which were called *Ἀργαίωνες* "Ioniæ, to distinguish them from the Attic Athenians." Cr.

696. *ἄλγεσιν κτανεύεις*, having slain a man. It was a custom for those who had slain a man to flee for refuge to another country, and demand a purification, which consisted of certain ceremonies, and was usually accompanied by hospitable entertainment on the part of the purifier. An example of this characteristic feature of ancient life occurs in Herodotus, in the interesting story of Adrastus, the Phrygian. Herod., I, 35, *sup.*

703. 'Ἄλλ' ἔσθ'.' This simile is derived from one of the most common and familiar sights. It is natural, and its propriety will strike any one who has seen a yoke of oxen ploughing in a hot day. The principal point of the comparison, however, is the equality and simultaneous impulse with which they toil.

726. The speech of Polydamas is interesting, for the simple and natural classification of men which it contains. The substance of it is, God has made Hector a warrior, but he should listen to the counsels of others; that he cannot be first in council, as well as in the field.

775-787. The reply of Paris to the reproaches of Hector exhibits the character of the man. He was effeminate, a lover of pleasure, fond of show, but, though destitute of principle and virtue, not devoid of courage.

799. *φαιλαργύοντα*, crested with foam.

820. *ἀνίσταται ἄριον*, raising a dust through the plain.

829. *επιθήσειαι*, from *πέσσειν*, you shall be slain, = *perish*.

We are hurried on through this book by the warlike ardor of the poet. Battle after battle presses on. The impassioned speeches harmonize with the scenes, and the similes are drawn from the most imposing natural phenomena. The descriptions possess a wonderful vigor and distinctness, presenting the images to the mind by a few bold and grand lines.

ILIAD, XIV.

THE poet resumes the narrative from the end of the eleventh book. The present book contains the remarkable passage which describes the fraud which Here practised on Zeus.

8. *επιπέσει*, a look-out.

15. ἐρέωντο, was overthrown, plupf. pass. from ἐρέω.

16-20. 'Ὠς ὅτ' ἔειπεν... Ὠς ἰ. There is great beauty and appropriateness in these lines, the beauty of the thought being heightened by vivid words. The sea in a calm moves gently, but without any determinate motion; when a wind arises, the swelling waves take one direction accordingly. So the old Nestor was irresolute in his mind, as he gazed upon the operations of the war, hesitating which of two courses he should choose. The use of the epithet ἀσφής, and the participle ἐσπόμενον, produces the effect of a personification. The wave is represented as noiseless, and the sea as *expecting*, or rather *looking for*, the rapid coming of the shrill winds. Shakspeare puts into the mouth of Northumberland a similar comparison:—

"T is with my mind
As with the tide swelled up unto its height,
That makes a still-stand, running neither way."

King Henry IV., Part II., Act 3, Sc. 3.

25. ἄσπε, 9d acc., applied to the clinking of brass.

34. χωρῆται, contain. It seems that the two promontories were not far enough apart to contain all the fleet in a single line, so that the ships were drawn up in two, or perhaps more, rows.

35. ἀρσιβέροντες, stepwise, in rows, from ἀρσίζω, plurimote. This has been compared to the seats in a theatre, which rise one above another. The Trojan coast rose gradually, and the ships, as seen from a distance, seemed arranged above one another, like the benches of a theatre.

37. ἐψέροντες, desiring to see. One of the class of verbs ending in -ωω, called desideratives.

77. "Τῆς ὅτ' ἐσ' ἐσθλὸν ἐμύσσηται, let us hold them at anchor on the high seas.

89. πολλοίφην, ἢ καυλοίφην.

92. ἄρτια βλάζεις, to speak things agreeable to prudence, i. e. rationally.

101. δασυσπασσοίωσεν, from δασυσπασσοίω, will look round, as if to escape.

123. ἐρχομαι, fruit-gardens, arranged in rows.

129. ἐχώμεθα, let us keep ourselves away.

142. σφάλλωσιν, may God destroy him; from the adjective σφάλλε, deformed or imbecile.

145. ἀνελευσεν ἄδιον, shall fill the plain with dust.

154. ἀπὸ μίον, from a summit or peak.

162. ἐσθλάσας, having adorned.

164. ἡ χροῖς, on account of her beauty, or, according to Eustathius, a periphrasis for ἰσχυρή.

169-186. This passage is very curious, as a description of Here's toilet.

It is probably copied from the costume of the Heroic age. The ancients admired the minute and exact details of the picture. First she cleansed her body with ambrosia, and anointed herself with ambrosial oil, the fragrance of which spread over earth and heaven. Then she combed her hair, and braided it in swining braids; next she put on an ambrosial robe of Athena's skilful embroidery, and fastened it with golden clasps over her breast. She encircled her waist with a zone, hung with a hundred tassels, and put in her well-bored ears the ear-rings with three drops. Then she covered herself with a beautiful newly-wrought veil, shining as the sun. And under her glistening feet she bound the handsome sandals.

201. Ὠκεανός *vi.* From this passage it appears that Here was educated by Oceanus and Tethys, after Kronos was dethroned; that these two divinities had quarrelled, and Here pretended a wish to reconcile them, in order to obtain the cestas of Aphrodite. They are represented as living at the extremities of the earth, which accords with the Homeric conception that the "stream of the Oceanus" encompassed the earth.

221. *εὐχόμενος* has here an active sense, — *unsuccessful*, without having accomplished.

225. There is lightness and rapidity in these lines, which is beautifully descriptive of the progress of Here.

252. *ἴαθην*, *I put to sleep.*

271. *ἀόρατος*, *invisible.*

291. *χελιδὼν, νύκτις.* The latter was the common name of the bird, the former the more ancient, which seems to be Homer's meaning when he speaks of the different names used by gods and men. Aristotle, *Hist. An.*, IX. 12, says, — Ὁ δὲ νύκτις ἐλογίετο φαίνεσθαι· σίτι δὲ ἐν ἔρα· ἴον δὲ μέλας. "The *νύκτις* appears but seldom. He inhabits the mountains, and is of a dark color." Pliny, *Hist. Nat.*, X. 8, remarks, — "Nocturnus accipiter cymindis vocatur, rarus etiam in sylvis, intestina minime cornata. Bellum internocturnum gerit cum aquila." The precise species of bird designated by these Homeric names is not clear, though the prevailing opinion seems to be that it was a kind of hawk, probably the night-hawk. Some think it the owl.

307. *πυγμαρχία*, = *ἐν τῇ πυγμαῖ νύκτι*, *at the foot of the mountain.*

This story of the deception practised upon Zeus by Here speaks but little for the sagacity of the king of gods and men. Longinus makes the general remark of Homer's representing the gods as liable to human passions and infirmities, that, unless they are allegorically understood, they are altogether impious and indecorous. The indecorum is more prominent here than in any other passage of the *Iliad*, and any allegorical interpretation is impertinent.

During the slumbers of Zeus, the affairs of the war take a different turn. Poseidon rouses the Greeks to resistance. Hector animates the Trojans. The contest which ensues displays the nervous power of the poet. The sea dashes against the tents and ships of the Greeks, — the armies meet, with a terrible uproar; but neither the beating of the waves, driven by the fierce wind against the shore, nor the roaring of the flames in a blazing forest, nor the crash of a hurricane among the trees, is so loud, as the shouts of the Trojans and Greeks rushing upon each other.

The poet selects from the crowd the two most conspicuous heroes, Ajax and Hector. The contest between them excites a breathless interest. We feel the vast efforts of the combatants in the vigor of the verse, and the fall of Hector is like the crash of an oak torn up from the roots by a stroke of the thunderbolt of Zeus. His friends rush to the rescue, and he is borne away, senseless, to the bank of the river. They dash water upon him; his breath returns; he opens his eyes; he vomits blood, and falls back again in a swoon.

317—327. "These eleven verses, in which Zeus relates a whole series of gross infidelities, were pronounced spurious by the Alexandrine critics, because they must have irritated much more than persuaded Here. The long story, moreover, was at variance with Zeus's present state of feeling, and inconsistent with the power of Aphrodite's girdle. Köppen and Heyne took offence at them also, and Spitzner has for this reason inclosed them in brackets." Cr.

458. ἄχος γίνετ' ἐξήμενον, *gen. of cause, pain on account of his boasting.*

460. τῷ Τελαμονιάδῃ. The article is used here to distinguish him clearly from the other Ajax.

463. λυγρῶς ἄϊξας, *springing aside, obliquely.*

471, 472. Ἦ δ' ἄξιός ἐστιν ἄλλος, *literally, Is not this man worthy to be killed in requital of Prothoenor? i. e. Is not Prothoenor amply avenged by the death of Archolochus? — ναῖός, base, i. e. of base origin, not noble, low.*

479. ἰμάρα, *anchors.*

485. ἄρῃς ἀλωτῆρα, *the avenger of destruction.*

488. ἀεμῶσα. This verb takes the genitive, its signification being to attack.

499. ἰ δὲ φῶ, *πόδιον ἀναρχόν.* According to Zenodotus, φῶ or φά is an old particle like ἄς. Aristarchus, on the contrary, took it for ἴφῃ, and struck out the following verse as tautological. But as similar tautologies elsewhere occur, this is no inseparable objection to the verse. *πόδιον*, literally, *a head of a porcupine.* The metaphor, if it be one, is unusual and bold.

502. γράμενα, *Epic for γράῃ.*

509. ἀδελφῶν, *spoils, i. e. arms, taken from the enemy.*

In this book there are many similitudes, and some objectionable passages. The description of the girdle of Aphrodite is among the most fanciful conceptions.

ILIAD, XV.

Zeus awakes, sees how things have been going forward during his slumbers. He falls naturally into a great passion with Hera, but is easily appeased by her conventions. He sends for Phœbus Apollo to set affairs right again.

2. *λέγων*, *Epis.* = *ἐλέγμων*.

3. *ἔχουσα*, for *ἔχων*. This termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. *δουρούνα*, fainting or amaze, from *αουρός*. Elsewhere this word is applied to the mind.

16. *αυαίησις*, evil combinations, from *βαίρω*, to eat.

18. *ἰσίων*, imperfect of *αἰσώμεν*.

19. *ἄρμονα*, amik.

24. *ἀλογυλίαν*, having but little power.

37-40. *Στυγὸς Ἰταρ*. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe, also," says Tralleus, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them." The water of the Styx flows from the upper to the lower world; hence *νευρέσιμον*, flowing down. — *τὴν κεφαλὴν*, i. e. *love*. "The oath by the head and by the love of Zeus has not only, as Eustathius remarks, something dignified, but also aims to soften the wrath of Zeus." Cr. — *λίχης νευρέων*, the nuptial couch.

60-77. Zeus discloses, in this speech, the final determination of his purposes in regard to the war. Hector is to resume the battle, inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them back to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles, enraged by this event, is to return to the field, and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed, until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles's vengeance is accomplished. The poem proceeds, in accordance with this declared purpose of Zeus, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector. This prophetic exposition of the plan of

the remainder of the war has led some critics to reject the passage as spurious.

80. 'Ως ὃ ἴσ'. The simile in the following lines is very fine. The rapid passage of Here is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed.

86. *δυνατόωντο*, = *ἰδέχοντο*, from *δυνατόμαι*, an unusual form for *δέχομαι*, they welcomed her with their cups.

101. ἡ δ' ἰγίλασεν. The picture is true to nature. Here is not inclined to laughter. She has a smile upon her lips, for the sake of wearing the look of cheerfulness in the presence of the other gods, and to conceal her disgust. Her brow remains dark.

110. *ἰλασθῆναι*, I am in dread, or fear. The general meaning of this verb is, to expect any thing whatever. It more commonly means to hope. The corresponding noun, *ἰλασις*, bears the same primitive sense, though it oftener occurs in the signification of hope.

113, 114. *στυλοχέουσι μηρός*. The striking the thighs was an expression of vivid emotion. — *παροργίζουσι*, with the flat of the hand. "By this addition the poet gives a visible picture of the whole action." Cr.

119. *Δαίμονες*. Terror and Fear were the sons and companions of Ares. He commands them to harness his horses. The rapid rhythm of the dactylic verse gives a very animated character to the lines.

128. *φρίσσει* ἀλλή, wandering in mind.

153. *ἀμφὶ δὲ μιν*, &c. This brief description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii. 11, — "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and thick clouds of the skies."

167. *συνυλοῦσι*, dread, elsewhere, hate.

191. *παλλομένους*, we casting lots.

194. *βίβλας*, an Epic future, connected with *βῆμας*, but to walk used in the sense of to act; conduct one's self.

204. *ὡς προσεχόμενοι* 'Εμίνους ἀπὸ ἱερόων. In allusion to the respect due to superiors in years. The Furies always attend upon the elders, i. e. avenge offences committed against them.

228. *ἀνδραδί*, without sweat or toil.

229. *αἰγίδα*. The agis is here evidently a shield.

238. *φασσάφην*, a dove-killer.

242. *Διὸς ἰσος*. "This is one of the few cases where the Deity makes his power felt from afar." Cr.

283. *ἰσχυρῶς*, in standing fight or contest, hand to hand.

306. *ἦρχος ὃς ἔσ'* Ἐκτορος. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The scene is presented in the

In this book there are many excellences, and some objectionable passages. The description of the girdle of Aphrodite is among the most fanciful conceptions.

ILIAD, XV.

Zeus awaking, sees how things have been going forward during his slumbers. He falls naturally into a great passion with Hera, but is easily appeased by her asseverations. He sends for Phoebus Apollo to set affairs right again.

2. *δάμναι*, Epic, = *ιδάμενον*.

3. *ἔχιστον*, for *ἔχιστι*. This termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. *ἀπτόσθην*, fainting or amnesia, from *σπνός*. Elsewhere this word is applied to the mind.

16. *κακοῦβόητος*, evil machinations, from *βόωναι*, to sow.

18. *ἐκρήμας*, imperfect of *κρήμαται*.

19. *ἀμύμονας*, amiable.

24. *ἰσχυροῦσι*, having but little power.

37-40. *Στυγὴς Πέρας*. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe, also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them." The water of the Styx flows from the upper to the lower world; hence *καταβέβαιον*, flowing down. — *ἐν κεφαλῇ*, i. e. *ἴονα*. "The oath by the head and by the love of Zeus has not only, as Eustathius remarks, something dignified, but also aims to soften the wrath of Zeus." Cr. — *λίχης κρηλίδος*, the nuptial couch.

60-77. Zeus discloses, in this speech, the final determination of his purposes in regard to the war. Hector is to resume the battle, inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them back to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles, enraged by this event, is to return to the field, and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed, until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles's vengeance is accomplished. The poem proceeds, in accordance with this declared purpose of Zeus, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector. This prophetic exposition of the plan of

the remainder of the war has led some critics to reject the passage as spurious.

80. 'Ὀς ὕψ'. The simile in the following lines is very fine. The rapid passage of Here is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed.

86. *δυναίοντες*, = *διεξιῶντες*, from *δυναίωμα*, an unusual form for *διέπειμαι*, they welcomed her with their cups.

101. ἡ ὕψ *ἰγίλαστος*. The picture is true to nature. Here is not inclined to laughter. She has a smile upon her lips, for the sake of wearing the look of cheerfulness in the presence of the other gods, and to conceal her disgust. Her brow remains dark.

110. *ἰλασθῆναι*, I am in dread, or fear. The general meaning of this verb is, to expect any thing whatever. It more commonly means to hope. The corresponding noun, *ἰλασις*, bears the same primitive sense, though it oftener occurs in the signification of hope.

113, 114. *στυλόμενος μηρόν*. The striking the thighs was an expression of vivid emotion. — *κατασηπίσας*, with the flat of the hand. "By this addition the poet gives a visible picture of the whole action." Cr.

119. *Δαίμονες*. Terror and Fear were the sons and companions of Ares. He commands them to harness his horses. The rapid rhythm of the dactylic verse gives a very animated character to the lines.

128. *φρίσσει ἀλλή*, wandering in mind.

153. *ἀμφὶ δὲ μιν*, &c. This brief description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii. 11, — "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and thick clouds of the skies."

167. *συνγέουσι*, dread, elsewhere, hate.

191. *καλλεπίων*, we casting lots.

194. *βίωμα*, an Epic future, connected with *βῆμα*, but *to walk* used in the sense of *to act; conduct one's self*.

204. *ὡς περισσύνειται Ἐριμύς ἀπὸ Ἰσωνος*. In allusion to the respect due to superiors in years. *The Furies always attend upon the elders*, i. e. average offences committed against them.

228. *ἀνδραδί*, without sweat or toil.

229. *αιγίδα*. The ægis is here evidently a shield.

238. *φασσάφονος*, a dove-killer.

242. *Διὸς ἰσός*. "This is one of the few cases where the Deity makes his power felt from afar." Cr.

283. *ἰσχυρῶς*, in standing fight or contest, hand to hand.

306. *ἔχει ὕψ' Ἐκτωρ*. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The scene is presented in the

most lively manner. The arrows leap from the string; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before enjoying the flesh, eager to satiate themselves. The language of personification makes every thing seem instinct with life.

350. *αρις λαλέχουσι*, shall bestow the rights of the funeral pyre. The 2d aor. with reduplication, *λαλέχουσι*, signifies to *consecrate to participate*; the person being put in the accusative, and the thing participated in, in the genitive.

356. *ἔχθου παύσας*, the edges or banks of the trench.

363. *νηπίου*, in his childishness.

379. *Τρώες δ' ὡς βρόχονα*. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the sides of a ship driven by an impetuous wind.

389. *ναύμαχον*, fit for sea-fight.

410. *σπάσμα*, a measure.

447. *ἰ μιν πεισίνονα*, he was occupied.

453. *Κεῖν' ἔχονα κροτίονα*, clattering with the empty chariot.

463, 464. "Ὁς αἰ, who (Zeus) snatched the string of the bow, *εἴπ' ἔχονα*, while he (Teucer) was drawing it against him (Hector).

479. *εἰσραβίλωνα*, fourfold, having four thicknesses of hide.

484. *βλαφθίονα*, made powerless.

492. *ἴονα*, for *ἔδονα*.

494. *ἔ, δὲ ναι*, &c. This sentiment is in the received patriotic style. It is well suited to the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies go with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. These lines were quoted with effect by the orator Lycurgus in his speech against Leocrates, with several other patriotic and poetic passages.

502. *τὸν ἄρνον*, now is the time. The speech of Ajax is conceived in the excited spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. *σφιδόγασται*, to waste away by degrees.

513. *ἄδ' ἄδων*, thus needlessly, vainly, without an effort to prevent it.

520. *ἔκαστα λίσσθη*, slipped away from him, as if from under.

521. *ἀπήμμερον*, Poet. 2 aor. from *ἀπαιμαρτέω*.

533. *ἀδρῶν ἀλιωθέν*, a means of avoiding, i. e. a defence against the enemy.

536. *πέμβαχον ἀκρίονα*, the top of the arch of the helmet, in which the plume was inserted.

553. *μηθέμεν* = *ἠμελήμεν*. *μηθίονα* is often used absolutely in the sense of to remit efforts, or to neglect.

556, 557. *εἰ γὰρ...μῆραστον*, we must no more fight with the Greeks at a

distance; i. e. we must come to close quarters.—*αἴετο γ' ἢ σαρκεσέμεν*, i. e. *ἀμῖς* is the subject; and the subject of the next two infinitives is *ἑαίονος*.

567. *ἔπειτ' ἤλασιον*, with a brazen wall; i. e. by pressing shield to shield.

582. *ὦ! ἐνὶ σελ.* There is a change in some respect in the manner of representation through the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. *Θηρὶ μάθη βίβαντι λιονός*, like a wild beast who has done some mischief. The lion is particularly referred to.

590. *Ἦχῶ...χέρον.* The sound of the words in this line seems to echo the sense.

592. *Τρῶες δὲ.* The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and so fulfil the prayer of Thetis. Zeus urges him on, that he may accomplish the purpose of avenging Achilles. This has the remoter consequence of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with the fury of the martial Muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the sea-shore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized. It is a grand "battle-piece."—*λάσων λιονέσσι ἀμφόθυον*, like raw-flesh-eating lions, a frequent comparison for the Homeric warriors.

628. *εὐρέθη γὰρ ἐν' ἰσθμῶσι φέρονται*, they are borne up from death but a little; an expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment plunged into the deep, and the next "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Ἐπιστὰς δ' ἐβίβοντο νῆας*, and they (the Greeks) were facing the ships, i. e. the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are now behind the first line, and consequently their faces are towards it. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *οἱ*, in verse 654, refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, to be men. His eloquence is successful; their spirits are roused, and they rally. Athena removes from their eyes the mist (which, however, has not been alluded to before),

and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding attitude, and, with Hector, shows the chief interest of the contest.

678. *παλαρζων*, to ride on horseback. Trollope says, that "the custom here alluded to, of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leaped from ship to ship, on the decks, *ζων*, repelling the Trojans and animating the Greeks. Though the Greeks in the Trojan times did not ordinarily ride, it is evident that they knew how, and in cases of necessity could do it. The common notion, that the Hæmeric Greeks knew not how to ride, is characterized by Wolf as a *Grell*, or *lun* in the *lunnet*.

705. *ἀνοήλου*, a swift sailor.

708. *ἀνός*, the oar. The word is from *ἀνω*, and is used in the plural.

717. *ἔρποντα*. This was the curved extremity of the stern, on which ornaments were placed.

728. *ἄρῃσιν...δεννοσέτα*, a bench some feet long, for rowing.

738. *ἰσχυραλίας ἕρας ἰχθυοντι*, having a heat to supply other strength, i. e. a heat in courage to rally upon. Herodotus, Lib. VIII, c. 11, *ἰσχυραλίας θύραζοινοσι*, fighting a *divus* battle. Valartmar remarks,—"Quando victis virtus redibat in procerdā, tum qui se putabant victores, *ἰσχυραλίας* δεικνυτο ἰσχυραλίας."

741. *Ἐπ'...σολήματα*, Whence our safety lies in our hands, not in shrinking from battle. *φίον*, light, ease, safety.

The battles in this book are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical turning-point.

ILIAD, XVI.

This book is very interesting, containing as it does the exploits of Patroclus, when, permitted to equip himself in the armor of Achilles, he goes forth to battle, and finally falls under the hands of Hector.

3. *δαίρας Σεραὸ χέου*, pouring hot tears. In the Heroic age, men gave expression to the natural feelings in the most natural manner. They not

only applied fierce language to each other in their anger, but wept like children without feeling that there was any thing effeminate in it.

4. *δοφρέϊν, dash.*

7. *δεδάκρυσαι, perf. pass., why are you in tears?* The picture in the following lines is homely, but in point of truth and reality is excellent.

22. *μὴ νείμην, do not angry with me, i. e. for being in tears.*

31. *αἰσάριον, unhappily draws; a compound like αἰσίνεϊς, δόσωκεϊς, and the like.*

33. *ὅσα ἔρα.* "ἔρα thus stands in sentences which express the acknowledgment of an error, or some piece of information." Cr.

41. *Ἰσπερς, likening me to you; i. e. taking me for you.* It was the wish of Patroclus, as expressed in this address, to assume the armor of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat by the terror of Achilles's prowess.

54. *πρὸς ἐξέου, may surpass in power, alluding to Agamemnon.*

57. *κτείνεσθαι, acquired possession of.*

59. *μετανάσσειν, a sojourner, a stranger.*

60. *Ἄλλὰ εὐὰ μὴν ἀρεσιντόχθαι ἰάσσομαι, But let us leave the past; like the Scotch idiom, Let bygones be bygones. — εἰδ' ἔρα εἰς ἦν = εἰδαμῶς δευαρὸν ἦν, it was not possible, here in the sense of it was not right.*

62. *μυνημίην, wrath.*

66. *Τρώων ῥίφος, a cloud of Trojans, met. for a multitude.*

68. *πυλλῶσαι, are close upon, Epic 3d pl. perf. pass. poetical.*

69. *πίλις....ἄσων, the whole city, i. e. all the citizens.*

70. *πρόσθε....μίτωσεν, the front of the helmet; lit. the forehead.*

71. *ἰναύλου, ditches.*

75. *μαίνεται ἰγχεῖν, the spear maddens.* This sort of personification is common in Homer, especially when speaking of the implements of war.

78. *περιέγχεσθαι, breaks around me; i. e. sounds about.* The breaking refers to the echo of the voice.

100. *ἱερὰ κρήθριον, the sacred walk.* The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and yet it is true to the fierce and impetuous character of Achilles.

102. *Ἄϊας ὕ εὐαίε' ἱμῶν.* The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Zeus, is vigorously drawn.

106. *ἢ κατ' φάλαξ', for κατὰ φάλαξα.*

128. *εὐαίετι φωνὰ πύλωνται, lest the means of escape exist no longer.*

129. *ἴδου, an Epic imperative aorist.*

143. *Πηλεΐδα μίλιον, an ashens spear from Peilon.*

and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding attitude, and, with Hector, shares the chief interest of the contest.

679. *πικροῖζεν*, to ride on horseback. Trollope says, that "the custom here alluded to, of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leaped from ship to ship, on the decks, *ἴσμεν*, repelling the Trojans and animating the Greeks. Though the Greeks in the Trojan times did not ordinarily ride, it is evident that they knew how, and in cases of necessity could do it. The common notion, that the Homeric Greeks knew not how to ride, is characterized by Wolff as a *Grök*, or *lie in the bonnet*.

705. *εὐπόδον*, a swift sailer.

709. *ἀϊνάς*, the oarsman. The word is from *ἀΐσσειν*, and is used in the plural.

717. *ἀφλασόν*. This was the curved extremity of the stern, on which ornaments were placed.

729. *Στήνεν... ἑνναεῖδον*, a bench seven feet long, for rowers.

738. *ἱεταλαία δῆμον ἴχθυοντι*, having a host to supply other strength, i. e. a host in reserve to rally upon. Herodotus, Lib. VIII., c. 11, *ἱεταλαίαν ἀγωνίζεσθαι*, fighting a drawn battle. Vauckenaer remarks,—"Quando victis virtus redibat in praesentia, tum qui se putabant victores, *νίκης* reportasse dicuntur *ἱεταλαία*."

741. *Τῆρ'... σελήματα*, Wherefore our safety lies in our hands, not in shrinking from battle. *φείσθαι*, fight, here, safety.

The battles in this book are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical turning-point.

ILIAD, XVI.

THIS book is very interesting, containing as it does the exploits of Patroclus, when, permitted to equip himself in the armor of Achilles, he goes forth to battle, and finally falls under the hands of Hector.

3. *δάραρον δαεμά χέρον*, pouring hot tears. In the Heroic age, men gave expression to the natural feelings in the most natural manner. They not

only applied fierce language to each other in their anger, but wept like children without feeling that there was any thing effeminate in it.

4. *δοφίετόν, dark.*

7. *διδάκνυσαι, perf. pass., why are you in tears?* The picture in the following lines is homely, but in point of truth and reality is excellent.

22. *μή νείμην, do not angry with me, i. e. for being in tears.*

31. *αἰσάριον, unhappily brave; a compound like αἰσώριος, δόσωριος, and the like.*

33. *ὅτι ἔρα.* "Ἐρα thus stands in sentences which express the acknowledgment of an error, or some piece of information." Cr.

41. *ἱενοῦσι, likening me to you; i. e. taking me for you.* It was the wish of Patroclus, as expressed in this address, to assume the armor of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat by the terror of Achilles's prowess.

54. *πρὸς ἐξέστη, may surpass in power, alluding to Agamemnon.*

57. *κτείνεσσα, acquired possession of.*

59. *μισανόσση, a sojourner, a stranger.*

60. *Ἄλλὰ τὰ μὲν προτετέχθην ἴσσομαι, But let us leave the past; like the Scotch idiom, Let bygones be bygones. — εἰδ' ἔρα πως ἦν = εἰδαμένῳ δευαδῆ ἦν, it was not possible, here in the sense of it was not right.*

62. *μυῖόν, wrath.*

66. *Τρώων ἴφες, a cloud of Trojans, met. for a multitude.*

68. *πυλλασται, are close upon, Epic 3d pl. perf. pass. poetical.*

69. *πῶλις....πᾶσα, the whole city, i. e. all the citizens.*

70. *κρέστος....μίωων, the front of the helmet; lit. the forehead.*

71. *ισάλοισι, ditches.*

75. *μαίνονται ἰγχιῶν, the spear maddens.* This sort of personification is common in Homer, especially when speaking of the implements of war.

78. *περιέχουσαι, breaks around me; i. e. sounds about.* The breaking refers to the echo of the voice.

100. *ἱερὰ κρηθίμια, the sacred walls.* The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and yet it is true to the fierce and impetuous character of Achilles.

102. *Ἄϊας ὕ εἰπέ' ἱμιμαί.* The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Zeus, is vigorously drawn.

106. *πὰρ φάλαξ', for παρὰ φάλαρα.*

128. *εἰπτεῖ φρεσὶ σίλωνται, lest the means of escape exist no longer.*

129. *δέου, an Epic imperative aorist.*

142. *Πηλεΐδα μιλίση, an ashen spear from Pelion.*

147. *μῆϊα ἰρακλήϊα*, to stand the about, i. e. the hostile about or the challenge of the enemy.

161. *γλάσσοισι κραιπνοῖσι*, with their thin or broad tongues.

179. *σφαίροισι, ἴσασσι*. The difference in these words has been noticed before. It seems that *ἀνάσσειν* here signifies the degree of command which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while *ἴσασσι* is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. *χρυσολαπέροισι*, an epithet applied to Artemis, usually explained with *golden arrows*, but literally means with *golden aprons*. — *καλαδονῶν*, shooting, an epithet applied to her as the goddess of hunting, from the shouts and clamors of the chase.

192. *ἀμφιγυνομένησιν*, treating him with loving kindness.

214, *supp.* These lines are highly graphic.

233 — 235. Zeus is called the Dodonæan, on account of the oracle at Dodona, in Epirus. It was the most ancient and venerable oracle in Greece, and, according to one tradition, was founded by Deucalion, according to another, by the Pelasgians. It was situated in a grove of oaks, one of which was supposed to communicate in its whispers the responses of the god. The Sellæ appear to have been an ancient priestly caste or family, distinguished by great austerity of manners. They are called 'Ελλᾶς by Pindar (see Donaldson's Pindar, p. 340, fr. 31), the former name being the Pelasgian, and the latter the Hellenic form. Their reputed severity of life is indicated by the epithets *ἀνατίκτοις*, with unbroken fast, and *χραιμύτοις*, sleeping on the ground. — The word *ἰσοφῆται* is variously explained. Some suppose it signifies *under-prophets*, or those subalterns in the service of the temples who undertook to explain the oracles when they were obscure. But the Sellæ are here represented as priests, and not as servitors, excepting as all priests are the servitors of the god to whose worship they are dedicated. It has been said, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly *προφῆται*, prophets, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were *ἰσοφῆται*, under-prophets, because they received them from the oaks." But probably *ἰσοφῆται* is nearly equivalent to *προφῆται*, and signifies simply those who speak under the direction of some superior power, those who declare the will of the gods.

259. *σφίκεσσι ἰακόντις*. The comparison is a very pointed one. The venom and fury of the irritated wasp are quite appropriate emblems of the excited passions of a martial host rushing to battle.

290. *σιδηίης, by the way-side.*

292. *ἀγχίμαχον διεδάσαντες*, "for *καὶ ἐδ' διεδάσαντες ἴσταν ἀγχίμαχον.*"

Cr. According to this the relative *ἐδ'* is to be supplied, and the clause must be rendered, *and whose attendants are close fighters*. Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. Spitzner says, that *μήγ' ἄριστος* embraces both Achilles and his attendants, and there seems to be no great difficulty in this construction. Then translate, *Achilles, who claims to be the bravest of the Greeks, and his companions in arms claim the like*. Or perhaps the sense may be, since Patroclus desires to animate the Myrmidons with their leader's invincible courage, *that we may do honor to Achilles, who claims to be by far the bravest of the Greeks, and whose warriors assert a like superiority*.

297. 'Ως ἔβ'· The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Zeus removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene hitherto veiled in darkness.

302. *ἰερή, cessation.*

306. *μίλιον, in vain.*

361. *αἰώωνες*, *whizzed*, or *hissed heavily to the whizzing of the arrows*.

368. *εἶω = ἰώω = ἰόω*, from *εἶω = εἶζω*.

371. *ἄβινε*, dual, referring to the *pairs of horses*.

379. *ἀνισομεταλίηζον*, *were overturned with a crash*. The word is drawn from the clashing of cymbals, and designates the rattling noise of the upsetting chariots.

390. *αλιεύς, = αλίονος, orags*.

392. *ἰπὶ κέρας, headlong*.

395. *ἦργε καλμυνίης*, i. e. the Trojans. Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.

408. *ἦνεο ἀλάς, sat crouching*.

419. *ἀμυρροχίτωνος*, *having tunics without the μίτρα*, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body.

426. Ἡ ἴα. The simile of the two vultures illustrates suitably the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.

453. *Ἀντὰρ ἰσθὴ δῆ*. The request here made is afterwards fulfilled.

457. *τὸ γὰρ γίγας ἴσσι Σαρπίωνα*. "Possibly, in the time of the singer, Sarpelon's monument was still in existence in Lycia. The old expression pointed to this, 'Zeus, whose son he was, gave his body to Death and Sleep, to bear to his native land.' How natural and beautiful, since he had been

brought back slain, and his bones rested in the bosom of his native soil. The mode by which the body had really come to Lycia from the Trojan battle-field was unknown." Heinr.

459. *αἱματώδεις δὲ ψίδας*, *bloody drops*. A portent of the shedding of blood.

469. *μακάν*, 2 aor. from *μακάμαι*.

491. *κτετιμένους μνίσαις*, *mortally wounded ragged*.

507. *λίαις*, for *ἰλιπύων*, 2d aor. pass., *after the chariot was left by the chiefs*, i. e. Sarpedon and his charioteer.

515, 516. *δύνασαι δὲ ἐν πάντων' αἰεὶσι ἀνίρι κηδεμένη*, *you can give heed to*. The construction is an unfrequent one.

562. The contest over the body of Sarpedon is magnificently described. The darkness is to be conceived as an actual cloud which Zeus spread over the combatants, for the purpose indicated by the poet.

574. *ἰκέτους*, *came as a suppliant to*, according to a custom which has been explained.

584. The direct address of the poet to Patroclus is an instance of that more animated manner already remarked.

589. *αἰγυίνης βωβή*, *the throw of a dart*.

617. *ἐρχομένοσ τε*. "This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armor." Pope.

630. *τίλος πάλιμου*, *the issue of war*.

633. *Τῶν δ'*. The ringing of the shields struck by the spears is well illustrated by the simile of the woodcutter's axe in the forest.

642. *βρομίσαι*, an imitative word, expressing the sense by the sound,—*buzz*.

658. *ἱερὰ τέλαστα*, *the sacred scales of Zeus*, i. e. the decree or determination of Zeus.

668. *Ἐλθόντα*. The construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered, *Going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him*. The command of Zeus, that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in verse 453.

685. *καὶ μὲν' ἀέθη*, *and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate*.

702. *ἀγκῶνας*, *the elbow*; here, a corner or angle.

714. *ἀλῆται*, = *ευσσραφῆται*, *to be gathered, or collected together*.

722. *Αἴψ, ἴσον ἤσσομαι*, *Would that I were as much superior as I am inferior to you*.

745. "Ω *πίνα*. This kind of insulting rallery seems to have been very common in the Heroic age.

747. *εἴβη δὶθῶν*, searching for oysters.

765. These lines are vigorous and picturesque. The storm is the battle of the winds. Eurus and Notus, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, picture the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. *βουλονόδι*, towards evening, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen. For *βουλονός*, from *βού*, and *λόω*, is the time when oxen are unyoked.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns, in the next line, as suddenly to his former manner.

803. *εὐρυπέσσονα*, = *αὐθιγίαις*, reaching to the extremity of the person.

836. *ἡμέρῃ ἀναγκαίῳ*, the fatal day. The reproachful address of Hector to his fallen adversary is accordant with the customs of the age. The poet shows his invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is probable. The reply of Patroclus is characteristic. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem considered as a whole. The friend of Achilles has gone forth to the battle, and fallen by the hands of a god and of the Trojan leader. This is the grand turning-point of the action. Achilles will soon appear, to avenge the death of his beloved Patroclus, clad in the terrible panoply wrought by the marvellous workmanship of Hephaestus. His anger with the Greeks is already satiated, and soon will he wreak a fearful and bloody vengeance on the body of his great antagonist.

ILIAD, XVII.

This book is chiefly occupied with the deeds of Menelaus, and forms part of the narrative of the twenty-sixth day.

1. *αἰὲν ἴλασθ'*. This verb, with a participle signifying the action of suffer-

ing, often occurs in the sense of doing or suffering *unseen by*; the person by whom unseen being put in the accusative.

4. ἀμφὶ δ' ἄε' αἰνῶ βαῖν', to go about a person, is a periphrasis for to stand him.

19. δαίρειν, proudly, haughtily.

25. ἔναον, an Epic aorist, εἰςαῖνα, from ἔναον, to reproach.

32. μὴχθῆ δὲ τι πάρος ἴσθω, when a thing is done, even a fool knows it.

34. τίσις, you shall expiate the death of.

51. Χαρίτισσιν ἡμῶν, like the Graces, i. e. like the hair of the Graces.

52. ἑρψάσαντο, from ἑρπᾶν, were bound.

66. ἰζῶσιν, they shout. The verb expresses a sharp and piercing cry.

71. ἀγάσσοντο, envied, or grudged.

88. φλόγῃ δαίμας, like the flame. The points of comparison are, the splendor of Hector's armor, and the rapidity with which he moves.

93. μάντι, let no one. — νημερίσσαντο, for νημερόσσαντο.

98. ἄρις λαίμακον, in opposition to the deity, or contrary to the will of the deity.

101. ἐν θεῶν, for ἐν θεῶ, from God, i. e. by the impulse of a god.

105. ἀναῖν δὲ καὶ φέρωντο εἶα, it would be the best of evils, or, as we should say, the least.

112. σπυχῶσται, is frown, i. e. with grief.

136. Ἰλῆ δὲ ε' ἱερώνησιν πάντα ἱλκίνας, and he draws down all his brows, a natural expression of wrath.

142. ἰδίω, imperfect, thou wast much lacking in battle, thou art but a poor fighter; μάχης δέκτατος, to lag in the fight.

155. σιφάρινας, from σίαι, a form of φαῖον.

187. Παιφίλοιο βίω, circumlocution for Patroclus.

196. πατρί, his father, i. e. Peleus.

197. γαγῆς, 3d aor. participle; see Sophocles's Greek Verba, p. 112.

201. παυδῆμας, present to your mind.

210. Ἔναος δ', &c. The description of Hector in the armor of Achilles is full of spirit. The added courage and splendid appearance of the hero are in poetic harmony with the general purpose of exalting Achilles.

220. περιεμένον, dwelling around, in the neighbourhood.

243. νέφος σιφῆ πάντα καλύσσου. Hector is called here the cloud of war, unless the sentence may be constructed thus, Ἔναος καλύσσου νέφος σιφῆ πάντα.

250. δῆμια, at the common charge.

263 - 266. Ὀδῆ δ' ε' ἐν' ἑρχομένη...δωον. This simile has been justly praised by the best of the ancient critics, especially Dionysius of Halicarnassus, and Aristotle. "The poet has been supposed to allude, in this

simile, to the noise of the breakers at one of the mouths of the Nile. Mr. Wood observes, that the representation is so strikingly expressive of the dashing sound, like that proceeding from a succession of cascades, which he experienced on his approach to the coast of Egypt, that it might fairly be concluded that Homer had been in precisely the same situation. The exquisite beauty of the lines, in which the sound is so distinctly accordant with the sense, determined Solon and Plato to abandon poetry, in despair of ever producing a description of equal sublimity. See Wood's Essay on Homer." Trollope.

The following is the passage referred to :—

"It is not easy to imagine any thing more awful than the approach to this Bogas* in stormy weather. The breakers, which were heard and seen at some distance, had now the appearance of a succession of cascades, which we were to pass through for half a mile. If the most striking and expressive resemblance of a picture to that appearance in nature which it attempts to represent is a sufficient proof of the painter's having seen the original, we might conclude from three lines† in the Iliad, that Homer had been in Egypt, and passed this Bogas."

268. *φραχθίρρις*, from *φράσσα*, *closely covered with their shields.*

292. *ἰμίονα πτε*, *desiring it ever so much.*

319. *ἰσ' Ἀχαιῶν*, *driven by the Greeks.* *ἰσ'* denotes the origin or cause.

331. *πολλὸ βούλιται ἤ*, *more than.* Some qualifying adverb must be understood, as *μᾶλλον.*

389. *Ὡς δ' ἴσ' ἀνίε*. This is one of the similes of Homer which illustrate the manners, customs, and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides of the body to get possession of it.

426. *Ἴσσαν.* The circumstance of the horses weeping the loss of their

* The Arab name for the mouth of the river.

† "Ὡς δ' ἴσ' ἐπὶ προχοῆσι Διῶντιος ποταμοῦ
Βίβραχον μέγα πῦμα πονί μόν, ἀμφὶ δὲ σ' ἄερας
Ἥϊόντι ΒΟΟΨΕΙΝ, ἰερωγόντις ἀλλε ἴεσ, &c.

"These lines are said to have determined Solon and Plato to abandon poetry, despairing of ever being able to produce any thing like them. To those who admire the art of making the sound an echo to the sense, they certainly offer beauties which are beyond all translation." Wood's Essay, p. 77.

master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with supernatural powers, and partly to the license of poetry in attributing to inanimate things and brutes the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the ludicrous. Yet one of them afterwards (IL XIX., 404) speaks with a human voice.

440. ζεύγλης, ζευγί. The first was the circle or bow at the end of the yoke, through which the horse's head was inserted; the second was the yoke itself, which crossed from one horse to the other.

446. Οὐ μὲν γὰρ. The sense of the misery and weakness of man expressed in these lines has been often alluded to. It is certainly remarkable that a poet like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods. But it shows, as Köppen well says, that no idea was entertained of the moral ends of the creation and government of God.

469. ἄχρηστία, compounded of the inseparable particle *α* and *χρηστία*, and means *useless*.

476. ἰχθίμην ἀμῆσόν τι μίτος τι, to restrain and govern.

481. βουλίας, swift in battle.

496. ἀβρώ, i. e. Alcmædon and Automædon.

502. ἰμμενίσσῃσι μετὰφρέσιν, breathing upon my back.

514. ἐν γούνασι νύσσει, a proverbial expression, literally, *lie in the knees*, i. e. *depend on the will of the gods*. It is founded on the fact that suppliants embraced the knees of the person supplicated.

515. ἦσω, I will hurt.

590. Ὡς ὕψος ἔσ. This simile is drawn from a very common incident, but is entirely applicable.

622. μέσσει, from *μαρσίο*, the same as *μαρσίζω*, to lash.

645. Ζεῦ πάτερ, &c. This fine passage is quoted by Longinus as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Zeus himself be arrayed against him." § 9.

670. ἰσμήνιος, gentleness.

676. ὄνει, &c. Homer frequently, in his illustrations, goes on to describe the habits and characteristics of animals or things from which the similes are taken, thus making a minutely drawn picture.

696. θαλιεὲς δὲ οἱ ἰσχυρὸς φωνή, and his strong voice stuck in his throat.

716. ἀγαλλῆς δ Μιρίλαι. The exclamation particle δ, in the Epic language, often stands between the adjective and the substantive, and gives a peculiar emphasis to the address.

722. ἀγυάζοντα, = εἰς τὰς ἀγαλλῆς ἰλάμενοι, they took into their arms. They lifted up the corpse in order to place it on their shoulders.

728. ἰλξίται, i. e. ἰλξονται.

737. ἄδρα πῦρ. "The heap of images which Homer throws together at the end of this book makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam, for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs, for their boldness, and to water, for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope, from Eustathius.

748. ἔρριπον ἔξαιφρον, suddenly breaking out.

743. ἀτραπί, Poet. for ἀτραπία, a way, literally, from which one cannot stray.

ILIAD, XVIII.

THIS book is called the *ἐπὶ Λαοῖν* from the passage in which is described the making of the shield for Achilles by Hephaestus.

1. ὅμοιος. This word is often used in the accusative to express the idea of resemblance, the thing with which the comparison is made being put in the genitive.

3. τῶν ἐφελκυστικῶν. This epithet is borrowed from oxen. *κεῖρα* = *κεφάλαια*. "The ships of the most ancient Greeks were so much curved at both ends, that they looked like the moon in her last quarter, at least on the coasts. These curved points were called horns." K.

7. *οὐδῖον*, genitive of place over or through which an action is performed.

20. *Κεῖται*. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. See X. 1, 49, *Narrare vero quis brevis potest, quam qui mortem nunciat Patrocli?* Nothing can be more simple and appropriate. — *εἰνεσ*, genitive of cause, and constructed with *ἀμφιμάχοντα*.

23. *κίνο ἀδελύσσας, the ashes.* This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and in the Bible. It belonged to the Oriental manners. The lamentation of Achilles is in the spirit of the Heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of the gentleness which formed a part of the popular conception of his character.

54. *Ἰσαριμενονόειον, the unhappy parent of the bravest.*

74. *εὐὰ μὲν δέ.* The prayer of Thetis and the wish of Achilles.

93. *Ἰλαρα, retribution for the death of,* properly, the plunder of, i. e. the stripping him of his arms.

100. *ἄπειν,* syncopated Epic form for *ἰδίησι,* *needed.*

107. *ὦς ἴζη.* The feeling of Achilles is natural, and naturally expressed. The sudden introduction of this imprecation against discord is a fine and characteristic touch.

114. *φίλος νεφελῆς, of his dear head, i. e. of my dear friend.*

128. *ἰστένομεν,* adverbially, = *ἀληθῶς,* *you have spoken this truly.*

136. *νῦμαι,* for *νίεμαι,* in a future sense, *I shall return.*

138. *νῆος ἰῶος,* *from her son.*

151. *Οἰδίησι.* The contest about the body of Patroclus is renewed. The struggle between Hector and the Ajaxes is fierce and obstinate. Hector is resolved to obtain the body of his fallen foe, and his indomitable firmness is well described.

207. *ὦς ὄσσει κερσέος.* The smoke arising from the signal-fire of distress. The poet's description in the following lines is faithful, since the blaze of the fires would be seen in the night, where only smoke appeared in the day. Achilles comes forth, protected by the ægis of Athene, and shouts, so as to terrify the Trojans, and enable the Greeks to bring off the body. The sight of the flame which Athene sent from the cloud around the hero's head, and the terrible sound of his shout and the voice of the goddess, frighten the Trojans, their horses and drivers, to such a degree that the Greeks are enabled at length to rescue the dead Patroclus.

236. *φίεσση, a bier,* from *φίω.*

258. *ῥήνιτρον πολεμίζων,* like the English idiom, *easier to fight,* i. e. to be matched or beaten in battle.

265. *πρόλλιοι.... γυναικῶν,* referring to the Trojans.

276. *ἰζινογμήναι, = κλεισμήναι, closed; barred and bolted.*

300. *πυτιάνεισσι.... ἀνάζει,* is much troubled about his wealth. The verb has here an intransitive meaning.

309. *Ἐνυάλιος Ἐνυάλιος, Enyalios (i. e. Ares) is common to all, i. e. the fate of war is shifting, and sometimes slays the slayer.*

316. *Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης.* The grief of Achilles is described in Homer's

usual vivid manner, and the simile of the lion robbed of his whelps, at the end, expresses his warlike character and fierce desire of vengeance upon him who has robbed him of his friend.

334. *περιῶ*, fut. from *περιζῶ*, *I will not perform your funeral rites.*

339. *Ἄμφι δὲ σί*. The custom of the Heroic age, still existing in the East, was to employ persons to lament over the body of the deceased. It is alluded to both in pagan and Jewish writers. Among others, see the *Alceste* of Euripides, edited by President Woolsey of Yale College, *versus* 103, 104.

346. *λασπεχίον*, the vessel into which the water for bathing was poured.

350. *Καὶ εἶσι δά*. It was customary for the friends of the dead to wash the body, anoint it with oil, and wrap it in fine linen.

351. *ἑνιάριος*, nine years old.

357, 358. *Ἐπερξῆς....ἀνεστήσας*, *Thou hast, then, after all, succeeded in rousing up*. *ἱερεξῆς*, connected with the participle, signifies to accomplish the act expressed by the participle.

358, 359. *ἦ ἴά....ἰγίσησθε....Ἄχαιοί*, *surely these were born of you, yourself*, i. e. you favor them so much that one would suppose they were your own offspring.

362. *μίλλαι* "expresses here merely a possibility or a probability." Cr.

367. *ῥέψαι*, to contrive, usually in a bad sense, i. e. to contrive mischief.

369-374. *Ἡφαίστιον*. The narrative in relation to Achilles and Thetis is here resumed. The description of the house and works of Hephaestus, together with the making of the shield, is a very curious document of antiquity. — *ἔργον*. The abode and forge of Hephaestus are conceived by Homer, according to the description here, as placed in Olympus, like the dwellings of the other deities. — *Καλλοπεδίον*, *limping*. — *ἑλισσόμενον*, *turning round*, i. e. *busied about*.

376. *Θείον....ἀγῶνα*, the divine assembly. The assembly of the gods.

378. *πέσσον μιν ἔχον σίλας*, *were so far completed*. — *οἰσῶνα*, the handles.

379. *πέσσει δέ*, *and he was beating or hammering*. — *δαρμούς*, *nails or screws*, by which the handles were to be fastened to the bodies of the vessels.

382. *λασπεκευόμενος*, *with a shining veil*.

387. *ξείνια θείων*. It was the hospitable custom of the early ages to entertain the stranger, before making any inquiries as to the object of his visit. In the *Odyssey*, Telemachus receives Pallas Athens in the form of Mentes, after the same fashion.

Χαίρει ξείνῃ · πᾶς ἔμμε φιλότιμος · ἀνδρὲς ἴσταντα
Δείσαντο πασσάμενος ῥοθήσιαι, ἵεσσι σι χερσίν.

Od., l. 1, vv. 123, 124.

See, also, V. 88-91.

407. *ζωήγισμα*, recompense for life preserved, properly, the price paid by the captive to the captor for his life.

409. *ἀποθήρημαι*, conj. 2d aor. mid. from *ἀποθήρημι*.

410. Ἢ, καί. The most probable meaning of this line is, *He said, and the huge monster rose from his anvil-stand*. *πίλωρ* is by some understood to be an adjective, the same as *πίλωρος*; but it is better to take it for a noun. *αἶθερος* is understood variously. Some understand it to be from *ἄω*, *I breathe*, and explain it *puffing* or *blowing*, from blowing the bellows; others explain it, *terrible, huge*.

411. *ῥίπτετα*, moved quickly.

415. *λαχνηύοντα*, hairy, shaggy; a mark of great strength.

418. *ζυῖσι νύκτιν εἰσπύουσι*, resembling living maidens.

421. *ἴψησιν*, tottering. Schol. *διὰ τὴν χαλδίοντα*.

435. *ἀρημίνας*, an Epic perf. pass. from an obsolete root, = *βεβλαμμίνας*, tormented or wearied.

457. *εὐὰ εὐὰ γένηθαι ἰάνομαι*, *I come supplicantly to you*, literally, *I come to your knees*.

470. *χρόνοισιν*, crucibles.

472. *σπιώοντι ἀεζήμεναι*, *to be ready for him when working*.

477. *ῥαισνήρα*, a hammer. — *σφυρόγρη*, tongue.

The elaborate description of the shield of Achilles is one of the most striking passages of the Iliad. "Led by a fine poetic feeling," says K., "Homer describes, not the shield as it was found after its completion, but lets the reader himself see it while it is making. Instead of a lifeless delineation, we have a living action." Besides the poetical interest that belongs to this splendid episode, it possesses another still stronger, perhaps, when we consider it as a representation of the principal scenes of the life of man in remote antiquity.

478 - 482. Hephaestus first makes the framework of the shield, with a triple shining border, and a silvern belt. Over it he draws five thicknesses, or laminae, of different metals; and on it he wrought with cunning skill many varied figures. — *δαδάλλον*, *elaborating, adorning with skill and art*. — *ἄντρον*, the rim of the shield, here consisting of three strips of metal. — *ἀργύρεον*, *silvern*, i. e. *plated or ornamented with silver*.

483 - 489. "This field was probably the central one; the subject seems to show this, for it contains a *general* representation of the heaven and the earth, but all the rest consists of particular delineations of daily life." K. — *θάλασσα*, the sea, i. e. the only sea known to the poet, the Mediterranean. — *εἴριμα* = *εὐὰ ἄσπερα*, from *εἴρος*, Epic for *εἴρας*, a sign. — *εὐὰ ὄρεσιν ἰσσιφάνομαι* = *οἷς κισίεσθαι*; *ἰσσιφάνομαι*, *to be crowned*, often takes an accusative. — *εὐώνος Ὠρίωνος*, lit. *the night of Orion*, i. e. *the mighty*

Orion; a circumlocution like βίη Ἡρακλῆϊν. — ἔμμορες, without a share of.

490 - 606. The second circle represents the earth, and may be considered as divided into four fields, and each field into three compartments, each containing pictures of society, as follows:—

I. In the first field is a city, in peace. 1. Marriages and festivals are celebrated; brides led by torch-light to their husbands' houses; the nuptial song is heard; young men are dancing to the music of the flute and lyre. This is the first picture of peace. 2. Justice is administered; a cause is argued, two men appear before an umpire; the partisans of both surround them; the heralds keep the people in order; the old men sit upon seats of polished stone, "in a sacred circle." 3. The cause is decided.

II. The second field represents a beleaguered city. 1. The besieging armies deliberate what they shall do with the plunder which they anticipate from the city. The wives and children and old men defend the walls. 2. An ambuscade is devised. The herds and flocks are cut off, as their attendants approach unwittingly the place of ambush. 3. The noise of the assault calls out the army, and a battle ensues; in the conflict appear Strife, Tumult, and pernicious Fate, the most conspicuous figures. The men, "like living mortals," fight and drag away each other's dead.

III. The third field represents rural employments. 1. Tilling. Ploughmen are occupied in driving the oxen across the newly-broken field. They arrive at the end of the furrow, and a man offers them wine. The furrow darkens behind the plough, "though made of gold." 2. Harvest. The workmen are reaping the heavy crop with their sharp sickles, and frequent handfuls fall upon the ground. The sheaf-binders follow, and bind the sheaves, which the boys collect, and bring in their arms. The owner and his attendants stand by, rejoicing in heart. The attendants get ready a feast under an oak; the women prepare the bread. 3. Vintage. A vineyard appears, the vines loaded with dark clusters of grapes. They are supported on silver vine-props, and surrounded with an inclosure of tin. There is but one narrow path to it, for gatherers, when they pluck the grapes. Maidens and young men bear the sweet fruit in baskets; a boy plays upon a pipe, and they dance to the measure.

IV. The fourth field contains representations drawn from agricultural life. 1. A herd of oxen go from the stall to the pasture by a reedy river. Four herdsmen accompany them with their swift-footed dogs. Two fierce lions seize a bullock, who is dragged away bellowing. The dogs and the young men press closely upon him. The dogs abstain from assaulting, but, standing near, bark at them. 2. A flock of sheep. In a beautiful pasture are the sheep, the shepherds' houses, the folds, and covered pens. 3. A

dance. The dance is like that invented by Dedalus for the fair-haired Ariadne. The young men and maidens dance, holding each other by the hand. The young men wear their swords, and the maidens, garlands upon their heads. The dance is at first slow, but gradually increases in rapidity, and a rejoicing crowd surround the ring. A musician plays upon the pipe. Two tumblers sport in the midst, keeping time with the measure.

The third and outer circle represents the ocean, which was supposed to be an immense stream, flowing round the earth.

The above is one mode of representing the poet's conception of the shield of Achilles. Much has been written on the subject, and the order of the delineated scenes has been differently given by different commentators. So far is pretty certain, that the sun and the celestial signs occupied the centre; and the ocean stream must be supposed to have flowed round the border. It may be supposed, also, that the celestial representations were on the embossed or elevated part (*ἐμφανέστερ*) of the shield. Crusius arranges the description thus:—In the centre, the sun, moon, and stars. In the second circle, 1. The city in a state of peace, with marriage festivals, and the assembly of the people; 2. The beleaguered city and the battle. The third circle contained, 3. The fallow field; 4. The harvest; 5. The vintage; 6. The herd of cattle; 7. The flock of sheep; and 8. The dance and sports. The ocean surrounded the outer border. Others again assume only one circle, and divide that into eight fields. As to the form of the shield, the poet, notwithstanding Heyne's opinion to the contrary, evidently intended to represent it as round, since his shields are generally said to be *σφαιροειδῆ*, and since the disk, with the ocean flowing round it, exhibits the outline of the world, according to the Homeric conception of its shape.

This episode has given rise to a vast amount both of critical and antiquarian discussion. Among the ancients, Heraclides Ponticus, the philosopher Deme, who wrote a book upon the subject, and Philostratus the Younger, attempted to explain it as an allegorical picture of the earth, the-heaven, and the various relations of human life. Many modern scholars have illustrated it, each from his own point of view. Boivin, Caylus, Montbel, have in various forms discussed the subject. Nast published in 1784 a tractate, entitled "De Clypeo Homericó." Schlichtegroll treated of it in his work, "Ueber den Schild des Herkules," *On the Shield of Hercules*, Gotha, 1788. Lessing touched upon it in his *Laocoön*. But the most elaborate inquiries are those of Heyne, in the *Third Excursus to Il. XVIII* (Heyne's *Homeri Ilias*, T. VII., pp. 581 - 595), and Quatremère de Quincy in his great work entitled "Le Jupiter Olympien," pp. 64 - 72.

It is certainly remarkable for the views it opens of ancient life, and the information it conveys, or seems to convey, of the state of the arts, the em-

ployments, ornaments, and general condition of men in the age of its composition. From several passages in the Iliad, it is evident that the shields of the Heroic age were wrought with curious art, and were among the most elaborate ornaments belonging to the military attire. Figures were sculptured or cut on them, and this practice was one of the earliest indications of the plastic genius of the Greeks. The "Shield of Hercules," attributed to Hesiod, is another ancient document bearing testimony to the same general fact. Several passages in the tragedians may be used as secondary proofs, though, being some centuries later than Homer and Hesiod, they have not the same authority with the descriptions emanating from the Epic age. See particularly Æschylus, *Seven against Thebes*, 385, *segg.*, and Euripides *Phœniœs*, 1107, *segg.* For an exact and minute description of the Greek shield, see Wolf's "Vorlesungen über die Alterthumswissenschaft," Vol. IV., pp. 93, 98. "Αρμω or ἀρμω. The hero prides himself most on the shield, and on the shield the most art is expended. This protection covers the whole body, and has in Homer the descriptive epithet, ἀμφίπεπλος, *man-encircling*. . . . At first it is of twisted osiers, afterwards covered with strong leathes. Then several thicknesses are laid upon each other, which are the σπῆλαι or *Spiris*. Thus seven occur *ἰσχυρίαι*, see Il. VII., 290, Æneis 7, 632, Il. XII., 295. It is called *equal all around*, surrounded with plates, which are wrought. Within, are several ox-hides laid upon each other. After metal was employed, the shields also were overlaid with metallic plates. On these metallic plates figures were usually carved; an art which was brought to perfection in Greece before painting. However, we must not form our opinion of the art displayed on the shields by the representations of the poets; for they describe like children, and picture out what is not to be pictured out; they picture too much to the senses. Such figures all ancient nations have had, and with many it pertained to luxury to have shields quite full of them. The several fields or divisions of the shield are filled with figures all round on the border. In the centre of the outside of the shield, it has an elevation, ἑμφαλίς, *umbo*, from which the arrows glance off. Besides this, the ἑμφαλίς served for ornament. The border of the shield is called the ἄστρον, see Il. VI., 118. Such a shield was strong enough, and heavy, and fit only for the warriors of that age. To manage it better, a thong or belt was attached, *εὐλαμῶν*, see Il. XVI., 808. This was thrown over the right shoulder, so that the shield was placed more on the left side, the spear being carried in the right hand; hence the phrase among the Greeks, 'the spear side,' i. e. the right side, see Il. XVI., 106, and XXIII., 404. Besides this, there are two *καρίαι*, which are cross-pieces of wood, by the aid of which the shield can be better wielded, see Il. VIII., 399, and XIII., 407. Besides these, we hear of *ἔχαια* and *εὐφραναίε*, the

invention of which is ascribed to Charon (*sic*, but a mistake for the Curians). It is still a question how far the two last are distinguished from the *αἰσίοι*. "Ὀχλαὶ and *εἰσπράναι* are straps, and not cross-pieces, see Strabo, 14, p. 661, and Herodotus, I., 171." On this last point, see Smith's Dictionary of Antiquities, article *Clypeus*:—"Around the inner edge ran a leather thong (*εἰσπράξ*) fixed by nails at certain distances, so that it formed a succession of loops all round, which the soldier grasped with his hand." In the same article there is a wood-cut, taken from Tischbein's Terra-Cotta Vases, Vol. IV., tab. 20, which shows the precise form and use of the *εἰσπράξ*.

It is obvious, then, that the hint of such a shield must have been taken from the actual shields used by the warriors in Homer's day. The great variety of the details, the completeness of the pictures, and the comprehensive design of the whole, should of course be attributed to the genius and invention of the poet. The reader must remember, that the armor was of divine workmanship, and was made for the greatest of the Grecian heroes, at the request of his goddess-mother, preparatory to his last and decisive meeting with the champion of Troy. We should naturally expect something a good deal more magnificent for such a person and such an occasion, and forged by such an artist, than the best-hammered shields, by common smiths, for common warriors. It is to be noted, also, that the poet gives free reins to his fancy, and describes the scenes on the shield not as the results of art, but as actually taking place. Warriors are fighting, ploughmen are ploughing, reapers are reaping, sheaf-binders are binding the sheaves, the vintagers pluck the dark clustering grapes, the piper pipes, and the men and maidens dance. All this and many other lively movements are actually passing on the surface of the shield. But a work of art can only represent a scene at a single moment; all that goes before and all that follows that moment must be left to the spectator's imagination. The moment seized by the artist may suggest all the rest; but the spectator can only see it in his mind's eye. It was a strange idea of a certain Dionysius, according to Eustathius, that the work was a sort of automaton, the figures on the shield being self-moved, *αὐτοκίνητα*, since they were *Ἡφαίστειον*, of Hephaestus's making. Another imagined they were worked by machinery inside. This literal way of interpreting such poetical descriptions is absurd enough. The true explanation, of course, is, that the poet, instead of confining himself to an actual shield, such as he might have seen, or the image of a more richly ornamented one, such as he might have invented, kindles with his subject, and follows the thread of association, until he sees, in fancy, not only the pictorial groups of a moment, but living groups, in a succession of moments; not merely the artistic imitation, but the compre-

hensive living action, of which the artist could only embody a part. Quatremère de Quincy, in the passage above referred to, has discussed this point with the discriminating sense of the artist, and the elegance of the scholar. The same kind of poetical expansion of the single idea and the one moment, embodied in a work of art, may be seen in Byron's fine description of the statue of the Dying Gladiator, at Rome. As the passage is directly in point, and breathes the spirit of the most exquisite poetry, it will not be amiss to enliven these pages by inserting it here:—

" I see before me the Gladiator lie ;
He leans upon his hand ; his manly brow
Consents to death, but conquers agony,
And his drooped head sinks gradually low ;
And through his side the last drops, ebbing slow
From the red gash, fall heavy, one by one,
Like the first of a thunder-shower ; and now
The arena swims around him ; — he is gone,
Ere ceased the inhuman shout which hailed the wretch who won !

" He heard it, but he heeded not ; — his eyes
Were with his heart, and that was far away ;
He recked not of the life he lost, nor prize,
But where his rude hut by the Danube lay,
There were his young barbarians all at play,
There was their Dacian mother, — he, their sire,
Butchered to make a Roman holiday.
All this rushed with his blood ; — shall he expire,
And unavenged ? Arise ! ye Goths, and glut your ire."

Childe Harold, Canto IV., st. 140, 141.

Both Heyne and Quatremère de Quincy have discussed the bearings of the shield of Achilles upon the theory and practice of ancient art. The latter thinks we may regard the description as the first monument of the history of the arts in Greece. The reader is referred to the places already cited for their learned views on this subject, both with regard to the materials used in works of art at that early period, and to the method by which the materials were wrought. But there is another interesting point on which a word may properly be said. Heyne was led to form the opinion, that the shield of Achilles was a separate poem, designed to represent, in the method of an anaglyph, the varied scenes of human life, and that the poet, whoever he was, had no idea of delineating the figures on a shield intended to be used by a warrior in battle. "How idle and absurd," says he, "are these anaglyphs on a shield! how foreign from the character

of Achilles, no less than from the argument of the *Iliad*! how could it ever enter into the mind of a poet to delineate, on the shield of a hero, however ornamental he might desire to make it, cities, fields, pastures, dances, wrought over with figures crowded upon figures!" He proceeds, in his skeptical tone, — "Could the author have imagined that the enemy against whom the shield might be raised would either be frightened by the figures of such elaborate art, or would be occupied in contemplating them?"

Impressed by objections of this sort, Heyne came to the conclusion that some rhapsodist, struck by the beauty of the poem, inserted it in the *Iliad*, at the place where the divinely forged arms of Achilles are mentioned, and that the ancients, charmed by the sweetness of the verse, forgot to inquire into the probability of the sculpture, and the adaptation of the episode to the character of the work.

This kind of reasoning, though ingenious, is by no means decisive. On the contrary, it seems to put out of the question the free episodic movement of the Epic style. The same sort of criticism would condemn most of the similes in Homer, where, though there is but a single point of comparison, the poet is led on, by the enchantment of the imagery that the play of his fancy has brought around him, to make a finished picture; the picture itself having as little to do with the time, place, and character of the scene, as the figures on the shield are supposed to have with the situation of Achilles rushing into battle. De Quincy has drawn a different and a sounder conclusion. He says, — "If we compare it with all the similar descriptions of works of art, with which so many poets have embellished their compositions, we are compelled to acknowledge that the author of the *Iliad* has surpassed all his successors as much by the probability and the necessity of his episode, as in the measure and proportion of the accessories." *Le Jupiter Olympien*, p. 65. Another objection has been made, on the ground of the impossibility of comprising so great a variety of scene within the compass of a shield. This objection was put at rest first by Boivin, whose design is given in the great work of De Quincy, and still more artistically by De Quincy himself, in the beautifully delineated plan which he has drawn (*Ib.*, p. 72). But the most satisfactory refutation of this practical objection was given by Mr. Flaxman, whose well known shield of Achilles is only three feet in diameter.

The following description of this splendid work of art is taken from Mr. Allan Cunningham's elegant biography of Flaxman:—

"Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation;— he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss he has represented Apollo, or the sun, in his

chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which Apollo is the centre, is in diameter little more than a foot; yet in this space he has pictured

‘The earth, the heaven, the sea,
The sun that rests not, and the moon full-orbed;
There also all the stars, which round about,
As with a radiant frontlet, bind the skies;
The Pleiads and the Hyads, and the might
Of huge Orion, with him Ursa called,
Known also by his popular name, the Wain.’

“On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six inches from the plane; and the whole contains upward of a hundred human figures. Of this magnificent work, the artist was justly proud; he was paid £620 for the drawings and model; the first cast, in silver gilt, price 2,000 guineas, was placed by his Majesty on his own sideboard; the second, of the same material and value, was presented by the king to the Duke of York; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared, for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, and for Flaxman himself.” *Lives of Painters and Sculptors*, Vol. III.

Casts of this work have since been multiplied, and one is now in the possession of the editor.

480. *ἐκ δ' ἀργύριον*, i. e. from the frame of the shield, *εἰκόνας*, understood.

488. *ἥ τε μὲν τοῦ ἐπιφάνειον*, which turns there.—*Ἦρίωνος δακτύλου*, it watches Orion, i. e. is opposite to.

501. *ἐπὶ Ἰσθαμὶ πύξῃ ἐλίσθαι*, literally, to take the trial before an umpire.

507. *εἰκόνας*. “Some of the ancients understood by this the money which the plaintiff deposited in the court, and which was forfeited if he did not make out his case; this among the Attics was called *παρακαταβολή*. But the words in the next line show clearly that it was destined for the *Γερων* who should pronounce the most just judgment. Another question is, Who paid in the money? Perhaps both parties, as Köppen remarks, as at a later time both had to pay down the *πρωτόνια* in Athens.” Cr.

580, 581. *Οἱ δ'....ἐχθρῶν προσηράζει καθήματα*, and they (i. e. the enemy),

when they heard the much tumult among the cattle, sitting in front of the place of assembly, or in front of the debates, as the auditors would naturally sit.

570. *λίον*. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linna, one of the eldest singers.

600. *ροχέον*, a wheel, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel to see "if it will run," he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

ILIAD, XIX.

THIS book is called the *Μένειος ἀίψηνος*, the *renunciation of wrath*, because it contains the reconciliation between Achilles and Agamemnon.

3. ἡ δ' ἰ. e. *Thetis*, who came in the morning to bring the armor to Achilles.

8. *λάραμεν* = *λάραμεν*.

10. *τόν*, Epic and Doric for *τό*.

13. *ἀνίχεαχτι*, *resounded*, when laid upon the ground. The divine armor filled even the Myrmidons with fear. Wrath seizes Achilles anew, his eyes flash terribly from under his brows, and he exults as he holds in his hand the splendid gifts of the god.

24. *Δαῖδω, μή*. "It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground previous to their interment." Trollope.

27. *Ἐκ δ' αἰὼν σίφραται*, *for life is killed out*, i. e. out of the body.

35. *μῆνιν ἀποιεῶν*, *renouncing your wrath*.

42. *νῆον ἐν ἀγῶνι*, *at the station of the ships*.

43. *Οἴ....νῆον*. There is a little hardness in the construction of this line. But the last clause, *καὶ ἵχον αἰεῖν νῆον*, is to be considered as an explanatory addition to the preceding.

47. *ἐνάζοντι*, *limping*. Diomedes had been wounded in the foot, and Odysseus in the side.

62. *ἀπεμνίσκοντες*. The preposition has an intensive force, *having been very angry, having been angry so long*; as it were, *having had it out in anger*. But it has sometimes been rendered *ceasing from anger*.

65-144. *Ἄλλὰ τὰ μέν*. This part of the speech of Achilles displays the impetuosity of his character. Having determined, in obedience to the com-

mand of his mother, to be reconciled with Agamemnon, and return to the war, he wishes to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, then exonerates himself from all blame, and lays it upon Zeus and Ate, and the Erinys who "walketh in darkness," who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Zeus, and of the injuries she has done to men, and even to Zeus himself, of which he gives an instance in the story of Heracles and Eurystheus. When Zeus detected the fraud, he hurled Ate from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear, then, that Zeus, and not Agamemnon, is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing.

77. *Ἀβρίθην...ἀνασθέντα*, *There from his seat, and not standing up in the midst*. This line has been supposed to mean, that Agamemnon addressed the council sitting, being unable to stand on account of his wounds. Some have therefore rejected the line as spurious, since Agamemnon was only wounded in the hand. But Crusius and Voss rightly interpret it, that Agamemnon, instead of coming forward into the midst of the assembly, as the speaker usually did, merely rose from his seat, and spoke from the place where he then was, on account of the throng pressing around him.

79, 80. The meaning of these two lines has been variously given. If we look to the connection, as Crusius suggests, the word *ἰσχυρότερον* (for *ἰσχυρότερον*) would seem naturally to mean *to interrupt*. Achilles has given the assembly to understand, that he is willing to be reconciled, and demands that the army should be led at once against the enemy. The Greeks receive his words with clamorous applause, and the tumult has not yet subsided, when Agamemnon rises and begs to be heard without interruption. "It is good," says he, "to hear the standing man (i. e. the speaker who always stood up), nor is it seemly to break in upon him; it is troublesome, even for a skilful speaker," i. e. *it is difficult*.

82. *βλάπτειν*, *is confused*, Epic for *βλάπτειν*.

83. *ἰδοῦμαι*, *I will address myself, or I will explain myself*.

149. *ἄλογοις*. The exact meaning and the etymology of this word are uncertain. Some suppose it to mean *to make fine speeches*, for *ἄλογοις*. Others, deriving it from *ἄλογος*, explain it, *to use deceitful pretexts*.

156. *ἄνομος*, *unjust*.

180. *μήτι δίκης ἰσχυροῦς ἵχθησθε*, *that you may have no want of ample justice*.

182, 183. *ὅ μὲν...χαλιώτης*, *it is not censurable to reconcile or propitiate a princely man, when one has been the first to quarrel; ἀπὶ in composition*

having here, as often elsewhere, an intensive force. Heyne, on the contrary, thinks the sentence means, *it is not to be blamed that a princely man should be angry, when one has injured him first*. The former interpretation is more suitable to the connection.

193. *ποιήσας*, Epic for *ποιήσας*, = *τίσας*.

199. Ἀγριῶν κώδωντι. This speech of Achilles is brief, pointed, and pithy, and breathes the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the long harangue of Agamemnon.

221 - 224. "In this passage, where literal expressions are mixed up with figurative, there is great obscurity, and hence it has received various explanations, both by the ancient and the modern interpreters. The obscurity is increased by the fact that *ἀμυνας* may signify either the time of reaping, or the reaped fruits themselves. Among the various explanations, the following, which Heinrich Köppen, and Spitzner, after Eustathius, give, is the most probable and the most agreeable to the connection. The sense of these words, according to those scholars, is, 'We must strengthen ourselves beforehand with food and drink; for, although at first very many fall after Zeus has turned victory in our favor, yet we can only follow up the victory for a short time, because our powers will fail.' Odysseus, therefore, would advise Achilles, that he cause the army first to strengthen themselves with food and drink, before leading them to battle. *φολέωντες... κίχας*, the satisty, disgust of battle, i. e. exhaustion and failure of strength. *ἔσσι* (i. e. *φολέωντες*), for *καθ' ἑσ,* is *ῥ*. *πλείστον... καλέμην*, = *πολλοὺς μαχαμίσιος*. *καλέμην*, properly, the stalk of the corn. Killing in battle is expressed by the figure to *mow down*; the warriors are the stalks, the corn, which the iron reaps." Cr. A similar figure is used in the old ballad on the battle of Morat by Veit Weber, — "Till evening *mowest* he with the sword." "Old Time," with his scythe, is another form of the same idea. — *ἀμυνας*, here, *the mowing*. — *ἐπὶ κλίτῃσι γάλακτα*, when Zeus may once have turned the scales, i. e. when he has decided the overthrow of the enemy. — *ἔσσι'... εἴνευεντα*, who is the steward, i. e. the supreme disposer of the war of men.

225 - 229. Γαστέρι.... Ἀχαιοί, And it is by no means fitting that the Greeks should mourn the dead with the belly, i. e. by fasting. *γαστέρι* = *ναστίη*. — *Δίησι... πάντα*, For very many are falling every day, literally, many and crowded together. — *νηλίσ* commonly means *pitiless, stern, unrelenting*; here, *firm*. The expression *νηλίσ θυμὸν ἔχοντες* may be well rendered by the English phrase, *steeling our hearts*.

247. *σείσας*, having weighed.

254. *ἀπὸ φρίχας*. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire. — *ἀεζάμενος*, a term belonging to

religious services, and signifying the performing the first ceremony; here, cutting off the hair and throwing it into the fire.

388. *ἀπερίμωτος*, Epic for *ἀπερίμωτος*, untouched, from *απερμωσω*.

387. *Πάρομαι*. The passage was praised by the ancient critics. The lamentation of Briseïs over the body of Patroclus is full of fine touches. The turning from her grief for the death of Patroclus to the recollection of her own sufferings is extremely beautiful. The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities, under the pretext of mourning for Patroclus.* They were captives who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseïs (verses 297, 298), from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseïs wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her!

342. *πάμπαν ἀπέχικαι*, you go off entirely, i. e. you neglect.

362. *γέλασεν ἢ ὠσεν ἐπὶ χθόνι*. A beautiful expression, — and all the earth around laughed with the splendor of the brass, i. e. with the reflected brightness.

375. 'Ω, ὦ ἦ'. The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles's shield. The return of the hero to the war was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery which the poet has thrown around it.

387. *εἰργατος*, a case or envelope.

407. *αἰθέριον*. "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. *Θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων*, the god and the man, i. e. Apollo and Paris.

418. 'Ερμῆος, the Fluvia. "The Erinyes, as the goddesses of fate, did not permit too much knowledge to be imparted to men concerning their future destiny. Thus Phineus was punished by the Erinyes because he had disclosed too much by his soothsaying." Cr.

ILIAD, XX.

This book is entitled *Θημελίαι*, because in it the gods take part in the battle.

2. 'Αμφὶ σὶ, *Πάριος σὶ*, around thee, son of Peleus. This book and the two following books are chiefly occupied with the deeds of Achilles. "In

effect," says Monthal (*Observations sur l'Iliade*, Tom. II, p. 177), "the poet says not only that they are the Myrmidons who surround Achilles, but the Achæans, a name under which he comprehends the entire army of the Greeks. Certain it is, that in the battles which take place in this twentieth and in the two following cantos, none are concerned but Achilles; no other chief is named, neither Agamemnon, nor Menelaus, nor the two Ajaxes, nor Nestor, nor Diomedes, who is alluded to once only in a speech addressed by Ares to Athena. These three books, XX. - XXII., a genuine Achilleïa, are absolutely devoted to the exploits of Achilles, as the fifth is devoted to the exploits of Diomedes, the eleventh to those of Agamemnon, and the seventeenth to those of Menelaus. Observe, also, that to the last there is not the slightest allusion to the wrath of Achilles, which is said nevertheless to be the principal subject of the poem."

4. Θήμωρα. "The duty of Hermes, as the herald of the gods, or of Iris, is here discharged by Themis, the goddess of right, to intimate that in these assemblies the right should prevail." K.

7-9. Heyne and others consider these verses to be a later addition. But their genuineness was never called in question by the ancient critics. "Commonly," says Cr., "only the gods of higher rank assemble, but this time all the divine beings meet together, because it is to be a general assembly, like that of the Achæans; see XIX. 40, *seqq.*" The whimsical reason assigned by the Scholiast for the absence of Oceanus is, that respect for him as the oldest of the gods would have hindered them from strife. The rivers Scamander and Simois afterwards take part in the conflict. Oceanus is one of the *dramatis personæ* in the Prometheus Bound.

14. *κατακρήνη*, compounded of *κατὰ* and *κρήνη*, = *sub vapineorum*, i. e. *of flowers*.

16. Ἀργυροκλονίης, *god of the swift, or bright, thunderbolt*.

29. *ἰσχυρῶς*, *gen. of cause*.

30. *ἄρτιος*, *contrary to fate*. The walls of Troy were not destined to fall by Achilles. "The ancients found it surprising that Zeus, the ruler and director of fate, see Od. XX. 78, *seqq.*, should fear lest Achilles might plunder Troy. The following may be said in reply:—True, it is, in general, the poet's conception that nothing can be done in opposition to the will of Destiny, see VI. 467; still the decrees of Destiny are not absolute, but only conditional, so that even man in his freedom has an influence upon it." Cr.

39. *ἀεικωνίης*, *with unshorn hair*. Apollo is thus represented, both in poetry and plastic art, as a symbol of his eternal youth.

43. *ἔνθα δὲ μάχης ἵστέρων*, *and he had long been absent from the war*, Epic construction for *who had long been absent from the war*.

56. Διὸς ἢ βεβήθησι. This description of the battle of the gods is a celebrated example of Homer's sublimity. Zeus thunders in the heavens, Poseidon shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble, and Aidoneus leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals. Longinus, in his work on the Sublime, 8, 9, comments upon this passage with admiration, Virgil, *Æneid*, VIII. 243 - 246, imitates this passage:—

“ Non secus, ac si qua penitus vi terra dehiscens
Infernas reseret sedes, et regna recludat
Pallida, diis invisa; superque immane barathrum
Cernatur; trepidentque immisso lumine manes.”

72. οὔνοσ, powerful. Some have explained it as = οὐρανοσ, i. e. ἡ οὐρανὸσ οἰκουσ.

90. ἀλλ' ἔθῃ. Æneus here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. πάρα = πάρεσσι.

107. Ἡ μὲν γὰρ, i. e. Aphrodite. — ἡ ὕ, i. e. Thetis. — ἀλλίωσ γέροντοσ, i. e. Nereus.

128. Γυναικίησ ἰατρίησ ἄλγῃ, upon for him at his birth.

131. χαλιεωσὶ δὲ θεοσὶ, the gods are terrible, or dangerous. It was a superstition that for a mortal to behold a god was a dangerous thing.

137. Ἐκ πάροσ ἢ ἐκωσὶσ, from the travelled way, or ground, to a high place.

138. δεχουσ, plural for singular, the verb standing between two nominatives.

145. Τύχοσ ἢ ἀμφίχουσ. Laomedon refused to pay Poseidon the price he had stipulated for building the walls of Troy; in revenge for which the latter sent a monster of the deep which killed and devoured all who fell in his way. The country could be delivered from this affliction only by sacrificing Hesione, the daughter of the king, to the monster. Heracles promised to rescue the daughter on condition of receiving the horses which had been given to Troe for the stolen Ganymedes. He built a wall of earth, behind which he concealed himself when the monster pursued him.

147. τὸ πῦροσ, the monster. The use of the article points out the thing as what is well known. The myth was probably familiar, from long tradition, to all who would hear the story of Troy from the lips of Homer or the Homerids.

157. κἀκουσῃ, cracked, a word formed by onomatopœia.

166. ἀεζων, *disregarding*, i. e. the man. "The lion, as is well known, retires slowly, when not hungry, as if he cared nothing for falling in with the hunters." K.

188. ἀείφρων, *schle-minded*.

186. χαλκῶς δὲ σ' ἔλπειν ἐὸ μέλι, *you will find it hard, I think, to do it*.

199-258. This dialogue between Achilles and Æneas when on the point of battle, as well as several others of a similar description, have been sometimes censured as improbable and impossible. The true explanation is to be found in the peculiar character of war in the Heroic age. This subject has already been discussed. See II. VI. 119, seq.

204. Πιρῶντων ἀκούοντες ἱστία, *hearing the legends of ancient fame*.

227. ἀσπίδων, *cars*, properly, of asphodel, but generally, of wheat.

253. Ἄπει χλωρόμαστα, *a picture of two vulgar women quarrelling in the middle of the street; accurate, but unpleasant*.

275. Ἄπει δὲο κρόντι, *upon the extreme border of the shield*.

282. ἄχος...μυρίων, *myriad grief*, i. e. boundless.

225. ἴστανται...δαίνας, *bore away, raising him from the ground*.

332. ἀείοντα, *infatuated*.

342. μίγ' ἴδεις, *looked forth afar, or saw clearly*.

359. βραχίνας ἐπέμπε, *the mouth of battle; for battle, but upon expressive; as it were, the devouring battle*.

391. Γυγαίη. The Gygean lake was about five miles from Sardis.

408. Σπυρὸν ἐίρετο καὶ ἔβουγε, *breathed and bellowed forth his life*.

404. Ἐλιπέσιος ἀμφὶ ἄνασσα. The Heliconian king is Poseidon. The name is derived either from Mount Helicon in Boeotia, or from Helice or Helicone, a town in Achaia. In the latter there was a renowned temple of Poseidon, where his worship was celebrated yearly by the sacrifice of a bull. If the bull *bellowed* as he was led to the altar, it was considered a favorable omen.

439, 440. Πρωῖ...ἴνα μάλα ψύξασα. Some understand this to mean, *She turned back the spear by the motion in the air caused by the gentle waving of her hand*. But there is nothing in the language to justify this interpretation. The words ἴνα μάλα ψύξασα show that it means, according to a literal version of the words, *She turned the spear with her breath, having gently breathed*.

451. μίλλαις, *you are wont*.

458. πὰρ γένυ, *for παρὰ γένυ*.

496. ἐρπίμαται ἐπὶ λιυαίς, *to tread out the white corn*. It is well known that, among the ancient nations, the corn, instead of being threshed, was trodden out by oxen. It is familiarly alluded to in the Jewish Scriptures. For example, "Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn." Deut. xxv. 4.

ILIAD, XXI.

THE leading passage in this book is the description of the battle at the river, μάχη παραποτάμιος. "As Hector was snatched away from Achilles, the latter rushed madly upon the host of the Trojans, overthrew all before and around him, and hurried in his chariot over the prostrate foes. The fugitives are chased to the ford of the Scamander. Here they divide. One crowd hurries, probably crossing the ford, over the plain, to the city; the other, lest the mass in the ford should be too great, precipitates itself into the stream, and thus attempts to escape. Achilles leaps in after the latter, and prepares a *great blood-bath* in the Scamander. Twelve young warriors he catches alive for a death-sacrifice to the shade of Patroclus. Here also he encounters Lycaon, Priam's son, and Asteropæus, the leader of the Pæonians, who fall under his hand. Both afford materials for special battle-pictures." K.

3. διασπάζεις, τοὺς μίη, dividing them into two parts, he drove one towards the city.

7. ἰσχύμιεν, i. e. ἴσχυι, to impede them, i. e. the Trojans.

8. ἀργυροδίνας, silver eddying.

12. ἀνελθὺς ἀκρίδων, locusts rise, driven by the heat of the fire. Swarms of locusts sometimes invade whole countries in the East. It seems that the ancient mode of exterminating them was to kindle a fire, and thus drive them into a lake or river. The panic caused by Achilles, the hasty plunging into the river, the press and confusion there, are represented in a most lively manner by the simile.

22. Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος. "It is observable with what justness the author diversifies his comparisons according to the different scenes and elements he is engaged in. Achilles has been hitherto on the land, and compared to land animals, a lion, &c. Now he is in the water, the poet derives his images from thence, and likens him to a dolphin." Pope, from Eustathius.

26. κρημνοῖς, the high banks.

31. Τῶν ἀβρῶν φερίσμενα, which they carried. The thongs seem to have been carried, for various purposes, — as, for instance, to tie the hands of captives, — on the persons of the warriors.

38. ἔσθνας, suckers or shoots.

58. περιεχόμενος, transported.

75. Ἄβρι εἰ σὺ' ἱκέτης, I am in the place of a suppliant. — ἀδέσμευ, entitled to respect.

76. *πασάμην Δημήτριος ἀνά, I have tasted Demeter's broken corn with you. ἀνά = εἶνος. This was anciently a pledge of amity.*

79. *ἰαπεύρωσεν δὲ τοι ἔλφον, I brought you a price of the value of a hundred oxen.*

83. *μίλλω σου ἀσίσχιστα, I must be an object of hatred.*

95. *ἰμογόντρος, born of the same mother, a uterine brother.*

99. *Νέστη....ἀγέμει, Say nothing to me of ransom-money, fool! The whole speech of Achilles forcibly expresses his relentless desire of vengeance.*

126. *μίλλαια φεῖχ', the dark swirling, i. e. the gently agitated surface of the water.*

131. *σύντας ἱερίωνι σάερος. It was an ancient custom to sacrifice bulls and horses by throwing them into the sea alive.*

162. *ὁ δ' ἀμαρτυρῶ δούρατον αἰμῆς (ἱβας understood), and he hurled two spears at once.*

163. *αμφιδήξω, ambidextrous, i. e. using both hands alike.*

166. *ἰαργάδων, just grazing.*

169. *ἰστανίαν, flying in a straight course.*

196. *Ἐξ ὄρεος. Oceanus was conceived to be a stream encircling the earth. All rivers, seas, and fountains had their origin from this mighty stream.*

204. *ἱεστέμισα....πέτρωνι, consumed by nibbling.*

221. *ἄγν, wonder, including the idea of indignation, amazement.*

234. *περὶ τοῦ ἀναΐξας, springing from the bank, i. e. into the midst of the stream. The contest between Achilles and Xanthus abounds in vivid description and splendid imagery.*

245. *γαφίρωσι, bridged it over.*

259. *μάκισσαν, a spade. — ἀμάρας, a channel.*

260. *ψηφίδες, the pebbles.*

262. *πρῶτα, sloping.*

271. *αἶσαν δ' ἰστέρασι, and washed away the earth from under his feet.*

277. *Ἡ μ' ἴφατα. The fate of Achilles had already been communicated to him.*

283. *ἱεσλος, the channel of the torrent.*

306. *πέτρωνι, tossed up. "A lively conception, of which the different properties of the two rivers gave the poet the idea, which is always exact, always true. For the Simois is dry the greater part of the year, or supplied with but little water; but when its water is increased by the melting snow on Mount Ida, or by rain, it overflows the whole region, and causes the greatest destruction. Uprooted trees, and stones whirled along, are everywhere to be seen." Lens, *Ebene von Troja, Plain of Troy.**

313. *ἴωνν*, imperat., *raise*.

319. *χίμαρος*, *stream*, or *road*, such as is washed down from the mountains by the swollen streams.

346. *νεαροὶ*, *newly watered*. The conflagration kindled by Hephaestus, and burning the plants and trees, is magnificently described.

363. *πίονν μιλδόμενος*, *melting in the fat*. Another reading is *πίονν* (see Crusius and Spitzner), and with that *μιλδόμενος* must be taken in a transitive sense.

366. *οὐδ' ἴδιε*, = *οὐκ ἴδοντα*, *nor would it*.

369. *ἴχρην πάθειν*, *why has he fallen upon troubling my stream?* *ἴχρην*, a defective verb, = *ἰσῦλα*.

370. *ἰὲ ἄλλον* = *ὄπις τοῦ ἄλλου*. The force of the genitive with *ἰὲ* here is to intimate a *preference* or *selection* of one from others.

386. *ἔνεα*, *was moved like the wind*, = *ἴωνν* or *ἰαννίρα*, according to Eustathius.

394. *νεμέμων*, *dog-fly*, an insect, a species not exactly determined; used as an epithet, signifying *impudent*.

407. *πίλιον*, Poet for *πλῖον*. The plethron is properly what can be ploughed with one yoke of oxen in a day. According to the Scholiast, the *πίλιον* was about one hundred feet.

441-460. Poseidon here tells the story of the wrongs that he and Apollo had endured at the hands of Laomedon, king of Troy. Under the command of Zeus, they had served the monarch a whole year for stipulated wages. Poseidon had built a broad and handsome wall around the city, and Apollo had tended the trailing-footed, cranking-horned cattle. But when the rejoicing Hours had brought round the payday, the royal bargainer not only refused to settle the bill, but threatened to bind them hand and foot, and send them off to some distant island to be sold into slavery. So far did his indignation at being dunned carry him, that, though his creditors were two of the first class of gods, he gave a significant hint that he would cut off their ears with the brass. Quintus Calaber has imitated this passage. The ancients gave various and contradictory explanations of this myth, but, as Montbel justly remarks, "it is impossible to reconcile all the facts of an obscure mythology."

465. *ζαφλογίης*, *fiery, full of ardor*.

503. *μετὰ στροφάλιγγι κοίται*, *under a covering of dust, covered with dust*.

537. *ἔνοιον τι πύλας, καὶ δαΰσεν ἴχρην*, *they threw open the gates, and drew back the bars*.

The panic-stricken Trojans rush to the gates, covered with dust and parched with thirst, endeavouring to escape the mad pursuit of Achilles.

559. *ἰαχὴν, bushes.*

604. *εὐκλῆς ἄριστος ἔργων, running before him but little beyond his reach.*
The compound is very expressive.

The scenes described in this part of the Iliad are full of action. The battle with the rivers, the intervention of the gods, the flight and terror of the Trojans, the insatiable madness and hot pursuit of Achilles, the rush to the city, the hurried opening of the gates, affording a glimpse of safety, the crowding in of the dusty and worn-out fugitives, form a picture on which the poet has exerted his most vivid powers of representation.

ILIAD, XXII.

1. *εὐφροσύνη, in terror.*

3. *κατακλιθεὶς, resting against, from fatigue.*

5. *ἄλκι Μαιῆ'*. The time had now arrived when it was fated that Hector should fall.

6, 7. "The Scæan gates enjoy a great celebrity in the Iliad, because it is near those gates that the touching scene passes between Hector and Andromache; it is also on a platform overlooking the Scæan gates that the ancient Trojans are assembled, when Helen appears before them, and amazes them by her beauty; finally, because in this book the dying Hector predicts to Achilles that before the Scæan gates he will perish under the strokes of Paris and Apollo. . . . If the word is etymologically explained, it signifies the *gates on the left*; but is it on the left in entering or leaving the city? The interpreters do not tell us, and nothing can be concluded from the words of the poet. Some will have it that the name comes from the builder who constructed these gates, and who was called Scæus. Others say that by the *left* we are to understand the *west*, to distinguish them from the Dardanian gates, which are elsewhere spoken of, and which were situated on the eastern side. Others, finally, give to this name the meaning of *sinister*, because the wooden horse was carried in through them; so that *these gates could not have had their name until after they had been destroyed*. Neither Homer nor Virgil say that it was by the Scæan gates that the horse entered Ilium. Tryphiodorus mentions the *Dardanian gates*, —

Ἰλίου ἰσχύσαντο Δαρδανίαν.

All that we can infer from the various passages of the Iliad is, that the

Scæan and Dardanian gates alike opened upon the plain where the Greeks and Trojans were fighting." Montbel.

12. ἄλις, for ἄλησαν, = *συμπεσφρασαι*, are driven, or crowded, Epic aor.

26. *ἄστ' ἀστρίε'*. This simile not only describes the appearance of Achilles, but is appropriate because the star brings with it, in hot climates, disease and death. So Priam beholds Achilles, splendid with the divine armor, and the destined slayer of his son.

44. *εἶον*, = *ἐστερημένοι*, destitute, deprived of.

45. *πικράς*, sending off for sale, = *πικρόμενος*.

54, 55. "The sense is, the death of the other children will cause sorrow to the parents only, but the death of Hector will be lamented by the whole people." Cr.

57. *Τρῶας καὶ Τρῳάς*, Trojan men and Trojan women.

60. *ἐν γήραος εἰδῷ*, on the threshold of old age; an expression understood by the Scholiasts and Eustathius to mean the extremity of old age; but more naturally to be explained as the entrance or beginning. The lines which follow set in a forcible light the horrors that attended ancient warfare.

69. *τραπίζωνας*, fed at their master's table, an epithet that heightens the agonies of the imaginary scene, the whole of which is depicted with force, feeling, and truth.

94. *βιβρωμένοις κακὰ φάρμακ'*, having eaten deadly poisons. It was an ancient notion, that serpents derived their venom from eating poisonous roots and plants.

99, seqq. This speech of Hector shows the fluctuation of his mind. He communes with himself, and meditates a return to the city. The desire of escape conflicts with the sense of honor and the reproaches which Polydamas and the other Trojans will heap upon him. At last he makes up his mind to remain and abide the issue. The speech is full of natural feeling, and simply but strongly represents the emotions of a brave man, who, placed in circumstances of the utmost peril, from which there is a way of escaping, wavers for a moment, and then with collected energies meets the shock.

109. *κατανυθίσαντα* agrees with *ἐμὶ* understood, and *Ἀχιλλῆος* is governed by it.

126. *ἀπὸ δρυὸς εἰδῷ ἀπὸ πέτρας*, neither from an oak, nor from a rock. Hector means to say, that it is impossible to discourse freely and carelessly with Achilles, as a youth and maiden may talk together. There is no joking with him. The expression is probably a proverbial one, and originates in the simple customs of antique rural life. People chat together, sitting upon a rock, or the trunk of an oak. According to Wolf, the idea is, that those who sit upon a higher place, as a tree or rock, can converse secure from surprise.

132. *κερδάϊαι πτελεμιστῆ*, the *crest-waving warrior*. *κερδάϊαι* = *κερταΐδα*.

140. *μισά*, *after, in pursuit of*.

153. *πλοιαί*, *cisterns, built of stone, for washing*. It was the custom of that age to have cisterns by the side of rivers or fountains, to which the women, including the wives and daughters of kings and princes, resorted on washing-day. "Let us abandon philology for a while," says Montbel, "to admire these sweet pictures, that precede the death of the ill-starred Hector. There reigns here a profound melancholy, filled with regrets for the fate of the hero. This recurrence to the happy times of peace, when the wives of the Trojans and their lovely daughters came to wash their rich garments in the springs of the Scamander, — for the daughters of kings themselves did not disdain these employments which seem mean to us; this recollection of occupations so pleasant, of past happiness, in the midst of the alarms of war, at the moment when the heaviest of calamities is to fall on Ilium, adds to the deep impression produced by this song of woe, which sounds throughout like the knell of death."

159. *ἱερίον*. This properly means a *victim, or any animal fit to be a victim*; here, *an animal for slaughter*.

206. *οὐδ' ἔα ἱμῖναι*, *nor did he permit them to hurt*.

221. *προσπροκαταδύμενος*, *prostrating himself before*.

224–227. The ancients found nothing offensive to their moral ideas in this deceit practised by Athene. It was only the fraud which men might practise against an enemy; and the characters and actions of the gods were drawn from the conceptions of men.

225. *χαλκογλήχιος*, *brazen-barbed*.

247. *πυθοσύνη*, *with deceit*.

255. *ἀρμονίαν*, *compact, agreement, or terms of agreement*.

257. *καρμυνίην*, *perseverance, success arising from perseverance*.

260. *Τὸν δ' ἄρ'*. Achilles maintains his implacable anger to the last. He rejects scornfully the proposal of Hector, that the victor should abstain from treating his fallen foe with the usual barbarous indignities of war. Such a reply was to be expected from his fierce and revengeful character.

281. *ἀρτιπυθέης*, properly, *one who speaks what is fitting, skilled in speeches*.

297. *ὦ πάσα*. Hector, having discovered the deception that Athene practised on him, now resigns hope, and sees that it is the evident purpose of the gods that he shall die. He resolves, however, not to die without a struggle, but having done some brave deed for future men to hear of.

325. *λαυκαίην*, *the throat*. The fatal scene is described with a rapid and vigorous hand. The exultation of Achilles over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army

shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero is an expression of the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. χρυσῷ ἰξίονομαι, to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold.

358. μήμιν γίνωμαι, literally, lest I be to you an anger of the gods, i. e. lest I pursue you as a Fury, or bring on you the anger of the gods. The ancients attributed to the dying a prophetic power. According to Quintus Smyrnaeus, III. 30, 176, Hector's prediction was fulfilled in the onset upon the Scæan gates.

The death of Hector is accompanied by many circumstances of ferocity and barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381. ἀμφὶ πάλιν εὖνι εὐχεται. Achilles first turns his thoughts to the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong as his desire of vengeance had been fierce.

391. νῆσθεα, here, a song of triumph, a psalm.

397. ἰς σφυρὴν ἰς περὶνους, from the ankle to the heel. The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as αἰνία, unseemly; not, probably, because it went much beyond the common practices of war, but that it was an unseemly destiny, a terrible calamity, to fall upon a hero like Hector. It is to be considered in the light of a highly wrought picture of war in the Heroic age.

405-414. The despair of the Trojans, the anguish of the father and mother of Hector, the lamentations that filled the city, are described in these lines with pathetic simplicity and power. — εἴη δὲ μάλιστα' ἄε' Ἴην ἰσολόγισον, supply *ἑρῆον*, like the lamentation which would be made if. — ἰφροσύνηα, from ἰφρός, a brow, then a height, an epithet describing the situation of a high place; as it were, on the brow of a mountain. — Δαρδανιάων, Dardanian, not Scæan, as Crusius incorrectly explains. — κλυδδόμενος. Rolling in the dust was the most vehement expression of sorrow.

427. εἴη, then, in that case, i. e. if he had died in our arms.

431-436. Lament of Hecabe. In the laments uttered by the different persons over the corpse of Hector, the poet has shown a wonderful power in delineating the varying forms of sorrow, according to the character and circumstances of the mourners.

437-449. Andromache, obedient to the command of Hector (VI. 490,

αγγ.), has busied herself about her feminine labors. She orders her servants, also, to prepare a bath for her husband on his return from the battle. Hearing the lamentations of the men, she forebodes calamity, her limbs tremble, and the shuttle falls from her hand. — *μεχρῶ*, in the retirement, i. e. in the women's apartment, is the *harem*. — *Θρόνα σκευάλλ'*, varied ornaments, such as flowers and other like embellishments.

461. *καλλομένη κρηδίην*, agitated in heart, or with beating heart.

462 - 476. The picture of Andromache rushing to the wall, and beholding thence her husband's body dragged at the car of Achilles, is one of the most pathetic in Homer. — *ἠερίσιν ἢ ἔξ ἠαδλονύκην*, dark night veiled; here spoken of fainting, elsewhere of dying. — *ἄισματα σφραλισίνα*, bright bands, a general expression for whatever ornaments were used about the hair. The particular kinds of ornament are specified in the next two lines. Mr. St. John (*Manners and Customs of Ancient Greece*, Vol. II., pp. 59, 60), speaking of the parts of the head-dress, says:—"Among these one of the most elegant was the *αμψυξ*, a fillet by which they confined their hair in front. It sometimes consisted of a piece of gold embroidery, the place of which was often supplied by a thin plate of pure gold, studded with jewels. Another Homeric ornament, the *ἀστρωφάλας*, can only be affixed to as a critical puzzle which has baffled all the commentators; in which predicament the *πλεκτὴ ἀναδέσμη* also stands; all that we know being that it found its place in the female head-dress, though whether as a mitre or a diadem Apollonius is unable to determine." With regard to the *περιέφραλος*, Crusius thinks it was probably a woven net, to keep the hair together, a *head-net*. And Eustathius describes the *πλαστὴ ἀναδέσμη* as a *σικὰ*, ἢ *κόλλη σικὴ τοῦ προέφρου ἀναδέσμη*, a band with which they bind up the hair round the temples. This is not very definite, but perhaps the thing intended was some kind of *ferretière*.

474. *ἀνυζομένην ἀπελίσθαι*, supply *θνήσκει*. We have a similar form of phrase in *frightened to death*.

477 - 514. The lament of Andromache.

476. *ἄμυγλῶσεν*, with broken sighs. "Andromache was recovering from her fainting fit; her breathing came back by degrees only; she now gasped out a few broken tones of woe. Finally, when she has wholly come to herself, she breaks out in the following words." Cr. Dionysius of Halicarnassus cites this verse as a specimen of imitative harmony. Upon which Montbel remarks:—"I doubt much whether our ears, but little trained to the sounds of the Greek language, can well appreciate these delicacies, which depend on the cadence of the phrase, and the measure of syllables. . . . But what may be felt in all times and in all countries is the delineation of this pathetic scene, in which the poet has represented the sorrow of Andromache.

. . . . Retired within her palace, Andromache is the only one who has not heard of the terrible calamity of the Trojans. She only knows that Hector has remained outside of the gates, and she orders her women to prepare the bath, that her husband may find it ready on his return from the battle. All these details are true and touching; and how much does Homer add to the pity with which this unfortunate wife inspires us by this so natural reflection,—‘Unhappy one, she knew not that, far from the bath, Athens had subdued her husband under the hand of Achilles.’ Meantime, alarmed by the cries which strike her ear, she wishes to know what new misfortunes threaten her, and mournful presentiments arise in her soul. Soon she arrives at the summit of the tower, and can no longer doubt her misfortune. ‘She sees him dragged before the city; swift horses drag him mercilessly towards the ships of the Greeks.’ If I am not mistaken, there is here great delicacy, a profound knowledge of grief, in not having named Hector on this occasion; she sees him *ὄνδ’ ἰόντων*,—horses drag him, *ἴσταν μιν ἔλκον*. . . . The end of the narrative is of equal beauty, and the calling to mind the veil which she had received from Aphrodite on the day of her marriage is one of those fine touches of feeling which Homer could not allow to escape him.”

487. *πέλιμον*. “The battle at the capture of Troy. Otherwise the boy Astyanax could not encounter war and battle. If, then, he escapes with life, he will have lost the protection and support that you could give him (*δουαε*, 486). All the misery, wrong, shame, and penury which a fatherless child can experience, Andromache even now clearly foresees for her son.” K.

490. *ἄμα δ’ ἑφθαυκίης*, the orphan day, instead of *ἑφθάνιμα*; like *ἴσταν μιν ἔλκον*, for *ἴσταν*.

498. “*Ἐῖψ’ οὖτως, Εἰσόμε, so!* The Scholiast says, *ὡς ἴχου*, as thou art; but there is no need of supplying such a phrase. We use the word *so!* as a sort of exclamation, nearly in the same way.

500 - 504. The contrast between the wretched condition to which the mother, in her foreboding imagination, sees her son reduced, and his former enjoyments of all the luxuries of a princely and prosperous home, is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakspeare alone has rivalled.

ILIAD, XXIII.

"THIS book takes us into the Grecian camp, and sets forth the burial of Patroclus. The funeral games, which required the most circumstantial description, if they were to be placed before the eyes of hearers and readers, formed a part of his burial honors. Hence the description of them takes up the larger part of this book; and hence the ancients entitled it, *Ἄλλο ἐπὶ Πάτροκλῳ*. It forms a whole by itself, but is connected with what precedes by 386-400. The burial honors there announced are now brought to a completion." K.

9. *ἔπειθ' ἦσαν*. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. — *Ἐλλίσποντος*. By the Hellespont is here to be understood the part of the Ægean Sea just before the entrance into the Hellespont; for the camp of the Greeks lay between the promontories of Rhœteum and Sigeum.

9. *Ἰ γὰρ γίγαι ἐπὶ θανάτῳ*, for this is the right of the dead.

19. *Χαίρι μοι*, a form of salutation both of welcome and farewell.

29. *τάφῳ*, a funeral feast.

30. *ἐπέχθη*, were extended.

34. *πυρρὰ ἔσθῃ*, Schol. *πυρρὰ ἔσθῃ πυρρὰ ἔσθῃ*, *cup-dipped*, i. e. so plentiful that it might be dipped up by the cupful.

44. *λατρὰ.... ἔσθῃ ἰσθῆαι = λατρῶσαι*.

46. *κείραταί ἐν αἵματι*, to cut off my hair. It was an ancient custom to cut off the hair and offer it on the funeral pyre of a deceased friend.

50. *σκέψαι ἐν στήθεσσι*, and to bestow those things that are proper, i. e. the due funeral honors.

61. *ἐν κρητῷ*, on the bare ground, or, in a clear, or clean, spot. According to the Scholiast, *washed clean by the waves*.

65. ἮΑΑ. The appearance of the spirit of Patroclus is a very impressive passage. The souls of the dead could not enter the abodes of Hades, the place of their final repose, until their bodies had received the due funeral honors. This appears in several passages of the Homeric poems, and the idea is often repeated, both in the writings of the Greeks and of the Romans. The reappearance of a soul, not yet irrevocably placed in Hades, is brought out nowhere in a more solemn manner of simple reality than here.

79. *ἀμφίχρηται*, yawning for, i. e. devoured or destroyed. — *ἔτι λῆξι γαστήρ μου*, which was my lot at my birth. "To him who was to die a violent death, the *Κῆρ* was already assigned at his birth." Cr.

88. *ἀστρογάλας*, the dice.

91. ἰμὴ σαρῖς, *the same chest, or urn*. Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. χρύσειος ἀμφιφορεύς. It was a golden, two-handled vessel or urn; in apposition with *σαρῖς*, and added by way of more particular description.

101. τσεργυῖα, *shrieking*. It describes the feeble shriek usually attributed to the ghosts of the departed.

104. φρεῖς; here means the bodily *life* or *substance*, properly, the diaphragm or seat of sensation.

116. Πολλὰ ὄρεινα, *Up hill and down hill, by side ways and winding ways*. The rhythm and sound of the verse express the laborious nature of the occupation.

136. ἄριστε δὲ πάρη ἴχτι, and Achilles, *walking behind, supported the head*, as the body was borne in the arms of the others.

139. μινουκία, *sufficient*, lit. *according to his wish*.

146. οὐ εἰ κόμην κτεῖον, *to cut off my hair for thee*. Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-god.

148. ἐς πηγὰς, *at the sources*. The dwelling-place of the river-god was supposed to be at the fountains of the stream.

168. Δαρπὸν ἰλόν. It was customary to cover the body with fat taken from the slain victims, and to place on the funeral pile vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.

173. τεμαζήεις κύνας, *domestic dogs, dogs fed from their master's table*.

191. ἐπήλυ', from ἐπίλλω.

220. χαμάδις χεῖ, *poured upon the ground*. The libation belonged to the funeral honors, and formed an important part of the ceremonies.

243. χρυσοῖη φιάλη, *a golden urn*, not the same as *σαρῖς* and *ἀμφιφορεύς*, but one to hold the bones of Patroclus until the death of Achilles. — δίπλασι δαρπῶ, *a double covering or lining of fat*.

255. περιέσαντο δὲ σῆμα, *they marked out the mound*, lit. *they rounded it*.

259. Νῆον ὄϊφι' ἔβλα, *now bring out the prizes*. The rest of the book is taken up with a minute description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene presents a clear and interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.

A thorough system of gymnastic exercises belonged to the earliest customs of the Greeks. In the Ionian states, as far back as the Homeric age, the habits of out-of-door life, the beauty of the climate, the festive character of the people, encouraged the natural tendency to physical activity. The *Panegyrics*

and *Amphictyonics*, the meetings of single towns or provinces, or the more general assemblies of confederated tribes, were celebrated by contests of strength and swiftness, as well as by trials of genius and art. Religious rites consisted in part of stately and elaborate dances, performed by graceful bands, around the altars of the gods. Honors were done to the heroic dead by funeral games. At a later period, the establishment of the four great national festivals, the Olympian, Pythian, Nemean, and Isthmian games, embodied the Hellenic passion for physical exercise in the most imposing forms. Indeed, the elements of these renowned festivities existed in the Heroic age. Still later, the Athenians unfolded, with scientific precision, in modes and to an extent unknown before and since, a gymnastic system, which entered deeply into their civic life, and had the most important bearings upon the plastic arts. It formed a part of the education of the boy, the training of the man, and was continued in advancing age. Its object was to develop all the powers of the body, for the sake of securing a clear, vigorous, and sound mind; then to heighten the beauty of the manly form, of which the Greeks were passionate admirers; and lastly, as a preparation for the honors of victory, coveted by every free-born Athenian, in the national games. It entered, also, into the practical and theoretical pharmacy of the Greek physicians. Although the scientific terms of Athenian gymnastics are not found in the Homeric poems, still the principal exercises are described here. The practice existed, but the theory came afterwards. The whole subject is handled with exhaustive erudition by Krause, in his "Gymnastik und Agonistik," "Olympia," and "Pythien, Nemeen, und Isthmien."

262 - 271. Achilles offers five prizes for the first contest, that of the chariot-race. This is the most conspicuous of the games, and therefore is most circumstantially described. Similar descriptions occur in many ancient authors; one of the best is in Sophocles's *Electra*. See Woolsey's edition, 680, *supp.*

267. *ἀσπερον*, = *ἀσπόμενον*, probably, not yet put over the fire, i. e. new.

273. *ἀδελγμένα*, awaiting, ready for.

282. *λάστρος*, 1st acc. part from *λάω*, the same as *λόω*.

284. *ἰσηθῆσαν*, for *ἰσησεμήσαν* *ἰση*, perf. pass. Ionic from *ἰσηθω*.

310. *βράδυνον*, slowest, for *βραδύνον*.

326. *σῆμα*, the goal.

327. *ἔργον*. This was probably the distance between the hands when the arms are extended, a fathom.

330. *ἔννεχῆρον*, the narrowest part. According to Heyne, the place at the goal where the track on the left joins the track on the right.

332. *νύσσα*, the goal at the other end of the course.

339, 340. *ὦς ἐν ἔν*, That the nose of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone.

352. ἰσθ' ἀλλήλους ἰσθάλοντο, *they cast in the lots, i. e. to decide their respective places.* Though the chariots started abreast, as afterwards at the Olympic games, yet it is obvious that he who obtained by lot the inner track would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one after the other. But this would make their situations too unequal.

361. Ὡς μαμύριον ἄριμον, *that he might watch the race.*

369. αἰθέρας μετέρα, *bounded in the air.*

379. Αἰὼ γάρ. The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus. The passage describes the scene very picturesquely.

396. Θυγαλίχθη, *was bruised.*

420. ἰαχμῖον, *a flounce.*

431. δίσκου εἶρα, *the throw of a quoit.*

454. φοῖβε, "Properly, a *palm-tree*, and thence the fruit thereof, called the *date*. It is here used adjectively, and may be rendered *chestnut-colored*," Trollope.

474. σὶ πάρος λαβρίων, *why do you pray unseasonably?*

481. εἰλάρα, = ἠρία, *the reins.*

505. ἀρμαστροχὴ, *wheel-truck.*

546. ἰσθλὸς ἴν, *nominative absolute.* Spitzner, however, says that it is only necessary to supply ἰσθλῶς from the preceding sentence.

570, seqq. The speeches of Menelaus and Antilochus show the care that was taken to prevent fraud or violence.

598, 599. Ἰάνθη... ἀροῦμαι, *The heart of Menelaus was exhilarated, as the dew exhilarates the ripening corn, when the fields are bristling.*

604. νεῖα, = νεῖα, *youthfulness, the thoughtlessness of youth.*

618. σῆ, *take it.*

622. ἀνοσσοῖα, = ἀνοσσοῖα ἀγῶνα, *the combat of javelins.*

696. Ναὶ δέ, seqq. The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of King Amarynceus.

670. ἴσσοι μάχης ἰσθδύομαι, *that I am inferior in battle.*

679. διδοῦσίν. This word generally signifies the noise made by the fall of a man slain in battle. Here it means *dead*.

683. ζῶμα, *the giraffe, or scarf, round the middle, the subligaculum of the Latins.*

684. ἰμάτιας ἰσθητάς, *the thongs, which were worn round the hands and arms, but left the fingers free.*

688. χερίμαδος, *the sound of the blows on the cheeks.*

702. *ἰμνωμένην*, that is set over the fire, i. e. that can be so employed.

712. *ἀμειβόμεναι*, here, the rafters. So called from their meeting or answering to one another. The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. *ἀνάμειξ'*. "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavour to raise the other from the ground, and by this means throw him. This was called *ἀνάμειξιν*." Trollope, from Eustathius.

726. *κάλυψα*, the bend of the knee.

743. *Σιδόνιαι*. The Sidonians were early distinguished for their skill in works of art, and in various manufactures; hence the epithet *κολοδαίδαλα*.

759—764. "The sense of this passage," says Crusius, "which is not without difficulty, is correctly explained by Eustathius, — *οὐδὲ δὲ κλωπὸν εἰς σπινθηρίον μιστὰ τοῦ στήθους, ἀλλ' ἰδίᾳ κατ' ἀνάμειξιν ἰστίου γὰρ ἰστίου, ἔστι ἄγχι μάλιστ' Ἀχαιῶν ἢ Ὀδυσσεύος, καθότι στήθους ἄγχι μάλιστ' ἰστίου ἰστίου κλωπὸν*. We must, therefore, take *σπινθηρίον* as the genitive separation, or supply *ἄγχι* from the preceding. The meaning, therefore, is, Odysseus was as near to Ajax as the instrument by which the wool is drawn through the warp is to the breast of the webster. *κλωπὸν* is, according to the Scholiast, *ἡ κλάμπος*, *σπινθηρίον* *ἢ ἰλιγίον* *ἢ μίτρον*, a straight, round rod, about which the yarn of the wool is wound. This *κλωπὸν*, therefore, supplied the place of a weaver's shuttle. — *ἰστίον*....*κλωπὸν*. The webster shoots the *κλωπὸν* through the warp; *κλωπὸν*, is, therefore, here, to set in motion, to draw through. — *σπινθηρίον*, Schol. *ἰλιγίον* *κλωπὸν*, the yarn of the wool, the thread wound round the *κλωπὸν*. This the webster draws out (*ἰξίλλουσα*), and along the warp, through the warp (*σπινθηρίον*), comp. *σπινθηρίον* *ἄλ.*, IX. 7. *μίτρον* is probably the warp, the web, although some of the Scholiasts understand it to be the wool. That the instrument comes so near the breast of the weaver is explained by the ancient mode of weaving, as the warp did not lie horizontally, but hung down vertically, so that they wove standing."

761. *κλωπὸν*, a shuttle, properly, a rule.

795. *μίτρον*, = *μάκτρον*, to no purpose, idle, useless.

826. *σίδρον ἀντοχίονον*, the disk of metal, or quoit self-faced, i. e. rough, unshapen.

845. *καλαίρωσα*, a shepherd's crook.

847. *ἀγώνος*, the space in which the quoit was thrown.

851. *ἡμισπίλων*, half-axes, i. e. axes with but one edge.

866. *μήρηνον*, the cord.

885. *βοεὶ ἄξιον*, ἀνθήμενον, worth the value of an ox, flowery, i. e. adorned with grassen flowers.

890. Ἀτρεΐδης. Atreides comes in at last, to take part in the games, and so to do honor to Achilles and Patroclus. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once. Madame Dacier says, "There is in this a *bienvenue*, which deserves to be noticed."

ILIAD, XXIV.

THE principal subjects of the last book of the Iliad are the journey of Priam to the Grecian camp for the purpose of ransoming the body of Hector, the admirable scene of the interview between Priam and Achilles, the return to Troy and the lamentations there, and, finally, the burial honors paid to Hector, with which the poem closes. Some critics have rejected this book as spurious, on the ground that it is not worthy of Homer, that many *ἄραξ εἰρημίας* occur in it, and that several legends, not elsewhere mentioned by Homer, are alluded to here. Such views are the suggestions of an over-refined criticism, and the alleged arguments can have but little weight when set off against the Homeric excellences with which the book abounds. Opinions founded upon mere changes, or supposed changes, of style are entitled to but little consideration. The "Interview" is among the most affecting passages in the Iliad.

1. λόνε δ' ἀγών, *the assembly was dissolved.* λόνε, Epic acc. for λίσθη.

16. Τρις δ' ἰθύνας. Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. Ἀλεξάνδρου ἴστα' ἔβρις, *on account of the wrong done by Paris.* This allusion to the judgment of Paris is one of the legends not elsewhere spoken of in Homer.

54. Καρὸν γὰρ δὴ γαῖαν, *εργη.* For in his wrath he insults the senseless earth, i. e. the body. Spitzner, however, takes it literally, that Achilles in his wrath rages even against the senseless earth.

58. γυναικὴν εἰ θήσασσι μαζίν, *he suckled a woman's breast, from θήσασσι.* γυναικίαν is used as an adjective, or μαζίν may be governed by παρά understood, or the two accusatives may come under the general principle of the apposition between the whole and the part. The last is to be preferred.

80. μολοχταίη, *a leaden weight, a sinker.*

81. βόης κίβας, *a horn tube, in which the sinker was placed.*

128. τίς μήχρησ, *how long?*

157. ἄφρων, ἄνοητος, ἀνοήμων, *ignorant, careless, malicious, or impious.*

160. *πίχην ὄϊον* *ει*. The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of simple beauty, delicacy, and pathos.

172. *καὶ ἐνομήσειον*, *bedding ill, or the messenger of ill*.

190. *πίρην*, *the body of the car*. The square box or basket which was bound on the carriage.

192. *γάβια*, = *ἀγάλματα, κοσμήματα*, ornaments for the person, sumptuous apparel, or, in a more general sense, any kind of *curious or costly articles of luxury*.

202. "Ἐαί," = *ἰδέσθαι, you were reasoned*.

214. *καυζόμενον*, *boasting like a coward*.

219. *ἔγος...καυός*, *an ill-boding omen*.

221. *Θεοσπίαι*, *priests who burn the sacrifices*, — *ἱερεῖς*, *priests who slay and inspect the victims*.

226. *φρακμαῖα*, *cloaks, or mantles*.

230. *ἀπλεῖσθαι*, *surround*, i. e. to be wound once round the body.

235. *ἕρπυλον*, *an embassage*.

253. *ἀνοητόν*, *abstract for concrete, digressive*.

261. *χρηνοσπίρου*, *damons*.

267. *πρηνόσπυλον*, *nearly framed*.

269. *ἑμφαλίαι*, *having an elevation in the middle*. — *ἀίμασεν ἀφάρει*, *studded with rings, through which the reins passed*.

270. *ζυγώδεσμον*, *the yoke-band*, i. e. the thing connecting the yoke and pole.

272. *πίχην ὄϊον*, *at the foremost end*, — *πέριον*, *the ring*. — *ἵναρ*, *a kind of hook, or nail*.

274. *γλαχίτη*, *the end of the yoke-band*.

316. *μέμφρον*, *black*, probably, though the etymology is unknown. — *εἰς πόντον*, *Poet. for εἰς πόντον*, also signifies *black*.

333. "Ἑρμείων." "Hermes is, in a special manner, the messenger of the gods, when he is the guide and protector of the heroes to whom he is sent; for he is a deity favorably inclined to men; hence he is called *φιλάνθρωπος, ἱερότατος*." Cr.

354. *φραδῖος νόον ἔργον*, *something requiring a prudent mind*.

418. *ἑπῶν*, from *ἑπίεμαι*, *Poetic and Ionic for ἐπίεμαι*.

419. *ἱερτόν*, *fresh, literally, dewy, moistened with dew*.

420. *μύσαντες*. *μύω* is properly used of the closing of the eyes; but in this place, by a natural transition, it describes the closing of the wounds.

429. *ἄλιον*, *a sheep*.

451. *λαχρήνιν' ἕρπον*, *the woolly or shaggy roof*. So called from the woolly reed which was used for thatching houses.

464. ἀγαπαζήμας, to receive in a friendly manner, to treat as a friend, to show regard for.

486. Μνήσασθαι πατρὸς εἰς. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power to excite deep emotions by the just conception of mournful and pathetic circumstances. It is full of true, simple, and profound feeling. It was much and justly praised by the ancient critics. Quintilian, X. 1. 49, — "Epilogus quidem quis unquam poterit illis Priami rogantis Achillem precibus æquari?"

507. πατρὸς, gen. of cause.

532. βούλωσθε, literally, *huge hunger*, but here, *great misery*, in general.

540. πικρῶν, *all untimely*.

577. καλῆτορα, *the caller*, because the herald was employed in summoning assemblies.

616. ἰψώσαντα, *danced, or sported*.

648. ἰγυροῦσαι, *servng diligently*.

665. θαύνη, opt., = θαύνητε, *let the people feast*, i. e. partake of the funeral feast.

709. Ἄγχω δὲ. The approach of Priam with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, form an impressive and pathetic picture.

720. ἐρηταίς, *pierced*, i. e. adorned with pierced or filigree work.

721, 722. There is a difficulty in constructing these lines, on account of εἶτε, followed by εἰ μὴ, so that some have rejected verse 721 as an interpolated gloss upon the word εἰδοίς. But perhaps it should be considered a broken construction, εἰ in εἰ μὴ being only a repetition of εἰ in εἶτε, — *The leaders of wails, who — a sad strain — who then wailed, while the women joined the lament*.

725. ἀσ' αἰῶτες, *from life*. This lament of Andromache may be compared with her address to Hector in the scene at the Soman gates.

734. ἐπεί, either in the sense of *ἐπεὶ*, *for*, or, in reference to place, *before*, in the presence of.

753. ἀμυθαλίεσσα, *inaccessible*.

762. Ἔκρυγε. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

